TAMI HOAG

Bütün dünyada milyonlarca satan Günah Kadar Soğuk yazarı

GECE GÜNAH-LARI

Gece Günahları

I / *Deer Lake*

Tami Hoag

Oğlak Yayıncılık (2015)

Etiketler: Gerilim, Polisiye

Gerilimin artık yeni ve modern bir ustası var: Tami Hoag. Tami Hoag'ın bütün kitapları, son cümlesine kadar sizleri heyecanın doruklarında tutan türde gerilimler. Herkes birşeylerden korkar...Neredeyse suçun ne demek olduğunun unutulduğu, huzur içinde uyuklayan kendi halinde bir Minnesota kasabası... yaşanabilecek en korkunç karabasanla yüzleşmek üzere. Küçük bir çocuk ortadan kaybolur. Tanık yok, ipucu yok. Yalnızca küçük bir not... alaycı ve umarsızca zalim bir not. Soğukkanlı bir şantajcı mı... yoksa uzun zamandır sessiz kalmış bir dizi cinayetler katilinin yeniden uyanışı mı?Genç, kararlı ve güçlü bir kadın polisin kendini kanıtlaması beklenen ilk görevi... Ayrıca, büyük kentin kötülüklerinin kendi küçük kasabasını sarmasından korkan yerel bir polis şefi... Birlikte, sınır tanımayan bir çılgın adamın (kimbilir belki de bu kitabın devamı olan Günah Kadar Suçlu'da ortaya çıkacak olan bambaşka adamların) peşindeler. Belki de bir daha asla kendini güvende hissetmeyecek bir kasabayı yeniden güvene kavuşturmaya çalışıyorlar.Gece Günahları eksi 48 derecelere inen bir soğukta hızlı başlıyor ve ürpertici sona kadar tempoyu düşürmüyor.Tami Hoag... elinizden bırakamadığınız, son cümlesine kadar nefes nefese kaldığınız türden gerilimlerin yazarı.

Tami Hoag

Gece Günahları

Night Sins

(Deer Lake Serisi-1)

Tami Hoag

Gece Günahları – Night Sins

İngilizce aslından çeviren: Mehmet Harmancı

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli

Kapak tasarımı:Işıl Şeker

Dizgi düzeni: Goudy 10 / 12 pt

Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları

Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri

Birinci baskı: Haziran, 1998

ISBN 975 - 329 - 193 - 0

Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu

Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş

Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul

e-posta: oglak@oglak.com

Teşekkür

Kapıları açan Adrea'ya. Açık kapılardan geçmem için arkamdan iten Nita'ya.

İkisine de o kadar çok şey borçluyum.

Irwyn'e, desteğin ve dehan için.

Mükemmel bir iş çıkartan Beth'e, vazifesinin çok üstünde ve ötesinde çalışması için Kate Miciak'a.

Bütün karakterlerime -gerçek ve hayal- ve benim sanatçı ruh durumuma -fazlasıyla gerçek- sabır ve anlayışla katlanan Dan'e. Sen benim demirim, desteğimsin. Sen, yıldızlara dokunabilmem için beni yükseklere kaldıransın. Seni seviyorum.

Benim sonu gelmeyen sorularımı yanıtlamak ve büyük tura çıkarmak için, çok dolu olan programından zaman ayırdığı için Minnesota Tutukevi Bürosu'ndan Özel Ajan Don Peterson'a en samimi teşekkürlerimi sunarım. Uzmanlığınızı paylaşmaktaki cömertliğiniz benim için çok değerli oldu. Prosedürü, kurgunun izin verdiği oranda, yakından izledim. Bazı dramatik sapmalarımın bana karşı kullanılmayacağını umarım. (Ve kaçınılmaz olarak soracaklara, hayır, Don SAC Bruce DePalma için model değildi. Don, çok daha çekicidir ve hiçbir biçimde Richard Nixon'a benzemez.)

Araştırma asistanı olarak çalışan Amy Muelhbaue'e, migren ve ilaçları konusunda bilgi ve deneyimini paylaşan Elizabeth Eagle'a teşekkürler. Ve profesyonel hayatının belki de en garip sorularını yanıtlamak zorunda kalan Dr. Karen Bjornigaard'a teşekkür ederim.

Trisha Yearwood ve Jude Jotinstone'a teşekkürler - sözleriniz ve müziğiniz nelerden mahrum kaldığımı gösterdi bana. En saklı yürek gizlerine yalın ve güzel bir biçimde dokunuyorsunuz. Hayranlığımı sunuyorum.

En son olarak, ama asla sonuncu değil, suç-kardeşim, içki arkadaşım, harika şarkıcı, meşhur gerilim divası Eileen Dreyer'e teşekkürler. Bana hem öğretti hem her türlü tuhaflığı paylaştı. Tüm telif çeklerin bol sıfırlı olsun.

Ve çok miktarda Çılgınlık ve daha fazlasıyla Günah Ve Dehşet, hikâyenin ruhu.

Edgar Allan Poe

GİRİŞ

GÜNLÜK KAYDI

27 AĞUSTOS 1968

Cesedi bugün buldular. Beklediğimiz kadar çabuk değil ama. Onları fazla üstün gördüğümüz anlaşılıyor. Polis bizim kadar kurnaz değil. Kimse değil.

Kaldırımda durup izledik. Ne zavallı bir sahne. Koca koca adamlar çalılıkların arasına girmiş kusuyorlar. Parkın o köşesinin çevresinde dönüp durdular, çimenleri ezdiler, ağaçların dallarını kırdılar. Tanrı'ya seslendiler ama Tanrı onlara ses vermedi. Hiçbir şey değişmedi. Gökten yıldırım düşmedi. Kimseye neden bildirilmedi. Ricky Meyers ölü kaldı, kolları iki yana açık, spor ayakkabılarının burnu havaya dönük.

Işıkları yanarak cankurtaran geldiğinde oradaydık. Başka polis otomobilleri de geldi. Sonra kasabadan gelenlerin otomobilleri. Biz kalabalığın arasında durduk ama bizi kimse görmedi, kimse bize bakmadı. Ama biz gerçekten, onların üzerindeyiz, onların ötesindeyiz ve onlar bizi göremezler. Onlar kördür ve aptaldır ve safçasına güvenirler. Bize bakmayı asla akıl edemezler.

Bizler on iki yaşındayız...

BİRİNCİ BÖLÜM

12 OCAK, 1994, BİRİNCİ GÜN

17:26 -5,5°C

Josh Kirkwood ve en iyi iki arkadaşı soyunma odasından olanca sesleriyle bağırarak, soğuk ve karanlık öğleden sonrasına çıktılar. Soluklan buhardan bulutlardı. Kayadan kayaya sıçrayan dağ keçileri gibi basamaklardan atlayarak tepenin yamacındaki karlara kalçalarına kadar battılar. Hokey sopalan ve çantaları kaydı karların üzerinde. Onların ardında da çılgın renkli kayak ceketleri ve parlak yün başlıklarıyla Üç Kafadar geldi.

Üç Kafadar. Brian'ın babası öyle derdi onlara. Brian'ın ailesi Colorado'da Denver'den Minnesota'nın Deer Lake'ine gelmişti ve babası hâlâ esaslı bir Bronco hayranıydı. Bronco takımının Üç Kafadar diye gerçekten esaslı oyuncuları olduğunu söylerdi. Josh ise Viking taraftarıydı. Ona kalırsa, -formaları güzel olduğu için belki- Raiders dışında diğer takımların hiçbiri beş para etmezdi. Bronco'ları sevmezdi ama Üç Kafadar lakabından hoşlanırdı.

Bir yığın halinde yokuşun altına kadar yuvarlandıkları anda Matt, "Biz Üç Kafadarız!" diye bağırdı. Başını geri atıp kurt gibi uludu. Brian ile Josh da ona katıldı, gürültüden Josh'un kulakları çınladı.

Brian katıla katıla gülüyordu. Matt sırtüstü uzanıp kollarını, bacaklarını iki yana açıp kapayarak sanki yokuş yukarı yüzüyormuş gibi karların üstünde debelendi. Antrenör Olsen buz pistinden çıkarken Josh doğruldu ve bir köpek gibi silkindi.

Olsen yaşlıydı, en az kırk beşinde vardı, şişman ve kel kafalıydı ama iyi bir antrenördü. Çok bağırır ama çok da gülerdi. Hokey mevsiminin başında, eğer fazla aksilenirse

kendilerinin henüz sekiz yaşında olduklarını hatırlatmalarını söylemişti. Takım bu işle Josh'u görevlendirmişti. Josh takımın iki kaptanından biriydi ve aslında hiç açığa vurmazsa da bu sorumluluğu yüklenmek pek hoşuna gidiyordu. İşini iyi yaparsan böbürlenmeye gerek yoktu. İyi bir iş kendini belli ederdi.

Antrenör Olsen avcı şapkasının kulaklıklarını çekerek merdivenden aşağı inmeye başladı. Burnunun ucu soğuktan kızarmıştı. Ağzından çıkan soluğu bir bacadan çıkan duman gibi başının çevresinde yükseliyordu. "Bu akşam evlerinize gitmek için aracınız var mı?"

Hep bir ağızdan karşılık verdiler, gürültü yaparak, komiklik ederek adamın dikkatini üzerlerine çekmek istediler. Olsen güldü, teslim oluyormuş gibi eldivenli ellerini kaldırdı. "Tamam tamam! Beklerken üşürseniz pist açık. Telefon etmek isterseniz Olie içerde."

Koç ondan sonra her Çarşamba olduğu gibi sevgilisinin otomobiline atladı ve Grandmas Attic'te yemek yemeye gittiler. Çarşambaları Grandma'nın köfte gecesiydi. Menüde Yiyebildiğiniz Kadar yazardı. Josh, Olsen'in biraz fazlaca yiyeceğini düşünürdü.

Gordie Knutson Arenası önündeki yuvarlak araba yolunda minivanlar, steyşin vagonlar harekete geçti, kapılar çarpıldı, egzozlar öksürdü. Çeşitli Çocuk Ligi takımlarından çocuklar sopalarını ve çantalarını bagajlara yerleştirip annelerinin ya da babalarının kullandıkları araçlara bindiler, antrenmanda yaptıkları oyunları anlatmaya koyuldular.

Matt'in annesi, Josh'a Uzay Yolu'ndan gelmiş gibi görünen yeni otomobilleriyle önlerinde durdu. Matt eşyalarını topladı, omzu üzerinden arkadaşlarına veda edip koştu.

Başında parlak kırmızı yün başlık olan annesi yanındaki koltuğun camını indirdi.

"Josh, Brian, sizin arabanız var mı?"

"Annem geliyor" dedi Josh ve birden onu görmek istedi. Annesi hastane dönüşünde kendisini alacak, sonra Pizza Kulesi'nde durup akşam yemeği için pizza alacaklardı ve annesi antrenmanda neler yaptıklarını öğrenmek isteyecekti. Gerçekten öğrenmek isteyecekti hem de. Babası gibi değil. Babası yalnızca dinlermiş gibi yapardı. Hatta bazen sessiz olması için Josh'u azarlardı da. Sonraları mutlaka özür dilerdi ama Josh yine de kendini çok kötü hissederdi.

Brian, "Ablam gelecek" diye seslendi. Bayan Connor arabayı sürerken de alçak sesle, "Ablam Beth Mankafa" diye ekledi.

Josh arkadaşını iterek, "Mankafa olan sensin!" dedi.

Brian da onu iterken ağzında, ön dişlerinin olduğu yerde üç iri boşluk görünüyordu. "Mankafa!"

Brian bir avuç kar alıp Josh'un yüzüne fırlattı, sonra dönüp koştu, merdivenleri çıkıp tuğla binanın yan tarafına gitti. Josh bir savaş çığlığı atıp ardından koştu. Saldırı oyunlarına öyle dalmışlardı ki, dünya artık kendileri için yok denilebilirdi. Biri ötekini kovalayıp yüzüne, sırtına, ceketinin yakasından içeri kartopu atmaya çalışıyordu. Başarılı bir atıştan sonra roller değişiyor, bu kere avlanan avcı oluyordu. Avcı avını yüze sayana kadar bulamazsa avlanan bir puan alıyordu.

Josh saklanmakta çok ustaydı. Yaşına göre epey küçük ve kurnazdı, bu bileşim de Saldırı gibi oyunlarda çok işine yarıyordu. Brian'ın ensesine bir kartopu indirip dönüp

kaçtı. Brian üstündeki karları silkeleyemeden Josh binanın yanındaki havalandırma tesisatı birimlerinin arkasına gizlenmişti bile. Silindirler kış ayları için brandayla kaplı olduğundan, rüzgârı önlüyordu. Sokak ışıkları da oraya kadar erişemiyordu.Josh Brian'ın bir çöp kutusu çevresinden dikkatle dolandığını, bir gölge görünce üzerine atılıp sonra çekildiğini görünce kıs kıs güldü. En güzel saklanma yerini bulmuştu işte. Eldivenli parmağının ucunu yalayarak havada kendisine bir puan çizdi.

Brian, park yerini panayır alanından ayıran çalılıklardan birine yöneldi. Dilinin ucunu ağzından çıkarmış bir halde yaklaşıyordu çalılıklara. Josh'un daha ileri gitmediğini umuyordu. Yılın bu mevsiminde panayır yeri dünyanın en ürkütücü köşesiydi. Bütün binalar boş ve karanlıktı, çevrelerinde rüzgâr uğulduyarak dönüyordu.

Brian bir korna sesi duyunca kalbi gümleyerek geri döndü. Ablasının Rabbit'i köşeden görününce düşkırıklığıyla homurdandı.

"Acele et, Brian! Bu gece geçit töreni provam var!"

"Ama..."

"Aması maması yok, gerzek!" diye kestirip attı Beth Hiatt. Rüzgâr uzun sarı saçlarını yüzünün ön tarafına savuruyordu. Soğuktan bembeyaz kesilmiş çıplak eliyle saç demetini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bin arabaya haydi!"

Brian içini çekerek elindeki kartopunu attı, hokey sopasıyla çantasına doğru yürüdü. Namussuz Beth, Rabbit'in motorunu çalıştırdı, vitesi taktı ve sanki kardeşini geride bırakacakmış gibi ilerledi. Bunu bir kere daha yapmış ve ikisi de fena azarlanmışlardı ama Beth kendisini suçladığı için kabak Brian'ın başında patlamış, ablası dört gün boyunca kendisine işkence edip durmuştu. Brian

oyununu ve geride kalan arkadaşını unutup eşyalarını kaptığı gibi otomobile koştu. Bir yandan da ablasından bunun intikamını almayı düşünüyordu.

Josh havalandırma birimlerinin ardından Beth Hiatt'ın sesini duymuştu. Sonra otomobil kapılarının çarpılarak kapandığını ve Rabbit'in hareket ettiğini duydu. Eh, bu oyun da burada sona ererdi.

Josh saklandığı yerden çıkıp yine binanın önüne geldi.

Park yerinde bir tek Olie'nin eski ve paslı Chevy kamyoneti kalmıştı. Bir sonraki antrenman bir saat sonra başlayacaktı. Araba yolunda da kimseler yoktu. Sayısız tekerleğin altında sımsıkı olmuş kar, sokak ışıklan altında sütbeyazı mermer kadar sert ve parlaktı. Josh sol eldivenini çıkardı, ski ceketinin kolunu yukarı çekip Tim Amca'nın Noel armağanı olarak gönderdiği saate baktı. Kadranı siyah ve iriydi; bir sürü düğmesi ve göstergesiyle bir dalgıcın ya da bir komandonun takabileceği bir şeyi andırıyordu. Josh kimi zaman bir komandoymuş gibi davranırdı, dünyanın en tehlikeli insanıyla karşılaşmaya hazırlanan bir komando. Saatin kadranındaki rakamlar karanlıkta yeşil yeşil parlıyordu: 5:45.

Josh otomobil farlarını, annesinin direksiyonunda olacağı küçük kamyoneti görmeyi umarak sokağa baktı. Sokak karanlıktı. Yolun iki yanındaki evlerin pencerelerinde ışıklar vardı. O evlerde insanlar akşam yemeği yiyorlar, televizyonda haberleri izliyorlar, günleri hakkında konuşuyorlardı. Dışarıda tek ses, sokak lambalarının vızıltısı, soğuk rüzgârın ölü kış ağaçlarının kuru dallarını sallarken çıkardığı çatırtıydı. Gökyüzü karaydı.

Josh yalnızdı.

17:17 -5,5°C

Hannah az daha kaçıyordu. Mantosunu giymiş, askılı çantasını omzuna atmış, eldivenleriyle kontak anahtarlarını bir eline almıştı. Hastanenin koridorunda yan kapıya doğru ilerlerken dimdik ileri bakıyor, kimseyle gözgöze gelmediği takdirde yakalanmayacağını, görünmez olacağını, kaçabileceğini düşünüyordu.

Josh gibi konuşuyorum. Onun sevdiği türden oyun bu. Ya kendimizi görünmez yapabilseydik?

Hannah'nın dudakları bir gülümsemeyle aralandı. Josh ve hayalgücü. Dün gece oğlanı kızkardeşi Lily'nin odasında bulmuştu. Kıza Hannah'nın Josh küçükken uydurduğu masalların karakterleri olan Zeek ve Super Duper hakkında bir serüven hikâyesi anlatıyordu. Lily küçük yatağında oturmuş, parmağını emerek, mavi gözlerini iyice açarak büyük bir hevesle ağabeyini dinlerken, Josh da böylece aile geleneğini sürdürmüş oluyordu.

Çok esaslı iki çocuğum var. Artı hanesine iki yazılabilir. Bugünlerde elde edebildiğim her şeye razıyım.

Hannah'nın gülümsemesi birden soldu, midesinde bir burkulma oldu. Gözlerini kırpıştırırken mantosunu yarı giymiş bir halde koridorun ucunda durduğunu farketti. Bakım kısmı şefi, Rand Bekker kapıdan girerken içerisi buz gibi hava doldu. Kocaman kızıl sakallı iriyarı adam, turuncu avcı kasketini çıkardı, sanki soğuğu silkip atabilirmiş gibi kocaman, ıslak bir öküz gibi silkelendi.

"Selam, Dr. Garrison. Berbat bir hava var."

"Öyle mi?" Hannah sanki bir yabancıyla konuşuyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Ancak Deer Lake Hastanesi'nde yabancı yoktu. Herkes herkesi tanırdı.

"Hem de nasıl. Esaslı bir Kar Festivali olacak."

Rand gülümsedi, festival beklentisi bir çocuğun Noel sabahı beklentisinden farksızdı. Deer Lake boyunda bir kasaba için Kar Festivali büyük bir olay sayılırdı, Minnesota'nın uzun kışının tekdüzeliğini bozmak için kasabanın on beş bin sakini o günü iple çekerlerdi. Hannah da içinde bir heyecan bulmaya çalıştı. Josh'un festivali heyecanla beklediğini biliyordu, özellikle de meşaleli geçit resmini. Ancak kendisinin bugünlerde keyif duyması biraz güçtü.

Genelde yorgun, tükenmiş ve ruhsuz hissediyordu kendini. Ve bu duygulardan hiçbirinin görünmesine izin veremeyeceği için hepsinin üzerine naylon bir örtü gibi sarılmış olan ince bir umutsuzluk tabakası vardı. İnsanlar kendisine güveniyor, onu çalışan kadınların bir modeli olarak görüyorlardı. Hannah Garrison: Doktor, eş, ana, yılın kadını; beceri ve kolaylık ve güzellik kraliçesi gülümsemesiyle bütün bu güç rollerin altından kalkabilen insan.

"Güç bir gün müydü?"

"Ne?" Hannah dikkatini yine Rand'a yöneltti. "Kusura bakma, Rand. Evet, o günlerden biriydi işte."

"O zaman seni fazla tutmayayım. Benim de bir kazanla randevum var."

Bekker, Yalnızca Bakım Personeli yazan kapıyı açıp girdi ve Hannah'yı holde tek başına bıraktı. Hannah'nın içinde bütün duygularını örten o örtüyü sıkı sıkı tutan küçük cin bağırıyordu.

Git! Şimdi çık git! Fırsat varken kaç! Kaç kurtul!

Josh'u alması gerekiyordu. Yolda durup bir pizza alacaklar sonra Lily'yi almak için bakıcısına uğrayacaklardı. Yemekten sonra Josh'u din dersine götürmesi gerekiyordu... Ama vücudu kaçma tepkisini göstermemekte ısrar ediyordu. Ve sonra büyük kaçış fırsatı kayboldu.

"Dr. Garrison, Acile. Dr. Garrison, Acile."

Hannah'nın o bencil yanı hâlâ kaçabileceğini söylüyordu. Bu gece nöbetçi değildi, yüz yataklı hastanede onun özel dikkatini gerektiren hastası yoktu. Kaçtığını görecek kimse de yoktu çevrede. İşleri, dünyaya ölümlülerin yardımına koşmak ve onları yakışıklılığıyla huzura kavuşturmak için gönderildiğine inanan nöbetçi doktor Craig Lomax'a bırakabilirdi. Hannah bu gece yedekte bile değildi. Ancak bu düşüncelerin hemen ardından suçluluk duygusu gelivermişti. Hizmet yemini etmişti. O günlük yeteri kadar yaralı vücut ve iltihaplı boğaz görmüş olması önemli değildi. Hastane yönetim kurulu kendisini Acil Bölüm müdürlüğüne getirdiğine göre artık daha geniş bir görevi vardı. Deer Lake halkı kendisine güveniyordu.

Anons yinelendi. Hannah derin derin içini çekerken, gözlerinin ardında ılık gözyaşlarını hissetti. Fiziksel olarak da, duygusal olarak da tükenmişti. Bu geceye ihtiyacı vardı: Yalnızca kendisi ve çocukları; Paul geç saatlere kadar çalışacaktı, o sıkıntılarını ve alaycılığını ailesine yönelteceği yerde bürosunda tutacaktı.

"Dr. Garrison, Acile. Dr. Garrison, Acile." Hannah mantosunu çıkartıp koluna aldı.

"Tanrım, buradasın demek!" Kathleen Casey laboratuar önlüğünün eteklerini havalandırarak köşeyi döndü. Koşu ayakkabılarının kalın ve yastıklı tabanları cilalı zeminde hiç ses çıkarmıyordu. Bir elliden bir santim bile uzun olmayan

boyuyla hasta bakıcının cin yüzü, gür kızıl saçları vardı ve bir saldın köpeği kadar inatçıydı. Üniforması; cerrahi önlüğü ve üzerinde Sızlanma Yok yazan bir rozetti.

Hannah gülümsemeye çalıştı. "Özür dilerim. Tanrı kadın olabilir ama bu kadın olmadığından emin olabilirsin."

Kathleen, Hannah'nın kolunu tutarken homurdandı. "Sen de aynı işi görürsün."

"Craig yapamaz mıydı?"

"Belki ama daha yüksek bir varlığı tercih ederiz."

"Ben bu gece yedekte bile değilim. Josh'u hokeyden almam gerek. Dr. Baskir'i çağır..."

"Aradık. Jurassic Park gribinden yatıyor. Zaten personelin yarısı aynı şeye tutuldu ki, bu da benim, yani Acil Bölüm kraliçesi Kathleen Casey'in, seni arzun hilafına işe çağırması demektir. Söz veriyorum, uzun sürmeyecek."

"Ünlü son sözler" diye mırıldandı Hannah.

Kathleen onu duymazdan gelip sanki bir yetmişlik Hannah'yı dümen suyunda sürüklemek niyetindeymiş gibi arkasını döndü. Dışardan bir cankurtaran sireni duyulurken Hannah'nın ayakları da kendiliklerinden hareket etti.

"Ne geliyor?" diye sordu pes etmişçesine.

"Otomobil kazası. Bir genç Old Cedar Road'da buzda kaymış ve büyükannelerle dolu bir arabaya bindirmiş."

Her adımda biraz daha hızlı yürüyorlar, Hannah'nın deri botlarının alçak topukları hızlı bir tempoyla yeri dövüyordu. Yorgunluğu ve onun yanı başındaki duyguları görev

yüzeyinin ve Paul'ün "doktor pozu" dediği şeyin akma girmişlerdi. İçinde elektrik düğmeleri çevriliyor, beynine ışık ve enerji doluyor, vücuduna bir adrenalin dalgası yayılıyordu.

Sesi biraz sertleşerek, "Durum nedir?" diye sordu.

"Ağırlardan ikisini helikopterle Hennepin County Tıp Merkezi'ne kaldırmışlar. Kalanlar bize geliyor. Yara bereli iki nine ve kolejli genç. Epey ağırmış galiba."

"Emniyet kemeri bağlı değil miymiş?"

"Ölümlülük kavramını kavrayacak kadar uzun yaşamamışsan emniyet kemeriyle ne işin var ki?" Hemşire bölümü ve idari personel bölmesi olarak kullanılan alana varmışlardı.

Hannah tezgâhın üzerinden eğildi. "Carol, lütfen hokey pistini ara ve Josh'a biraz geç geleceğimi bildirmelerini söyle. Belki biraz paten çalışması yapar."

"Hemen, Dr. Garrison."

Dr. Craig Lomax bir televizyon dizisi doktoru gibi tertemiz cerrah önlüğüyle sahnede belirdi.

"Tanrım" diye mırıldandı Kathleen. "Bu adam Tıp Merkezi dizisini seyrediyor yine. Şu saçlara bak hele."

Craig'in kara saçları alnına öyle bir rastgele düşmüştü ki, bunu elde etmek için ayna başında on beş dakika harcadığı kuşkusuzdu. Lomax otuz iki yaşındaydı, kendi kendine deliler gibi âşıktı ve yeteneklerine aşırı bir güveni vardı. Twin Cities'deki daha iyi hastanelerde iş bulamayınca Nisan ayında Deer Lake'e gelmişti. Bu gerçek, egosunu asla yaralamış değildi. Deer Lake eyaletin epey sınırlarında

olduğundan fazla seçici olamazlardı. Pek çok doktor küçük bir kolej kasabasının ihtiyaçlarına hizmet yerine kentlerdeki ücretleri tercih etmekteydi.

Lomax'ın yüzüne yerleştirdiği duruma uygun ciddiyet maskesi Hannah'yı görünce biraz çatladı.

"Kathleen beni kapıdan çıkarken yakaladı."

"Tam zamanında" dedi hastabakıcı.

Lomax kadının davranışını kınamak için soluğunu içine çekti.

Hannah eşyalarını bekleme yerindeki koltuğun üstüne atıp Acil Bölüm'e girerken, "Zahmet etme, Craig" dedi.

İçeri bir sedye getirildi. Hastabakıcılardan biri arkadaydı, diğeri hastanın üzerine eğilmiş, sakinleştirici bir sesle konuşuyordu. "Dayan, Mike. Doktorlar seni gözünü açıp kapayıncaya kadar yeni gibi yaparlar."

Sedyedeki genç inledi, doğrulmaya çalıştı, ancak başındaki ve göğsündeki kayışlar kendisine engel oldu. Yüzü çektiği acıdan gerilmiş ve sararmıştı. Alnındaki bir yaradan kan akıyordu.

Hannah kazağının kollarını sıvayarak, "Durum nedir, Arlis?" diye sordu.

"Mike Chamberlain. On dokuz yaşında. Hafif şokta. Nabız yüz yirmi. Tansiyon dokuz altı. Başında bir yara ve kırık kemikler."

"Bilinci yerinde mi?"

Lomax sedyeye doğru giden Hannah'nın yolunu kesti. "Ben bakarım, Dr. Garrison. Siz nöbetçi değilsiniz. Mavis." Mavis Sandstrom'a başını salladı. Hemşire bir kumarbaz kadar ifadesiz bir yüzle Kathleen'e baktı.

Hannah dilini ısırarak geri çekildi. Personelin ve hastanın önünde Lomax'la atışmanın anlamı yoktu. Yönetim bu gibi şeylerden hoşlanmazdı. Zaten orada olmak istemiyordu. Uzun zaman alacak olan hastaya Lomax baksındı.

Lomax, "Üç numaralı muayene odası, çocuklar" dedi. Ve ikinci cankurtaran kapıya yanaşırken hepsini koridora sürükledi. "Önce serumla başlayalım..."

"Dr. Craig egosu yine iş başında" diye söylendi Kathleen. "Senin kendisinin patronu olduğunu henüz kavrayamadı."

"Önemli değil" dedi Hannah. "Eğer kendisini yeteri kadar görmezlikten gelirsek etki alanını işaretlemekten vazgeçecektir, o zaman da hepimiz mutlu olarak yaşarız."

"Ya da keçileri kaçırır ve biz de onu otoparkta araba tekerleklerine işerken görürüz."

Gülecek zaman yoktu. İkinci cankurtarandan iri yarı bir hastabakıcı koşarak içeri girdi.

"Kalp durması da Bergen. Altmış dokuz yaşında. Yalnızca yara beresi vardı. Tam kapıdan giriyorduk ki, birden göğsünü tuttu ve..."

Hannah, Kathleen ve diğer bir hemşire hemen harekete geçerken kadın sözlerinin arkasını getiremedi. Acil Bölüm birden bir ses ve hareket anaforuna girmiş gibiydi. Emirler yağdırılıyor, anonslar yapılıp yardımcı çağrılıyordu. Tekerlekli sedye koşturularak getirildi.

Hannah, "Standart ACLS, çocuklar!" diye bağırdı. "Bana 6,5'luk bir boğaz tüpü verin. Ciğerlerine hava verelim biraz. Nabız?"

"Yok."

"CPR ile?"

"Var."

"Tansiyon dörde iki ve hızla kayboluyor."

"Serum takın. Bretylium ve dopamin, bir de epinefrin iğnesi yapın."

"Lanet olsun, damarı bulamıyorum! Haydi yavrum, haydi gel bakayım Kathleen Ana'na."

"Allen, ciğer seslerini kontrol et. CPR'ı kes. Angie. Soluma cihazı geliyor mu?"

"Wayne yola çıktı."

"Tamam!" Kathleen iğneyi damara sokup bantla tutturdu. Bir teknisyenin verdiği epinefrini katetere boşalttı.

"V fibrilasyonu düzgün, Dr. Garrison."

"Defibrilasyon gerek. Chris, ben söyleyene kadar CPR'a devam et. Ailen 320'lik bir şarj ver." Hannah kürekleri kavradı, merhemi yaymak için birbirlerine sürttü. "Açılın!" Küreler kadının çıplak göğsü üzerinde. "Tamam!" Düğmelere bas. Kadın sedyede havaya fırladı.

"Olmadı. Nabız yok."

"Tamam!" Hannah düğmelere bir daha bastı. Gözleri düz bir yeşil çizginin ikiye ayırdığı ekrandaydı. "Bir daha.

Tamam!"

Kadının vücudu sarsıldı. Düz çizgi bir kamçı gibi sakladı, monitörden düzensiz bir bip sesi çıkmaya başladı. Odada bir alkış koptu.Ida Bergen üzerinde kırk dakika çalışıp kadını ölümün pençesinden kurtardılar ama on dakika sonra bir daha kaybettiler. Mucizeyi ikinci bir kez kazandılar ama üçüncüsünü kazanamadılar.

Ida'nın kocasına haberi Hannah verdi. Ed Bergen'in iş giysilerinden inek ve taze sütün sıcak tatlı kokusuyla, gübrenin kekremsi kokusu yükseliyordu. Adamda pek çok Kuzeyli çiftçinin yüzünde gördüğü kayıtsız ifade vardı ama gözleri kaygıyla nemli ve parlaktı. Ellerinden geleni yaptıklarını ancak karısını kurtaramadıklarını söyleyince adamın gözlerinden yaşlar boşanmıştı.

Hannah adamın yanına oturdu ve ölümün zalim gereklerini anlattı. Bu acı anda bile kararlar verilmesi gerekiyordu. Alçak ve tekdüze bir sesle konuşuyor, kendini otomatik pilota bağlanmış hissediyordu. Yorgunluk ve depresyondan her tarafı uyuşmuştu. Doktor olarak zaman zaman ölümü aldattığı olurdu ama ölüm her zaman kazanmasına izin vermezdi ve Hannah da zarafetle kaybetmeyi öğrenememişti. Kriz sırasında kendisini ayakta tutan adrenalin uçup gitmişti artık. Bir yıkım kaçınılmazdı. Bay Bergen gittikten sonra Hannah odasına girdi, ışıkları yakmadan masasına oturdu, başını elleri arasına aldı. Bu kez çok daha kötüydü. Belki de yaşamında ilk defa kaybı bu kadar yakından hissetmişti. Evliliği sallantıdaydı. Ed Bergen'in evliliği ise sona ermişti. Bir arabanın buz tutmuş yolda kontroldan çıkması için gereken zamanda, kırk sekiz yıllık bir beraberlik bitivermişti. İyi yıllar mıydı onlar? Sevgi dolu yıllar mı? Adam karısının yasını tutacak mıydı, yoksa yaşamaya devam mı edecekti?

Paul'ü, kocasının tatminsizliğini, mutsuzluğunu, o sessiz düşmanlığını düşündü. On yıllık evlilik çürümüş ipekli gibi parçalanıyordu ve bunu durduracak gücü yoktu. O güne kadar herhangi bir şey kaybetmiş değildi ve kayıpla mücadele edecek becerilerini geliştirememişti. Gözlerinin yaşarmak üzere olduğunu hissediyordu Ida Bergen ve kendisi için. Keder ve ruhsal karmaşa ve yorgunluk gözyaşları. Ağlamaya korkuyordu. Güçlü olmak zorundaydı. Bir çözüm bulmalı, bütün pürüzleri gidermeli, herkesi mutlu etmeliydi. Ama bu gece zayıf omuzlarındaki yükler çok ağırdı. Tünelin ucundaki ışığın kocaman kara bir trenin projektörleri olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

Kapıya vuruldu, Kathleen başını içeri uzattı. "Kadın yıllardır Abbott-Northwestern'de bir kalp uzmanının hastasıymış" dedi.

Hannah burnunu çekerek masa lambasını yaktı. "Craig'in hastası nasıl?"

Kathleen iskemleye oturdu.Bacak bacak üstüne attı, üniforma pantolonunun paçasındaki bir lekeyi dalgın bir tavırla sildi. "İyileşecek. Bir iki kırık, hafif bir beyin sarsıntısı. Talihliymiş. Otomobil çarptığı anda yan yatmış. Öteki otomobil yolcu tarafına vurmuş. Zavallı çocuk. Kendini çok kötü hissediyor. Sürekli olarak yolun kupkuru olduğunu, sonra aniden buzluk bir yere geldiğini söylüyor. "

"Yaşam böyledir işte" diye mırıldanan Hannah, masasının üzerindeki küp biçimindeki saatle oynadı. Paul'den dört yıl önce bir evlilik yıldönümü armağanı. Bir araya gelmelerine kaç saat kaldığını bilmesi için.

"Evet, sen de bu gece kendi buz tutmuş yerine çarptın" dedi Katleen. "kalkıp üstünü başını silkelemen ve çocuklarına gitmen gerekir."

Hannah'nın içine buzdan bir hançer sokulmuş gibi oldu. Saati parmaklarıyla sıkıca kavrayıp yüzünü ışığa çevirdi. Altıyı elli geçiyordu.

"Tanrım, Josh'u unuttum!"

GÜNLÜK KAYDI

1. GÜN

Plan mükemmeleştirildi.

Oyuncular seçildi.

Oyun bugün başlıyor.

İKİNCİ BÖLÜM

l.GÜN

SAAT 18:42 -5,5°C

Megan O'Malley bir polis şefini ilk kez iç çamaşırıyla göreceğini hiç düşünmüş değilse de, öyle bir gündü işte. Yeni dairesine taşınmak için yeterli zaman ayıramamıştı. Dahası, taşınmadan önce, taşınma sırasında ve taşındıktan sonra karşılaştığı aksaklıkları da düşünmemişti. Bu yüzden kendi kendine söylenip duruyordu. Bunları bilmiş olması gerekirdi.

Tabii, önceden kestiremeyeceği şeyler vardı. Örneğin dün eşyalarını taşıyan kamyonun kontak anahtarının kırılacağını önceden tahmin edemezdi.Yeni mal sahibinin de American Legion salonunda Vegas yolculuğunu kazanarak çekip gideceğini de bilemezdi. Dairenin anahtarlarını bulmak için Buckland peynir fabrikasının en karanlık köşelerine kadar bir araştırma gerekeceğini ve bir kere eve girdikten sonra hiçbir şeyin çalışmadığını görmeyi de bekleyemezdi. Ne telefon. Ne elektrik. Ne de havagazı.

Felaketler ve gecikmeler sağ gözünün üstünde bir noktada toplanmıştı. Beyninin kenarını bir ağrı yokluyor, kocaman bir baş ağrısına dönüşme tehditleri savuruyordu. Yeni işine başlarken bir de migren eksikti. Bu durumda kendisinin nasıl biri olduğu hemen anlaşılacaktı -zayıf. Ufak tefek ve zayıf. En sağlıklı olduğu zamanlarda bile mücadele etmek zorunda kaldığı imaj.

Bugünden başlayarak Ortabatı'nın en üst düzey asayiş dairelerinden biri olan Minnesota Cezai Takibat Bürosu'nun

(CTB) elemanlarındandı. Eyaletin yalnızca on bir arazi ajanından biriydi. Tek kadın. Dairenin o testosteron engelini aşan ilk kadın. Bir yerde, biri herhalde kendisiyle gurur duyardı ama Megan, bu duygunun asayiş dairesinin erkek kalelerine kadar uzanacağı hayaline kapılmıyordu. Feministler kendisine öncü diyeceklerdi. Diğerleri günlük kullanımdaki sözlüklerden edebe aykırı diye çıkartılan bazı sözcükleri kullanırlardı.

Megan kendisine polis memuru derdi. Konuşmalara cinsiyetinin katılmasından bıkmıştı artık. Bütün gerekli kurslara gitmiş, bütün sınavlardan geçmişti 'hem sınıfta hem de sokakta. Nasıl davranacağını, ateş edebilen her şeye karşı ne yapacağını bilirdi. Sokakta devriye de gezmiş, detektif unvanını kazanmıştı. Merkezde uzun saatler çalışmış ve arazi çalışmaları için iki kere sırası geldiği halde atlanmıştı. Sonunda onun da günü gelmişti.

Deer Lake bölge ajanı Leo Kozlowski elli üç yaşında, kalp krizinden ölmüştü: Otuz yıl boyunca yağlı çörek yiyip ucuz puro içmek sonunda kendisini Scandia House Kafeteryasında Noel sonrasında bir tabak İsveç köftesi başında yakalayıvermişti.

Leo'nun ölüm haberi merkeze ulaştığında Megan onun için bir dakikalık yas sessizliğine bürünmüş, sonra müfettiş yardımcısına bir not daha yazarak göreve talip olduğunu bildirmişti. Karar günü yaklaşıp da cesaret verici bir haber alamayınca bütün cesaretini ve dosyasını toplayıp St. Paul bölge dairesinin başında olan özel ajanın bürosuna gitmişti.

Bruce DePalma, Megan'a daha önce de söylediği bütün atlatma numaralarını bir daha sıralamıştı. Arazide çalışacak ajanların erkek olmalarının nedeni vardı. Onların birlikte çalışmak zorunda oldukları polis şefleri, ve şerifler hep erkeklerdi. Birlikte çalışacakları detektifler ve memurlar

hemen hemen yalnızca erkeklerden oluşmuştu. Hayır, bu cinsiyet ayrımı değil, gerçekçilikti.

"Bruce, benim de sana söyleyeceğim bir gerçek var" diyen Megan, dosyasını adamın tertemiz masasının ortasına bıraktı. "Benim bu iş için sırası gelen herkesten daha çok deneyimim ve daha iyi tutuklama geçmişim var. FBI akademisinde ajan kursunu başarıyla geçtim, iki yüz metreden bir farenin pipisini vurabilirim. Eğer yalnızca memelerim var diye yine atlanacaksam, buradan Pioneer Press gazetesi idarehanesine kadar sesimin duyulacağından emin olabilirsin."

DePalma kaşlarını kaldırarak baktı kadına. Megan onun kafasının içinde sahneyi canlandırdığını görebiliyordu: Muhabirler kendisini kaçamak yanıtlar verip işbirliğine yanaşmamakla suçlarlarken, kameralar o sinsi gözlerine çevrilmişlerdi.

"Bu şantaj" dedi sonunda.

"Ve bu da cinsiyet ayrımı. Ben iyi bir polis olduğum ve hak ettiğim için istiyorum bu görevi. Eğer oraya gider de işleri yüzüme gözüme bulaştırırsam beni geri çekersin ama hiç olmazsa bana bir kendimi kanıtlama fırsatı ver."

DePalma koltuğuna yığıldı, parmaklarını kavuşturdu, kemikli omuzlarını kulaklarına kadar kaldırıp, tünemiş bir akbaba pozuna girdi. Sessizlik aralarında uzayıp duruyordu. Megan geri adım atmayarak gözlerini adamın gözlerinden ayırmadı. Tehditlere başvurmaktan nefret ederdi, bu işi bileğinin hakkıyla almak istiyordu. Ama birkaç ay önce görevi sona eren müdürlerine karşı, kadın memurların taciz iddialarından bulunmalarından sonra amirlerinin taciz ve cinsiyet ayrımcılığı gibi sözcükler karşısında hâlâ çok tedirgin olduklarını biliyordu. Bir risk

olabilirdi ama bunu hatırlatmak DePalma'nın sözlerine dikkat etmesini sağlamıştı.

Adam dişlerini gacırdatırken yanakları titredi. "Orada bir eski dostlar kurumu vardır. Başarılı bir polis çalışması için bu gereklidir. Herkes senin oraya ait olmadığını hissederse aralarına karışabilmeyi bekleyemezsin ki."

"Benim de onlardan biri olduğumu kanıtlarım kendilerine."

"Ne yana dönsen taştan bir duvarla karşılaşacaksın."

"Balyozlar bu işe yarar."

DePalma başını salladı. "Bu işte incelik gerek, balyoz değil."

"Yumuşak eldiven giyerim."

Megan otomobilin ısıtıcısını çalıştırmaya çalışırken, ya da yün, diye düşündü. İliklerine kadar üşümüş bir halde otomobilin ön tablosuna bir yumruk indirdi ve vantilatör deliklerinden çıkan bir toz bulutuyla ödüllendirildi. Chevy Lumina, büronun garajından çıkma eski bir otomobildi. Ama çalışıyordu, dört sağlam lastiği ve gerekli telsiz donanımı vardı. O kadar. Ama otomobildi ve Megan da arazi ajanıydı. Ne olursa olsun yakınmayacaktı.

Cezai Takibat Bürosu arazi ajanı. CTB, 1927'de yasayla eyaletteki diğer asayiş güçlerine araştırma, laboratuar ve kayıt hizmetleri için kurulmuş ve FBI'ın küçültülmüş bir modeliydi. Megan şimdi on ilçelik bir çevrede büronun temsilcisiydi. Yerel yetkililerle merkez arasında bağlantı memuru olarak hizmet görüyordu. Danışman, detektif, uyuşturucu avcısı -pek çok kılığa girmek zorundaydı ve bu

görevdeki ilk kadın olarak hepsinde de iyi görünmesi gerekirdi.

Operasyon üssü olarak kullanacağı kasabanın polis şefiyle ilk görüşmesine geç kalmak iyi bir başlangıç değildi.

"O'Malley randevunu yarına bırakmalıydın" diye söylenip yirmi metre uzunluğunda gibi gelen atkısıyla boğuşarak otomobilden indi.

Atkı boynuna, koluna ve çantasının tutamağına sarılan bir piton yılanından farksızdı. Ucundan tutup çekerken Deer Lake belediye binası ve emniyet müdürlüğü binasının ardındaki sözde park yeri olan buz pistinden geçiyor ve bir yandan da içinden küfürler savuruyordu. Atkının ucunu tutup omzu üzerinden attı ve o anda da dengesini kaybetti. Ayakları altından uçar gibi oldu, düşmemek için çılgın bir step dansına başladı. Boyunu uzun göstermek için seçtiği botların topukları buz patenlerine dönüşmüştü sanki. Binaya doğru iki metre daha kaydı, sonra bir çuval gibi yere yığıldı, kıç üstü düşüşünün şiddetinden dişleri takırdadı. Kıçından başlayıp belkemiğinden beynine kadar uzanan bir ağrı beyninde çınladı.

Megan bir an gözleri kapalı kaldı düştüğü yerde. Sonra soğuk siyah, yünlü pantolonunun altından girmeye başladı. Tanık var mı diye çevresine bakındı. Kimseler yoktu. Öğleden sonra sonunda karanlığın altında ezilmişti. Saat beşi geçmiş, personelin yarısı evlerine gitmişti. Şef Holt da herhalde gitmişti ama Megan randevusuna geldiğinin kayda geçmesini istiyordu. Üç saat geç kalmış olabilirdi ama gelmişti işte.

Bacaklarını altına toplarken, "Kıştan nefret ediyorum" diye söylendi. Hiç de zarif olmayan bir biçimde doğruldu,

ayakları kaydı yine, sendeledi ve sonra bir otomobile tutunarak kalktı. "Kıştan nefret ediyorum."

Kar kuşağının güneyinde, herhangi bir yerde olmayı tercih ederdi. St. Paul'de doğup büyümüş olmasının hiç önemi yoktu. Genetik yapısında kutup derecelerine karşı bir sevgi yoktu işte. Kuştüylü astarlı ceketlerle arası iyi değildi. Yün kazaklar onda kaşıntılar başlatırdı.

Babası olmasaydı çoktan daha sıcak iklimlere göçmüş olurdu. Quantico'da akademideyken kendisine önerilen FBI işini kabul ederdi. Memphis. Memphis'te insanlar kışın ne demek olduğunu bile bilmezlerdi. Kar Memphis'te bir olaydı. Termometrelerinde herhalde sıfırın altı diye bir şey yoktu. Alberta clipper sözcüğünü duymuşlarsa herhalde bunu kutup ayılarının kemiklerindeki iliği donduran rüzgâr faktörünü getiren bir hava sistemi değil de bir tekne adı sanırlardı.

Burada senin için kalıyorum, Baba.

Sanki babasının umurundaymış gibi.

Başağrısının dişleri biraz daha fazla ısırıyordu şimdi.

Deer Lake Merkezi yeni bir yerdi. İki katlı V biçimli bina, kentlerden taşınan meslek sahibi insanların oluşturduğu vergi temelinin giderek genişlemesinin göstergesiydi. Kasaba kent alanının güney ucundan gidip gelinecek kadar uzaktı. Minneapolis ve St. Paul'de nüfus ve suç arttıkça imkânı olanlar ve yola pek aldırış etmeyenler Deer Lake, Elk River, Northfield ve Lakefield gibi yerlerin o antika sevimliliğini aramaktaydılar.

Belediye büroları Merkezin güney, polis müdürlüğü ve Leo Kozlowski'nin bürosu kuzey kanadındaydı ve ikinci katta da kasaba cezaevi bulunuyordu. Meydanın karşısında

da eski Park County adliyesi, ilçe şeriflik bürosu ve ilçe cezaevi vardı.

Megan binaya girince sola saptı, çatısı camlı, saksılarla ve Deer Lake'in resimli tarihiyle bezenmiş geniş salonu geçti. Duvardaki bir vitrinin camında aksini görünce hafifçe yüzünü buruşturdu. Başından az önce bir çuval çekip çıkarmışa benziyordu. Bir ay önceymiş gibi görünen o sabah, kara saçlarını arkasında bir atkuyruğu biçiminde toplamış ve siyah bir tokayla tutturmuştu. Derli toplu. Şimdi alnından ve yanaklarından ipek iplikler gibi teller sarkıyordu. Sabırsız bir hareketle saçlarını geri itti.

Polis kanadının başındaki resepsiyon masası boştu. Masanın yanından geçip belediye meclisi üyelerini polislerden ve suçlulardan, polislerle suçluları da belediye meclisi üyelerinden koruyan güvenlik kapılarına doğru yürüdü. Zile basıp beklerken, kurşun geçirmez cam kapıdan içeri baktı. Oda aydınlık ve temizdi -beyaz duvarlar, henüz bir yıpranma göstermeyen sanayi kalitesi gri halı. İki sıra halinde yerleştirilmiş siyah çelik masalar. Ama masalar çoğunlukla pek düzenli değildi. Üzerlerinde dosya yığınları, kahve fincanları ve çerçeveli resimler vardı. Yalnızca üçünde insan vardı: birinde dev bir üniformalı polis telefonda konuşuyordu, diğer iki-sindeki sivil memurlar işlerini yaparken bir yandan da sandviç yiyorlardı.

Üniformalısı telefonu kapayıp dev cüssesiyle ayağa kalktı, bir çikleti ambalajından çıkararak kapıya doğru yürüdü. Otuz yaşlarındaydı ve Samoah'ya benziyordu. Saçları siyah ve dağınık, vücudu bir meşe gövdesi gibiydi ve herhalde onun kadar da güçlüydü. Göğsünde NOGA yazıyordu. Çikleti ağzına açıp dahili telefonun düğmesine bastı.

"Buyrun?"

"Ajan O'Malley, " Megan kimliğini çıkartıp cama doğru tuttu. "Şef Holt'la randevum vardı."

Polis hafif bir ilgiyle fotoğrafa baktı; yarı uyukluyor gibiydi. Elini sallayarak, "Gel bakalım" dedi. "Kapı açık."

Megan dişlerini gacırdattı ve yüzünün kızarmaması için çabaladı. Aptal yerine konulmayı hiç istemezdi, hele böyle bir günün sonunda ve kendi çalışma ağının bir parçası olmayan biri tarafından. Noga kapılardan birini açtı, Megan da çelik gibi bakışlarını erkeğe dikerek içeri girdi.

"Bu bölmenin güvenli olması gerekmiyor mu?" diye sert bir sesle sordu.

Noga kadının tavrından etkilenmiş görünmüyordu. Küçük bir dağı titreten depremi andıran bir hareketle omuzlarını silkti. "Neye karşı?" Megan ters ters bakınca da dudaklarının sağ tarafını yukarı kaldıran yarım bir gülümsemeyle, "Buralardan değilsin galiba" dedi.

Megan'ın adama bakmaktan boynu ağrımıştı. Kendinden otuz santim uzun birini bakışlarınla sindirmeye çalışmak kadar güç bir şey olamazdı. "Ya sen?"

"Sayılırım. Arkaya gel." Adam öne geçip Megan'ı masaların arasından arka taraftaki özel odaların bulunduğu koridora geçirdi. "Natalie hâlâ buralarda. Önce Natalie ile görüşmeden kimse şefi göremez. Burayı o yönetir. Biz ona Komutan deriz." Megan'a merakla baktı. "Sen ne istiyorsun bakalım? Leo'nun yerine biri atanana kadar mı yolladılar."

"Leo'nun yerine atanan biri benim."

Noga kalın kaşlarını kaldırınca daha çok hazımsızlığı akla getiren bir şaşkınlık ve dehşet ifadesi takındı.

"Olamaz."

"Bir kadınla çalışmak senin için sorun mu olur?" Megan sesindeki sinirliliği önlemeye çalışıyordu ama yorgundu. Öfkesinin hemen yüzeyin altında kabardığını hissediyordu.

Noga gözlerini iri iri açarak masum rolüne büründü. "Benim bir sıkıntım yok."

"İyi."

Noga bir odaya girerken kapıyı vurdu. "Hey, Natalie! CTB'dan bir kadın..." Utanmış gibi Megan'dan yana baktı.

"Ajan O'Malley."

"... geldi" diye Noga sözünü tamamladı.

"Eh, tam zamanıydı."

Ses, içinde bulundukları odanın arkasındaki odadan geliyordu. Kapının buzlu camı üzerinde MITCHELL HOLT, POLİS ŞEFİ yazıyordu, ancak kapıdan kara gözlerinden ateşler fışkırarak çıkan Mitchell Holt değildi.

Natalie, Megan'ın bir altmış boyundan fazla değilse de, ondan daha iriydi. Teni cilalı maun rengindeydi, yüzü balkabağı kadar toparlaktı ve yeni kırpılmış bir koyunun postunu andıran kısacık, kara kıvırcık saçları vardı. Bir eli kapı pervazında, bir eli kalçasında olduğu halde kırmızı çerçeveli gözlüğünün ardından Megan'ı süzdü.

"Kız, geç kaldın."

"Farkındayım" dedi Megan gayet soğuk bir sesle. "Şef Holt içerde mi?"

Natalie yüzünü ekşitti. "Hayır, içerde değil. Burada oturup seni bekleyeceğini mi sanmıştın?"

"Geç kalacağımı bildirmek için telefon etmiştim."

"Eh, benimle konuşmadın ama."

"Bunun gerekli olduğunu bilmiyordum."

Natalie homurdandı. Kapıdan çekilip masası başına döndü, bir dosyaya bazı kağıtlar yerleştirip dosyayı arkasındaki beş altı madeni siyah dolaptan birine kaldırdı. Her hareketi çabuk ve becerikliydi. "Sen yenisin. Kiminle konuşacaktın ki? Melody ile mi? O kız eğer üstünde hatırlatmak için sürekli bir erkek eli olmasa bir kıçının olduğunu bile unutur."

Noga pek göze batmamaya çalışarak kapıya doğru süzüldü. "Noogie, sakın sıvışayım deme" dedi Natalie, erkeğe bakmadan. "Mitch'in istediği o raporu tamamladın mı?"

Noga yüzünü buruşturdu. "Sabaha tamamlarım. Devriyeye çıkacağım."

"Başın belada öyleyse" diye homurdandı Natalie. "O rapor öğleye kadar masamda olmazsa canına okuduğumun resmidir. Duydun mu?"

"Duydum."

"Ve Dick Reid'in evi önünden iki kere geçmeyi unutma. Cozumel'e gitmişlerdi."

Megan içini çekerek Cozumel'e gitmiş olanın kendisi olmasını istedi. Sağ gözkapağında bir seyirme başlamıştı. Gözünü ovuşturarak kahvaltıdan bu yana ilk kez yemeği

düşündü. Bir şeyler yemeliydi, yoksa başağrısı kötüleşecek ve ilacı midesinde tutamayacaktı.

"Şef Holt gitmişse randevumuzu yenilemek isterim."

Natalie kalın dudaklarını büzdü, Megan'a uzun uzun baktı. "Gittiğini söylemedim. İçerde değil dedim. Ne biçim polissin sen? İnce ayrıntılara dikkat etmiyorsun." Yüzünü buruşturarak öne geçti, odadan çıktı. "Yürü bakalım, Ajan O'Malley. Madem geldin, kendisiyle bir tanış bakalım."

Megan şefin sekreterinin yanında yürürken ondan ileri geçmeye çalışmadı. Kadının kendisini ölçüp biçtiğinin farkındaydı.

"Demek Leo'nun yerini doldurmaya geldin."

"Leo'nun yerini dolduramam" dedi Megan. "Yeteri kadar yağda kızarmış şeyler yemiyorum."

Natalie'nin ağzının kenarında bir kas oynadı. Buna pek gülümseme denemezdi. "Leo esaslı oburdu" dedi. "Şimdi de gitti işte. Ona kolesterolüne dikkat edip o lanet puroları içmemesini söylerdim. Ama beni dinlemezdi ki. Erkek işte. Sözlükte duygusuz sözcüğüne bak, yanıbaşında bir erkek resmi olmalı."

Sonra Megan'a bir kere daha dikkatle bakarak, "Ama herkes Leo'yu severdi" dedi. "Çok esaslı adamdı. Sen nesin bakalım?"

"Esaslı bir polisim."

Natalie burnunu kıvırdı. "Göreceğiz."

Megan müzik sesini ilk duyduğunda bunu hayal ettiğini sandı. Ses çok hafif, melodi Noel mevsimine ait bir şeydi.

Kimse ocak ayında Noel müziği çalmazdı. Herkes aralık ayının ortası geldiğinde Noel müziği duymaktan bunalmış olurdu. Ama koridorda yürüdükçe ses de artıyordu. "Kış Mucizesi."

"Polisler ve itfaiyeciler Kar Festivali için bir gösteri yapıp hasılatı yardım derneklerine verecekler" diye anlattı Natalie. "Prova yediye kadar devam eder."

Bir erkek kahkahası müziği bastırdı. Natalie TOPLANTI 3 yazan bir kapıyı açıp, Megan'a öne geçmesini işaret etti. iki sıra halinde gelişigüzel dizilmiş krom ve plastik iskemlelerde sekiz on kişi oturuyordu. Beş altısı da duvara yaslanmışlardı. Hepsi de isteri halindeydi: Gülüyor, dizlerini dövüyor, gözlerinden yaşlar akarak kasıklarını tutuyorlardı. Odanın ön tarafında uzun kırmızı donlu iki kişi bir oyunu prova ederken hoparlörden Norveç aksanıyla biri şarkı söylüyordu: "Şurasını kaşı. Burasını kaşı. Kışlık donumla giderken..."

Megan şaşkın şaşkın baktı. Sağdaki şişman adamın başında kırmızı kareli bir Elmer Fudd şapkası vardı. Soldaki ise uzun boylu ve ince yapılıydı, Harrison Ford'a benziyordu, atletik bir vücudu vardı. Donu vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmıştı ve cinsiyetini gayet açıkça belirtmekteydi. Megan bakışlarını, adamın anatomisinin daha az kışkırtıcı alanlarına kaydırmaya çalıştı -heykel gibi göğsüne, daracık kalçalarına, bir süvarininkiler kadar adaleli uzun bacaklarına. Giydiklerinin onu komik yapacağını düşünen her kimse, epey yanılmıştı.

Başlıklar ise başka bir olaydı. Minnesota Vikingler'in yün başlığında sarı kumaş boynuzlar ve sarı yünden uzun örgüler vardı. Adam dans edip zıplarken saç örgüleri sallanıyordu.

Dans sona erince oyuncular abartılı selamlar verdiler. Ancak o kadar çok gülüyorlardı ki, bir türlü doğrulamıyorlardı. Harrison tiplisinin şahane bir gülüşü vardı. Sıcak, kaba, erkeksi. Megan duyduğu sıcaklığı aşırı giyinmiş olmasına atfederek, beni etkileyemez ya, diye düşündü. Erkeklere karşı bilinçsiz tepkileri yoktu. Buna izin vermezdi. Bu akıllıca bir şey olmazdı -hele erkek bir polisse.

Harrison doğruldu, yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı; biraz sert, biraz çizgili, tam olarak yakışıklı değil ama tümüyle etkileyici bir yüz. Çenesinde iki santim boyunda bir yara izi vardı. Burnu bir iki kere kırılmış olabilirdi. Gözleri koyu renkliydi ve neşeyle parıldıyor olsalar bile yüz yaşında gösteriyorlardı.

Megan duraksayınca Natalie onu iteledi, sonra yanından geçip öne çıktı.

Patronuna, "Sende gurur diye bir şey yok mu?" diyerek sarı saç örgülerinden birini çekti. Başını sallarken gözleri parıldıyor, gülmemek için kendini güç tutuyordu.

Mitch Holt tuttuğu soluğunu koyverdi. "Victoria's Secret'ta modelliği bana vermelerini kıskanıyorsun, değil mi?" Şef mesleki yaşamını yöneten kadına baktı. Sekreter, Natalie Bryant için çok küçültücü bir unvandı. Mitch onu idari yardımcısı olarak görürdü ve belediye meclisinden buna göre para çıkartmıştı. Ancak kadına en yakışan şeyin lakabı olduğuna inanırdı. Natalie gerçekten etekli komutandı.

Natalie bir atın burnundan soluması gibi bir ses çıkardı. "Çiftçi Yıllığı desen daha doğru olurdu. Köylü fabrikasının ıskartasına benziyorsun."

"Sakın beni kıracağını düşünme."

"Hiç düşünmem zaten. Konuğun var. CTB'dan Ajan O'Malley." Natalie elini yanında gelen kadından yana salladı. "Ajan O'Malley seni Şef Holt'la tanıştırayım."

Mitch elini uzatmak için eğilince sarı saçörgüsü sallandı. Yün başlığı başından çıkarıp dans arkadaşına fırlattı. "Mitch Holt. Beni üniformasız yakaladığınız için özür dilerim."

"Ben bu kadar geç kaldığım için özür dilerim." Megan adamla el sıkışmak için öne çıktı.

Erkeğin geniş, güçlü ve sıcak eli elini kavrayınca, Megan ne adlandırabildiği ne de kabul edebileceği küçük bir kıpırtı hissetti içinde. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade bulacağını sanarak Mitch Holt'a baktı ama yalnızca güven ve karşısındakinin bilincinde olma halini buldu. Aklına gelen tehlikeli sözcüğünü hemen uzaklaştırdı. Teması kesmek isteyerek elini çekti. Ama erkek kendisinin istediği gibi çalışacaklarını bildirecek kadar uzun bir süre tuttu kadının elini. Ya da o öyle düşünüyordu.

"Taşınırken beklenmedik sorunlar çıktı" dedi Megan. "Aslında çok dakikimdir."

Mitch başını salladı. İddiaya girerim ki öylesindir, Ajan O'Malley. Gözlerini kadından ayırmıyor, fiziki temasına bir tepki arıyordu. Megan'ın bakışı yeşil buzdan farksızdı. Kadının çevresinde kalkanların yükseldiğini hisseder gibiydi.

"Bir sorun değildi" dedi. Yün başlığın dağıttığı saçlarını düzeltmek için elini başından geçirdi.

"Demek Leo'nun yerine siz geldiniz." Kaşının birini kaldırarak kadını sırtında parka olmadan hayal etti. "Tanrı bilir ya, size bakmak daha kolay olacak." Bu söz çeliğin çeliğe çarpması gibi oldu, Megan'ın parçalanmış

sinirlerinden kıvılcımlar çıkardı. "Ben bu işi külotlu çorapla iyi göründüğüm için almadım, Şef."

"Leo da o yüzden almamıştı Tanrı'ya şükür. Yaşamımda hiç rastlamak istemediğim bazı şeyler vardır, iç çamaşırı içindeki Leo Kozlowski de bunların başında gelirdi. Esaslı adamdı ama. Yüz millik çevrede balık avlanacak her yeri bilirdi."

Megan bunun bir ajanın sahip olması gerektiği önemli yeteneklerden biri olduğu fikrinde değildi ama fikrini kendisine sakladı..

Provanın sona erdiği resmen ilan edilmişti. Oyuncular birer ikişer dışarı çıktılar, Natalie de bir çoban gibi arkalarından geliyordu. Adamlardan bir ikisi Mitch'e seslenip veda ettiler. Mitch elini kaldırıp adamları selamladıysa da, gözlerini Ajan O'Malley'den ayırmadı.

Bu kalkanların ardında ne olduğunu merak ediyordu. Nereye kadar söküleceğini görmek için oynayacağı bir uç. Bulmaca çözmek Mitch'in doğasında vardı ve mesleğine uyan bir şeydi. Kadının ne tepki göstereceğini anlamak için sessizliği öylece uzattı aralarında.

Megan erkeğin gözlerinin içine bakıyor ve bekliyordu. Atkuyruğundan çıkmış olan telleri elinin bir hareketiyle geriye itti. Kadının saçının rengi Mitch'e Coca Cola'yı hatırlatıyordu -hafif kızıllığı olan siyah. Bu İsveçliler ve Norveçliler ülkesinde egzotik. Çenesinin inatçılığı dışında bir rahibeler okulundan kaçan bir kızı hatırlatıyordu. Soluk oval yüz, taze krema gibi ten ve Killarney çimenleri gibi yeşil gözler. Güzel. Genç. Mitch birden kendini doksan üç yaşındaymış gibi hissetti.

"Şey" diye Megan söz başladı. Bu konuşmayı sona erdirmeye ihtiyacı vardı, geri çekilir, kuvvetini yeniden

toplar, yarın sabah kendini daha güçlü hissettiği ve erkek de uzun dondan başka bir şey giymiş olduğu zaman geri dönerdi. "Saat geç oldu. Yarın gelebilirim. Daha çok vaktimiz olur. Pantolonunuzu da giyersiniz..."

Mitch gülümsedi. "Bu durum sizi rahatsız mı ediyor, Ajan O'Malley?"

Megan kaşlarını çattı. Gözü seyiriyor ve yaratmak istediği etkiyi bozuyordu. "Ben donla dolaşan erkeklerle iş yapmaya alışkın değilim, Şef Holt."

"Büyük bir zevkle çıkartabilirim" diyen Mitch kolunu kaşıdı. "Kaşındırıyor zaten. Odama gelin de bu sosis derisinden sıyrılayım."

Mitch toplantı odasının kapısına doğru yürürken kadının omzuna atmak istermiş gibi elini uzattı. Megan yana kaydı. Tepesi atmıştı, artık kendine hakim olamıyordu. Yorgundu ve imalı bir hareketle başa çıkacak durumda değildi.

"Ben Cezai Takibat Bürosu ajanıyım, Şef. St. Paul emniyetinde iki yıl, Minneapolis'de yedi yıl çalıştım ve beş yılım detektiflikte geçti. Narkotik ajanıydım. Ahlak polisinde çalıştım. Hukuk diplomam var ve Quantico'da kurs gördüm. Eğer buraya seks oyuncağı olarak gelirsem, vergi mükelleflerinin paralarının karşılığını alabileceklerini sanmıyorum."

"Seks oyuncağı mı?" Mitch kaşlarını kaldırarak arkasına döndü. "Teklifimi daha açık dile getireyim. Ben üstümü değiştirirken siz Natalie'nin odasında bekleyebilirsiniz. Sonra sizi bu güzel kasabamızın gözde lokantalarından birine büyük bir zevkle götürürüm ve iyi bir yemek yeriz." Gelecek protestoları önlemek için ellerini kaldırdı. "Kendi paranızı kendiniz ödersiniz,Ajan O'Malley. Sizin feminist duyarlılığınızı tehdit etmek aklımın ucundan geçmez.Bu

teklifimi kabul ya da red edebilirsiniz.Sizi zorlamak istemem ama açıksözlülüğümü mazur görürseniz, biraz köfteye ihtiyacınız olduğunu söyleyebilirim.

Şunu da belirteyim ki, kadın olan bir ajanla herhangi bir sorunum yoktur. Ben doksanlı yılların aydın bir insanıyım. O yüzden bu alınganlığınızı bırakın artık, Ajan O'Malley."

Megan her cümleyle biraz daha büzüldüğünü hissediyordu. Fizik yasalarının birdenbire yok olmasını ve eriyerek yerdeki halının iplikleri arasına karışmayı istedi.

Gözü çok seyiriyordu. Uzanıp kaşıdı, derin bir soluk aldı, kalan gururunu da yuttu. "Özür dilerim. Genellikle böyle hakaret edici sonuçlara varmam. İyi bir günümde olmadığımı söylemek dışında ne diyeceğimi bilemiyorum."

St. Paul'de iki yıl, Minnesota'da yedi. Detektif, narkotik ajan. Bir kadın için etkileyici bir sicil. Mitch bir kadının bu işte başarılı olması için nasıl bir mücadele vermesi gerektiğini bilirdi. Her şey kadınlara karşıydı bu toprak kadar eski erkekler âleminde. Eşit fırsat kotaları bir yana, Bayan O'Malley'in hem dayanıklı hem de iyi olması gerekiyordu. Ve bugün bu çabası kendisine çok şeye maloluyor gibiydi.

Onun çabaları bana da çok şeye malolacak diye düşündü. Gayet düzenli ve sakin bir yaşamı ve bürosu vardı. Bir kadının sutyenini bayrak gibi sallayarak içeri dalmasına, bir sıkıntı olmayan yerde başa bela olmasına hiç de gerek yoktu.

"Seks oyuncağına ihtiyacım olursa postayla sipariş ederim" dedi. "Benim işimi bozma, Ajan O'Malley. Ben külotlu çorap içinde iyi görünseler de görünmeseler de baş belalarından hoşlanmam."

Mitch kadından bir adım gerilerken garip bir koku alınca burnunu kıvırdı. "İlginç bir parfümünüz var. Çedar peyniri mi?"

Megan'ın yanakları pembeleşti. "Günümün yarısını peynir fabrikasında evimin anahtarlarını arayarak geçirdim."

"Gerçekten güç bir gün geçirmişsiniz. Size köfte tavsiye ederim. Belki bir kadeh de şarap. Mutlaka bir parça havuçlu pasta. Tanrım, açlıktan ölüyorum." Şef kapıya doğru yürürken elini dümdüz karnının üstünden geçirdi.

Megan adamla yemeğin her şeye yeniden başlamak mı, yoksa bu söz düellosuna devam mı olacağını düşünerek arkasından yürüdü. Her ikisi için de pek gücü kalmamıştı ama Mitch Holt'un bu zayıflığını görmesine izin veremezdi. Adamın aydın biri olduğu iddialarına rağmen hem meslektaş hem de hasım olacağını hissediyordu. Ve ikisine de zayıflığını göstermemeyi çok eskiden öğrenmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

l.GÜN

SAAT 19:33 -6,1°C

Elbiseleriyle de fena görünmüyordu doğrusu. Mitch eşyalarını Grandmas Attic'te vestiyere asarken Megan, sıradan bir gözlem yalnızca diye düşündü. Erkek koyu renkli pilili pantolon, fildişi rengi bir gömlek giymiş, üzerinde okunamayacak küçük harflerle bir yazı bulunan bir kravat takmıştı. Saçlarını da taramış ya da taramayı denemişti. Kumral ve gür saçlar kenarlarda kısa, tepede uzun kesimine şiddetle karşı koymaktaydı. Mitch saçlarını soldan ayırmıştı ve parmaklarıyla geriye taramak gibi bir huyu vardı. Sanki gözlerine düşmesine alışmış gibi.

Megan da müdürlüğün tuvaletine girip kendisini onarmıştı. Saçları yine geriye fırçalanıp atkuyruğu biçiminde arkasında toplanmıştı. Dudaklarının boyasını tazeledi. Gözlerinin altındaki maskara lekelerini silmeye çalıştıysa da, bunların yorgunluk belirtileri olan doğal lekeler olduğunu fark etti. Yüzü tebeşir beyazıydı ve yapabileceği bir şey yoktu. Genelde pek makyaj yapmaz ve yanında da herhangi bir şey taşımazdı.

Lokantada çevresine bakarken önemi yok diye düşündü. Bu bir randevu değil, iş yemeğiydi. Mitch Holt'u kadın olarak değil, polis olarak etkilemek istiyordu.

Lokanta kalabalık ve gürültülü, hava konuşmalar ile ev yemeklerinin sıcak ve baharatlı kokusuyla yoğundu. Keten önlüklü ve kabarık kollu, yüksek yakalı bluzlu garson kadınlar, ellerindeki tepsiler günün özel yemeğiyle dolu olarak masalar arasında gidip geliyorlardı. Lokanta yenilenmiş eski bir değirmenin bir bölümündeydi. Duvarlar eski tuğlalarla örülüydü, yerler yıpranmış ahşaptandı ve çatı kirişleri meydandaydı. Büyük salonun sokağa bakan

duvarına bir dizi yüksek ve kemerli pencere açılmıştı. Pencerelere paralel ve duvardan duvara uzanan eski bir pirinç borudan, bakır saksılar içinde yemyeşil bitkiler sarkıyordu.

Boş olan her yere antika ev eşyaları yerleştirilmişti -bakır tencereler, porselen çaydanlıklar, mutfak eşyası, yayıklar, tereyağı kalıplan, tuz kutuları ve mavi kavanozlar. Garsonların servis masası olarak kullanmaları için yemek salonunun çeşitli yerlerine büyük sandıklar serpiştirilmişti. Daha sıradan öteberinin yanında şahane bir yüz yıllık kadın şapkaları koleksiyonu vardı. Metrelerce kumaşla sarılmış geniş kenarlı şapkalar, devekuşu tüyleriyle süslü kutu biçimli şapkalar, otomobil ve binicilik şapkaları, siyah tüllü şapkalar.

Megan çok keyifliydi. Eski şeyleri severdi. Aile yadigârı eşyayı, bir kadın kuşağından diğerine kalan öteberiyi bulmak için bitpazarlarını dolaşmaktan büyük zevk alırdı. Onun ailesinde böyle şeyler yoktu. Annesinden kendisine hiçbir şey kalmamıştı. Megan altı yaşındayken kadının evini terk etmesinden bir ay sonra babası Maureen O'Malley'den kalan her şeyi yakmıştı.

Lokanta yöneticisi Mitch'i adını söyleyerek karşıladı, ilgiyle Megan'a baktı ve kendilerini lokantanın arka tarafında, aradaki yüksek bölmeler nedeniyle gürültünün biraz daha az olduğu bölmelerden birine götürdü.

Mitch'e gülümseyerek, "Normal çılgınlık" dedi. Açık sarı saçları alagarson kesilmiş olan çekici kadın kırk yaşlarında vardı. "Herkes Kar Festivali'ne hazırlanıyor. Denişe hafta sonu için gelebileceğini söyledi."

Mitch mönüyü aldı. "Stilistlik okulu nasıl gidiyor."

"Çok seviyor. Kendisini geri dönmeye teşvik ettiğin için sana bir kere daha teşekkür etti. 'Cities'e gittiğinde bir gün bana uğrasın' dedi. Bir mimarla çıkıyor ama aralarında ciddi bir şey yok." Kadın kurnazca bir bakışla Megan'a döndü.

"Darlene, seni CTB'dan yeni ajanımız Megan O'Malley'le tanıştırayım. Leo Kozlowski'nin yerine geldi. Kasabada ilk gecesi. Önce burasıyla tanışmasını istedim. Megan, Darlene Hallstrom."

"Ooo!" dedi Darlene Megan'a plastik bir gülümsemeyle bakıp evlilik işaretlerini ararken. "Kasabada yeni birinin olması hoş bir şey. Kocanız da Deer Lake'de mi çalışıyor?"

"Evli değilim."

"Eh, ne kadar ilginç, değil mi?" Mönüyü uzattı. "Leo'yu hepimiz severdik. Afiyet olsun."

Darlene eteğini savurarak yanlarından uzaklaşırken Mitch içini çekti.

"Denise kim?" diye sordu Megan.

"Darlene'in kızkardeşi. Boşanmış kızkardeşi. Darlene'in kendine göre fikirleri vardır."

"Sahi mi? Karınız ne diyor bu işe?"

"Karım mı?"

Megan'ın bakışları erkeğin mönüyü tutan eline kaydı. Hafif ışıkta sol elinin parmağındaki yüzük parıl parıldı. Mitch yüzüğü çeşitli nedenlerle takardı -ava çıkmış kadınlardan kaçmak için, alıştığı için ve yüzüğe her bakışında hâla suçluluk ve acı duyduğu için. Mazeret olarak

polis olduğunu söylerdi: Polisler doğa itibariyle ters insanlardı ve suçluluklarında katoliktiler.

Sert ve buz gibi bir fısıltıyla, "Karım öldü" dedi. Duygusal kalkanları demir parmaklıklar gibi yükselmişti çevresinde. Aradan iki yıla yakın zaman geçmişti ve sözcükler ağzında bir pulun zamkı gibi kekremsi ve acı bir tat bırakıyordu. Söylemekle rahatlamış değildi.

Zihninde kumun üzerine bir çizgi çekip kadını öteki yanına kovalayarak, "O konuda konuşmam" dedi.

Gururu ve mahremiyet duygusu, yabancıların sempatisinden kaçınıyordu. Ve yüzeyin hemen altında da sürekli dostu olan öfke vardı. Öfkesini içinde tutuyor, acımasızca denetliyordu. Anahtar denetimdi. Denetim, onun gücü ve kurtuluşuydu.

"Özür dilerim" dedi Megan. Erkeğin gerginliğini hissedebiliyordu. Mitch'in omuzları gerilmişti, çenesi hiçbir aklı başında insanın meydan okumaya kalkışamayacağı bir havayla kasılmıştı. Megan kendini gizlice kutsal bir alana girmiş gibi hissediyordu.

Dirseklerini masaya yaslayıp ellerini yüzünden geçirdi. "Berbat durumdasın, O'Malley. Bugün yoluna bir bok yığını çıkarsa iki ayağınla birden içine gömüleceksin."

"Umarım peynir fabrikasından söz etmiyorsunuzdur" dedi Mitch. Buruk bir gülümsemeyle kadına baktı. "Oraya sağlık müfettişini bir daha göndermek istemem doğrusu."

Megan parmakları arasından erkeğe baktı. "Bir daha mı?"

"Evet, geçen yıl bir fare kuyruğu ve bir tuğlanın yer aldığı küçük bir olay geçmişti..."

"İğrenç!"

"Les Metzler bunun bir kerelik bir şey olduğunu söyledi ama bilemem. Doğrusu ben hediyelik eşya dükkânında aynı zamanda hayvan doldurulan bir yerden peynir almam."

"Olamaz."

"Olur. Fabrikaya gittiğinizde tabelayı görmemiş olamazsınız. Meztler Buckland Peynircilik ve Taxidermist. Hayvan postu işini Les'in kardeşi Rollie yapar. Çocukluğunda kafasına bir oklava yedikten sonra biraz sapıtmıştır." Mitch çevresine, kendilerini duyan var mı diye bakındıktan sonra eğilip, "Ben peynirimi Minneapolis'ten alırım" diye fısıldadı.

Gözgöze geldiler, Megan istemediği ve ihtiyacı olmadığı bir şey hissetti. Gözlerini kaçırarak adamın kravatının desenine baktı: Yüzlerce küçücük Miki vardı.

"Esaslı kravat."

Mitch sanki ne taktığını unutmuş gibi önüne baktı. Bütün alaycılığı uçup gitti birden, ipekli kumaşı parmakları arasından geçirirken yüzündeki sertlik kayboldu. "Kızım seçti. Zevki biraz kuşkuludur ama beş yaşında da daha fazla bir şey beklenmez."

Megan içini çekmemek için dudaklarını ısırdı. Adam polis şefiydi, baş aksesuarı herhalde dokuz milimetrelik bir Smith Wesson tabancasıydı ve küçük kızının kravatlarını seçmesine izin veriyordu. Çok hoş.

"Tanıdığım polislerden çoğunun beş yaşındaki bir çocuk kadar moda zevkleri yoktur""dedi. "Son iş ortağım bir eski otomobil satıcısı gibi giyinirdi. Arnold Palmer'den çok polyester pantolonu vardı."

Mitch güldü. "Sözlü yaşamöykünüzde moda polisliğini belirtmemiştiniz."

"Kafanızı karıştırmak istemedim."

İkisi de köfte ısmarladılar. Maggie başağrısını azdıracağını bildiği için şarabı geri çevirdi. Mitch bir şişe Moosehead birası istedi ve kendilerine hizmet eden on sekiz on dokuz yaşındaki genç kızın dişlerindeki köprüyü çıkarttığına dikkat etti. Kız utanarak gülümsedi, yüzü kızardı.

"Burada herkesi tanıyor gibisiniz" dedi Megan. "Yoksa yerli gencin kasabasında başarıya ulaşması hikayesiyle mi karşı karşıyayız?"

Mitch'in kopardığı ekmeğin içinden buharlar yükseliyordu. "Ben mi? Hayır, buraya sonradan geldim. Miami'de on beş yıl polislik yaptım."

"Sahi mi!" Megan sanki duyduğunun şokundan sarsılmış gibi masanın kenarlarını kavradı. "Buraya Miami'den mi geldiniz? Bu Tanrı'nın bile unuttuğu buzdağında yaşamak için Miami'yi mi terk ettiniz?"

Mitch'in kaşı kalktı. "Yani bu güzelim eyaletimizi sevmediğiniz anlamını mı çıkarmam gerek bundan?"

"Yazını severim -üç haftasının tümünü de. İki metre kar altında olmadığı zamanlar sonbaharı da iyidir. Ama yerlisi olmama rağmen sevgim bu kadar işte. Bence hayat yarısının kış olmamasının gerekeceği kadar kısadır."

"O zaman neden kalıyorsunuz burada? Bu niteliklerinizle daha sıcak bir iklimde istediğiniz yere gidebilirdiniz."

Mitch kadının savunmalarını ortaya ilk çıktığı anda fark etmişti. Kendisininkilerin eşiydi bunlar: korumak, yansıtmak, yabancıların içeri girmesini önlemek için kurulurdu.

"Aile sorunları" diyen Megan ekmeğine döndü. Bir parça koparıp parmakları arasında yuvarladı. Mitch fazla üstelemedi ama merak da etmişti. Ne ailesi? Kadının bakışlarından kaçınması gerektiren ne nedeni vardı? Kaygılanması gerekecek bir kopuk uç daha. Bulmacanın bulunup yerleştirilecek bir parçası.

Megan sözü erkeğe getirdi. "Miami'de ne yapardınız?"

"Cinayet masası. Son iki yılımda turistlerin öldürülmesi, sosyetede narkotik baskınları falan."

"Burada yaşam sizin için biraz fazla yavaş değil mi?"

"Bana yetecek kadar heyecan yaşadım."

Geçmişe yönelik bir yanıt daha diye düşündü Megan, birasını içen adama kirpiklerinin arasından bakarak. Mesleği dışında ondan uzak durmak için bir neden daha. Kimsenin duygusal yükünü sırtlanmaya ihtiyacı yoktu. Kendinin bir bavul setini dolduracak yükü vardı zaten. Yine de merakı onu dürtüklüyordu. Bilmeceler çözmek ve sırları ortaya çıkarmak ihtiyacı. Bu ihtiyacı polislik içgüdüsüyle açıkladı ve adamın gözlerindeki o gölgelerle ya da acı çeken bir erkeği teselli etmek isteğiyle ilgili olmadığını söyledi kendi kendine. Kafasının içinde bir beyin varsa Mitch Holt'u erkek olarak görmezdi.

Ama adamın birasından bir fırt daha çekişini, sonra o dudaklarla şişeyi masaya bırakışını görünce, "buna pek imkân bulamayacaksın O'Malley" diye söylendi. Bölmenin

loş ışığında sakalının gölgesi yüzünün düzlüklerinde biraz daha karaydı ve çenesindeki yara izi gümüşiydi.

"Bu donmuş kuzeye nasıl geldiniz?" diye sorarken ekmeğinden bir lokma daha kopardı.

Mitch sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkti. Oysa söyleyeceği herhangi bir yalan kadar uzaktı gerçekten. "İş açıktı. Kayınpederim burada oturur. Kızımın dedesiyle birarada bulunması için bir fırsattı."

Salatalara geldiğinde Moose Locası'ndan biri de gelip Mitch'e Cuma öğle yemeğinde konuşma yapacağını hatırlattı. Mitch, Megan'ı tanıştırdı. Moose üyesi Megan'a bakıp sanki "ne şaka ama, Mitch" der gibi kıs kıs güldü, Megan'ın uzattığı eli sıkarken üstünlük taslayan bir gülümsemeyi baktı.

"Leo'nun yerine geldiniz demek? Ne kadar hoşsunuz!"

Megan bu işi kendisinin istediğini hatırlayarak dudaklarını ısırdı.

Adam gider gitmez yerini Kar Festivali organizatörlerinden biri alarak, geçilecek sokakların korunmaya alınması konusunu konuşmaya başladı. Tanıştırılınca bir öncekinin hemen hemen eşiydi.

"Leo'nun yerine, ha? Eh, buna bakmak Leo'ya bakmaktan çok daha zevkli olacak."

Megan dişlerini gacırdattı. Mitch diplomatça davranıp herhangi bir yorum yapmaktan kaçındı. Köfte geldi, adam Megan'a göz kırparak gitti.

Megan tabağına baktı. "Eğer bir kişi daha bana hoş ya da sevimli derse hiç düşünmeden ısırırım. 1994'te miyiz yoksa

zaman içinde geriye mi gittim?"

Mitch güldü. "Her ikisi de. Burası Minnesota kasabalarından biri, Ajan O'Malley. Büyük kentte değilsin artık."

"Farkındayım, ama burası bir kolej kasabası. Davranışların daha ilerici olacağını sanırdım."

"Öyledir." Mitch patateslerin üzerine biber ekti. "Artık kadınların yüzlerini örtmelerine ya da erkeklerin üç adım gerisinde yürümelerine gerek kalmadı."

"Çok komik." Megan köftesini keserken baharat kokusunu daha iyi alabilmek için yüzünü tabağına yapıştırabileceğini düşündü.

"Ciddi söylüyorum, Deer Lake küçük kasabaların olabildiği kadar ilericidir. Ama mesleğinizi icra ederken karşılaşacağınız erkekler eski kafalı insanlar olacaktır. Kadının yerinin evde çorap yamamak olduğuna inanan hâlâ çok erkek var ortalıkta. Şimdiye kadar çalıştığınız yerlerde bunlara rastlamamış olamazsınız."

"Rastladım elbette ama kentte dava açma tehdidinin bir anlamı vardır. Siz pek sıkıntı çekmeden kasaba yaşantısına alışmış görünüyorsunuz. Sırrınız nedir? Bir penise sahip olmanın dışında yani?"

"Ah, yavrum, dikkat etmiş olman çok hoşuma gitti" dedi Mitch.

Yine konuşmayı beceremedin, O'Malley. "Karşılaştığımızda giydikleriniz gözönüne alındığında dikkat etmemek mümkün değildi."

"Kendimi çok bayağı hissediyorum."

Megan erkeğe bakma hatasını işledi ve bakışları yine mıknatıs gibi birbirine kenetlendi. Tanrım, şu talihsizliğe bak. Cazibe. Megan O'Malley'in yaşamında pek seyrek rastlanan bir olgu. Doğal olarak hiç beklemediği bir anda, buna en az ihtiyacı olduğu anda ortaya çıkardı. Ve yine doğal olarak kıvılcımı çakan el süremeyeceği bir erkek olurdu.

Mitch Holt da aynı şeyi hissetmişti. Kimya. Bakışları kadının ağzına kaydı.

Megan bütün savunmalarını yardıma çağırarak, "Senin onlardan biri olmadığını söylediğini sanıyordum" dedi.

"Kimlerden?"

"Tabanca çeken, bayrak sallayan ve sutyenli her şeyin kendilerinin Ben-Tanrının-Kadınlara-Armağanıyım türü çekiciliklerinin hedefi olduklarına inanan neanderthaller."

Mitch arkasına yaslandı, içini çekti, omuzlarındaki gerilimi zorla itip çıkardı. Tartışmaya girebilirdi ama şu anda bunun bir yararını göremiyordu.

"Haklısın" dedi. "Bir an için testosteronumun esiri oldum. Geçici hormon psikozu. Aslında sanki sen beni cezbetmemişsin gibi davranacak kadar aydın bir insanım, eğer istediğin buysa tabii."

"Güzel. İstediğim oydu." Megan köftesine döndü ve iştahının kaçtığını fark etti. "Bir numaralı kuralım budur: Polislerle çıkmam."

"Akıllıca bir politika."

Bu bir ayakta kalma konusuydu ama Megan bu bilgiyi kendisine sakladı. Asla zayıf olamazdı. Özellikle de

polislikte. Saflar onu aralarında istemeyen erkeklerle, doluydu. Cinsiyeti aleyhineydi. Boyu poşu da. Eğer cinselliğinin aleyhine kullanılmasına izin verirse kendini anında dışarda bulurdu. Bu mesleğinin sonu olurdu ve elinde de yalnızca mesleği vardı.

"Öyle." Çılgınlık gerilerken Mitch de yine şakacılığına büründü. "Birlikte çalıştığın insanların seni çıplak görmelerine izin vermemek akıllılıktır."

"O don da çıplaklığa pek yakındı" dedi Megan.

"Şimdi karşında dezavantajlı duruma düştüm" dedi

Mitch. "Sen beni iç çamaşırlarımla gördün. Adalet bunun karşılığını vermeni gerektirir. O zaman ödeşmiş oluruz."

"Unut gitsin, Şef. Ben mümkün olduğu kadar avantaj elde edeyim de."

"Hmmm..." .

Mitch salonun öteki ucunda, karmakarışık yerleştirilmiş masalar arasından geçerken, kalçasındaki tabancayı müşterilerden birinin kafasına çarpmamaya dikkat ederek yaklaşan polise baktı. Memurun gözleri Mitch'in üzerindeydi.

"Şef, seni yemekte rahatsız ettiğim için özür dilerim." Lonnie Dietz bir iskemle çekip ata biner gibi oturdu. "Old Cedar Yolu'ndaki kazanın son durumunu öğrenmek istersin diye düşündüm."

Megan elini uzattı. "Ben Leo'nun yerine geldim."

Dietz kadının elini görmezden geldi. Kaşları alnına kadar inen siyah peruğunun altında kayboldu. Elli yaşlarındaydı

ve hoşgörüsüz bir kimseye benziyordu. Biradan sarkmış midesi dışında zayıftı. "Ben bütün ajanların erkek olduklarını sanırdım."

"Ben gelinceye kadar öyleydiler" dedi Megan. Mitch ağzını patatesle doldurdu. "Ne haber varmış?"

Dietz bakışlarını Megan'dan güçlükle ayırdı, gömleğinin cebinden çıkardığı not defterini karıştırdı. "İki ölü. Ethel Koontz, Hennepin County Hastanesi'ne geldiğinde ölüydü - başında ve göğsünde geniş yaralar. Ida Bergen, Dear Lake Hastanesi'nde öldü -hafif yaralıydı ama kalp krizinden gitti. Bayan Marvel Steffen'in durumu kritik ama istikrarlı. O da Hennepin'de. Clara Weghorn tedaviden sonra taburcu edildi. Arabanın hakimiyetini kaybeden Mike Chamberlain epey yaralı ama iyileşecek. Pat Stevens ifadesini aldı, ben de olay yerine gittim."

"Ve?"

"Oğlanın dediği gibi. Yol, Jexx Lexvold'un yerinin oradaki viraja kadar kuruydu. Orada yolun iki şeridini de kaplayan üç metrelik bir buzlu alan vardı. İşte bu çok garip." Dietz'in yüzü sıkıntılıydı. "Buzlanma için neden yoktu bence. Hava güzeldi. Tanrı bilir ya, karların eriyip de Lexvold'un yerinden akacağı kadar sıcak yoktu. Gidip baktım. Jeff ve Millicent'in kış için Corpus Christi'ye gittiklerini biliyorsun. O yüzden ev kapalıydı. Ama bana kalırsa biri bahçe hortumunu dışarı taşımış ve garajın önünü ıslatmış."

Mitch çatalını bırakıp devriye polisine baktı. "Çılgınlık bu. Yani biri yola su döküp bilerek buzlandırdı diyorsun."

"Bana öyle geldi. Çocukların işi herhalde."

"İki kişi öldü."

"Daha beteri de olabilirdi" dedi Dietz. "Bu gece kolejde bir müzik gecesi falan var. Kampüse giderken insanlar daha çok o arka yolu kullanıyorlar. Zincirleme bir kaza da olabilirdi."

"Komşuları sorguya çektiniz mi?" diye Megan sordu.

Dietz sanki yan bölmeden kulak misafiri olmuş da söze karışmış gibi baktı kadına. "Yakınlarda kimse yok. Ayrıca Lexvoldlar'ın evlerinin ön tarafında yüksek çam ağaçları var. Birinin bir şey yaptığını görmek için eve iyice yaklaşmak gerekir."

Mitch yüzünü buruşturdu. "Yarın Natalie'ye basın için bir not yazdırıp bilgisi olanın bizi aramasını ilan ettiririm."

Megan ikinci kez söze karıştı. "Eve girildiğini gösteren bir belirti var mıydı?"

Dietz kaşlarını çatıp yan gözle kadına baktı. "Hayır. Her yer kilitliydi." İskemlesinden kalkarken şefine döndü. "Kaygan yere tuz döktürdük. Otomobillerden birini Mike Finke'e diğerini Patterson'a çektik. Hepsi bu kadar."

"Güzel. Teşekkür ederim, Lonnie." Mitch memurun masalar arasından geçişine bakarken yemeğinin yediği kadarı midesine taş gibi oturmuştu. "Çocuklar neden böyle şeyler yaparlar ki?"

Megan sorunun yanıtını düşündü. Beyninin çarkları dönerken Mitch'in kravatına öyle uzun baktı ki, Miki desenleri gözlerinin önünde dönmeye başladı.

Mitch insanların küçük bir alışveriş merkezine dönüştürülmüş olan eski deponun geniş koridorundan hâlâ içeri girmekte olan insanlara baktı. Kar Festivali komitesinden beş altı kişi masaların boşalmasını

bekliyorlardı. Prova sonrası kahve içip pasta yemeye gelmişlerdi. Hannah Garrison içeri girdi ve bekleyenlerin arasından geçti. Garip.

Tedirgin bir hali vardı. Önü açık mantosu bir omzundan kaymıştı. Sarı saçları dağılmış, iplik iplik yüzüne düşmüştü. Lokanta salonunu çılgın bakışlarla tarıyordu. İskemleler arasından geçti, insanlara çarptı. Az daha Darlene Hallstrom'la çarpışıyordu. Darlene kadının düşmesine engel olmak için gülümseyerek elini .uzattı. Hannah kadını itti ve John Olsen'le sevgilisinin kahvelerini içtikleri masaya doğru yürüdü. Gerçekten çok garipti.

Mitch bir av köpeği gibi gözlerini kadından ayırmadan kucağındaki peçeteyi çekip aldı. Yeşil bezi elinde buruşturup dalgın bir tavırla masanın üstüne attı.

"Hortum nerede peki?" diye mırıldandı Megan. Mitch doğrulurken başını kaldırıp baktı.

"Özür dilerim" diye mırıldanan Mitch bölmeden çıktı.

John Olsen'in masasındaki konuşmayı duyamıyordu. Lokantanın gürültüsü sözcükleri net bir biçimde duymasını engelliyordu. Ama Hannah'nın yüzündeki ifadeyi, uzun ve zarif ellerinin çılgınca hareketini görüyordu. John'un dehşet içinde kalmış yüz ifadesini, başını salladığını gördü. Mitch masaya doğru yürüdü.

Jessie ile Deer Lake'e taşındıklarında ilk tanıştığı insanlardan biri de Hannah'ydı. Hannah ve kocası Paul Kirkwood ile oğulları o zaman karşı komşularıydı. İkinci çocuğuna hamile olan Hannah o gün işe giderken önce kendilerine uğrayıp bir kek getirmişti. Mitch'in tanıdığı en yetenekli insanlardan biriydi. Deer Lake Hastanesi Acil Servisi'nin başındaydı, yardım işlerinde gönüllü olurdu ve yine de kocası, oğlu ve bebek kızıyla evini çekip çevirirdi.

Ve bütün bunları hep büyüleyici bir gülümseme ve tatlı dille yapardı.

Ama Hannah şimdi sakin ve soğukkanlı görünmüyordu. İsterinin eşiğinde gibiydi.

"Bilmiyorum da ne demek?" diye bağırdı. Yumruğunu masaya indirdi. Fincanındaki kahve dökülürken John'un sevgilisi ayağa fırladı.

"Sakin olun, Dr. Garrison!" diyen John Olsen de kalktı. Hannah'nın kolunu tutmak için uzandı. Hannah gözlerinden alevler fışkırarak kolunu çekti.

"Sakin olmayacağım!"

Lokantada herkes durmuş, onları seyrediyordu. Hav gerilimle elektriklenmişti.

"Hannah?" Mitch kadının yanına gelmişti. "Bir şey mi var?"

Sesi duyan Hannah döndü. Yer ayaklarının altından kayıyor gibiydi. Gözle görünmeyen bir örtü gibi sıcak üzerine bastırıyor, derisini kavuruyor, soluğunu kesiyordu. Bir şey mi var? Çok şey vardı. Yüzlerce gözü üzerinde hissediyordu. Kirişler arasından ve yüksek kemerli pencerelerden karanlığın üzerine indiğini hissediyordu.

Bir karabasan içindeydi. Uyanıktı. Diri diri gömülmüş gibiydi. Beyninden çok büyük hızla ve çok sayıda düşünce ve izlenim geçiyordu. Tanrım. Tanrım. Tanrım.

Mitch, "Hannah?" diye mırıldanarak parmaklarını kadının omzuna değdirdi. Biraz daha yaklaştı. "Konuş benimle. Ne oldu.7"

Hannah adama, adamın gözlerindeki kaygıya baktı. Mitch biraz daha yaklaştı. Bir aksilik mi var? Hannah'nın içinde bir şey patladı, sözcükler çığlık olarak ağzından boşandı.

"Oğlumu bulamıyorum!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1. GÜN

SAAT 20:26 -7,2°C

Mitch sakin bir sesle, "Ne demek istiyorsun? Josh'u bulamıyorum da demek oluyor?" diye sordu.

Hannah lokanta yöneticisinin koltuğunda oturmuş, sürekli titriyor, iri mavi gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Mitch cebinden temiz bir mendil çıkararak kadına uzattı. Hannah mendili aldı ama kullanmak için bir gayret göstermeyerek bir kâğıt parçasıymış gibi avcunda buruşturdu.

"Onu bulamıyorum" diye kekeledi. Josh'u bulamamıştı ve sanki ağzından çıkan sözcükler saçma sapan şeylermiş gibi kimse ne söylemek istediğini anlamıyordu. "Bana yardım etmelisin. Lütfen, Mitch."

Hannah koltuktan kalkmaya çalışınca Mitch kendisini oturttu. "Elimden gelen her şeyi yapacağım, Hannah. Ama önce sakinleşmen gerek..."

"Sakinleşmek mi!" Hannah koltuğun kenarlarını kavradı."İnanamıyorum!"

"Hannah ..."

"Tanrım, senin de bir kızın var. Anlaman gerek! Herkesten çok sen..."

"Hannah!" diye sertçe bağırdı Mitch. Kadın irkilerek erkeğe baktı. "Sana yardım edeceğimi biliyorsun ama

sakinle ve baştan başla."

Megan sahneyi kapının yanından seyrediyordu. Oda koyu renkli ucuz ahşap kaplı, insana sıkıntı veren bir hücre gibiydi. Duvarda, plastik çerçeveler içinde ticaret odasıyla diğer sivil kuruluşların belgeleri çarpık bir biçimde asılıydı. Hurda madeni dosya dolaplarında ve eski madeni masada lokantanın başarısını ya da o antika özelliğini belirten hiçbir şey yoktu. Hannah koltukta büzülmüş, gözlerini kapatmıştı, sanki kendini toparlamaya çalışırmış gibi bir elini ağzına bastırıyordu.

Saçları dağılmış, gözleri yaşlı, bu haliyle bile çekici bir kadındı. Boyu uzun, yüz hatları bir derginin sayfaları arasından çıkmış gibiydi. Mitch kadının önüne geçti, arkasını masaya verdi, sabır ve dikkatle beklemeye başladı. Bir şey söylemeden elini uzattı. Hannah erkeğin elini tuttu, çok acı çekmekte olan biri gibi sıktı.

Megan hayranlık ve biraz da gıptayla seyrediyordu. Kurbanları teselli en güçlü yanı değildi. Onun için acı çeken birine uzanmak, o acının bir kısmını yüklenmek demekti. Arada duygusal bir mesafe olmasını daha akıllıca ve daha güvenli bulurdu. Buna tarafsızlık derdi. Mitch Holt ise hiç çekinmeden uzanıyordu.

"Onu hokey antrenmanından alacaktım" diye Hannah, sanki korkunç bir günahını itiraf edecekmiş gibi bir fısıltıyla söze başladı. "Hastaneden çıkacağım anda acil bir durum çıktı ve orada kaldım. Birine telefon ettirip biraz geç kalacağımı bildirdim. Sonra hastalardan birinin kalbi durdu ve..."

Ve hastayı, şimdi de oğlumu kaybettim. Başarısızlık ve suçluluk yine ağırlığını hissettirince Hannah susup yeniden

konuşacak gücü toplayana kadar bekledi. Mitch'in iri ve sıcacık elini sıkı sıkı tutuyordu.

"Unuttum. Onun beni beklediğini unuttum."

Yeni bir gözyaşı dalgası yanaklarından yağmur gibi uzun yünlü eteğine damlamaya başlamıştı. Duyguları kendisini paramparça ederken, Hannah tortop olmak isteyerek oturduğu yerde büzüldü. Mitch kadına biraz daha yaklaştı, saçlarını okşayarak biraz olsun avutmaya çalıştı. İçindeki polis gayet sakindi, açıklamaları bekliyor, olasılıkları zihninden geçiriyordu. Daha da derinindeki baba güdüsel bir korkunun keskin sancısını hissetmekteydi.

"Piste gittiğimde Josh yoktu."

"Belki Paul almıştır ve..."

"Hayır. Çarşambaları benim akşamımdı."

"Paul'e telefon edip sordun mu?"

"Denedim ama bürosunda değildi."

"O zaman Josh herhalde öteki çocuklardan biriyle gitmişti. Arkadaşının birinin evindedir ve..."

"Değil. Aklıma gelen herkese telefon ettim. Bakıcının... Sue Bartz'ın evine baktım. Belki orada Lily'yi almamı bekliyordur diye düşündüm. Ama Sue çocuğu görmemişti." Ve Lily de şimdi hâlâ orada annesini bekliyor ve herhalde; kendisini neden almadığını merak ediyordu. "Yürümüştür diye; eve uğradım. Çocukları hokey takımında olan öteki anneleri aradım. Piste geri döndüm. Sonra hastaneye gittim. Onu bulamıyorum."

"Oğlunuzun bir resmi var mı?" diye sordu Megan.

"Okulda çekilmiş fotoğrafı var. En iyisi değil... saçları uzamıştı... ama kestirecek vakit yoktu..." Hannah çantasını kucağına yerleştirdi, cüzdanını ararken elleri titriyordu: "Fotoğraf çekileceğini bildiren pusulayı getirmiş, ben de not almıştım ama sonra... unuttum."

Son sözcüğü fısıldarken Josh'un resmini çıkarmıştı. Unuttum. O kadar basit ve zararsız bir mazeret. Fotoğraf çekileceğini unuttum. Saçını kestireceğini unuttum. Onu unuttum. Elleri öylesine titriyordu ki, resmi plastik kılıfından güçlükle çıkarabildi. Kim olduğunu bilmediği sonradan aklına gelen kara saçlı kadına uzattı resmi.

"Özür dilerim" diye mırıldandı. "Tanışmış mıydık?"

Mitch yine masaya yaslandı. "Cezai Takibat Bürosu'ndan Ajan O'Malley. Megan, bu da bizim hastanemizin acil servisinin başı Dr. Hannah Garrison. Eline steteskop almış en iyi doktorlardan biridir." Hafifçe gülümsedi. "Ona sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

Megan aklı nezakette değil de işinde olarak resme baktı. Sekiz dokuz yaşlarında, izci giyimli, ön dişleri yerinde boşluk olan bir oğlan kendisine sırıtıyordu. Burnunda ve yanaklarında çiller vardı. Saçları açık kumral ve darmadağındı. Mavi gözleri yaşam ve yaramazlıkla parlıyordu.

"Normalde sorumlu bir çocuk mudur?" diye sordu. "Geç kalacaksa veya bir arkadaşının evine gidecekse size telefon eder mi?"

Hannah başını salladı. "Josh aklı başında bir çocuktur."

"Bugün ne giymişti?"

Hannah sabahı düşünmeye çalışırken elini alnından geçirdi. Son birkaç saati gibi o da bulanık ve çok eski bir rüya gibiydi. Lily mama iskemlesine oturtulduğu için ağlamıştı. Josh çoraplarıyla mutfakta kayıyordu. Fen Müzesi'ne gitmek için izin kâğıdı gerekiyordu. Ev ödevlerini yapmış mıydı? Ezberi tamam mıydı? Hastaneden telefon. Kızartıcıdaki ekmeğin yanması. Paul'ün mutfağa girişi, Josh'a bağırması, ütülenmesini istediği gömleği için söylenmesi.

"Blucin. Mavi kazak. Kar botları. Kayak ceketi. Parlak sarı ve parlak yeşil çizgili parlak mavi... Vikings yün başlığı -üzerinde bir arma olan sarı başlık. Paul o çılgın ceketle morunu giymesine izin vermemişti. Josh'un renk körü Çingeneler tarafından giydirilmiş gibi olduğunu söyledi. Ben bir zarar görmemiştim, ne de olsa daha sekiz yaşında..."

Megan fotoğrafı geri verip Mitch'e baktı. "Hemen anons yaptırırım." Aklı daha şimdiden olasılıklarda ve onlara göre atılacak adımlardaydı. "Sen de seninkilere, şeriflik bürosuna, otoyol polisine anons yaptır..."

Hannah bir darbe yemiş gibiydi. "Yani sizce..."

"Hayır" dedi Mitch. "Elbette ki hayır. Normal yöntem budur. Devriye gezen bütün memurlara anons yaparız ki Josh'u gördüklerinde alıp eve getirsinler."

"Bize bir dakika izin ver" dedi sonra parmağını kaldırarak. Hannah'ya sırtını çevirip Megan'a öfkeyle baktı. "Ajan O'Malley'e bir iki talimat vermem gerek."

Megan'ın omzunu tutup odadan dar ve loş koridora iteledi. Erkekler tuvaletinin önündeki telefonda konuşmakta olan tüvit ceketli toparlak kafalı bir adam kendilerine pis pis bakarak parmağını kulağına soktu.

Mitch elini uzatıp telefonu kapatarak adamın sözünü ağzına tıkadı.

"Hey!"

"Özür dileriz" diyen Mitch armasını gösterdi. "Polis işi."

Adamı telefonun önünden çekip Miami'nin en berbat sokaklarında uyuşturucu satıcılarını ve fahişeleri ürkütmüş olan bir kaş çatısıyla oradan uzaklaştırdı. Sonra aynı bakışı Megan'a yöneltti.

Megan en iyi savunmasının saldırı olduğunu bilerek, "Senin neyin var?" dedi.

"Neyim mi var?" Mitch sesini yükseltmemeye çalışıyordu. "Senin neyin var? Zavallı kadını öyle korkutmak..."

"Şef, kadının korkmak için nedeni var. Oğlu kayıp."

"Daha kesin değil. Herhalde bir arkadaşının evinde oynuyordur."

"Arkadaşlarının evlerini aradığını söyledi."

"Evet ama panik içinde. Belki de bakması gereken yerlerden birine bakmamıştır."

"Ya da biri çocuğu kaçırdı."

Kadının fikrini yabana atmak güç olduğundan Mitch'in kaşları biraz daha çatıldı. "Burası Deer Lake, O'Malley, New York değil."

Megan'ın kaşı havalandı. "Deer Lake'de suç işlenmez mi? Polisiniz var. Cezaeviniz var. Yoksa bütün bunlar yalnızca gösteriş mi?"

"Elbette suç işlenir. Dükkânlardan bir şeyler aşıran kolejliler, Cumartesi geceleri sarhoş olup birbirlerini dövmeye kalkan peynir fabrikası işçileri. Ama çocuk kaçırma diye bir şey olmaz."

"Eh, doksanlı yıllara hoş geldin öyleyse, Şef. Çocuk kaçırma her yerde olabilir."

Mitch bir adım geriledi, ellerini beline dayadı. Norveç'in Oğulları locasının başkanı tuvalete girerken Mitch'i başıyla selamlayıp gülümsedi. Kapı arkasından kapanırken, insanın soluğunu kesecek kadar yoğun bir hava tazeleyicisi kokusu dışarı yayıldı. Mitch, Megan'ın söyledikleri gibi bunu da kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

"St. Joseph sakinleri de orada böyle bir şey olacağına inanmıyorlardı" dedi Megan sakin bir sesle. "Ve kendilerini bu yalanla avutmaya çalışırken biri Jacob Wetterling'i kaçırdı."

St. Joseph'teki Wetterling olayı Mitch'in Minnesota'ya gelmesinden önce olmuştu. Bir çocuk çalınmış ve bir daha bulunmamıştı. Yörede bu tür bir suç öyle enderdi ki, insanlar sanki kendi ailelerinden biri kaçırılmış gibi etkilenmişlerdi. Deer Lake St. Joseph'ten iki yüz mil uzaktaydı ama Mitch gerek kendi müdürlüğünden gerek şeriflik bürosundan çok kişinin olayda gönüllü olarak çalıştıklarını biliyordu. Suçu işleyen hangi şeytansa sanki adını anmakla geri geleceğinden korkarlarmış gibi olaydan hep alçak sesle söz ederlerdi.

Megan içinden bir küfür savurarak telefonu aldı. "Boşuna zaman kaybediyoruz."

"Ben ederim." Mitch kadının omzunun üzerinden uzanıp telefonu aldı.

"Telefon terbiyemiz biraz paslanmış sanırım" dedi Megan.

"Santral memurumuz seni tanımaz" oldu aldığı tek karşılık.

"Doug? Mitch Holt. Dinle, Paul Kirkwood'un oğlu Josh için bir anons istiyorum. Evet. Hannah hokeyden almaya gitmiş ama oğlanı bulamamış. Herhalde birinin bodrumunda Nintendo oynuyordur ama bu işleri bilirsin. Hannah çok kaygılı. Evet, kadınların en iyi bildikleri odur."

Megan gözlerini kastı, başını geriye attı. Mitch kadın görmezlikten geldi.

"Belki rastlarlar diye ilçe polisine de haber ver. Mavi gözler, kıvırcık kumral saçlar. En son görüldüğünde üzerinde yeşil ve beyaz çizgili parlak mavi kayak ceketi ve Vikings armalı parlak sarı yün başlık vardı. Buz pistine de bir ekip gönder. Onlarla orada buluşacağımı söyle."

Norveç'in Oğulları lideri tuvaletten çıkıp merakla Megan'a bakarak yanlarından geçerken telefonu kapadı. Mitch selam yerine geçeceği bir homurdanmayla baktı adama Megan'ın yoğun, beklentili ve hoşnutsuz bakışlarını üzerinde hissediyordu. Kadın işte yeniydi, hevesliydi, kendin kanıtlamak istiyordu. Neredeyse bir ordu çağıracaktı ama henüz ona sıra gelmemişti.

Kayıp olayında ilk öncelik, kişinin gerçekten kaybolduğundan emin olmaktı. O yüzden yetişkinler kaybolduklarında aradan yirmi dört saat geçmeden kayıp kabul edilmezlerdi. Bu kural artık çocuklar için geçerli değildi ama yine de en kötü sonuçları düşünmeden yapacak şeyler vardı. Josh bir arkadaşının evine gitmiş ve saatin geç olduğunu farketmemiş ya da kendisini unuttuğu için annesini bilerek cezalandırıyor olabilirdi. Kaçırılmaktan daha çok olasılığı olan pek çok açıklama vardı.

Peki ama öyleyse bu boğazındaki düğümün nedeni neydi!

Mitch cebinden bir çeyrek daha çıkardı. Strauss'ların numarasını ezberden çevirdi ve kızı üçüncü çalışta "Merhaba Ben Jessie!" deyince içinden şükretti.

"Selam sevgilim, ben baban." Mitch Megan'ın meraklı bakışından kaçınmak için başını indirdi.

"Beni almaya geliyor musun? Ben gece yatakta o kitaptan biraz daha okumanı istiyorum."

"Özür dilerim ama gelemem, yavrum. Bu gece bir süre daha polis olmak zorundayım. Büyükbabanlarda kalacaksın."

Hattın öteki ucunda derin bir sessizlik oldu. Mitch kızının yüzünün annesinden aldığı ve anneannesinin de kusursuzlaştırdığı aksi ifadeye büründüğünü görüyordu. Çok şeyler söyleyen bu bakış göz açıp kapatıncaya kadar suçluluk duyguları yaratırdı. "Senin polis olmandan hoşlanmıyorum."

Mitch kızın bu söylediği sözün kendisini ne kadar yaraladığını bilip bilmediğini merak etti. Sözcükler bir türlü iyileşmeyen eski bir yaraya saplanan bir bıçaktı. "Biliyorum, Jess, ama kaybolan birini aramam gerek. Sen kaybolursan seni bulmamı istemez miydin?"

"İsterdim, ama sen benim babamsın."

"Yarın gece evde olacağım yavrum ve sana daha çok okuyacağıma söz veriyorum."

"İyi edersin, çünkü anneannem Babar'ı kendisinin de okuyacağını söyledi."

Mitch'in çenesi kasıldı. "Söz veriyorum. Haydi bana bir iyi geceler öpücüğü ver, sonra da büyükbabanı çağır."

Jessie ağzını şapırdattı, Mitch de yanaklarının kızardığını Megan'ın görmemesi için sırtını dönerek hareketi tekrarladı. Jessie telefonu büyükbabasına verince Mitch aslında açıklama olmayan bir açıklama yaptı: polis işi, bırakamayacağı bir şey, önemli değil ama uzun sürebilir. Eğer kayınpederine olası bir çocuk kaçırmayla karşı karşıya olduğunu söyleseydi kaynanası Joy Strauss telefonu elinden bırakıp ortalığı velveleye verirdi.

Jurgen ayrıntıları öğrenmek istemedi. Doğma büyüme Minnesota'lı olduğundan bir kimsenin verdiğinden fazla açıklama istemenin kabalığına inanırdı. Ayrıca bu durumun yabancısı değildi. Mitch işi gereği, zaman zaman geceleri çalışırdı. O zaman da Jessie her gün okuldan sonra gittiği büyükbabasında kalırdı. Bu düzen hem bir istikrar sağlıyordu hem de çok elverişliydi. Mitch kaynanasını sevmeyebilirdi ama onun tek torununa gözü gibi bakacağından hiç kuşkusu yoktu.

Jessie'yi görmemek, onu yatağına yatırıp üzerini örtememek hiç de hoşuna gitmezdi. Kızı evreninin merkeziydi. Bir an onu bulamamanın nasıl bir duygu olacağını düşündü, sonra aklına Josh ile Hannah geldi.

Telefonu kaparken kendi kendine, "Çok geçmez ortaya çıkar" diye mırıldandı. Boğazındaki düğüm sıkılaşmıştı.

Megan'ın öfkesi azalmıştı. Mitch Holt bir an için o sert ve ürkütücü insan değil, kolayca kırılabilen biri olmuştu. Bir an için küçük kızına telefondan öpücükler gönderen babaydı! Tehlikeli sözcüğü yine aklından geçti ve yeni anlamlar kazandı.

Ancak bu düşünceleri bir yana atarak ciddiyetle bakarken erkeğin yüzüne. "Umarım haklısındır, Şef. Herkes için."

BEŞİNCİ BÖLÜM

1. GÜN

SAAT 21:30 -7,2°C

Büyükler Ligi hokey takımı oyuncuları Gordie Knutson Arenası'ndan çıkarlarken Mitch de Explorer otomobilini otoparka sokuyordu. Elli ya da daha yukarı yaşta olan büyükler, buz üstünde hâlâ başarılıydılar. Patenlerin üzerinde kayarken yaşlarının o sıkıntılı sertliğini soyunma odasında bırakmış gibi olurlar, pistte kayarlar, pas verirler, atışları önlerler, gülüp küfürler ederlerdi. Ama oyun sona erip de patenler çıkınca yaşlılığın gerçekleri intikam alırcasına geri dönerdi. Yüzlerini buruşturarak ağır ağır iniyorlardı merdivenlerden.

Devriye arabasına yaslanmış duran Noogie onları sırıtarak izliyordu. Başparmağını kaldırarak zafer işareti yaptı, sonra Al Jackson cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyince de kahkahayı bastı.

"Seni bu hale getiriyorsa neden hâlâ oynamakta ısrar ediyorsun, Al?"

"Ne aptalca bir soru. Ha, unutmuştum: Sen futbol oynardın, kafana epey darbe yemiş olmalısın."

"Hiç olmazsa bizim başlık giyecek kadar aklımız vardı" diye Noogie adamı kışkırttı.

"Yani bu suratın için bir mazeretin yok mu diyorsun?"

Noogie homurdanarak elini salladı.

Çantasının askılarını çeken Bill Lennox, "Neler oluyor,

''Noogie?" dedi. "Olie'yi aşırı hız yaparken mi yakaladın yoksa?"

Hepsi güldüler ama sonra Noogie'nin berisinde gelmekte olan Mitch ile Megan'a baktılar.

Hokey sopasını kaldıran Jackson, "İyi akşamlar, Mitch" diye polis şefini selamladı. "Buz pistinde cinayet dalgası mı var yoksa?"

"Evet. Senin vuruşlarının cinayetten beter olduğuna dair bir ihbar aldık."

Hepsi birden güldüler buna. Mitch onların uzaklaşmasını bekledikten sonra memuruna döndü.

"Memur Noga, seni Ajan O'Malley ile..."

Megan hem enerjisini harcamak hem de ayaklarındaki hissin kaybolmasını önlemek için bir ayağını kaldırım kenarındaki kar birikintisine vurarak, "Tanıştık" dedi.

Bakışlarıyla çevreyi taradı sonra. Buz pisti bir sokağın! sonunda, evlerin epey gerisindeydi. Deer Lake'in güneydoğusunda olan bina eyaletler arası otoyoldan da yarım mil uzaktaydı. Park yerindeki ışıklar dışında gece karanlık ve, ürkütücüydü. Yapraksız çalılığın bir yanında Park County: panayır alanı eski boş binaları ve karanlık içinde yükselen tribünüyle uzanıp gitmekteydi. Gölgeler yalnızca karnaval; ışıkları ve insan kalabalıklarıyla kaçıp gidecek kara ruhlarla doluymuş gibi terk edilmiş ve her nedense meşum bir görüntüsü vardı. Megan kasabaya doğru bakarken bir tecrit edilmişlik duygusuna kapılmıştı.

"Kayıp çocuk için mi geldiniz?" diye Noga sordu.

Mitch başını salladı. "Hannah Garrison'un oğlu Josh; Hannah çocuğu buradan alacakmış. Bir bakalım dedim, Olie'yle konuşuruz..."

"Polislerin, meskûn bölgeyi taramaları gerekir" dedi Megan. "Komşular çocuğu ya da olağan dışı bir şey görmüşler mi? Burasını denetim akma aldıktan sonra panayır alanın aramalıyız."

Mitch kadını Hannah ile oturup moral destek vermesi için kandırmaya çalışmıştı. Ancak Megan moral desteğinin kendi görevinin bir parçası olmadığını hatırlatmış, sonra Hannah ile oturup Josh'un arkadaşlarının evlerine telefon etmek üzere kadının bir arkadaşını çağırmalarını önermişti. Mitch sonunda Hannah'nın mahallesinde oturan Natalie'ye telefon edip gelmesini söylemişti.

Gözlerini Megan'ın üzerinden ayırmadan derin bir soluk aldı ve memuruna inanılması güç sakin bir sesle, "Git Olie'yi bul" dedi. "Ben de bir dakika sonra geliyorum."

Megan çatışmaya hazırlandı. Mitch gözlerini kasarak kadına baktı. Megan ondan dalga dalga yayılan gerilimi hissediyordu.

Mitch hava kadar soğuk ve tehlikeli derecede yumuşak bir sesle, "Ajan O'Malley, bu kimin soruşturması?" dedi.

"Senin" diye Megan hiç duraksamadan yanıt verdi. "Ve işi berbat etmektesin."

"Ne kadar diplomatça söylenmiş bir söz."

"Ben diplomasi yapmak için para almıyorum. Ben danışmak, öğüt vermek ve araştırmak için para alıyorum. Sana araştırma yapmanı tavsiye ediyorum, Şef, bir şey olmamış gibi davranarak ayağını sürümeni değil."

"Ben senden ne fikir istedim ne de öğüt, Bayan O'Malley." Mitch bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Olasılıklardan ve bunun Deer Lake için ne demek olduğundan hiç hoşnut değildi. Ve o anda orada olduğu, her şeyi gördüğü ve kendi otoritesine ve egosuna tecavüzde bulunduğu için Megan O'Malley'den de hiç hoşlanmıyordu. "Leo pek yüzüne bakılacak biri değildi ama haddini bilirdi" dedi. "Ben kendisinden istemedikçe bu işe burnunu sokmazdı."

"O zaman o da ayağını sürtüyor olurdu." Megan gerilemeyi reddediyordu. Eğer şimdi geri adım atacak olursa Tanrı bilir ya ondan sonra hep ekip odasında kahve makinesinin başında otururdu. Bu düzendeki yerini belirlemeliydi. "Eğer polisleri komşuları sorgulamaya yollamazsan çevreye bir göz attıktan sonra bu işi gider ben yaparım."

Mitch'in çenesindeki adaleler kasıldı. Burun delikleri genişledi, bir çift buhar sütunu çıktı. Mitch eldivenli ellerini kalçalarına dayayarak öylece bekledi. Başını kaldırıp erkeğe bakmaktan ensesindeki adaleler düğüm düğüm olmuştu. Botlarının ince tabanlarından giren soğukla artık küçük parmaklarının hissini kaybetmişti.

Mitch'in midesindeki yumruk biraz daha sıkılırken kafasının ardında bir ses fısıldadı: Ya kadın haklıysa? Ya sen yanılıyorsan, Holt? Ya bu işi yüzüne göçüne bulaştırır san? Kendisine duyduğu bu kuşku öfkesini artırmıştı ve bunu olduğu gibi önündeki kadına yöneltti.

"İki ekip daha çağıracağım. Noga buralara bakar. Seni benimle gel, Ajan O'Malley. Kasabamda başıboş dolaşıp herkesi paniğe vermeni istemiyorum."

"Ben senin tasmanın uçunda tutacağın bir şey değilim, Şef."

Mitch'in dudakları aynı zamanda hem vahşi hem de kötü bir şekilde kıvrıldı. "Doğru ama esaslı bir fikir."

Dönüp merdivenlerden yukarı yürüyerek, Megan'a karşılık verme fırsatını tanımadı. Megan attığı her adımda kaydığı için kâh yerlere kâh Mitch'e söverek ardından seğirtti

Erkeğin yanına varınca, "Burada bazı temel kurallar koysak iyi olacak" dedi. "Ne zaman aydın ne zaman gerikafalı olacaksın, karar ver. Eğer bu bir sidik yarışına dönüşecekse bacağımı kaldırmayı öğrenmem gerekecek."

Mitch ters ters baktı kadına. "Sana onu FBI akademisinde öğretmediler mi?"

"Hayır. Bana yalnızca saldırgan erkekleri taşaklarını nasıl burarak sakinleştireceğimi öğrettiler."

"Seninle çıkmak eğlenceli olmalı."

"Bunu asla öğrenemeyeceksin."

Mitch buz pistine açılan kapılardan birini tutup Megan'ın geçmesini bekledi. Megan yana kayıp başka bir kapıyı açtı.

Hole girerken, "Özel bir davranış beklemiyorum" dedi. "Beklediğim eşit davranıştır."

"İyi." Mitch eldivenlerini çıkarıp ceketinin ceplerine soktu. "Beni aşmaya çalışırsan sana da herkese olduğu kadar kızarım. Yeteri kadar kızdırdığın takdirde de yumruğu yersin."

"Buna saldırı derler."

"Polis çağırırsın sen de" dedi Mitch pistin kapısını açıp içeri girerken.

Megan gözlerini havaya kaldırdı. "Bunu ben kendim, istemiştim, değil mi?"

Gordie Knutson Arenası'nın bütün ağır işlerinin çoğunu beş yıldır Olie Swain yapmaktaydı. Haftada altı gün saat üçten on bire kadar çalışır, soyunma odalarını temizler, tribünleri süpürür, Zaboni makinesiyle buzu yeniden kaplar ve gereken diğer bütün işleri yapardı. Gerçek adı Olie değildi ama bu lakap bir kere takılmış, kendisi de bundan kurtulmak için bir çaba harcamamıştı. İnsanlar kendisi hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olur diye düşünürdü ve bu davranışını ta çocukluğunda geliştirmişti. Tanınmazlık rahat bir pelerin, gerçek ise yaşamının talihsiz hikâyesine istenmedik dikkatleri yönelten bir neon ışığıydı.

Kendi işine bak sen, Leslie. Gururlu olma, Leslie. Gurur ve kendini beğenmişlik insanlığın günahlarıdır.

Çocukluğunda demir yumruklar ve sivri dillerle beynine kazınan bu cümleler kafasının gerisinde çınlıyordu. Olie ufak tefekti ve çirkindi, yüzünün dörtte birini kaplayan şarap kırmızısı bir doğum lekesi vardı. Yetenekleri pek kısıtlıydı ve kimseyi ilgilendirmezdi. Deneyimleri utanılacak gizli şeylerdi ve bunları kendisine saklardı. Kendisi adına dile getirilen kaygıları hep omuz silkmesiyle karşılar, yara beresi olduğunu inkâr eder, bir gözünün cam olmasının nedeninin ağaçtan düşmesi olduğunu söylerdi.

İşlek bir zekâsı, okumaya ve öğrenmeye uygun bir kafası vardı. Bilgisayar konusunda doğal bir beceriye sahipti. Bu gerçeği kendisine saklar, onu sönük varlığının tek parlak noktası olarak görürdü.

Olie polisleri sevmezdi. Özellikle erkekleri sevmezdi. Onların irilikleri, güçleri, saldırgan cinsellikleri içinde kötü duygular uyandırırdı. Kendi yaşında gerçek bir arkadaşı

olmamasının nedeni de buydu. Arkadaş diyebilecekleri; yalnızca hokey oynayan çocuklardı. Onların coşkularını kıskanır, masumluklarına gıpta ederdi. Onlar da iyi paten yaptığı ve akrobatik hareketleri becerdiği için ondan hoşlanırlardı. Bazıları yüzü konusunda zalimseler de, genelde onu kabul ederlerdi ve Olie'nin umabileceğinin en fazlası da buydu.

Olie kendisi için bir tür büroya dönüştürdüğü kalabalık depo odasının bir köşesinde durmuş kapıyı dolduran Şef Holt'a bakarken bütün sinir uçları derisinin altında solucanlar gibi kıpırdamaktaydı.

"Hey Olie" dedi Şef. Gülümsemesi yapmacık ve yorgundu. "Nasılsın bakalım?"

"İyiyim." Olie'nin ağzından bir dal kırılması gibi kopmuştu sözcük. Cities'de bir ordu artığı eşya satan mağazadan aldığı kuştüyü astarlı pilot ceketinin kolunu çekiştirdi. Kalın yün kazağı içinde koltukaltlarından ekşi bir ter süzülüyordu.

Şefin sağ kolunun ardından bir kadın bakıyordu. Parlak yeşil gözler, arkaya taranmış siyah saçlar.

"Bu Ajan O'Malley." Holt sola doğru ancak bir santim kadar çekildi. Kadın adama bakarak açılan gedikten içeri süzüldü. "Ajan O'Malley, Olie Swain. Olie gece bekçisidir."

Olie kibarca başını eğdi. Ne ajanı? diye merak etti ama sormadı. Kendi işine bak, Leslie. Kaynağı ne olursa olsun iyi bir öğüt. Yaşamında çok erkenden öğrenmişti merakını insanlardan uzaklaştırıp hayallerine ve kitaplarına yöneltmeyi.

Megan odanın sıcaklığı karşısında atkısının düğümünü gevşetirken, "Eğer sakıncası yoksa size bir iki soru sormak

istiyoruz, Bay Swain" dedi.

Olie Swain'i bir bakışta ölçüp biçmişti. Fazla yuvarlak ve birbirlerine uymayan iki göz, bir jokey yapısı, boksör yüz hatları. Sol gözü camdı ve dimdik ileri bakıyor, diğeri oradan oraya dönüyor, bakışları dokunduğu her yerden yansıyor gibi. Cam göz sağlam gözden bir derece daha açık kahveydi ve beyazı daha parlaktı. Saçlarından çıkıp yüzünün üst sol köşesine yayılan kızıl doğum lekesi, bu doğal olmayan beyazlığı vurgulamaktaydı. Yer yer kırlaşmış kumral saçları bir tahta fırçasının kılları gibi dimdikti. Otuz beş kırk yaşlarında diye tahmin etti Megan. Ve polislerden hoşlanmıyor.

Bu işin rizikolu yanlarından biriydi. En masum insanlar bile polis kendi alanlarına müdâhale ettiğinde tedirgin olurdu. Ve kimi zaman da bu normal bir ürpermenin ötesi demekti. Olie'ye bunlardan hangisinin uygulanabileceğini merak ediyordu.

Mitch sıradan bir şeyden söz ediyormuş gibi, "Josh Kirkwood'u arıyoruz" dedi. "John, Olsen'in küçükler takımında oynuyor. Onu tanıyor musun?"

Olie omuzlarını silkti. "Elbette."

Başka bir şey söylemedi. Soru da sormadı. Yün yarım eldivenlerine baktı. Tipik Olie, diye düşündü Mitch. Herifte görgü kuralı diye bir şeyi yoktu, fazla konuşmazdı, dürtüklemeden hiçbir şey söylemezdi. Garip biriydi ama yasalarda bunu yasaklayan bir şey de yoktu. Hayatta tek istediği işini yapmak ve kitaplarıyla başbaşa kalmak gibi görünüyordu.

Mitch kapının önünde durduğu yerden gözlerini kıpırdatmadan Olie'yi de odanın tümünü de görüyordu. Kumaşı yırtık eski bir yeşil oyun masası, boya lekeleri

içinde tahta bir iskemle. Masanın üstü ve altı tarihi geçmiş ve kullanılmış ders kitaplarıyla doluydu. Bilgisayar, psikoloji, İngiliz edebiyatı - ne ararsan vardı.

"Josh'un annesi oğlanı almak için gecikmiş" diye devam etti Mitch. "Buraya geldiğinde çocuk gitmişmiş. Onu biriyle giderken gördün mü?"

"Hayır." Olie başını eğdi. "İşim vardı. Paten Kulübü gelmeden Zamboni'yi çalıştırmam gerekiyordu." Konuşması bir tür sözel stenoydu. Yalnızca istediğini iletecek kadar, karşılıklı konuşmayı teşvike yeterli değil. Ellerini ceplerine sokup biraz daha terleyerek bekledi.

"Saat beşi çeyrek geçe ile beş buçuk arası hastaneden sana telefon edip Dr. Garrison'un geç kalacağını bildirdiler mi?"

"Hayır."

"Peki başka birine edip etmediklerini biliyor musun?"

"Hayır."

Megan başını salladı, parkasının fermuarını açtı. Küçük oda kazan dairesinin yanındaydı ve duvarlarının ısındığı anlaşılıyordu. Sauna gibiydi içerisi. Mitch parkasının fermuarını açmış, ceketi sırtına itmişti. Olie'nin elleri ceketinin cebindeydi. Parçalanmış Nike ayakkabılı sağ ayağı ile sol dizini kaşıdı.

"Öteki çocuklar gittikten sonra Josh'un binaya dönüp dönmediğini gördün mü?"

"Hayır."

"Dışarı çıktın mı? Ortalıkta yabancı bir otomobil var mıydı?"

"Hayır."

Mitch dudaklarını sımsıkı kapattı, soluğunu burnundan boşalttı.

"Özür dilerim" dedi Olie. "Yardım etmek isterdim. İyi çocuktur. Ona bir şey olduğunu sanmıyorsunuz, değil mi?"

"Ne gibi?" Megan'ın gözleri Olie'nin birbirlerine uymayan gözlerinden ayrılmamıştı.

Olie yine omuzlarını silkti. "Dünya berbat bir yer."

"Herhalde bir arkadaşının evine gitti" dedi Mitch. Son iki saat içinde aynı şeyi o kadar çok söylemişti ki, sözcükler artık eskimiş gibiydi. Çağrı cihazı kemerinde kurşun bir ağırlık gibiydi. Kafasının bir köşesinde onun her an çalacağını ve Josh'un kasabanın bir evinde pizza yiyip Timberwolves'un maçını seyrederken bulunduğu haberini alacağını düşünüyordu. Beklemek sinirlerini kurtlar gibi kemirmekteydi.

Diğer yandan Megan bu işten hoşlanmışa benziyordu. Bu düşünce Şefi sinirlendirdi.

"Bay Swain bütün akşam burada mıydınız?" diye sordu Megan.

"İşim bu."

"Sizi doğrulayacak biri var mı?"

Olie'nin alnından bir damla ter yuvarlanıp sağlam gözüne girdi. Bir avcının nişangâhındaki bir geyik gibi gözlerini

kırpıştırdı. "Neden? Ben bir şey yapmadım ki?"

Megan adama gülümsedi. Olie bunu yutmadı ama o kadar önemli de değildi. "Bunlar sorulması gereken sorular, Bay Swain. "Acaba siz..."

Mitch, Megan'ın parkasının kemerini arkadan yakalayıp hafifçe çekiştirdi. Megan dönüp baktı.

Mitch kadına bakmadan, "Teşekkür ederiz, Olie" dedi. "Aklına bize yardımcı olacak bir şey gelirse lütfen telefon eder misin?" -

"Elbette. Umarım her şeyin sonu iyi gelir."

Holt ile kadın kapıdan çıkınca göğsündeki o kapalı yerde sıkışıp kalmışlık duygusu da kaybolmuştu. Ayak sesleri uzaklaşırken Olie'nin yalnızlık duygusu dönmeye başladı. Odanın içinde dolaştı, parmaklarını duvarlara değdirerek kendi alanın işaretledi, yabancıların müdahale izlerini sildi. Sonra iskemleye oturup sevgili evcil hayvanlarıymış gibi kitaplarını okşadı.

Polislerden hoşlanmazdı. Sorulardan hoşlanmazdı, yalnızca rahat bırakılmak istiyordu. Kendi işine bak, Leslie. Olie başkalarının da bu öğüde kulak vermelerini isterdi.

"O davranışından hiç hoşlanmadım" dedi Megan. Mitch'in yanında yürürken erkeğe yetişebilmek için koşmak zorunda kalıyordu. Beton zemindeki ayak sesleri mağara gibi binada çınlamaktaydı. Düz ve bembeyaz buzun üzerinde ışıklar yan sıyordu. Duvarlara yükselen sıralar yoğun ve sessiz gölgelet bürünmüşlerdi. Soğuk ve boş bir tiyatro.

Mitch alay edercesine, "Özür dilerim" dedi. Hasmane tavırlarını bıraktıkları yerden almak hoşuna gitmişti. "Ben yalnız çalışmaya alışkınım. Biraz daha terbiyeli olmam gerek."

"Bunun terbiye ile ilgisi yok. Bu mesleki nezakettir."

"Mesleki nezaket mi?" Mitch'in bir kaşı kalktı. "Bu senin için yabancı bir kavram, Ajan O’Malley. O küçücük kıçını ısırsa bile bence mesleki nezaketi tanıyamazsın."

"Benim sözümü ağzıma tıkadın..."

"Ağzına tıkamak mı? Seni kapı dışarı etmeliydim."

"Benim otoritemi baltaladın..."

Mitch'in gözleri ardında sıcak ve kıpkırmızı bir şey birden patlayıverdi. Çok uzun zamandır ilk kez olarak alevi denetimini delip geçti. Hiçbir uyarıda bulunmadan birdi döndü, kadını omuzlarından yakalayıp hokey tahtaların üzerinde yükselen Plexiglas'a yasladı.

"Burası benim kasabam, Ajan O’Malley!" diye hırlayarak yüzünü kadının yüzüne değecek kadar yaklaştırdı. "Senin otoriten falan yok. Sen burada istek üzerine yardım etmeye geldin. Diplomaların olabilir ama büroda o dersi verdiklerinde sen herhalde tuvaletteydin."

Megan olmayacak derecede iri gözlerle erkeğe baktı, ağzı yumuşacık yuvarlak bir O'ydu. Mitch kadını korkutmak, dehşete düşürmek istemişti. Görev başarıyla tamamlanmıştı. Megan'ın kalın ceketinin önü açıktı ve Mitch o yeşil balıkçı yaka kazağın altında neredeyse kalbinin atışlarını görecekti.

Büyülenmiş gibi gözlerini aşağı kaydırdı. Kadının omuzları duvara yaslanınca göğsü ileri fırlamıştı. Memeleri dikkatini çekti. Küçük, yuvarlak toplardı ve Mitch bakarken meme başlarının kazağın kumaşı altında hafifçe dikildiğini görebiliyordu. Mitch'in içindeki sıcaklık değişiyor, öfke alevlerinden daha az uygar, daha ilkel bir şeye

dönüşüyordu. Niyeti mesleki üstünlük sağlamaktı, ancak o sıcaklık içinde niyeti eridi ve yer değiştirerek zihninin mantıklı köşelerinden mantığa hiç ihtiyacı olmayan bir köşesine kayıverdi.

Bakışlarını meydan okurcasına fırlamış olan çeneye kaldırdı. Sonra hafifçe titreyen, o cesaret gösterisini yalanlayan ağıza. Kadife kadar yeşil gözlere, gece kadar kara, kısa ve gür kirpiklere.

"Leo ile hiç böyle sorunlarım olmazdı" diye mırıldandı. "Ama Leo'yu da hiç öpmek istememiştim."

Megan buna izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Buna karşı her savı ezbere bilirdi, bu gece hepsini, sanki kötü ruhları kovmak istercesine aklından geçirip durmuştu. Aptallık bu. Tehlikeli. Kötü bir şey... Bütün bunlar aklından geçerken bile Çenesini kaldırıyor, soluğunu tutuyordu...

Megan ellerini erkeğin göğsüne dayayıp itti ve ancak Mitch'in konsantrasyonunu bozmayı başardı. Mitch başını hafifçe geri çekti, gözlerini kırpıştırdı, başındaki sisler ağır ağır dağıldı. Denetimini kaybetmişti. Bu düşünce kulakları arasında Çalan bir çan gibiydi. Denetimini kaybetmemişti. Öfkene hakim ol. Zihnine hakim ol. İhtiyaçlarına hakim ol. Bunlar iki yılını geçirmesine yardım etmişti ve Megan O'Malley soluğunu içine çekene kadar Mitch onları çiğnemenin eşiğine gelmişti.

Karanlık salonun serinliğinde soluklarını tutarak birbirlerine baktılar.

"Böyle bir şey olmamış gibi davranacağım" dedi Megan, sesinde niyet ettiği otorite ya da haklı öfkeden eser olmadan. Bu beyanı tutamayacağını bildiği bir söz gibi çıkmıştı ağzından.

Mitch bir şey demedi. Sıcaklık birden bir parıltıya dönüştü. Ellerini kadının omzundan kaldırıp geriledi. Kadın otoritesini elinden almak, aklını kaçırtmak istiyor, sonra da bir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Bir parçasıyla bu düşünceye isyan etti. Ama bu mantıklı olan parçası değildi.

Megan O'Malley'i istemek akıllıca bir şey değildi. C yüzden Megan O'Malley'i istemeyecekti. Çok basit. Zaten kendisinin tipi değildi. Ufak tefek ve sert kadınlar onu etkilemezdi. O kadınların uzun boylu ve zarif, sıcak ve canayakın olanını severdi. Allison'un olduğu gibi. Bu İrlandalı huyları ve feminist öfkesi olan küçücük kadın gibi değil.

"İyi olur, O'Malley" dedi. "Unut gitsin. Dişiliğinin görünmesini istemezsin kuşkusuz."

Mitch'in amaçladığı gibi sözleri kadını yaralamıştı ama; kendisi bundan tatmin olmuş değildi. İçinde kıpırdayan tek şey suçluluk ve daha yakından incelemek istemediği bir pişmanlık duygusuydu.

Kapılardan biri açılınca gürültü lastik bir top gibi çınladı sessizlikte.

"Şef!" diye Noga gürledi. "Şef!"

Midesindeki düğüm kat kat artan Mitch tribünlerin arkasında koşmaya başladı. Tanrım, ne olur Josh'u bulduğunu söylesin. Ve çocuk sağ olsun. Ama bu isteğini kafasından geçirirken bile o soğuk korku tüylerini ürpertiyor, kemikli parmaklarıyla boğazını sıkıyordu.

Noga'nın yanına koşarak, "Ne var?" diye sordu.

Noga soluk ve buz gibi bakıyordu, korkunun yüzü. "Gelip görsen iyi olur."

"Tanrım!" diye Mitch umutsuzca fısıldadı. "Josh mu?"

"Hayır. Gel."

Binadan koşarak çıkarlarken Megan en arkadaydı. Soğuk bir tokat gibi çarptı yüzüne. Ceketinin fermuarını çekti, ceplerinden eldivenlerini çıkarıp giydi. Atkısı bir omzundan aşağı sarkmış, bayrak gibi dalgalanırken park yerinde koşarken düştü.

Mitch önden koşuyordu. Öteki uçta üç üniformalı polis yaprakları dökülmüş çalılığın önünde durmaktaydılar.

"Ne var?" diye gürledi Mitch. "Ne buldunuz?"

Hiçbiri konuşmadı. Dilsiz ve şaşalamış bir tavırla birbirlerine baktılar.

"Söylesenize ne oldu?"

Lonnie Dietz yana çekilince sokak ışığı naylon bir torba çantanın üstüne düştü. Biri çantanın kenarına iri büyük harflerle JOSH KIRKWOOD yazmıştı.

Mitch karların içine çömeldi. Çanta patlamaya hazır bir bomba gibi duruyordu önünde. Fermuarı yarıya kadar çekilmiş, araya rüzgârda titreyen bir kâğıt sıkıştırılmıştı. Mitch kâğıdın ucunu tutup yavaşça çantadan çıkardı.

Yanında çömelen Megan soluk soluğa, "Nedir o?" diye sordu. "Fidye notu mu?"

Mitch kâğıdı açıp okudu. Önce ağır ağır, sonra daktiloyla yazılmış her sözcükte kanı biraz daha donarak bir daha.

bir çocuk kayboldu

cahillik masumiyet değil GÜNAHtır

ALTINCI BÖLÜM

l.GÜN

SAAT 21:22 -7,2°C

Natalie, "Çocukların yaptıklarına büyüklerin aklı ermez" dedi. Kahve makinesinden buharlar yükselirken mutfakta hindili sandviç hazırlıyordu. "Troy'un bir zamanlar böyle bir şey yaptığını hatırlıyorum. On on bir yaşlarındaydı. Bir uzaktan kumandalı yarış otomobili kazanmak için kapı kapı dolaşıp gazete satmaya karar vermişti. O ödülü kazanmak dışında başka bir şey düşünemediği için okuldan eve telefon edip ne yaptığını söyleme gereği duymamıştı. Anneme mi telefon edeyim? Her gün görüyorum nasıl olsa, buna ne gerek var?"

Başını sallayıp sandviç dilimini ekmek bıçağıyla çaprazlama kesti. "O zaman Cities'de oturuyorduk ve Minneapolis'de çeteler cirit atmaya başlamışlardı. Saat beş buçuk olup da Troy eve gelmediğinde aklımdan geçenleri bilemezsin."

Evet, bilirim. Aynı düşünceler Hannah'nın da kafasından hiç kesilmeden akıp gitmekteydi. Kahvaltı masasının öteki yanında oturamayacak kadar sinirli bir halde ileri geri yürüyordu. İşte giydiği elbiselerini değiştirmemişti. Kalın kazağı hâlâ Ida Bergen üzerinde çalışmanın stresi ve yorgunluğuyla hafifçe ter kokuyordu. Siyah külotlu çorabı belini sıkıyordu, uzun yünlü eteği buruşmuştu. Botlarını yalnızca alışkanlık sonucu kapıda çıkarmıştı.

Tezgâh boyunca gidip gelirken kollarını sanki kendini bir arada tutmak için sembolik bir hareketle göğsünde kavuşturmuştu. Gözleri duvardaki telefon numaraları yazılı tabelanın altında sessiz duran telefondan ayrılmıyordu.

Annemin hastane numarası. Babamın iş numarası. Acil durum için 911. Hepsini de Josh, renkli kalemlerle yazmıştı. Güvenlik haftası için ev ödevi.

İçini yine panik kapladı.

Kahveyi fincanlara dolduran Natalie, "Çılgına dönmüştüm" dedi. Her iki fincana da bir iki damla süt katıp sandviçlerin yanına koydu. "Polise haber verdik. James'le çocuğu aramaya çıktık. Az daha eziyorduk. Onu öyle bulduk. Karanlıkta bisikletle dolaşıyordu. O lanet oyuncağı kazanmaya kafasını öyle bir takmıştı ki, trafiğe bile bakmıyordu."

Sessizlik uzayıp giderken Hannah arkadaşına baktı. Burada konuşması gerektiğini hatırlayana kadar epey vakit geçti.

"Siz ne yaptınız?"

"James arabayı durduramadan atladım ve olanca sesimle bağırmaya başladım. Bir sinagogun önündeydik. Öyle bağırdım ki, haham koşarak dışarı fırladı. Ve ne gördü? Çılgın bir zenci kadın deliler gibi bağırıp bezden bir bebekmiş gibi bir çocuğu tartaklayıp duruyor. Hemen içeri gidip polis çağırdı. Polisler sirenlerini çala çala geldiler. O sırada ben artık oğlanın boynuna sarılmış ağlıyordum."

Natalie gözlerini yuvarlayarak dudaklarını büzdü, başını salladı. "Şimdi düşünüyorum da Troy'u cezalandırmamamız gerekirdi. Utancı ona yeterdi herhalde."

Hannah yine çevresinden kopmuştu. Sanki iradesiyle çaldıracakmış gibi bakıyordu telefona. Natalie bu yaptıklarından başka yapacak hiçbir şeyi olmadığını bilerek başını salladı. Kahve ve sandviçleri aç oldukları için değil, yapacak en normal, en mantıklı şey olduğu için

hazırlamıştı. Hannah'yı oyalamak ve meşum sessizliği doldurmak için hiç durmadan konuşuyordu.

Tezgâhın öte yanına geçti, ellerini Hannah'nın omuzlarına dayadı, kadını kahvaltı köşesinin önündeki tabureye? yöneltti. "Otur da bir şeyler ye, kız. Kan şekerin iyice düşmüş olmalı. Ayakta durabilmen bile şaşırtıcı aslında."

Hannah kalçasının birini tabureye dayayıp sandviç tabağına baktı. Öğleden beri ağzına tek lokma koymadığı halde içinden yemek gelmiyordu. Ama hem kendisi için hem de Natalie bu kadar zahmete girdiği için yemeye çalışması gerektiğini biliyordu. Natalie'nin duygularını incitmek istemezdi. Kimseyi düşkırıklığına uğratmak istemezdi.

Ama bugün bunu yaptın.

Hastasını kaybetmişti. Josh'u kaybetmişti.

Telefon sessizdi.

Televizyonun kendi kendine mırıldandığı oturma odasında Lily uyanıp kanepeden indi. Yumruğuyla gözünü ovuşturarak mutfağa yürüdü. Öteki kolunun altında bir oyuncak dalmaçyalı vardı. Kızına bakan Hannah'nın yüreği sıkışıyormuş; gibi oldu. On sekiz aylık Lily hâlâ bebekti. Tatlı ve masum! Annesinin sarı buklelerine ve mavi gözlerine sahipti. Paul'e hiç benzemezdi ve Paul de bunun belirtilmesinden hiç hoşlanmazdı. Karısının Lily'ye hamile kalması için o kadar utanç verici şeyler yaşadıktan sonra kızının kendine benzemesini hak ettiğine inanırdı.

Paul'ü düşünmek Hannah'nın telefonun suskunluğunun daha çok varmasına yol açmıştı. Telesekreterine birkaç kere mesaj bırakmış olduğu halde kocası kendisini aramamıştı.

"Anne?" Lily boş kucağa alınması için boş elini annesine kaldırdı.

Hannah kızı kucakladı, sıkı sıkı sarıldı, burnunu pudra ve; uyku kokan küçücük vücuda bastırdı. Lily'nin mümkün olduğu kadar kendisine yakın olmasını istiyordu ve bakıcıdan alıp eve getirdikten sonra bir an bile gözlerinin önünden ayırmamıştı.

Kızı kucağında sallarken sıcacık vücudundan huzur aldı. "Ama sen daha uyumalıydın."

Lily işveli, gamzeli bir gülümsemeyle bunu savuşturdu. "Josh nerede?"

Hannah'nın gülümsemesi dondu. Kolları farkında olmadan kızı daha sıkı kavradı. "Evde değil, yavrum."

Panik bir koç başı gibi çarpmış, direncinin son damlasını da alıp götürmüştü. Yorgundu ve korkuyordu. Birinin kendisini kucaklamasını, her şeyin yoluna gireceğini ve bu sözlerinin de gerçek olmasını istiyordu. Oğlunun gelmesini ve korkunun gitmesini istiyordu. Lily'yi sıkıca kavradı, yaşlarına engel olmak için gözlerini yumdu. Asit kadar yakıcı gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Boğazından bir hıçkırık koptu. Bu kadar sıkı kucaklanmaktan korkan ve huzursuz olan Lily de ağlamaya başladı.

"Hannah, lütfen otur" diyen Natalie kadını koltuğa yöneltti. "Otur. Sana içecek bir şey getireyim."

Evin dışında köpek havladı, bir otomobil durdu. Hannah gözyaşlarını yuttu. Beklenti havadaki duman kadar yoğundu. Mutfak kapısından içeri Josh mu girecekti? Yoksa düşünmeye bile tahammül edemeyeceği haberler getiren Mitch Holt mu?

"Gizmo neden arka bahçede değil?"

Paul suratını ekşitmiş bir halde mutfağa girdi. Hannah'ya bakmamış, sanki herhangi bir aksilik yokmuş gibi davranıyordu. Mutfağın yanındaki küçük çalışma odasına girip çantasını masanın üzerine bıraktı, ceketini çıkardı. Hannah onun bir düzenlilik sığınağı olan odaya girişine baktı. Oğlundan çok ceketinin diğer ceketlerle -soldan sağa açık renkten koyuya kadar- aynı sırada asılmasına dikkat ederdi.

Mutfağa dönerken çizgili kravatının düğümünü gevşeterek, "Josh nerede?" diye sordu. "Köpek onun sorumluluğunda. Şimdi çıkıp onu yerine götürsün bakalım."

"Josh burada değil" dedi Hannah sert bir sesle. "Eğer telefonlarıma cevap vermek zahmetinde bulunsaydın bunu saatler önce öğrenirdin."

Karısının sesini duyan Paul başını kaldırdı. Kalın kaşları altındaki kestane gözleri dikkatliydi. "Ne..."

"Sen neredeydin?" diye Hannah kızı farkında olmadan biraz daha sıkarak sordu. Bebek yumruğunu annesinin omzuna vurdu. "Seni çılgınlar gibi arıyorum."

"Çalışıyordum." Paul neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. "Lanet telefona cevap vermekten daha önemli işlerim vardı."

"Öyle mi? Oğlun kayıp. Ondan daha önemli bir müşterin mi var?"

"Kayıp da ne demek oluyor?"

Natalie aralarına girip bebeği kurtardı. Lily seve seve atıldı onun kolları arasında. "Siz oturup bu işi sakin sakin

ve de mantıklı bir biçimde konuşurken ben de kızı yatırayım" dedi.

"Kayıp mı?" Paul son moda kahverengi pantolonunun beline dayamıştı ellerini. "Neler oluyor burada?"

Natalie adama döndü. Elini mutfak masasından yana sallayarak, "Otur, Paul!" diye emretti. Paul'ün gözleri irileşti, kaşları biraz daha çatıldı, ama söz dinledi. Natalie sert yüzünde bir yumuşamayla Hannah'ya döndü. "Sen de otur. En baştan başla. Ben hemen geliyorum."

Kızı alıp oturma odasının kalın halısı üzerinden geçerek yatak odalarına çıkan birkaç basamak merdivene yürüdü. Hannah, Lily'nin başını kadının omzuna dayayıp "Hayır hayır, anne" diye suçlayan bakışlarla kendisine baktığını görünce yeni bir suçluluk dalgasına kapıldı.

Tanrım, ne biçim anayım ben? Tüyleri birden diken diken olmuştu, duymak istemediği bir yanıt çıkacak korkusuyla elini ağzına bastırdı.

"Hannah, neler oluyor? Çok kötü görünüyorsun."

Hannah stresin etkisinin erkeğin karakterine neden bir şeyler ekler gibi olduğunu düşünerek kocasına döndü. Paul kolejden arkadaşı Steve Christianson'la ortak olduğu muhasebe şirketinde on iki saat çalışmaktan geliyordu. Yorgun görünüyordu, gözlerinin kenarlarından çıkıp ağzını çevreleyen çizgiler her zamankinden daha derindi ama bu çekiciliğinden hiçbir şey eksiltmiyordu. Hannah'dan yalnızca iki santim uzun olan Paul ince yapılı ve atletikti, zayıf bir yüzü, güçlü bir çenesi vardı. Çizgili gömleğinin kolası kalmamışsa da, boynundan sarkan kravatıyla çok seksiydi. Hannah bir de koltuğa çöker gibi oturan kendine baktı ve kendini çamaşır sepetinin altından çıkmış bir şey gibi hissetti.

Kocasına bakarak, "Hastanede acil durum vardı" dedi. "Josh'u almaya geç kaldım. Haber vermek için Carol'a arenaya telefon ettirdim. Ama oraya gittiğimde Paul yoktu. Her yere baktım ama bulamadım. Şimdi polis aramaya çıktı."

Paul'ün yüzü sertleşti. Omuzlarını dikerek doğruldu. "Oğlumuzu unuttun m?" Sesi bir bıçak kadar keskindi.

"Hayır..."

"Lanet olsun!" diye bağıran Paul ayağa kalktı. "İşin senin için her şeyden önemli..."

"Ben bir doktorum! Bir kadın ölmek üzereydi!"

"Ve şimdi de manyağın biri oğlumuzu kaçırdı!"

"Bunu bilmiyoruz!" Hannah korkularını dile geçirdiği için nefret ediyordu kocasından.

"Nerede öyleyse?" Paul ellerini masaya dayayıp karısının yüzüne doğru eğildi.

"Bilmiyorum."

"Yeter!" diye bağıran Natalie mutfağa girdi, "ikiniz de! Kesin artık!" Deer Lake emniyetinde epey polisi ürkütmüş olan o öfkeli bakışlarını çevirdi ikisine de. "Anababası kavga ediyor diye yukarıda ağlayan bir küçük çocuğunuz var. Şimdi birbirinizi kıracak zaman değil."

Paul kadına kaşlarını çatarak baktı ama bir şey söylemedi. Hannah konuşacak oldu ama zil çalınca ikisine de sırtını çevirdi. Hole koştu, kalbi yerinden kopacakmış gibi çarparak kapıyı açtı.

Mitch Holt'un yüzü ciddi, gözleri birer ıstırap kuyusuydu. "Hayır" diye fısıldadı Hannah. "Hayır!"

Mitch içeri girip kadının kolunu tuttu. "Onu bulmak için elimizden geleni yapacağız."

"Hayır" diye fısıldayan Hannah başını salladı. "Hayır. Söyleme. Lütfen söyleme."

Mitch, hiçbir eğitim bir polisi buna hazırlayamaz, diye düşündü. Bir anababanın yaşamını paramparça etmenin kuralı yoktu. Hiçbir özür ve mazeret yeterli olamazdı. Hiçbir şey bu acıyı dindiremezdi. Hiç. Bu işte polis olamaz, kendi ıstırabını hafifletecekse de, kendini olaydan ayrı tutamazdı. Önce baba, sonra arkadaştı. Hannah'nın arkasında holde duran ve bekleyen Paul ile Natalie'yi görüyordu.

Dudakları neredeyse hiç kıpırdamayan Hannah, "Hayır!" diye mırıldandı. Dolu gözlerinden umutsuzluk taşıyordu. "Lütfen, Mitch."

"Josh kaçırılmış."

Hannah kırık bir bebek gibi yığıldı olduğu yere. Mitch kadını kucaklayarak kolları arasında sıktı. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Tanrım!" diye mırıldandı Natalie. Yanlarından geçip gecenin ayazının girdiği kapıyı kapattı, ancak eve giren soğuğun havayla pek bir ilgisi yoktu. İnsanın iliklerine kadar işliyordu ve silkip atmak imkânsızdı.

Paul öne çıkıp Mitch'in ellerini Hannah'nın omuzlarından ayırdı. "O benim karım" dedi. Sesindeki acılık Mitch'in başını kaldırıp bakmasına neden olmuştu.

Mitch kollarını indirirken Paul, Hannah'yı çekti. Ama ona aynı teselliyi ya da desteği vermeye kalkışmadı. Belki de Hannah çekilmeseydi bunu denerdi. Her ikisi de garipti, ancak bu gecede gerçekötesi olmayan ne vardı ki? Deer Lake'de çocuklar kaçırılmazdı. CTB'nin kadın ajanı yoktu, Mitch Holt asla kendine hakimiyetini kaybetmezdi.

Tanrım, ne yalan ama.

İçindeki öfkenin birdenbire parlaması her ne kadar aykırı görünecekse de kendisini kurtardı. Dikkatini yöneltecek, bir şey, tutunacak alışkın olduğu bir şey vermişti. Derin bir soluk aldı, kendini topladı. Çenesinde uzamış sakallarını sıvazlayarak yardımcısına baktı. Gözlüğünün iri camları ardında Natalie'nin gözleri doluydu. Oturma odasının kapısı önünde durmuş, yüzünü duvara dayayan Hannah kadar kayıp görünüyordu o da.

Mitch kadının omzuna dokunarak, "Natalie kahve var mı? Hepimiz birer tane içeriz sanırım" dedi.

Kadın başını sallayıp mutfağa koştu.

Mitch, Hannah ile Paul'ü oturma odasına soktu. "Oturup konuşmamız gerek."

"Konuşmak mı?" diye Paul parladı. "Neden gidip oğlumu aramıyorsun? Polis şefisin sen!"

Mitch adamın yüzüne baktı. "Elimde boş olan bütün memurlar olay üzerinde çalışıyorlar. Şeriflik bürosuna, eyalet polisine haber verdim ve CTB de burada. Buz pistinde arama ekipleri düzenliyoruz. Kızılötesi sensorlu helikopterler geliyor, ısı yayan her şeyi algılayabilecekler. Josh'un eşkali bütün emniyet müdürlüklerine gönderiliyor ve Milli Suç Enformasyon Merkezi'nde sisteme kaydediliyor. Bütün ülkede kayıp olarak kaydedilecek.

Araştırma çalışmalarını ben koordine edeceğim ama önce size bir iki sorum olacak. Bize bir başlangıç noktası, üzerinde çalışacak bir şey verebilirsiniz."

"Oğlumuzu kaçıranın hangi manyak olduğunu biz mi bileceğiz yani? Çılgınlık bu!"

"Yeter!" dedi Hannah.

Paul sanki dehşete uğramış gibi yapıp karısına baktı. "Belki de Hannah olaya ışık tutabilir. Josh'u orada bırakan o ne de olsa..."

Hannah sanki yüzüne bir tokat yemiş gibi sarsıldı.

Mitch elinin tersiyle Paul Kirkwood'a okkalı bir tokat indirdi. Adam geri geri gidip bir koltuğa yığıldı. "Yeter artık, Paul!" diye emretti. "Kimseye yardımcı olduğun yok."

Paul oturduğu yerde yüzünü astı. "Özür dilerim" diye mırıldanarak başı elleri arasında koltuğun kenarına dayandı. "Eve yeni geldim. Bunların olduğuna inanamıyorum.

"Nasıl bili..." Hannah sözünün sonunu getiremedi. Mitch sırtındaki parkayı çıkartıp kanepenin bir yanına otururken o da öteki yanına oturdu.

"Çantasını bulduk, içinde bir not vardı."

"Ne notu?" diye Paul sordu. "Fidye mi istiyorlar? Biz zengin değiliz. Yani iyi para kazanıyorum ama aşırı değil. Hannah da, eh milletin doktorların kazancı hakkında ne düşündüklerini bilirim ama ne de olsa Mayo Kliniği'nde çalışmıyor..."

O da sözünü yarım bıraktı. Mitch bu sözünün gerçekten düşüncesizce mi söylenmiş olduğunu merak ederek adamın yüzüne baktı. Suçu yine Hannah'dan yana atmıştı. Hannah sessizce ağlamaya başladı. Elini ağzına bastırmıştı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Fidye notu değildi ama Josh'un kaçırıldığını da açıkça gösteriyordu." Nottaki sözcükler sanki asitle yazılmış gibi beynine kazınmıştı, sapık bir beyne işaret eden ürkütücü bir mesaj. Onlara gizlilikten söz edebilir, bu bilginin dışarı sızmaması gerektiğini, yoksa suçlunun falan filan yapacağını söyleyebilirdi ama yapamadı. Bunlar Josh'un anababasıydılar ve bilmeye hakları vardı. "Notta 'cahillik masumiyet değil GÜNAHtır' diye yazıyordu."

Hannah birden ürperdi. "Bu ne demek oluyor? Ne..."

"Herifin kaçık olduğu demek" dedi Paul. Parmaklarını tekrar tekrar saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım..."

"Bu ikinizde de herhangi bir şey uyandırmıyor mu?" diye sordu Mitch, ikisi de düşünemeyecek kadar sersemlemiş olarak başlarını salladılar. Mitch ölçülü bir şekilde içini çekti. "Şimdi olası zanlıları düşünmek zorundayız."

Natalie bir tepsiyle kahvelerini getirip uzaktan kumanda aygıtlarının terk edilmiş oyuncaklar gibi durduğu kiraz ağacından sandığın üzerine bıraktı. Mitch'e bir fincan uzattı, birini Hannah'nın eline sıkıştırdı, arkadaşına bir yudum alması için zorlarken Paul'e servis yapmadı. Paul bu küçümsemeyi atlamış değildi. Kahvesine şeker koymak için eğilirken kadına ters ters baktı.

"Tanıdığımız birinin bu işi yapabileceğine gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır" diye Mitch yalan söyledi, istatistikler kafasından bir televizyon ekranının altından geçen haber kuşağı gibi ağır ağır geçmekteydi. Çocuk kaçırmalarının çoğu yabancılar tarafından gerçekleştirilmezdi. "Ama ikinizin de düşünmenizi istiyorum. Hastalarınız ya da müşterileriniz içinde sizlere kızan oldu mu? Mahallede son günlerde herhangi bir yabancıya rastladınız mı ya da evin önünden ağır ağır geçen yabancı arabalar gördünüz mü? Olağandışı herhangi bir şey oldu mu?"

Paul kahvesine bakarak içini çekti. "Mahallede yabancıların olup olmadığını nasıl görelim ki? Ben bütün gün işteyim. Hannah şimdi acil servisin başına getirildiğinden beri çalışma saatleri benimkiden de berbat."

Küçük bir ok daha hedefini bulunca Hannah yine irkildi. Mitch bir an onlara ne kadar zamandır sorunları olduğunu sormak istediyse de, dilini tuttu. Belki de Paul'deki bu zalimliği ortaya çıkaran şey durumun yarattığı stresti.

"Josh okul çevresinde dolanan ya da sokakta kendisine yaklaşan birinden söz etmiş miydi?"

Hannah başını salladı. Fincanını tepsiye geri bırakırken eli titredi, kahve döküldü. Ama o aldırmayıp iki büklüm oldu kollarını dizlerinin çevresine sardı, kuru hıçkırıklarla vücudu sarsılmaya başladı. Biri oğlunu çalmıştı. Josh göz açıp kapayıp caya kadar yaşamlarından çekilip alınmıştı. Yüzünü bilmedikleri biri tarafından hiçbir annenin düşünmek istemediği bir amaçla bilinmeyen bir yere götürülmüştü. Oğlanın üşüyüp üşümediğini, korkup korkmadığını düşündü. Acaba annesini düşünüyor, onun neden kendisini almaya gelmediğini merali ediyor muydu? Acaba yaşıyor muydu?

Paul koltuktan kalktı, odanın içinde dolaşmaya başladı, Yüzü gergin ve soluktu.

"Burada böyle şeyler olmaz" dedi. "O yüzden Cities'den buraya taşındık. Çocuklarımızın sapıkların eline geçme korkusu olmadan yetiştirebileceğimiz..." Yumruğunu şöminenin kenarına vurdu. "Böyle bir şey nasıl olur? Nasıl oldu?"

"Nerede olmuş olursa olsun bundan bir anlam çıkarmak mümkün değildir" dedi Mitch. "Yapabileceğimiz en iyi şey Josh'u bulmaya çalışmaktır. Sizi aramaları olasılığına karşılık telefonunuzu dinlemeye alacağız."

"Biz burada oturup bekleyecek miyiz?" diye Paul sordu. "Telefon çaldığı takdirde birinin açması gerek."

"Hannah telefonun başında bekleyebilir." Paul karısını danışmadan, hatta onun ruhsal durumunu düşünmeden kadın öne itmişti. Mitch sabrının tükendiğini hissediyordu. "Ben araştırmaya yardımcı olmak istiyorum. Yardım için bir şeyle yapmalıyım."

Natalie, Hannah'nın dizleri dibine oturup kendisini teselli etmeye çalışırken Mitch, "Pekala" dedi. "Paul, istersen mutfağa geçip bunları orada konuşalım, tamam mı?"

Mitch'in ardından yürüyen Paul'ün aklı aramayı planlamaya takılmıştı. "Araştırmaya ne getirebilirim? Fener mi? Evde gayet esaslı kamp malzemesi var..."

"Güzel" dedi Mitch. Bu konuşmanın araştırma hakkında olmayacağını belirtmek için adamın gözlerinin içine baktı. "Paul, bunun çok güç bir durum olduğunu biliyorum, ama karına biraz merhamet gösteremez misin? Hannah'nın senin desteğine ihtiyacı var."

Paul kulaklarına inanamayarak ve kırılmış olarak polise baktı. "Şu anda ona kızgınım" dedi. "Oğlumuzun kaçırılmasına izin verdi."

"Josh koşulların bir kurbanıdır. Hannah da öyle. Josh'u alacağı sırada hastaneye acil vaka geleceğini bilemezdi."

"Öyle mi?" Paul küçümsercesine burnunu kıvırdı. "Onun zaten çıkmakta ne kadar geç kaldığına bahse girer misin? Çalışma saatleri bellidir ama buna asla uymaz. Gecikmesi için bir mazeret çıkmasını bekler. Evde çocuklarıyla olmasın da..."

"Yeter artık, Paul. Hannah ile evliliğinizde olan sorunlarınız şu andan başlayarak rafa kalkacak. Beni duyuyor musun? İkinizin birlik olmanız gerek, Josh için, birbirinizle kavga etmek için değil. Birine kızmak istiyorsan başkasına kız, Tanrı'ya kız, bana kız, aşırı yumuşak mahkemelere kız. Hannah'nın zaten sen üstelemeden de vicdanı yeteri kadar yüklü."

Paul adamın yanından irkilerek çekildi. Mitch haklıydı - kendisi birine bağırıp çağırmak istiyordu. Hannah'ya. Altın kızına. Ödül olarak kazandığı karısına. Kendisini mutlu etmek konusunda tek bir fikri olmayan kadına. Hannah herkesin hayranlığının zevkini çıkararak asla kendisi ve çocukları için orada olmamıştı. Hannah'nın suçuydu. Hepsi.

Mitch yorgun bir tavırla, "Elindeki bütün malzemeyi getir" dedi. "Buz pistinde buluşalım." Hole doğru yürürken birden durdu. Daha hafif bir sesle, "Josh'un bir giyeceğini getir" dedi kanepede büzülmüş oturan Hannah'ya bakarak. "Köpeklerin koku almaları için."

Natalie arkasından hole yürüdü. "Bu herifin konuşmaktan başka şeye ihtiyacı var. İçinde beyninin olduğu kıçına okkalı bir tekmeye."

"O darp olur" dedi Mitch. "Ama yapmak istersen yapabilirsin, mahkemede hiçbir şey görmediğime yemin ederim."

"O sayı hokkabazı herife inanamıyorum" diye homurdandı Natalie. "Bırak zavallı kız orada oturup ağlasın. Oysa o karısı sanki bir büyü bebeğiymiş gibi odanın öteki yanından iğne batırıp duruyor. Tanrım!"

"Aralarının bozuk olduğunu biliyor muydun?"

Natalie yüzünü buruşturdu. "Hannah özel yaşamından söz etmez. Marki de Sade ile yaşasa aleyhinde konuşmayacak biridir. Ama zaten bu sorunun bana sorulmaması gerek. Ben Paul'ü oldum olası ukala bulurum."

Mitch boynundaki gerilim düğümlerini ovuşturdu. "Ons biraz hak vermeliyiz. Kimse böyle bir durumda en iyi yanın ortaya koyamaz. Herkes farklı tepki gösterir ve bu da mutlaka hayran olunacak bir davranış olmaz."

"Ben onun kafasına bir tepki göstermek isterdim."

"Hannah ile kalabilir misin? James evde çocuklara yanında mı?"

Natalie başını salladı. "Başka arkadaşları da çağırırım Burada nöbetleşe kalabiliriz."

"Benim cep telefonumu kullan da buradaki telefonla meşgul etmeyelim. Az sonra biri gelip dinleme aygıtını takacak. Bir şey olursa beni çağrı cihazımdan ararsın." Mitch parkasını giyerken uzun uzun baktı kadının yüzüne. "Seri ağırlığınca altın edersin, Bayan Bryant."

"Belediye meclisine söyle bunu da, devlet hazinesini boşaltmaya başlasınlar artık."

Mitch cebinden telefonunu çıkarıp kadına verdi. "Bu arada papazı da çağır. Bulabildiğimiz her yardıma ihtiyacımız olacak."

YEDİNCİ BÖLÜM

l.GÜN

SAAT 22:02 -7,7°C

Gordie Knutson Arenası'nın park yeri uzaktan dev bir parti varmış gibi görünüyordu. Otomobiller ve kamyonetler, portatif ısıtıcılar çevresinde toplanmış insanlar. Ama ortada bir parti havası yoktu. Gerilim, öfke ve korku bir bulut, zehirli bir sis gibi çökmüştü.

Park yerinden bir iz bulma olanağı vardıysa o da artık kalmamıştı. Bir olay yerinde büyük insan gruplarıyla çalışmanın riski de buydu. Büyük izleri ararken küçük ayrıntılara dikkat edilmezdi. Acillik duygusu kendi kendiyle beslendiği için kalabalık yönetimi güçleştirirdi.

Denetim. Megan'ın sözlüğünün önemli sözcüklerinden biri. işin başında bırakılmıştı ama o anda denetim elinde değildi. Adamlar yol gösterme ve talimat için birbirlerine dönüyorlardı. Şeflerini arıyorlardı. Megan'ı hiç önemsemiyorlardı. Megan gürültüde bir iki kere sesini yükseltmeye çalışmıştı. Kimse kendisini dinlemeyince Noga'ya döndü.

Noga kendisine esefle bakarak omuzlarını silkti. "Belki Şefi beklesek daha iyi olur."

"Noga, bir çocuk kaçırıldı. Bu erkek ast-üst palavrasıyla uğraşacak zamanımız yok."

Megan yüzünü asarak Lumina'nın bagajını açtı, içinden bir megafon alarak arabanın önüne geçip kaputun üstüne çıktı. "Dinleyin!" diye gürledi.

Ses panayır alanında yankılandı. Bir düğme çevrilmiş gibi insanlar susup kendisine baktılar.

"Ben CTB'den Ajan O'Malley'im. Şef Holt kayıp çocuğun anababasıyla konuşmaya gitti. Onun yokluğunda gruplar haline getirip araştırmayı başlatacağım. Deer Lake polisi: İkişer kişilik üç ekibin bu bloktaki evleri tek dolaşmasını ve saat beş on beş ile yedi on beş arasında bir şey görüp görmediklerini sormasını istiyorum. Şu anda çocuğun size verecek bir fotoğrafı yok ama en son görüldüğünde üstüne yeşil ve sarı çizgili parlak mavi bir ski ceketi ve başında Viking arması olan sarı bir yün başlık varmış. Josh Kirkwood'u ya da garip ve kuşkulu herhangi bir şeyi gören varsa bilmek istiyorum. Polislerin geri kalanı ve ilçe..."

"Sizce bir sakıncası yoksa adamları ben yöneteceği Bayan O'Malley."

Megan'ın bakışı bir balyoz gibi indi Park County şerifin başına. Adam ellerini beline dayamış dururken ipincecik dudakları hafif bir gülümsemeyle çarpılmıştı. Elli yaşlarında uzun boylu, ince, kemikli yüzlü ve gaga burunlu bir adam. Park yerinin ışıkları arkaya taranmış briyantinli saçları üzerinde parlıyordu. Adamın sesi Megan'ın megafondan çıkan sesinden de gürdü.

"Adamlarımın panayır alanına yayılmasını istiyorum. Her yolu, her binayı tek tek arayacağız. Bir şey bulursanız hem bana haber vereceksiniz. Art Goble köpeklerini getiriyor. Mitch koku alacakları bir şey getirince işe koyulacak! Haydi!"

Sekiz on şerif yardımcısı ellerinde fenerlerle panayır alanına dağıldılar. Deer Lake polisleri daha önce görmedikleri bir kadının emirlerine uyup uymamalarına karar veremiyorlardı. Megan Noga'ya baktı, o da onları

harekete geçirmek için ileri çıktı. Megan arabanın kaputundan atlayıp şerifin önüne dikildi.

"Ben Ajan O'Malley'im" diyerek eldivenli elini uzattı.

Russ Steiger iri kara gözleriyle kadına üstünlük taslar gibi bakarak onun kibar jestini görmezden geldi. "Ne o? St. Paul'de erkek tükendi mi yoksa?"

"Hayır." Megan'ın gülümsemesi kılıç kadar keskindi. "En uzun penisi olan yerine en yetenekli kişiyi göndermek gibi yeni bir fikirleri vardı."

Şerif sanki alnından bir çekiç darbesi yemiş gibi gözlerini kırpıştırdı. De Palma, Megan'ın bir şerifle böyle konuştuğunu duyduğu takdirde kellesini isterdi. Megan'ın konuşmalarının bir gemiciyi bile utandıracak derecede olduğu erkek ajanlar tanıyor olmasının hiç önemi yoktu. Bu iş erkeklere mahsustu, soyunma odası kahramanlığıydı. Kendisine iyi bir izlenim bırakması, kimseyi incitmemesi, kimsenin ayağına basmaması sıkı sıkı tembih edilmişti. Ama Megan ağzını tutup de yerel ekâbirin önünde boyun eğdiği takdirde başına gelecekleri çok iyi biliyordu. Sonunda bürosunda oturur, formları doldurur ve tırnaklarını yapardı.

Şerif, "Russ Steiger, Park County şerifi" diye homurdandı. "Leo çok esaslı bir insandı."

"Evet ama şimdi öldü ve bizim de yapacak işimiz var." Leo'dan gına gelmişti artık. "Basın gelmeden işe koyulalım." Megan adama sırtını çevirdi, sonra sanki aklına yeni gelmiş gibi döndü. "Adamlarınız panayır alanında bir şey bulurlarsa bana haber verin, Şerif. Ben komuta yerinde çalışmaları koordine edeceğim."

Megan derin bir soluk koyverdi. Yorgunluğu değirmen taşı gibi eziyordu kendisini. Yerel yetkililerle uyumlu bir

çalışma sağlamanın ideal koşulları yoktu: Her an saldırganlığı üzerinde olmalıydı, yoksa kırk beş numara ayakkabılar altında ezilirdi. Gözlerini her kapattığında Josh Kirkwood'un sınıf resminden kendisine güldüğünü görebiliyordu. Ve annesini görüyordu: yüzü suçluluk ve Megan'ın ancak hayal edebileceği müthiş bir korkuyla çarpılmış.

Sancı sol gözünün üstüne bıçak gibi saplanmıştı. Bu olay konusunda çok kötü hisler vardı içinde. Kaçırılmalar çok seyrek olarak mutlu sona ulaşırlardı. Josh'un çantasında buldukları not kader çanı gibi çalıyordu beyninde: Cahiliyet masumiyet değil, GÜNAH tır.

Notun daktiloyla yazılmış olması önceden tasarlanmış olduğunun belirtisiydi ve kaçırılma fikrinde ciddi bir biçimdi sapık bir zihnin kokusu vardı. Acaba yerli biri miydi karşılarındaki yoksa oradan geçmekte olan bir serseri mi? Belki de kasabanın girdisini çıktısını öğrenecek bir zamandır orada bulunuyordu. Ya da eyaletler arası otoyolda dolaşan ve canı istediğinde ya da fırsat çıktığında çocuk kaçıran biri. Belki de otomobilinin torpido gözünde arkada kalanların yüreklerin korku salacak şekilde hazırlanmış bu notlardan bir tomar vardı

Polise sürekli olarak bir olayla duygusal bir bağ içini girmemesi öğretilirdi. Öğüt güzeldi ama kurban çocukken uygulanması çok güçtü. Küçük bir çocuğun Tanrı bilir nasıl bir dehşete sürüklendiğini düşündükçe, Megan'ın kalbi parçalanacak gibi oluyordu. Küçük ve yalnız ve korku içinde olmanın terk edilmişlik duygusu içinde olmanın ne demek olduğunu iyi bilirdi. Kendi çocukluğunun o anıları ruhunun derinliklerine suyun üzerindeki yağ gibiydi.

Megan sağ tarafındaki bir bağırmayla kendine geldiği anda, uzun pembe dilleri ağızlarından sarkan bir çift

köpeğin üzerine doğru gelmekte olduklarını gördü. Son anda biri sağa bir sola ayrıldı, güçlü gövdeleri bacaklarına çarpıp kendisini yere serdi.

"Lanet olsun, tavşan kovalıyorlar!" Bir adam yüzünü buruşturarak Megan'a baktı, sonra elini uzattı. "Özür dilerim hanımefendi."

"Ajan O'Malley, CTB" dedi Megan adamın yardımıyla yerden kalkarken.

"Art Goble. Ben Heckle ile Jeckle'i toplayayım izin verirseniz."

"Heckle ve Jeckle mi?" Megan köpeklerin ardından koşan adama bakarak kaldırıma çıktı.

"Bu kadar kısa zamanda ancak bu kadarını yapabildik" dedi Mitch, Explorer'ını binanın önündeki yangın musluğunun yanına park etmişti. "Gönüllü köpek arama ve kurtarma kulübünü ve Minneapolis'teki köpek birimini çağırdım. Köpekler iki saate kadar burada olacak."

Taşrada polisliğin sıkıntıları. Megan içini çekti. "Seyyar laboratuar yolda. Helikopterler de bir saate kadar burada olur. Çocuğun anababası ne durumda?"

Mitch çaresiz bir bakışla başını salladı. "Hannah umutsuz. Paul öfkeli. İkisi de korku içindeler. Senin teknisyenlerini beklemek üzere Natalie'yi orada bıraktım."

"İyi. Belki böylesi daha rahat olur."

"Paul de araştırmaya yardıma geliyor."

Megan gözlerini kapatıp inledi.

"Biliyorum" diye mırıldandı Mitch. "Ama ona engel olamadım. Bir şeyler yapmak gerektiğine inanıyor."

"Eğer Josh'u nerede bulacağımızı bilseydik onu o yana gönderirdik." Megan bir babanın bu durumda aktif bir şey yapma ihtiyacını anlıyordu ama bir babanın çocuğunun cesedini bulmasını ya da bir sivilin farkında olmadan delilleri yok etmesini ya da gördüğünde anlamamasını kimse istemezdi.

"Onu şerifin adamlarıyla arkada tutarım. Onlar işe başladı mı?"

"Evet. Ben ve o kovboy hepsini ateşledik."

"Demek Russ'la tanıştın?"

"Pek sevimli biri. Balık olsaydım beni iğrenerek suya geri atardı."

"Seni uyarmadığımı söyleme."

"Bu sözü rüyalarımda bile duyacağım" diye mırıldandı Megan. "Eğer uyuyabilirsem. Uzun bir gece olacak sanırım."

"Evet ve daha da uzayacak." Mitch TV7 Haberler'in arabasının önlerinde durduğunu görünce yüzünü buruşturdu. "İşte eğlence ekibi de geldi."

Haberciler Normandiya çıkartması yapan askerler gibi indiler arabadan. Teknisyenler malzemelerini çıkardılar, portatif projektörlerini yaktılar, sokağa kangal kangal kablo attılar. Ön kapı açıldı ve yıldız göründü: aşırı mavi lensler, havaya karşı kabartılıp permalanarak kaskatı kesilmiş saçlar Kadının üzerinde moda bir kazak, üzerinde yine son moda mavi bir ski ceketi vardı, lacivert pantolonunun

paçaları yüksek deri çizmelerinin içine sokulmuştu. Kış ortasında felaket ve trajedi peşinde koşan muhabirlerin en son moda giyimleri.

"Lanet olsun, Paige Price" diye homurdandı Mitch.

Hiçbir muhabire karşı fazla bir sevgisi yoksa da, bunun haber peşinde açgözlü, hırslı ve acımasız olduğunu bilirdi. Atlatma bir haber için, rakiplerini altetmek için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

"Şef Holt!" Paige Price'ın ağzına zarafet katan gülümsemesi küçük, uygun ve işbilir. Ama gözlerindeki heyecan parıltısı hiç de öyle değildi. "Kaçırılma hakkında sizden bir bilgi alabilir miyiz?"

"Gerektiği takdirde yarın sabah bir basın toplantısı yapacağız" dedi Mitch. "Şu anda meşgulüz."

"Elbette. Bu yalnızca bir dakikalık bir şey."

Kadın Megan'a döndü, muhabir gözleri kurnazca bir tahminle parlıyordu, ama hemen anlayışlı bir kaygı ifadesi takındı. "Siz çocuğun annesi misiniz?"

"Hayır. Ben Cezai Takibat Bürosu'ndan Ajan O'Malley'im."

"Yeni olmalısınız."

"Büroya değil. Deer Lake'e evet. Bugün ilk günüm."

"Sahi mi? Yeni bir işe başlamak için ne kötü bir şey." Paige otomatik bir sesle gerekli sözcükleri söylerken beynindeki dosyaları karıştırıp gerekli bilgileri tarıyordu. "Araziye kadın ajan gönderildiğini duymamıştım. Bu olağanüstü değil mi?"

"Öyle denilebilir" dedi Megan kupkuru bir sesle. "Şimdi eğer izin verirseniz, yapacak işlerim var, Bayan Paige. Zaten bu şef Holt'un soruşturmasıdır." Megan topu Mitch'e atmıştı ve erkeğin kendisine bakışını da kaçırmamıştı. Sokmak üzere hazırlanmış zehirli bir yılana sırtını dönmemeyi bilerek dikkatini muhabirden ayırmıyordu. "Josh Kirkwood'un sağ salim evine dönmesi için medyadan alacağımız her yardım bizim için çok değerlidir."

Megan bu son sözünü de söyledikten sonra olay yeri ekibini beklemek üzere buz pistinin nisbi sıcaklığına çekildi. Paige Price'ın manikürlü pençelerinden kurtulduğu için rahatlamıştı. Büro politikası soruşturmalarda arka planda kalmak, reklamı ve övgüyü yerel şef ya da şerife bırakmaktı. CTB yerel yetkililerin emrinde çalışan bir kurumdu, sahne ışıklarından yararlanmak isteyen seyirciler örgütü değil.

Bu politika Megan'ın işine gelirdi. O ünlü bir kişi değil, polis olmak istiyordu. Paige Price özel bir program için kendisini avladığı takdirde büroda neler olacağını iyi bilirdi. CTB'nin İlk Kadın Ajanı Sansasyonel Çocuk Kaçırma Olayında. Megan bir merak konusu ya da kadın hareketi sembolü olarak ne Paige Price ne de başka biri tarafından öne çıkarılmak istemiyordu. Tek istediği işini yapmaktı.

Megan loş salonda tribüne çıkıp sessizliği için minnet duyarak bir sıraya oturdu. Sessizlik uzun süreli olmayacaktı. Seyyar laboratuar ellerindeki pek az delili toplamaya gelecekti: çanta ve not. Teknisyenleri telefonlara dinleme aygıtı takmaları için Kirkwood'ların evine gönderecekti. Sonra Mitch'le araştırmacıların bulgularını rapor edecekleri bir kumanda merkezi kuracaktı. Başının içinde bir milyon ayrıntı ateş-böcekleri gibi dolanıyordu.

İstediği sorumluluk buydu işte. Babası yaşadığı sürece FBI'da çalışmaya ancak bu kadar yaklaşabilecekti. Ne istediğine dikkat et, O'Malley.

Yorgunluktan başı dönerek eğer kendisi çocukken kaçırılmış olsaydı Neil O'Malley'in ne yapacağını hayal etmeye çalıştı. Bir babanın öfke gösterisini yapar ama herhalde gözlerden uzak olduğunda bira şişesini ağzına dikip hiç istemediği kızından kurtulduğuna sevinirdi.

"Çıplak Kent'te bir milyon hikâye var" diye mırıldandı. Soyunma odalarının oradaki gölgeler arasında bir hareket gördü. Olie Swain mi? Adamın çirkin yüzünü ve kazan dairesinin yanındaki küçük odasındaki ekşi ter kokusunu hatırladı. "Çıplak Kent'te bir milyon hikâye var. Seninki nedir acaba, Olie?"

Mitch TV7'nin portatif ışıkları altında kaşlarını çatarak Josh Kirkwood'un kaçırılması hakkında kısa bir bilgi verdi saat o haberleri izleyicilerine çoğu bulmak için elden gelen her şeyi yapıldığını söyleyip herhangi bir bilgisi olanın öne çıkmasın istedi.

Deer Lake'de çok kişi Minneapolis'in yedinci kanalı olan KTVS istasyonunu izlerdi. Bunlardan birinde önemsiz bir bil bile olsa Mitch onu elde etmek için yalvarmaya hazırdı. Paige Price'a özel röportaj vermeye sinirleniyordu ama kişisel duygularını işe karıştıramazdı. Kimi her nasıl olursa olsun kullanmaya hazırdı. Josh'u geri getirmek için şeytanla da şeytanın kızkardeşiyle de anlaşmaya hazırdı.

Paige yanında ciddi ve çok gösterişliydi. Işıldakların ısısıyla yoğunlaşan parfümü pahalı bir şeydi. Boğucu. Yoksa Mitch'in boğazında yükselen ve kulaklarının arasında zonklayan şey öfkesi miydi? Mitch beyanatını bitirdiğinde kadın bir soruyla hemen karşısındaydı ve usta bir hareketle kaçış yolun kapatmıştı.

"Şef Holt buna kaçırılma olayı dediniz. Bu Josh Kirkwood'un kaçırıldığı hakkında elinizde kanıt var mı demek oluyor? Eğer varsa, bu kanıt nedir?"

"Bayan Price bu tür bilgileri açıklamaya yetkili değilim."

"Ama Josh Kirkwood'un yaşamı için endişede olduğunuzu söyleyebiliyorsunuz, öyle mi?"

Mitch soğuk bir tavırla baktı kadına. "Biri Josh Kirkwood'u kaçırdı. Her aklı başında insan Josh'un güvenliği için kaygılanır. Onu bulup sağ salim ailesine teslim edebilmek için elimizden geleni yapıyoruz."

"Wetterling'lerin çocuğunun kaçırılması ya da Erstad'ın çocuğunun kaybolması gibi olayların sonucunu düşündüğümüzde bu gerçekçi bir umut mudur? Ya da şu anda ulusal çapta önemli olan diğer olaylar: California'da Polly Klaas ve New York'ta Sara Wood. Geçen her dakikayla çocuğun sağ salim dönme şansının azaldığı doğru değil midir?"

"Her olay ayrıdır, Bayan Price." Mitch zaten berbat olan bir durumu sansasyon haline getirmekte olduğu için, içinden bir küfür savurdu kadına, ilkesiz orospu ne olacak! Ama bunu zaten çok iyi biliyordu, değil mi? "Bu olayla onları ve sonuçlarını birbirlerine bağlayarak insanları korkutmaya gerek yok" dedi.

Paige bu kınama karşısında gözünü bile kırpmadı. Saldırıya geçti hemen. "Bu olayın sizin için özel bir önemi var mı, Şef, sizin de geçmişte..."

Mitch sorunun sonunu beklemedi. Röportajı orada sona erdirip döndü, buz pistine doğru yürürken kolunu tutmak.için uzanan elini omzunu silkerek iteledi. İçinde öfke düdüklü bir tencerenin içindeki buhar gibi tıslıyordu.

Arkasında Paige'in hikâyeyi konuyu bağlayarak kendisini kurtardığını duyuyordu:

"... Bu küçük kasabanın kalbine inen bu büyük kent dehşetini sizlere ilk getiren TV7 Haberlerden Paige Price."

Biri, "Tamam çocuklar!" diye seslendi. "Şimdilik bu kadar." Mitch teknisyenlerin soğuk konusunda söylendiklerini duydu, sonra arkasından gelen sert ayak seslerini.

"Mitch, dur!"

Mitch ellerini ceketinin ceplerine sokup kadına gözünün ucuyla bile bakmadan yoluna devam etti. Hoş, kadının kendisini görmezden gelmesinden yılacağı yoktu ya. Paige Price öyle ince imalara aldırmazdı.

"Mitch!"

"Kendini iyi kurtardın, Paige. Biraz sansasyon, biraz sempati, izleyiciler senin ilk gelen akbaba olduğunu bilsinler, yeter. Ne kadar da profesyonelce."

"Bu benim işim." Kadın her nasılsa hem özür dilercesine hem de gururlu bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Biliyorum."

"Bana hâlâ kızgınsın."

Mitch kapıyı gereğinden fazla sertçe açıp loş hole girdi. Kadının sesindeki o sahte kırılmışlığa öfkelenmişti. Yaralı rolünü oynamaya nasıl cesaret edebilirdi? Kamuoyu önünde Paige Price'ın kurnazlığı ve keskin diliyle parça parça edilen kendisi olmuştu.

Ona doğma büyüme Florida'lı birinin Minnesota'ya yerleşmesi hakkında bir program hazırlamak istediğini söylemişti: Küçük kasaba yaşantısına alışmaya çalışan büyük kent polisi. Zararsız ve kamuoyunun ilgisini çekecek bir hikâye. Ve sonunda Mitch'in yaşamını bütün çıplaklığıyla açıklamıştı. Kendisinin gömdüğü geçmişi bulup çıkarmış ve bütün eyalete yaymıştı. Adaletin bir neferi olan ve yaşamı rastgele bir şiddet hareketiyle parçalanan Mitchell Holt'un trajik öyküsü.

"Araştırmacı muhabir için bir puan daha." Mitch'in alayı sert bir şekilde yankılandı. Ağzını kıvıran gülümseme alaycı ve acıydı. Bir ışıldak gibi çevirdi bunu kadının yüzüne. "Bilineni ortaya çıkardığın için seni bir kere daha kutlarım."

Paige'in ağzı kasıldı. Parlak gözlerle erkeğe baktı. "Benim açıkladığım şeyler gizli değildi."

Ben yalnızca işimi yapıyorum. Gizli bilgi değil bunlar. Halkın bilme hakkı var. Mazeretler beynine inen çekiçlerdi sanki. Basınç kırmızı çizgiye vardı ve Mitch'in denetimi eski bir maden parçası gibi parçalanıverdi.

Kadına doğru bir adım atarak, "Hayır!" diye gürledi. Paige gözleri irileşerek gerileyince, Mitch parmağını adaletin mızrağı gibi uzatarak yürümeye devam etti. "Sen benim yaşamımı açıkladın. Arka plan ya da renk değil. Benim yaşamım. Ben yaşamımın özel kalmasını tercih ederim. Eğer Minnesota'da herkesin yaşam öykümü bilmesini isteseydim oturur kahrolası bir otobiyografi yazardım!"

Paige şimdi duvara dayanmıştı, başı Wayne Gretzky ile el sıkışan Gordie Knutson'un fotoğrafının hemen altındaydı. Hiçbir profesyonel cila o anda titremekte olduğunu saklayamazdı. Ama buna rağmen erkeğin gözlerinin içine

bakıyor, her şeyi okuyor, hepsini o hesapçı beyninin bir köşesine kaydediyordu. Mitch onun bu konuşmayı kullanma yolunu aradığını, bir şey kazanmaya çalıştığını, haberine "yakın kişisel bilgi" katmayı düşündüğünü görebiliyordu. Midesini bulandırıyordu bu durum. Yıllar boyunca pek çok muhabir tanımıştı. Hepsi de beşbelasıydılar ama çoğu herkesin anladığı kurallar içinde çalışırlardı. Paige Price bazı insanların hız sınırına aldırış etmedikleri gibi kurallara aldırış etmezdi. Onun için hiçbir yasak yoktu.

Paige serinkanlılığını ustaca toplayıp kusursuz dudaklarına bir pişmanlık ifadesi verdi. "Canını sıktıysam özür dilerim, Mitch. Öyle bir niyetim yoktu."

Mitch geriledi, yüzü tiksintiyle buruştu. O incecik boğaza sarılıp kadını bez bir bebekmiş gibi sallamak isterdi. O güzel başı Gordie'nin resmi düşene kadar duvara vurmayı düşündü. Ama bunu yapamazdı.

Çok büyük bir çabayla öfkesini göğsündeki o küçük odaya sokup kapısını çarparak kapadı.

"Sizin niyetinizi biliyorum, Bayan Price" dedi. "Bir iki kalbi titretip Emmy ödülünün yerel taklidini kazanmak. Ödül rafınızda iyi görüneceğini umarım. Onu koymak için size daha yaratıcı bir iki yer tavsiyesinde bulunabilirdim ama bunu artık sizin hayalgücünüze bırakacağım."

Paige elini erkeğin koluna dayadı. "Mitch, ben dost olmamızı istiyorum."

"Dost ha!" Mitch güldü. "Düşmanlarına nasıl davrandığını görmek istemem doğrusu."

"Pekâlâ. Haberin arka planı konusunda sana karşı daha dürüst olmalıydım. Bunu artık anlıyorum."

"Geriyi görüşün yirmide yirmiymiş demek."

Paige alayı duymazlıktan geldi. "İkinci bir şans tanıyamaz mısın bana? Birlikte yemek yiyebiliriz. Oturup anlaşırız... olay kapandığında tabii."

"Neden olmasın" diye sırıttı Mitch. "Ve sen o vaad önümde havuç gibi sallarken ben de sana olayın gidişatı hakkında özel bilgi vereceğim, değil mi? Bu işler böyle yapılır, ha?" Mitch'in gözleri tiksintiyle kasıldı. "Paige, beri seninle bir kere yemek yemiştim. Ve bir kere yeter de artar bile."

Kadın sanki canı acımış gibi gözlerini kırpıştırdı. Sanki canını acıtabilirmişim gibi, diye düşündü Mitch.

Paige'in yüzündeki ifade yumuşadı, erkeğin kolu üzerindeki eli hafif bir okşamayla kıpırdadı. "Yemekten daha fazlası da olabilir" diye mırıldandı. "Senden hoşlanıyorum Mitch. Bir yanlış yaptığımı biliyorum. Bırak da kendimi bağışlatayım."

Kendi çekiciliğini ortaya koymayı gereksiz görüyor gibiydi. Herhalde egosu belden aşağısında duygu olan her erkeğin, kişiliğinin daha az cazip yanlarına rağmen kendisini isteyeceğine inandırıyordu kendini.

Mitch başını salladı. "Çok şaşırtıcı. Sen istediğini elde etmek için gerçekten her şeyi yaparsın, değil mi?" Kadının elini tutup kolu üzerinden indirdi. "Bayan Price, doğrusunu söylemek gerekirse penisimi bir kıyma makinesine sokmayı tercih ederim. Şimdi izin verirseniz çalınmış bir çocuğu aramak zorundayım. Bunu anlamak sizin için biraz güç olsa da, inanın bu sizden çok daha önemlidir."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mitch merdivenlerden hızla çıkarken Megan, "Eski sevgilin mi?" diye sordu.

Mitch hole doğru baktı. Megan olduğu yerden herhalde olayı olduğu gibi görmüştü. Aslına bakılırsa TV7 kamera ve ekibi de dışardan görmüş olmalılardı. Aman ne iyi.

Kadının yanına oturdu. "Bu yaşamda değil."

"Ne oldu? Sana kazık mı attı?"

"Beni parça parça doğradı desen daha doğru olur" diye mırıldanan Mitch aşağı buz pistine baktı.

Olay hakkında konuşmaya, Megan O'Malley'in geçmişi hakkındaki merakını tatmine hiç ihtiyacı yoktu. Bakışları onu dayadığı tahtalara kaydı. Olayın üstünden sanki bir yıl geçti gibi gelmesine rağmen onu öpme isteğini hâlâ duyuyor ceketine sinen o hafif peynir kokusunu hissediyordu. O anda sonsuza kadar kalmış olmalarını istedi. Bir ilişki aramayan erkek ve polislerle çıkmayan bir kadın için tehlikeli düşüncelerdi bunlar. Kimin işin başında olduğu konusunda zaten seksi de denkleme katmadan sorunları olacaktı.

"Paige Price'ın reklam fotoğrafını bir elinde balta, elinde kasap bıçağı olduğu halde çektirmesi iyi olurdu diyelim" dedi.

Siyah dantelli iç çamaşırı ve sivri topuklu ayakkabılar giyinmiş olarak, diye Megan düşündü. Böyle bir sözün kıskançlık olarak kabul edilebileceği aklına geldi. Ya nasıl

kabul edilmesini düşünürdün, O'Malley? Ama bu soruyu yanıtlamak istemedi.

Bir model kadar kusursuz, uzun boylu ve zarif Paige Price kendisini kısa boylu, çirkin ve bakımsız hissetmesine yol açıyordu. Güzellik işinin gereği değildi. Ve burada önemli olan işti.

"Kumanda yerini nereye kuracaksın?" diye sordu.

"Eski itfaiye salonunda. Oslo Sokağı'nda, şeriflik bürosuyla karakolun arasında. Garajlar panayır gösterileri için kullanılıyor ama işimize yarayacak bir iki salonla yukarda bir yatakhanesi vardır. Telefon şirketini aradım, Becker Büro Malzemesi de fotokopi ve faks makinelerini getiriyor."

"Güzel. Elimizdeki bilgiler bürodaki faksla gönderiliyor şu anda. Kayıp Çocuklar Milli Merkezi'yle temasa geçtim. Cities'den destek personeli gönderiyorlar. Minnesota Kayıp Çocuklar Bürosu da. Yerel ve ulusal çapta broşür dağıtmakta yardımcı olacaklar. Aile için de destek verebilirler."

Mitch evde tek başına oturan Hannah'yı düşününce kalbi sızladı. "Buna ihtiyaçları olacak" dedi.

"Kayıt Bürosu yüz millik çevrede bütün bilinen çocuk taciz olaylarını ve kaçırma girişimlerini araştırıyor."

"Bu iğnemizi arayacağımız saman yığınını hazırlamaya benziyor."

"Bir başlangıç bu, Şef. Bir yerden başlamamız gerek."

"Doğru, bir de nereye gideceğimizi bilsek."

Bir süre konuşmadan oturdular. Mitch dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğildiğinde omuzları taşıdığı yükün altında çökmüştü. Kendisi işe başladığında bu yana Deer Lake'de önemli bir suç işlenmiş değildi. Hırsızlık, kavga, aile tartışmaları -küçük kentlerin suç listesi buydu. Uyuşturucu ise Florida'daki günlük miktarla karşılaştırıldığında burada yok sayılırdı.

Biraz tembelleşmiş bile olabilirdi. Dikkati dağılmıştı. Miami'deki günlerinden çok farklıydı. O zaman yarış atı gibiydi Gerilmiş kaslar, keman teli gibi gergin sinirler, yıldırım gibi refleksler. Her gün kendi büyük krizini getirir, cinayet, soygun ve ırza geçme artık normal gelene kadar duygulan körleşirdi. Ama o günler çok geride kalmıştı. Şimdi kendini yavaş, hantal ve paslanmış hissediyordu.

"Daha önce kaçırılma olayında çalıştın mı?" diye sordu.

"Bir iki araştırmaya katıldım ama yöntemi bilirim." Megan oturduğu yerde doğruldu. "Bunlar hepsi normal süreçler, eğer denetlemekle zaman kaybetmek istersen..."

"Tamam tamam!" diye Mitch elini kaldırdı kadını susturmak için. "Masum bir soruydu sadece. Yeteneklerini sorguluyor değildim."

"Özür dilerim." Megan yine büzüldü oturduğu yerde, yanakları kızardı.

Mitch kadının utancını görmezden gelerek bakışlarını buz pistine çevirdi.

"Ben dört tane yaşadım."

"Çocukları buldun mu?" Mitch sözler ağzından çıkar çıkmaz sormamış olmayı istedi. Altıncı hissi -polis hissi- içinde huzursuzlukla kıpırdandı.

"İki kere." Basit bir yanıt vermişti ama yüzünde polislerin kurbanların aileleriyle defalarca yaşadıkları trajediyi, düşkırıklığını ve ağır yaşam derslerini anlatan ciltler vardı.

"Hepsi öyle sonuçlanmaz ama" dedi Megan ayağa kalkarken. "Bu öyle olmayacak. Buna izin vermeyeceğiz."

Mitch de kalkarken bu konuda fazla bir sözleri olamayacağını düşündü. Çıplak ve çirkin gerçek buydu işte. Kapsamlı bir araştırma başlatabilirler, inanılmaz bir insangücünü seferber edebilirler, modern teknolojinin sunduğu her aracı kullanabilirlerdi ve sonunda yine de her şey talihe ve merhamete bağlıydı. Doğru yerde, doğru zamanda bulunacak birine. Sapık bir ruhla çarpık bir vicdanın kaprisine.

Bunu o da biliyor ama dile getirmiyor, diye düşündü. Bu korku karşısında pes etmeyecekti. Çenesi inatçı bir açıyla kasılmış, kaşları neredeyse zümrüt yeşili gözlerinin üstüne inmişti. Mitch ondan dalga dalga yayılan kararlılığı hissediyor, onu yakınına çekmek ve bunun bir kısmını emmek istiyordu. Kendisi o anda yalnızca yorgundu ve hayal kırıklığı içindeydi. Parlak bir fikir değildi bu. Yine de elini uzatıp herhalde Art Goble'un köpekleriyle karşılaşmadan yanağına bulaşmış bir lekeyi sildi.

"Gidelim haydi, O'Malley" dedi.

Özel Operasyon Dairesi'nin seyyar laboratuar ve teknisyenleri hemen hemen CTB helikopteriyle aynı anda gelmişlerdi. Helikopter panayır yerinin parkına inince, Mitch adamları karşılamaya gitti. Megan diğer ajanları brifing için buz pistine.

"İrlandalı, bize neler hazırladın bakalım?"

Dave Larkin delil teknisyeniydi, otuz yaşında, yakışıklı bir erkekti, işini gerekli yapan suçları değil ama işini çok

severdi ve olay yerine geldiğinde hep hevesli olurdu, iyi bir insan ve iyi bir polisti, Megan büroya girdiğinde ilk onunla arkadaş olmuştu. Polis arması ve hepsi de hoş insanlar olan bir dizi eski sevgilisi olmasaydı, Megan onun sürekli birlikte çıkma tekliflerinden birini kabul ederdi.

"Fazla bir şey yok" dedi. "Oğlanın binanın önündeki kaldırımdan kaçırıldığını sanıyoruz ama şu anda bunu doğrulayacak tanığımız yok. Her neyse, bina önünden ve park yerine pek çok araba girip çıktığı için orada da bir şey yok. Delil olarak Josh Kirkwood'un çantası var ki, onu da yerinde bıraktık. Bir de çantadan ucu gözüken şu not vardı."

Dave'e içinde not olan şeffaf zarfı uzattı. Dave notu okudu. "Manyak işi desene."

"Sokaktan küçük bir çocuk kaçıran herkes not bıraksa da bırakmasa da manyaktır" dedi Özel Harekat'ın fotoğrafçısı olan Hank Welsh. Ötekiler başlarını salladılar.

Dave notu incelemeye devam etti, yüzünde memnun olmamış bir ifade vardı. "Bu fazla bir şey değil. Normal kâğıda lazer yazıcıyla yazılmış sanırım. Ninhidrin ve Argon iyonu testlerini yaparız ama bundan doğru dürüst bir parmak iz alma olasılığımız... Metsler'in gelecek Dünya Kupasını kazanma şansı daha fazladır."

"Elinden geleni yap" dedi Megan. "Şu anda önceliğimiz Kirkwood'ların telefonunu dinlemeye alıp bir yönetim merkezi kurmak. Siz fotoğrafçılar olay yerini koruyamadığımız için şimdilik boş gibi gelecek ama dışarda fotoğraf ve video çekmenizi istiyorum. İlerde işe yarayabilir."

Hank ayağa kalktı. "Patron sensin."

Megan adama döndü. Walsh ergenlik çıbanlarıyla yaptığ mücadeleden çoktan yüzü yaralı olarak çıkmış iriyarı bir erkekti. Kırkından çok ellisine yakın görünürdü ve orada olmaktan memnun değilmiş gibi bir hali vardı. Megan, sürekli mide ekşimesinden mustarip olan bu insan görünümünü ona olayın yoksa kendisinin mi verdiğini merak etti.

Teknisyenler kapıya doğru yürürlerken geride kalan Dave Larkin elini Megan'ın omzuna koydu. "Söylentilere göre Leo'nun işini Marty Wilhelm almak üzereymiş" dedi alçak bir sesle. "Onu tanıyor musun? Özel Harekat'tan."

Megan başını salladı.

"Marty Hank'in kızıyla nişanlı falan filan..."

"Aman ne iyi."

"Boş ver ama. Hank işini bilir ve yapacaktır. Her neyse, işi senin aldığına sevindim. Bunu haketmiştin."

"Şu anda bunun iltifat mı, lanet mi olduğunu bilemeyeceğim."

"İltifat... ve bunu benimle çıkman için söylüyor değilim. O işin primi olacak."

"Ancak rüyalarında, Larkin."

Reddedilmeye alışkın adam, Megan sanki konuşmamış gibi devam etti. "Ve seni destekleyen yalnızca ben değilim, İrlandalı. Bu işi alman çok kişiyi memnun etti. Seni öncü olarak görüyorlar."

"Ben öncü olmak istemiyorum; ben polis olmak istiyorum. Kimi zaman düşünürüm de, hepimiz cinsiyetsiz olsaydık ne

iyi olurdu."

"Doğru, ama o zaman dansta kimin kavalyelik edeceğine nasıl karar verirdik."

"Sırayla kavalye olurduk" diyen Megan kapıyı açtı. "Bütün yaşamım boyunca geri geri dansetmeyi hiç istemem."

Soğu havaya çıkınca Larkın'in yüzündeki gülümseme soldu. Sana araştırma için Bölgeden kaç kişi verecekler?"

"On beş sanırım."

"En az on da gönüllü alırsın. Bu tür şeyler insanları uyarır. Böyle bir kasabanın sokaklarında çocuklar güvenlikte değillerse... Böyle boktan bir şeyi yapanları yakalayamazsak ne biçim polisiz biz?"

Umutsuz polisler. Korkan polisler. Megan çevresine bakarken yanıtı kendi kendine verdi. Sokak boyunca kapı önü ışıkları yanıyordu. Mitch'in üniformalı polislerinden ikisi kapı kapı dolaşmaktaydılar. Öteki yanda, panayır alanında el fenerlerinin ışıkladı ateşböceklerini andırmaktaydı. Başları üzerinde bir helikopter pervanesi gecenin sessizliğini yırttı. Ve karanlıklar içinde bir yerde bilinmeyen biri, Josh Kirkwood'un kaderini elleri içinde tutuyordu.

2. GÜN

SAAT 4:34 -11, 1°C

Paul, Celica otomobilini garaja soktu, motoru kapadı, bir süre uyuşmuş bir halde kıpırdamadan kış için duvara astığı bisikletlere baktı. İki arazi bisikleti ve Josh'un doğumgünü için aldıkları yeni bisiklet. Yeni bisiklet

siyahtı ve yer yer neon mor ve sarılarla bezenmişti. Tekerlekler kendisine bakan iri gözlerdi sanki.

Josh. Josh. Josh.

Sabah saat dörtte araştırma ekibine saat sekizde itfaiye binasında toplanılacağını söylemişlerdi. İliklerine kadar donmuş olan polisler ve gönüllüler buz pisti park yerine dönmüşlerdi.

Paul sanki bir film seyrediyormuş gibi görüyordu kendin kollarını öfkeyle sallıyor, Mitch Holt'a bağırırken yüz kasılıyordu.

"Ne demek oluyor bu? Neden aramayı iptal ediyorsun Josh hâlâ orada!"

"Paul, insanları tahammüllerinin ötesine itemeyiz Holt'un Explorer'inin yanındaydılar ve Holt, Paul ile çevre duranların arasına girmeye çalışıyordu. "Bütün gece aradılar. Herkes yoruldu ve üşüdü. Eğer şimdi biraz dinlenirsek saat erkenden taze olarak yeniden başlarız."

"Uyumak mı istiyorsun yani?" diye bağırdı Paul. Kulaklarına inanamıyor, bütün dünyanın kendisini dinlemesini istiyordu. Başlar kendilerinden yana çevriliyordu. "İnsanlar evlerine gidip uyusunlar diye oğlumu orada bir manyakla başbaşa mı bırakıyorsun? İnanamıyorum!"

Bu sözleri sıcak motel odalarına gitmemiş olan basın mensupları da duymuşlar ve kan kokusu almış sivrisinekler gibi çevrelerine üşüşmüşlerdi. Holt kendiliğinden oluşan bu basın toplantısına çok kızmıştı ama onun kızıp kızmaması Paul'ün umurunda bile değildi. O öfkesinin kayda geçmesini istiyordu. Umutsuzluk ve acısının bütün dünyanın görmesi için banda kaydedilmesini istiyordu.

Şimdi ise içi bomboştu, tükenmiş gibiydi. Direksiyon üzerindeki elleri titriyordu. Kalbi biraz daha hızlı çarpıyor, sanki soluğunu kesecekmiş gibi boğazına kadar yükseliyordu. Uzaklarda bir yerde bir helikopter damların üzerinden geçti.

Josh. Josh. Josh.

Otomobilden çıktı, Hannah'nın otomobilinin yanından geçip merdivenlerden çıktı. Mutfak ışıkları yanıyordu. Kahvaltı masası köşesinde bir yabancı oturmuş, bir dergiye bakıyor, Rönesans Festivali'nden aldıkları kocaman taş maşrapayla kahve içiyordu. Paul ceketini çıkararak içeri girerken ayağa kalktı.

Esnemesini tutup kimliğini uzattı. "CTB'den Curt McCaskill."

Paul masa üzerinden uzanıp kimliği inceledi, sonra sanki sözüne inanmamış gibi baktı ajanın yüzüne. McCaskill incelemeye sabırla katlandı. Kanlı gözleri mavi, saçları kızıldı. Üzerinde televizyon test resmini andıran çok renkli bir kayak kazağı vardı.

"Ve siz...?" dedi ajan.

"Paul Kirkwood. Burada otururum. Oturduğunuz o masa, içtiğiniz o kahve benimdir ve o kadar tembel olmasalardı meslektaşlarınızın şimdi aramaya devam edecekleri çocuk da benim oğlumdur."

McCaskill, Paul'ün yanına gelip elini uzattı. "Oğlunuz için üzüldüm, Bay Kirkwood. Araştırmayı tatil mi ettiler?"

Paul dolaptan bir maşrapa alıp kahve doldurdu. Kahve acı ve sertti ve kullanılmış motor yağı gibi etkilemişti midesini.

"Oğlumu Tanrı bilir nasıl bir kaderle başbaşa bıraktılar" diye mırıldandı.

"Kimi zaman toparlanıp her şeye yeniden başlamaları çok daha verimli olur."

Paul yerdeki muşambanın desenine baktı. "Ve kimi zaman da çok geç kalırlar."

Sessizlikte buzdolabı homurdanmaya başladı. Josh. Josh.Josh.

McCaskill, "Ben telefonları dinlemeye geldim" dedi. "Bir fidye isteme durumu olasılığına karşılık bütün telefonlar banda kaydedilecektir. Böylece bunları izleyebileceğiz."

Kirkwood teknolojiyle ilgili görünmüyordu. Bir dakika kadar daha yere baktıktan sonra başını kaldırdı. Acele uyuşturucu alması gereken bir bağımlı gibi görünüyordu. Gözlerinin kenarları kıpkırmızıydı, yüzü çökmüş, teni kül rengini almıştı. Kahvesini bırakırken eli titriyordu. Zavallı.

"Neden sıcak bir duş almıyorsunuz, Bay Kirkwood. Biraz da dinlenin. Bir şey olursa sizinle eşinize haber veririm."

Paul tek kelime söylemeden tek bir abajurun yandığı oturma odasına girdi. Kanepenin yanından geçerken Karen Wright birden gözlerini kırpıştırarak doğrulunca irkiliverdi. Kadın bir eliyle kanepenin arkasına tutunup kendisine bakarken, üzerindeki kan kırmızısı battaniye de yere düşmüştü. Kadın bir eliyle kül rengi saçlarını geriye taradı. Klasik kesimle zarif omuzlarına kadar inen saçları ipek bir pelerin gibiydi.

"Merhaba Paul" diye mırıldandı. "Natalie Bryant telefon edip Hannah ile oturmamı istedi. Josh için çok üzüldüm."

Paul hâlâ kadının oturma odasında böyle aniden belirivermesine alışmaya çalışarak bakıyordu. Bir borudan boşalan gibi bir mide bulantısı dolanıyordu içinde.

"Bütün komşu kadınlar nöbete girdik."

"İyi" diye mırıldandı Paul.

Karen sevimli bir biçimde kaşlarını çattı, ince hatlı oval yüzünde dudakları dişi bir yaydı. Paul gözucuyla McCaskill'in mutfakta iskemlesine oturup dergisine döndüğünü gördü. "İyi misin?" diye sordu Karen. "Gidip biraz yatsan."

"Evet." Paul'ün kalbi kesik kesik çarpıyor, başı dönüyordu. Josh. Josh. Josh. "Evet, gidiyorum" dedi.

Sözler ağzından dökülürken Paul dönüyor, odadan koşarak çıkmamak için kendini güç tutuyordu. Ürpermesine rağmen bir at gibi terliyordu. Kazağını çıkarıp holde yere attı. Gömleğinin düğmelerini açmaya çalışan parmakları birbirine dolanıyordu. Bir deprem öncesi titremeler gibi sarsılıyordu vücudu. Kalp atışları hızlanmıştı. Başı zonkluyordu.

Josh. Josh. Josh.

Banyoya girerken gömleği kolunun birinden aşağı sarkıyordu. Klozetin önünde diz çöküp kusmaya başladı. Üçüncü çabada kahve geldi ama midesinde çıkaracak başka bir şey yoktu. Klozeti iki eliyle kavrayıp başını koluna dayadı, gözlerini kapattı. Gözkapaklarının ardında oğlunun resmi nabız gibi atıyordu.

Josh. Josh. Josh.

"Tanrım, Josh" diye inledi.

Yakıcı gözyaşları geldi sonra. O da tükenince kalktı, soyunmasını tamamladı, eşyalarını katlayıp çamaşır sepetindeki beş altı ıslak havlunun üzerine bıraktı. Sonra titreyerek küvete girdi, duşu sonuna kadar açarak sıcak suyla kemiklerindeki üşümeyi gidermeye çalıştı. Damlalar derisini dolu taneleri gibi dövüyor, gözyaşlarını, teri ve üzerine yapışmış olan o hafif seks kokusunu söküp atıyordu.

Paul kurulanıp havluyu yerine astıktan sonra kapının arkasındaki siyah bornozu giyip dışarı çıktı. Lily'nin aralık kapısından koridorun gülpembesi halısına bir ışık demeti düşmüştü. Daha ilerde Josh'un odasının kapısı açıktı.

Odanın her yerinden bir oğlana ait olduğu belliydi.

Hannah'nın bir arkadaşı duvarlara çeşitli sporları gösteren resimler çizmişti. Twins oyuncusu Kirby Puckett'in bir poster beyzbol duvarının şeref köşesindeydi. İki pencere arasında minyatür bir masanın üzeri kitaplar ve oyuncaklarla doluydu Bir duvara ranza yataklar yerleştirilmişti.

Hannah uzun bacaklarını altına almış, alt yatakta oturuyordu, kolları arasında tombul bir dinozor vardı. Komodinin üstündeki abajuru yakan kocasına baktı. Onun kendisine gülümseyerek kollarını uzatmasını, Josh'u sağ salim bulduklarını söylemesini istiyordu ama bunun olmayacağını biliyordu. Paul yaşlı ve bitkin görünüyordu, yirmi yıl sonra görüneceği gibi. Islak saçları arkaya taranınca yüzünün kemikleri ortaya çıkmıştı.

"Araştırmayı sabaha kadar tatil ettiler."

Hannah bir şey söylemedi. Bir ipucu bulup bulmadıklarını soracak enerjisi de yoktu, cesareti de. Bir şey bulmuş olsalardı Paul söylerdi. Kocası yalnızca yüzüne bakıyordu. Suskunluğu yeteri kadar şey söylüyordu.

"Uyudun mu?"

"Hayır."

Günlerdir uyumamış gibi görünüyor, diye düşündü Paul. Saçları karışmış, yorgunluk ve makyaj gözleri altında karışık lekeler bırakmıştı. Üstündekileri çıkarmış, Paul'ün öteki bornozunu giymişti. Annesinin bir yıl önce Noel armağanı olarak verdiği ucuz mavi kadife. Paul onu giymezdi. K Mart marketinden alınan şeylerden daha iyisine gücü yetmesi için çalışıyordu. Ama Hannah bornozu atmamıştı. Dolapta saklardı ve zaman zaman giyerdi. Beni kızdırmak için, diye düşündü. Ama bu gece üzerinde durmadı.

Karısı çok zayıf görünüyordu. Paul onu tanımlamak için bu sözcüğü çok seyrek kullanırdı. Hannah doksanlı yıllan kadınıydı: Zeki, becerikli, güçlü ve eşit. Herhangi bir şey ihtiyacı yoktu. Kocası olmadan da yaşayabilirdi. Paul'ün evlenmeyi hayal ettiği insanın ta kendisiydi. Utanacağı yerde gurur duyacağı bir eş. Kocasının gölgesi, kölesi ve paspası olmayacak bir kadın.

Ne istediğin konusunda çok dikkatli ol, Paul... Annesinin o ince sesi kafasının gerisinde fısıldıyordu. Paul her zaman olduğu gibi onu yine susturmayı başardı.

"Burada oturuyorum işte" diye mırıldandı Hannah. "Kendimi ona yakın hissetmek istedim."

Çenesi titredi, gözlerini kapattı. Yatağın yanına oturan Paul uzanıp karısının eline dokundu. Hannah'nın parmakları buz gibiydi. Onları kendi parmaklarıyla örterken karısına dokunmasının her zaman kolay olduğunu düşündü. Bir zamanlar birbirlerine duyamazlardı. Bu sanki yüzyıllar önce gibiydi-

"Bana söylediğinde..." Susup içini çekti, sonra bir daha denedi. "Sana bağırdığım için özür dilerim. Birini suçlamak istiyordum."

"Deniyorum" diye Hannah neredeyse sadece kendisinin işiteceği bir sesle mırıldandı. "O kadar çok çalışıyorum ki."

İyi bir eş olmaya. İyi bir anne olmaya. İyi bir doktor olmaya. İyi bir insan olmaya. Herkese her şey olmaya. Çok çalışıyor ve çoğunlukla da başarılı oluyordu. Ama bu bedeli ödemek için kötü bir şey yapmış olmalıydı.

"Şşşt..." Paul, dinozoru karısının elleri arasından alıp kadını kucakladı, kendisine yaslanmasına, omzuna dayanıp ağlamasına izin verdi. Ucuz kadife kumaşın üzerinden sırtını okşadı ve kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetti. "Sus artık..."

Karısının saçlarını öptü, kokusunu içine çekti. Hafifçe ağlamasını dinledi, kendisine tutunmak için doğan ihtiyacını içine çekti, hafif bir duman gibi içinde bir arzu dolaştı. Hannah'nın şimdi kendisine ihtiyacı vardı. Süper kadın. Dr. Garrison. Kendisinin gelirine, arkadaşlarına ya da sosyal statüsüne ihtiyacı yoktu. Hatta adına bile. Paul onun yaşamı için gereksizdi. Gölgeydi kendisi, bir hiçti. Ama şimdi ihtiyaç vardı işte. Hannah kocasına sıkı sıkı sarıldı.

"Haydi yatalım" diye mırıldandı Paul.

Hannah, Josh'un yatağından kaldırılıp kendi odalarını götürülmesine ses çıkarmadı. Kocası bornozu sırtından sıyır boynunu öperken de itiraz etmedi. Erkeğin elleri göğüslerin kavradığında ciğerlerinden soluğu boşalır gibi oldu. Bütün gece boyunca kendini öyle yalnız hissetmişti ki. Duygusal bakımdan terk edilmiş. Sevilmeye, avutulmaya, bağışlanmaya ihtiyaç vardı.

Hannah başını çevirdi, erkeğin dudaklarına dudaklarını sürerek öpmesini bekledi, memelerini onun göğsüne bastıran sırtında dolaşan elleri altında vücudunu gerdi. İhtiyaç bir anlığına korkuyu uzaklaştırmış, zamanı durdurmuş, bir sığınak sağlamıştı. Hannah bunu seve seve, açlıkla, umutsun kabullendi. Paul'ü kendisiyle birlikte yatağa çekti, ağırlığını üzerinde hissetmek istedi. Kocası dikilmiş erkekliğini bacakları arasına sokarken ona açıldı, onu içinde hissetmek istedi Defalarca içine girerken ona sımsıkı sarıldı, bu yakınlık hayalinden, bu temastan daha fazla bir şey istemedi. Ve sona erince de gözlerini kapattı, başını onun omzuna dayadı, yakınlık duygusunun devamlı olmasını istedi. Ama olmayacaktı. Tutunacak bir şeyi öylesine istediği bu gece bile.

Bize ne oldu, Paul?

Bunu nasıl soracağını bilemiyordu. Aralarında asılı duran bu uzaklık ve öfkenin gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu Hepsi kötü bir düştü sanki. Öyle mutlu olmuşlardı ki. Kusursuz çift. Kusursuz aile. Hannah Garrison'un kusursuz yaşamı. Şimdi evliliği ucuz bir kilim gibi lime lime oluyordu. Ve oğlu çalınmıştı. Çalınmış... alınmış... kaçırılmış. Tanrım, nasıl bir kara basan bu!

O korkunç düşünceyle gözleri kapandı, yorgunluk sonunda galip geldi ve karabasandan bir karanlığa kaydı.

Paul karısının uyuduğu anı farkettti. Göğsünde doladığı kollarındaki gerilim birden boşalmıştı. Solukları ağırlaşmıştı. Gerçekötesi bir oyuna her nasılsa katılmış gibi bir duyguyla tavana baktı. Oğlu gitmişti. Yarın bu saatte Josh Kirkwood adı eyaletin bütün evlerinde söylenecekti. Gazeteler resmini başsayfalarına basacaklardı. Ve onun yanında da Paul'ün sabahın saat dördünde buz pistinin önünde yaptığı çağrıyı: lütfen oğlumu geri getirin!

Josh. Josh. Josh.

Yıldızsız gökyüzüne bakarken gözleri yanıyordu. Ve oyun devam etmekteydi, ikinci Perde. Karısı kolları arasında çıplak yatıyordu, ondan birkaç saat önce metresinin yattığı gibi. Başları üstünde helikopter pervaneleri havayı dövüyordu.

SAAT 5:43 -11,1°C

Mitch kamyonetinden indi, gazeteci var mı diye çevresine bakındı evinin arkasındaki sokakta. Kendisini izlemiş olabilirlerdi. Polis şefinin yenik bir halde evine dönüşünün resmini çekin. Kasabasının sokaklarından çocuk kaçırılmasına izin veriyor. Şaşılacak bir şey değil. Miami'de olanları hatırlayın.

Kenarları öfkeden ve ruhsal durumuyla kapkara suçluluk, bir pelerin gibi çöktü omuzlarına. Kolunu şiddetle sallayarak fırlatıp attı.

Ne kadar da sersemsin, Holt. Bunun seninle ilgisi yok. Bunun konusu Miami değil. O eski öfkeni ait olduğu yerde tut ve Josh için yeniden öfkelen.

Bunu söylemesi kolaydı ama. Öfke, çaresizlik, kayıp ve ihanet duygusu geçmişinin yankılarıydı. Ve polislerin olayları kişileştirmemeleri gerektiğini çok iyi bilmesine rağmen bu suçun kısmen kendisine karşı işlenmiş olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Burası onun kasabası, onun sığınağı, denetleyebildiği, güvenli, küçük dünyasıydı. Bunlar kendi insanları, kendi sorumluluğuydu. Onlar için kendisi güvenliği temsil ediyordu, onlar onun geniş ailesiydi.

Aile. Arka kapıya doğru yürürken sözcük de kendisiyle birlikte geliyordu. Eve girip botlarını arka holde çıkardı.

Mutfakta Jessie'nin yokluğunda tek oda arkadaşı olan yaşlı Labrador köpeği Scotch bir gözünü açarak minderin üstünden kalkmadan baktı. On iki yaşındaki köpek, bekçilik görevinden emekliye ayrılmıştı artık. Zamanını uyuyarak ya da evin içinde o sırada canı ne çekmişse -bir tek ayakkabı, eldiven, bir minder, bir kitap- ağzında olduğu halde dolaşarak geçirirdi. Şimdi de Jessie'nin bez bebeklerinden biri patileriyle başı arasına yastık gibi sıkıştırılmıştı.

Mitch köpekten bebeği almadı. Namussuz onu kızın odasından da çalmış olabilirdi, Jessie, birlikte yatsınlar diye vermiş olabilirdi. Strauss'lar karşıda otururlardı ve Jessie her gün okul dönüşünde büyükbabasıyla köpeği gezdirmeye hayvanla oynamaya gelirdi. Yaşlı köpeği çok severdi.

Mitch çoraplı ayaklarıyla mutfağa girdi. Musluğun üzerindeki ışık odaya sarı gölgelerle doldurmuştu. Amaçsız çevresine bakındı. Ev otuzlu yıllardan kalmaydı. Parke döşemeli, oturma odasında şöminesi, bahçesinde ağaçları olan buçuk katlık sağlam bir yapıydı. Kendisinin dekorasyon becerisi olmaması nedeniyle, çoğunlukla baskı altında bir karakteri olan bir evdi.

Dekorasyon Allison'un işiydi. Allison küçük ayrıntılı seven, zevk sahibi bir dişi kuştu. Bu mutfağı çerçevelenin resimler, tavana asılı biberler, tarçın kokulu otlar ve kavanozlarla zevkli ve sıcak bir yer yapardı. Mitch mutfağa girdiği günden bu yana el sürmüş değildi: duvarlar çıplak musluğun ardındaki pencerede hâlâ eski sahiplerinin bıraktıkları eski perde duruyordu. Mitch yalnızca Jessie'nin kendisi için yaptığı resimleri mıknatısla tutturmuştu buzdolabının üstüne. Her nasılsa o rengârenk çocuk

resimleri evin aslında ne kadar boş ve renksiz olduğunu gözler önüne seriyordu.

Mitch resimlere bakarken içinde bir boşluk hissetti. Yalnızdı. Tanrım, yalnızlık bazen öylesine bir acı veriyordu ki, ondan kurtulmak için her şeyini verirdi -hatta canını bile. Ceza olarak ölmeye hazırdı ama yaşamak daha ağır bir cezaydı.

Çılgınca düşünceler. Emniyet psikiyatrı mantıksız düşünceler demişti. Mitch bunun kendi kusuru olmadığını biliyordu. Mantıken olanları önlemesinin imkânsız olduğunu biliyordu. Ama mantığın duygularla pek bir ilgisi yoktu.

Musluğa dayanarak gözlerini kapattı ve oğlunu gördü. Kyle altı yaşındaydı. Zeki. Sakin. Noelde iki tekerlekli bisiklet istiyordu. Meslekler haftasında babasını okula götürmüştü ve Mitch birinci sınıfa polis olmayı anlatmıştı.

"Polisler insanlara yardım eder ve onları kötülerden korur."

Sözcükleri şimdi de işitiyor, o küçük yüzlerden oluşan denizi görüyor, bakışları Kyle'ın o utangaç gururla dolu ifadesine takılıyordu.

"Polisler insanlara yardım eder ve onları kötülerden korur."

Mitch'in boğazından kısık bir çığlık koptu. Kafeslerinin parmaklıkları yorgunluk, hatırlama ve korku ile zayıflayan duyguları birden boşandı. Elini ağzına bastırarak hepsini geri itmeye çalıştı. Harcadığı çabayla bütün vücudu sarsılıyordu. Onları serbest bırakamazdı, içinde boğulurdu sonra. Güçlü olmalıydı. Yapacak bir işi vardı. Kızının kendisine ihtiyacı vardı. Mazeretler art arda geliyordu artık. Duygularını inkâr et. Gözardı et onları. Ertele.

Kasabasının kendisine ihtiyacı vardı. Josh Kirkwood'un kendisine ihtiyacı vardı.

Gözlerini açmaya zorladı kendini. Mutfak penceresinden Şafak öncesinin gri kadifeliğine bakarken hayalinde hâlâ Kyle'ı görüyordu. Birden görüntüler çiftleşti, ikinci yüz bulanıp Josh olarak geri geldi.

Hayır, Tanrım. Bunu yapma ona. Bunu onun anababasına yapma.

Bunu bana yapma.

Utanç soğuk su gibi aktı üzerinden.

Sokağın karşı tarafında Strauss'ların mutfağında bir ışık yandı. Saat altı. Jurgen kalkmıştı. Kayınpederi üç yıl ön demiryolundan emekli olmuştu ama hâlâ her gün Grech Northern aktarma istasyonuna gidermiş gibi erkenden kalkardı. Saat altıda mutfağa girer, kahveyi ateşe sürerdi. Gazete müvezziine güvenmediği için, otomobiline atlayıp gider Stars Tribune'ünü alırdı. Eve dönünce gazeteyi okurken kahvesini içer, sıcak sütle hazırladığı mısır gevreğini yerdi.

Mitch onlardan uzak durmak istiyorsa da Jessie'yi gör ihtiyacı çok daha güçlüydü. Kızına bakmak, onu kucaklama gerçek, canlı, sıcak ve güvenli olduğunu hissetmek. Botlarını giydi ve bağlama zahmetine katlanmadan dışarı çıktı.

Jurgen günlük blucinini ve gömleğini giymiş olarak kapı açtı. Orta boylu delici Paul Newman mavisi gözlü ve kısa kesilmiş kır saçları yapılı bir insandı.

"Mitch! Kahve yapıyordum. Gel." Düzeninin bozulmasına sıkılmışlık ve şaşkınlık vardı yüzünde. "Kirkwood'u

oğlundan bir haber var mı? Çok berbat bir iş."

"Henüz bir şey yok" dedi Mitch.

Jurgen makineye kahve doldurdu. Her zamanki gibi koymuştu yine. Joy hep yaptığı gibi sert olduğunu söyleyecek ama içip sonra da midesinin yandığından şikâyet edecekti.

"Otur. Berbat görünüyorsun. Hayrola, bu saatte neden geldin?"

Mitch mutfak masası çevresinde düzenle sıralanmış iskemlelere bakmadı bile. "Jessie'yi görmeye geldim."

"Jess'i mi? Sabahın altısında!" Yaşlı adam kaşlarını çattı

"Biliyorum. Fazla zamanım yok" diye mırıldandı Mite Oturma odasından geçip yukarı çıktı.

Jessie annesinin odasındaydı. Aynı yatak, aynı dolap, aynı pembe güllü fildişi duvar kâğıdı. Ama Jessie kendi izlerini eklemişti odaya -Alaaddin'den Küçük Denizkızı ve Prenses Yasemin. Joy kızı azarlamıştı ama çıkartmalar kolay çıkartılacak tipten olmadığından yerlerinde kalmışlardı. Kız orada sık sık kaldığından dolapta kendi giyecekleri, raflarda oyuncakları vardı: Miki ve Minnie, Vakvak kardeş ve yeğenleri, üzerinde Çekirge Jiminy'nin ellerini kulaklarına götürmüş resmi olan kırık çalar saat.

Saat Kyle'ındı. Mitch onu gördüğü her zaman olduğu gibi içinde bir sızı hissetti.

Odaya sessizce süzüldü, kapıyı arkasından hafifçe kapayıp yaslandı. Kızı eski büyük yatağın ortasında uyuyordu. Kollarının arasında ayı yavrusu vardı. Orada yatmış, tatlı rüyalar içindeyken çocukluğun resmiydi sanki. Uzun

kumral saçları örtünün altında kaybolan iki saçörgüsü yapılmıştı. Derin derin soluk alırken tombul küçük ağzı tam bir O gibi açılıyordu.

Ona böyle baktıkça midesinde bir katır tepmesi gibi duygulan depreşirdi. Kızı her şeyiydi. Allison ve Kyle kendisinden alındıktan sonra acısına son verme umutsuz isteğine yenik düşmemesinin tek nedeniydi. Kızına duyduğu o yoğun sevgi kimi zaman kendisini korkuturdu. Onu da kaybederse neler yapacağını düşünmekten korkardı.

Mitch kızın üzerindeki yatak örtüsüyle battaniyeyi dikkatle kaldırıp yanına süzüldü, başını yatağın meşe ağacından sırtına dayadı. Jessie'nin gözleri açıldı, uykulu bir gülümsemeyle babasına baktı.

"Günaydın baba" diye mırıldandı. Kendini ve ayısını babasının kucağına attı.

Mitch örtüyü kızın çenesine kadar örtüp başını öptü. "Nasılsın meleğim?"

"Burada ne işin var?"

"Seni sevmeye geldim. İzin var mı?"

Kız başını salladı, yüzünü babasının göğsünü örten kalın pamuklu kazağa gömdü. Mitch kızını kucakladı, soluklarını dinledi, sıcak bebek ve şampuan kokusunu içine çekti.

Jessie uykulu sesle, "Kayıp çocuğu buldun mu, baba?" diye sordu.

"Hayır, yavrum. Bulamadık."

"Zarar yok, baba." Jessie sıkıca sarıldı babasına. "Peter Pan onu evine getirir."

GÜNLÜK GİRİŞİ

İKİNCİ GÜN

Perde I: Kaos ve panik. Beklenebilir ve dokunaklı. Anlamsız adilik duygularıyla eğlenerek gözetledik. Son hızla hiçbir yere gidememek. Karanlıkta el yordamıyla araştırma. Kendi korkulan dışında bir şey bulamama.

Ama bir teselli var mı acaba?

İnsan... kaybolanı sever;

Başka söyleyecek ne var ki?

DOKUZUNCU BÖLÜM

2. GÜN

SAAT 7:30 -11,1°C

Deer Lake'in eski itfaiye salonu polisler, gönüllüler, mensupları ile korku ve marazi bir merakla gelmiş kasabalılarla tıkabasa doluydu. Duşunu yapmış ve tıraş olan Mitch yolda Tom Thumb'dan alıp içtiği bir kahvenin verdiği canlılık geldi.

İçerde tam bir karışıklık göreceğini düşünüp bununla başa çıkacak sabrı nereden bulacağını merak etmesine rağmen çılgınlıkta bir düzen var gibiydi. Yönetim merkezi itfaiye Ramsey Caddesi'ndeki yeni yerine taşındıktan sonra kıdemliler oyun salonu ile 4-H toplantıları için kullanılan iki salonda kurulmuştu, iki uzun masaya altı telefon yerleştirilmişti. İkisinin başında insan vardı. Karşı duvarın önüne fotokopi makinaları ve fakslar sıralanmıştı. Başka bir uzun masada gönüllüler boyunca Josh'un resminin ve özelliklerinin basılmış olduğu broşürleri katlıyorlardı.

Mitch araştırmaya katılacakların kahve içip kurabiye yedikleri öteki odaya girdi. Burası toplantı salonu ve haberleşme merkezi olarak kullanılacaktı. Duvarlar küf yeşiline boyalıydı. 1986'da Hanh Hırdavat'ın mevsim sonu satışının rengi. Hastalıklı renk eski muşamba ve toz kokusuyla çok uyumluydu doğrusu. Oda şimdiden eyaletin her yanındaki gazete, radyo televizyonlardan gelen muhabirler, fotoğrafçılar ve kameramanlarla doluydu. Trajediyi belgelemeye gelenlerin sayısı araştırma sürdükçe artacaktı. Eğer o kadar uzun sürerse, en az gelecek haftaya kadar. Ve araştırma en yoğun aşamasındayken hep ayak

altında olacaklar, atlatma bir haber, özel bir röportaj, herkesin gözünden kaçan bir nokta arayacaklardı.

Mitch muhabir kalabalığını omuzlayarak içeri girerken, lanet asalaklar diye düşünüyordu. Megan odanın ön tarafında basın toplantısı için hazırlık yapmakta, podyumun, bir perdenin ve projeksiyon makinasının nereye konulacağını göstermekteydi. Küçük ağzı dümdüz bir çizgiydi. Biraz fazlaca yaklaşmış bir gazeteciye döndü.

"Bay Forster altmış dokuzuncu kez söylüyorum, basın toplantısı dokuzdan önce başlamayacak. Bizim ilk işimiz Josh Kirkwood'u bulmaktır. Eğer hâlâ bu civardaysa bu insanları organize edip araştırmaya devam etmemiz gerekiyor."

Linotipin kullanıldığı günlerden beri Star Tribune'un muhabiri olan Henry Forster buldog yüzlü, karaciğer lekeleriyle kaplı çıplak başlı bir adamdı, tepesinde kalan birkaç uzun teli klasik örtüş biçiminde taramıştı. Alameti farikası olan kirli camlı bağa çerçeveli bifokal gözlüğü kalın kaşları altında çarpık duruyordu. Megan onun üzerindeki kahverengi pantolonla ucuz beyaz gömleği çıkarmadan uyumuş olduğunu tahmin edebilirse de, geçmiş zamanlardan Henry'nin hep böyle bakımsız göründüğünü bilirdi.

Henry'nin kaşları alnına doğru yükseldi. "Yani bu çocuğun bölgeden çıkarıldığını düşündüğün anlamına mı geliyor?"

Henry'nin meslektaşlarından ikisi umut vaat eden bir kırıntıyı koklamak isteyen bir çift fare gibi yaslandıkları duvardan doğrulup yaklaştılar.

Megan insanları yakıp kavurmuş olan bir bakışla adamları yerlerinde dondurdu. Sonra Old Spice kokusunun burun mukozasını yakacak kadar kendisine yakın duran Henry'ye

döndü. Adam sanki bir yanıt beklermiş gibi bakıyordu kendisine.

Hiç kuşku yok bekliyor da, diye düşündü Megan Forster'in kıdemi ve bürosunun duvarlarını dolduran, kâğıt bastırıcısı ve kül tablası olarak kullandığı bir sürü ödülü vardı. Politikacılar adını duyunca titrerdi. CTB üst düzey yöneticileri doğduğu güne lanetler yağdırırdı. Henry Forster bir yıl öne bürodaki cinsel taciz iddialarını kamuoyuna açıklayan gazeteciydi. Megan'ın arkasından gelmesini istediği en son kişi. Bu olayın baskısı Henry Forster'in kirli bifokal camlarının attığı her adımı büyültmesine gerek kalmadan da yeterliydi.

Korkunu gösterme, O'Malley. O tıraş losyonuna rağmen korkunun kokusunu alır.

Megan gözünü kırpmadan, "Bu, eğer yoldan çekilmediğiniz takdirde Memur Noga'nın sizi odadan çıkaracağı demek" dedi.

Sonra homurdanan adama aldırmadan arkasını döndü. Forster'in gölgesinde bir kırıntı bekleyen diğer muhabirlerde biri, "Küçük orospu" dedi. Megan, Noga'nın geniş sırtının ardından da böyle şeyler söylemeye cesaret edip etmeyeceklerini merak etti. Noga'nın kolunu tuttu. Noga kanlı gözleri kadına baktı.

"Memur Nogan, lütfen boğazlarını parçalamadan bu basın sansarlarını odadan çıkartır mıydınız?"

Noga kaşlarını çatarak baktı gazetecilere. "Tamaam Bayan... Ajan."

Noga'nın boşalttığı yere giren Mitch, "Kusura bakma ama bugün Bayan Sevimlilik adayı olmana imkân yok sanırım" dedi.

"İkimiz de güzellik yarışmasına çıkacak durumda değiliz. Sen benim kendimi hissettiğim kadar berbat görünüyorsun."

Mitch yüzünü buruşturdu. "Cinsiyet karmaşası. Sakın Pioneer Press'ten çocuklar bunu duymasınlar."

"Bence onların kendilerine göre birtakım kuramları bile var."

"Uyuyabildin mi?"

Soru gereksizdi. Mitch kadının da kendisi gibi bir sabah yaşadığını görebiliyordu. Üstünü değiştirmiş, bacaklarına sımsıkı yapışan siyah kayak pantolonu ve balıkçı yaka bluzunun üstüne kalın bir İrlanda balıkçı kazağı giymişti. Siyah saçları temizdi ve arkada atkuyruğu biçiminde toplanmıştı. Makyajı çok hafifti ve gözlerinin altındaki morlukları saklamak için bir şey yapmamıştı.

Megan erkeğin yüzüne baktı. "Buz gibi duş yapabildikten sonra uykuya kimin ihtiyacı olur ki? Elektriği, gazı olmayan bir dairem var. Fener ışığında bacaklarımı tıraş ettim, kedilerimin yemeğini verdim ve buraya geldim. Ya sen?"

"Benim bir köpeğimle sıcak suyum var." Mitch masanın öteki tarafına geçti. "Teşekkür ederim ama bacaklarımın kıllı kalmasını tercih ederim. Sizinkilerden bir şey geldi mi?"

"Bilinen sübyancılarla dolu on sayfa dışında bir şey gelmedi."

Mitch başını salladı, kasabanın ve kızının yüz mil çevresinde çocukları avlamaya çalışan o kadar çok sefil yaratığın olması fikri midesini bulandırmıştı. Dünya kubura dönüyordu. Minnesota'nın kırsal kesiminde bile pisliğin

ayaklarının çevresini sardığını hissediyordu. Sanki biri bir anda kanalizasyon kapaklarını açmış gibi.

Podyumun arkasına geçip toplanmış adamlara baktı: kendi adamları, şeriflik bürosundan gelenler, gönüllü itfaiyeciler, kasabalılar, kış sömestre tatilini kasabada geçiren Harris Koleji öğrencileri. Kendilerinden biri alınmıştı ve oraya onu geri almak için gelmişlerdi. Mitch onların bunu yapabileceklerine inanmak istedi ama deneyimlerinden, umudun bu iş için yeterli olmadığını biliyordu.

Yine de sanki yapabileceklerine inanıyormuş gibi kendini toparlayıp karşılarına geçti, Emirler yağdırdı, bir lider gibi davrandı. Televizyon spotlarının parıltısına karşı gözlerini kısarken kör gibi değil de, herhalde kararlı ve ne istediğini bilen bir insan gibi göründüğünü düşündü.

Kameralar çalışıyor, oyunun herhangi bir sahnesini kaçırmak istemeyerek resmi basın toplantısını beklemiyorlardı. Gazete fotoğrafçıları polislerin ve kalabalığın resimlerini çekerken flaşlar yanıp sönüyordu. Muhabirler durmadan yazıyorlardı. Ön sıradaki iskemlelerden birinde Paige Price uzun bacaklarını birbirine atmış oturmaktaydı. Kameraman ayağı dibinde kendisinin çalışırken görüntüsünü alırken Paige de Mitch'e bakıyordu.

Projeksiyon ekranında Park County'nin bir haritası belirdi. Mitch ve Russ Steiger sabah saat beşte haritayı kırmızı çizgilerle bölmüşlerdi. Araştırma gruplarına numaralar verilip bölgeler atandı. Nasıl bir teknik kullanılacağı, neler bakılacağı, ekip liderinin dikkatini çekmek için ne yapılacağını anlatıldı. Mitch mikrofonu Steiger'e verdi, o da Özel Harekat timi için talimatlarını sıraladı. Atlı gönüllüler ve kar arabası kulübü üyeleri

kasaba dışındaki karlık ve yoğu ormanlık bölgeyi tarayacaklardı.

Medya mensupları dahil odadaki herkese broşürler dağıtılırken ekranda Josh'un resmi belirdi. Oda birden sessizleşti. Mırıltılı konuşmalar kesildi. Kâğıt hışırtıları sona erdi. Sessizlik bir örs kadar ağırdı ve video kameraların çalışması her nasılsa onu daha da artırıyordu. Her göz, her düşünce, her dua, her kalp atışı şimdi perdeye yönelmişti, Josh o güneş gibi dişle gülümsemesi, kumral bukleleriyle kendilerine bakıyordu; çilli yüzü bir masumluk işaretiydi. Üzerinde Kurt Yavrusu üniforma vardı. Gözleri yaşamın kendisine sunduklarına karşı duyduğu heyecanla parıl parıldı.

"Bu Josh" dedi Mitch, sakin bir sesle. "İyi çocuktu. Çoğunuzun onun gibi bir oğlunuz vardır. Arkadaş canlısı yardımsever, iyi bir öğrenci. Mutlu ve masum küçük bir çocuk. Sporu ve köpeğiyle oynamayı sever. Anababası iyi insanlardır. Çoğunuz annesi Dr. Garrison'u tanırsınız. Bir kısmınız baba Paul Kirkwood'u bilirsiniz. Oğullarını geri istiyorlar. Bunu gerçekleştirmek için elimizden geleni yapalım."

Bir an sessizlik sürdü sonra Russ Steiger sert bir sesle ajanlarının işe başlamasını emretti ve araştırma ekipleri odadan çıktılar. Mitch de onlarla gitmek isterdi. Ama rütbesi bunu önlüyordu. Onun görevi basınla, belediye başkanı ve belediye meclisiyle uğraşmaktı. Polis şefliği görevi bir zamanlar o kadar çok sevdiği polislikten çok, politikayla ilgili bir işti. Aslında o kalben hâlâ polisti. Ve bir zamanlar gerçekten iyiydi.

Bakışları Paige'e kaydı. Kadın bir balığın yemi gördüğü gibi anında farketmişti bu bakışını, arkadaşları yerlerinde oturmuş not alırken kalkıp Mitch'in yanına yürüdü.

"Mitch." Paige podyuma uzanıp mikrofonunu kapadı. İfadesi kusursuzdu: Gerekli miktarda kaygıyla karışık pişmanlık. "Dün gece olanlar... ben seninle çatışmak istemiyorum."

"Bundan hiç kuşkum yok" dedi Mitch soğuk bir sesle. "Bu seni önceliklerinden yoksun bırakır."

Paige erkek direnişini çok defa yıktığı o incinmiş bakışlarıyla baktı. Ama Mitch Holt bunu yutmaya niyetli değildi. Paige'in dün geceki özel röportajı haber müdürü ve istasyon yöneticisi tarafından övgüyle karşılanmıştı. Ajanı bu işteki başarısını bir tek kelimeyle özetliyordu: Dolar. Eğer bu olayda herkesin önünde kalmayı başarabilirse bu ciddi bir para, hatta belki de daha büyük bir şirketten iş teklifi demek olabilirdi. Paige'in gözü Los Angeles'taydı. Sıcak ve güneşli Los Angeles. Nereye giderse gitsin bu ıssız buzdolabından daha iyiydi. Ama yolundaki engel Mitch Holt'tu: Modası geçmiş idealleri olan yıpranmış bir şövalye.

"Yalnızca bunu düşündüğümü sandığına üzüldüm" diye mırıldandı Paige. "Ben köpekbalığı değilim, Mitch. Evet, buradaki bütün muhabirler gibi ben de bu işten bir haber çıkarmak istiyorum. Ama ilk kaygım o zavallı çocuktur."

Mitch gözlerini bile kırpmadı. "Bunu reytinglere sakla."

Paige dilinin ucunu ısırdı. Gözucuyla Star Tribune'da Henry Forster'ın insanları yararak kendilerine doğru gelmekte olduğunu görebiliyordu. Adamın öfkeli bakışlarının kendisini; kavurduğunu hissediyordu. Forster'ın en nefret ettiği şey bir televizyoncunun kendisi atlatmasıydı ve bundan daha nefret ettiği bir şey varsa, o da televizyonda çalışan bir kadın tarafından atlatılmaktı. Ancak Forster araya giremeden Ajan O'Malley ortaya çıkıverdi.

Megan Paige'i podyumdan indirerek, "Basın toplantısı az sonra başlayacak, Bayan Price" dedi. "Bu arada bir kahveyle bir kurabiye alsanız..."

Teklif çelik gibi bir gülümseme eşliğindeydi. Paige bu ufak tefek kadının kendisini öylesine küçük düşüren erkeğin yardımına koşmasından pek hoşlanmıştı. Düşünceli bir tavırla ikisine de baktı. İkisinin de yüzünden bir şey okunmuyordu. Paige'e göre bu çok şey ifade ediyor demekti. Kahvesini almaya giderken sahte bir teslimiyetle elini kaldırdı.

Megan içinden, "Yediklerin umarım doğru kalçalarına gider" diye mırıldanarak ön masanın ardındaki yerine geçti, Mitch'in kendisine bakışını görünce kaşlarını çattı. "Uykusuzluk beni aksi yapar işte."

Mitch kaşının birini kaldırdı, kâğıtlarını sıraya koyup mikrofonu açtı.

Basın toplantısında fazla bir bilgi yoktu. Zanlı biri yoktu. Tanık yoktu. Geride bırakılan bir not dışında hiçbir ipucu yoktu ve Mitch soruşturmayı güçleştireceği nedeniyle notu açıklamaya yanaşmıyordu. Resmi söylemi, Deer Lak Emniyeti'nin diğer kuruluşlarla birlikte Josh'u bulmak için elinden geleni yaptığıydı.

Russ Steiger, şeriflik bürosunun yirmi dört saat çalışacağını bildirdi. Araştırmayı kendisi yönetecekti. Park Coud savcısı Rudy Stovich olayın yasaların elverdiği ölçüde ele alınacağını söyledi. Megan polisin ve şerifin isteği üzerine araştırma desteği, laboratuar ve diğer destekleri vereceklerini dile getirdi.

Sonra çılgınlık başladı. Muhabirler dikkati üzerlerine çekmek istiyorlar, bağıra çağıra sorularını soruyorlar, herbiri ötekinin sesini bastırmaya çalışıyordu.

"Bilinen bir sübyancı aradığınız doğru mu?"

"Çocuğun anababası bir yorumda bulunacaklar mı?"

"FBI çağırıldı mı?"

"Durumdan haberleri var" dedi Mitch bu son soruya. "Şu anda üç kuruluş çalışıyor olay üzerinde. CTB'nin bütün kaynaklan emrimizde. Josh'un şimdilik bölgeden çıkarıldığını sanmıyoruz. Eğer eyaletler arası kaçış durumu söz konusu olursa FBI derhal çağırılacaktır. Bu arada buradaki kurumların durumla başa çıkabileceklerine inanıyorum."

"Sekiz yaşındaki çocukların buz pistinde başlarında bir büyük olmadan bırakılmaları normal bir uygulama mıdır?"

"Deer Lake'de daha önce çocuk tacizi vakasına rastlanıldı mı?"

"Çocuğun annesinin onu orada unuttuğu doğru mu?"

Yüzü öfkeden kasılmış olan Mitch, Pioneer Press'in muhabirini gözüne kestirdi. "Dr. Garrison acil serviste bir insanın hayatını kurtarmaya çalışıyordu. Oğlunu unutmadı ve bu kaçırılmada onun sorumluluğundan söz etmek haksızlıktır."

"Babanın hokey antrenörünün ve buz pisti yönetiminin sorumlu tutulması gerektiğine dair beyanı ne olacak?"

"Ya siz, Şef Holt?" diye Paige ayağa kalktı. "Siz kendinizi sorumlu tutuyor musunuz?"

Mitch gözlerini kırpmadan kadının gözlerinin içine baktı. Bir bakıma, evet. Polis şefi olarak bu kasaba halkının güvenliği benim sorumluluğum altındadır."

"Bu sizin profesyonel felsefeniz mi, yoksa suçluluk duymanızı gerektiren kişisel..."

"Bayan Price, sanırım dün gece size bu olayın başka bir olayla ilişkilendirilmemesi gerektiğini açıkça söylemiştim. Biz burada Josh Kirkwood'u ve onu bulmak için yapılanları konuşmak üzere bulunuyoruz. Nokta."

Megan karşılıklı konuşmayı izlerken dikkatini Mitch'e vermişti. Erkeğin çevresindeki havada öfkenin titreştiğini hissedebiliyordu. Omuzlarının savunma biçimini alması ağzının gerginliği Paige Price'ın belden aşağı bir yumruk savurduğunu gösteriyordu. Megan kendi kendine yalnızca adalet duygusu tepkisi gösterdiğini, herhangi bir polis için aynı şeyleri hissedeceğini söylemeye çalıştı. Mitch'i ateşten uzaklaştırmak için ayağa kalktı.

"CTB adına konuşarak Şef Holt'un sözlerini özellikle vurgulamak isterim. Burada dikkatlerimizi Josh Kirkwood üzerine çevrili tutmamız çok önemlidir. Okurlarınızın, dinleyicilerinizin ve izleyicilerinizin dikkatlerini Josh üzerinde yoğunlaştırmanız çok önemlidir. Erişebildiğimiz herkesin aklında ve yüreğinde Josh olmalıdır. Fotoğrafının özellikli mümkün olan en çok miktarda yayınlanmasını rica edeceğiz; Siz radyocular için Josh'un ayrıntılı eşkali ve en sol görüldüğünde üzerinde neler olduğu ayrıca hazırlandı. Onu görmüş olan birileri varsa Josh'un bir kaçırılma kurbanı olduğunu anladıklarından emin olmak istiyoruz."

"Ajan O'Malley, Deer Lake'deki görevinize dün başladığınız doğru mu?"

Megan, Henry Forster'e buz gibi bir bakışla bakarken bir gece önce o bilgiyi Paige Price'a kendiliğinden vermiş olduğu için kendine lanet okudu. "Bunun şimdi söylediklerimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Henry özür dilemeden omuzlarını silkeledi. "O bir haberdir."

Birkaç baş kendisini onaylarcasına sallandı. Rakibinden geri kalmak istemeyen Paige bir daha ayağa kalktı.

"Bayan O'Malley, bize CTB'de kaç kadının arazide ajan olarak çalıştığını söyleyebilir misiniz?"

"Ajan O'Malley" diye Megan kadını düzeltti. Bir bu eksikti. Akşam haberlerinde kendisini konu edecek bir orospu.

Bruce Depalma'nın tansiyonunun fırladığını görür gibiydi. Derin bir soluk alarak siktir ol demenin diplomatik bir yolunu aradı.

"Büroda kadın ajan sayısı hiç de az değildir."

"Ama merkezde, büro işlerinde. Ya arazide?"

Mitch, Megan'ı mikrofonun önünden iteledi. "Eğer Josh Kirkwood'un kaçırılması konusunda başka sorusu olan yoksa bu basın toplantısı sona ermiştir. Hepimizin gayet önemli işlerimiz olduğunu hepiniz tahmin edersiniz. Bir çocuk kayıp ve kaybedilecek her saniyenin önemi vardır. Teşekkür ederim."

Mitch mikrofonu kapattı ve Megan'a kalabalığın içinden geçmelerini gerektirmeyecek olan yan kapıyı işaret etti. Megan, Steiger'le savcının kalanların dikkatini çekmek için yerlerinden kıpırdamadıklarını görerek Şefin arkasından yürüdü. Muhabirler son bir şey kapabilmek için öne fırladılar. Paige, Forster'den önce davranıp şerife yanaştı. O iri ve sahte mavi gözlerini Steiger'e çevirince şerifin göğsü biraz daha kabardı.

Mitch kapıyı açarken Megan, "Teselli ödülünü kapmakta hiç gecikmedi" diye söylendi.

"Ben olmayayım da."

"Al benden de o kadar."

İkisi de derin birer soluk aldılar. Megan bir anlık sessizlikten yararlanıp duvara yaslandı. Bir zamanlar Deer Lake'in bütün itfaiye filosu olan üç aracı barındırmış garaja girmişlerdi. Antika araçlardan yalnızca biri vardı şimdi. Garajı kaplayan panayır geçitlerinde kullanılan iki saman arabasıydı. Birinde mavi fiberglas denizden fırlayan dev bir fiberglas alabalık vardı. Arabanın çevresine kafes teli sarılmış, düz mavi beyaz kâğıt mendillerle süslenmişti. Arabanın arkasındaki parıltılı tabelada Alabalık Günleri - 6,7,8 Mayıs yazıyordu Deer Lake Alabalık kulübünün eseri St. Paul'ün Kar Karnavalı'nın profesyonel süslenmiş arabalarından çok uzaktı. Ancak bunu boş zamanlarında hazırlamış olan kulüp üyeleri herhalde eserleriyle gurur duymaktaydılar. Bu düşünce Megan'ı beklenmedik bir anda hassas bir yerinden vurmuş, kasabaların masumluğunu ve saflığını hatırlatmıştı. Bir de acımasız eylemle parçalanan şeyleri.

Cahillik masumiyet değil GÜNAHtır.

Birden Josh'un görüntüsü belirdi hayalinde ama işin yoğunlaşmasını önleyemeden hemen göz kırpıp uzaklaştırdı.

Mitch'e bakarak, "Steiger sorun olacak, değil mi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben-bölgenin-generaliyim palavrası. Bize bölge amiri numarası çekecek mi dersin? Böyle bir olayda serseri

istemeyiz."

Mitch başını sallayıp pantolon cebinden mide haplar çıkararak birini ağzına attı. "Russ zararsızdır. Yalnızca gele seçimim kaygısı içinde. Basından mümkün olanı elde etmek ister ve ben de kendisine göz yumarım. Benim işimin sandığında kararlaştırılmamasına için her gün şükreder doğrusu."

Ancak onun da dizginleri belediye meclisinin elindeydi ve Mitch gün sona ermeden meclis üyelerine tek tek hesap vermek zorunda kalacağını hissediyordu.

Megan'a bakarak, "Ben serseri mayının sen olacağını sanmıştım" dedi.

Yeşil gözler masumlukla açılıp kapandı. "Kim, ben mi? imkânsız. Ben sadece işimi yapıyorum."

Mitch kaşlarını çattı. "Öyle. Ve ben de seni dinlenmeliydim. Senin istediğin kadar hızlı hareket etmiş olsaydım belki de..."

"Yapma" diye emreden Megan erkeğin kolunu tutacakmış gibi elini uzattı.

Bu jest kendisine uyan bir şey değildi ve birden elini geri çekti. Öyle temasla duygularını ifade eden biri sayılmazdı. Olsaydı bile mesleği bunu çoktan tedavi ederdi. Yanlış yorumlanabilecek atılımlar yapamazdı. Bu işte bir kadın için imaj çok önemliydi -üstünlüğü, zırhı, saygı elde etmesi. Yine de Mitch'in yüzündeki suçluluğu gözardı edemezdi. Zihninin gerisinde Paige Price'ın o bal gibi tatlı sesini duyuyordu: Yoksa suçluluk duymanızı gerektiren kişisel... Ne? Diye düşündü. Ve kendi kendine bunun önemli olmadığını söyledi.

. "Biz olanı duyduğumuzda artık geç kalmıştık" dedi. "Ayrıca burası senin kasaban. Burayı sen benden iyi bilirsin. Ona uygun olarak davrandın. Elinden geleni yaptın."

Sesleri fısıldaşmaya dönüşmüştü. Birbirlerine bakıyorlardı. Megan söylediğinin gerçek olduğuna inanıyormuş görünüyordu. Yeşil gözleri bu inançla ve erkeğe bunu gösterme kararlılığıyla parlıyordu. Mitch gülmek istedi -neşeyle değil de, yaşamın çarpıklıklarını yakından görmüş bir kişinin alaycılığı - Anlaşıldığı kadarıyla Megan hâlâ kendine güvenini kaybetmemişti. İyinin iyi, kötünün kötü olduğuna, aralarında gölgeli bir alan bulunmadığına inanıyor olacaktı. Kendi de bir zamanlar buna inanmıştı. Kurallara göre yaşamak. İşini tam yap. İyi için savaş. Kurallara uy ve dürüst bir insanın ödüllerini kazan.

Mitch'in ağzı acıklı bir gülümseme taklidiyle çarpıldı.

Yaşamın zalim şakalarından biri: Ödül yoktu, yalnızca rastgele iyilik ve çılgınlık eylemleri vardı. Bundan gerçekten kaçmak istemişti ama o kendisini bu kasabada bulmuş, uzanmış ve Josh Kirkwood ile anababasına darbesini indirmişti.

Megan'ın yanağına dokundu ve uzanıp onu öpebilmeyi istedi. O tatlı kesinliği tatmak, onu içebileceğine ve yaraları iyileştireceğine inanmak iyi olurdu. Ama o anda kadını yeteri kadar lekelediğine inanıyordu, o yüzden elinin altında ısınan tenini hissetmekle yetindi.

"Benim elimden gelen yeterli değildi" diye mırıldandı. "Yine."

Megan yürüyen adamın arkasından bakarken parmak uçlarını yüzünden geçirdi. Kalbi daha hızlı atıyordu şimdi, meslektaş için destek belirtisi. Kişisel bir şey değil. Ama

örtüler sıyrılıp yalanlar ortaya çıkıyordu. O an içinde ayrım çizgileri bulanıklaşmıştı. Dünya konusunda ve kendisinin ondaki yerinde kesin bir görüşe sahip olmak isteyen biri için tehlikeliydi bu.

"Bir daha olmasın da, O'Malley" diye mırıldanıp umutsuzluğunu kabul etmeyi reddederek kapıya yürüdü.

Leo Kozlowski'nin bürosu bir odanın bir insana benzeşebileceği kadar Leo'yu andırıyordu. Dört köşe ve sade, buruşturulmuş kâğıtlar ve kahve lekeleriyle dolu dağınık bir bayat puro kokusu.

"Aman Tanrım" diye mırıldanan Megan ağır ağır içeri girerken, burnunu kıvırarak duvardaki doldurulmuş turna balığıyla balığın ağzına sıkıştırılmış puroya baktı. Leo'nun balıkçılık becerisi ve Rollie Metzler'in yeteneği diye düşündü

Natalie anahtarı kilitten çıkarırken yüzünün tümünü iğrenme ifadesine dönüştürmüştü. "Leo esaslı adamdı. Ama düzen diye bir şey bilmezdi."

Megan bir kurabiye kutusuna bir kalem soktu ve küflenmiş bir kurabiye alıp çöp sepetine attı. "İyi ki burada ölmemiş, yoksa kimse farkına varmazdı" dedi.

"Leo öldükten sonra burayı temizlenecektim ama yeni ajan atanana kadar kimsenin el sürmesini istemedik.

"Benim şansım işte."

Megan evrak çantasından pirinç ad plakasını çıkartıp masanın ön kısmına yerleştirdi. Yeni görevini kutlamak için almıştı bunu. Plakanın ön yüzüne kabartma harflerle AJAN MEGAN O'MALLEY, arka yüzünde ise KİMSENİN AĞIZ KOKUSUNU DİNLEME, KİMSEDEN ÖZÜR DİLEME yazıyordu.

Natalie iki tarafına da bakıp havalı bir korna kadar gürültülü bir kahkaha attı. "Haklı olabilirsin, Ajan O'Malley."

Megan masanın üstünü toplamaya koyuldu, kâğıtları rastgele bir yığın halinde dizdi, şeker ambalaj kâğıtlarını atladı, ozon tabakasına Iowa çapında bir delik açacak kadar boş plastik kahve bardağı, puro izmaritleriyle dolu iki kül tablası ve yarılanmış bir şişe Slim Jim çöp sepetini boyladı. Telefon çalmaya başladığında yerini henüz bulabilmişti.

Natalie anahtarı masanın boş olan bîr karışlık yerine bırakıp kapıdan çıkarken, bakımdan birini bir kutu koku gidericiyle göndereceğini söyledi. Megan teşekkür etmek için elini sallayarak telefonu açtı.

"CTB'den Ajan O'Malley."

"Atama emrinin mürekkebi daha kurumadı ve en az on muhabir senin hakkında bilgi almak için telefon etti."

DePalma'nın sesini duyan Megan gözlerini kapayarak muhabirleri ve o parlak basın kartlarını ne yapmaları gerektiğini düşündü.

"Bir çocuk kaçırma olayı, Bruce" diyerek sümük yeşili eski koltuğa oturdu. Leo'nun koca kıçıyla koltuk çökmüş ve sola çarpılmıştı. Kumaşı üzerinde Megan'ın yüzünü buruşturmasına yol açan kuşkulu lekeler vardı. "Gazetecilerin dikkatlerini benim üzerimde değil de, olay üzerinde toplamaları için her şeyi yapıyorum."

"Çok da iyi edersin. Müfettiş büronun fazla öne çıkmasını istemiyor. Manşetlere geçmeni de kesinlikle istemiyor. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim." Başağrısı geri geliyordu. Uzanıp baş parmağıyla alnını ovuşturdu.

"Araştırma nasıl gidiyor?"

"Şimdilik bir şey yok. Bir ipucu bulacağımızı umuyorum. Nottan bir şey çıkacağını sanmıyorum."

"Çocuk kaçırma pis iş" dedi DePalma. Mesleki kaygısı kişisele dönmüş gibiydi. DePalma'nın Josh'tan büyük olmayan üç oğlu vardı. Megan aile fotoğrafını pek çok kere görmüştü masasının üstünde. Hepsi de Bruce'a benzerdi zavallıların. "Ben Wetterling olayında çalışmıştım" dedi DePalma. "Herkes için çok güçtür."

"Öyle."

"Elinden geleni yap ve göze batmamaya çalış."

Megan telefonu kapatırken Mitch'in sözleri kulağında çınlıyordu: Elimden gelenin en iyisi yeterli değildi... yine. O yine ile neyi kastettiğini düşünmek istemiyordu. Hep birlikte ellerinden geleni yapacaklardı ve bu Josh için yeterli olmak zorundaydı.

O not geldi aklına. Önündeki kâğıtta kahve lekeleri yerel lokantaların telefonları arasında bir boş yer bulup üzerine mürekkeple yazdı: cahillik masumiyet değil GÜNAHtır. Neyi bilmemek? Deyiş Robert Browning'den alıntıydı. Bu önemli miydi? Zihninde olasılıkları bir iskambil destesi gibi karıştırıyordu. Bilgisizlik, masumluk, günah, şiir, edebiyat. Kitap! Aklına bir şey gelip de onlarca soru aniden fırlayınca o üzerinde durdu.

Telefonu açıp CTB arşiv bölümünün numarasını çevirdi. Almacı kulağıyla omzu arasına sıkıştırıp çantasından bilinen suçlular listesini çıkardı, ad ve adresleri taramaya başladı.

"Arşiv Bürosu. Ben Annette, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Annette, ben Megan O'Malley. Bana birini çok acele araştırabilir misin V

"Kahramanımız için her şeyi yaparım. Sefil herifin adı neydi?"

"Swain. Olie Swain."

Sabah sonu gelmez bir telefon konuşması ve beklenmedik toplantılardı. Tahmin ettiği gibi belediye meclisi üyeleri Mitch'i aramışlardı ve belediye başkanı Don Gillen'le birlikte hepsi Mitch'in polis şefi olarak yeteneğine kesinkes güvendiklerini belirtmişlerdi. Kar Festivali'nin başlamasına iki gün kaldığından olayın ertelenmesi ya da iptal edilmesi için büyük tartışmalar başlamıştı. Bir açıdan bakıldığında eğlenceye devam çok çirkin görünüyordu. Ama diğer yandan ekonomik kaygılar, Deer Lake'e otobüslerle gelen lise bandoları ve otelleri tıklım tıklım doldurmuş turistler vardı. Eğer olayı iptal ederlerse şiddete boyun eğmiş olmazlar mıydı? Devam ederlerse olaydan yeni gönüllü toplamak ve destek gösterilerinde bulunup yardım toplamak için yararlanılamaz mıydı?

Mitch belediye başkanıyla yirmi dakika konuştuktan sonra bu konularda bir karar vermekten kurtuldu. Don iyi, becerikli ve konuyla gerçekten ilgili bir insandı. Mitch onun sorunlarını anlıyordu ama zamanını olaya harcaması gerektiğini de açıkça belirtti.

Josh'un kayboluşunun yanı sıra savsaklanamayacak günlük görevleri vardı: Cezaevini dolaşmak, raporları okumak, bitirilmesi gereken kırtasiye işleri, hırsızlık soruşturmaları, bölge narkotik bürosundan gelen bülten, Mitch'in bu sömestr vereceği kriminoloji dersi için Harris Koleji yöneticileriyle görüşme. Bunlar küçük bir kasabanın polis şefinin normal günlük olaylarıydı. Ama bugün herbiri üzerine hızla gelen çığın taşları gibiydi.

Natalie odasına fırtına gibi girip çıkıyor, sıradan işleri mümkün olduğu kadar elinden almaya çalışıyordu. Kadının telefonunun neredeyse hiç durmadan çaldığını duyuyordu, bunların pek azını kendisine bağladığı için ona minnet duyuyordu. Natalie saat on ikiyi çeyrek geçe Subway mezecisinden aldığı bir paketi getirdi. Saat ikiyi çeyrek geçe paketi açmadığı için de şefini azarladı.

"Kalorilerin paketten fırlayıp içine gireceğini sanıyorsun, ha? Benim Troy'umdan farkın yok yani. O da cep kitabıyla aynı odada bulunmanın kendisini matematik dehası yapacağına inanır. Bir kulüp kurabilirsiniz doğrusu: Osmosis Çetesi."

"Kusura bakma, Nat." Mitch altı aylık röntgenciler raporunun sayfalarını karıştırırken eliyle gözlerini ovuşturdu. Hannah, Paul, Josh ya da genelde çocuklarla ilgili bir ipucu arıyordu. "İki saniye boş vaktim olmadı ki."

"Eh, şimdi olacak. Bu günü aç karnına sona erdiremezsin."

"Peki, anneciğim."

Natalie kapıyı açtı. "Ve o cipsleri Ajan O'Malleyle paylaş." Megan kapının dışında duruyordu. "Sert bir rüzgârda Wisconsin'e uçacak gibi duruyor."

Megan elindeki muzu gösterdi. "Teşekkür ederim ama ben benimkini getirdim."

Natalie gözlerini yuvarladı. "Koskocaman bir muz. Nasıl bitireceksin onu?"

"Bırak bir ısırık almayı, soymaya vakit bulursam talihli sayılırım." Megan ziyaretçi koltuğuna oturdu. Masaya bir tomar bilgisayar çıktısı bırakıp muzu da üstüne koydu.

Mitch kâğıttan hindili bir sandviç çıkarırken, "Okumak için mi?" dedi. İri bir lokma alıp gözlerini Megan'dan ayırmadan çiğnemeye başladı.

Megan onun ağzına bakarken içinde bir sıcaklığın yayıldığını hissediyor, bunu aşırı giyinmiş olmasına bağlıyordu, Mitch kalorileri çiğneyerek harcamaya inanmıyormuş gibi yiyor, sandviçi iri ısırıklarla tüketiyordu. Çenesine yayılan mayonez yara izini örtmüştü. Mitch sabırsız bir hareketle mayonezi sildi ve parmağını yaladı. Bu Megan'ın nabız atışlarını daha da hızlandırmış gibiydi.

Kendisinden hiç de hoşnut kalmayarak bakışlarını kaçırdı ve odaya şöyle bir baktı. Düzenli ve temizdi, doldurulmuş balıklardan ve bowling ödüllerinden eser yoktu. Daha da ilginci, diplomalar ve sertifikalar ve takdirnamelerle dolu bir bencillik duvarı da göze çarpmıyordu. Mitch'in durumunda ve meslek süresine sahip birinin şimdiye kadar bunlardan bir kutu dolusu toplaması gerekirdi. Ancak duvarlardaki çerçevelerde sadece uzun, kara saçlı bir kızla kocaman sarı bir köpekten başka bir şey yoktu.

"Dünyadan O'Malley'e" diyen Mitch elini salladı. "Çıktılarda ne var?"

"Bilinen suçlular. Bölgede son zamanlarda yer alan olaylarla görülen yabancı arabalar hakkındaki raporları karşılaştırıyorum. Olasılıkları azalttığımız takdirde, bir fırsat ele geçirdiğimizde..."

"Bir şey buldun mu?"

"Henüz bulamadım. Arşivi de arayıp Olie Swain hakkında bir şeyler arattım. Ama herhangi bir şeye rastlamadılar. Herif bir trafik cezası bile almamış."

Mitch ısırdığı iri bir lokmayı yuttu. "Olie mi? O zararsızdır."

"Ona o kadar yakınsın demek?"

"Hayır ama burada benden daha uzun süredir yaşıyor hakkında şimdiye kadar ciddi bir şikâyet olmadı." Mitch hindiyi ısınmış kolayla mideye indirdi ve yüzünü buruşturdu.

Megan doğruldu. "Yani ciddi olmayan şikâyetler var mıydı?"

Mitch omuzlarını silkti. "Hokey takımındakilerin birinin anası Olie'nin buz pistindeki çocukların çevresinde fazla dolandığını iddia etti ama bir şey çıkmadı. Ne yapacaktı yani, bütün gün o deliğinde oturacak mıydı?"

"Kadın belirli bir suçlamada bulundu mu?"

"Yalnızca Olie'nin kendisini ürküttüğünü söylemişti."

"İşe bak."

"Yavrukurtlar liderini de aynı şeyle suçladı, keşişlerin eşcinsel sübyancılar olduğunu herkesin bildiğini söyleyerek Elysius kilisesine de gizli ajan sokmamı istedi. Sonra ikinci sınıftaki oğlunun öğretmeninin sınıfta yüksek sesle Sheron Silverstein kitapları okuyarak ve her Hıristiyanın penis sembolleri ile kirlenmiş olduğunu bildiği resimler göstererek çocukları zehirlediğini iddia etti."

"Ya." Megan koltuğuna yaslandı.

"Öyle. Çocuklardan Olie konusunda hiçbir şikâyet gelmedi. Antrenörler Olie'den şikâyet etmediler. Sen neden yaptın bunu?"

"Beni de ürküttü" dedi Megan muzunu soyarken. Bir ısırık alıp düşüncelerini toparladı. Olie Swain kendisini hâlâ rahatsız ediyordu. Ancak ne yazık ki bu birini tutuklayıp parmak izi almak için yeterli değildi. "Dün gece kaçamak bir hali vardı. Sinirliydi. Polislerden hoşlanmadığı izlenimine kapıldım."

"Olie her zaman sinirli ve telaşlıdır. Sevimliliğinin yanı da budur." Mitch kadının dudaklarının muzun üstüne kapanışını görmemek için mazeret olarak kâğıtlarını karıştırmaya koyuldu. "Ayrıca Bayan Favre şikâyet ettiğinde araştırmayı ben yapmıştım. Olie temizdir."

"Anatomisi için aynı şey söylenemez ama." Megan o çürümüş beden kokusunu hatırlayarak burnunu kıvırdı. "Sence onun Josh'un kayboluşuyla bir ilişkisi olamaz mı?"

"Onda çocuk çalacak ve sonra gözlerimin içine bakıp da hiçbir ilgisinin olmadığını söyleyecek cesaret yoktur."

"Senin gözlerinin içine mi baktı? Gerçek gözüyle mi, sahtesiyle mi?"

Mitch eğilip çalan dahili telefonun düğmesine basarken başını salladı. "Evet?"

"Şef, Christopher Priest sizi görmek istiyor" dedi Natalie. "Araştırmaya yardımcı olabilecekmiş."

"Gönder bakalım."

Mitch yemeğinin kalanını çöp sepetine boşaltıp ellerini peçeteye silerek ayağa kalkıp odanın ortasına doğru yürüdü. Megan da muzunun kalanını atıp ayağa kalktı. Bir ipucu olasılığı heyecanını artırmıştı.

Odaya giren kişi öyle kurtarıcıya falan benzemiyordu. Ufak tefekti, gövdesi Harris Koleji'nin mavili beyazlı ceketi içinde kaybolmuş gibiydi. Ancak cekete rağmen kimse onu sporcu sanmazdı. Profesörün o bilgisayar delisi görüntüsünü gidermek için bir kamyon dolusu erkeklik hormonu gerekliydi. Christopher Priest'in en tehlikeli sporu satranç olan bir insanın o solgun, narin görünüşü vardı. Megan adamı kırkına yaklaşmış, bir yetmiş sekiz boyunda, kumral saçlı, yüzüne büyük gelen iri gözlükleri ardında açık kahverengi gözlü biri olarak sınıflandırdı.

"Profesör" diyen Mitch adamın elini sıktı. "Sizi CTB'den Ajan O'Malley'le tanıştırayım. Ajan O'Malley, Harris'te bilgisayar bölümü başkanı Christopher Priest."

El sıkıştılar. Adamın incecik kemik yığınına benzeyen eline bir zarar vermediğinden emin olmak için eğilip bakmak geçti Megan'ın içinden. "Adınız yabancı gelmedi" dedi. Çocuk suçlularla ilgili bir çalışmanız vardı galiba?"

Priest hem utanmış hem gurur duymuş gibi gülümsedi "Benim şöhret iddiam. Bilim Kurgu Kovboyları."

"Çok esaslı bir programdır." Mitch yerine dönerken adama boş koltuğu gösterdi. "Onunla gurur duymalısınız. Çocukları bulundukları yanlış yerden alıp onlara eğitim ve gelecek fırsatı vermek çabası ne kadar övülse azdır."

"Teşekkür ederim ama bütün şerefi ben üstlenemem. Paul Pickard ve Garrett Wright da çocuklarla çok uğraştılar." Adam koltuğa oturunca üstüne bol gelen ceketi kulaklarına kadar çıktı. Şimdi kafasını kabuğuna çekmeye hazırlanan kaplumbağa karikatürüne benzemişti. "Josh Kirkwood'u duydum. Hannah ve Paul için çok üzüldüm doğrusu."

"Onları iyi tanır mısınız?" diye sordu Megan.

"Komşu sayılırız. Evleri Lakeshore Sokağı'nın en sonundadır. Benimki onlardan çeyrek mil geride Quarry Hill Park'tadır. Hannah'yı tanırım elbette. Kasabada herkes tanır onu. Bazı yardım derneklerinde birlikte çalışırız. Bir haber var mı?"

Mitch başını salladı. "Siz yardımcı olacağınızı söylemişsiniz..."

"Bir kriz masası kurduğunuzu duydum."

"Evet."

"Inver Grove Heights'taki o genç kızın araştırılma sırasında gazete haberlerini okuduğumu hatırlıyorum. Polis gelen bilginin çokluğundan ve bunu ayıklamanın güçlüğünden söz ediyordu. İletişim eksikliği nedeniyle bazı şeyler unutulup bazıları birkaç kez işleme konuluyormuş, gerçekleri birbirlerine karşılaştırmak için çok zaman harcanıyormuş falan."

"Çok doğru" diyen Megan önündeki bilgisayar çıktısını gösterdi.

"Bir çözüm önermek isterim. Benim bölümümde pek çok boş kişisel bilgisayar var. Kış tatilinde olduğumuzdan öğrenciler arasında, kasabada olup size yardım etmek isteyenleri bulabilirim. İstediğiniz her şeyi bilgisayara geçiririz, böylece işiniz kolaylaşmış olur. Ayrıca Josh'un resmini tarayıcıdan geçirip elektronik postayla bütün Amerika ve Kanada'ya gönderebiliriz. Bu hem öğrencilerim için iyi bir çalışma olur hem de sizleri pek çok başağrısından kurtarır."

Mitch arkasına yaslanıp koltuğunu çevirirken düşündü. Büyük kent polisliğinin özlediği şeylerinden biri de araç gerece erişimdi. Deer Lake büyükleri cezaevleri ve polis

müdürlüğü için yeni bir bina ihtiyacını kabul etmişlerse de, modern bilgisayar için aynı ihtiyacı göremiyorlardı. Şu anda emniyette Taş Devri'nden kalma beş altı kişisel bilgisayar vardı. Natalie işini yapmak için kendi dizüstü bilgisayarını getirirdi.

Saçlarını karıştırarak, "Bilemem" dedi. "Öğrenciler mahrem bilgileri öğrenmiş olurlar. Yeminli personel değillerdir. Bu bir sorun olabilir."

"Onları görevlendiremez misiniz?" diye sordu Priest. "Belki. Savcılıkla bir konuşayım da size haber veririm."

Profesör başını sallayarak ayağa kalktı. "Bana bir telefon edersiniz. Bilgisayarları getirmek bir sorun olmaz, bizim kamyonetimiz var."

"Teşekkür ederim."

Yine el sıkıştılar, Priest kapıya yürüdü. Eli kapı kolunda olduğu halde duraklayıp başını üzüntüyle salladı. "Bu hafta çok kötü geçti. Josh Kirkwood kaçırıldı. Şimdi de hastaneye dünkü kazada yaralanan bir öğrencimi ziyarete gidiyorum. Annem belanın üçlü geldiğini söylerdi. Umarım yanılmıştır."

"Umalım" dedi Mitch profesör dışarı çıkarken.

Megan, "O bilgisayarlara sahip olmak çok esaslı olurdu" dedi. "Hatta onlara verecek bir iki ipucumuz olsa çok daha iyi olurdu."

"Haklısın. Sabahtan beri işe yaramaz mazeretlerden başka bir şey duymadım. Doğrusu ben dışarda olmak isterdim. Burada oturmak kısa zamanda yaşlanmak demektir."

"Gidelim o halde" dedi Megan ve bunu söyler söylemez kendine kızdı. Büroda yapacak o kadar iş varken kendisini yemeğini çiğnemek kadar masum bir şey yaparken bile heyecanlandıran bir erkekle birlikte dolaşmak çok anlamsızdı,

"Yani kriz merkezine gidip ekiplerden birine bir saatliğine katılırım diye düşündüm" diye hemen geri adım attı "Sen de aynı şeyi yapabilirsin. Birlikte olmamız gerekmez. Hatta ayrılırsak herhalde çok daha iyi olur."

Mitch kadının kızaran yanaklarına baktı. Pek şaka edecek durumda değildi ama yine de dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bir an için olaydan başka bir şeyi düşünüyor olma rahatlatıcıydı. Kalkıp ellerini ceplerine sokarak odanın ortasına yürürken bakışıyla Megan'ı koltuğuna çiviler gibiydi. "Kızarıyorsun, Ajan O'Malley."

"Hayır, sadece çok sıcak."

"Sıcak demek?"

Mitch kadının gözlerinin içine baktı. Megan bunun bir yanıt vererek canını kurtarmanın zamanı olduğunu düşündü. Ama kupkuru ağzından tek bir sözcük bile çıkmadı. Adaleleri kasıldı, ama gerektiği kadar hızlı hareket edemedi. Mitch kadının düşüncelerini okudu ve bir anda üzerine eğilerek Megan ellerini çekerken koltuğun kollarını kavradı.

"Neden sıcaksın böyle?" Mitch kadını arzulamamak kendi kendisine verdiği sözü unutmuştu. Bu küçük heyecan dalgasından hoşlanmıştı. Yorgunluk yerine bir canlılık, korku yerine bir beklenti hissediyordu. "Benimle aynı arabaya binmekten korkuyor musun, Ajan O'Malley?"

"Ben senden korkmuyorum" diye fısıldadı Megan. Gururunu yakalayıp bir kılıç gibi önünde tutuyordu, önlerinde bir duman gibi gidip gelen bu sinsi arzudan hoşlanmamıştı. Elle tutulamayan bir şey bütün sınırları aşıyor, beklentileri değiştiriyordu. Megan buna da güvenmiyordu, kaynar sular gibi üzerine döküldüğünde kendine de. "Ben hiçbir şeyden korkmam" dedi.

Mitch onun yeşil gözlerindeki kararlılığın sertleşmesini izledi. Kadın çekiciliğini kovalamasına bir noktaya kadar izin veriyor, sonra da direnmeye başlıyordu. Eh öyle olsun, diye düşündü. İkisi için de daha iyiydi bu. Yanlış zaman, yanlış yer, yanlış insanlar.

Eski yorgunluğu geri gelip de kıvılcımı söndürürken, "Kendini kandırma" dedi. "Hepimizin korktuğu bir şey vardır."

ONUNCU BÖLÜM

2. GÜN

SAAT 17:16 -8,3°C

Günün o uzun saatlerinde Hannah hastane koridorlarında sevdiklerinin ameliyatını bekleyenlere karşı yeni bir sempati kazanmıştı. Bekleyip dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Denetim diye bir şey yoktu. Katılım söz konusu değildi. Kendini sıradan işlerle avutacak enerjisi yoktu. Hiç kimse onun sıradan ev işleri yapmasına izin vermezdi. Yapabildiği tek şey başının üstünden ağır ağır, bir ileri bir geri geçen helikopterlerin pervane seslerini dinlemekti. Çatının üzerinde dolaşıp elektronik gözlerle oğlunu... ya da cesedini arayan dev akbabalar.

Evi yabancı doluydu. CTB'den gelen ajanlar sanki hayalet beklermiş gibi telefonuna bakıyorlardı. Komşular ve kasabadan gelen dostlar sanki ne zaman sinir krizi geçireceğin iddiaya girmişler gibi onu gözetlemekteydiler. Bir ekip olarak çalışıyorlar, biri mutlaka çevresinde dolanıyor, Lily'nin ihtiyaçlarına koşmak gibi en basit bir avuntuyu bile kendisine çok görüyorlar, biri çamaşırını yıkıyor ya da banyosunu temizliyordu. Saat başında görevlerini değiştiriyorlardı. Hannah en kötü işin hangisi olduğunu düşündüklerini etmekten kendini alamıyordu.

Kendisinin en çok neden nefret ettiğini biliyordu ama. Oturma odasında iki numaralı gözetleyici ile oturmaktansa banyoda fayansların arasına dolmuş kirleri temizlemeyi tercih ederdi ki, bu da neler hissettiğini açıkça göstermekteydi.

Paul onun evişlerine pek yatkınlığı olmadığına tanıklık etmeye hazırdı. Temel işleri bilirdi ama yapmaktan bir zevk

almazdı. Bunlar, bitirdiği anda yeniden yapılması gereken sıkıntılı şeylerdi. Çocuklarıyla birlikte olabilecek zamanından çalardı onları yapmak için. Josh'la oynayacak yerde halıyı süpürmekle harcadığı her ana lanet okurdu. Paul'e bu nankör işlere karşı, suçluluğunu uyandırdığı için küfrederdi. Paul'ün kendisinin evkadınlığı eksikliği konusundaki imaları olmasaydı çoktan birini tutar, haftada bir temizliğini ve çamaşırını yaptırır, taze kurabiye hazırlatırdı.

Paul'ün annesinin evi mobilya cilası ve limon esansı kokardı. Annesi Cumartesileri ekmek ve kurabiye yaparak geçirirdi. Hannah bir kere kocasına annesinden nefret ettiğini, onu ziyarete gitmediğini, onun tam aksi bir kadınla evlendiğini bu nedenle de şikâyete hakkı olmadığını söyleyecek olmuştu.

"Hiç olmazsa onun annem olduğunu biliyordum. En azından babam onun bir kadın olduğunu biliyordu..."

"Bu evi senin yüksek standartlarına göre tutmaya çalışıyor olmaktan o kadar bitkin düşmeseydim, sen de benim bir kadın olduğumu anlardın..."

"Evi mi? Sen evde değilsin ki! Gece gündüz hastanedesin..."

"Ben insanın hayatını kurtarmanın toz almaktan ve kek yapmaktan biraz daha önemli olduğuna inanırım!"

O öfke dolu sözleri hatırlıyor olması şaşırtıcıydı; son zamanlarda bu konuşmaları o kadar çok yapmışlardı ki.

Hannah içini çekerek kalkıp göle bakan büyük pencerenin önüne gitti. Buz tutmuş bir kola benzeyen Deer Gölü yedi mil uzunluğunda ve bir mil enindeydi. Ağaçlarla kaplı kıyıya uzanan parmakları vardı. Genelde bu manzara Hannah'ya

bir huzur verirdi. Bugün ise kendini yalnız ve huzursuz hissetmesine yol açıyordu.

Lakeshore Yolu'nun karla kaplı kıyısında arabalar park etmişti. Gazeteciler bir aslanın yeni öldürdüğü avının çevresinde bekleyen sırtlanlar gibiydiler. Herhangi bir haber gelmesini bekliyorlardı. Üzerine atılıp sorularıyla parçalamak için Hannah'nın dışarı çıkmasını bekliyorlardı. Araba yolunda yeşilli beyazlı bir polis otomobili bekliyordu. Tanrı razı olsun, Mitch'in gönderdiği nöbetçi. Bir mil kadar kuzeyde nehri üstünde renkli mantarları andıran buzaltı balıkçıların kulübeleri vardı. Bugün avlanmaya gelen olmamıştı. Günün son ışıkları da hızla azalıyordu. Kıyıyı çevreleyen evlerde ışıklar yanmaya başlamıştı. Buzun üstünde çocukların olması gerekirdi, gölün ucu paten yapmak için karlardan temizlenmiş. Ama bu akşam çocuk falan yoktu. Josh'un yüzünden.

Benim yüzümden.

Bir havuzdaki dalgalar gibi sonuçlar genişleyip tanımadığı insanların bile yaşamlarını etkiliyordu. Onun günahın bedelini herkes ödüyordu. Öyle küçük bir şey olarak görmüştü ki, bir anlık bir dalgınlık, bağışlanabilir bir unutkanlık. Ancak onu kimse bağışlamayacaktı ve en çok da kendisi. Josh gitmişti ve kendisi bu cezaya çarptırılmıştı - komşular evi temizleyip, mutfağında bir polis oturmuş, roman okurken kenarda durup hiçbir şey yapmamaya.

"En kötüsü de beklemek."

Hannah dönüp kayıp çocuklar grubundan gelen kişiye baktı. İstenmeyen maiyetten biri daha. Neyin daha olduğunu bilemiyordu: Arkadaşlarının acıması mı, yabancılarınki mi? Kadının ben-senin-yaşadıklarım-yaşadım-

sonunda-daha -iyi-bir-kadın oldum diyen bakışından nefret ediyordu,

"Ben bunu iki yıl önce yaşadım" dedi kadın. "Eski kocam oğlumuzu çaldı."

"Onun hayatı için korkmuş muydunuz?" diye sen Hannah.

Kadın hafifçe kaşlarını çattı. "Hayır ama..."

"O zaman özür dilerim ama benim neler hissettiğimi bilemezsiniz." Hannah kadının yüzündeki şok ifadesini görmezden gelerek yanından geçip mutfağa girdi.

Kadın arkasından, "Yine de korkunç bir şeydi!" dedi.

Polis bu sahneye katılmak istemiyormuş gibi başını kitabından kaldırıp baktı. Hannah onu suçlamıyordu. Kendi de istemiyordu.

"Biraz hava almalıyım" dedi. "Telefon çalarsa kapı önündeyim."

Hannah garaja bitişik odada Paul'ün hafta sonları bahçede çalışırken giydiği eski siyah parkayı sırtına geçirdi. Raftan eldivenleri alırken Paul'ün eve gelip de parkasını giydiğini görünce başlayacak tartışmayı hayal etti.

"Senin kendi ceketlerin var."

"Ne farkeder ki? Bunu giymiyordun nasıl olsa."

Kocasına bunun her nasılsa kendini daha güvencede, daha korunmuş hissettirdiğini, ona ait bir şeyi giymekten hoşlandığını anlatmaya kalkışmayacaktı. Ondan değil de, giyeceklerinden daha çok huzur duyması anlamsızdı -en azından Paul için anlamsız olurdu. Onun giyeceklerinin bir

zamanlar paylaştıkları şeyin, onun bir zamanlar olduğu kişinin anıları gibi olduğunu ona asla anlatamazdı. Bunlar hayaletlerin kefenleriydi ve Hannah onlara sarınarak evliliklerinde ölmüş olan şeyi özlerdi.

Garaj kapısını açıp da kapının önünde elini kaldırmış bir adam gölgesi görünce kalbi duracak gibi oldu.

"Hannah!"

"Tanrım! Peder Tom! Az daha korkudan ölecektim!"

Papaz gülümsedi. Otuz yaşlarında, genç ve atletik yapılıydı. Hannah'nın hastabakıcısı ve Acil Servis'ten arkadaşı Kathleen Casey onunla, elde edilebilir bekarlar arasından çekilip gitmeyecek kadar yakışıklı olduğunu söyleyerek şakalaşırdı ve bu espri Tom McCoy'un yanaklarını hep hafifçe pembeleştirirdi. Hannah onu yakışıklı bulmazdı. Peder Tom'a baktığında aklına gelen sözcük "sevecen"di. Güçlü ve iyi bir yüzü, sevecen mavi gözleri vardı. Çelik çerçeveli gözlüğünün ardından anlayış, sempati ve bağışlama sunan gözler.

Tom McCoy iki yıldır St. Elysius'un papazıydı ve genç cemaati arasında çok popülerdi. Tutucular ondan pek hoşlanmazlardı. St. Elysius'un tek diyakozu olan Albert Fletcher "bu Yeni Çağ Katolikliği" dediği şeyin açıkça muhalifiydi ama Albert, pantolon giyen kadınlara da karşıydı ve Vatikan II bildirgesinin şeytanın işi olduğuna inanırdı. Tom McCoy, Notre Dame üniversitesinden felsefe doktorası olan parlak ve iyi konuşan bir insandı, memleketi Montana kadar geniş bir de yüreği vardı. Hannah böylesine kapkara bir günde ondan daha iyi bir arkadaş düşünemezdi.

"Buradan gelmem daha iyi olur diye düşündüm. Ön kapını gözetleyen esaslı bir kalabalık var."

"Evet bugün, Bütün Gözler Hannah Garrison'a günü' dedi Hannah neşesiz bir sesle. "Ben de birkaç dakikalığına kaçmaya çalışıyordum."

"İstersen gideyim." Papaz ciddi olduğunu göstermek için bir adım gerileyerek kadına dürüst bir yanıt verme fırsatı tanıdı. "Eğer yalnız kalmak istiyorsan..."

"Hayır hayır, gitme." Hannah eşiğe çıktı, arkasında kapanan kapının hışırtısına kulak verdi. "Yalnız kalmak da istemiyorum."

Hannah'nın gözleri akşamın alacakaranlığına alışmış bakışları geniş garajda dolaştı, Josh'un bisikletine takıldı. Duvara asılı. Terk edilmiş. Unutulmuş. Bir duygu yumruğu iri midesine. Bütün gün boyunca geçmiş olsuna gelenler gözcülerin arasında kendisini bir uyuşmanın kozasına sinivermişti. Ama şimdi bisikleti görmek kozada da, kalbinde de bir delik açmış, acısı aniden boşalıvermişti.

"Yalnızca oğlumu istiyorum."

Soğuk beton basamağa çöktü bacaklarında birden derman kalmayınca. Peder Tom olmasaydı yere de yığılabilirdi. Adam bir anda yanına koşup kadını tuttu. Kolunu omzuna atıp hafifçe kaldırdı. Hannah yüzünü adamın omzuna gömdü, ağlamaya başladı-

"Onu geri istiyorum... Neden sanki? Neden oldu bu iş? Küçücük bir çocuk daha. Tanrı bunu nasıl yapabildi? Buna nasıl izin verdi?"

Tom bir şey söylemedi. Kadını ağlamaya bıraktı, sorularını sormasına izin verdi. Onun bir yanıt beklemediğini biliyordu ve kendisinin de verecek yanıtı yoktu zaten. Kendisi daha yüksek bir makama aynı sorulan sormuştu ve kulakları hâlâ karşılaştığı sessizlikle

çınlıyordu. Hannah'dan daha iyi bir insan tanımıyordu. O kadar zarif, o kadar sevecen, çocuklarına ve başkalarına yardıma o kadar bağlı. Bir insan ruhu ancak onunki kadar iyi olabilirdi. Adil bir dünyada Hannah gibi insanlara ya da Josh gibi masum çocuklara kötü şeyler olmazdı. Ama dünya adil bir yer değildi. Rastgele zalimlik dolu bir yerdi ve bu gerçek kendisinin Tanrı'yı sorgulamasına yol açmıştı. Dünya adil değilse acaba Tanrı da adil olmayan bir Tanrı mıdır? Bu soruya eşlik eden suçluluk içinde ağır ve soğuk bir yüktü. Körü körüne inanç onun erişemeyeceği uzaklıktaydı. Onun taşımak zorunda olduğu haç da kuşkuydu.

Hannah'ya yanıt değil, teselli sunabilirdi. Onun ıstırabını alamaz ama paylaşabilirdi. Böylece o da sert ve soğuk basamağa oturdu, kadını kucakladı ve doya doya ağlaması için bıraktı, kendisinin de gözyaşları kadının bal sarısı saçlarına dökülüyordu. Hannah'nın ağlaması sona erince Tom cebinden mendilini çıkararak eline tutuşturdu.

"Özür dilerim" diye mırıldanan Hannah, başını adamın omzundan kaldırıp çevirdi: "İnsanların omuzlarına kapanıp ağlamam. Ben paramparça olup da başkalarının parçalarımı toplamalarına izin vermem."

"Kimseye söylememeye söz veriyorum." Tom kadının başını okşadı. "Ben papazım, unuttun mu?"

Hannah gülmek istedi ama sesi boğazına takıldı. Mendile bakarken kaşlarını çattı.

Tom kadının omzunu okşayarak, "Temizdir" dedi.

Hannah burnunu çekerek gülümsemeye çalıştı. "Monograma bakıyordum. P mi?"

"Cemaatimden bir Noel armağanı. Peder Tom'un P'si."

Jestin saflığı Hannah'ya hazin ve tatlı geldi; birkaç damla gözyaşı daha dökmesine neden oldu. Mendille gözlerini silip elinden geldiğince nazik bir şekilde burnunu temizledi. Bir süre konuşmadan oturdular. Gece çökmüştü. Sıcaklık hissedilir derecede düşüyordu. Kapı önündeki güvenlik ışığı otomatik olarak yanmış, tehlikeleri uzaklaştırıyordu. Ne şaka ama.

"Senin üzülüp ağlamaya hakkın var, Hannah. Bizler de seni avutup ayakta tutmalıyız. Bu iş böyledir."

Anlamadı diye düşündü Hannah. Ayakta tutmak ve avutmak şimdiye kadar kendisinin görevleri olmuştu. Şimdi yıkılınca herkes ona bakıyor ve ne yapacağını bilemiyordu. ,

"Bir haber var mı?"

Hannah başını salladı. "Kendimi o kadar çaresiz, o kadar işe yaramaz hissediyorum ki. Paul hiç olmazsa araştıranlara katılıyor, ben ise sadece bekliyorum ve düşünüyorum..; Cehennem böyle bir şey olmalı. Son yirmi dört saat içinde kafamın içinden geçenlerden daha kötü bir şey hayal edemiyorum."

Hannah kalktı, arka bahçeye inen merdivenlerin başına yürüyüp pencereden karanlığa baktı. Mutfaktan sızan hafif sal ışık karları lekeliyordu. Gizmo kıpırtısız bir tüy yığını halinde sarı dörtgenin ortasında yatmaktaydı. Köpeğin ötesinde salıncağın gölgesi seçiliyordu, sonra karlar gölün kuzey ucun saran ormanın içinde kayboluyor, mahalleye bir kapalılık duygusu veriyordu.

"Stajımı Hennepin County Tıp Merkezi'nde yaptım" dedi Hannah monoton bir sesle. "Kentin epey belalı bir semtinin epey belalı Acil Servisi'nde. Çok şey gördüm... insanların birbirlerine yaptıkları... insanların çocuklara yapabildikleri.."

Sesi kesildi. Pencereden bakıyordu ama Tom onun başka bir zamanda, başka bir yeri gördüğünü biliyordu. Kadının yüzü gergin ve soluktu. Tom yanında sabırla ve sessizce bekledi.

"...Anlatılamayacak şeyler" diye mırıldandı Hannah. Üzerindeki bol cekete rağmen titrediği görülüyordu. "Ve Josh'u düşünüyorum..."

"Düşünme" diye emretti Tom.

Hannah erkeğe yan gözle bakıp bekledi. Gözlerinde bir beklenti, onun ufkunu aydınlatacak bir şey söyleyeceği umudu yoktu. Tom papazlık yılları boyunca kendini pek az kere bu kadar iktidarsız, acı çeken birine değerli bir şey veremeyecek durumda hissetmişti. Hannah adama baktı ve bekledi.

"Bunun bir yararı olmaz" dedi Tom sonunda. "Böylece yalnızca kendine işkence etmiş oluyorsun."

"Bunu hak ettim."

"Öyle konuşma."

"Neden? Doğru bu. Eğer onu almaya gitseydim şimdi yanımızda olacaktı."

"Sen bir hayat kurtarmaya çalışıyordun, Hannah."

"Bunu sana Kathleen söyledi, değil mi?" Tom yanıt vermedi. Buna gerek yoktu, Hannah, Kathleen'i iyi tanırdı. "Ida Bergen öldü ve o sırada Josh'u da kaybettim."

"Onu bulacaklardır. Buna inanman gerek, Hannah, inanmalısın."

"Böyle bir şeyin asla olmayacağına inanıyordum. İnanç falan kalmadı bende."

Tom kadını suçlayamazdı. Sözünü geri alması için çalışması gerektiğini biliyordu. O eski katolik suçluluk kullanabilirdi ama yüreği o kadarına dayanamazdı, zamanlarda kendisi inancına tutunabilmek için zorlanıyor zaten. Başkasını suçlayacak kadar ikiyüzlü değildi.

Hannah'nın ateşi birden söndü. Derin bir soluk alarak eldivenli ellerini yüzünden ve saçları arasından geçirdi. "Özür dilerim, Peder" diye mırıldandı. "Öyle konuşmamalıy..."

"Duyguların için özür dileme, Hannah. Tepki gösterme senin hakkın."

"Tanrı'ya da karşı çıkmak mı?"

"Tanrı için kaygılanma. O bunlara dayanabilir."

Tom uzanıp parmağının ucuyla kadının yanağındaki yaşları sildi. Hannah ilk kez onun eldiven giymemiş olduğun farketti. Parmağı soğuktu. Unutkan Peder Tom. Dondur havada eldiven giymek, yemek yemek ve saçlarını kestirme gibi sıradan şeyleri unuturdu. Bu huyları St. Elysius cemaatin kadınlarının bütün analık duygularını uyandırırdı.

Hannah erkeğin elini alıp avuçları arasında ısıttı. "Yine eldiven giymeyi unutmuşsun" dedi. "Sonunda parmakların donacak."

"Kafamda daha önemli şeyler var. Senin yanında olduğumu bilmen için geldim. Senin ve Paul'ün."

"Teşekkür ederim."

"Josh için bir dua düzenledim. Bu gece sekizde. O zamana kadar buna gerek kalmaması için dua ediyorum."

"Ben de." Hannah ona içinde bir sesin dualarının hiç işe yaramayacağını fısıldadığını söylemedi. Eline bir an daha sıkıca tutunup adamın gücünden ve inancından bir almaya çalıştı.

"Yemeğe kalır mısın? Evde bana bakmaktan başka bir şey yapmayan ve benim yerimde olmadıkları için şükreden bir dolu kadın var. O düzeni bozmak iyi olurdu. Mönüde balık ve ekmek mucizesinin bir başka türlüsü var -ton balığı konservesi. Kasabada bir tek kutu kaldığını sanmıyorum."

"Ann Mueller, üzerinde kavrulmuş soğan olanından getirdi mi?"

"Ve bir tepsi naneli kek."

Tom gülümseyip kolunu kadının omuzlarına atarak mutfak kapısına yöneltti. "O zaman emrindeyim, Dr. Garrison."

SAAT 17:28 -8,3°C

Mitch, Deer Lake İlkokulu'nun koridorunda tek başınaydı. Alaylarına aldırmayan Megan kendi memurlarından ikisiyle Josh'un hokey takımı ve gençlik takımı antrenörünü sorgulamak için gitmişti. Bir şey görmüşler miydi? Josh kendilerine birinden korktuğu hakkında söz etmiş miydi? Josh'da son zamanlarda bir farklılık var mıydı? Sorular tekrar tekrar sorulacak, herkes anılarda bir şey uyandırmaya çalışacaktı. Hepsi de aslında önemsiz ama başka bir önemsiz şeyle birleştiğinde bir ipucu olacak bir bilgi

kırıntısı bulmayı umuyorlardı. Sorguya çekilen insanlara sıkıcı gelse de, kırtasiye işlemlerini çok artırsa da, gerekli bir işti.

Mitch'se aynı amaç için öğretmenler ve okul personeliyle konuşmayı seçmişti. Adamlarından biri Josh'un öğretmeni Sara Ricman'ı daha önce sorguya çekmişti. Mitch hepsini kafeteryaya toplayıp resmi olmayan bir soru-yanıt havası vermişti. Onlara bildikleri pek az şeyi anlattı, çılgınca üretilen dedikoduları önlemeye çalıştı ve herhangi bir bilgiye sahip olup olmadıklarını sordu. Okul çevresinde dolaşan birileri var mıydı? Çocuklar kendilerine yanaşan bir yabancıdan söz etmişler miydi?

Mitch odadaki yüzlere -öğretmenlere, aşçılara, hademelere, büro personeline baktı. Bir polis olarak onlardan birinin bu işi yapıp yapamayacağını merak etti. Bir baba olarak her gün kızını gören bu insanların ona bir tehlike oluşturup oluşturmayacaklarını düşündü.

İki saat sonra onları okul çapında bir güvenlik toplantısı planlarıyla başbaşa bırakarak, uzun koridorda yan kapıya doğru yürüdü. Kafası bir kıracağın arasındaki ceviz gibiydi. Sorular beyninin içinde birbirini kovalıyordu. Yanıtları olmayan sorular. Saat altıda kendi personeliyle toplantısı vardı, adamlarıyla günün bilgi açısından getirdiklerini konuşacak, bir yol bulmaya çalışacaktı. Gerçek bir ipucu ve gerçek bir zanlı olmayınca soruşturmada bir yöne doğrultmak çok güçtü.

Mitch yürürken minyatür dolapların yanında kendini d gibi görüyordu. Çocukların yaptıkları resimler beli düzeyindeydi. Açık kapılardan küçücük masalı sınıflar görünüyordu, bütün bunlar, çocukların ne kadar kolay incinebilir olduğunu bir daha hatırlatıyordu.

Josh'un dolabının içine bakmak istemişti. Ama O'Malley teknisyenlerinden biri ondan önce davranmış ve oğlan masasıyla dolabından defterlerini ve kitaplarını almış, geri bir sürü çiklet, şeker ve karanlıkta parıldayan bir yo bırakmıştı. Çocukluğun öteberisi, Josh'un normalliğinin; masumluğunun diğer belirtileri.

Bu hol her gün Josh gibi, Jessie gibi çocuklarla dolu taşardı. Bu olayın hepsini etkileyeceğini düşündükçe kızıyordu. Masumlukları kirli ellerin lekelediği temiz bir beyaz sayfa lekelenecekti.

Mitch dışarı çıkarken ceketinin fermuarını çekmedi anı cebinden eldivenlerini çıkarıp giydi. Gün bitmiş, gece başlamıştı. Güvenlik ışıkları okulun tuğla duvarlarıyla otoparkı aydınlatıyordu.

Okul 1985'te nüfus patlaması ve Deer Lake'e yeni ailelerin taşınması sırasında yapılmıştı. Kasabanın nispeten daha yeni kesiminde, yeni itfaiye binasının iki blok yakınındaydı. Park yerinin iki yanında çam ağaçları vardı, oyun alanı da batıya doğru uzanıyordu. Çocuklarını alacak anababalar için elverişli bir düzenleme -ya da bir çocuk çalmayı düşünen biri için.

Mitch artık baktığı her yerde eskiden olduğu gibi sakin, huzurlu bir kasaba yerine olası bir tehlike yuvası görüyordu. Anahtarlarını cebinden çıkarıp Explorer'ına yürüdü.

Kamyonet ikinci sırada, ışığın erişemediği bir yerdeydi. Mitch toplantıyı ve ondan sonraki geceyi düşünerek anahtarı kilide soktu. Saat sekizden önce, Jessie, Josh'un pijamalarını giymeden kayınbabasına gitmek istiyordu. Kızını bu gece eve alacaktı. Bir çılgınlık ve çaresizlik gününden sonra bir nefeslik bir normallik olsundu artık.

Kamyonetin kapısını açarken kaputun üstünde normal olmayan bir şey ilişti gözüne.

O yana dönerken tepki başlamıştı: Adrenalin salgısı, sinirlerin gerilmesi, sezgilerin hazırola geçmesi. Deftere uzanırken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Defteri dikkatle, parmaklarının ucuyla kaldırdı. Koyu yeşil kabının üzerinde Snoopy'nin resmi vardı. Keçe kalemle tepesine "Josh Kirkwood 3 B" yazılıydı.

Mitch bir küfür savurdu. Defteri dikkatle kaputun üzerine bırakırken eli titriyordu. Arabaya gidip bir fenerle bir kalem aldı. Kalemin yardımıyla defteri açıp sayfaları çevirmeye başladı.

Önemli bir şey yoktu, bir oğlanın yazıp çizeceği şeyler. Yarış arabaları, uzay gemileri ve sporcuların resimleri. Sınıfındaki çocuklar hakkında notlar. Ethan adında bir çocuk müzik dersinde küsmüştü -Amy Masons'un ayakkabılarını berbat etti! Kate adında bir kız kendisini dolabı önünde öpmek istemişti: Pislik! Pislik! Pislik! Birinci sayfaya Minnesota Vikinglerin armasını ve altına sırtında 12 numara ve K1RKWOOD yazılı bir forma çizmişti.

Küçük bir oğlanın hayalleri ve sırları. Ve sonuncu sayfada çılgın adamın mesajı:küçük bir GÜNAHtan doğan bir kederim vardı

ON BİRİNCİ BÖLÜM

2. GÜN

SAAT 20:41 -8,8°C

Hannah deftere bakar bakmaz bembeyaz kesildi, en yakın iskemleye çöktü.Defter Josh'undu, herhangi bir kuşkusu yoktu.Ona Josh'un "karalama defteri" derdi. Josh gittiği her yere onu da götürürdü.

"Kaybetmişti" diye mırıldandı. Kitaba dokunmak isteyerek, parmaklarını plastik şeffaf zarfın üzerinden geçirdi. Josh'u kaçıran adamın kendilerine attığı bir şey. Meydan okuma. Çirkin bir güç gösterisi.

"Kaybetmişti de ne demek?" Mitch kadının yanında çömelip defter yerine kendisine baktırmaya çalıştı. "Ne zaman:

"Şükran Günü'nden bir gün önce. Çılgına dönmüştü. Ona okulda bırakmış olacağını söyledim ama bırakmadığına yemin etti. Bulmak için evi altüst ettik."

Hannah o günü çok iyi hatırlıyordu. Paul tenisten dönmüş ve evin halini görünce öfkeden küplere binmişti. Ailesi, Şükran Günü için geleceklerdi. Evin kusursuz olmasını istiyordu, akrabalarına ne kadar başarılı olduğunu gösterecekti. Yerine kolaylıkla yenisi konabilecek aptal bir defteri bulmak için zaman kaybedilmesini istemiyordu.

Hannah şimdi o "aptal defter"e baktı ve sanki Josh'muş gibi onu kucaklayıp göğsüne bastırmak istedi. Paul'e dönüp Josh'un aptal defteri için şimdi ne düşündüğünü sormak isterdi ama Paul henüz eve dönmemişti. Kocasının

aramadan doğruca; duaya gittiğini tahmin ediyordu. Kendisi gidememişti. Peder. Tom durumunu anlamıştı. Hannah her nasılsa Paul'ün bunu anlayacağını sanmıyordu.

"Günlerce çok huzursuzdu" dedi. "Günlüğünü kaybetmek gibi bir şeydi bu onun için."

Megan, Mitch'le bakıştı. "Yine bulmuş olmalı" dedi. "Dün gece yanındaymış."

Hannah kucağındaki kitaptan gözlerini ayırmadan başını salladı. "Defteri bir daha görmemiştim. Bulmuş olsaydı bana söylerdi."

Lily koltuğun kenarından başını uzatıp mavi gözlerini iri iri açarak annesine muzipçe gülümsedi. Defter gözüne ilişince sevinçle bağırdı, parmağıyla kapaktaki Snoopy resmini gösterdi.

"Anne! Josh!" diye bağırarak defteri almak için uzandı.

Mitch plastik zarfı yakalayıp kızın elinden kurtardı. Zarfı Megan aldı. "Bunu benim adamıma vereyim, sabah erkenden laboratuarda olur" dedi. Mitch hiç avutucu olmayan ve umut da vaad etmeyen sözler söylemek için geride kaldı. Hannah sersemlemiş görünüyordu. Kadını Lily kucağında olduğu halde bırakıp çıktı.

Megan kendisini Explorer'da bekliyordu. İlkokula birlik hokey takımını sorguya çektiği memur Joe Peters'le ekip arabasıyla gelmişti. Oradan kent merkezine dönüp Lumina'su park ettiği yerden alacaktı.

Okulun araştırılması da bir hiçle sonuçlanmıştı. Defter büyücülük sonunda da çıkmış olabilirdi. Okul personeli Mitch ile kafeteryadaydı ve hiç tanık yoktu. Bir aracın Explorer'ın yanına yaklaşması ve defterin kaputun üstüne

bırakılması işten bile değildi. Bunu yapan kişinin otomobilinden çıkması bile gerekmezdi. Kurnazca, basit ve şeytani.

Öfkesi midesinde süt gibi ekşiyen Mitch, arabaya binip kapıyı çarparak kapattı.

Elini direksiyona vurarak, "Orospu çocuğu!" diye bağırdı. Defteri otomobilimin üstüne koyduğuna inanamıyorum. Al bakalım sana ipucu der gibi. Lanet olsun!"

Meydan okur gibi diye düşündü. Bu bir suçu oyuna dönüştürüyordu. Yakala bakalım. Böyle çalışan bir beyin kendini beğenmişlikten çürümüş olmalıydı. Kucaklarına ipuçlarını bırakıp kimselere görünmeden kaçacağına inanacak kadar kendinden emindi ve bunu da başarmıştı.

"Bu orospu çocuğunu yakalayacağım!" diye homurdanarak anahtarı çevirdi.

Megan erkeğin öfkesini ve kullandığı dili normal kabul ediyordu. İkisi de kendisi için yeni bir şey değildi. Onun yerinde olsa kendisi de aynı şeyleri söyleyecekti. Çocuğu kaçıran adam onu aptal yerine koymuştu. Bunu kişisel hakaret olarak almamak imkânsızdı, ancak kişisellik de kabul edilemezdi. Görüşleri saptıracak çok şey vardı ortalıkta.

Dün geceden bu yana elde ettikleri tek ipucu defterdi. Çevreyi araştıran ekipler hiçbir şey bulamamışlardı. Gönüllü ekip de o gün için paydos etmişti. Deer Lake polisi, şeriflik bürosu personeli ve Megan'ın St. Paul'den getirttiği ajanlar hâlâ araştırmayı sürdürüyorlar, boş binaları, depolan, demiryolunu araştırıyorlar, kuşkulu herhangi bir şey için sokaklarda devriye geziyorlardı.

CTB ve Eyalet Devriyesi helikopterleri bütün gece araştırmayı sürdürecek, kış gecesinin sakinliğini parçalayan pervaneleriyle Park County'yi karış karış tarayacaktı. Ama bir Şey bulamadıkları takdirde ertesi gün gelmeyeceklerdi. Şimdiye kadar iki yüz kilometre karelik bir alanı taramışlar ama hiçbir şey elde edememişlerdi ve araştırmayı ne yönde geliştirmeleri gerektiği konusunda hiçbir fikre sahip değillerdi.

Kriz merkezinde telefonlar durmadan çalıyordu, arayanlar genellikle araştırmanın ne durumda olduğunu merak eden ya da kaçırılma konusunda korkularını ve öfkelerini belirten yurttaşlardı. Kimse hiçbir şey görmemişti. Josh'u kimse görmemişti. Sanki uzaydan görünmeyen bir el uzanarak kendisini yeryüzünden çekip götürmüştü.

Ve saat durmadan ilerliyordu. Yirmi altı saat geride kalmıştı. Ve geçen her saatle acillik ve çaresizlik biraz daha artıyordu. Yirmi dört tılsımlı sayıydı. Kayıp biri ilk yirmi dört saatte bulunmazsa, her dakika bulunması olasılığını azaltırdı.

Gece siyah bir çelik perde gibi inmişti çevrelerine. Rüzgar da sertleşiyor, beyaza bürünmüş yerlere kamçı gibi kar yağıyordu. Isı düşmeyi sürdürerek eksi onlara hazırlanıyordu. Soğuktu ama Ocak ayı geceleri daha da soğuk olurdu. Sıfır altında on beş, yirmi. Zalimcesine soğuk. Öldürücü soğuk. Herkesin aklının gerisinde Josh'u kaçıran kişinin onu bir yere sağ bırakabileceği ama çocuğun soğuktan ölebileceği düşüncesi vardı.

Megan kucağındaki Josh'un karalama defterinin sayfalarının fotokopilerine bakarak, "Bunları tek tek incelemeliyiz" dedi. "Adamın kendisini işaret edecek bir şey bıraktığın sanmam ama yine de bakmak gerek."

Mitch kadına döndü. Ön tablonun ışığında yüzü kal açılar ve gölgelerden oluşuyordu, gözlerini hiç kırpmıyordu.

"Ya büyük sorunun yanıtı?" dedi. "Adamımız defteri ne zaman ve nereden aldı? Defter iki aya yakındır kayıp. Eğer süre içinde defter ondaysa o zaman gayet önceden tasarlanmış bir olayla karşı karşıyayız demektir."

"Ve nereden aldı? Josh'un dolabından mı? Bu akla okul çalışanlarından birini getirir..."

"O okula günün her saatinde herkes elini kolunu sallayarak girebilir. Dolapların da kilitleri yok."

"Josh eve giderken defteri düşürmüş olabilir" dedi Mega "Sokaktan geçen herhangi bir kimse almış olabilir. Hatta Kirkwood'ların evine girenlerden biri."

Mitch arabayı geri geri çıkararak Dokuzuncu Cadde'ye sürerken bir şey söylemedi. Defterin yarattığı komplikasyonları gözden geçirmeye başladı.

"Bu geceki toplantıda bulunmayan okul personeli olup olmadığını, son altı ayda kovulan kişileri, Kasım ayı ortalarından bu yana Hannah'nın evine girip çıkanları, arkadaşlarını, komşularını araştırmamız gerekecek..."

Bunun gerektireceği insan gücü, kırtasiye, sıkıntı ürküntü verecek boyutlardaydı. Mitch çıldıracak gibiydi: Adam kendilerine bir ipucu uzatmış ve bunu yaparak da iğneyi arayacakları saman yığınını biraz daha büyütmüştü.

Bir küfür savurarak, "Benim yemeğe ve yatmaya ihtiyacım var" dedi.

"Birincisini verebilirim" dedi Megan. "İkincisi için başının çaresine bakman gerekecek."

Megan kendi kendine onun arkadaşlığını istemiyor değilim diye söylendi. Bunun o gece evinde tek başına oturacağı düşüncesinin verdiği o boşluk duygusuyla bir ilgisi yoktu. Yaşamının büyük bir kısmını tek başına geçirmişti. Yalnız kalmak önemli bir şey değildi.

Otomobilin ön tablosundaki saatin yeşil rakamları bir dakikanın daha geçtiğini gösterirken Josh'un görüntüsü bir hayalet gibi geçti gözleri önünden. Yalnızlık çok önemliydi. Olayda çalışan bütün polisler gibi o da yirmi dört saat yiyip dinlenmeden çalışabilirdi ama vücudun yakıta ihtiyacı vardı. Bir iki saat eve girecek, yatağına uzanıp karanlıkta tavana bakacak ve saatin tıkırtıları arasında Josh'u düşünecekti. Mitch de aynı şeyi yapacaktı.

"Bu sayfaları daha dikkatle inceleyebiliriz" dedi.

Aynı şeyleri düşünen Mitch, "Evde olanak var mı?" diye sordu.

"Sen Hannah ile konuşurken ben senin cep telefonundan ısmarladım."

Mitch'in kaşı havaya kalktı. "Ajan O'Malley polis telefonunu özel bir iş için kullanmak, ha? Çok şaşırdım doğrusu."

"Pizza ihtiyacını bir polis acil durumu olarak görüyorum."

"Nerede oturuyorsun?"

"Ivy Sokağı sekiz yüz altmış yedi. Beni otomobilimin yanında bırakırsan önden gidip sana yol gösteririm."

"Şimdi merkeze gidersek gazetecilerle karşılaşacağız ve bir soruya daha tahammül edecek durumda değilim."

"O zaman sana mantarlı mı yoksa biberli mi istediğini sormayacağım."

"Bu akşam istediğim tek şey canlı olmaması. Yemek yiyeceğiz ve bu sayfalara bakacağız. Şansımız varsa merkeze döndüğümüzde basın da pes edip gitmiş olur."

Ivy Sokağı'na geldiklerinde Mitch, Explorer'ı kaldırın kenarına çekti. Köşedeki üç katlı, Viktorya üslubu ev yenileştirilerek dairelere bölünmüştü. Çevresindeki verandamı ışıkları insanı davet eder gibiydi ve doğal ışığın olmayış binanın boya ihtiyacını gözlerden saklıyordu. Sokak kapı üstünde hâlâ bir Noel çelengi asılıydı.

Ayaklarının altında çatırdayan merdivenden ikinci çıkıp bir koridorda ilerlediler. Dairelerden televizyon sesli geliyordu. Biri soğan kızartmıştı. Bir kenarda duran bisikletin üzerine HER AN PATLAYABİLİR. HIRSIZLAR, RİSKİ SAHİBİNE AİT diye bir yafta asılmıştı. Sonra bir merdiven daha çıkıp komşuları geride bıraktılar.

Megan cebinden anahtarlarını çıkarırken, "Üçüncü benim" dedi. "Yalnızca bir daire genişliğinde."

"Yeni apartmanlardan biri yerine neden burasını tuttun?"

Megan soruyu aşırı bir kolaylıkla geçiştirdi. "Eski evlerden hoşlanırım. Kendilerine özgü bir karakterleri vardır."

Kapıyı açar açmaz yüzlerine bir sıcak dalgası vurdu. Elektrik düğmesine basınca da karanlık birden dağıldı.

"İşte belediye hizmetleri başlamış"

"Burası en az otuz derece olmalı" diye söylenen Mitch ceketini çıkararak bir iskemlenin arkasına attı.

"Yirmi dokuz." Megan bir an soluklandıktan sonra termostatı kıstı. "Bunun bir hilesi olmalı. Ben yirmi ikiye ayarlamıştım." Parkasını çıkarırken Mitch'e baktı. "Hoşuna gitmesi gerek, sen Florida'lısın."

"Buranın iklimine alıştım artık. Kar ayakkabılarım var. Buz içinde balık avlamaya gidiyorum."

"Mazohist."

Megan fotokopileri masaya bırakıp koridorun ötesinde Mitch'in yatak odası olduğunu tahmin ettiği odaya girdi. Mitch odanın ortasında durup çevresine bakarak kollarını sıvarken Megan O'Malley'i anlamaya çalıştı.

Oturma odası ve mutfak yalnızca birbirlerine uymayan antika iskemlerle çevrili eski bir yuvarlak meşe masayla ayrılıyordu. Mutfak dolapları beyaza boyalıydı ve başka bir eski evden kurtarılmışa benziyordu. Duvarlar soluk pembeydi; Megan’ın duvar boyayacak zamanı olamayacağını biliyorsa da, bu renk ona uyuyordu doğrusu. Bunu söylediği takdirde kadının itiraz edeceğini de biliyordu. Renk fazla kadınsıydı. Megan'ın kimseye göstermediği bir yanı daha vardı ve Mitch bunun izlerini görebilmişti.

Oturma odası mobilyası eskiydi ve görebildiği kadarıyla bakımlıydı. Her taraf kutuyla doluydu. Kitap, tabak çanak, battaniye kutuları. Görüldüğü kadarıyla o an için yetecek dışında hiçbir şey açılmış değildi.

"Oturmak istiyorsan kutuları çekebilirsin" diye seslendi Megan.

Üstüne üç numara büyük bir pamuklu gömleğin kollarını kıvırarak yatak odasından çıktı. Kalın kazak ve balıkçı yaka çıkarılmıştı. Siyah taytları biçimli bacaklarını ikinci bir deri

gibi sarıyordu. Bir çift kedi, ayakları dibinde dikkati üzerlerine çekmeye çalışmaktaydı. İri olanı beyaz patili, çarpık kuyruklu ve siyahtı. Daha küçük olanı tekir ise kadının önündeki halıya sırt üstü uzanmış mırıldanmaktaydı.

Megan mutfağa gidip bir kutu kedi maması açarken, "Siyahı Cuma, grisi Gannon'dur" dedi.

Mitch gülümsedi. Megan kedilerini televizyondaki Dragnet dizisinin karakterlerinin adlarını vermişti. Pamuk da Yumak gibi yumuşak, tüylü adlar değil. Polis adları.

"Kızım görse bayılırdı" dedi. Suçluluk duyarak saatin baktı ve Jessie'nin yatış saatini ikinci gece de kaçırdığını gördü. "Bizim bir köpeğimiz var ve evimizin hayvan nüfusu için yeter de artar bile. Jessie büyükbabasına bir kedi alması için yalvarıyor ama adamın kedi alerjisi var."

Ya da Joy'un mazereti öyleydi. Suçu Jurgen'in üstüne atıvermişti. Mitch aslında konunun alerjik olmaktan kedinin kutusunu temizlemek ve tüylerini toplamak olduğuna inanıyordu.

"Kızına bakacak biri olduğu için şanslısın" dedi Meg. Boş tenekeyi çöp kutusuna atıp buzdolabının yanındaki Coleman soğutucusunun içine eğildi.

"Öyle" dedi Mitch kadının uzattığı bira şişesini alırken. "Ama ben kızımın yanında olmayı tercih ederdim."

"Sahi mi?"

"Elbette." Mitch kadının gözlerindeki ifadeyi çözmeye çalıştı. Şaşkınlık mı? Zayıflık mı? İhtiyatlılık mı? "Neden olmasın? Kızım o benim."

Megan omzunu kaldırdı ama erkekle gözgöze gelmekten kaçınarak bakışlarını birasını açan ellerine çevirdi. "Tek başına çocuk yetiştirmek pek çok erkeğin istemeyeceği bir yüktür."

"O zaman pek çok erkek baba olmamalıdır."

"Eh... gerçek bu."

Mitch şişenin kapağını çöp kutusuna atıp birasından uzun bir yudum alan kadına baktı. Öylece söylediği o sözde, acı bir gerçek, eski bir deneyim vardı.

"Babanın polis olduğunu söylemiştin."

"Kırk iki yıl üniforma giydi." Megan tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Çavuş oldu ve daha yukarı çıkamadı. İstemedi de. Kendisini dinleyen herkese söylediği gibi gerçek polislik siperlerde yapılır."

Megan birasını bırakıp musluğun arkasındaki pencereye döndü, camı araladı sonra geri dönüp boşluğa baktı. Mitch tezgâhın ucuna kadar yürüdü, kadının gerilimini hissedecek kadar yakına.

"Kardeşin var mı?"

"Bir."

"O da polis mi?"

"Mick mi?" Megan güldü. "Hayır. Los Angeles'te yatırım brokeridir."

"Demek onun yerine sen babanı izledin?"

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilemezsin diye düşündü Megan, soğuk soluğu camın aralığından giren geceye

bakarken. Yaşamının büyük bir kısmını babasının görünmeyen, bilinmeyen gölgesi gibi izleyerek geçirmişti. Ne kadar hazin ve aptalca bir yaşam döngüsü.

Gözünün ucuyla Mitch'in orada durduğunu görebiliyordu: Kravatı gevşetilmiş, gömleğinin üst iki düğmesi açık, gömleği sıvanmış, kara kıllı adaleli kolları açıkta. Rahat bir pozdaysa da geniş omuzlarında belirli bir gerginlik vardı. İfadesi düşünceli, beklentiliydi.

"İşimi severim, bana uygun" dedi.

Mitch, dünyaya sunduğu imaja uygun diye düşündü. Sert, inatçı, ciddi. Kendisine sunmaya çalıştığı imaja da uyuyordu, ten kadını kendisine gösterdiği gibi kabul etmesi gerektiğini biliyordu. Büronun Minnesota'nın taşra polisine habersizce salıverdiği ilk kadın ajan olarak zaten başlı başına bir dertti. Daha derinlere inmesi, onu anlaması gerekmezdi.

Yine de ona yaklaşırken aralarındaki elektriklenmeyi hissediyor, kadının bir uyarı gibi gözlerinin kasıldığını görüyordu. Ama Megan gerilememişti. Gerilemezdi. Mitch bunun hoşuna giden bir şey olduğunu düşünmekle herhalde aptallık ediyordu, ancak bu konuda kendisine söz de düşmezdi herhalde. Kendisinin kadına tepkisi güdüseldi, basitti. Kadın bir meydan okumaydı. O sert görünüşünü kırmak istiyordu. Onu istiyordu... ve bu da kendisini şaşırtmıştı. Allison'dan bu yan bir kadın istemiş değildi, ihtiyacı olmuştu ama bu ihtiyaç boyun eğmişti ama istememişti. Şimdi kadını istiyor olması kendisini şaşırtıyordu.

"Bu iş sana pek uyuyor" diye mırıldandı. "Gayet çetin bir cevizsin, O'Malley."

Megan çenesini gururla kaldırırken gözlerini erkekten ayırmadı. "Bunu sakın unutayım deme, Şef."

Mitch kadına çok yakındı. Yine. Megan'ın çenesinde uzamış sakalının gölgesini göreceği kadar. Umursamaz bir yanının elini kaldırıp oraya dokunmasını isteyecek kadar... ve o yara izine... ve ağzının kenarına. Hiçbiri! olmayan çok şey görmüş gibi görünen viski rengi gözleri! derinliklerini görebileceği kadar yakın.

Megan'ın kalp atışları hızlanmıştı.

"Konuşacak bir vaka var" diye hatırlattı. Mitch el kaldırıp parmağını kadının dudaklarına bastırdı.

Çenesini eliyle kaldırarak, "Yalnızca on dakika" dedi. Bir dakika vaka falan yok." Eğilip dudaklarını kadının dudaklar değdirdi. "Yalnızca bu."

Mitch kadının dudaklarını aralayıp dilini arasından kaydırdı sanki buna hakkı varmış gibi; ilkel ve yanlış anlaşılması olanaksız bir tempoyla derinlere kadar daldırıp çekti. Megan erkeğin kolları arasına girdi, öpücüğüne kendi açlığıyla karşılık verdi.

Mitch ellerini kadının sırtından aşağı kaydırdı, vücudunu vücuduna bastırdı, onu dolapla kendisi arasında sıkıştırdı. Bu küçücük zaman parçasında aralarında ihtiyaçtan başka bir şey yoktu. Basit. Güçlü. Yakıcı. Mitch'in gövdesi sıcak ve sertti, adale ve arzu, kesinlikle erkek. Ve Megan onun önünde ateşler içinde eriyordu.

Mitch kadını belinden tutup tezgâhın üzerine kaldırdı. Megan bacaklarının açılmasına, çoraplı bacaklarının erkeğin çevresine sarılmasına izin verdi. Mitch kadının ağzını bir daha bulduğunda Megan parmaklarını onun gür saçları arasından adaleli boynuna, iri ve geniş omuzlarına

kaydırdı. Öpüşmeleri giderek hızlanıp çılgınlaştıkça Mitch kadının yüzünü elleri arasına aldı. Megan'ın tokası evyenin içine düştü, saçları omuzlarına yayıldı.

Pencereden soğuk gece havasının girmesine rağmen onların çevresindeki ısı giderek artıyor, yoğunlaşıyordu. Mitch'in gömleği terden ıslanmıştı. Bu sıcaklık Megan'ın ciğerlerini yakıyordu. Boynunda beliren bir damla ter aşağı süzüldü. Mitch damlayı dudaklarıyla kovaladı. Megan'ın başı geriye düştü. Gözleri kapandı. Erkeğin gömleğinin düğmelerini çözen parmaklarını hissediyordu. Sonra gömlek sırtından sıyrıldı ve erkeğin ağzı memesine kapandı.

Mitch memebaşını dudakları arasına alıp diliyle okşarken Megan'ın soluğu kesilmişti. İhtiyacı birden patladı. Ve aklını başına getirdi.

Mitch o anı fark etmişti. Kadının soluğunun kesildiğini, elleri altındaki sırtının adalelerinin kasıldığını hissetti. Ve onun kendisinden daha iyi bir uyarı sistemine sahip olduğu için şükretti; yoksa beş dakikaya kalmadan ona, orada düşünmeden ve yatağa götürmeyi aklına bile getirmeden sahip olacaktı, kadını pek anlayamadığı nedenlerle istiyordu. İhtiyaç içinde ve kasıklarında insafsızca zonkluyordu.

Mitch başını ağır ağır kaldırdı, kadınla gözgöze geldi. Gömleğini küçük ve tombul memelerini kapatacak şekilde çekti.

Boğuk bir sesle, "Yatağı düşünmeyeceğinden emin misin?" diye sordu.

"Eminim" diye mırıldandı Megan.

Mitch kadının tezgâhtan aşağı kaymasına izin verdi ama bacaklarının arasından çıkarmadı. Eğilip saçlarının kenarım hafifçe öptü, dikilen erkekliğini karnına dayadı, ne istediğini, onun kendisine neler yaptığını öylece anlattı.

Megan karnındaki sertliği hissedince, ikisini yandaki, yatak odasında çırılçıplak düşününce titredi. Arzuyla ve arzunun sonuçlarıyla tir tir titriyordu. Erkek kendisinin kurmak için o kadar uğraştığı mesleğini yıkabilirdi. Ve bunu bilmesine rağmen istiyordu onu.

"Doğrusu ayartıcı olmadığını söyleyemem" dediği anda sokak kapısı vuruldu ve burunlarına pizza kokusu geldi. "Ama on dakikamız sona erdi."

SAAT 21:16 -9,4°C

Paul masasının başında, meşin müdür koltuğunda oturuyordu Pirinç masa abajurunun ışığı dışında bürosu karanlıktı Christianson ve Kirkwood muhasebe şirketi iki katlı Omni İş Hanı'nda bir daire kiralamıştı. Gecenin bu saatinde binanın diğer büroları boştu. Bütün avukatlar, emlakçılar ve sekreterler çoktan evlerine gitmişlerdi.

Fikir kör bir bıçak gibi kesiyordu Paul'ü.

Ailesi parçalanmıştı. Dün geceden önce bile. Hannah'nın yüzünden. Büyük Doktor Garrison, yıkanmayan kütleler kurtarıcısı. Kasabanın sevgilisi. Modern kadınlığın simgesi.

Bencil olduğu için, mesleğine evliliğinden çok değer verdiği için aile yaşantıları çatlamış ve çökmüştü. Onun yüzünden Paul artık eve gitmek istemiyordu. Onun

yüzünden bir kadınla ilişkiye girmişti. Josh onun yüzünden kaçırılmıştı.

Araştırmadan geldikten saatler sonra bile elleri ve ayakları hâlâ buz gibiydi. Vücudundaki adrenalin salgısı hâlâ sürüyor, onu koltuğundan kalkıp odanın içinde dolaşmaya zorluyordu. Aklından sahneler birbiri ardından geçiyordu. Yüzlerce gönüllü dizlerine kadar çıkan karda dolaşıyorlar, hava soluklarıyla buharlı, gerilimleriyle elektrikli. Helikopter pervanelerinin gürültüsü. Polis köpeklerinin havlamaları. Kameraların motorlarının gürültüsü. Işıkların göz alan parıltısı. Gazetecilerin sorularının telaşı:

"Bir diyeceğiniz var mı, Bay Kirkwood!"

"Bay Kirkwood, bir yorumda bulunmak ister misiniz?"

"Yalnızca oğlumu geri istiyorum. Onun geri gelmesi için her şeyi yaparım, her şeyi veririm."

Hepsi de gerçekdışı gibiydi. Sanki yaşam çığrından çıkmış gibi. Sanki bu varlık gerçeğin aksiymiş, gölgeler içindeymiş gibi. Bu onu rahatsız ve huzursuz yapıyordu, sanki derisi vücuduna uymuyormuş gibi. O düzene ihtiyacı olan, düzene özlem duyan bir insandı. Oysa düzen uçup gitmişti şimdi.

"Paul, otur artık. Senin de dinlenmen gerek."

Ses gölgeler arasından gelmişti. Onu neredeyse unutmuştu. Duadan sonra gelmiş, binaya hemen arkasından girmemeye dikkat etmişti. Onun hoşuna giden şeylerinden biri de buydu: Bu sağduyusu, kendisinin ihtiyaçlarına olan duyarlılığı. Kadın, Eyalet Çiftçilik bürosunda part time sekreter olarak Çalışıyordu. Bu bir meslek değil, harçlık kazanmak için küçük bir işti. Kocası Harris College'da

öğretim üyesiydi. Karısına ve kadının aile sahibi olma isteğine ilgisini kaybetmiş, kendini Psikoloji bölümündeki çalışmalarına vermişti. Onun için çalışmaları önemliydi. Hannah'nın olduğu gibi. Paul kanepeye oturdu, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Kadın bir anda yanına geldi, bacaklarını akına aldı, erkeğin omuzlarını ovuşturmaya başladı.

"Kriz merkezinde her taraftan gelmiş gönüllüler var" dedi. Bir kadının konuşması gerektiğine inandığı gibi, yumuşak sesli konuşurdu. Paul gözlerini kapatarak kadının ne kadar dişi olduğunu, kocasının ona sırt çevirmekle nasıl enayilik ettiğini düşündü. "Benim masamda Pine City'den bir Monticello'dan iki kadın vardı. Broşürleri zarflamak için kadar yoldan gelmişlerdi."

"Şimdi bundan konuşmasak olmaz mı?"

Kafasındaki görüntüler giderek daha hızla dönüyordu artık. Gönüllüler, polisler, gazeteciler; broşürler, bültenler, polis raporları; ışıklar, kameralar. Daha hızlı, daha hızlı. Renkli gözkapaklarının ardında patlayana kadar parmaklarını gözlerine bastırdı.

Kadının ellerini omzunu silkeleyerek itip yine ayağı kalktı. "Belki de sen gitsen daha iyi olur. Yalnız ihtiyacım var."

"Ben yalnızca yardım etmek istiyorum, Paul." Kadın başını erkeğin kalçasına dayadı. Kollarını bacaklara dolayarak bacaklarının içini hafif hafif ovuşturdu. "Ben seni rahat ettirmek istiyorum." Dokunuşu daha cüretlendi, daha yukarılara çıkmaya başladı. "Dün gece yanında olmak istedim, seninle yatmak ve seni öylece kollarım arasında tutmak istedim."

Kendisi Hannah ile çırılçıplak yatarken… Paul gözlerini kapayıp kadının kendisine gelişini, kendi yatağında

sevişirlerken Hannah'nın gölgeler arasından kendilerini izlediğini hayal etti. İçinde utanç ve istek karışıyordu, dönerken o da pantolonunun fermuarını indirdi.

Her zaman olduğu gibi Paul yine mazeretleri sıralamaya başlamıştı. Bunu hak etmişti. Rahatlamayı hak etmişti. Artık boşalma onun da hakkıydı. Gözlerini kapayarak kendini kadına bıraktı. .Ellerini onun ipeksi saçları arasına sokup, onun temposuyla sallanmaya başladı. Kısa bir an kendini zevkin derinliklerinde kaybetti. Sonra son bir anda geliverdi ve intikam duygusu kirli bir şeye dönüştü.

Kadını kapıya kadar geçirmedi. Ona onu sevdiğini söylemedi. Yine acısının altında ezildiğini düşünmesine izin verdi ve pencereye gidip park yerine baktı. Oda kapısının, sonra koridora açılan kapının kapanmasını dinledi. Saatine baktı, on dakika sonra kendi de çıkabilecekti.

Özgürdü.

Ama bu gece kendini özgür hissedeceğini sanmıyordu. Zihninin karanlık bir köşesinde, ilkel korkuların kıpırdandığı yerde bir daha özgür olamayacağını düşünüyordu. Karen Wright'in iki kat aşağıda Honda'sına binip arka lambaları karanlıkta kırmızı şeytan gözleri gibi parlayarak uzaklaşmasını izledi.

Ağır ağır döndü, masasına gitti, özel telefonuna bağlı telesekretere baktı. Birden soğuk bir ter boşanmıştı sırtından. Günün görüntüleri kafasının içinden hızla geçerken başı dönüyordu. Uzanıp parmağını düğmeye bastırırken midesine kramplar giriyordu. Dizleri tutmaz oldu: Koltuğuna çöküp telesekreterden ses yükselirken başını elleri arasına aldı.

"Baba, gelip beni hokeyden alır mısın? Annem gecikti, ben de eve gitmek istiyorum."

ON İKİNCİ BÖLÜM

2. GÜN

SAAT 21:43 -9,9°C

Phil Collins arka planda hüzünlü bir şarkı söylerken Josh'u özel düşüncelerinin arasında dolaştılar. Bunlar oğlanın öze çizimleri ve karalamalarıydı, yabancıların elleyip incelemesi için yapılmamışlardı. Megan bu gerçeği bir yana bırakıp mutsuzluk, korku ya da bir yetişkinden nefrete işaret edebilecek bir şey arıyordu.

Yarış arabaları resimleri ve Josh'u sevgilisi yapmak isteyen Kate Murphy adında küçük bir kızın inatçılığını küçümseyen notlar vardı. Josh öğretmenine âşıktı. En iyi arkadaşları Brad Hyatt ve Matt Connor'du -Üç Arkadaşlar. Hokeyden sözediliyordu ve doğum lekesinden tanınan Olie Swain'in paten kayarken karikatürümsü bir resmi yapılmıştı. Josh resmin yanına Çocuklar Olie ile alay ediyor ama bu kötü bir şey. Görünüşü kendi elinde olan bir şey değil ki diye yazmıştı.

Anababasının sorunları olduğunu biliyordu. Boynunda stetoskopu olan annesinin bir yana, kaşları öfkeli kara lekeli olan babasının bir yana dönmüş bir resimleri vardı. Başı üstünde bir fırtına bulutundan kurşun boyunda yağ damlaları fırlıyordu. Sayfanın altına şöyle yazmıştı: Babam kızgın. Annem üzgün. Ben kendimi kötü hissediyorum.

Megan sayfayı çevirdi ve ellerini yüzünden geçirdi. Mitch defterin ara sayfaları arasında bulduklarına bakıyordu. Çantada bırakılanın eşi gibiydi. Ucuz büro kağıdı üzerine lazer baskı.

küçük bir GÜNAHtan doğan bir kederim vardı

cahillik masumiyet değil GÜNAHtır

GÜNAH. Günahtan ikinci kere söz ediliyordu. Josh, St. Elysius'ta papaz yardımcılığı yapardı. Eğer kaybolmamış olsaydı Çarşamba gecesi din dersine gidecekti. Biri din öğretmenine gidip Josh'un gecikeceği ya da gelmeyeceği hakkında bir telefon gelip gelmediğini sormuştu. Joshla konuşan her yetişkine sorulan sorular. Ama kiliseyle ilişkili birkaç yüz kişi vardı. Ya da kaçıran kişinin St. Elysius'la bir ilgisi olmayabilirdi; Deer Lake'in sekiz kilisesinin herhangi birinin cemaatinden olabilirdi -ya da hiçbirinden olmayabilirdi.

Mitch'in çağrı cihazının sesi yükseldi. Yarısı yenmiş biberli ve mantarlı pizza dilimini karton kutuya bırakıp kalktı. Parmaklarındaki yağa aldırmadan elini ceketinin cebine soktu, cep telefonunu çıkararak numarayı tuşladı.

Gözlerini Megan'dan ayırmadan, "Ne var, Andy?" diye sordu. Megan sanki ani bir hareket iyi bir haber almalarını engelleyecekmiş gibi ağır ağır ayağa kalktı.

"Bir tanık bulduk! Buz pistinin orada oturuyor. Dün gece Josh'u gördüğünü sanıyor. Onun bir otomobile bindiğini görmüş."

"Neden polisi araması bu kadar uzun sürmüş?" diye gürledi Mitch. "Neden dün gece kadınla konuşan olmadı?"

"Bilmiyorum, Şef. Şimdi merkeze geliyor. Siz de orada olmak istersiniz diye düşündüm."

"Hemen geliyorum!" Mitch gözlerini hâlâ Megan'dan ayırmadan telefonu kapadı. "Eğer gökte bir Tanrı varsa bir ipucu bulduk demektir."

SAAT 21:54 -9,9°C

"Kendimi çok kötü hissediyorum, Mitch."

Toplantı odasının flüoresan ışıkları Helen Black'a duruma gayet uygun düşen bir görünüm vermişti. Helen kırk üç yaşındaydı, boşanmıştı ve -kendi ifadesine göre- Elizabeth Arden, Slim Fast ve sürekli çalışmayla kendini korumuştu. Daha yumuşak bir ışıkta çekici olmadığı söylenemezdi ama bu gece yorgunluk ve zamanın çizgileri gözlerinin ve ağzının ötesinde daha belirgindi ve saçlarının, Rocco Altobelli Güzellik Salonu'nda seçtiği sarısı, yüzünün solukluğunu daha da ortaya çıkaran bir bakıra dönüştürmüştü.

Helen, yenileştirilmiş eski bir binanın ikinci katında. kendi fotoğraf stüdyosunun sahibiydi. Mitch'in masasındaki kızıyla resmini o çekmişti. Resimlerini çektiği insanların kişiliklerini kaydetmekteki yeteneği ona uzak çevrelerden müşteri getirirdi. Başarılı ve bekar olan Helen'i arkadaşları son iki yıldır Mitch'e yöneltmeye çalışmışlardı. Ama Mitch bundan kaçınmış, Helen'in dikkatini başka tarafa çevirmeyi başarmıştı.

"Cities'e gitmek üzere hazırlanıyordum. Burnville'de sanat galerisi sahibi arkadaşım Wes Riker beni Miss Saigon'a davet etmişti. Kafası koparılmış tavuk gibi evde oradan oraya koşuştururken bir ara ön pencereden dışarı bakacak oldum...

"Saat kaçta?" diye kalemi elinde bekleyen Megan sordu.

Megan ceviz taklidi masanın bir yanında, Helen Black'in karşısında oturuyordu. Russ Steiger, Megan'ın solundaki plastik iskemleyi çekip kalın kar botunu dayamıştı. Tabanlarının kıvrımları arasından sızan erimiş kar ve çamur iskemlenin oturacak yerine damlıyordu. Mitch yüzü kapıya dönük olarak kadının yanında oturuyordu. Onun da kalemi ve defteri vardı ama ikisi de masanın üzerindeydi. Dikkatini tümüyle Helen Black'a vermişti.

Helen elleriyle bir çaresizlik işareti yaptı. "Tam olarak bilemeyeceğim. Saat yediden önce ve çocukların normalde alındıkları saatten sonra olmalıydı, aksi takdirde aklıma bir şey gelmezdi. Zaten bir şey de düşünmüş değilim. Aklımda kalmasının tek nedeni, işte benim gibi geç kalmış biri diye düşünmüş olmam."

"Gördüğünün Josh olduğuna yemin edebilir misin?" diye sordu Steiger.

Kadın daha da telaşlandı, kaşları alnında birleşti. "Hayır. O kadar da dikkat etmiyordum. Başında açık renkli bir yün başlık olduğunu biliyorum. Kaldırımda ondan başka çocuk yoktu." Kadının gözleri doldu. Elindeki kâğıt mendili biraz daha sıktı ama kullanmaya yeltenmedi. "Bilseydim... Tanrım, zavallı çocuk! Ve Hannah... herhalde çılgına dönmüş olmalı."

Helen, yumruğunu ağzına bastırdı ama gözyaşları yine de boşandı. Mitch uzanıp kadının masanın üzerindeki öteki elini tuttu.

"Helen, senin bir kabahatin yok..."

"Eğer aklıma gelseydi... biraz daha dikkatli olsaydım... o sırada birine telefon edebilseydim..."

Steiger olanlardan hiç etkilenmemiş bir tavırla ağzındaki kürdanı çiğniyordu. Megan'a baktı ama yalnızca dekoltesinin ne kadar açıldığını görmek için. Megan gömleğini boğazına kadar iliklememek için kendini güç tuttu.

"Bunu yirmi dört saat önce duymamız çok yararlı olurdu" diye mırıldandı Steiger.

"Çok özür dilerim!" Helen, Mitch'ten özür diledi. "Hiç düşünmedim. Oyunu izlemek için Minneapolis'e gittim ve alışveriş etmek için orada kaldım. Günümü Amerika Alışveriş Merkezi'nde geçirdim. Bu gece dönene kadar da Josh'un kaybolduğundan haberim yoktu. Tanrım, bir bilseydim!"

Helen başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başlayınca Mitch ters ters baktı şerifin yüzüne. Kadının omzunu okşayarak, "Helen" dedi. "Bir aksilik olduğunu düşünmen için hiçbir neden yoktu. Arabayı hatırlıyor musun?"

Helen parçalanmış mendille burnunu sildi. "Bir kamyonetti. Beni tanırsın, otomobillerden hiç anlamam."

"Büyük müydü?" diye Steiger sabırsızlıkla sordu. Ayağını iskemleden indirip bir Doberman gibi odanın içinde dolaşmayı başladı. "Kamyonet miydi, minibüs müydü? Neydi?"

Helen başını salladı.

Megan, şerife, anatomik olarak imkânsız bir şey yapıp sorguyu Mitch'le kendisine bırakmasını söylemek isteğini tuttu. Onun yerine dikkatini tanığa verdi. "Başka bir yoldan deneyelim, Bayan Black. Kamyonetin koyu ya da açık renk mi olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Açık renkliydi. Açık gri falan. Kirli beyaz da olabilir. Park yerinin lambaları turuncudur bilirsiniz. Renkleri çarpıtır. "

"Pekâlâ." Megan not defterine renk: açık yazdı. "Minivan gibi camları var mıydı yoksa kamyonet gibi kapalı mıydı?"

"Hayır, büyük camları yoktu. Arka kapıda küçük camı olabilirdi ama bilemeyeceğim."

"Tamam. Çoğu insan kendi kamyonetlerinin arka kapısında cam olup olmadığını söyleyemez zaten."

Helen gülümsedi. "Eski kocam otomobil delisiydi" dedi, kadın kadına bir bakışla. "Otomobilinin 100.000 kilometre devirdiği günü söyleyebilirdi. Evlilik yıldönümümüzü hatırlamazdı ama değerli Corvette'inin en son yağlamaya gittiği günü de hiç unutmazdı. Benim otomobilden beklediğim tek şey ise istediğim yere götürmesidir."

"Ve bir ısıtıcısı olsun" diyen Megan sulu bir gülümse daha kazandı.

Helen gözlerine düşen saçlarını iterken gözle görünür derecede rahatlamıştı. "Kasabada dolaşmak istemediğim türden bir kamyonetti. Daha çok bir tesisatçının kullanacağı bir şeye benziyordu."

"O da ne demek?" diye Steiger kaşlarını çattı.

"Ben çok iyi anladım" diye Megan panel van diye yazdı. "Lüks bir tesisatçı mı yoksa sıradan mı?"

"Sıradan. Olduğundan eski görünüyordu. Kirliydi ya da yer yer paslı." Kadın duraksayıp düşündü. "Tesisatçı" diye mırıldandı. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ama sanırım kamyonet Dean Eberheardt'ınkine benziyordu. Dean eve duşu onarmaya geldi ve evi çamur içinde bıraktı.

Giderken arkasından bakıp kimbilir kamyoneti nasıl bir domuz ahırıdır diye düşündüğümü hatırlıyordum."

"Yani sizce çocuğu Dean Eberheardt mi kaçırdı?" diye kulaklarına inanamayan Steiger sordu.

"Hayır!" Helen adamın bu sonuca varması karşısında dehşete düşmüştü.

Megan dişlerini gacırdatarak Mitch'e baktı.

"Ford Ecoline" dedi Mitch. "Dean benim mutfağıma da girmişti, arkasından bir şişe deterjan kullanmak zorunda kaldım."

Megan ayağa kalkarak, "Sizin akrabanız mı, Şerif?" diye sordu. Adamın bakışlarını botlarının iskemlede bıraktığı çamurlu suya yöneltti.

"Başka bir şey gördün mü, Helen?" diye Mitch sordu. "Herhangi bir nedenle sana garip gelen bir şey var mıydı?"

"Örneğin plakası" diye homurdandı Steiger.

Helen gözlerini kasarak adama baktı. "Bunun için dürbün gerekirdi. Sizi bilmiyorum ama ben oturma odamda el altında dürbün bulundurmam, Şerif."

Megan, Mitch'e, "Bunu hemen ileteyim" dedi. "Çok teşekkür ederiz, Bayan Black. Bize çok yardımcı oldunuz."

Helen'in gözleri sulanmıştı yine. "Daha önce yardım etmiş olmayı isterdim. Umarım çok geç kalmamışımdır."

Megan dışarı çıkarken, hepimiz aynı şeyi umuyoruz diye düşündü. Bültenin teleksle CTB merkezine iletilmesi

gerekiyordu. Bilgi oradan bütün Minnesota'ya ve çevre eyaletlere derhal iletilecekti.

"Bültene ne yazacaksın?" diye yanında yürümeye başlayan Steiger sordu. "Birinin çocuğun bir tesisatçının olabilecek bir kamyonete bindiğini gördüğünü mü?"

"Bir saat öncesi sahip olmadığımız bir bilgi bu da."

"Bir boka yaramaz."

"Öyle mi?" diye parladı Megan. "Elimde yüz millik: çevrede son zamanlarda yeralan ve bilinen çocuk tacizcilerini içeren bir liste var. Eğer bunlardan biri açık renkli bir panel van sürüyorsa bir zanlı var demektir. Buna karşılık sizin elinizde ne var, Şerif?"

Yüzündeki ifadeye bakılırsa hazımsızlığı vardı. Steiger, Megan'ın omuzlarını tutup durdurdu. Yukarıdaki ışık kara saçlarına sürdüğü briyantinden yansıyordu.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi?"

"Bu öylece söylenmiş bir söz mü, yoksa diplomalarımı görmek ister miydiniz?"

"Cities'de bu ağızları kullanabilirsin ama burada bir işe yaramaz, yavrum. Burada bizim kendimize göre yöntemlerimiz vardır..."

"Evet, stilinizi toplantı odasında gördüm. Bir işe yaramaz çalışan bir tanığı ürkütmek. Bundan sonra ne yapacaksın, Josh'un arkadaşlarını coplayacak mısınız yoksa?"

Steiger'in gözlerinde kıvılcımlar belirdi, parmağını uyarırcasına kaldırdı. "Bana bak..."

"Hayır, sen bana bak, Şerif!" Megan parmağıyla adamı dürtükleyerek bir adım geriletti. "Hepimiz yirmi dört saat çalışıyoruz ve sinirlerimiz oldukça gergin, ama bu Helen Black'a öyle davranman için bir mazeret olamaz. Kadın bize bir ipucu verdi ve sen de suçlunun adı büyük harflerle ortaya çıkmadığı için bunu gözardı etmek istiyorsun..."

"Ve sen de olayı onunla çözeceksin" diye alay etti Steiger.

"Elimden geleni yapacağım ve sen de aynı şeyi yapsan iyi edersin. Bu soruşturma ortak bir çabadır. Bu ortak sözcüğünü sözlükte aramanı tavsiye ederim. Kavramı pek bilmiyormuş gibi davranıyorsun."

"Sen bir aya kalmaz buradan defolup gideceksin."

"Buna sakın güveneyim deme. Bu işi alamayacağıma bahse giren çok insan oldu. Onları utandırmaya kararlıyım. Seni de listeye eklemek beni mutlu edecektir."

Megan, Steiger'i kendisine düşman ettiğini bilerek döndü. Ancak buna aldırmayacak kadar öfkeliydi. Fakat son bir şey daha söylemek için bir daha adama baktı.

"Bir şey daha var, Steiger -ben senin yavrun değilim."

SAAT 22:58 -9,9°C

Mitch park yerinden çıkarken Olie Swain'in çirkin yüzü kafasının gerisinde kötü bir düşten çıkmış gibi duruyordu. Olie Swain bir zamanlar beyaz olan 1983 modeli hurda ve paslı bir Chevy kamyonet sürmekteydi. Herhangi bir insanın standartlarınca garip sayılabilecek bir insan olan Olie, kasabanın hemen hemen bütün oğlanlarına erişebilecek durumdaydı. Ve Mitch, Olie'nin zararsız olduğuna yemin etmişti.

"Bu senin için özellikle güç olmalı" dedi Helen.

Mitch arabada yanında oturan leopar taklidi ceketli kadına baktı. Ceket kadının mizah duygusuna uyuyordu ama yüz ifadesinde mizahtan eser yoktu. Gözlerinde acıma okunuyordu ki, bu Mitch'in kendisine bir yaşam boyu yetecek kadar gördüğü bir şeydi.

"Bu herkes için güç" dedi. "Hannah'ya bir telefon edersek iyi olur. Çok acı çekiyor. Kendini suçluyor."

"Zavallıcık. Annelerin hata yapmalarına artık izin verilmiyor. Bir kuşak önce herkes annelerin çocuklarını şımartacakları kabul edilirdi. Şimdi ise annelerin Harika Kadın olmaları bekleniyor. Paul'ün suçluluğu yüklendiğini hiç sanmam."

"Çalışıyormuş. Josh'u alma sırası Hannah'nınmış."

"Eh, Paul paçayı yine sıyırdı desene." Mitch kadına bir daha baktı. Ağzı sımsıkı kapalıydı.

"Paul ile geçinemiyorsun galiba."

"Paul eşeğin tekidir."

"Özel bir nedeni var mı!"

Helen yanıt vermedi. Mitch de daha fazla üstelemedi. "Helen, bir iki kamyonete bakıp dün gece gördüğüne benzeyip benzemediğini söyleyebilir misin? Tam olarak bir fikir edinmem için."

"Elbette."

Kasabanın doğusunda bayrakların ve şişirilmiş dev lastik hayvanların insanları otoyoldan çıkıp farklı bir otomobil

almak için kandırmaya çalıştıkları bir acenteye gittiler. Helen gri bir Dodge panel van'ı gösterip "tamı tamamına değilse de buna benzediğini" söyledi. Geriye dönerlerken Mitch, park etmiş çeşitli kamyonetlerin yanında yavaşlayarak kadına hepsine bakma fırsatı tanıdı. Mahallelerine gelince de evinin önünde durmayıp buz pistinin otoparkına girdi. Hiçbir şey söylemeden Olie'nin kamyonetinin otuz metre berisinde durdu.

Helen'in kaşları çatıldı. Alt dudağını ısırdı. Mitch'in midesi burkuluyordu.

"Buna daha çok benziyor."

"Ama emin değilsin, öyle mi?"

Helen sanki belleğini yerine oturtmak istiyormuş gibi başını önce bir yana, sonra öteki yana çevirdi. "Sanmıyorum. Farklı bir şey var: Rengi ya da biçimi ama çok yakın... bilemiyorum."

"Tamam" diyen Mitch arabayı çevirip Helen'in evine sürdü. Kadın yerden çantasını alırken, "Oyunda iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

"Evet. Wes iyi biri. Tanıştırdığın için teşekkür ederim. Sen iyi bir insansın, Mitch."

"Öyle... iyi insanların sonuncusu."

Doğru, esaslı bir insandı -kendisi uğraşmak zorunda kalmasın diye kadınların ilgisini arkadaşlarına yöneltirdi.

Bu akşam Megan'dan kaçmıyordun ama, değil mi, Holt?

Sıcaklık ve yumuşaklığın anısı gecenin serin soluğuyla birden doldu içine. Tatlılığın tadı. Megan'ınki gibi sivri dili

olan birinin bu kadar tatlı olabilmesi ne kadar da garipti. Geri çekilen kadın olmuştu. Kendisi, ikisini de dönüşü olmayan noktanın ilerisine götürecekti.

"Zamanlaman berbat, Mitch" diye söylenerek güneye döndü. Bir sonraki köşede, doğuya dönerek buz pistinin arkasındaki sokağa girdi.

Vaka, bütün enerjilerini gerektiriyordu. Megan, Olie Swain'in kamyoneti olduğunu ve kendisinin onu almadan Olie'nin evine gittiğini öğrenince kaçmak zorunda kalan Mitch olacaktı. Olie hakkında zaten kuşkuları vardı Megan'ın. Bu kamyonet bağlantısına tavşan peşindeki kurt gibi saldırır ve bu arada Olie'yi ürkütürdü. Mitch en zararsız kadının bile Olie'yi huzursuz ettiğini bilirdi. Eğer Josh'un kayboluşuyla bir ilgisi olmuşsa onun kaçmasını istemezdi.

Olie'nin evi sokağın en sonunda tek araçlık bir garajdan dönüştürülmüş bir yerdi. Büyük ev, yaşlı Oscar Rudd'ındı; Rudd hurda Saab'ları toplar, bunları bahçesine ve belediye yasalarına aykırı olarak sokağa park eder, Olie'ye kamyonetini park edecek yer bırakmazdı. Olie de aracını buz pistinin parkında bırakır ve mevsimine göre kar ya da çamur demeden eviyle pist arasındaki boş arsayı yürüyerek geçerdi.

Garajın çatısından çıkan çarpık bir baca tek ısı kaynağı olan odun sobasının dumanını dışarı vermekteydi. Binanın ön tarafındaki tek pencerede ışık vardı. Mitch kapıya doğru yürürken içerden gelen televizyon sesini duyuyordu. Olie Letterman'ı seyretmekteydi. Doğrusu onun mizahtan hoşlandığını hiç düşünemezdi. Kapıyı tıklayıp bekledi. Televizyonu sesi kesildi. Mitch bir daha vurdu.

"Olie? Ben Şef Holt."

"Ne istiyorsun?"

"Seninle konuşmak istiyorum. Yanıtlayabileceğin bir kaç sorum var."

Kapı aralandı ve Olie'nin çirkin yüzü aralığı doldurdu, "Ne sorusu?"

"Çeşitli şeyler. İçeri girebilir miyim? Burası çok soğuk."

Olie bir adım geri çekildi, göstereceği konukseverlik ancak bu kadardı. İnsanların evine gelmesinden hoşlanmazdı. Burası kendisinin güvenli yeriydi, çocukluğunda karşısına çıkan yıkık kulübe gibi. Kulübe kasabanın yoksullarının yaşadıkları kısmın berisinde boş bir arazideydi. Arazi belediyeyi ait bir parktı ama o köşesi öylesine çalılıklarla kaplıydı ki kimse kulübeye yaklaşmazdı. Olie de kulübe kendisininmiş davranmıştı; dayaktan kaçmak için ya da kötü bir dayaktan sonra sığınmak için bir yer. Orada güvenlik içindeydi.

İşte o duyguyu buraya aktarmıştı artık. Garaj küçük ve karanlıktı. İçersini kitapları ve eskicilerden aldığı öteberiyle doldurmuştu. İçeri kimseyi davet etmezdi ama polis şefine hayır diyemezdi. Masasının başına geçti ve sanki bir kediymiş gibi bilgisayarının ekranını okşadı.

Mitch kapıdan girerken başını eğmek zorunda kalmıştı. Olie'nin malikânesini sözde üstünkörü bir bakışla gözden geçirdi. Bir tek oda vardı. Beton zemine serilmiş kirli mavi halısıyla karanlık ve soğuk bir tek oda. Mutfak eski bir buzdolabıyla bir evden atılmış olacak zeytin yeşili bir elektrik ocağıydı. Tuvalet bir tele gerili, birbirine uymayan iki perdenin arkasındaydı. Aralıktan teneke bir duş küveti görünüyordu.

"Güzel bir yerin varmış, Olie."

Olie yanıt vermedi. Üzerinde bir gece önce giydiği yeşil pilot ceketi, aynı siyah yün kazak ve aynı parmakları kesik yün eldivenler vardı. Mitch onun kış boyunca üstünü değiştirip değiştirmediğini merak etti. Acaba duşu hiç kullanır mıydı? İçerde pis bir ayak kokusu vardı.

Olie'yi rahat ettirmeyi umarak oturacak bir yer arandı ama sonra eski bir şezlongun arkasına dayanıp ayakta durdu. Her taraf kitap doluydu. Her tarafta raf raf kitap vardı. Bir iki parça eşya da kitap koymak için kullanılmıştı. Kitap olmayan yerlerde de bilgisayar vardı. Mitch beş bilgisayar saydı.

"Bu kadar bilgisayarı nereden aldın, Olie?"

"Çeşitli yerlerden. Cities'den. Modası geçmiş diye işyerlerinden atıyorlardı. Çalmadım."

"Çaldığını sanmamıştım. Yalnızca konuşmak olsun diye söyledim, Olie." Mitch gülümsedi, "işyerleri atıyorlar mıydı edin? Esaslı iş. Onu nasıl öğrendin peki?"

Olie iskemlesine oturdu. Sağlam gözü Mitch'le ekran arasında gidip geliyordu. Cam gözü Mitch'in üzerindeydi. "Profesör Priest söyledi." Bir tuşa bastı. "Bazı derslerine girmeme izin verir."

"İyi adamdır."

Olie buna bir şey demedi. Bir tuşa daha basınca önündeki ekran karardı.

"Bu kadar makineyle ne yapıyorsun?"

"Şunu bunu işte."

Mitch yine zorlukla gülümseyerek dişleri arasında soluğunu bıraktı. Sohbet ustası Olie. "Bu akşam çalıştın Olie?"

"Evet."

"Saat beş buçukta pistte kimse var mıydı?"

Olie omuzlarını silkti. "Paten kulübü."

"Pazar günkü büyük gösteriye hazırlanıyorlardı herhalde

Olie bunu bir soru olarak kabul etmemişti anlaşılan.

"Sana dün gece için bir iki soru sormak istiyordum" dedi Mitch.

"O çocuğu bulamadınız."

"Henüz bulamadık, ama çok sıkı arıyoruz. Bir iki ipucu daha var elimizde. Senin aklına bize yardımcı olacak bir şey geldi mi?"

Olie'nin sağlam gözü klavyeye çevrildi. Tuşlardan birinin| üzerindeki tozu sildi.

"Biri dün gece Josh'u bir kamyonete binerken gördüğünü sanıyor. Seninkine benzeyen bir araba -eski, açık renkli, bir kamyonet görmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Seninkini kimseye ödünç verdin mi?"

"Hayır."

"Anahtarlarını üzerinde bıraktın mı?"

"Hayır."

Mitch şezlongun üstünden bir kitap alıp kapağına baktı, İrlanda Irkının Hikâyesi. Olie'nin İrlandalı mı, yoksa sadece meraklı mı olduğunu düşündü. Olie'yi garip olması dışında düşünmüş değildi.

Olie oturduğu iskemleden kalktı. Kaşları gözleri üstüne eğildi. "Benim kamyonetim değildi."

"Ama sen pistteydin." Mitch kitabı bırakıp ellerini ceketinin ceplerine soktu. "Zamboniyi çalıştırıyordun, değil mi? Belki biri sana sormadan kamyonetini kullanmıştır."

"Hayır."

"Eh..." Mitch esneyerek şezlongun yanından ayrıldı. "İnsanlar garip şeyler yaparlar, Olie. Emin olmak için bir baksak iyi olur. Bana gösterir miydin?"

"Arama emrin yok." Olie anında pişman olmuştu söylediği sözden. Mitch Holt'un bakışları birden sertleşmişti.

"Almam mı gerekir, Olie?" Yumuşacık, ipeksi sesi Olie'nin ensesindeki tüyleri diken diken havaya kaldırmıştı.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum!" diye bağırarak bir tepsi üzerindeki kitaplara doğru elini savurdu. Kitaplar beton zemine düşen tuğlalar gibi ses çıkardılar. "Ben bir şey yapmadım!"

Mitch taş gibi bir yüzle seyrediyordu bu parlamayı. Yüzünden içinde saat yayı gibi kurulan gerilimi hiç belli olmuyordu. "O zaman kaybedecek şeyin de yoktur."

Bir yandan da düşünüyordu. Olie şimdi arabasının aranmasına izin verir de bir şey bulunursa, daha sonra

yargıç arama emri olmadığı için delili kabul etmeyecekti. Araç konusunda kesin bir ipucu olmadan Mitch arama emri çıkartamazdı. Olie'ye bir kabul kâğıdı imzalatabileceğim de sanmıyordu. Bu teknik konulara lanetler okudu. Ortada kayıp bir çocuk vardı ve onu bulma ihtiyacı mahkeme gereklerinden çok daha büyük önceliğe sahipti.

Olie arabasına bakmasına izin verir de içerde bir şey görürse, Gordie Knutson Arenası otoparkında geceleri park etme yasağı olduğu için arabayı çektirebilirdi. Arabayı çekince içini araştırmaya hakları olur, kuşkulu bir şey bulunduğu takdirde de suç delili olarak sunmak için el koyma emri kopartabilirdi.

Tamam. Bir planı vardı artık. Kendini sağlama almıştı. Bundan sonraki hamle Olie'nindi.

Küçük ağzı öfkeli bir düğüme dönüşen Olie öfkeyle bakıyordu adama. Alnından aşağı inen doğum lekesi biraz daha koyulanmış, yüzü sararmış gibiydi. Parmağını Mitch'e uzatırken eli titriyordu.

"Benim saklayacak bir şeyim yok" dedi.

Mitch'e meydan okurcasına bakan gözü camdan olanıydı. Ötekisi başka tarafa bakıyordu.

GÜNLÜK GİRİŞİ

2. GÜN

Oldukları yerde dönüp duruyorlar. Josh'u bulacaklar mı?
Hiç sanmıyoruz.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

3. GÜN

SAAT 5:51 -11,6-C

Megan rüyasında Harrison Ford'u şehvetli sahneler içinde görerek uyuyordu. Gözlerini kırpıştırarak açtığında bu hissi bir süre sürdü -yasak ihtiyaçlar ve yoğun bir zevk duygu suçluluk ve tatmin; Mitch Holt'un öpüşünün tadı, ellerini vücudunda dolaşması, memesinin üstündeki ağzı... Tava sıvasındaki ince çatlaklara baktı. Şafak öncesi ışığı inik perdelerden odaya doluyor, her şeye rüyamsı bir grilik veriyordu. Buruşmuş örtü altında kalbi ağır ağır atıyordu, vücudu sıcacıktı, sinir uçları gerilmişti. Kedisi Gannon'un en sevdiği yer olan dizlerinin arkasında kıvrılmış yattığını hissediyordu. Cuma ise mutfakta kahvaltısını aranıyor olacaktı.

Megan'ın düşünceleri yasak bölgeye girdi, Mitch'in öpüşmelerinin rüyasını görüp görmediğini, duyguların onun| yatağında yatarken üzerine ağır ve sıcak bir bulut gibi çöküp çökmediğini merak etti.

Bunu merak etmek akıllılık değildi. Mitch bir polisle birlikte çalışmak zorunda olduğu biri olmalıydı. Ama içinde bir ses Mitch Holt'un hiçbir şeyinin basit olmadığını söylüyordu. Sıradan insan görüntüsü gayet karmaşık bir öfke, acı ve ihtiyaç temelini saklamaktaydı. Bunları onun gözlerinde görüp, öpüşünde tatmıştı ve saklı esrarlar kendisini çekmişti. Yalnız cinsel çekicilik olsa direnebilirdi ama bir esrar... Megan'ın kafası doğal olarak esrarı çözmeye ayarlıydı.

Şimdiyse çözülmesi gereken daha acil bir esrarlı olay vardı. Bunu hatırlamak Megan'ı yatağından çıkarıp duşa koşturan bir dürtü oldu. Uykunun uyuşukluğunu gidermek

için duşu sonuna kadar açtı. Başı bir örs kadar ağırdı. Gözlerinin üstü tüyle kapanmıştı sanki. Kırk yedi saatte beş saatlik uyku yeterli değildi. Bütün bir gün uyuyabilirdi ama o lükse sahip değildi ve bu iş kapanana kadar da uyuyamayacaktı. O zaman bile işlerinde geri kalmış olacaktı. Kendi bölgesindeki bütün diğer polis şefleri ve şeriflerle olan randevuları iptal edilmişti; ama Deer Lake'in başına büyük bir şey geldi diye diğer kasaba ve ilçelerde suç işlenmesi durmuş değildi.

Cuma, eski model ayaklı küvetin kenarına atlayıp başını duş perdesinden içeri uzattı. Kara suratında sıkıntılı bir ifade vardı, altın sarısı gözleri Megan'a bakıyor, üzerine damlalar geldikçe beyaz bıyıkları titriyordu. O şikâyetçi sesiyle miyavlayıp patisiyle bıyıklarını sildi.

"Anladık, kahvaltını istiyordun. Hep senin istediklerin, öyle mi? Peki, ya benim istediklerim ne olacak, ha?"

Kedi küvetten yere atlarken Megan'ın ihtiyaçlarıyla hiç ilgilenmediğini belirten bir ses çıkardı. Tipik bir erkek davranışı diye düşünen Megan musluğu kapayarak havlusuna uzandı.

Üzerine bir şey geçirip kedileri besledikten sonra kendi de bir şeyler yedi. Masanın başında otururken odasının haline, açılmamış ve yarısı boşaltılmış karton kutulara görmeyen gözlerle bakıyordu. Kendine bir yuva yapmayı, çevresini topladığı şeylerle, başka insanların aile yadigârları ve anıları gibi bitpazarından topladığı eşyalarla doldurma ihtiyacını düşünmüyordu.

Kafasında bir öncelikler listesi yapıyor, yararlı bir şey bulabilmek için dağınık bilgi kırıntılarını tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Helen Black'ın ifadesi bir video bandı gibi kafasının gerisinde dönüp duruyor, bir şey görmeye, bir

fikri çağrıştıracak bir şey duymaya çalışıyordu. Bir gece önce okuduğu raporlarda teşvik edici bir şey bulamamıştı. Ancak hepsini bitiremeden gözleri pes etmişti. Adamlarından biri daha talihli çıkmış olabilirdi.

Parmaklarındaki çilekli reçeli yalayarak cep telefonunu aldı, kriz merkezinin numarasını tuşladı.

"Ajan Geist. Ne arzu etmiştiniz?"

"Jim, ben Megan. Bir haber var mı?"

"Henüz yok, ama kamyonet konusu şimdi radyo televizyonlarda yayınlanacak. Telefonların ışıklarının süs ağacı gibi yanacağını umuyorum. Eyaletteki üç kişiden birinin kamyonetli birini tanıdığına hiç kuşkum yok."

"New Prague'daki şefi aradın mı?"

"Daha gelmemiş ama gelir gelmez telefon edecek."

"İyi. Teşekkür ederim. Ben çocuğun ailesine gidiyorum. Bir şey olursa beni ara."

Megan saçlarını kurutup her zamanki gibi atkuyruğu yaptı. Makyajı yalnızca pudra fırçasını yüzünde şöyle, dolaştırmaktı. Yatak odasında bavulundan şarap rengi pantolonuyla siyah balıkçı kazağını çıkardı. Kediler bir kutunun üstüne çıkıp parkasını giyerek boynuna bir eşarp bağlamasını seyrettiler.

"Ben yokken kutuları boşaltıp evi süsleyebilirsiniz" dedi Megan.

Gannon patilerini altına alıp gözlerini kapattı. Gard "Olur" der gibi baktı yüzüne.

"Nasıl isterseniz. Zaten zevk diye bir şey yoktur sizde."

Otomobili öksürüp homurdanarak çalıştı, ısıtma düğmesini çevirirken motorun içinde bir yerde bir kayış, bir ahıra sıkışmış bir domuz gibi sesler çıkardı. Deliklerden gelen hava kutuplardan bir soluktan farksızdı.

Parmaklarının uyuşmakta olduğu ve burnunun içindeki kılların donduğu gerçeğini aklından uzaklaştırmak için doğusundan batısına doğru geçmekte olduğu kasabayı incelemeye koyuldu. Deer Lake'in iyice yerleşmiş, sakin kesiminde konforlu evler, minibüslerle okula götürülen çocuklar ve çocukların yaptıkları kardan adamlara işeyen köpekler vardı. Okula yürüyerek giden çocuk görmedi. Acaba soğuktan mı, yoksa Josh Kirkwood olayından mı?

Kasaba merkezi bir Amerikan kasabası filmi dekoru gibiydi. Ortasında bando platformu ve çoktan unutulmuş insanların heykelleri olan parkı, eski tuğla görünümü verilmiş dükkânlar, yerel taştan yapılma adliye binası. 1950'lerden kalma cephesiyle Park Sineması'nda saat 19 ve 21:20'de Philadelphia gösteriliyordu. Beş katıyla görkemli Fontaine Oteli de oradaydı.

Kasaba merkezinin kuzeyinde ve batısında eski mahalleler yerlerini altmışların evlerine, sonra yetmişlerin iki katlı evlerine ve daha sonra da son zamanların birer dönümlük arsalara yerleştirilmiş pahalı evlerine bırakıyordu. İnşaatçılar evlerin sanki on yıllardır orada olduğu izlenimini yaratmak için büyük zahmetlere girmişlerdi. Stratejik yerleştirmeler, büyük ağaçlar ve döne döne uzanan yollar bir mahremiyet havası vermekteydi.

Kirkwood'ların evi buz balıkçılarının kulübeleriyle benek benek olan göle bakıyordu. Göl sabahın gri ışığında ıssız görünüyordu. Batı kıyısının ötesinde Harris Koleji'nin

binaları yapraksız ağaçların arasında kara mantarları andırmaktaydı. kolejin güneyinde bir zamanlar Harrisburg adı verilen kasaba vardı. Son yüzyılda Harrisburg, ticaretini ve nüfusunu Deer Lake'e kaptırmış, ilçe merkezi Deer Lake olmuştu. Harrisburg imanla eriyip gitmiş ve sonunda Deer Lake'e bağlanmıştı.

Megan, park ederken Lumina'nın motorundan çıkan islerle irkildi. Belki de bu olayı çözümlediği takdirde büro kendisine daha iyi bir araba verirdi. Belki de bu olayı çözdüğü takdirde Kirkwood'ların ön bahçesindeki yarı tamamlanmış kardan kalede oynayan bir oğlan olurdu.

Kapıyı zayıf ve süzülmüş görünen Hannah Garrison açtı. Üzerinde soluk renkli bir eşofman üstü, pantolon ve bol yün çoraplar olmasına rağmen yine de her nasılsa bir zarafet havası izlenimi uyandırıyordu.

Megan'ın kapısı önündeki varlığının akla getirdiği olasılıklarla gözleri parlayarak, "Ajan O'Malley" dedi. Kapının kenarını tutan elinin parmakları bembeyaz kesilmişti, "Josh'u buldunuz mu?"

"Hayır ama bir ipucu var sanırım. Biri Josh'u Çarşamba gecesi bir kamyonete binerken görmüş olabilir. İçeri girebilir miyim? Sizinle ve kocanızla konuşmak istiyordum."

"Elbette." Hannah geri çekildi. "Gidip Paul'ü yakalayayım. Yeniden araştırmaya katılmak için çıkmak üzereydi."

Megan içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Göze batmayacak kadar geriden Hannah'yı izlerken sanki hiçbir görmüyormuş gibi görünürken çevresini dikkatle inceliyordu.

Oturma odasında odadan cam perde ile kapalı şöminede gürül gürül bir ateş yanmaktaydı. Bebek yerli kocaman bir

oyuncak köpeğin üstünde uyukluyordu. Televizyonda Today programı devam ediyor, karakterler birbiri iğneliyorlar, biri arkada aptal aptal gülüyordu. İri kahvengi gözlü ufak tefek bir kadın uzaktan kumandayla televizyonun sesini kapatıp Megan'a baktı.

Kısık bir sesle, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. "Adım Karen Wright, komşuyum, Hannah'ya yardıma geldim."

Megan kadına zoraki gülümsedi. "Teşekkür ederim, Bay ve Bayan... yani Bay Kirkwood ve Dr. Garrison'la konuşmaya gelmiştim."

Karen anlamış bir tavırla gülümsedi. "Biraz garip, değil mi? Hepimiz bu kadar özgür değilken yaşam çok daha basitti!"

Megan bir şey ifade etmeyen bir ses çıkararak Curt McCaskill'in kahve içip Star Tribune'ü okuduğu mutfağa yöneldi. Ajan abartılı bir şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Hey, O'Malley, şu anda seni okuyordum. Sen gerçekten narkotikte çalışırken bir çocuk pornosu çetesini açığa mı çıkarmıştın?"

Megan soruyu duymazdan gelip masa üzerine yayılmış duran gazeteye baktı. Kadın Ajan Suç ve Cinsiyet Ayrımı ile Mücadele Ediyor. Altında Henry Forster'ın adı vardı. "Aman Tanrım! DePalma bunu görünce tepesi atacak!"

Haberde geçmişi ve büroda bir yer kapmak için yaptığı mücadele anlatılıyordu. "Büro kaynakları" hırsı konusunda hiç de hoş olmayan sözler söylemişlerdi. Daha sonra geçen sonbaharda merkezde kendisini ilgilendirmeyen ama bir iki ay boyunca herkesin huzurunu kaçıran cinsel taciz anlatılıyordu. Cinsler arasında cepheler ayrılmıştı ve

kırgınlıklar hâlâ sürüyordu. Forster'ın yazısı o arı kovanına çomak sokacaktı ama kimse ona karşı cephe, almayacaktı. Cephe alınacak kişi Megan'ın kendisiydi.

Okumayı bitirince homurdandı.

"Kahve içer misin?" diye sordu McCaskill.

"Teşekkür ederim, istemem. Kafeinden daha sert bir şeye ihtiyacım var."

"Bu noktada bir espri yapabilirdim ama durum göze alındığında pek uygun kaçmaz sanırım."

Megan güldü. Curt'u oldum olası severdi. Bir mizah duygusuna sahipti ki, bu da dünyada giderek azalan bir şeydi.

Adamın mavi gözleri parıldadı. "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Josh'u bir kamyonete girerken görmüş olabilecek bir görgü tanığı var. Anababasıyla bunu konuşmak istiyordum. Sende bir haber yok mu?"

Adamın gülümsemesi soldu. Başını sallayarak sesini alçalttı. "Otuz dokuz saat geçti ve ses çıkmadı. Bu ana kadar çıkmadıysa bundan sonra da çıkmaz. Sanırım olay fidye için, kaçırılma değil."

Megan bir şey söylemedi ama gerçeğin ağırlığı altında ezilir gibi oldu. Derin bir soluk alarak kararlılığını elden bırakmamaya çalıştı. "Biraz dinlenmek ister misin? Ben yarım saat kadar burada olacağım."

McCaskill oturduğu yerden kalktı, omuzlarındaki gerginliği gidermek için bir iki hareket yaptı. "Teşekkür

ederim, biraz temiz havaya ihtiyacım vardı doğrusu." Elini yumruk yapıp Megan'ın koluna hafifçe vurdu. "Fena değilsin -bir kadın için yani."

Megan adama gözlerini yuvarlayarak baktı ama mutfak kapısının öte yanından gelen sesler dikkatini çekmişti. Kapı açıldı ve Hannah öte yandaki garajdan giren soğuk havada kollarını vücuduna dolamış olarak içeri girdi. Geniş ağzı ince, öfkeli bir çizgiydi ve gözleri yaşla ya da öfkeyle ya da her ikisiyle parlıyordu. Paul de sinirli bir tavırla ardından göründü.

Megan gördüğü anda Paul Kirkwood'dan nefret etti ve bunun için de kendi kendini kınadı. Zavallı adam oğlunu kaybetmişti, istediği gibi davranmaya hakkı vardı. Ama yine de Paul Kirkwood'da Megan'ın sinirine dokunan belirli bir şımarık küstahlık vardı.

Adam şimdi de ağzını büzerek Megan'a baktı. "Bu kamyonet konusu nedir?"

"Bir tanık Josh'u eski ve açık renkli bir kamyonete binerken görmüş olabilir. Acaba birinizin böyle bir kamyoneti olan birini tanıyıp tanımadığınızı ya da son zamanlarda çevrede böyle bir tane görüp görmediğinizi merak etmiştim."

"Plaka numarasını almışlar mi?"

"Hayır."

"Peki, kamyonetin markası ve modeli?"

"Yok."

Kirkwood tanığın beceriksizliği karşısında duyduğu sabırsızlığı saklamaya gerek görmeyerek başını salladı.

"Mitch Holt'a ikimizin de çevrede kuşkulu birini görecek kadar evde bulunmadığımızı söylemiştim. Oğlumuzu çalacak kadar hasta birini tanısaydık bunu açıklamayacağımızı mı sanıyorsunuz?"

Megan sinirlerine hakim olmaya çalıştı.

Hannah kadına acı bir gülümsemeyle baktı. "Paul'ün acelesi var" dedi alay edercesine. "Araştırmaya onsuz başlamayacaklarını biliyor. Gerçek bir ipucu gibi önemsiz bir şeyle gecikmek istemiyor..."

Paul karısına ters ters baktı. "Oğlumuz olabilecek bir çocuğu tanımlayamadıkları bir kamyonete binerken gördüğünü sanan biri. Aman ne büyük ipucu!"

"Şimdiye kadar elde edilenlerin en iyisi ama. Karların arasında dere tepe gezerek sen ne buldun? Josh'u buldun mu? Herhangi bir şey buldun mu?"

"Ben hiç olmazsa bir şey yapıyorum."

Kirkwood kadını tokatlasaydı daha iyiydi. Hannah geriledi, boğazından yükselen hıçkırıklara engel olmaya çalışırken ağzı titriyordu. "Yani benim bir şey yapmadığımı mı ima ediyorsun?" diye fısıldadı. "Ben bu evde kendi isteğimle oturuyor değilim. Sen burada Lily ile kalıp telefonun çalmasını beklemek ister misin? Seninle seve seve yer değiştiririm."

Paul elini yüzünden geçirdi. "Öyle demek istemedim" dedi yumuşak bir sesle ve öyle demek istediğini bilerek. Karısını incitmek istemişti. Bu iş onun suçuydu. Eğer Hannah ve o çok önemli mesleği olmasaydı... Hannah şöyle, Hannah böyle, Hannah, Hannah, Hannah....

Megan özel olması gereken bir sahneyi izliyor olmaktan huzursuz olarak karıkocaya bakıyordu.

Adamın dikkatini karısından uzaklaştırıp aralarındaki! gerilimi azaltmak için, "Bay Kirkwood" dedi, "bana seksenli yıllardan kalma, açık renkli bir kamyoneti olan birini tanımadığınızı söylüyorsunuz, öyle mi?"

Paul başını salladı. "Hayır, aklıma kimse gelmiyor. Ben Mitch'e telefon edeyim."

"Edin." Megan adamın kendisini küçümsemesine aldırış etmedi. Önemli olan işin yapılmasıydı.

Paul karısına tek kelime söylemeden dönüp gitti. Otomobilini hareket ettirip geri geri garajdan çıkarken havadaki gerilim olduğu gibi duruyordu. Hannah gözlerini kapayıp ellerini bastırdı. Karen Wright iri iri gözleriyle yanlarına geldi. Farların ışığına yakalanmış Bambi, diye düşündü Megan. Komşuların önünde oynanmayacak kadar çirkin bir sahne.

Megan, Hannah'ya dönerek, "Bunun ikiniz için de çok güç olduğunu biliyorum" dedi. "Ve bu ipucu da fazla bir şey değil: Onun Josh'u arayarak kendini daha yararlı hissetmesini anlayabiliyorum..."

"Kendini yararlı hissettiğinden hiç kuşkum yok. Ben bütün bu evde kendisini seyreden insanların karşısında oturmaktan daha yararsız bir şey olmadığına eminim."

Karen iri ceylan gözlerini kırpıştırdı, kaşları incinmişlik ifadesiyle düğümlendi. "Ben yardımcı olamıyorsam belki de gitmem daha iyi olur."

"Belki."

Hannah bunu söyler söylemez pişman olmuştu. Karen iyi niyetliydi. Eve gelen herkes iyi niyetliydi. Josh'un kaybolması hepsinin yaşamlarını belli bir ölçüde etkilemişti. Tek kusurları kendisine bu olayla başa çıkmakta yardımcı olduklarını sanmalarıydı. Oysa sorun bununla başa çıkma diye bir şey olmamasıydı. Hannah Acil Servisle başedebilirdi, mesleğinin aile yaşamını karıştırmasıyla baş edebilirdi ama bu işle baş etme becerisi diye bir şey yoktu. Kendisine uzanan iyiniyetli eller sadece onun bu karabasanda kıstırılıp kalmasına yarıyordu.

Karen mantosunu almış ve kapıya doğru yürüyordu. Hannah tuttuğu soluğunu bırakarak kadının arkasından koştu, kötü duyguları silmeye çalışma ihtiyacı daha derin ihtiyaçlarından önemliydi.

Megan, Hannah ile Paul arasındaki gerilimin başlıcası olduğu bu yeni bulmaca parçalarını kafasında evirip çevirerek kadının arkasından baktı. Durum giderek bir buharlı tencereye dönüşüyordu. Megan en iyi ilişkilerin bile bu koşullar altında gerilim yaratacağını tahmin ediyordu ama karı ile kocanın birbirlerine destek olacaklarını tahmin etmişti. Ama burada olan bu değildi. Basınç ikisini de eziyordu ve ilişkileri yumurta gibi çatlamaktaydı. Josh'un defterindeki sayfayı hatırlıyordu: öfkeli fırtına bulutları ve kaş çatmış insanlar. Babam kızgın. Annem üzgün. Ben kendimi kötü hissediyorum...

Megan'ın içinden gelen ilk şey Paul Kirkwood'u suçlamaktı. Adamın ağzında kötü bir tat bırakan bir havası vardı. Bencil, kendini önemseyen -tıpkı Megan'ın kardeşi Mick gibi. Ama kendisinin hoşuna gitmeyen sadece bu benzerlik değildi. Kendisi oraya ilk kez gerçek bir ipucuna sahip olduğunu söylemeye gelmişti ve Paul kendisini dinleme zahmetine katlanmamıştı. Televizyon

kameralarının acı çeken baba görüntüsünü kaydedecekleri arazide olmak istiyordu.

Pantolonun çekiştirilmesi üzerine birden kendine geldi Megan. Aşağı bakınca Lily Kirkwood'un iri mavi gözleri ve utangaç gülümsemesiyle kendisine bakmakta olduğunu gördü.

"Hey!" diye cıvıldadı Lily.

"Hey!" Megan ne yapacağını bilemeyerek çocuğa gülümsedi. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmezdi. Ya da Çocuklar. Bir zamanlar kendisi de çocuktu ama çocuklukta da pek başarılı olmamıştı. Hep utangaçtı, hep yerini yadırgardı, istenilmediğini hissederdi. Analıkta başarısız olan bir kadının kızıydı işte.

Megan'ın çocuklar karşısındaki huzursuzluğu annesinin beceriksizliğinin ne kadarının kendisine geçtiğini merak etmesine yol açardı. Hoş, bunun bir önemi de yoktu ya! Geleceğine baktığında bir aile değil, mesleğini görüyordu. İstediği oydu. İyi becerdiği şey oydu.

Josh Kirkwood'un bebek kızkardeşi kollarını kaldırınca, Megan'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Lily, kalk!"

"Lily, annene gel yavrum."

Hannah çocuğu kaldırıp kucakladı, öptü, sonra Megan'a döndü. "Özür dilerim..." Başını salladı. "Özür dilerim, özür dilerim. Bugünlerde herkesin söylediği ilk şey bu oluyor."

"İzin verirsen ikimize de birer fincan kahve doldurayım" dedi Megan. Kahve hâlâ masanın üzerindeydi ve yanında polisleri, arkadaşları ve komşuları bekleyen bir fincan dizisi uzanıyordu.

"Çok iyi olur." Hannah McCaskill'in kalktığı iskemleye oturup yanağını kızının başına dayadı.

"Bir şey yemek ister miydin? İnsanın bildiği her türden kurabiyemiz var." Unlu maddelerle dolu tepsileri ve tabakları gösterdi. "Myrna Tolefstrud'un getirdiği kek dışında hepsi evde yapılmıştır. Bay Tolefsrud'un Norveç Çocukları Kulübü'nde yaptığı çılgıncasına danslar sonunda karısı siyatik olmuş." Hannah kendisine anlatılan hikâyeleri tekrarlıyordu. "Ancak Mryna'nın görümcesi Lallae Gilquist'e bakılırsa Myrna hem yemek yapmayı bilmez hem de tembeldir ya."

Megan üzerleri kaymaklı, zencefilli çörekleri alıp masaya getirdi. "Küçük kasaba yaşantısı hakkında söylenecek çok şey var, değil mi?"

"Genellikle."

"Şef Holt ve ben bu ipucuyla biraz umutlandık. Büyük bir heyecanla iz sürmekteyiz." Megan aldığı kurabiyeyi bir karton tabağa koyup kadının önüne uzattı -kendisi hakkındaki gazete yazısının tam üstüne.

Lily annesinin kucağından uzanıp çörekten bir parça kopardı, üzerindeki kuru üzümleri çıkarıp bir kenara yığdı.

"Biliyorum" dedi Hannah. "Paul'ün de bunu bildiğinden eminim. Sadece..." Sadece ne? On yıllık evlilikten sonra kocası kendisi için her zamandan daha çok yabancıydı. Paul'ün ne ya da kim olduğunu bilmiyordu artık. "Bizi en iyi halimizle görüyor değilsin."

"Bu işte insanları nadiren en iyi hallerinde görürüm."

"Ben de. Ben de öteki tarafta olmaya alışkın değilim. Kurban. Belki saçma bir söz gibi gelecek ama nasıl

davranacağımı bilemiyorum. Benden beklenenin ne olduğunu bilemiyorum."

Megan parmağının ucundaki kaymağı yalarken gözlerini kadından ayırmamıştı. "Hayır, bu saçma bir şey değil, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

"Ben insanların hep kendisine döndükleri kişi oldum. Güçlü olan. İşlerin nasıl yapılacağını bilen kişi. Şimdi ise ne yapacağımı bilemiyorum. İnsanların bana bakmalarına nasıl izin vereceğimi bilemiyorum. Onların da ne yapacaklarını bildiklerini sanmıyorum. Buraya görev kabilinden geliyorlar ve sonra sanki insan olduğumu anlamışlar ve bundan hoşlanmamışlar gibi gözucuyla bana bakıp oturuyorlar."

"Onları düşünme" dedi Megan. "Onların düşündükleri ya da istedikleri hiç önemli değil. Bu işten her ne pahasına olursa olsun sıyrılman gerektiği üzerinde dur. Zorla yemek ye; gücünün en son damlasına bile ihtiyacın olacak. Uyu. Gerekirse kendine bir reçete yaz."

Hannah tabağındaki parçalanmış kurabiyeyi ağzına atıp tadını almadan çiğnedi. Lily sıkılmış bir tavırla annesine baktı. Megan başka bir kurabiye alarak başka bir tabağa koyup kıza uzattı. İstenmeden. Bir arkadaş gibi diye düşündü. Bir arkadaşlık kurmak için ne de garip bir zamandı.

"Benim ihtiyacım olan şey, bir şey yapmaktır. Burada bulunmam gerektiğini biliyorum ama benim de yapabileceğim bir şey olmalı."

Megan başını salladı. "Tamam. Kriz merkezindeki gönüllüler ülkenin her yanına gönderilecek broşürlere adres yapıştırıyorlar. Senin de yapman için bir torba gönderirim. Bu arada bu ipucunu düşünmelisin. Bu tanıma pek az uysa bile böyle bir kamyoneti olan birini biliyor

musun? Sana garip gelen bir yerde park etmiş bir kamyonet gördün mü? Hastane ya da okul ya da göl yakınlarında falan?"

"Ben araçlara hiç dikkat etmem. Aklıma gelen tek kamyonet Paul'ün avcılık dönemi sırasında kullandığı eski araba."

"Ne zamandı bu?"

Hannah omuzlarını silkti. "Dört beş yıl önce. Cities'den buraya taşındığımızda. Av arkadaşlarını ve köpekleri için kullandığı eski bir beyaz kamyoneti vardı ama sonra onu sattı. Avcılık onun için düzenli olmaktan çok uzak bir şeydi."

"Kime sattığını biliyor musun? Tanıdığınız birine mi?"

"Hatırlamıyorum. Beni ilgilendirmiyordu." Olayın önemini kavradığı anda birden gözleri irileşmişti.

Mitch, Çarşamba gecesi sorularını o yana yöneltmişti. Ve Hannah o zaman birinin kendi evlerinde bulunması, güvenlerini kazanması, kendi sofralarında yemek yemiş olması ve sonra da kendilerine böylesine bir kötülük yapması olasılığını kabul etmemişti. Ancak kalbi fikri reddetmişse de kafasından bildiği, pek hoşlanmadığı ve tanışıklık sınırlarının kenarlarında bulunan herkesin yüzünü ve adını geçirmişti.

"Bu olasılığı gözardı edemeyiz" dedi Megan. "Bu noktada hiçbir şeyi gözardı edemeyiz."

Hannah yapış yapış parmakları ile kaymak ve zencefile bulanmış yüze aldırmadan bebeğine sıkı sıkı sarıldı. Kızı kucağında sallarken görmeyen gözlerle karşı duvara bakıyordu. Josh'u, onun nerede olabileceğini, neler

çekmekte olduğunu düşünüyordu. Bir yabancının elinde korkunç şeyler yaşamayı anlıyordu ama tanıdığı ve güvendiği birinin ellerinde ıstırap çekmek ne kadar feci bir şeydi. Bu her zaman olan bir şeydi. Bunu gazetede okumuş, televizyonda görmüş, başka insanların çocuklarına yapılan bu tür zararları onaracak durumda olmuştu.

"Tanrım, bu dünyanın hali ne olacak?" diye mırıldandı.

"Bunu bilseydik belki da o noktaya varmadan durdurabilirdik."

Konuşmadan oturdular bir süre. Lily annesinin kucağında kıpırdandı, başını çenesinin altından çıkardı, bütün sorularını yanıtlayan o güzel yüze baktı.

"Anne, Josh nerede?"

SAAT 8:22 -11,1°C

Megan, Paul Kirkwood'u kasabanın yedi mil batısındaki Lyon Eyalet Parkı'nın kenarındaki otoparkta buldu. Şeriflik bürosu personeli, Minneapolis Emniyeti köpek grubu ile üç Alman çoban köpeği ve gönüllülerden oluşan asıl araştırma grubu burada toplanmıştı. Dört TV kamyoneti de yol kenarında park etmiş, üstlerindeki çanak antenlerle Minneapolis, St. Paul ve Rocherster'e yayın yapmaktaydılar.

Megan KKTC televizyonunun arkasına park edip Kalabalığa doğru yürüdü. Kameralara elleri belinde poz veren Russ Steiger emir yağdırıyordu. Paul on metre ilerdeydi, ciddi görünüyor, soğuk rüzgâr kumral saçlarını dağıtıyordu. Megan habercilerin şerife dalıp kendini farketmeyeceklerini umarak adama yaklaştı.

Sırtını kameralara çevirerek, "Bay Kirkwood sizinle bir konuşabilir miyim?" diye sordu.

Paul kaşlarını çattı. "Şimdi de ne var?"

"Size av için kullandığınız kamyonet hakkında bir iki sormak istiyordum."

"Ne?"

"Bir kere, bu sabah neden bana bundan söz etmediniz?"

"Kamyoneti yıllar önce satmıştım. Bunun Josh'la ne ilgisi olabilir ki?"

"Belki hiç ama her olasılığı değerlendirme durumundayız."

Megan adamın kolunu tutmuş, kalabalıktan uzaklaştırırken kulağı her bilgi kırıntısını kapmaya hazır, açık mikrofonlar gibiydi. Paul istemeye istemeye kadını izledi, bir Park Hizmetleri kamyonunun arkasına geçtiler.

"Hannah bana kamyoneti yıllar önce sattığınızı söyledi" dedi Megan. "Kim almıştı. Oğlunuzu evinizde görmüş ya da tanışmış olabilir mi?"

"Bilemem. Yıllar önceydi. Gazeteye bir ilan verdim, biri gelmişti."

"Kim olduğu hakkında bir kayıt yok mu elinizde?"

"Hayır. Adamın biriydi. Nakit ödedi, kamyoneti alıp gitti. Zaten hurdaya dönmüştü, kurtulduğuma çok memnundum."

"Ya devir? Onunla mülkiyeti devretmeye gitmediniz mi?"

Paul kadının yüzüne baktı. "Herhalde o kadar da saf değilsiniz, Ajan O'Malley."

"Hayır, saf değilim" dedi Megan. "Ama bana kurallara aykırı bir şey yapacak bir insan olarak görünmemiştiniz."

"Tanrım." Paul bir adım gerileyip dünyanın kulaklarına inanamamasını paylaşmak istermiş gibi kollarını havaya kaldırdı. "İnanamıyorum!" Sesi Steiger'in yanında toplanmış insanların dikkatini çekmişti. "Oğlum kaçırıldı ve siz bana sanki suçluymuşum gibi davranıyorsunuz."

Megan insanların onlara doğru döndüklerini görüyordu. Gerilim kemikli parmaklarıyla ensesini sıkmaya başlamıştı. DePalma onu bu görevden alıp merkezin içinde öyle bir gömecekti ki, sokak kapısının yolunu bile bulamayacaktı.

"Bay Kirkwood benim sizi herhangi bir şeyle suçladığım yok." Bir pencerede kenarında durmuş intihara kalkışan biriyle konuşuyormuş gibi alçak ve sakin bir sesle konuşmaktaydı. "Eğer öyle bir izlenim verdiysem özür dilerim."

"Ben size ne izlenim verdiğinizi söyleyeyim." Paul'ün öfkesi sesinde hissediliyordu. "Bana oğlumu nasıl bulacağınızı bilmiyormuşsunuz da kendinizi güvenceye almaya çalışıyorsunuz gibi geldi."

Sonra Megan'dan ve gösterilerini izlemek için toplanan yüz kişiden ve kameralardan uzaklaştı. Gazeteciler Megan'a yöneldiler.

"Ajan O'Malley, Bay Kirkwood'un suçlamaları hakkında bir şey söyleyecek misiniz?"

"Ajan O'Malley CTB Bay Kirkwood'u zanlı olarak mı görüyor?"

"Ajan O'Malley, Tribune'deki yazı hakkında bir yorumda bulunacak mısınız?"

Megan aksi bir yanıt vermemek için dilini ısırdı. Diplomasi. Gayet sıradan, göze batmayan diplomasi. DePalma'nın talimatı böyleydi. Büro politikasıydı bu. Bunu başarabileceğine yemin etmişti. Kendi kendine sinirlerine hakim olacağına ve basının ya da herhangi birinin kışkırtmasına gelmeyeceğine söz vermişti. Derin bir soluk alarak kameralara döndü.

"Bay Kirkwood'un üzüntüsü anlaşılır bir şeydir. Benim söyleyeceğim tek şey CTB'nin Deer Lake emniyeti ve Park County şerifliği ile Josh Kirkwood'u bulmak için elinden geleni yapmakta olduğudur."

Sonra soruları dinlemeyerek kalabalığın arasından geçip arabasına doğru yürüdü.

Yanından geçerken Steiger, "Burada bir ay dayanacağını mı söylemiştim, O'Malley?" diye mırıldandı. "Biraz fazlı iyimser konuşmuş olacağım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

3. GÜN

SAAT 9:19 -9,4°C

Mitch kapıyı arkasından öfkeyle çarpınca, Leo'nun 1993 Yılı Kadını takvimi duvarda yerinden fırlayacakmış gibi sallandı. "Aklından geçen neydi?"

Megan bilmezlikten gelme zahmetine girmedi, sinmiş rolünü de üstlenmedi. Öfkeyle daha bir an önce oturduğu hurda koltuktan fırladı. "Ben yalnızca işimi yapıyordum."

"Paul Kirkwood'un ardına düşerek..."

"Bütün olası izleri kovalayarak."

"Neden önce bana sormadın?"

"Sana bir şey sormam gerekmez. Sen benim patronum değilsin..."

"Tanrım! Adamın sıkıntısı kendine yetmezmiş gibi!" Mitch kara gözleri öfkeden parlayarak Megan'ın üzerine eğildi.

Megan erkeğin gözlerinin içine baktı. "Bence o cehennem azabından beter acı çekiyor ve ben de onu bundan kurtarmak için elimden geleni yapıyorum."

"Basının önünde sorguya çekerek mi?"

"Palavra! Sahne yaratan oydu, ben değildim. Ben yalnızca bana bir saat önce vermesi gereken bir bilgiyi soruyordum.

Oğlunun kayboluşuyla ilgili olabilecek bir bilgi. Bunun için bana kızmasını biraz garip bulmuyor musun?"

Mitch birden sakinleşti, öfkesini ve enerjisini içine yöneltip yüzüne ifadesiz bir maske geçirdi. Megan'a baktı. "Bu da ne demek oluyor?" Sesi jilet keskinliğinde bir fısıltıydı. "Paul Kirkwood'un kendi oğlunu kaçırdığını düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Hayır."

Megan tuttuğu soluğunu bıraktı, atkuyruğundan kaçmış olan telleri eliyle geriye itti. Denetim. Eğer Mitch bunu yapabiliyorsa, o da yapardı. Ayrıca adrenalin salgısı giderek azalıyordu. Büyük vakalarda olduğu gibi salgı soruşturmanın iniş çıkışlarını izlerdi. Bir adım geriledi, kalçasını masasına yaslayıp çantasından çıkardığı ergotamin şişesinden bir tablet alıp Pepsi'yle içerek, alnına pençelerini geçirmiş olan başağrısından kurtulmaya çalıştı.

"Bu sabah kendisine bulduğumuz ipucunu bildirmeye gittim ve beni tersledi. Ben onun bir zamanlar tam bizim aradığımızın tanımına uyan bir kamyoneti olduğunu ve onu da sattığını söylememekle çok garip bir ihmal günahı işlediğini düşünüyorum. Bunu kendisine söylediğimde de çıldırmış gibi oldu. Sence bu biraz garip değil mi, Şef?"

"Onun nasıl bir baskı altında olduğunu bilmiyorsun."

"Ve sen biliyorsun, öyle mi?"

"Evet" dedi Mitch biraz aşırı sert bir sesle. İçgüdüleri kendisini hiçbir şey açıklamamasını söylerken sesinin tonu çok şey açıklıyordu.

Mitch taktik bir hata yaptığı için kendisine içinden bir küfür savurarak döndü, elleri belinde olduğu halde

huzursuz bir tavırla küçücük büronun içinde ileri geri yürümeye başladı.

Leo'nun çeşitli sertifika ve ödül belgelerini ilk olarak farketti; hâlâ duvarlarda asılıydılar. Zavallı Leo, arkasında, hayatının anılarını toplayacak hiç kimse bırakmamıştı. Ucuz purolarının kokusu, hava temizleyicisinin boğucu derecede tatlı kokusunun hemen altında hissediliyordu. Masanın ön ucunda duran parlak pirinç levha, Megan'ın ofisi devraldığının tek işaretiydi-AJAN MEGAN O'MALLEY, BCA.

Megan onu dikkatle izliyor, geniş omuzlarının duruşundan, başının açısından bir şeyler okumaya çalışıyordu. Mitch kadını gözardı etmek isterdi ama onun bürosundaydı. Dışarı çıkmak isterdi ama çıkamayacaktı. Megan daha sorusunu sormadan alacağı yanıtın ne olacağını biliyordu.

"Beni aydınlatmak ister misin, Şef?"

"Biz burada benim hakkımda konuşmak için bulunmuyoruz."

"Öyle mi?" Megan elleri belinde, bilinçsiz olarak erkeği taklit ederek öne doğru yürüdü. Bir çift silahşor gibi birbirlerine baktılar. Odadaki gerilim zamanında içilmiş eski Dutch Masters purolarının kokusu kadar yoğundu.

Mitch sert düzeyler ve keskin köşelerden sert bir maske olan yüzüyle kadına baktı. Göğsünde gurur, öfke ve paniğe benzer bir şey, bir düğüm oluşturmuştu. Bunu itmek istiyordu. Kadını itmek, yolundan, geçmişi olan o karanlık yerden uzaklaştırmak istiyordu. Köşeye kıstırılmış bir kurt gibi saldırmak istiyordu ama o öfkeyi denetim ihtiyacı egemen oldu. Bütün adaleleri kendisini korumak için inşa ettiği duvarlar kadar katı olduğu halde öylece durdu.

"Çok ince bir buz tabakası üzerindesin, Ajan O'Malley" dedi öldürücü bir fısıltıyla. "Sana gerilemeni öneririm."

"Eğer burada kendi duygularını Paul Kirkwood'a yansıtıyorsan bunu yapamam" diyen Megan o ince buz tabakası üzerinde bir adım daha attı. Buz kırıldığı takdirde erkeğin yüzeyinin altındaki o öfke girdabına çekileceğini çok iyi biliyordu. "Eğer olan buysa, o zaman bunu konuşmamız gerek. Bir soruşturmada böyle bir ilişkiye yer yoktur ve sen de bunu çok iyi bilirsin."

Megan'ın o anda içinde kıpırdaşan duyguların da bir soruşturmada yeri yoktu. Erkeğin denetiminin o demir yumruğunu kırmak istiyordu. Ondan kendini serbest bırakmasını istiyordu. Kendine açılmasını istiyordu ve bunun nedeni ellerindeki olay değil, kalbinin pek kabule yanaşmadığı ve asla açıklamadığı bir köşesinde kendinin de erkeğe yakınlaşmak istemesiydi. Ne bakımdan bakılırsa bakılsın tehlikeliydi yani. Tehlikeli ve ayartıcı.

Aralarındaki ısı bir derece, sonra bir derece daha arttı. Mitch aniden dönerek gerilim ipliğini kopardı. Soluklarına ve öfkesine bir düzen vermeye çalışırken Mitch Leo'nun duvardaki Park County Asayiş Memurları Derneği'nin pikniğinde çekilmiş resmine bakıyordu. Kırmızı yüzlü Leo'nun iri vücudu üzerinde lekeli bir aşçı önlüğü, başında da ortasında plastik bir alabalık olan bir kasket vardı. Elinde birası, dişleri arasında purosu ile bir sırıkta ateşin üzerinde dönmekte olan domuzun başında duruyordu.

Leo ortalıktayken yaşam çok daha basitti. Leo yeni kriminoloji ya da psikoloji ve personel dinamiği kuramlarıyla ilgilenmeyen eski moda bir polisti. Mitch sırlarını ona açıklamayı hiç düşünmemişti. Eski acıların kapısını açmak, özellikle de burada iş başındayken zayıflık belirtileri göstermek istemiyordu. Her yerden çok burada

duygularını göğsündeki o küçük kutuda kapalı tutmak ihtiyacındaydı.

Alçak sesle, "Bak" dedi. "Daha diplomatik.olabilirdin demek istiyorum, hepsi bu. Eğer Paul'ün kamyonetinin izini sürmek istiyorsan, pekâlâ. Bunu Taşıt Dairesi'nden de yapabilirsin. Soruları sorma işini bana bırak."

"Ben Taşıt Dairesi'ni aradım zaten. Başladılar ya da başlamaya çalışıyorlar. Bilgisayarları bozukmuş. Ben ondan yalnızca bir açıklama istemiştim. İnsanların böyle bir strese farklı tepkiler göstermelerini anlarım... ama onun benimle konuşmak istemediği... hatta gözümün içine bakmaktan kaçındığı izlenimini edindim. Bana sorarsan o adam bir şey saklıyor ve ben de bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Bunun Josh'la bir ilgisi olmayabilir" dedi Mitch. "Belki de kadın polislerden hoşlanmıyordur. Belki o gece Josh'u alamadığı için kendini suçlu hissediyordur. Bu tür bir suçluluk insanı paramparça eder. Belki de sen yıllar önce mezuniyet balosuna davetini reddeden kıza benziyorsundur."

Pes etmek istemeyen Megan, "O gece neredeydi?" diye sordu. "Neden orada değildi?"

"Çalışıyordu."

"Hannah sürekli onu aramış ama telefon açılmamış."

"Koridorun ötesindeki toplantı salonunda çalışıyormuş."

Megan şaşkın bir inanmazlıkla baktı Mitch'e. "Ve odasına döndüğünde telesekreterinin yanıp sönen ışığına aldırış etmedi, öyle mi? Böyle bir şeyi kim yapabilir? Ve hazır konu açılmışken, anlattığı hikâyeyi kim doğrulayabilir?"

"Bilemem" dedi Mitch. "Bunlar gayet geçerli sorular, ama onları ben soracağım."

"Patron olduğun için mi?"

Mitch'in çenesindeki kaslar gerildi. Granitten bir heykel bundan daha sert görünemezdi. "Sana işimi karıştırmamanı söylemiştim, O'Malley. Burası benim kasabam ve benim soruşturmam. Bu işi benim istediğim gibi yapacağız. Buralarda bir tek büyük köpek var ve o da benim. Anlaşıldı mı?"

"Ve ben de hizaya girip iyi bir dişi köpek gibi oturmalı mıyım?"

"Benzetmeyi sen yaptın: Bu vaka üzerinde basın yeteri kadar bayram ediyor zaten. Paul'ün de onların önünde parlamasını istemiyorum."

"O konuda aynı fikirdeyiz zaten. Teşekkür ederim ama benim de daha fazla televizyonda görünmeye ihtiyacım yok. Star Tribune'deki makale hakkında beni azarlamak için üç kere telefon edip kendisini aramamı istemiş."

"Ve sen buna boşverdin ha?" diye alay etti Mitch. "Bunu nasıl yapabilir ki?"

Megan gözlerini kıstı. "Beni çocuğunun kaybolduğunu söylemek için arıyor değil. Dişlerini boğazıma geçirip ölü bir sıçan gibi sallamak için arıyor. Oysa ben bunu birinin Henry Forster'e yaptığını görmek isterim."

O sırada içeri giren Natalie, "Belki de bunu bir medyatik olay olarak düzenleriz" dedi. Mitch'e bakarken yüzü hoşnutsuzlukla buruşmuştu. "Hoş bir şey olur, değil mi? Paige Price ile 'özel kaynağım' da başrol oyuncuları arasına katarız. Biri ona notları bildirmiş."

"Olamaz" dedi Mitch. Sanki bunu söylemek, olmaması için yeterliymiş gibi. Ama Natalie söylediği şeyi geri almayınca midesi delinir gibi oldu.

"TV7'de az önce adliye önünden canlı yayın yapıldı. Paige Price senin bulduğun mesajları bütün dünyaya okudu. Notların lazer yazıcıda adi birinci hamur kâğıda basıldığını söyledi."

"Tüh!" Mitch elini yüzünden geçirirken Hannah'nın o satırların televizyonda okunduğunu duyunca neler hissedeceğini, Paul'ün öfkesini düşündü. Eyaletteki bütün kaçıkların lazer printerlerini çalıştırdıklarını hayal etti. Parmaklarını Paige Price'ın boğazına dolayıp sıktığını hayal etti.

"Lanet olsun!" Natalie'ye döndü. "Hannah'ya telefon edip oraya gitmek üzere yola çıktığımı söyle ve nedenini anlat. Steiger'i telsizle ara, Paul'ü istediğimi ve onu mümkün olduğu kadar sessizce araştırma ekibinden çekmesini söyle."

Mitch bir general gibi emirler yağdırıyordu. Emir vermeye ve emirlerinin sorgusuz yerine getirilmesine alışkın bir insan.

Yardımcısı başını salladı, elindeki pembe mesaj kağıtlarını öncelik sırasına dizdi. "Profesör Priest ve öğrencileri kriz merkezi yanındaki boş dükkâna yerleştiler. Bütün gönüllüler de oraya yerleşecekler sanırım. İtfaiye salonunun alamayacağı kadar çoğaldılar çünkü."

Telefon çalarken Mitch Megan'a, "Sen de git onlara bir bak" dedi.

Megan Mitch odadan çıkarken arkasından somurttu. "Ukala, ne olacak."

Telesekreter bir mesaj bırakılmasını söyleyince Bruce DePalma'nın kendisine hemen telefon etmesini isteyen sesi gürledi odanın içinde. Megan yüzünü buruşturarak parkasına uzandı.

SAAT 10:02 -8,8°C

"Tarayıcının yardımıyla Josh'un gayet iyi bir bilgisayar görüntüsünü elektronik olarak ülkenin her yanındaki bilgisayarlara gönderip o uçlarda bastırarak yeni broşürler elde edebiliriz" diyen Christopher Priest odadaki gürültüyü bastırmak için sesini yükselterek anlattı. Arka planda sonuna kadar açılmış bir radyonun yerel bir istasyonunda Wynonna Judd şarkı söylemekteydi.

Terminalde kalın ceketli ve yün başlıklı beş öğrenci bilgisayarlarının başında çalışmaktaydılar. Megan ekranda Josh'un renkli resminin belirdiğini gördü. O parlak gülümseme, dağınık saçlar, Yavru Kurt üniforması - resimdeki her nokta her gördüğünde midesine indirilen bir yumruktan farksız oluyordu. Öyle mutlu bir çocuk gibi görünüyordu ki. Önünde öyle uzun bir yaşam vardı ki.

Eğer onu bulabilirlerse. Hem de yakında. Saniyelerin birbiri ardından geçtiğini hissetti ve saatine bakma isteğini bastırmaya çalıştı.

Gözlerini ekrandan ayırıp çevresine bakındı. Oda, gözleri önünde değişmekteydi. Ön ve arka kapılardan içeri masalar, iskemleler ve büro malzemesi taşınırken bina içinde bir soğuk hava koridoru oluşuyordu. Masalar ve iskemleler yerleştirildiği anda gönüllüler hemen oturuyorlar, boş olan bütün yüzeyleri broşürler, zarflar, lastik bant kutuları ve pullarla dolduruyorlardı.

Eyaletin her yanından ve her meslekten insan vardı aralarında. Kadınlar çoğunluktaydı. Orta yaşlı, yaşlı, kolej yaşında. Dükkânın büyük vitrinlerini daha şimdiden Josh'un üçüncü sınıf arkadaşlarının çizdikleri ve Josh'un eve dönmesini isteyen posterlerle doldurmuşlardı. Sanki bu kolektif çağrıları onu geri getirmeye yetermiş gibi. Kasabanın hemen hemen bütün mağazalarının vitrinlerinde aynı şeyler vardı.

Profesör, "Ülkenin her yanındaki kayıp çocuk büroları ve vakıflarıyla bağlantı kurabiliriz" diye anlattı. "Sanırım burada trajik sözcüğünü kullanmam gerek. Kaybolan her çocukla birlikte onun adına bir vakıf kuruluyor sanki."

"Bir Josh Kirkwood Vakfı'na ihtiyaç duymayacağımızı umalım" diye mırıldandı Megan.

"Öyle" diye adam içini çekti. Bakışlarını ekrandan ayırıp iri camlı gözlükleri ardından Megan'a göz kırptı. "Size bir fincan kahve ikram edebilir miyim, Ajan O'Malley? Sıcak elma suyu ya da sıcak çay? Gönüllüden ve yiyecekten yana sıkıntımız yok."

"Bir elma suyu içerim."

Megan adamın ardından büyük salonda bütün yiyecek bağışlarının sıralandığı uzun masaya gidip, bir fincan dumanı tüten, baharatlı elma suyunu minnetle aldı. Fincandan yayılan sıcaklık soğuktan kaskatı kesilmiş parmaklarını ısıtıyordu. Oda zamanlarını, yeteneklerini, kalplerini ve paralarını Josh'un dönmesi için seve seve veren gönüllülerle doluydu. Ödül parası olarak bir fon açılmıştı ve bütün Yukarı Ortabatı'dan bağışlar yağıyordu. Son bildirdiklerinde toplanan para 50.000 doları geçmişti. Gönüllüler bir masada ödül broşürlerini zarflayıp pulluyorlardı. Bir başka masada zarfların üzerleri yazılıyor,

üçüncüsünde postaya gönderilmek üzere posta kodlarına göre zarflar ayrılıp torbalanıyordu. Bunlar sivil kuruluşlara, işyerlerine, okullara gidecek, vitrinlere, bildiri tahtalarına, sokak lambaları direklerine asılmak ve arabaların silecekleri altına iliştirilmek üzere dağıtılacaktı.

Megan bütün bu çabanın bir sonuç getirmeyebileceğini biliyordu. Ne kadar çok insan yardım etse, dua etse, umut beslese de Josh'un kaderi sonunda yalnızca sapık bir insanın elindeydi ve onu bulmak bir labirentte gözleri bağlı yolunu bulmaktan çok daha güçtü. Yine de insanların ilgilendiğini bilmek iyi bir şeydi.

"Bir toplumun bu şekilde bir araya gelmesi insanlara olan inancımı az da olsa tazeliyor" dedi.

Priest, yüzü bilgisayar düzenini anlatırken gösterdiği canlılıktan yoksun olarak kalabalığa baktı. "Deer Lake iyi insanlarla dolu güzel bir kasabadır. Herkes Hannah'yı tanır ve sever. Hannah topluma çok şey verir."

"Ya Paul? Herkes onu da tanır ve sever mi?"

Priest omuzlarını silkti. "Herkes doktora gider ama muhasebeciye pek az insanın işi düşer. Paul daha az görünür. Ama Hannah'nın yanında da fazla insanın görünebileceğini sanmam ya."

Paul şimdi ikisi arasında daha çok görünen, diye düşündü Megan. Hannah'nın adını andığında profesörün yanaklarında beliren hafif pembeliğin imasını gözden kaçırmıştı. Paul her fırsatta suratını kameralara sokuyordu, Hannah ise ev hapsindeydi şimdi.

"İnsanların böyle bir araya gelmeleri bence bir savunma" dedi.

Megan elma suyunu yudumlayarak yanlarına gelen adama baktı. Boyu en az bir doksandı, profesörden bile uzundu ve onun gibi zayıf denecek kadar inceydi. Benzerlikleri de burada sona eriyordu. Yeni gelenin sarı saçları modaya uygun kesilmişti. Yakışıklıydı. Hatta akla gelen sözcük güzeldi. İri kara gözleriyle neredeyse kadınsı denilecek ince yüz hatları vardı.

Üzerinde gri yünlü pantolon, siyak bir kazak üstünde pahalı olduğu belli olan lacivert yünlüden bir palto vardı.

"Güdüsel bir sürü zihniyeti tepkisi" dedi. "Çoklukla güç ve güvenlik arama. Yırtıcı hayvana karşı birlikte mücadele."

"Uzmansınız galiba" dedi Megan.

"Bu tür durumla doğrudan doğruya fazla bir yakınlığımın olduğunu söyleyemem ama psikoloji benim işimdir diyebiliriz." Elini uzattı. "Dr. Garrett Wright. Harris'de öğretim üyesiyim."

"Megan O'Malley, CTB."

"Sizinle tanışmanın bir zevk olduğunu söyleyebilirim ama her nedense burası için pek uygun bir sözcük değil." Adam ellerini paltosunun ceplerine soktu.

Megan başını hafifçe sallayarak anladığını gösterdi. "Buraya yardıma mı geldiniz, doktor? Josh'u alan kişinin zihniyeti hakkında fikirleriniz işimize yarayabilir."

Wright kaşlarını çattı. "Aslında Chris'ten dosya dolabının anahtarlarını istemeye gelmiştim. Ortak bir projede çalışan öğrencilerimiz var." Priest'e döndü. "Aslında yarın Gustavus Adolphus'a gideceksen senin odanın anahtarını da alsam iyi olur."

Priest, elma suyunu bir yana bırakıp cebinden anahtarlığını çıkardı, içlerinden birini ayırmaya koyuldu.

Wright, Megan'a, "Yardım etmek isterdim" dedi. "Hannah ve Paul komşularımdır. Böyle bir şey geçirmelerini görmek istemezdim. Karım Hannah'ya yardım ediyor. Sanırım bizim ailenin resmi temsilcisi diyebiliriz." Başını salladı. "Toplumsal sapkın davranışları inceledim ama kriminoloji uzmanlığım yok. Benim ilgi alanım öğrenme ve algılama. Ama karşınızda herhalde bir sosyopat, yalnız bir insan olduğunu söyleyebilirim. Eğer geride bıraktığı notlar hakkında haberlerde söyledikleri doğruysa, belki de bir büyüklük heveslisiyle karşı karşıyasınız; hatta özellikle din konusunda hayalleri olan biriyle."

Priest iki küçük anahtar uzatarak, "Herkes notları konuşuyor" dedi. Ceketi yine kulaklarına kadar çıkmıştı, eteklerini çekiştirdi, elma suyundan bir yudum aldı. Fincandan yükselen buhar gözlük camlarını buğulandırmıştı. "Gönüllülerden çoğu Paige Price'ın itfaiye salonundan verdiği haberi gördü. Dramatik olaylar. Siz buna ne diyorsunuz, Ajan O'Malley?"

"Bir yorum yapmak benim işim değil." Megan hanım hanımcık davranıp bu fırsattan Paige'i karalamak için yararlanmadığından dolayı kendini kutladı. O kadınla haber kaynağını ele geçirmek için son kuruşunu feda etmeye hazırdı. "Benim işim gerçeklerdir."

"Sezgi yok mu?" diye sordu Wright.

Megan kaşının birini kaldırarak soğuk bir tavırla adama baktı. "Bu cinsiyet ayrımı güden bir söz müydü, Dr. Wright?"

"Kesinlikle hayır" diye Priest, Wright adına konuştu. "Bütün polisler pragmatik olduklarını iddia ederler; ben

sezgi hakkında çok şey okumuşumdur. Bu sezgi değilse nedir ki?"

"Polis çalışmalarıyla ilgilenir misiniz?"

"Mesleki açıdan. Asayiş güçleri bilgisayar çağına girdikçe daha yeni ve daha iyi yazılıma olan istek de artıyor. Ben ders vermediğim zamanlar program yapmakla uğraşırım. Yeni pazarları izlemek gayet kârlıdır. Aslında burada bilgi ayıklamak için benim bazı programlarımı kullanacağız."

"Anlıyorum."

Wright, "Sizin bu olay hakkındaki sezgileriniz ne?" diye sordu. "Radikal köktendincilerden şeytan tarikatlarına kadar bir sürü kuram duydum. Sizin de bir fikriniz olmalı."

"Var elbette." Megan son yudumunu da içip fincanını masaya bıraktı. "Ama bunu kamuoyu önünde söyleyecek değilim. Bilmeniz gereken bir şey de budur, profesör, biz polisler çok uyanık olmak zorunda olan insanlarız."

Megan eşarbını boynuna sardı. "Bana hazırlıkları gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa yan odadaki Jim Geist'a başvurun lütfen. Hem sizin hem de öğrencilerinizin bize ayırdığınız zamanınız ve çabalarınız için, teşekkür ederim ."

Priest omuzlarını silkti. "Elimizden ne gelirse işte."

Megan bir gözünü serseri mayın gibi dolaşan muhabirlerden ayırmadan Lumina'sının direksiyonuna süzüldü ve motoru çalıştırdı. Mitch notun açıklanmasının doğurduğu gürültüyü yatıştırmaya gitmişti. Megan'a bağlı olan ajanlar kamyonetler hakkında gelen ihbarlar üzerinde çalışmaktaydılar. Lyon Eyalet Parkı'nda araştırma devam ediyorsa da kendisi orada bir çift gözden fazla bir yardımda bulunamazdı.

Geriye Josh'un faaliyetleri kalıyordu. İzcilikten yaz futbol programına ve St. Elysius'ta papaz yardımcılığına kadar kendisini toplumun yetişkinleriyle ilişkiye geçiren faaliyetlere. Megan listeyi okurken bu sıradan çocuk faaliyetlerinin hangisinin kendisine zarar verecek birinin dikkatini Josh'un üzerine çektiğini düşündü. Ne yazık ki bu sorunun yanıtı hepsiydi. Haberler papazlar, antrenörler, izci liderleri öğretmenler tarafından tacize uğrayan çocuklarla doluydu, meslekler gerçek bir çocuk sevgisine sahip olan insanları kendilerine çekerken çocuklara karşı hastalıklı bir saplantısı olanlar da kolaylıkla bunların arasına karışırdı. Kötüleri ayıklamanın bir yolu yoktu. Sübyancılar nadiren canavara benzerlerdi: Genelde bunun tam tersi geçerliydi.

Kime güvenebilirsin? Megan aynı insanlara güvenmesinin ve itaat etmesinin öğretildiğini hatırlıyordu: Öğretmenleri, papaz, 'iyi' insanlar. Ama artık bu ayrım nasıl yapılabilirdi? Bugünün çocuklarına ne öğretilmeliydi? Kesinlikle güvenebilecekleri kimse kalmamış gibiydi. Herkesin herkesi tanıdığı ve geceleri kimsenin kapısını kilitlemediği Deer Lake'de bile.

Cahillik masumiyet değil, GÜNAHtır

Toplumu bilen biri, diye düşündü. Ya da uzaktan kafalarını karıştırmaktan zevk alan ve şu anda Meksika yolunu yarılamış biri.

Küçük bir GÜNAHtan doğan bir kederim vardı

Günah. Ahlak. Din. Radikal köktendincilerden şeytan tarikatlarına kadar. Hatta belki de Tom McCoy adında bir katolik papazı.

SAAT 11:18 -7,2°C

St. Elysius, Lüteryenlerle dolu bir kasabada katolikliğin tek kalesiydi. Bu nedenle de yerel taşlardan yapılma ve kuleleri göğe yükselen, vitraylarında İsa'nın azabı ve zaferi resmedilmiş bir mini katedral olması da doğaldı. Kilise gölün Dinkytown tarafında, sanki Norveçliler katolikleri gözden ırak tutmak isterlermiş gibi neredeyse ilçenin dışındaydı.

Kafası çocukluk anılarıyla dolu olan Megan merdivenleri çıkarken midesi burkuluyor, avuçları terliyordu. Ağabeyi Mick'le bir cemaat okuluna gitmişlerdi. Mick spor sevgisi olduğu kadar küçük kızkardeşine bakmak zorunda kalmamak için okul saatleri dışında aklına gelen her spora katılmıştı. Megan da kilisenin temizliğiyle uğraşan asık suratlı Frances Clay'in elinde kalırdı. Frances, Meryem Ana heykelinin tozlarını alırken St. Pat kilisesinin sert ve soğuk sıralarında saatlerce oturup onun işini bitirmesini beklerdi.

Megan kiliseye girdiğinde beş altı kadın dua ediyorlardı; Kilisenin içi de dışı kadar güzeldi. Duvarlar açık maviye boyanmış, yaldız, beyaz ve pembelerle gayet ince desenleri süslenmişti. Düzinelerce mumun alevi duvarlarda ışık ve gölge oyunları yaratıyordu.

Mihrabın önünde uzun boylu, değnek kadar zayıf siyahlat giyinmiş bir adam örtüleri ve şamdanları düzeltiyordu. Megan diz çöküp haç çıkarma isteğini bastırarak adama doğru yürüdü. Çocukluğunda kilisede ne sığınacak bir yer ne de huzur bulamadığı için, yetişkinliğinde de yılın 363 günü kapısından içeri adımını atmaz, yalnızca Noel ve Paskalya'da giderdi -ne olur ne olmaz.

Megan yaklaşırken papaz kıpırtısız duruyordu, bakışlar giyimi kadar ciddi ve karaydı. Altmış yaşlarında görünüyordu Seyrelmiş kumral saçları arasında gümüş parıltılar vardı Yüzünde gülümseme yoktu, ellerini masanın iki yanına dayamış bekliyordu. Megan'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Her Pazar günü bu adamla karşı karşıya

gelmek zorunda olan St. Elysius cemaatine acıdı. Papaz kilisede yellenme suçu için kendi kendini kırbaçlama cezasını vermekten zevk alacak birine benziyordu.

Basamakları çıkarken kimliğini gösterdi. "CTB'den Ajan O'Malley. Sizinle Josh Kirkwood hakkında konuşmak istiyordum, Peder."

Adamın kaşları çatıldı. "Polis daha önce gelmişti."

"Ben ilk görüşmelerin devamını getiriyorum. Josh'un burada mihrapta size yardımcılık ettiğini duydum. Josh'un günlük yaşantısını araştırıyoruz. İlişkisi olduğu yetişkinlerin onda son zamanlarda bir değişiklik görüp görmediklerini, çocuğun korktuğu birinden söz edip etmediğini öğrenmek istiyoruz."

"Josh için dua ettik" diye papaz sesini alçaktı. "Siz dün geceki ayinde gördüğümü sanmıyorum." Gözlerini kısarken sesinde bir kınama iması vardı.

Megan bağışlanma isteyecekken kendini tuttu. Duada dört yüz kişi sıkışmış olmalıydı. Her yüzü tek tek ezberlediğine inanamazdı. Yine de, "Hayır, ben kilisedeki inananlar arasında değildim" dedi. "Ben dışarda araştırma yapan polislerin arasındaydım."

"Josh'un kaderi Tanrı'nın ellerindedir. Tanrı'nın onu evine döndüreceğine inanmalıyız."

"Ben on yıllık polisim, Peder. Tanrı'ya inanmam."

Papaz sanki Megan'ın başı boynu çevresinde dönmüş gibi dehşetle bir adım geriledi. Megan onun kemikli parmağını uzatıp, "Dinsiz!" diye bağırmasını bekledi. Papaz derin bir soluk aldı. Dua eden kadınlar susup onlardan yana baktılar.

Tam o anda bir Game Boy'dan çıkan mekanik neşeli müzik, gerginliği bir anda parçaladı. Kilisenin arka tarafından başını elindeki oyuna eğmiş olan otuz otuz beş yaşlarında yakışıklı bir adam çıkmış, onlara doğru yürüyordu. Geniş omuzları üzerindeki Notre Dame eşofmanını iyice germişti. Kadife pantolonu buruşuktu, ayağında kovboy çizmeleri vardı. Oyun bip sesleri arasında sona ererken adam yumruğunu sıktı. "Evet işte! Tam bin yüz elli bir puan!"

Megan adamı başını kaldırmaya yönelten şeyin herhalde kilisenin sessizliği olduğunu düşündü. Adam toplanmış insanlara bakarken altın çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözlerini kırpıştırdı. Yanakları pembeleşti, oyunun düğmesini kapadı.

Hafif şaşkın bakışları Megan'ın üzerinde durdu. "Bir şeye mi engel oluyorum yoksa?"

"CTB'den Ajan O'Malley" dedi Megan. "Peder McCoy'la bir iki dakika konuşmak istiyordum."

"Ya? Pekâlâ. Peder McCoy benim."

"Ama..." Megan zayıf adama baktı.

McCoy kaşlarını çattı. "Albert, yokluğumda Bayan O'Malley'le meşgul olduğun için teşekkür ederim." McCoy, Megan'ın kolunu hafifçe tutup geldiği tarafa yöneltti. Başını eğerek, "Albert çok dindardır" diye fısıldadı. "Hatta size benim işime kendisinin daha uygun olduğunu bile söyleyecektir."

"Bana bir şey söyleyeceğini hiç sanmam. Yanıp yanmayacağımı anlamak için üstüme kutsal sudan dökmeye hazırlanıyordu sanırım."

McCoy, Megan'a bir iskemle gösterip odasının kapısını kapadı. "Başka bir çağda olsaydık Albert Fletcher'e yobaz derlerdi. Ama doksanlı yıllarda bu papaz yokluğunda kendisine diyakoz diyoruz."

Megan parmağıyla şakağına vurarak, "Kafası sağlam mı?" diye sordu.

"Evet. Northwestern Üniversitesi mezunudur. Çok akıllı bir insandır." Peder Tom masasının arkasındaki arkalıklı koltuğa oturdu. "Sosyal bakımdan bir partinin neşesi olduğu söylenemez. Üç yıl önce karısını yitirdi. Kimsenin nedenini bilemediği esrarengiz bir mide hastalığı. Ondan sonra da kiliseye giderek daha fazla verdi kendini."

"Saplantı halinde."

McCoy kadına bakıp omuzlarını silkti. "İnançla saplantı arasındaki çizgiyi nasıl çizebiliriz? Albert gayet çalışkandır, evini ve bahçesini tertemiz tutar, sivil toplum örgütlerine katılmıştır. Bir yaşamı vardır ve onun da büyük bir kısmını burada harcamayı seçmiştir."

McCoy, Game Boy'u masanın üstüne atıp kadına baktı "Dünya işleri biraz ağırlaşınca beni oyalayan da bu işte. Gülümsemesi soldu sonra. "Ama bu tedavi de son günlerde pek işe yaramıyor."

"Josh Kirkwood."

Papaz başını salladı. "Onu her düşündükçe yüreğim parçalanıyor. Şu anda neler çektiğini kim bilebilir. Ve Hannah... Bu iş onu öldürüyor. Olayda bir mantık bulmak için kendini parçalıyor ama böyle şeylerin neden olduğu asla bilinemez."

"Ben sizin bütün yanıtlara sahip olduğunuzu sanıyordum."

"Ben mi? Hayır. Tanrı'nın çok esrarengiz yöntemleri vardır ve ben de onun sırdaşı değilim. Ben yalnızca bir çobanıyım; görevim sürüyü bir arada tutmak ve doğru yöne yöneltmektir."

"Biri yoldan ayrılmış ama."

"O kişinin St. Elysius cemaatinden olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"İlle de oradan olması gerekmez. Ben Josh'la düzenli bir ilişkisi olan herkesle konuşuyorum. En küçük bir bilgi kırıntısı bile yardımcı olabilir. Josh'un söylediği bir şey, tavırlarındaki bir değişiklik. Hannah bana size yardımcılık yapmaya başladığını söylemişti."

McCoy'un gözlerindeki bakış çok hüzünlü ve bilmişti. "Papaz ve çocuk yardımcısı. Demek istediğiniz bu mu, Ajan O'Malley?" Başını ağır ağır salladı. "Klişeleşmişliğin bir kurbanının dönüp de bir başkasını suçlamasına her zaman şaşırmışımdır."

"Ben yalnızca görevimi yapıyorum, Peder. Bir sonuç çıkarmak benim işim değil ama elimdeki kanıtlara göre hareket etmek ve bütün ipuçlarını izlemek de görevim. Eğer bu size sanki bir ayrım yapılıyormuş gibi geliyorsa özür dilerim. Ancak bu iş böyledir. Bilmem Josh'un öğretmenleri, antrenörleri ve izci lideri ile de konuşacağımı söylemek rahatlatır mı? Zanlı değilsiniz."

"Değil miyim? Bu kasabada bunun aksine karar vermiş olan pek çok kişi bulacağıma iddiaya girerim." Papaz koltuğundan kalıp elleri ceplerinde, masasının ardında ileri geri yürümeye başladı. "Onları suçlayamam sanırım. Yani gazeteler hep bu tür haberlerle dolu, değil mi? O papaz, şu papaz, bu kardinal. Ve Kilise hepsini örtüyor, hiçbir aksilik yokmuş gibi davranıyor, ta Aziz Petrus'un zamanından beri

başımıza bela olmuş o güzelim yozlaşma geleneğini devam ettiriyor,"

Adamın açıksözlülüğüne şaşan Megan, "Böyle konuşmanıza izin var mı?" diye sordu.

McCoy gülümsedi. "Ben bir radikalim. Albert Fletcher'e sorun. Size benim hakkımda piskoposla konuştuğunu söyleyecektir."

Bir tartışma konusu olmaktan aşırı derecede memnun görünüyordu. Megan gülümsemekten kendini alamadı. McCoy'dan hoşlanmıştı. Gençti, enerjikti ve düşündüğünü söylemekten korkmuyordu; çevrelerinde yetiştiği papazlardan çok farklıydı. Albert Fletcher'in tam aksiydi. McCoy gibi çekici ve yakışıklı bir erkeğin neden papazlığı seçtiğini düşünmekten kendini alamadı.

McCoy kadının aklından geçenleri kolayca okuyuvermişti. "Bu bir çağrıdır" dedi koltuğuna otururken. "Başka bir şey yapamayan insanlar için teselli ödülü değildir."

"Ama kimi zaman yanlış insanları çağırır" dedi Megan yine konuya dönerek.

Peder Tom'un çocuksu yüzü gözleri önünde yaşlanmış gibiydi. "Hayır" dedi. "O insanlar başka bir sesi duyuyorlardır."

"Kötülüğün sesini mi? Şeytanı mı?"

"Buna kesinlikle inanıyorum. Siz de inanıyorsunuz, değil mi, Ajan O'Malley?"

Megan soruyu hemen yanıtlamadı. Bir an İrlandalı katolik çocukluğunu düşündü. Bu sıyrılıp atılsa da yanıtı aynı olacaktı. Sokaklarda bunun aksine inanmayacak kadar çok

şey görmüştü. "Evet" dedi. "Ve bence çocuk avcıları en kötüleridir. Bu namussuzu yakalamama yardım edecek bir şey var mı sizde?

"Yok. Olmasını isterdim. Dün gece burada bir dua düzenledik. Zamanın çoğunu cemaatın arasında, belki uyumsuz birini görürüm diye dolaştım. Belki de bu toplumda yarattığı felaketi görür diye düşündüm. Belki de bir işaret görürüm diye düşündüm: Parıldayan kızıl gözler, alnında bir damga falan... Ama sanırım öyle şeyler yalnızca filmlerde olur."

"Ya Josh? Onun tavrında bir değişiklik farketmiş miydiniz?"

"Eh..." Peder Tom kullanacağı sözcükleri dikkatle seçmek için bir an durakladı. "Son zamanlarda biraz sakindi. Hannah ile Paul'ün aralarının iyi olmadığını sanıyorum. İkisi de bir şey söylemiş değiller, bu yalnızca bendeki bir izlenim. Josh duygulu bir çocuktur. Çocuklar yetişkinlerin tahmin edemedikleri kadar çok şeyi kaparlar. Ama açık bir şey görmemiştim. Yardımcım olarak görevini çok ciddiye alan bir çocuktur."

"Çocukları siz kendiniz mi eğitirsiniz?"

"Artık kızlar da var. Kilisenin eşitlik çağına uyma çabası. Kuşkusuz kadınların papazlığını hiç düşünmeyecekler ama.." Adam başka bir radikal yöne sapmadan duraklayıp Megan'a baktı. Gözlüğünü parmağının ucuyla yukarı itti. "Her neyse, sorunuzu yanıtlayayım: Çocuklarla hem ben hem de Albert Fletcher çalışırız, iyi polis-kötü polis düzeni. Albert kuralları öğretir ben de göz kırpıp aşırıya kaçmadıkça arada bir yanlışlık yapmalarının önemli olmadığını gösteririm."

Megan adama gülümserken Albert Fletcher'i düşünüyordu. Dindar fanatik Albert Fletcher, sorularını İncil'den alıntıyla yanıtlayan Fletcher. Acaba Browning'den de aynı rahatlıkla alıntı yapabilir miydi: cahillik masumiyet değil GÜNAHtır.

"Bay Fletcher'in otomobilinin markasını biliyor musunuz?"

"Kahverengi bir Toyota steyşin. Albert de mi zanlı?"

Megan iskemlesinden kalkarken gayet ciddiydi. "Peder, şu anda hiç kimse zanlı değil. Ya siz? Sizinki nedir?"

"Kırmızı bir Ford 4x4." Papaz muzipçesine gülümseyerek omuzlarını silkeledi. "Birinin statükoyu biraz sarsması gerek. Bu neden ben olmayayım?"

Megan gülümsemekten kendini alamadı. Kendi çocukluğunda Tom McCoy gibi papazlar olsaydı, dua kitabının arkasına karalamalar yapacak yerde kilisede daha dikkatli olabilirdi.

"Biraz konuşabilir miyiz, Peder Tom?"

Megan, Mitch'in sesini işitince arkasına döndü. Mitch ceketinin önü açık, rüzgârdan saçları dağılmış bir halde içeri girdi. Megan'ın kiliseye gelmekte kendisinden çabuk davrandığını gördüğüne sıkılmış gibiydi.

"Şimdi de yerel kilise mensuplarını mı sorguya çekmeye başladın Ajan O'Malley?"

"Pederden yalnızca küstahçasına bölgecilikle mücadele etmekte sabırlı olmam için dualarımda bana yardımcı olmasını rica ediyordum."

Mitch uygun bir yanıt bulamayınca homurdanarak papaz: döndü. İyi havalarda Tom McCoy'la golf oynardı ve adamdan hoşlanırdı. Kasabada Pederin fazla liberal olduğu konusunda söylentiler dolaşır ve Peder Tom da Mitch'in saygı duyduğu bir kayıtsızlıkla bunlara omuz silkip geçerdi.

Tom McCoy, Mitch'e baktı. "Sen de benim zanlı olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Ajan O'Malley sizi aksini düşündürmeye mi yöneltti yoksa?"

"Peder Tom'la rutin bir sohbet yapıyorduk" dedi Megan. "Bunun için senden izin almam mı gerekiyordu?"

"Notları konuştunuz mu?"

"Hayır."

"Ne notları?" diye sordu Peder Tom. "Fidye mi istendi yoksa?"

"O kadar basit olmasını isterdim" dedi Mitch. "İki not bulundu: Biri Josh'un çantasında, ikincisi bir defterinde. İkisinde de günahtan sözediliyor."

"Ve bunun doğal bağlantısı da Kilise oluyor" diye Peder Tom, polis şefinin sözünü tamamladı.

"Cemaatınızda akli dengesi bozuk ya da fanatik biri olarak aklınıza gelebilecek biri var mıydı diye araştırıyorum -özellikle Kirkwood'larla ilişkili olan biri."

"Bizim fanatiğimiz Albert Fletcher'dir ama o Papa'yı dinsizlikle suçlamayacağı gibi bir suç da işlemez. Eğer olay sırasında nerede olduğuna dair bir kanıta ihtiyacı varsa, o gece Josh'un sınıfına ders veriyordu. Akli denge bakımından

birkaç kişi var ama ben psikopat canavarlardan değil, sorunları olan kişilerden söz ediyorum. Hayır, Hannah ya da Paul'e kötülük edebilecek kimseyi tanımıyorum."

Mitch düşkırıklığını saklamak için elinden geleni yaptı. Bu tür vakalar öyle kolay kolay çözümlenmezdi. Bir polis her çıkmaz yolu ağırına almamalıydı; bunlardan pek çoğuyla karşılaşacaktı. Araştırma hiçbir yere varmıyordu. Hannah ile Paul notların televizyonda açıklanmasına beklendiği gibi çok bozulmuşlardı. Okul personeliyle yapılan görüşmeler kırtasiye yükünün artmasından başka bir işe yaramıyordu. Emniyette bir sızıntı vardı, herkes aşırı çalışıyordu ve Mitch, O'Malley otoritesine meydan okuyordu.

Megan, "Josh'un kilisede yardımcılık eğitimini konuştuk" dedi. "O da çıkmaz bir sokak sanırım."

"O zaman sizi işinizle başbaşa bırakalım, Peder" dedi Mitch. "Aklınıza bir şey gelirse beni ararsınız."

"Arayacağım. Ve bu arada hepimiz dualarımızı eksik etmemeliyiz."

Megan kilisenin yan kapısından Mitch'in önünde çıkıp iki basamağı indi. Kaldırımla park yeri arasında kar küreklenip on metrede bir, minyatür bir sıradağ gibi dizilmişti.

Mitch'e bakmadan, "Bütün gün büromda oturup tırnaklarımı yapacağımı mı sanmıştın?" dedi. "Ama o zaman Leo'ya benzemezdim sanırım."

Kaldırım kenarında durup eldivenli elini çenesine dayadı. "Dur bakalım. Leo olsaydı ne yapardı? Tamam buldum. Mavi Kaz Birahanesi'ne gidip bir iki kadeh içelim. Sonra da osurup geğirerek elimizde ipucu olmamasına küfrederiz."

"Leo iyi bir polisti. Onu kötülemeye kalkışma. Ve beni işini yapma demedim sana."

Mitch yanıt beklemeden arabasına yürüdü. Megan atkısının ucunu omzundan atarak arkasından yürüdü.

"Doğru, sana sormadan bir şey yapmamamı söylemiştin. Sırf yüzden, diplomasi hatırına şimdi sana bundan sonra ne yapmamı istediğini soruyorum."

Mitch'in kahkahası buz gibi havada silah patlamasından farksızdı. Omzunun üzerinden kadına baktı. "Sen gerçekten belanı arıyorsun, O'Malley."

"Yıllardır aynı şeyi dinlemişimdir."

"Hiç anlamayacak mısın peki?"

"Sanmam." Megan park yerinden içeri girerken anahtarlarını çıkardı. "Sen nereye gidiyorsun?"

"Ben, Kadınlardan Nefret Edenler Kulübü'ne uğrayıp Geyik Locası'ndan arkadaşlarla bowling oynayayım diyordum" Mitch kapısını açtı. "Biz erkekler öyleyiz işte."

Megan başını yana eğdi.

"Ben Josh Kirkwood'u kaçıran hayvanı avlamaya gidiyorum" dedi Mitch. "Ve sen de Ajan O'Malley, yolumdan uzak durabilirsin."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

3. GÜN

SAAT 16:55 -4,9°C

Megan, kriz merkezine vardığında gün kararmaya başlamıştı. Öğleden sonrasını Josh'un düzenli olarak görüştüğü yetişkinlere tekrar giderek geçirmiş, anlayış dağıtmış ve saatin her tıkırtısıyla daha da büyüyen sorulara yanıt alamamıştı.

Josh'un öğretmeni Sara Richman'ın iki oğlu vardı. Daha önce iki kere sorguya çekilmiş olmasına rağmen olanlar hakkında konuşurken ağlamadan duramıyordu. Josh'un oymak beyi Rob Phillips savcılık bürosunda memurdu ve son üç yıldır bir sarhoş sürücü sayesinde yaşamının sonuna kadar tekerlekli sandalyeden kalkamayacaktı. Phillips tatilinden yararlanarak gönüllü merkezinde çalışıyordu.

İnsanlar kimi evlerine ailelerine gitmek, kimi de bir şeyler yiyip geri dönmek üzere itfaiye salonundan çıkıyorlardı. Megan, Jim Geist'ı aradı ve onun yerine kendi ajanlarıyla Mitch'in adamlarının birkaçının gelen telefonlara cevap verdikleri odada Dave Larkin'i buldu. Odada sürekli telefonlar çalıyordu. Polisler ve gönüllüler içeri girip çıkıyor, broşürler ve yiyecek getiriyor, aceleyle yazılmış notları ve faks mesajlarını götürüyorlardı.

Larkin'in üzerinde mavili beyazlı bir Hawaii gömleği vardı. Kulağı ile omzu arasına telefon almacını sıkıştırmış, bir kâğıda acele bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırıp Megan'ı görünce gözlerini yuvarladı.

"Hayır, özür dilerim, Bay DePalma, Ajan O'Malley'i hiç görmedim. Bütün gün bir ipucu peşinde dışardaydı. Evet, efendim. Önemli olduğunu anlıyorum. Mesajı kendisine

ileteceğim." Megan'a bakıp yüzünü buruşturdu. "Sizi evinizden mi arasın? Anlıyorum. Evet, efendim."

Larkin telefonu kapattı, parmağını kulağına sokup karıştırırken Megan'a komik bir telaşla baktı. "İrlandalı, bana çok şey borçlusun."

Megan, Larkin'in yanındaki iskemleye oturup dirseğini masaya dayadı. "Seksle ilişkili olmayan her şeyi veririm."

"Tüh!" diye homurdandı Larkin. "Bunu bilseydim telefonu sana verirdim."

"Sen esaslı bir dostsun. DePalma dünyada konuşmak istediğim son insan."

"Haklısın da. Bir ajan ızgarası istiyormuş gibi bir hali vardı."

"O gazetecileri kızartmak istemeli aslında. Biri Henry Forster ile Paige Price'ı şişe geçirmek isterse ben patates salatasını yapmaya hazırım. Senin burada ne işin var? Jim otele mi gitti?"

"Evet. Ben mesai saati dışında çalışıyorum." Larkin gülümsedi. "Sana gönüllü sıkıntısı çekmeyeceğini söylemiştim.

"Sana minnettarım. Laboratuardan notlar konusunda bir haber var mı?"

"Televizyonda yayınlanmadık bir şey yok. Ninhidrin testini ısı ve rutubetle hızlandırıp ultraviyole altında tekrarladık. Kâğıtta parmak izi olsaydı flürosanlaşıp ışık altında parlardı. Ama hiçbir şey olmadı."

Megan içini çekti. "Eh, o kadar da şanslı olacağımızı ummuyordum. Bu öyle sıradan bir gerizekâlı değil. Eldiven giyecek kadar işini biliyor. Kamyonetten yeni bir haber var mı?"

"Eyalette her üç kişiden birinin açık renkli bir kamyonet süren birini tanıdığını söyleyebilirim." Larkin, Geist'in not defterini önüne çekip sayfalarını karıştırdı. "Bir kere New Plague'daki polis şefi sarı kamyonetti sabıkalıyı araştırmış. Kamyonetin üzerinde şimdi çölde güneş batışı resmi varmış ve herif de Çarşamba geceleri bowling liginde oynarmış. Bu hafta 220 puan alıp iki kere birer kasa bira kazanmış."

"Talihli köpek. Başka?"

"Jim, ihbarları coğrafi olarak sıralamış. Bu öğleden sonra Şef Holt ile görüştü. Listeyi birlikte gözden geçirdiler, Jim birini, Holt'un bir adamıyla diğerlerini denetlemeye gönderdi."

"Şu listeyi bana versene."

Larkin listeyi uzattı, sonra arkasına yaslanıp kollarını başının üstüne kaldırıp gerindi. "Bu işi hallettikten sonra bir hafta sonu Montana'ya kayak yapmaya gider miyiz? Whitefish'te bir dairesi olan bir arkadaşım var."

Megan komşularının haklarında ihbarda bulundukları Park County sakinlerinin ad ve adreslerini inceledi. "Ben kayak yapmam."

"Daha iyi ya. Zamanımızı sıcak su dolu küvette geçiririz."

"Sen soğuk bir duş alsan daha iyi olur gibime geliyor."

Okuduğu ad bir şamar gibi çarpmıştı Megan'ın yüzüne. Belirli bir kamyonet hakkında gelen ihbarları ve üzerlerine

çekilen kırmızı çizgilere bakarken oturduğu yerden doğruldu. "Bu da ne demek oluyor?"

Larkin uzanıp listeye baktı. "Holt onları denetlediğini söyledi."

"Namussuz herif!" diye homurdanan Megan ayağa fırladı. Tansiyonunun tehlikeli bölgeye doğru yükseldiğini hissediyordu. Kulaklarında bir zonklama başlamıştı. Ayağa kalkıp iskemleyi çarpar gibi masaya itti. Gürültü telefon seslerini bastırmış, herkes o yana dönmüştü.

Megan kapıdan çıkarken Larkin, "Nereye?" diye seslendi.

"Kıyameti koparmaya!"

Larkin çenesini avuçladı. "Eh, yemek ve çılgın bir seks gecesi suya düştü" diye söylendi.

SAAT 17:01 -4,9°C

Mitch odasında masasının üstündeki sarı renkli ışığın altında serili raporların ve ifadelerin önünde oturuyordu. Natalie'yi eve, fener alayına katılacak çocuklarına yardıma göndermişti. Valerie lise bandosunda flüt çalıyordu. Troy ise son sınıfların arabasında yer alacaktı. Belediye meclisi Kar Festivali'ne devam etmeye karar vermişti ama şimdi her olay Josh'un kaçırılması üzerinde yoğunlaşacaktı. Toplum birliği gösterisi hem trajik hem de güçlü olacaktı.

Gün, Mitch'i hem bedenen hem ruhen tüketmişti. Sürekli baskı, acillik duygusu sinirleri de sabrı da yıpratmaktaydı. Okul personelinin çoğunu kendi sorguya çekmiş, sonra da okul bahçesinde yine uzun uzun dolaşmıştı. Josh'un

defterini arabasının üstüne koymuş olan kişinin kimliği hakkında bir ipucu arıyordu. Ve bu arada muhabirler sivrisinekler gibi peşini bırakmamışlardı. Ama hepsi boşunaydı. Otoparka girmek kolaydı ve kimse bir şey görmemişti. Defteri bırakmak için arabayı Explorer'in yanına çekip camdan uzatmak yeterliydi. Basit ve şeytanca. Sinir bozucu.

Her nasılsa bir vakit bulup kızını festival geçidin götürmek için kendini toparlaması gerekiyordu. Kaynanası telefon etmiş, Jessie nasılsa hafta sonunu kendilerinde geçirdiği için kocasıyla birlikte kızı festivale götürebileceklerini söylemişti. Ayrıca polislerin sınıflara girip çocukları korkuttukları bu sırada, kızın kendisiyle gitmekten huzursuz olacağını da düşünüyordu.

Mitch kendini tutamamıştı. Joy en iyi zamanlarda bile sabrını taşırırdı ve şimdi en iyi zamanlardan birinde değillerdi. "Yani kızım benden korkar mı diyorsun?"

"Hayır! Ne münasebet. Ben yalnızca..."

"Ne demek istiyorsun, Joy?"

"Kirkwood'ların çocuğu sokaktayken kaçırılmıştı."

"İnan bana, Joy, ben yanındayken biri Jessie'yi kaçırmaya çalışırsa beynine kurşunu yer."

"Öyle konuşman gerekmez..."

"Kızımın benim yanımda güvenlikte olmayacağını söylersen biraz sinirleniyorum elbette."

"Ben öyle bir şey söylemedim!"

Ama aklından geçti, diye düşündü Mitch. Bunu hep düşünürdü ve düşüncelerini zehirli iğneler gibi ustaca Mitch'in derisinin altına zerkederdi. Kızını ona emanet etmişti ve kızı ölmüştü. Torununu ona emanet etmişti ve torunu ölmüştü. Her şeyden Mitch'i sorumlu tutardı ve açıkça bir şey söylemeyip o suçlama duygusu içinde saklar, onun içinde habis bir ur gibi büyümesine izin verirdi.

Mitch de aynı şeyi yaptığı için iyi bilirdi bunu.

Ellerini yüzünden geçirdi. Bir yanı bu karabasan sona erene kadar uyumak istiyordu ama uyursa da karabasandan kurtulmuyordu ki. Uyanıkken bu olay vardı. Uyuduğu zamansa bir kan denizi içinde boğulduğunu görüyordu rüyasında.

"O birkaç şeyi de eve giderken alamaz mısın?"

"Allison, on sekiz saattir çalışıyorum. Eve gelmek, uyumak, yemek yemek, duş yapmak, tıraş olmak için üç saatim var. Ondan sonra da mahkemede olmalıyım. Lanet 7-Eleven'e uğramayı hiç istemiyorum. Sen top sahasına giderken yolda bir şeyler alamaz mısın?"

"Park yolundaki o dükkândan nefret ediyorum. Çok kötü bir orası."

"Tanrı aşkına, beş dakika bile sürmez. Gün ortasındayız. yerleri ortalıkta kimse yokken geceleri soyarlar."

"Böyle tartıştığımıza inanamıyorum. Neden buradan gitmiyoruz sanki? Her gün biraz daha beter oluyor. Kendimi evimde tutsak gibi hissediyorum..."

"Şimdi yine ona başlama. Bu kavgayı bir daha etmeden on on iki saat uyumamı bekleyemez miyiz?"

"Pekâlâ. Nasıl istersen. Ama gerçek bir tartışma istiyorum, Mitch. Bu şekilde yaşamak istemiyorum."

Karısının son sözleri zihninde yankılanırken Mitch parmağındaki altın halkaya dokundu.

Adalet yoktu. Mantık yoktu. Hannah Garrison'un oğlunu, tek açıklaması zalim bir şaka olan yüzü belirsiz bir hayalete kaptırmasında adalet yoktu. Aslında alay edilen yaşamın anlamı olması gerektiğini düşünen insanlardı.

Mitch kendini cezalandırmak ve yumruğunu adaletsiz dünyaya sallamak için bu bir iki dakikayı çaldığı sırada saat tıkırdamaya devam ediyor ve geçen her saniye içindeki çaresizliği artırıyordu.

Kafasını ve kendisini toparlamaya, düşüncelerini bir noktaya yöneltmeye ihtiyacı vardı. Koltuğun kenarlarını sıkıca tutarak Miami'deki emniyet psikiyatrının gösterdiği gibi derin ve sakinleştirici soluklar almaya çalıştı. Kafanı yalnızca derin soluk alıp vermeye yönelt. Mitch o ukala herifin koca kıçına bir tekme indirmeyi düşündü.

"Eğer oradaysa beni görecektir!"

Ses Megan'ındı. Öfkeli. Ardından Noga'nın gökgürültüsünü andıran ayak sesleri.

"Ama Bayan O... yani Ajan, rahatsız edilmek istemediğini söyledi."

"Rahatsız mı? Ya paramparça edilmeye ne dersin?" Mitch ancak doğrulduğu sırada Megan da içeri girmişti

Elleri belinde olarak kapı önünde durduğu anda kendisine aşırı büyük gelen ceketi de omuzlarından kaymıştı. Bir türlü

boynuna sarmayı beceremediği uzun atkı bir omzundan yere kadar sarkıyordu.

Noga da kadının arkasından göründü. "Kusura bakma, Şef, onu durduramadım."

Noga kolejdeyken rakip takımı durdururdu ama, Megan O'Malley'i durduramamıştı. Her nedense bu Mitch'e gayet mantıklı geldi. Noga'ya çıkmasını işaret etti.

"Sıra bende, Şef!" dedi Megan, Noga arkasında kapıyı kapatınca. "Neden bana Olie'nin seksen üç model bir Chevy kamyoneti olduğu söylenmedi? Kamyonet hakkında kendisiyle dün akşam konuştuğun neden söylenmedi?"

"Ben sana rapor vermek zorunda değilim, Ajan O'Malley. Rütben benimkinden yüksek değildir. Patronum değilsin benim."

"Hayır, sen kimseye hesap vermezsin, değil mi? Burası senin kasaban. Senin insanların. Senin soruşturman. O çocuğun cesedi bir çöplükte bulunup da bunu Olie Swain'in yaptığı ortaya çıkarsa gidecek de senin kellen olur."

Megan erkeğin bu darbeyi yediği anda sarsıldığını hissedebiliyordu.

"Steiger daha dürüst çıktı. Onun ne mal olduğunu ilk gördüğüm anda anlamıştım. Sen canın isteyince işbirliği yapıyorsun, istemediği zaman da oyuncaklarını toplayıp bana evime gitmemi söylüyorsun."

"Pekâlâ" dedi Mitch o aldatıcı yumuşak sesiyle. "Evine git. Ben haksızlık sızlanmalarını dinleyecek durumda değilim."

"Ben de..." Megan öfkesini frenleyerek sustu. Bir an adamın üstüne atlamayı düşündü. Onu dişleri takırdayana

kadar sarsmak istiyordu. Ama öfkeli bakışlarla yetindi.

"Senin durumun bir yana, bir iki konuyu açıklığa kavuşturmamız gerek" dedi. "Bu bir soruşturmadır ve ben de bu soruşturmanın bir parçasıyım. O yüzden zanlılardan kabul ettiğim birinin, bir tanığın ifadesine uygun bir kamyoneti olduğu ortaya çıkarsa bunu bilmem gerekir."

"Bir şey çıkmadı" dedi Mitch. "Helen Black, kamyoneti teşhis edemedi. Olie olay saatinde başka yerde olduğunu kanıtlayabiliyor..."

"Ki bunu da kimse doğrulamadı..."

"Kamyonetin içinde bir şey yoktu..."

"Elinde arama emri olmadan o kamyonetin içine baktın ha?" Megan kulaklarına inanamıyordu. "Tanrım, bu kadar budalaca..." .

"Sözlü onayı vardı..."

"O da bir bok demek değildir!"

"Eğer bir şey bulsaydım kamyoneti yanlış yere park etmekten çektirebilirdim ve böylece bir arama emri çıkartabilirdik. Olie'yi ya da kamyoneti Josh'un kayboluşuna bağlayacak hiçbir şey göremedim."

"Parmak izlerini de görebilir misin, Supermen?"

Megan'ın alaycılığı erkeği tahmin edemeyeceği kadar incitmişti. Acıya karşı otomatik tepkisi öfkeydi. Megan'ın üzerine yürüyerek, "Kamyoneti arama emri alınamazdı, Ajan O'Malley" dedi. "Orada parmak izi aramak, luminol sıkarak kan lekesi aramak kesinlikle olanaksızdı. Olie Swain'den kuşkulanmak için hiçbir neden yok elimizde."

"Ama sen benim adamdan kuşkulandığımı biliyorsun. Sırf bu nedenle olsa bile bana haber verilmesi gerekirdi -dün gece olmazsa en azından bu sabah."

"Aklıma gelmedi." Mitch ona söylemesi gerektiğini biliyordu. Onun durumu öğreneceğinden hiç kuşkusu yoktu. Megan haklıydı. Kendisi hem oyunu hem de oyuncuları yönetmek istiyordu. Deer Lake onun anlayamayacağı bir şekilde kendi kasabası, kendi sığınağıydı. Kendisinin denetim duygusunun bir hayal olduğunun gösterilmesinden nefret ediyordu.

"Bu soruşturmada birlikte çalışıyoruz, Şef. Ben buraya vitrin süsü olarak gelmedim. Bir iş yapmaya geldim ve safdışı bırakılmaktan hiç hoşlanmıyorum."

Öfkesinin büyük bir kısmı buradan kaynaklanıyordu; dışlanmıştı. Olie ile kamyonetini ondan önce herkes duymuştu. Eski dostlar kulübü kendisini yine pas geçmiş, cascavlak ortada bırakıvermişti. Bu ilk defa olmuyordu ve sonuncu olacak da değildi, ama bu Megan'ın karşı koymadan durumu kabulleneceği anlamına da gelmezdi.

Mitch ağır ağır gerileyip döndü. Ekip odasında çalan telefonların sesi duvarları güçlükle aşıyor, uzaklardan gelen sesler yalnızca kendi yalnızlık duygusunu artırıyordu.

"Pekâlâ" dedi. "Sana söylemeliydim ve söylemedim. Şimdi biliyorsun artık."

Mitch ancak bu kadar özür dileyebilirdi. Megan küçük zaferlerle yetinmeyi bilirdi. Kendi gerilimini de gevşeterek içeri girdiğinden bu yana ilk kez görüyormuş gibi çevresine bakındı.

"Neden karanlıkta oturuyorsun?"

"Öyle işte... kadere küfredip duruyordum" diye mırıldandı Mitch. "Sence bir sakıncası yoksa bunu yalnız yapmak isterim."

"Pek yararı olmuyor, değil mi?"

Gerçeğin açıklanması. Bir tür itiraf. Mitch kadının vurgulamasını sezebilmişti. Birbirlerine benziyorlardı herhalde. Her ne kadar kulağa garip gelse de. Polis olarak aynı olayları yaşamış, çok şey görmüş, çok derinden hissetmişlerdi. Kadında da kendi adalet duygusu vardı ama onunki kadar lekelenmiş değildi. Bu gerçek Mitch'in kendini yaşlı ve yorgun hissetmesine neden oldu.

Masasının ardındaki pencereye dönüp, jaluzinin aralığından baktı. Gece mürekkep kadar koyu, soğuk ve iticiydi.

Megan ilişkilerinin bir karesinden diğerine geçtiklerini farkında olmadan erkeğe biraz daha yaklaşarak, "Kendir suçlayamazsın, Mitch" dedi. Şef dememişti.

"Suçlarım elbette. Hem de pek çok şey için."

Megan son adımı da atıp aralarındaki açıklığı kapattı, başını kaldırıp erkeğe baktı. Işığın düştüğü yerin hemen kıyısında durmalarına rağmen Mitch'in yüzündeki gerginlik eski anıların çizgileri belli oluyordu. Mitch kaşlarını çatıp başını çevirdiğinde solgun ışıkta çenesindeki gümüş yara daha da belirginleşti.

"Ne için?" diye Megan hafif bir sesle sordu. "Karın için mi?"

"O konuda konuşmak istemiyorum." Mitch sert bir yüz ifadesiyle kadına döndü. "O konuda hiç konuşmak istemiyorum."

Kadını kendisine çekti, başını eğip serin saçlarına dayadı. Hafif bir yasemin kokusu geldi burnuna. "Senden istediğim bu." Kadının çenesini kaldırıp dudaklarıyla dudaklarını buldu.

Öpüşmenin sıcaklığı kavurucuydu. Sıcak ve ilkel bir tepki uyandıran kaba, çılgın, çıplak, seks öpücüğü. Megan da öpücüğün uyandırdığı ihtiyaçla titreyerek onu öptü. Denetimini bırakıp bu ilkel ihtiyaç dalgasına kapılma arzusu içindeydi. Mitch'in o erkek kokusunu, boyları ve güçleri arasındaki farkı, erkeğin sırtındaki kasları elinin altında hissedişini, dilinin diline dolanarak uyandırdığı erotik hissi düşündü.

Megan'ın içinden bir özlem sesi yükselince erkek açlık çekercesine buna yöneldi. Kadını tutan kolu onu kaldırıp göğsüne yasladı. Öteki eli memesinin üzerine kapandı, Megan onun parmaklarının o duyarlı yuvarlağı ezdiğini hissederken soluğu kesilir gibi oldu.

Mitch dudaklarını kadının dudaklarından çekerek yanaklarını, alnını öptü. "Seni istiyorum. Senin içinde olmak istiyorum. Şimdi."

Megan onun bu sözlerinin uyandırdığı görüntülerle, sinir uçlarında dolaşan duygularla titredi. Onun sertliğini, söylediği şeyi yapmaya hazır olduğunu karnının üzerinde hissediyordu. Kendi de onu istiyordu. Bu arzunun bütün gücünü içinde hissetmek, yaşamını düzene sokan o denetimi tümüyle bırakmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

Ama onun odasındaydılar. O polis şefiydi, kendi de CTB ajanı. Bu büroda birbirlerini görecekler, iş yapacaklardı. Aralarındaki bu ateş sönüp de her gün buraya gelmeye devam ettiklerinde ne olacaktı?

"Ben... yapamayız" diye soluğu kesilmiş bir halde, vücudu evet deme ihtiyacıyla kıvranarak mırıldandı.

"Nasıl olmazmış?" Mitch kadının çenesini tutup gözlerinin içine bakmaya zorladı. Bakışı sımsıcaktı, tutkuyla parlıyordu. İstediği buydu işte. Onun içine, ne yükün ne de suçluluğun olmadığı bir tür akkor halindeki karanlığa gömülmek.

"Seks bu." Mitch kadının sırtındaki kolunu biraz daha sıktı. "Üniformamız olmayacak. Bundan mı korkuyorsun yoksa?"

Megan erkeğin göğsünü iteledi ama kurtulmayı başaramadı. "Sana söylemiştim, ben senden korkmuyorum."

"Ama benim yanımda kadın olmaya korkuyorsun?"

Megan yanıt vermedi. Veremez, diye düşündü Mitch. Evet derse zayıf bir noktası olduğunu kabul etmiş olur. Hayır derse kendisiyle yatmaya razı olması gerekir. Öyle sıkışık bir duruma girmeyecek kadar dikkatliydi. Ve iyi bir de nedeni vardı kuşkusuz. On yıllık meslek yaşamında karşısına çıkan ilk polis kendisi değildi herhalde. Miami'deki günlerini hatırladı, ekibe gelen yeni kadınla önce kimin yatacağı konusunda bahse tutuşulurdu. Ve böyle bir şey olduğunda da bunun ne demek olduğunu bilirdi. Kadın, meslektaşlarından göreceği saygınlığı kaybederdi. Megan için saygınlık her şeydi. İşi kendisi için her şeydi. O çizgiyi aşması için basit bir şehvetten çok fazlası gerekirdi. Ve Mitch kendi kendine daha fazlasını vermek istemediğini hatırlattı.

İstemeye istemeye bıraktı kadını. "Belki böylesi daha iyi" diye söylenerek parkasını askılıktan almaya gitti.

Megan gözlerine inanamayarak onun parkayı giymesini izledi. Onu öyle öpebiliyor ve sonra hiç önemli değilmiş dönüp gidebiliyordu. Bunu düşünmek bile arkasından bir tekme savurma isteği uyandırıyordu. Ama bunu yapmadı. Dilinin ucunu yakan kızgın sözleri de yuttu. Bir girişimde bulunmuştu, o da reddetmişti. Basit.

"Nereye gidiyorsun?"

"Jessie'ye, onu McDonald's'a, sonra da meşaleli törene götürmeye söz verdim."

"Oh."

Mitch çağrı cihazını beline takarken kadına baktı. Saçları tokasından kurtulmuş, vahşi bir atın yelesi gibi omuzlarına dökülmüştü. Gözleri irileşmişti ve normalde izin verdiğinden çok daha fazlasını gösteriyordu.

Mitch kendisini de şaşırtan bir şey söyledi. "Bir Big Mac'a ve sonra da soğuktan donmuş palyaçolara ne dersin?"

Megan'ın gözleri kuşkuyla kasıldı. "Bana neden iyi davranıyorsun?"

"İnsaf, O'Malley. McDonalds dedim, Lutece değil. İster gelirsin ister gelmezsin."

"O kadar naziksin ki reddetmek mümkün değil ama sizi rahatsız etmek istemem."

Mitch kadının hırçınlığına gülümsedi. "Doğrusunu söyle, herhalde geleneksel Kar Festivali için Grace Lüteryen Kilisesi'nin lutefiskini yemeğe gideceksin."

Megan burnunu kıvırdı. "Bu yaşamımda asla. Bir masanın cilasını sökecek bir şeyi ağzıma koymamayı prensip

edinmişimdir. Lutefiskin insanların yiyecek başka şeyleri olmadıkları zaman yedikleri ve yanlışlıkla gelenek olmuş bir şey olduğunu sanıyorum."

"İskandinavyalılar'ın o kadar asık yüzlü olmalarına şaşmamak gerek. Eğer külsuyunda, haşlanmış morina balığı yemek zorunda kalsaydım ben de Max von Sydow'a benzerdim."

İkisi de kahkahayı basınca bir kere daha ilişkilerinin dostluk bölümüne giriverdiler.

"Big Mac?" diye Mitch kaşlarını kaldırarak sordu.

Megan bunu yapmak isterdi. Ama aslında büroya dönüp DePalma'yı aramalıydı.

"Yürü haydi" dedi Mitch. "Kızarmış patatesler benden. Ne dersin, ha?"

"Tamam, gidelim haydi." Megan atkısını boynuna sardı. "Sen patatesleri alırsın, ben de mide haplarını."

ON ALTINCI BÖLÜM

3. GÜN

SAAT 18:16 -4,9-C

Yemeğe fazladan birinin gelmesi Jessie'yi kuşkulandırmıştı Mitch'in yemeklerini alıp gelmesini beklerlerken Megan'a uzun uzun baktı. Megan da bir şey söylemiyor, Mitch'in kızın inceliyordu. Jessie Holt, iri kahverengi gözleri ve düğme burnuyla çok sevimli bir kızdı. Uzun saçları arkaya taranmış ve ta beline kadar uzanan bir örgü yapılmıştı. Başının garip yerlerine garip açılarla yerleştirilmiş iki toka, bunların Jessie'nin kendi katkısı olduğunu gösteriyordu.

Kız hiç de memnun görünmeyerek, "Sen babamın sevgilisi misin?" diye sordu.

"Babanla birlikte çalışıyoruz," diyen Megan, usta bir hareketle konudan uzaklaştı.

"Sen de polis misin?"

"Evet."

Jessie arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak bunu düşündü. Üzerinde renkli karelerden oluşan bir kazak vardı ve ön tarafına çilli ve çift örgülü yünden saçlı bir kız yüzü aplike edilmişti. Kız saç kuyruklarından birini alıp burnuna sürttü.

"Ben hiç kız polis görmemiştim."

Megan dirseklerini masaya dayadı. "Sayımız pek fazla değildir. Babam da polisti. Sen de büyüyünce polis olmayı

düşünür müsün?"

Megan boğazına kadar yükselen kahkahasını tuttu. "Güzel bir plan. Veteriner ne iş yapar?"

"Hasta hayvanlara yardımcı olup onları iyileştirir."

"Çok güzel bir iş. Ben de hayvanları severim. Evde iki kedim var."

Jessie'nin gözleri irileşti. "Sahi mi? Benim Whiskers adında oyuncak bir kedim var. Büyükbabam alerjik olduğu için anneannem gerçek kedi alamayacağımı söylüyor."

"Çok yazık."

"Ama bir köpeğim var." Kız da Megan'ı taklit ederek kollarını masaya dayadı. "Adı Scotch. Benden yaşlı ama benim köpeğim. Babam öyle diyor."

"Babanın dediği doğrudur." Mitch elindeki yüklü tepsiyi masaya bıraktı.

Jessie gülümsedi. Oturan babasının kucağına çıktı, başını geriye atıp yüzüne baktı.

Megan onların yanında yerinin olmadığını hissediyordu. Mitch kızıyla birlikte olmak istemiş, kendisini de kibarlığından davet etmişti. Megan daveti kabul ettiği için pişmandı ve eski anılarının tazelenmesine izin verdiği için kendi kendine içerlemişti. Yetişkin bir kadındı ve uyumsuz teriminin cisimleşmişi olan bir ailesi oldu diye kendine acımaktan vazgeçmeliydi.

"Hey, O'Malley? İyi misin?"

"Ne?" Megan Mitch'e baktı ve gözlerindeki kaygıyı görünce utandı. "Evet evet" diyerek dikkatini önünde kağıda sarılı duran hamburgere verdi. Kızarmış soğan kokusu iştahını açmıştı. "Şey... vakayı düşünüyordum. Bugün hastane personeliyle yapılan konuşmaları incelemeliydim. Belki de geçidi izlemem."

"Kendine biraz zaman ayır" dedi Mitch. "Saatin işlediğini biliyorum ama günde yirmi dört saat de çalışamazsın. Kendin tüketircesine çalışırsan bedenen de ruhen de ölürsün kimseye bir yararın olmaz."

Megan omuzlarını silkti. "Bugün yalnızca on saat çalıştım. Bir iki saat daha çalışabilirim, sonra da dinlenecek birkaç saatim daha kalır. Geceleri daha iyi düşünürüm ben. İnsanı ayartacak fazla bir şey yoktur."

Mitch kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

Jessie sütünü yudumladı. "Baba geçitte geçen seferki gibi peynir kılığına girmiş insanlar olacak mı? Çok komiktiler."

"Herhalde olur yavrum" dedi Mitch gözlerini kadından ayırmadan.

Jessie bir yıl önceki fener alayını anlatmaya koyuldu, Megan, Mitch'in sorularından kurtulduğuna sevinerek küçük kıza döndü, hikâye bittiğinde yemeğin de biteceğini ve o zaman da kaçabileceğini düşünüyordu. Mitch kızıyla başbaşa kalmayı hakketmişti ve kendisi de bu tanımadığı ortamdan en iyi bildiği şey olan işine çekilmek istiyordu.

SAAT 20:19 -6,6°C

Megan, Deer Lake'in ıssız sokaklarından geçerken arabanın ısıtıcısına küfürler yağdırıyordu. Bir geçit yapmak için yılın komik bir ayını seçmişlerse de herkes oradaydı. Megan lise bando takımı borazancılarının kaçının dudaklarının aletlerinin ağızlığına yapışıp kalacağını düşündü.

Jessie'nin geçen yılın geçit törenini anlatışı aklına gelince gülümsemekten kendini alamadı. Eski itfaiye binasının garajında gördüğü araçları hatırlıyordu. Buckland peynir fabrikasından getirtilen peynir tekerleklerini ve palyaçoları, karda kayıp birbirleri üstüne devrilirken kaldırımlarda toplanan insanların kasıklarını tuta tuta güldüklerini hayal edebiliyordu.

Bu gece ne kadar gülünecekti acaba? Bu gece herkesin aklı kayıp çocukta olacaktı ve katılan her kişinin kolunda sarı bir kurdele ve arabaların üstünde de JOSH'U EVİNE GETİR yazılı pankartlar olacaktı.

Megan oğlanın evine dönmesini bütün kalbiyle istiyordu. Ellerinde o kadar az şey vardı ki. İhbarlardan hiçbir şey çıkmamıştı. Sürekli olarak Olie Swain'i düşünüyordu. Bir zanlıya en yakın o vardı. Mitch de öyle düşünmüş olmalıydı, yoksa Olie'nin kamyonetinin içine bakma riskini göze alamazdı.

Mitch'in kamyonet konusunu kendisine açmış olmasını isterdi. Ve kendisini. Megan telefonu açıp on dakikada onun geçmişini öğrenebilirdi. Hatta isteseydi TV7'yi arayıp Paige Price'ın Mitch hakkındaki o programının bir kopyasını alabilirdi. Ya da Miami'de emniyette birini bulur ya da Miami Herald arşivlerinden hikâyeyi elde edebilirdi. Ama bunların hiçbirini yapmayacaktı. Bu bilgi Mitch'in kendisinden gelmeliydi ve bunun nedeni de Megan'ın ödünü patlatıyordu. Mantığın hiçbir öneminin olmadığı ruhunun derinliklerinde, erkeğin kendisine güvenmesini istiyordu.

Sen sözle ifade edilemeyecek kadar aptalsın, O'Malley.

Mitch kendisiyle yatmak istiyordu, kalbini vermek istemiyordu.

Megan onunla gitmek istiyordu. Yeni görevinde üçüncü günüydü ve polis şefiyle seks yapmak istiyordu.

Sen yaşamayacak kadar aptalsın, O’Malley.

Şehvet. Hayvansal cazibe. Patlamak üzere olan bir durumun hassaslaşmış duyguları. Uzun zamandır gözardı edilmiş bedensel ihtiyaçlar. Hepsi de doğru olan ama hiçbiri gerçek olmayan mazeretler, kafasından birbiri ardından geçmekteydi. Gerçeğin ta kendisini aramayacaktı. Bulacağı şeyden korkuyordu. Hiç doyurulmamış olan bir ihtiyaç. Ezelden beri kendisiyle beraber olan bir özlem. Aptalca hayaller.

Yaşamında bir ilişkiye yer yoktu, özellikle de getireceği bütün karışıklıklarla Mitch Holt ile bir ilişkiye. Bu fikri kafasında evirip çevirdiğine inanamıyordu. Aşk, aile ve kara saçlı küçük çocuklar hayali gecenin en karanlık, en derin, en yalnız saatlerine özgüydü ve aydınlık ve gerçeğin doğmasıyla rüya olarak nitelenirdi. Şimdi onlarla uğraşacak ne zamanı de enerjisi olmadığı bir anda ortaya çıkmaları kafasını allak bullak ediyordu. Şu anda yalnızca önündeki olayı düşünmeliydi.

Megan kendisini mesleği boyunca yöneltmiş olan o inatçı kararlılıkla düşüncelerini o yöne doğrulttu ve arabasını buz pistine çevirdi. Park yerinde uzun bir süre oturup Olie'nin hurda kamyonetine baktı. İçinde bir dürtü, erişemediği yerdeki bir kaşıntı gibi kendisini rahatsız ediyordu. Kafasının gerisinde Josh'un defterine yazdığı satırı okuduğunu duyar gibiydi: Çocuklar Olie ile alay ediyorlar

ama bu kötü bir şey. Görünüşü kendi elinde olan bir şey değil ki.

İçerde hoparlörde müzik çalıyordu: Mariah Carey'in Hero adlı parçası. Tribün karanlık ve boştu. Buzun üzerinde ışıklar yanıyor, yalnız bir dansçı melodiyle birlikte kayıyor, dönüyor ve sıçrıyordu. Megan takım sırasına kadar gidip pistin kenarında bir koltuğa oturdu.

Buz dansı yapan genç bir kadındı: bacaklarına siyah dolaklar geçirmiş, mor bir etekli ve fildişi rengi bol bluzlu ufak tefek ama atletik yapılı. Kendini müziğe, el ve ayak hareketlerine vermişti. Her hareketi kusursuz bir hale gelince bir sonrakine karışıveriyordu. Sıçrayışları zarif ve güçlü, inişleri fizik kurallarına meydan okurcasına düzgündü. Müzik birden arttı, yükseldi ve sonra yumuşadı. Kadın da bir müzik kutusu üstündeki bir balerin gibi son dönüşüne başladı.

Megan alkışlayınca kadın ilk kez kendisinin farkında oldu, sonra gülerek el salladı, ardından da elleri belinde, koyarak yanına geldi.

"Çok güzeldi!" dedi Megan.

Kadın soluklarını düzene sokmaya çalışarak omuzlarını silkti. "Daha çalışmak ister ama teşekkür ederim. Şu su şişesini verir misiniz?"

Megan oyuncu sırası üzerinde duran plastik maden suyu şişesini uzattı. "Ben Cezai Takibat Bürosu'ndan Megan O'Malley."

"Ciji Swensen." Kadın kapıdaki havluyu alıp dudaklarını, alnını kuruladı. "Sizi gazetede okudum. Buraya kaçırılma için gelmiştiniz galiba? Dr. Garrison'a çok acıdım doğrusu."

"Josh'u tanır mısınız?"

"Elbette. Kasabada ayağına paten geçiren herkesi tanırım. Buz Dansı Kulübü'nde öğretmenim."

"Bu gece mesai mi yapıyorsunuz?"

"Antrenman. Kulüp her yıl Kar Festivali'nde küçük bir gösteri yapar. Bu benim parçalarımdan biri. Bu gece herkesin geçitte olacağını bildiğimden, tek başıma rahat çalışırım diye düşündüm. Özel bir gösteri bu -Josh için. Kulüp elde edilecek hasılatı gönüllü merkezine bağışlamaya karar yerdi."

"Çok cömert bir davranış."

"Eh, hepimizin bir şey yapması gerekiyor. Bir sapığın Josh'u bu buz pistinin dışından aldığını düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum. Bunu yaptığında ben buradaydım hatta."

"O gece burada mıydınız?"

Ciji bir yudum daha su içerken başını salladı. "Saat yedide dersim vardı."

Pistin öte yanından bir erkek sesi duyuldu. "Müziği bir daha ister misin, Ciji?"

"Teşekkür ederim ama istemem, dinleniyorum, Olie" diye seslendi kadın.

Megan dikkatle bakınca gölgeler arasında Olie Swain'in baş ve omuzlarını farketti. "O gece Olie'yi görmüş müydünüz?"

"Evet." Kadın omuzlarını silkti. "Olie her zaman buralarda bir yerdedir."

"Sizin dersiniz başlamadan buz makinesini çalıştırdı, değil mi?"

Ciji başını salladı. "Çocukların antrenmanı biter bitmez."

"Saat kaçtı?"

"Beşi çeyrek geçe ile beş buçuk arası." Ciji'nin ince kaşları kaygıyla birleşti. "Bakın, kasabada Olie'yi suçlamaya hazır çok kişinin olduğunu biliyorum ama aslında kötü bir insan değildir. Gariptir yalnızca. Tatlı bir insandır. Onun çocukların yanında uygunsuz bir şey yaptığını görmüş değilim."

"Onu o gece daha sonra gördünüz mü?"

"Elbette. Saat sekizde yaşlıların hokey maçından önce makinesini çalıştırdı yine."

Bu da başka şeyler yapması için kendisine saatler bırakırdı. Josh Kirkwood'u kaçırmak da dahil.

Ciji şişesini sıranın üstüne bırakıp elindeki havluyu buruşturdu. "Bu işi onun yaptığına gerçekten inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Biz yalnızca Çarşamba gecesi olanların kronolojik bir sırasını çıkarmaya çalışıyoruz. Kimin saat kaçta nerede olduğunu bilmek bizim için önemlidir. Siz kaça kadar buradaydınız?"

"Sekizi çeyrek geceye kadar. Her zaman yaşlıların ısınmalarını beklerim." Gülümsedi. "Flört etmeye bayılırlar. Çok tatlı insanlardır."

"Olağandışı bir şey görüp duymadınız sanırım."

Kadının yüzündeki gülümseme kayboldu. "Hayır. Dün beni sorguya çeken memura da söylediğim gibi -aksini söyleyebilmek isterdim. Josh için bir kahraman olmak isterdim ama hiçbir şey görmedim."

"Teşekkür ederim" dedi Megan. "Sizi çalışmanızla bırakayım artık. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Tamam." Ciji havluyu atıp zarif bir hareketle pistin ortasına kaydı. "Pazar günkü gösteriye geleceğinizi umarım."

"Gelmeye çalışacağım" diye seslenen Megan pistin öteki ucuna doğru yürüdü.

Olie kadının geldiğini görmüştü. Yüzüne öyle dik dik bakan kadın polis. Onunla konuşmak istemiyordu. Kimseyle konuşmak istemiyordu. İnsanların ne dediklerini biliyordu: kamyoneti polislerin aradığına benziyormuş. Eh, Mitch Holt kamyonetin içine bakmış ve bir şey bulamamıştı. Kendisine öyle yan gözle bakan ve arkasından konuşan insanların cehenneme kadar yolları vardı. Zaten kendisi onların ne düşündüklerine aldırmıyordu bile. Bütün istediği rahat bırakılmaktı.

Plastik Cola şişesiyle kaos kuramları hakkındaki kitabını alıp soyunma odalarına doğru yürüdü.

"Bay Swain? Sizinle biraz konuşabilir miyim.7"

"Şefle konuştum" diye homurdandı Swain. "Söyleyecek başka şeyim yok."

Terbiyeli ol, Leslie! Kabalık etme, Leslie! Ben konuşurken bana asla arkanı dönme, Leslie!

Kafasının içindeki sert sesi duyunca birden irkilmişti. "Yalnızca bir dakika."

Olie odasına gidecek olursa kadın kendisini izleyecekti. Bunu istemiyordu. Odasına bir başkasının girmesinden hoşlanmazdı. Başka insanlar kendi alanına girdiklerinde soluk alamazdı.

Adama yetişen Megan, "Size bir iki sorum olacak" dedi. Adamın kokusunu iki metre öteden alabiliyordu. Kötü vücut bakımının keskin soğan kokusu ile aşırı çalışan tel bezlerinin bayatlamış kolonya kokusu. Üzerinde o ilk gece giydiği kazak ve ceket vardı. Adam elindeki kitabı göğsüne dayamış öylece dururken, cam gözü ileri bakıyor, sağlam gözü çevresinde dolanıyordu.

"Bay Swain, Josh'un kaybolduğu gece burada buz yaptığınızı biliyorum. Onun takımı antrenmanı bitirdikten hemen sonra, değil mi?"

Olie başını salladı.

"Ve yaşlılar takımı oynamadan hemen önce de aynı şeyi yaptınız?"

Baş yine sallandı.

"O ikisinin arasında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Buralardaydım." Kendi saldırgan ses tonu karşısında irkilmişti.

Benimle o ses tonuyla konuşma, Leslie. Bundan pişman olacaksın, Bay Ukala. Seni doğduğuna pişman edeceğim.

Kadın polis kendisine bakıyordu. Olie onu itip geçmek isterdi. Onun kendisine öyle bakmaması için suratına bir yumruk indirmek ve sonra kendisini rahat bırakması için bağırırken bir yumruk daha. Ama bunları yapamazdı ve yapamayacağını bilmek de kendisini zayıf, güçsüz ve iktidarsız hissetmesine yol açıyordu. Hilkat garibesi. Garip yaratık. Doğanın bir yanlışı. Cola şişesini tutan eli kasıldı, kaşlarını çatarken küçük ağzı büzülerek at nalı şeklini aldı.

"Sizi burada gören var mı?" Megan'ın bakışları Olie'ni yarım yün eldivenli eline kaydı. Eldivenin kesik yerlerinden çıkan parmaklarının üzerinde ince mavi çizgiler vardı. Olie açıktaki parmaklarını sıkarken şişeden bir çatlama sesi geldi. Megan'ın kalp atışları hızlandı

"Ben bir şey yapmadım" dedi Olie.

"Ben size bir şey yaptınız demedim, Bay Swain. Ama biliyorsunuz, kamyonetiniz tanığımızın tarif ettiğine çok benziyor. Eğer onu siz kullanmadıysanız kim kullandı? Belki de bir arkadaşınıza ödünç vermiştiniz. Bana söyleyebilirsiniz. Bu size hiçbir suç yüklemez."

"Hayır" dedi Olie, Nike ayakkabıları üzerine ileri geri sallanarak. Aynı zamanda şişeyi de sıkmaya devam ediyordu.

"Bütün gece burada olduğunu söylüyorsun ama bu iddianı doğrulayacak bir kişi yok mu?"

"Ben bir şey yapmadım!" diye bağırdı Olie. "Beni rahat bırak!" Cola şişesini kapının yanındaki çöp tenekesine attı, sonra dönüp karanlık koridorda koşarak uzaklaştı.

"Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum, Bay Swain" diye mırıldandı Megan. Soluğunu tutarak çöp tenekesine eğildi ve Cola şişesini boynundan tutup çıkardı.

SAAT 20:43 -6,6°C

Fener alayı geçidinde Kar Festivali gelenekleri unutulmamıştı -Ayaz Kralı ve elbisesi altına termal iç çamaşırı giymiş olan Karlar Kraliçesi, olta sopalarını tüfek gibi taşıyan Happy Hookers buz balıkçı takımı, mini kar arabalarıyla kaldırımdan kaldırıma yalpalayarak geçen kafayı bulmuş Shrinerler. Atların Çektiği kızaklar, köpek kızakları, karadamı gibi giyinmiş Rotary Kulübü üyeleri. Ancak Mitch'in de tahmin ettiği gibi ortada eğlenceli bir hava yoktu. Sokakları dolduran seyirciler Josh'un isimlerini, pankartları ve kasabanın umutsuzluğunu kaydetmeye gelmiş olan televizyon kameralarını görmezden gelemezlerdi. Gönüllü merkezi grubu, ellerinde yanan mumlarla geçerken çevresinden yükselen hıçkırıkları duyuyordu.

Jessie bu arada her dakika biraz daha sessizleşerek babasının kucağında duruyordu. Sonunda başını omzuna dayayarak eve gitmek istedi.

Mitch kızın burnunun ucunu öpüp sıkıca sarıldı. "Tabii kızım, gidelim bakalım anneannen burnumuzu ve ayaklarımızı ısıtacak sıcak kakao yapar mı bize."

Ama umduğu gülüş gelmedi. Kız başını sallayıp daha sık sarıldı boynuna.

"Mitch, senden kısa bir demeç alabilir miyiz?"

Mitch, Paige Price'a döndü, kadını tutup kalabalıktan uzaklaştırdı. "İnsaf, Paige. Sen hiç pes etmez misin? Sende hiç sınır diye bir şey yok mudur?"

Paige erkeğin umursamayacağını bile bile sanki kırılmış gibi baktı. Garcia o pozunu yakaladıysa şimdi olmazsa bile

daha başka bir haberde kullanabilirdi. Kameraman ona ayak uydurmaya çalışarak yürüyordu. "Burası sınır dışı sayılmaz ki, Şef Holt."

"Hayır, bu önemli kanıtları açıklamanın yanına bile yaklaşamaz. Bugün epey yoğun bir gün yaşadınız, Bayan Price." Mitch alaycı bir ses tonuyla konuşuyordu. İnsanların dikkatlerinin geçitten kendilerine çevrilmekte olduğunun farkındaydı.

"Notlar hakkındaki haberin sizin soruşturmanızı nasıl güçleştireceğini anlamadım doğrusu" dedi Paige.

"Yarın postada birinci hamur kâğıda lazer yazıcıyla basılmış ve kaçırılmanın sorumluluğunu üstlenen yüz elli not çıktığında sizi aydınlatırım. Belki o zaman kameramanınızla gerçek ipuçlarını aramakta olan insanların yanında olacağınıza, o yüz elli kaçığı aramaya gidersiniz."

Jessie alt dudağı titreyerek başını kaldırdı. Gözleri yaşlıydı. "Baba, kızma ne olur."

"Tamam kızım" diye fısıldadı Mitch. "Sana değil, bu hanımefendiye kızdım." Jessie'nin başını omzuna dayayıp Paige'i bir kırtasiyeci dükkânının önüne doğru gerilemeye zorladı. "Kaynağın kimdi, Paige?"

"Bu bilgiyi açıklayamayacağımı bilirsin."

"Aman ne iyi! Senin muhbirlerin dokunulmazlığa sahip ama polis istihbaratı herkese açık, öyle mi? Bu tabloda yanlış bir şey var, Paige."

Kadına sözünü yanıtlama fırsatı vermeden aniden sağa dönünce Jessie'nin başı az daha kameranın objektifine çarpıyordu. Mitch eliyle kamerayı yana itip kameramanın

yüzüne doğru eğildi. "O lanet şeyi yüzümden çek, yoksa şapka niyetine kafana geçiririm!"

Jessie ağlamaya başladı. Mitch hem kızını avutmaya hem de öfkeyle Paige'e bakmaya çalıştı. "O haberi sana sızdıranı bulacağım ve canına okuyacağım."

Paige konuşmadı, Mitch Holt'un yüzünde gördüğü öfkeyle içi tir tir titrerken sakin görünmeye çalıştı. Holt kucağında kızıyla uzaklaşırken Garcia kamerasını bebek gibi kucaklayarak Paige'e eğildi.

"Herifin öfkesi burnundaymış. Ama bana buralarda tutuklanmaya karşı koymamayı hatırlat, olur mu?"

SAAT 21:05 -7,2°C

Joy Strauss, Jessie'nin paltosunu holdeki dolaba asarken Mitch'in duyacağı bir sesle, "Ben de bundan korkuyordum" diye hoşnutsuzluğunu dile getirdi.

Mitch kaynanasının arkasından baktı. Joy ince yapılı, zarif bir kadındı ve ağzını öyle ekşitirmiş gibi büzmese çekici sayılabilirdi. Omuzlarına kadar inen gümüş tellerin seçildiği sarı saçları vardı.

"Bu kaçırılma kızı korkuttu" diye devam etti. Dolap kapısını kaparken başını salladı. "Uyumuş olması bir mucize. Sokaklarda manyaklar kol gezip çocuk kaçırıyor."

Mitch, Jessie'yi göğsüne bastırarak uyarırcasına baktı kadına. "Bir tek vaka, Joy" dedi. "Salgın halini almış değil. Jessie de yalnızca yorgun, değil mi sevgilim?"

Jessie başını salladı.

Joy kollarını açtı. "Anneannene gel bakalım, Jessie Yatmaya gidelim."

"Ben götürürüm" dedi Mitch. Joy burnunu kaldırdı ama talihini fazla zorlamadı. Dilini şaklatarak televizyonun açık olduğu ve Jurgen'in kitabına daldığı oturma odasına yürüdü;

Mitch, Jessie'yi odasına çıkardı, geceliğini giymesin yardım etti. Hafta sonu yer alacak Kar Festivali gösterilerin annenannesi ve büyükbabasıyla ne kadar eğleneceklerin anlattı. Belki de büyükbabası kendisini parktaki buzda heykelleri görmeye götürürdü. Belki de kızağa binerlerdi. Anneannesi buz dansı gösterisine bilet almıştı. Ne kadar eğlenceli olacaktı, değil mi?

Jessie konuşmaya hiçbir katkıda bulunmadı. Yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı, Mitch'in açtığı yatağına girdi. Mitch kızın yanına oturup saçlarını okşadı.

Alnına bir öpücük kondurarak, "Dua et şimdi" dedi.

Jessie babasına baktığında gözleri dolmuştu. İncecik titrek bir sesle, "Baba, korkuyorum" dedi.

Mitch soluğunu tuttu. "Neden korkuyorsun, yavrum?"

"O manyağın beni de kaçıracağından korkuyorum!"

Gözlerinden yaşlar boşanan kız, babasının kucağı tırmandı. Mitch kızını sıkı sıkı kucakladı. "Seni kimse kaçırmayacak, yavrum."

"A..ama biri.. Josh'u... kaçırdı. Anneannem... her gün olduğunu... söylüyor."

"Burada değil, yavrum." Mitch kızı kucağında salladı. "Seni kimse kaçırmayacak. Nasıl güvencede olacağını konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Hani yabancı tehlikesinden ve birinden korktuğun zaman oradan nasıl kaçacağını konuşmuştuk."

"Ama... Josh'u kaçırdılar... ve... ve... o büyük çocuktu. Ben küçüğüm!"

Mitch'in yüreği parçalanıyordu. Jessie'nin başını göğsüne dayadı, gözlerine dolan sıcak yaşları önlemeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. "Seni kimse alamaz, yavrum. Ben buna asla izin vermem."

Onu emniyete alacaktı.

Ağabeyine yaptığı gibi mi?

Bu düşünce bir bıçaktan farksızdı. Derine saplanan eti, kemiği ve ruhu delip geçen bir hançer. Kanatana kadar dudağını ısırdı, yanana kadar gözlerini yumdu. Kızına sıkı sıkı sarılmışken ağabeyinin güvenliğini sağlayamadığı için şimdi onun tek çocuğu olduğunu biliyordu. Ve ne kadar çok çalışsa da, bunu hakettiğine ne kadar çok inansa da, Jessie'yi de koruyacağının garantisi olmadığını da biliyordu.

Her kimsen, lanet olsun sana. Josh'u kaçırdığın için, bu kasabanın masumiyetini bozduğun için lanet olsun sana. Eğer fırsatını bulursam, seni ta cehennemin dibine göndereceğim.

Kızın gözyaşları kesilip uyuyakalana kadar kucağında salladı. Sonra yatağa yatırdı, üstünü örttü, ve sevgisi içinde bedensel bir acı olana kadar baktı. Geçen zamanın farkında değildi. Jurgen'le Joy'un yukarı çıktıklarını, Joy'un Jessie'nin kapısı dışında durduğunu duydu. Ama onun orada olduğunu

farkettiğini belli etmedi ve kadın sonunda döndü, giderken koridor ışıklarını söndürdü.

Mitch, Jessie'den ayrılıp da odadan çıktığında ev uzun zamandır sessizdi. Kızın korkuyla uyanmasına karşılık yatağın yanındaki ışığı açık bıraktı. Onu da eve götürmek isterdi ama Joy bir ay önce istemişti torununun o hafta sonu kendilerinde kalmasını. Sonra Josh hakkında bir şey olduğu takdirde kendine hemen haber verilmesi için emir vermişti. Çağrı cihazının kızı uyandırmasını istemezdi.

Explorer'in saati, geceyarısını on üç dakika geçtiğini gösteriyordu. Mahalle sessiz ve karanlıktı. Kent merkezindeki barlar açık olmalıydılar ama gürültü istemiyordu. Otoyoldaki Big Steer sabaha kadar açıktı ama orada da patronun ve çalışanların kendisine bir şey sormalarını istemiyordu. Karşıda evi boştu ama yalnız kalmak da gelmiyordu içinden.

Megan'ı düşününce az daha kendi kendine gülecekti. Bütün kadınlar içinde...

Allison'un ölümünden bu yana sonu gelmeyen bir kadın sürüsü olmuştu. İyi kadınlar, nazik kadınlar, kendisini memnun etmek için her şeyi yapacak kadınlar ve kalbini kazanmak isteyen kadınlar. Hepsini geri çevirmiş ve kendisinden daha değerli erkekleri aramaya göndermişti. Onların arkadaşlığını ve yakınlıklarını kendisine yasaklamıştı. Bedensel ihtiyaçlar karşı konulmaz duruma gelince Cities'e gitmiş, herhangi bir bağlılığın söz konusu olmadığı rahatlamalar bulmuştu. Bir gecelik ilişkiler artık yaşamının bir parçası olmuştu.

Bunun yaşam için çok zavallı bir mazeret olduğu hiç aklına gelmiş değildi. Bütün istediği ve hazır olduğu şey

buydu. Güvenli ve ıstırapsızdı. Ve boş... ve yalnız... ve bu gece istediği bu değildi.

Bu fikrin akıllıca bir şey olup olmadığını sorgulamasın izin vermeden arabasını Ivy Sokağı'na doğru sürdü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

4. GÜN

SAAT 00:24 -8,8°C

Megan incecik siyah parmak izi tozuyla dolu bir rüya görüyordu. Toz sis gibi havayı kaplamıştı, soluk almaya çalıştıkça ciğerleri ağrıyordu. Sanki göğsü üzerinde bir fil varmış gibi. Her yer parmak iziyle kaplıydı. Parmak izleri kurum gibi rüzgârda uçuşuyordu. Birden gözlerini açınca göğsünün üzerinde oturan Cuma ile yüzyüze geldi. Loş ışıkta gözbebekleri sıvı altına benzeyen kedi ona bakıyordu.

"Tanrım, bir ton çekiyorsun! İn aşağı" diye bağırarak doğrulmaya çalıştı.

Kedi kitap dolu bir kutuya atladı, Megan'a pis pis baktı, sonra arka ayağını bir yoga hareketiyle başının üstüne kaldırıp kıçını temizlemeye koyuldu.

Megan kediyi bırakıp yabancı bir yerde uyanmış olmakla hissettiği uyumsuzluktan kurtulmaya çalıştı. Öteberisini en yakın zamanda açıp burayı bir eve dönüştürmeliydi. Bu göçebelik hissine fazla dayanamayacaktı. Aslına bakılırsa DePalma'nın öfkesi biraz daha artacak olursa Deer Lake'de gerçekten göçebe olacaktı ya.

Olayda bir ipucu elde edebilse üzerindeki bu baskı kalkacak, basının dikkati eyaletin ilk kadın ajanından başka yerlere çevrilecekti. Daha da önemlisi, eğer bir ipucu elde edebilirse Josh'u bulup evine kavuşturma şansı belirecekti.

Kendi takımını kullanarak Cola şişesinden parmak izlerini çıkarıp kartlara geçirmiş, onları da merkezdeki Sicil

Bürosu'na fakslamıştı. Otomatik sistem izlerin eşi arayacaktı. Bulunduğu takdirde hemen kendisine haber verilecekti. İzleri Washington'da FBI merkezindeki Kriminal Bilgi Merkezi'ne de fakslamıştı. Onlar da kendi otomatik sistemlerinde araştırarak bütün ülkeyi tarayacaklardı.

Bir yerde, birinin Olie Swain'i tanıyor olması gerekirdi. Bir yerde biri onu cezaevine göndermişti.

Megan adamın parmaklarının üstündeki ince mavi çizgileri hayalinde canlandırdı. Beceriksizce yapılmış bir dövme. Cezaevlerinde mahkûmların yaptıkları türden. Yemin edecek kadar yakından bakmamıştı ama ona benziyordu. Zaten adam daha başka yollardan da sabıkalı havası vermekteydi.

Kapının vurulması sessizlik küresine çarpan başka bir dünyaydı sanki. Megan ayağa kalkarken refleks bir hareketle sehpanın üzerindeki tabancaya uzandı. Alışkanlıkla kapının yanındaki duvara yaslandı. Kapı bir daha vuruldu. Megan soluğunu tutup bekledi.

"Megan? Ben Mitch."

Megan soluğunu bıraktı, kilidi açtı. Kapıyı açtıktan sonra, "Leo'ya da böyle geceyarısından sonra uğrar mıydın?" diye sordu.

"Hayır."

Mitch elleri ceketinin,ceplerinde olduğu halde içeri girdi. Bakışları Megan'ın mutfak masasına bıraktığı dokuz milimetrelik tabancaya kaydı ama bir şey söylemedi. Belki de geceyarısı ziyaret ettiği kadınların hepsi kapılarını ellerinde tabancayla açarlardı.

"Buradan geçiyordum, ışığını gördüm."

Megan erkeğe Olie'nin parmak izlerini söyleyip söylememeyi düşündü. Kendisinden bilgi sakladığı için ona söylenmişti ama şimdi de o konuyu açmak istemiyordu. Saat çok geçti. Ayrıca, belki herhangi bir sonuç çıkmayacaktı. Üstelik Mitch işten söz etmek istiyor gibi görünmüyordu. Tükenmiş ve yolunu kaybetmiş bir hali vardı. Yerdeki kutular arasından geçip sokağa bakan pencereye yürüdü, orada durup geceye baktı.

Megan da onu izledi, yatak olarak seçtiği kutunun üzerinde yatan Gannon'u okşadı geçerken. Tekir kedi başını kaldırıp baktı, sonra Mitch'e dönüp baktı ve boğazından mutlu bir hırıltı yükseldi.

Megan omzunu pencere pervazına dayadığında Mitch, "Bu akşam neden kalmadın?" diye sordu.

"Jessie ile birlikte olmak ihtiyacındaydın. Size engel olmak istemedim... Geçit töreni nasıldı?"

"Hazin. Hepsi de öyle çok çalışıyorlardı ki... bir değişiklik yaratmak istiyorlardı, korktukları için. Kendilerini kurtarmamı bekliyorlar ama bilmiyorlar ki..." Erkeğin Megan'a çevrilen yüzünde bıçak yarığı gibi derin çizgiler vardı, gözleri kan çanağına dönmüştü. "Ben kimsenin kurtarıcısı değilim. Ben yalnızca bir polisim. Ve polislikten de bıkmışım." Yine pencereye döndü ama gözlerini kapadı. "Bıktım artık."

Acıdan bıkmıştı. Sorumluluktan. O içindeki korkudan, yanlışları düzeltecek özel güçlere sahip olamadığı korkusundan, Supermen değil de yalnızca kendini yükseklerde gören Clark Kent olduğu korkusundan. Megan'a dönerek hepsini yüzünden okumasına izin verdi.

Saçları geriye taranmış, üzerinde cinsiyetinin tarafsızlığını gösteren giysileri olan, o kurallı ve talimattı

Megan değildi bu karşısında duran. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Ayaklarında sadece yünlü çorabı vardı ve boyu kısaydı. Sırtındaki eski plaid sabahlığıyla çok narin, çok ufak tefek görünüyordu. Zırhını çıkarmış Jan d'Arc. Orada sessiz, sabırlı bekliyordu.

"Ben pek kahraman değilim" diye mırıldandı Mitch. "Bunu bilmeliler."

"Sen elinden geleni yapıyorsun. Hepimiz yapıyoruz."

Benim elimden gelen yeterli değildi. Bir kere daha. Erkeğin bir gün önce eski itfaiye garajında söylediği o pişmanlık ve kendinden nefretle dolu sözleri hatırladı Megan.

Mitch yine pencereye döndü. "Bu işin olmasını önleyebilirdim diye düşünüyorum. Böyle bir şeyin yaklaştığını görmeli, bu konuda bir şeyler yapmalıydım. Yaşamımda hep tekrarlanan bir konu bu."

Megan bir şey sormadı. Ne yalvaracaktı, ne de söylemesi için ağzından zorla almaya çalışacaktı. Mitch bunu ihtiyaç duyduğu için ya da istediği için söyleyecekti ya da bütün gece hiçbir şey söylemeden orada duracaklardı.

"Bir oğlum vardı" dedi sonunda. "Kyle. Altı yaşındaydı."

Megan'ın soluğu boğazındaki yumruya takıldı.

"Yanlış zamanda, yanlış yerdeydiler." Mitch başını salladı. "Neden hep böyle deriz ki? Yanlış yerde değillerdi. Karım ve oğlum dükkâna süt ve ekmek almaya gitmişlerdi. Kabzası kesik tüfekli uyuşturucu müptelasıydı yanlış yerde olan. Ama onları oraya ben göndermiştim. Bu beni ne yapar, ha?"

Kurban, diye düşündü Megan, erkeğin yanıtının 'suçlu' olduğunu bile bile. Hiçbir mahkeme onu mahkûm etmezdi, ama kendi kendini mahkûm etmişti ve yaşamının sonuna kadar cezasını çekecekti. Bir kimsenin bir dükkâna gitmesi için basit bir kararı yüzünden, iyi bir insana ömrünün sonuna kadar ıstırap çektiren nasıl bir dünyaydı bu? Ve hiç vicdan azabı çekmeyecek, yaşamlarını mahvettiği insanlar için bir anlık acı çekmeyecek olan bir katil.

"Onları öldürdü orada. Sanki hiçmişler gibi."

Onları hâlâ görebiliyordu o kirli muşamba zemin üzerinde. Cansız. Bedenleri bir tarafa atılmış bebekler gibi garip açılarda bükülmüş, gözleri açık. Ölülerin o bomboş, umutsuz bakışları. Allison'un bir kolu oğluna uzanmış. Elinin hemen ötesindeki Kyle'ın kendisine büyük gelen beyzbol forması kendi kanıyla kızıla boyanmış, bir elinde beyzbolcu kartları. O parlak küçücük yaşam, boş bir bira tenekesi gibi atılmış bir kenara.

"Telsizde çağrıyı duydum" dedi Mitch. "Park yerinde Allison'un otomobilini görmeden anlamıştım onlar olduğunu. Anlamıştım."

Ve şimdi olduğu gibi suçlamalar başlamıştı. İnsafsızca. Zalimce. Kaçınılması imkânsız. Ve yine şimdiki gibi sorular ve arkalarında giderek büyüyen öfke. Kendisi doğru olan için, adalet için o kadar çalışmıştı. Kurallara uymuştu. İlkeleri vardı. İyi bir insandı, iyi bir polisti, dürüsttü. Ödüllendirilmesi gerekirdi, onun yerine yaşamının en değerli kısımları paramparça edilmişti.

"Yüz altmış dokuz dolar" dedi hâlâ pencereden bakarak. "Herifin bu işteki kazancı. Onların hayatının kendisi için değeri."

Mitch gözlerini kapadı, bir tek damla gözyaşı yanağından süzüldü. Gururlu bir insandı, dayanıklı bir insandı ama çektiği acı ve karşı karşıya bulunduğu karışıklık onu altüst etmişti. Bir polisti. Doğruya yanlışa, akla karaya inanırdı, ancak dünyası sisler ve aynalarla dolu bir yere dönüşmüştü. Megan bunu anlamsızdan bir anlam çıkarmaya çalışan bir insanın çaresizliğine sahip sesinde işitiyordu.

İnsanın eşini sevmesi, bir çocuk yapıp sevmesi ve onun için umutlar beslemesi ve sonra ikisini de kaybetmesi tahammül edilemez bir şey olmalıydı. Sevmek ve kaybetmek sevmemekten iyidir derlerdi ama Megan buna inanmazdı. Kalbinin kökleriyle birden sökülüp parçalanmasındansa sevmemek çok daha iyiydi.

"Hannah'yı ve Paul'ü düşünüyorum" diye mırıldandı Mitch. "Bu acıyı kimselere dileyemem."

Megan erkeği avutma ihtiyacı duyarak, kollarını açık ceketinden sokup beline sardı, yanağını göğsüne dayadı. "Onu bulacağız. Göreceksin bak, bulacağız."

Mitch kadının bu güvenini içine çekmek istermiş gibi i kollarını beline dolayıp sıkı sıkı sardı. Polislere karşı olan kuralını düşünmedi bile. Artık polis değillerdi. Mitch kafasındaki temel gerçek dışında her şeyi silip atmıştı: Kendisi erkekti, o da kadın ve aralarındaki elektrik sıcak ve zorlayıcıydı, onları dünyanın geri kalanına gözlerini kapatmaya davet ediyordu. Bu davete direnmeye niyeti yoktu. Bu gece yalnızca bunu istiyordu: Kolları arasında tutabileceği ve kendisini içinde kaybetmek ihtiyacında olduğu bir kadınla geçmişi ya da yarını olmayan bir erkek.

Elini kadının saçları arasına soktu, ipeksi telleri parmakları arasından geçirdi. Ağzına ağzını eğdi, öpücüğüyle kadının yapabileceği itirazları örttü- Kadın

ağzında tatlı bir tat bırakmıştı. kolları arasındaki vücut gücünü tazeliyordu. Arzu yorgunluğu yakıp eritti.

Megan erkeğin sırtına parmaklarını bastırmış bekliyordu. Ona hayır diyecek sözcükleri bulamıyordu. İçinde bulabildiği tek şey ihtiyaçtı. Mitch kadını kolu üstüne doğru eğerek, ağzıyla sıcaklığı boynunda sabahlığının açık bıraktığı ete doğru indirdi. Sonra kaldırdığı gibi kucağına aldı.

Birkaç adımda odayı geçerken kutulara çarpıyordu, bir kedi güvenli bir yere kaçıyordu. Gözlerini kadının gözlerinden bir an bile ayırmamıştı. Yüzündeki ifade sert, kararlı ve yoğundu, sanki gözünü kırpmak ya da bakışlarını çevirmek büyüyü bozacakmış gibi. Yatak odasında kadını dağınık yatağın ortasına bıraktı, sonra gözlerini bir an üzerinden ayırmadan bir adım gerileyip ceketini çıkardı. Kazağını, sonra tişörtünü başının üzerinden çıkarıp bir yana fırlattı.

Megan erkeğin görüntüsünü içine doldurmak için dizlerinin üzerinde doğrulmuştu. Mitch'in saçları dağınıktı. Sakalının gölgesi çenesini karartmış, yüzünün düzlüklerini ve açılarını vurguluyordu. Savaştan payına düşeni almış bir savaşçı vücudu vardı. Zayıf, ince yapılı, adaleli, yer yer yara izleri. Göğsünde ve düz karnında kara kıllar bir çizgi halinde belinden aşağıda olan blucinine giriyordu.

Megan, gözleri erkeğin gözlerinde, sabahlığının kuşağını açtı, önünün açılıp omuzlarından düşmesi için bıraktı. Doğru diye bir şey yoktu. Yanlış da. Kural yoktu. Söze gerek yoktu. Yalnızca bu inanılmaz beklenti duygusu ve birleşen, acı çeken ruhlar vardı.

Mitch uzanıp bir elinin parmaklarını kadının omuzlarından koluna kaydırdı. Belinin ve kalçasının

kıvrımını izledi. Megan'ın teni krem rengindeydi ve ipeksiydi. Mitch kadını ağır ağır, erotik bir biçimde öptü, eliyle onu araştırırken dilini ağzının sıcak ve ıslak derinliklerine soktu. Onu içine çekmek, o yumuşak sıcaklığının avuntusunu vücuduna çekmek, hatta daha iyisi onun içine çekilmek istiyordu. Kendini kaybetmek. O sert yalnızlık ve ıstırap düğümünün birleşmelerinin sıcağında parçalanıp eridiğini hissetmek.

Yatağa çöktüler, bacakları birbirine dolanırken göğüslerini gererek birbirlerininkine yapıştırdılar. Megan onun sert vücudunu, teninin sıcaklığını, göğüs kıllarının memebaşlarına sürtünüşünü hissederek gergin vücudunu yapıştırdı. Kendini duygularına bırakmıştı: Onu okşamaya, tatmaya, erkek ihtiyacının o sıcak kokusunu içine çekmeye. Sonra kendini bıraktı, denetimi ona bıraktı teslim oldu... Bu sözcük kendisini ürpertmişti ama erkeğin ağzı memesinin üzerindeydi ve düşünce uçup gitti.

Megan ellerini erkeğin saçları arasından geçiriyor, sırtının adalelerini ovuşturuyor, ayağıyla, onun bacağının arkasını okşuyordu. Erkeğin blucinini hâlâ çıkarmamış olmasına kaşlarını çattı. Altında kıvrılarak pantolon düğmesine uzandı. Mitch, kadın fermuarı indirirken dizlerinin üstünde doğruldu.

Mitch'in pantolonunu ve sonra da donunu çıkaran Megan'ın elleri titriyordu. Onu içine alma ihtiyacıyla bütün vücudu titriyordu. Parmaklarıyla erkekliğini kavrayıp hafifçe okşadı. Mitch gözlerini kapayarak inledi.

"Gel" diye fısıldayarak kadına uzandı.

Megan kollarını erkeğin boynuna doladı, ağzı boynundan aşağı inerken başını arkaya attı. Erkeğin iri elleri sırtından kalçalarına kadar indi, Megan'ı kaldırdı ve kendisi

çömelmiş dururken kucağına oturttu. Megan vücutlarının arasına elini sokup erkeğe yol gösterdi, kendini indirirken sıkı sıkı tuttu.

Erkek içine girdiği anda soluğu yavaşça boşalmıştı içinden. Erkeğin çevresine bacaklarını doladığı anda tatmin olmanın eşiğine gelmişti. Mitch kadını bir daha kaldırdı ve sonra yavaş yavaş indirdi.

Megan'ın içinde beklenti bir yay gibi daha sıkı, daha sıkı kuruluyor, boşalmak için zonkluyordu. O da erkeğin geniş omuzlarını tutup başını geriye atarak kendi temposuyla inip kalkmaya başladı. Daha hızlı, daha hızlı, sonunda soluğu kesilmişti, sıcaklık teni üzerinde bir ter parıltısına dönüşmüştü. Ve beklenti bir duygu yangını gibi patlayıverdi.

Dünyaya inerken birbirlerine sıkıca sarıldılar, kalp atışları yavaşladı, gerçek dünya yeniden çevrelerinde biçimlendi. Mitch örtüyü üzerlerine çekti. Tutkunun sıcaklığı kaybolunca Ocak ayının havasında üşümüşlerdi.

Gannon yatağa fırlayıp Megan'ın dizlerinin arkasındaki yerini aldı. Sanki Mitch yokmuş gibi. Megan yatağına en son ne zaman erkek aldığını pek hatırlamıyordu. İlişkileri tek eli parmaklarıyla sayılacak kadar azdı. Hepsi de başarısızlık sonuçlanmıştı. Polislerle çıkmazdı ama kendisini de polislerde başkası anlayamazdı, şu halde... Ve bu mazeretin altında daha derin nedenler, çok eskilerden gelen korkular, bütün yaşam boyunca kendisini izleyen gölgeler vardı. Kimsenin onu sevmeyeceği korkusu, doğuştan sevilemez olduğu korkusu annesinin günahlarıyla lekelenmiş olma korkusu. Mantığı olmayan korkular. Kalbinin en karanlık köşesinde mantar gibi yetişen korkular.

Bunları şimdi düşünmek aptallıktı. Mitch Holt kendini sevmiyordu, yalnızca ona ihtiyacı vardı. Yalnız bir geceden, korkunç bir olaydan kaçmak için birbirlerine ihtiyaçları vardı, bu sevgi değildi. Daha çok arkadaşlar arasında yapılan bir iyilikti. Bu ışıkta bakılınca sevişmelerinin güzelliği solmuş, orada birlikte yatmanın sıcaklığı kaybolmuştu.

Erkeğin sol elindeki yüzüğe bakarak, bekar bile değil, diye düşündü. Geçmişinde evli bir erkek için koyduğu bütün kuralları çiğnemişti. Onları seçmeyi çok iyi biliyorsun doğrusu, yavrum, diye düşündü.

Yine de az önce paylaştıkları şeyden pişmanlık duyamıyordu. Tıpkı daha fazla bir şey istemesine engel olamadığı gibi. Tıpkı bu ihtiyacın kendisinin ödünü patlatmasına engel olamadığı gibi.

Mitch kadının titrediğini hissedince örtüyü omuzlarının üstüne kadar çekti. Kollarının arasında durması ona büyük bir rahatlık veriyordu. Bir bozyap oyununun parçası gibi uymuştu yan tarafına. Rahat. Huzur verici. Sevişmeleri inanılmaz olmuştu. Düşünmek bile kadını yeniden istemesine yol açıyordu.

Allison'un ölümünden bu yana her cinsel birleşmeden sonra kalbine saplanan o hançeri, o suçluluk darbesini bekledi. Ama beklediği şey gelmedi. Bir süre için, bir gece için, bir vahaya erişmişti. Çok geçmeden sabah olacak ve kendileri yine polislere dönüşecekler, ellerinde hiçbir ipucu ve zanlı olmadan Çocuk kaçıran birini bulma karabasanına döneceklerdi. Ama şafak sökene kadar gece kendilerinindi. Yan tarafa döndü, Kadını görebilmek için dirseğinin üzerinde doğruldu. Megan yüzünde hafif tetikte, hafif meydan okuyucu bir ifadeyle erkeğe baktı.

"Eğer ne büyük bir yanlışlık yaptığımız hakkında konuşacağın zaman gelmişse sakın zahmet etme" dedi.

"Bunun yanlış olduğunu şimdiden bildiğin için mi?"

Yanlış çok küçük bir sözcüktü, çok masumdu. Bu tür bir yanlış adım Megan'ın mesleğinin sonu demek olabilirdi. Mitch Holt'la derin bir ilişkiye girmek ona yalnızca kırık bir kalp bırakırdı ki, onu yaşamının sonuna yetecek kadar yaşamıştı.

"Yani benimle seviştiğine pişman olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Mitch.

Megan erkeğin o yaşanmış, hırpalanmış yüzüne, zaman kadar yaşlı gözlerine baktı. İçinde kilitli tuttuğu ve azar azar dışarı çıkmalarına izin verdiği duyguları -öfkeyi, ıstırabı, kuşkuyu- düşündü. Onun sevecenliğini, tutkusunu ve kızına göstermekten kaçınmadan verdiği sevgiyi düşündü. Kendileri için bir gelecek göremiyordu. Kaçınılmazı uzatmanın bir anlamı yoktu. Şimdi sona erdirebilir ve gururu hırpalanmış ama sağlam olarak çekilebilirdi ama...

"Hayır" diye fısıldadı. "Yalnızca bunu bir alışkanlık halini getirmememiz gerektiğini düşünüyorum."

Megan, bacaklarını yere indirip sabahlığını aldı. Ama giyemeden önce Mitch uzanıp sabahlığın kolunu tuttu. Megan omzunun üzerinden baktı erkeğe.

"Neden?" dedi Mitch.

"Öyle işte."

"Bu yedi yaşından yukarıda olanlar için bir yanıt değildir."

"Yanıt imayla verilmişti. Soruyu sorman gerekmezdi."

Sabahlığın kolunu çekip yürürken, kuşağını sıkıca bağladı. Konsolun üzerine yerleştirdiği bir iki parça eşyasına dokundu. Küçükken kendisine bakan kilise temizlikçisi Frances Clay'in mezuniyet armağanı olarak verdiği küçük porselen kedi. On iki yaşındayken kendi parasıyla bir eskici dükkânından aldığı mücevher kutusu. Bir süre onu annesi vermiş gibi davranmıştı. Oysa kendisine kimse bir şey vermiş değildi.

"Birlikte çalışıyoruz" dedi. "Birlikte yatmamalıyız." Mitch örtüyü atıp yataktan çıkarken aynadan gözetliyordu. İçindeki o arzu refleksi onu da ürkütmüştü. Bedeninin onunkine böyle çabuk uyum sağlaması, onu böylesine arzulaması, ona bu kadar ihtiyaç duyması kendisini korkutuyordu. İhtiyaç- Ona ihtiyaç duymasına izin veremezdi. Aynada bakışları karşılaşmıştı.

Mitch, "Bunun işle ilgisi yok" dedi. Sesi boğazında boğuk bir hırıltıydı.

Mitch kadını ağır ağır kendine doğru çevirdi, kuşağını çözdü. Ellerini sabahlığın içine sokup önünü açarken Megan'ın soluğu kesildi. Mitch kadının memelerini avuçladı, parmaklarını başlarından geçirdi. Megan'ın soluğu yine kesildi. Erkeğin bakışlarında tatmin ve arzu ateşi vardı: parmakları kadının yanlarından inip belinde durdu. Dudaklarını dudaklarına uzattı. "Yatmaktan kim söz etti?" dedi.

GÜNLÜK GİRİŞİ

4.GÜN

Mükemmel bir aileyi al. Sonra parçala. Parçalar bizde. Güç bizde. Bu kadar basit. Bu küçük ve aptal yerde dingil çivisini çekmek gibi, Pavlov'un köpeklerinin zilini çalmak gibi.

Polis kendi kuyruğunu kovalıyor. Bulamayacakları delilleri arıyorlar. Yukardan işaret bekliyorlar. Tehditler savuruyorlar ama boşuna. Biz izliyor ve gülüyorum. Gönüllüler dua ediyorlar, kollarına kurdeleler geçiriyorlar, posterler dağıtıyorlar bir fark yaratacaklarını sanarak. Aptallar. Yalnızca biz bir fark yaratabilir Bütün kodlar bizim elimizde.

Oyun giderek cansıkıcı bir hal alıyor. Ortaya konan para yükseltme zamanı geldi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

4. GÜN

SAAT 5:42 -11,1°C

Hannah pencere pervazına oturmuş, ağaçların gölgelerden bulanık şekillere dönüşmesini seyrediyordu. Gecenin karanlığı giderek azalmaktaydı. Bir gece daha geçmişti, Josh'suz bir günün daha başlangıcı. Günün sonunu nasıl getireceğini bilemiyordu. Günün sonunun nasıl olsa geleceğini biliyor olmak kendisini teselli etmiyordu.

Aklının gerisinde not vardı. Sözcükler teninin üzerinde kemikli parmaklar gibiydi. Cahillik masumiyet değil, GÜNAHtır. Küçük bir GÜNAHtan doğan bir kederim vardı. Buz gibi korku içinde dönüp duruyor, birinin onu alıp götürmesi için duyduğu özlemle ürperiyordu.

Paul yatağın ortasında yüzüstü yatmış, kollarını iki yana açmış, şiltede tek başına hak iddia ediyormuşçasına uyuyordu. Günle yüzyüze gelmek üzere uyandığında normal işlerini yapıp yapmayacağını merak etti Hannah. İkisine de ne olduğunu merak ediyordu. Gözlerini kapayınca herbirini ayrı ayrı kayıklarda denizde görüyor, kabaran dalgalar onları birbirlerinden uzaklaştırıyordu. Hannah zihninde sessizce ona uzandı ama kocasının sırtı kendisine dönüktü.

Yalnızlık göğsünde sıkılı bir yumruktu, ciğerlerini kalbini sıkıyordu.

Tanrım, ben bunun altından tek başına kalkacak kadar güçlü değilim.

Hannah çaresizlik ve ihtiyaç çığlığını bastırmak için elini ağzına soktu ve bunu kocasıyla, çocuklarının babasıyla bile paylaşamayacağı düşüncesiyle içi paramparça oldu.

Josh bebekken her şey o kadar farklıydı ki. Paul farklıydı o zaman. Karısıyla gurur duyardı. Hannah onun sevgisinden asla kuşkulanmış değildi. Paul yaşamın getirdiği fırsatları hevesle bekler, kendisinin geçimin güç olduğu işçi mahallesinde yetiştiği sırada kaçırdığı şeyleri ailesine vermek isterdi. Josh'a bakmış ve kendisinin asla sahip olamadığı destekleyici ve sevecen baba olma fırsatını görmüştü. Karısına bakmış ve eşitini, yaşam ortağını, sevebileceği ve saygı duyacağı bir insanı görmüştü.

Hannah şimdi ona bakınca bencil ve kırgın, karısının başarılarını kıskanan, kendi önemsizliğine içerleyen bir insan görüyordu. Mal edinme ihtiyacını duyan ve elde ettiklerinin de beklediği mutluluğu vermediğini görünce şaşıran bir insan. Hannah evlendiği erkeğe ne olduğunu merak ediyordu. O da Josh gibi kendisi için kaybolmuş muydu?

Tanrım, öyle düşünmek istemedim! Onun gittiğine inanmıyorum, inanmayacağım.

Cahillik masumiyet değil, GÜNAHtır. Yalnızlık, korku, suçluluk içinden akıp gidiyordu. Panik boğazını sıkıyordu âdeta. Ayağa kalkıp pencereden halıya düşen ışık dörtgeni içinde yürümeye başladı, kendini düşünmeye, plan yapmaya zorluyor, zihninin çarklarını harekete geçirmeye çalışıyordu. Yere yığılmamak için gücünü en son damlasına kadar kullanmak zorunda kalıyordu. Dişlerini gacırdatarak iki büklüm olma ihtiyacına karşı mücadele etti. Önce bir ayak, sonra onun önüne diğeri, sonra bir daha... bir adım iki adım üç adım, dön... adım adım, dön...

Üzerinde bol ve uzun bir kazak, ayağında yün çorapları vardı, kolları ve bacakları çıplaktı. Soğuk derisinden ve etinden girip kemiklerine işliyordu. Pencereden ayışığı güneş gibi içeri dökülüyordu sanki.

Ne kadar soğuk... Josh da üşüyor mu? Üşüyor ve yalnız... Buz gibi...Taş gibi...

"Ne yapıyorsun orada?"

Paul'ün sesiyle döndü Hannah. Elleri buz gibiydi. Soluğunun camda oluşturduğu buğuda avuç içlerinin izlerini görüyordu.

"Uyuyamadım."

Paul bacaklarını yataktan aşağı sallandırıp örtüyü kucağına örterek oturdu. Odanın soluk ışığında zayıf ve renksiz görünüyordu; daha yaşlı, daha sert, gözlerinin ve ağzının kenarlarında öfke ve düşkırıklığı çizgileri. Lambayı yakıp da komodinin üstündeki saate bakarken ciğerlerinden soluğu boşaldı.

"Bugün bir şey yapmam gerek" dedi Hannah. Bu sözüne kocası kadar kendisi de şaşmıştı. Sözcükler zihninde yankılanıp kararlılıkla somutlaştı. Şimdi biraz daha dik duruyordu. Kendisinden bir şeyleri geri almak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Bir kriz durumunda eyleme geçmeye alışmıştı. Eylem hiç olmazsa bir denetime sahip olma hayalini sağlardı. "Evden çıkmam gerek. Burada bir gün daha oturursam çıldırırım."

"Evden dışarı çıkamazsın" dedi Paul örtüyü atıp ayağa kalkarken, çizgili pijamasının pantolonunu çekiştirirken. Yatağın ucundaki robdöşambrını alıp giydi. "Telefon ettikleri takdirde burada olman gerek."

"Telefona sen de çıkabilirsin."

"Benim araştırma grubuyla gitmem gerek..."

"Hayır, Paul, ben dışarı çıkacağım."

Kocası acı acı güldü. "Ne yapacağını sanıyorsun? Günü sen mi kurtaracaksın? Dr. Garrison oğlunu kurtarmaya gitti. Kocası oğullarını bulamadı ama o bulacak, öyle mi?"

"İnsaf, Paul! Neden her şey sana ilişkin olsun ki? Bu kıskançlık oyunundan gına geldi artık. Kendini yetersiz hissediyorsan üzülürüm ama..."

"Ben kendimi yetersiz hissettiğimi asla söylemedim" diye gürledi Paul. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Yalnızca senin kimsenin herhangi bir şeyi senin kadar iyi yapacağına inanmadığını söylemek istiyorum."

"Saçmalık bu." Hannah erkeğe sırtını döndü. Çekmecesinden elbiselerini çıkarıp mücevher kutusunun üzerine yığarken arada devrilen parfüm kutularına aldırmadı. "Sen iki gündür Josh'u arıyorsun. Benim de bu fırsata ihtiyacım olduğunu neden anlamıyorsun? Neden..."

Bir duygu dalgasıyla sorusunun geri kalanı boğuldu kaldı.

Gözü kocasının aynadaki görüntüsünde olarak, "Her şeyi paylaşırdık" diye mırıldandı. "Her şeyde ortaktık. Bu iş ne kadar korkunç olursa olsun, bu yükü de paylaşmalıydık. Tanrım, bize neler oldu böyle, Paul?"

Kocasının içini çektiğini duydu ama dönmedi, aynada da yüzünde pişmanlık yerine sabırsızlık göreceğinden korktuğu için gözgöze gelmedi.

"Paul karısının arkasına gelerek, "Özür dilerim" dedi. "Aklımı kaybedecek gibiyim. Çaresizlik içindeyim. Bunun beni nasıl yaptığını bilirsin. Bir şeyler yaptığımı hissetme ihtiyacındayım."

"Ben de!" Hannah kocasına döndü. Yüzünde anlaşılmak için yalvaran bir ifade vardı. Evlendiği adamı, sevdiği erkeği bulmak isteyerek gözlerinin içine baktı. "Buna benim de ihtiyacım var. Bunu neden göremiyorsun ki?"

Yoksa anlamıyor musun? Dakikalar uzayıp giderken soru da aralarında yanıtlanmadan kaldı. Hannah'nın hayalinde bir dizi senaryo hızla akıp geçiyordu: araları düzeliyordu, tanıdığı Paul geri dönüyordu, aniden uyanmasıyla karabasan sona eriyordu ama kocasının gözlerindeki soğuyan ışık onun hiçbir şeyi umursamadığını gösteriyor ve aralarındaki çatlak bir uçurum gibi genişliyordu...

Koridorun ilersindeki odadan Lily'nin ağlama sesi geliyordu.

Paul o yana baktı. Hafif bir sesle, "Tamam... Sen git" dedi. "Ben bir süre Lily'nin yanında kalırım."

"Josh'un nerede olduğunu soracak. Üç gün oldu..."

Hannah içinde korkular yeniden yükselirken elini saçlarının arasından geçirdi. "Aklımdan öyle şeyler geçiyor ki... Bizi arıyor mu? Üşüyor mu? Yaralı mı?" Soruların en berbatı fıstıkezmesi gibi damağına yapışmış soluğunu kesiyor, kendisini boğuyordu. Onları seslendirmeye korkuyordu, ama buna ihtiyacı da vardı. "Paul, ya..."

"Söyleme!" Paul karısını sert bir hareketle kollarının arasına aldı, sanki ona bakmak korkularını gerçeğe dönüştürecekmiş gibi gözleri kapıdaydı. "Onu düşünmek istemiyorum" diye fısıldadı.

Paul titriyordu. Hannah elini kocasının göğsüne dayayınca kalbinin hızla çarpmakta olduğunu farketti. Cahillik masumiyet değil GÜNAHtır.

"Git duşunu yap" dedi Paul. "Ben Lily'yi kaldırırım."

SAAT 11:20 -6,6°C

"Bir fırsat satın alın! Bir dolar verin! Josh'un evine dönmesine yardımcı olun!" Al Jackson'un sesi Yaşlılar Hokey Bölmesi'nden bütün parka yayılıyordu. Al bir tempo bulmuş, bir metronom gibi aynı şeyi, aynı aralıklarla tekrarlıyordu. Çağrısı insanın aklına halkı kandırmak için bağıran karnaval çığırtkanlarını getiriyordu.

Hannah'nın midesi bulanıyordu. Parka bakınca yıllık Kar festivali panayırının gerçekötesi bir manzarasıyla karşılaşmıştı. Parkın her yanında renkli kâğıtlarla süslenmiş ahşap kulübeler vardı. Kulübelerin arkalarındaki portatif ısıtıcılar homurtularla çalışıyor, soğuk havaya buhar bulutları gönderiyordu. Kışlık giysileri içinde insanlar hem oyunlarda yer almaya hem de heykeltıraşlarını görmeye gelmişti. Ancak bandoculara yeni üniforma, halk kütüphanesine bilgisayar falan gibi her zamanki toplum yararına olan davalar dışında her oyun yeri, her kulübe Josh'u bulma çabası için bağış istemekteydi.

Soylu jestlerdi bunlar. İnsanı duygulandıran bir cömertlikti. Destek ve sevgi gösterisiydi. Hannah bu sözcükleri aklından geçiriyorsa da ilk tepkisini bir türlü altedemiyordu. Bir karabasandan kaçmış ve bir başkasının içine dalıvermişti. İnsanların adliye binasının önünden teker teker dev bowling kukalarıyla dolu bir alana kaymalarını seyretmek ve hepsinin oğlunun evine

dönmesine yardım için birer dolar verdiklerini düşünmekte âdeta Kafka'yı andıran bir şey vardı. Bu festivalin öylesine umutsuzluk gösterilerine dönüştüğünü ve kendisinin baş atraksiyon, günün kraliçesi olmasını düşünmek midesini bulandırıyordu.

Gönüllü merkezinin kulübesine götürülüp sanki bir hilkat garibesiymiş gibi sunulmuştu. Bakın yaslı anne broşür dağıtıyor! Suçlu kadının inançlıların göğüslerine sarı kurdeleler takışını izleyin.

Hannah gazetecilerin gözlerini üzerinde hissediyordu. Onu gördüklerinde sonsuz bir soru seli başlamıştı: Duyguları, suçluluk ve kuşkularına ait sorular, özel röportaj istekleri. Hannah sonunda onlara bir demeç vermiş ve Josh'un geri verilmesi için çağrıda bulunmuştu ama onlar tatmin olmuş değillerdi. Önlerine bir iki parça et atılmış aç köpekler gibi çevresinde dolanıyorlar, onu gözetliyorlar, daha fazlasını umuyorlardı. Hannah kameralar üzerine çevrilmeden hareket edebiliyor, hatta ne de burnunu silebiliyordu.

Televizyoncuların bazılarının yüzleri yabancı değildi. Haberleri izleyecek pek zamanı olmazsa da, saat altıda ve onda nerede olursa olsun, geri planda hep açık bir televizyon olurdu. Minnesota'lılar haberleri kaçırmazlardı; bu eyaletin yerlileri arasında bir şaka konusuydu. Cities'de olup bitenler dışında genelde eyalette ilgi çekecek bir şey olmazdı ama herkes günün sonunda bu olmayan şeylerin kendilerine bildirilmesini isterdi. Hannah, Twin Cities'in muhabirlerinin çoğunun adlarını biliyordu. Televizyon istasyonlarının çoğu dava için bağış toplamak üzere kendi kulübelerini kurmuşlardı. Gönüllü kulübesinin ilerisinde on birinci kanal hava durumu sunucusu suratına pasta atılması için hedef olarak duruyordu. Star Tribune polis derneği ile işbirliği yaparak adam başına bir dolar bağışa çocukların

fotoğraflarını çekip parmak izlerini alıyordu. Bu, Deer Lake anababalarının çoğunun aklına gelmemiş olan bir güvenlik önlemiydi.

Soylu jestler, insanı duygulandıran bir cömertlik. Destek ve sevgi gösterisi.

Kendisinin odak noktası olduğu macabre bir trajedi.

Kabahat senin, Hannah. Bir şey yapmak istedin, her zaman olduğu gibi dizginleri ele almak istedin.

Ama kendini bir lider olarak ortaya atacak gücü bulamıyordu. Kendini tükenmiş, solup kurumuş hissediyordu. Başı döndüğü için gözlerini kapatıp tezgâha yaslandı.

"Dr. Garrison, iyi misiniz?"

"Bayılacak galiba!"

"Doktor çağıralım mı?"

"Kendi doktor ya."

"Kendi kendini tedavi edemez ki."

"O avukatlar..."

"Nesi varmış avukatların?"

Konuşmalar sanki uzun bir tünelin öte yanındanmış gibi bölük pörçük geliyordu Hannah'ya. Dünya ayaklarının altında sallanıyordu. .

"Hanımlar, izin verin lütfen. Bence Dr. Garrison'un biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Öyle değil mi, Hannah?"

Hannah kolunu tutan güçlü bir el hissedince kendini zorlayarak gözlerini açtı. Peder Tom yanındaydı. Hannah onun ' yüzündeki kaygıyı gördü.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın var" dedi Peder Tom. "Evet."

Daha sözünü bitirmemişti ki, ayaklarının altındaki toprak sallanmaya başladı. Peder Tom kadını düşmemesi için tutup kendisine yaslayarak karşıdaki gönüllü merkezine doğru yöneltti. Hannah ayaklarını hareket ettirmek için elinden geleni yapıyordu. Muhabirler de onlarla birlikte yürüyor, kameramanlar ve fotoğrafçılar kaçış yollarını kesiyordu.

"Lütfen, arkadaşlar" dedi Peder Tom sert bir sesle. "Biraz, saygı gösterin. Daha fazla dayanamayacağını göremiyor musunuz?"

Tanrı'nın gazabını üzerlerine çekmek istemeyerek çekildiler ama Hannah kameraların motor homurtularını duyuyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Peder Tom. "Karşı kaldırıma kadar yürüyebilecek misin?"

Hannah olduğu yere yığılmayacağından emin olmayarak başını salladı. Ayakta durabilmek için kolunu Tom McCoy'un belinde dolayıp, o somut gücü için minnet duyarak adama yaslandı.

"Hah, işte öyle. Sen sıkı tutun, Hannah. Düşmene izin vermeyeceğim."

Peder Tom kadını insanların çalan telefonlardan ve bilgisayar ekranlarındaki yanıp sönen imleçlerden gözlerini ayırarak onlara çevirdikleri gönüllü merkezine soktu. Hannah öyle zayıf durumda görülmenin utancıyla ve kasaba

papazına öyle sarılmış olmanın huzursuzluğuyla başını kaldırmıyordu. Ama Peder Tom onun aralarına bir mesafe koyma çabasına aldırmadı. Yüzünde kararlı bir bakış olduğu halde kahve içmek için masa ve iskemlelerin yerleştirildiği odaya soktu.

Papaz, kadını bir iskemleye yerleştirdikten sonra kahve ve şeker getiren Christopher Priest dışında herkesi dışarı kovaladı. Profesör masaya karton bir tabak içinde kurabiye de bıraktı. Tom fincanı alıp Hannah'nın elleri arasına sıkıştırdı.

"İç bakalım. Buzdan bir heykele benziyorsun. Otomobilim arkada. Gidip motoru çalıştıracağım, sonra da seni evine götüreceğim."

Hannah gülümseyip teşekkür etmeye çalıştı. Ama adamın gözlerindeki merhameti görünce bu çabasından vazgeçti. Acıma değil, merhametti gördüğü. Dostluğunun gücünü sunmaktı. Peder Tom elinin tersiyle, sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi Hannah'nın yanağını okşadı. Hannah bir elektriklenme hissetmişti. Zihninde bu tepkisi için kendini azarlayarak arkasına yaslandı. Karşısındaki Peder Tom'du, papaz, günah çıkartıcısı, bir zamanın kovboyu, St. Elysius sürüsünün dalgın çobanı.

"Yine eldivenlerini unutmuşsun" dedi.

Peder Tom cebinden çıkardığı eldivenleri kadının yüzüne doğru sallayarak arka kapıya yürüdü. Hannah ellerini ısıtan fincana döndü, aklını sıradan bir işe verebilmek için. Buharları tüten kahveyi yudumlarken kendi sevdiği gibi koyu olmamasına şaştı.

"Sütlü içtiğinizi hatırladım" dedi profesör. Gözlerinde bir gurur parıltısı vardı. "Geçen yıl ticaret odasının yemeğinde masada karşımda oturmuştunuz."

"Ve kahveyi sütle içtiğimi hatırladınız, ha?" Hannah hafif bir gülümsemeyle baktı adama.

Profesör başka bir masanın kenarına yaslanmıştı. Elleri, siyah kuştüyü astarlı bol ceketinin ceplerindeydi. İncecik boynunun üzerindeki başı ceketin yakasından dışarı uzanıyordu.

"Ben önemsiz şeyleri hiç unutmam" dedi. "Size Josh için ne kadar üzüldüğümü söyleme fırsatı bulamamıştım."

"Teşekkür ederim." Hannah gözlerini kaçırdı. Ne garip bir törendi bu: Geçmiş olsun nezaketi dansı. İnsanların hiçbir rolü olmadıkları bir konuda özür dileyip üzüntülerini belirtmeleri o kadar yararsızdı ki; onlara bunun için teşekkür etmek aşırı uygarlıktı. Hannah kurban rolünün bu tarafına da bir türlü alışamıyordu.

"Sanırım bu duruma gereken tepkiyi gösteremiyorum" diye itirafta bulundu.

"Sizce ne yapmalısınız?"

"Bilemiyorum. Daha farklı bir tavır almalıydım."

Priest başını Uzay Yolu'ndaki android Data'yı hatırlatan bir pozla yana eğdi. Josh'un en sevdiği programlardan biriydi bu. Hannah bunu hatırlayınca yüreğine bir iğne batmış gibi oldu. Priest, "İnsanların yaşamlarında olacak her şeye önceden programlanmaları gerektiğini hisseder duruma gelmeleri aslında çok garip bir şey" dedi. "Doğaçlama tepki bir doğa kuralıdır; insanlar olayları denetleyemedikleri gibi bunlara gösterdikleri tepkileri de denetleyemezler. Ama yine de bunu yapmaya çalışırlar. Özür dileme, Hannah. Kendini tepkilerine bırak."

Hannah kahvesinden bir yudum daha alırken esefle gülümsedi. "Söylemesi kolay. Bir oyunda rol almışım ama elimde senaryo yokmuş gibi hissediyorum kendimi."

Priest dudaklarını birleştirdi, düşünürken bir melodiyi hatırlatan bir ses çıkardı. Hannah onun beyninin bilgiyi işleme koyarken bir bilgisayar gibi tıkırtılar çıkardığını duyuyordu sanki.

Açık kapıdan tanımadığı insanların bilgisayar ekranlarını izledikleri ve zarflara broşür doldurdukları odaya bakarken, "Fırsat varken size teşekkür etmeliyim" dedi. "Sizin ve öğrencilerin zamanınızı ve bilginizi bize harcamanızı gerçekten çok takdir ediyoruz. Herkes yardımcı olmak için öylesine bir gösterdi ki."

Adamın yüzünden hafif bir pembelik belirdi. "Elimizden gelenin en azı bu."

Arka kapı açıldı, Peder Tom rüzgarın savurduğu egzoz dumanları arasında, gözlük camları buğulanmış olarak dramatik bir giriş yaptı. "Haydi, Doktor. Acele edersek o muhabirleri atlatabiliriz."

Peder, Hannah'ya akla gelebilecek en çirkin ve en uygunsuz yünlerden örülmüş bir atkıyla üzerinde beyaz harflerle TANRI'NIN TAKIMI yazılı siyah bir beyzbol kepi uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu Hannah.

Peder Tom cebinden kocaman bir burun ve bıyığı olan bir gözlük çıkarıp Hannah'nın yüzüne oturttu. "Kılık değiştiriyorsun."

SAAT 12:04 -6,6°C

"Ben pek aşçı sayılmam ama kalmış yemekleri mikrodalga fırınında ısıtmaya gelince en iyileriyle yarışabilirim."

Peder Tom önüne bir tabak içinde haşlanmış eti koyarken Hannah görev kabilinden bir heveslilik gösterisiyle, "Çok güzel kokuyor" dedi. Yemek Womans Day dergisinin kapağı için çekilmiş bir fotoğrafı andırıyordu: Kalın et ve patates parçaları, yuvarlak kesilmiş parlak turuncu havuçlar, bahar çimenleri kadar yeşil bezelyeler ve koyu bir sos. Hannah'nın iştahı olmaması çok yazıktı doğrusu.

"Sakın tabağı itmeyi aklına bile getirme" diye Peder Tom karşısına oturdu. "Ya yersin ya da ben yediririm. Yemek yemeye ihtiyacın var, Hannah. Az daha bayılacaktın."

Hannah istemeye istemeye çatalını alıp bir havuç dilimine batırdı. Çatalı ağzına götürürken eli titriyordu. Tom onun lokmasını çiğneyip yutmasını atmaca gibi bekliyordu.

Pete's Wicked Ale bira şişesinin kapağını açıp kadına doğru iteledi.

"İştahı yerine getirir" dedi göz kırparak. "Gerçek bir İrlandalı gibi konuştum, değil mi?"

Hannah gülümsedi. Bir parça et alıp birayla yuttu. Elysius'un arkasındaki eski bir ev olan papaz konutunun mutfağındaydılar. Din adamlarının daha çok olduğu eski günlerde bina bir dizi papaza ve din adamına ve ev hem de otel yerine geçerdi. Ellili yıllarda alkolik papazlar için bir nekahet yeri olarak kullanılmıştı. Kocaman evde şimdi yalnızca Peder Tom yaşıyordu. Isıtma masraflarını kısmak için ikinci katı olduğu gibi kapatmıştı.

Mutfak eski camlı kapaklı dolapları ve üzerinde çaydanlık resimleri olan sarı duvar kağıdıyla güneşli bir odaydı. Küçük masa ayak altında olmayan bir pencere önüne çekilmişti. Aslında ayak altında olacak bir durum da yoktu. Evde yalnızca ikisi vardı.

Hannah bakışlarını yere eğerek, "Beni kurtardığın için teşekkür ederim" dedi.

Tom ev ürünü olan bir ekmek dilimine tereyağı sürüp kadına uzattı. Hannah kurtarılma ihtiyacında olduğu için utanıyordu, tıpkı erkeğin omzuna yaslanıp ağlamaktan utandığı gibi. Peder Tom bunu görebiliyordu. Hannah kendisi için zararlı olacak derecede yürekliydi. Deer Lake'de herkesin sakinliği, kendine güveni ve kasabalının sorunlarını çözecek bilgeliği ile tanıyıp sevdiği Hannah Garrison'un bu felaketten sıyrılma çabasını düşündükçe yüreği parçalanır gibi oluyordu. O sakinlik artık paramparçaydı, kendine güveni kalmamıştı. Yolunu kaybetmiş gibiydi ve Tom ona yolunu bulmasında yardımcı olacak Paul'ü göremiyordu.

Hannah'ya bakıp da onun değerini anlamamak için bir insan ne kadar kör olmalıydı?

Hannah gergin bir sesle, "Herkesin yardım etmeye çalıştığını görüyorum" dedi. "O kadar iyi davranıyorlar ki...ama... ama her şey öylesine... yanlış ki..."

Başını kaldırıp mavi gözlerinde ıstırap ve şaşkınlıkla adama baktı. Saçları hâlâ giydiği kepten dağınıktı. Alnına altın sarısı teller düşmüş, yanağından aşağı uzanıyordu. Bulunduğu buluttan çok aşağılara düşmüş bir meleğe benziyordu.

"Yanlış" diye mırıldandı Hannah. "Sanki rayından çıkmış ve kimsenin durduramadığı bir trende gibiyiz. Ben treni

durdurmak istiyorum."

"Bunu yapabileceğimizi sanmıyorum, Hannah. Yalnızca düşmemek için sıkıca tutunup bekleyebiliriz onun kendiliğinden durmasını."

Peder Tom uzanıp sessizce elini verdi kadına, iyi nedenlerle, adil nedenlerle ve ruhunun en özel en derin yerinde bile dile getiremeyeceği nedenlerle. Kadının asla bilemeyeceği ve herhalde tahmin bile edemeyeceği nedenler. Öyleyse bunun ne zararı vardı? Yanıt bulamayacağı yüzlerce sorunun kapısını açacak olan o soru. O anda Hannah'yı biraz rahat ettirmekten, ona yalnız olmadığını gösteren bir işaretten başka hiçbir şey önemli değildi.

Hannah'nın kirpiklerinden bir tek damla döküldü. Elini ağır ağır uzatıp erkeğin elini tuttu. Avuçları birbirlerine tam olarak uymuştu. Parmakları kendiliklerinden kapandı. Temasın sıcaklığı ve içinde uyandırdığı duygular üzerine Hannah'nın gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Elimden gelse senin için değiştirirdim. Hannah" diye fısıldadı Peder Tom. "Elimde bir mucize gelse anında yapardım."

Hannah adama teşekkür etmeyi düşündü ama ağzında sözcükler oluşamıyordu. Ona tutunmak ve onun sunduğu sessiz gücü ve inancı almak dışında hiçbir şey yapamıyordu. Ve yükünü paylaşmaya ve bu felaketten sıyrılmasına yardımcı olmaya istekli tek erkeğin kocası değil de bir papaz olmasının garipliğini hissetmekten kendini alamıyordu.

Albert Fletcher öksürmeden saniyeler önce birin varlığını hissetti Hannah. Bir hoşnutsuzluk ve öfke duygusu anı tenine çöken bir kurum tabakası gibi lekeledi. Elini Peder

Tom'un elinden çekerken bakışları bodrum kapısına çevrildi hem kendine hem de Fletcher'e içinden bir küfür savurdu, Fletcher ne kadardır oradaydı? Onları gözetlemeye ve sanki yanlış bir şey yaparlarken yakalamış gibi kaşlarını çatmaya hakkı yoktu. Ve kendinin suçluluk hissetmesine hiç gerek yoktu... ama hissediyordu işte.

Tom, Hannah'ya uzattığı eli çekip göğsüne bastırarak, "Albert, ödümüzü patlattın" dedi. "Bodrumda ne yapıyordun!"

Diyakoz ciddi bir ifadeyle baktı papaza. Üzerinde her zamanki siyahları vardı -siyah pantolon, siyah balıkçı yaka kazak, siyah ceket. Ölmüş olan karsına yas tutarak ya da kiliseye olan saplantısıyla böyle giyinmeye alışkın olmalıydı. Elinde üzeri hafifçe küflü ve su lekeleri olan karton bir kutu vardı. Küf kokusu etin sağlıklı kokusuna karıştı. "Depo odasını düzeltiyorum."

"Zindana döndün demek?" diye Tom hoşnutsuzlukla ürperdi. "Hazreti İsa'nın dirilişinden beri orada durur o eşya, Şimdi onlardan ne istiyorsun ki?"

"Tarih bunlar. Korunmaya değer." Diyakoz aksi bir bakış fırlattı Hannah'ya. "Bir şeye engel olduysam özür dilerim."

Tom iskemlesini itip kalkarken öfkesine hakim olmaya çalıştı. Yargıcı yalnızca Tanrı olacaktı. Fletcher bütün o dindar pozlarına rağmen ne Tanrı'ydı ne de onun yerini alabilecek kişi.

"Dr. Garrison'un sığınacak bir yere ihtiyacı vardı, duyduğumda bir teselli ve sığınak sağlama işiyle meşguldük."

Fletcher papazın yüzüne baktı. "Elbette Peder, izin verirseniz..."

Adam Hannah'yı başıyla selamlayıp arka kapıdan çıktı. Arkasında havada asılı kalan bir gerilim bırakmıştı. Hannah Tom'un bakışlarından kaçınıp ayağa kalktı, iskemlenin arkasındaki ceketini aldı.

"Ben eve gideyim, Paul merak eder" dedi.

Tom içini çekerek burnunun ucuna düşen gözlüğünü kaldırdı. "Yemeğini bitirmedin."

"Eve gidince yerim. Söz veriyorum. Evde çok yiyecek var, tencereler her an biraz daha çoğalıyor." Ceketinin fermuarını çekti, sonra suçluluğunu ve utancını aşmaya kendini zorlayarak gözlerini kaldırdı. "Ama teşekkür ederim. Yemek için… destek için… her şey için."

Tom bir şey değil diyecekken sustu. İkisinin de ihtiyaç duyduğundan çok daha karmaşık bir şeydi bu ama yine de bir açıklama ya da mazeret gerektirmeyecek kadar basitti. O da ceketini giyip cebinden araba anahtarlarını çıkardı.

"Haydi, Doktor, seni evine götüreyim."

Medyayı planları konusunda uyandırmamak için Hannah'nın otomobilini festival yerinde bırakmışlardı. Hannah, Peder Tom'u eve davet etmedi. Paul'ün kendisine çatmasını dinlemek zorunda kalıp gününü daha da berbat etmek istemiyordu. Ancak eve girerken de ağır bir yalnızlık üzerine bastırmaktaydı. Bir memur mutfakta masa başında oturmuş bir dergi okumaktaydı. Adam onu başıyla selamladı. Oturma odasında, televizyonda buz dansından bir yarışmacı vardı ama odada kimse yoktu. Alçak sesle konuşmaları duyunca yukarı çıkıp Lily'nin odasına yürüdü.

"Paul? Ben geldim."

Hannah kapıyı açtı ve olduğu yerde kaldı. Karen Wright Çocuk yatağının yanında, Lily de kucağındaydı. Karen bebeğin Çenesini gıdıklayıp güldürüyordu. Paul de onun

yanındaydı. Hannah ile gözgöze gelince ifadesiz bir yüzle bir adım geriledi.

Odadaki ani huzursuzluğun farkında olmayan Lily gülerek elini Hannah'ya uzattı. "Selam, anne!"

"Selam canım." Hannah Karen'e baktı. "Karen, senin bugün de geleceğini bilmiyordum. Komşular kulübü kimseyi bulamadı mı yoksa?"

Karen'in yüzü pembeleşti. "Şey... bir işim yoktu, Garrett de bir yere gideceğini söyledi, ben de yalnız kalınca düşündüm ki..."

"Hannah, insanlar sana yardım etmeye çalışıyorlar" dedi Paul. "Onları ille de sorguya çekmek zorunda mısın?"

"Ben kimseyi sorguya çekmiyordum."

Paul karısının itirazını dinlemedi bile. "Hazır dışarı çıkmışken dünyayı kurtardın mı?" diye sordu.

Bu alaycılığı Hannah'yı kötü yaralamıştı. Arkasında telefon çaldı. "Ben gidip üstümü değiştireyim" dedi.

Koridora çıkarken CTB ajanı göründü. "Dr. Garrison, lütfen oturma odasından konuşun."

Telefon bir daha çalarken Hannah pek de umutlu olmayı başaramayarak oturma odasına koştu. Herhalde yine biri gazeteci arıyordu. Paige Price geniş bir röportaj yapmak için ısrar edip durmaktaydı. Kalpsiz vampir. Bu insanlar yaralanmış olmanın, korkuyor olmanın ne demek olduğunu bilmezler miydi? Bu marazi meraklarının her şeyi daha kötü yaptığının farkında değiller miydi?

Telefonu açtı. "Hannah Garrison."

Hatta çok parazit vardı. Sonra da duyabilmek için kendini zorladığı o küçücük ve hafif ses duyuldu.

"Anne, sen misin? Eve dönmek istiyorum."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

4. GÜN

SAAT 21:55 -10,5°C

Telefonun altmış beş mil ilerde, Gustavus Adolphus Koleji'nin ve eyaletin maksimum güvenlikli akıl hastanesinin bulunduğu küçük ve sakin St. Peter kasabasındaki Suds Your Duds çamaşırhanesinin önündeki kulübeden edildiği saptanmıştı. Almacı kordonundan sarkan telefon sarı renklim tuğla ile madeni cephe tentelerinin zevkli bulunduğu altmışlı yıllarda yapılmış, küçük bir alışveriş merkezi olan binanın bir uçundaydı. Binada Cumartesi öğleden sonraları kapalı olan bir ev aletleri tamircisi, İngilizce'nin ikinci dil bile olmadığı bir Vietnam bakkalı ve beyaz saçların maviye boyandığı Fashion-Hair Güzellik Salonu vardı.

Bakkal müşterilerinin hiçbiri polisle bir ilişkileri olmasını istemiyorlardı. Güzellik salonu müşterilerinin hepsi olaya karışmak istiyorlardı. Ama ne yazık ki, hiçbiri herhangi bir şey görmüş değildi. Güzellik salonu alışveriş merkezinin çamaşırhaneye göre öteki ucunda olup, saç kurutucularının sıcaklığı ve sıcak saç boyası sularının buharıyla vitrinleri zaten hep buğulu olurdu. Çamaşırhanede iki kolej öğrencisi ve yapış yapış yüzlü, iri gözlü küçük çocukların anneleri olan üç kadın bütün soruları yanıtlamışlardı. Ancak binanın o ucuna bakarı vitrin yoktu ve içerde iki tane telefon varken telefon etmek için soğuğa çıkmaya hiç gerek yoktu.

Josh'u gören olmamıştı. Açık renkli bir kamyonet gören olmamıştı. Polisler için umut dalgası yeniden bir düşkırıklığına dönüşmüştü.

"Bir oyun olabilir" dedi Mitch. "Çocukların işi belki de. Hannah duyduğu sesin Josh'un sesi olduğuna emin değil."

Super 8 Moteli'nde Megan'ın odasında ahşap taklidi masanın başında oturuyorlardı. Masanın üstünde yarısı yenmiş Çin yemeği duruyordu. Yağları donan brokoli ve et kokusu odanın her yanına sinmiş bayat sigara dumanının keskin kokusunu neredeyse örtecekti. Yatağın yanındaki komodinde ucuz bir saatli radyo 21:57'yi göstermekteydi. Radyonun alabildiği tek istasyonda Michael Bolton bir aşkın sona erişini anlatan bir şarkı söylemekteydi.

Megan çatalının ucuyla karton tabaktaki bademli tavuk parçasını iteleyerek, "Kimsenin bu kadar zalim olacağına inanmadığımı söylemek isterdim ama gayet aptalca bir şey olur, değil mi?"

"Bilemiyorum" dedi Mitch. "Küçük merhametler için dilekte bulunmak aptalca mıdır? Suç başka şeydir, sıradan insanların birbirlerine saygılı olmak istemeleri başka. Eğer da ummayacaksak..."

"Telefonun buradan edilmiş olması tüylerimi ürpertiyor" dedi Megan. "O hastanedeki bazı insanları düşünüyorum da... Cinsel psikopatlar, suçlu deliler..."

"Ama onlar hastanedeler. Dışarda değiller. İlçe şerifi hastane yönetimiyle konuştu. Hastalar arasında kayıp yok Kimseye günlük çıkış belgesi de vermediklerinden o yönden de kaygılanmamız yersiz. Telefonun buradan edilmiş ve hastanenin burada olması yalnızca bir rastlantı. Bildiğimiz bir var. Telefonu Olie Swain etmedi. Telefonun edildiği saatte az elli kişi onun buz pistinde olduğuna yemin ediyor."

"Bu onun olaya karışmamış olduğu anlamına gelmez" diye inat etti Megan. "Bu işte yalnız değil demektir. Zaten onun kaçırılma sırasında buz pistinde olduğunu ve kamyoneti başkasının kullanabileceğini daha önce de düşünmüştük."

"Helen kamyoneti teşhis edemedi" diye Mitch hatırlattı.

"Helen şaşkın ve bu iş kafasını karıştırmış, memleketin kaderi ona bağlı olsa bir Ford'u bir Volkswagen'den ayıracak durumda değil."

Isıtıcı bir homurtuyla çalışmaya başlayıp odaya sıcak ve kuru hava göndererek bayat sigara kokusunu yeniden yaydı.

"Bir ses kaydı olabilirdi" dedi Megan. Bunları çok konuşmuşlardı. St. Peter polisi kasaba sokaklarını tararken ve CTB ajanları telefon kulübesinde parmak izi ararken bütün öğleden sonra gecenin o saatine kadar hep fikir ileri sürmüşler, umut etmişler ve asla gerçekleştiremeyecekleri tehditler savurmuşlardı. Ve hâlâ bir şeyler çıkarabilme umuduyla aynı şeyleri tekrarlayıp duruyorlardı.

Helikopterler yine çağırılmıştı, ilk araştırma alanı Nicollet, Le Sueur ve Blue Earth ilçelerini kapsayacak biçimde genişletilmişti. İlçe ve belediye asayiş güçleriyle yerel gönüllüler yeni bir araştırmaya başlamışlardı. Josh'un fotoğrafının bulunduğu broşürler şimdi her dükkânda, her sokak lambası direğinde, bütün lokanta ve barların bildiri tahtalarındaydı.

Basın da akşam haberleri için kayıt yapmak üzere oradaydı. Yeni bir ipucu bulmak için o çılgın koşuşturma. Her polisin yüzünün çizgilerinde ve sorulan her soruda bulunan o umut. Yeni bir ipucu, yeni bir hareketlilik getirirdi, kana karışan uyuşturucu gibi. Beklentileri umutsuzluğun derinliklerinden yükseklere fırlatırdı. Soğuğu kat kat fazlalaştırır, çocuğun ailesinden koparıldığından bu yana geçen saatleri belirleyen saat takırtılarını artırırdı. Ve sonunda herkesi şaşkın ve kaybolmuş bir halde bırakırdı.

"Hannah kötü bir bağlantı olduğunu söyledi" dedi Megan. "McCaskill bunun bir bant kaydı olabileceğini düşünüyor. Ses laboratuarındaki çocuklar gerçeği bulacaklar. Bu işte çok iyidirler."

"Eğer bant ise, o zaman neden diye sormak gerek."

Bunun yanıtını ikisi de biliyorlardı. Ama ikisi de getirmeyecekti. Eğer adam Josh'un sesinin kaydını kullanmışsa bunun nedeni Josh'u kullanamamasıydı. Mitch gömleğinin cebinden Maalox tabletlerini çıkartıp üç tanesini ağzına attı.

"Eğer fidye istemeyecekse neden etti?" diye sordu Megan.

Sağ gözünün arkasına sıcak bir kömür gibi yerleşen migren tehdidi yarım saat önce aldığı Cafergot tabletine inatla karşı koyuyordu. Daha sert bir şeye ihtiyacı vardı ama daha sert bir şey de onu safdışı ederdi. Oysa düşünmeye ihtiyacı vardı.. Alnını ovuşturarak önündeki tabağa baktı.

"Telefon eden o sapıksa ve yalnızca Josh'un eve dönme istediğini bildiren ses kaydını çalmışsa... Bu zalimlikten başka bir şey değil. Eğlenmek için Hannah ile Paul'ü parmaklarının ucunda oynatıyor. Bu kişisel bir olaya benziyor."

Mitch omuzlarım silkti. "Ya da güçlülük gösterisi. Oyununun bir parçası: Benim otomobilimin üstüne o defteri bırakmak gibi. Sineklerin kanatlarını ve bacaklarını koparan ve bunun komik olduğunu sanan biri."

"Bir oyun" diye fısıldadı Megan. Karşılarındakinin akli dengesi bozuk biri olduğunu düşünmek istemiyordu. Çünkü eğer öyleyse, durum giderek kötüleşecekti. "Neden Hannah

ve Paul'ü seçsin? Yeryüzünde bir tek düşmanları yokmuş gibi görünen insanlar ikisi de."

"Bu ne farkeder ki" dedi sesindeki acılığı saklayamayacak kadar yorgun olan Mitch. "İyi insanlara kötü şeyler olmaz mı sanıyorsun?"

Megan irkildi. "Ben onu demek istememiştim."

Megan uzanıp erkeğin elini tutmayı düşündü. Doğasına aykırı olan basit bir jest. Asla uzanmazdı. Uzandığı takdirde geri itilebilirdi. Duygularını gömülü tutmak en akıllıcasıydı. Dün gece bir ara kendini kaybetmişti ama o dün geceydi. Yeni gün, yeni bir yemin getirmişti: ne polis ne de polis şefi.

Megan ayağa kalkarak, "Bu gecelik burada bırakalım artık" dedi.

Mitch onun bir kuş gibi masanın çevresinde dolanıp kirli tabakları ve plastik çatal bıçağı toplamasına baktı. Dün gece kollarının arasında ateş gibi yanan kadın, şafakla birlikte bir değişime uğramıştı. Bütün o tutku, o yumuşaklık bu gülmeyen ağızlı, saçları geriye taranmış kadının içine sokulmuştu yine. Bu dişiliğini suçluluk duyulacak bir sırmış gibi saklayan bol kadife pantolonlu ve ondan da bol kazaktı kadın vardı şimdi.

Çöpleri bir küçük kutu boyunda bir çöp sepetine atışını izlerken, vücut diliyle kendisine gözetlenmek istemediğini anlattığını gördü, iki yıldır, seviştikten sonra kendini teslim etmek istemeyen ilk kadındı bu. Bu duruma neredeyse gülecekti. Son iki yılı kendisinden verebileceğinden çoğunu isteyen kadınlardan kaçarak geçirmişti. Megan ondan hiçbir şey istemiyordu ve kendinin o andaki en güçlü isteği ise onu kolları arasına alıp sevişmekti. Garip bir bilmeceydi bu, ama bir kere için bile olsa bunu karıştırıp esrarı çözmek istemiyordu.

"... eğer bu gece bir şey çıkmazsa yarın St. Paul'e giderim diye düşünmüştüm" diyordu Megan. "Babamı görürüm ve merkeze uğrayıp sesçilerden bir iş çıkarabilir miyim diye bakarım. Ken Kutsatsu pazarları çalışmayı sever. Eğer oradaysa belki de ona aldığımız kaydı dinletebilirim. Ve pek umudum yoksa da, defterden bir şey çıkıp çıkmadığını öğrenirim. Bir de Jayne Millard'la konuşmak istiyorum: Bizim zanlı profillerimizi çıkaran kişidir. Belki de bize bir yardımı olabilir."

Mitch iskemlesinden kalkıp sırtındaki gerginliği gidermek için iki yana doğru ağır ağır dönerken, "Hep babandan söz ediyorsun" dedi. "Annenden söz ettiğini duymadım. O da ortalarda mı?"

Yanlış soru. Megan'ın yüzü savunmayla kapanıvermişti. "Bilemem. Ben altı yaşındayken evi terketti. Bir daha da görmedim."

Bunu bir eldiven atar gibi söylemişti, sanki bunu konu yapmaya meydan okurcasına. Mitch kaşlarını çattı. "Özel yaşamına karışmak istemedim. Yalnızca..."

Sadece ne? Senin hakkında daha çok şey bilmek istedim. Seni sinirlendiren şeyin ne olduğunu anlamak istedim. Sana hiç de düşünmemem gereken bir biçimde yaklaşmak istedim. Kendi kendine bunu söylerken beyninin öteki yanıyla Mitch, O'Malley bilmecesine bu yeni parçayı eklemeye çalışıyordu. Onu çok kolaylıkla görebiliyordu: Küçük ve yalnız, aşırı ciddi, kendisine dikkat çekmemeye çalışıyor; iri yeşil gözlü ve uzun kara saçlı küçük kız polis babasının arkasından gidiyor. Jessie'nin kendi ardından geldiği gibi.

"Babanla birbirinize çok yakın olmalısınız."

Megan gülümsedi. Gurur ve sevginin sıcak gülümsem değil ama kötü bir şakaya kırık bir gülümseme. "Geç oldu. Bugünlük bu kadar diyelim."

Mitch yanından geçmeye çalışan kadının kolunu tuttu. "Yanlış bir şey söylediysem özür dilerim."

Megan gerçeğin çok karmaşık ve bu gece içine girilmeyecek kadar pis olduğunu bildiğinden, "Yanlış bir şey söylemedin" diye yalan söyledi. "Yorgunum, hepsi bu." Sonra soğuk bir sesle, "Senin odan koridorun öteki yanında galiba, Şef." dedi.

Ama Mitch kadını bırakmadı.

"Odamın nerede olduğunu biliyorum" diye mırıldandı "Burada kalmayı tercih ederim."

"Bense kalmanı istemiyorum."

Mitch'in gözleri kasıldı. "Bunu gerçekten mi söylüyorsa yoksa o sert kadın oyunu mu yine?"

"Oyun falan değil." Megan erkeğin yüzüne bakarken yalanını anlamayacağını umuyordu.

"Sanki çizgiyi geçmemişiz gibi davranamazsın, Mitch."

"Belki de en iyisi öyle davranmaktır."

"Neden? Bu kadar korktuğun şey ne?"

Yanıt hazırdı ama Megan bunu ona söyleyecek değildi. O yanlış yapmayacak kadar iyi bilirdi kendini korumasını.

Kadın bu kere geri adım attığında Mitch kolunu bıraktı. Ancak Megan onun bakışının teması kadar somut olduğunu hissedebiliyordu.

"Bak..." Megan kazağına bakınca kurumuş bir parça sarımsak sosunu tırnağıyla kazıdı. "Bu yalnızca durumu biraz daha karışık hale getiriyor. Yani bana saygı duymadığın takdirde işimde etkili olamam..."

"Ben senin işindeki otoritene saygı duyuyorum..."

Megan elleri belinde olduğu halde masanın çevresini dolanarak aralarına biraz daha mesafeyle bir iki parça mobilya koydu. "Sahi mi? Bunu gösterme biçimin çok garip doğrusu."

"Ben sana adamlarımdan farklı davranmıyorum."

"Noogie'yi de yatağa atmaya çalışıyor musun?"

"Lanet olsun! Şakanın sırası değil. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Megan yanına yaklaşan erkekten yine uzaklaştı. "Biliyorum elbette. Seninle, bir ilişkim olursa ve ilişkimiz sona erdiğinde her şeyin çok biçimsiz olacağını, adımın lekeleneceğini bildiğim gibi..."

"Benim karakterim konusunda çok çirkin varsayımlarda bulunuyorsun."

Megan durdu, erkeğin gözleri içine baktı. "Aksini yapamam" dedi.

"Neden?" Mitch'in ağzı alaycı bir ifadeyle bükülmüştü. "İş senin için kimseye güvenemeyeceğin, tüm yaşamını ona hasredeceğin kadar önemli mi? Ne biçim yaşam bu?"

"Benim tek yaşamım."

Megan ağzından dökülen sözcükleri geri almak isterdi. Dilini ısırdı ama geç kalmıştı: İşte sözcükleri Mitch Holt tarafından alınmak ve hazmedilmek üzere orada havada asılı duruyordu. Kendini sanki ruhundan bir parça koparıp da onun önüne atmış gibi hissediyordu ve sözünü asla geri alamayacağını biliyordu.

Tanrım, ne kadar aptalca. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin, O'Malley?

Yaptığı yanlışın dehşetiyle sırtını erkeğe döndü ve onun çıkıp gidecek kadar nezaketi olacağını umdu. Onun kendisine acımasını, kendisiyle alay etmesini istemiyordu. Gitmesini istiyordu. Dünyayı tersine çevirip de bu lanet haftaya yeniden başlamak istiyordu. Keskin bir balta gibi bir sancı basma iniyor, gözlerine yaşlar dolduruyordu. Onun önünde ağlamak en son! isteyeceği şeydi. Böylece ağlama ihtiyacını önlemek için soluğunu tuttu.

Mitch kadının ensesine, ince omuzlarının o uzlaşmaz katılığına baktı. Onunla kavga ettiği için kendine lanetler yağdırıyordu. Bu iş kendi yalnızlık duvarları örme takımlarıyla birlikte gelirdi. Kendisi bunu iyi bilirdi. O da kendi duvarlarını yükseltmiş ve başka polislerin de tuğlaları birer birer yerleştirerek çevrelerine duvar ördüklerine tanık olmuştu. Bu duvarların sağladığı korunmayı anlardı. Kendisi onlara herkesten çok saygı göstermeliydi, ama Megan ile arasında duvar olsun istemiyordu. Dün gece buldukları o şeyi istiyordu: İnsanın zihnini uyuşturan tutkuyu... birbirlerini kucaklamanın verdiği huzuru.

Erkeğin elleri omuzlarını tutunca, Megan biraz daha gerildi. Mitch tenindeki belli belirsiz parfüm kokusunu duyacak kadar başını başına yaklaştırdı. Koku yumuşacık, incecik, âdeta hayal ürünü gibiydi, sanki kadının sadece kendi duyabileceği kadar hafif, içinde titizlikle kilitli tuttuğu

o gizli benliği içinmiş gibi. Yumuşak Megan, dişi Megan, pembe duvarlardan, çiçekli çarşaflardan ve küçük porselen kedi heykelciklerinden hoşlanan o Megan. için.

Mitch ellerini kadının omuzlarından aşağı kaydırdı, kollarıyla vücudunu sardı. Megan bir direk kadar kaskatı, bağışlamasız duruyordu, gururunun daha fazlasını vermeyi reddediyor gibi.

Mitch kadının ensesinde dudaklarını dolaştırarak, "İş iştir" dedi. "Yatakta aramızda geçenlerin onunla bir ilgisi yok. Berbat bir gece, berbat bir olay, berbat bir motel - neden en azından bu bizim olmasın? Ha? Neden birbirimize biraz zevk vermeyelim?" Ellerini kadının karnına dayadı, parmaklarını hafifçe dolaştırarak içindeki ateşi uyandırdı.

"Git" dedi Megan. Onun şefkatini istemiyordu. Başka her şeye karşı mücadele edebilirdi ama şefkate karşı savunması yoktu. Tanrı yardımcısı olsun ama bütün yaşamı boyunca özlemini çektiği şeye karşı kendisini savunamazdı.

Sesi titreyerek, "Git" diye fısıldadı.

Mitch dilinin ucunu kadının kulağının arkasında dolaştırdı. "Hayır."

Megan kendini kurtarmak için öfkesini yardıma çağırdı. "Git!" diye bağırdı. "Çık dışarı!"

"Hayır." Mitch kadının kendine bir zarar veremeyeceği kadar, kaçamayacağı kadar kendine çekti. "Şimdi olmaz. Böyle olmaz."

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Megan erkeğin göğsüne: Gözyaşları boşalmak için çabalarken sesi titriyordu. Onunla mücadele etmeye, tekmelemeye çalıştı ama ona da pek istekli değildi.

Mitch kadının çenesini tutup başını kaldırınca, Megan'ın onun gözlerinin içine bakmaktan başka çaresi kalmadı. "Gözlerimin içine bak ve bunu istemediğini söyle." Kasıklarındaki arzu giderek yoğunlaşırken Mitch soluk soluğa kalmıştı.

Megan onunkine yaslanmış olmanın bilinciyle vücudunun ısınmasından ve uyanmasından nefret ederek erkeğe baktı. Meydan okurcasına, "Bunu istemiyorum" dedi.

Mitch'in burun delikleri kabarmıştı. Gözlerinde amber renkli parıltılar vardı. "Yalancı" dedi ama kadını bıraktı.

Kapı arkasından kapandıktan sonra uzun bir süre Megan yatağın ucunda durdu. Erkeğin söylediğinin rahatını kaçıracak derecede gerçek olduğunu bilerek.

5. GÜN

SAAT 12:11 -8,8°C

"Mick bu yıl yüz bin dolar kazanacağını söylüyor."

"Aferin ona." Ve emeklilik aylığın yetmediği için senin haftada iki gün sucuklu fasulye yediğini ve faturalarının yanısıra ödeyen kılının yalnızca bir polis olduğunu ve Los Angeles'li bir yatırım acentesine kıyasla hiç denecek bir para aldığını bilen oğlunun sana o paranın bir kuruşunu bile neden göndermediğini sordun mu peki?

Megan bu soruyu sormadı. Sormaması gerektiğini iyi bilirdi. O senaryoyu birkaç kere oynamışlardı. Kendi duyduğu kırgınlığı geçirmezdi. Neil'in de yalnızca

tansiyonunu yükseltirdi. Ama yine de Megan babasının güvendiği ve övündüğü evladının Mick olmasına hâlâ şaşardı; sadakatsiz Maureen'in istenmeyen anısı olan kendi, neredeyse sokaklarda büyümüş olan kendi geride kalmıştı ve kendini hiç sevmeyen bir insana nefret ettiği anılara zincirlerle bağlıydı.

Sanki zihnini o anılardan uzaklaştırmak istermiş gibi çirkin turkuvaz duvarları ve eskilikten ve havadaki yağdan sertleşmiş kareli perdesiyle küçük mutfağa bakındı. Ucuz, teneke dolapları, dökme demirden eski küvetiyle bu odadan nefret ederdi. Yağ ve sigara kokusundan, yerdeki gri muşambalı krom bacaklı masa ve iskemlelerden nefret ederdi. Yaşamdan ve sıcaklıktan sıyrılmış çirkin bir yerdi ve pek çok bakımdan da bu haliyle babasına benzerdi.

Neil O'Malley aslında fizik olarak çirkin bir erkek değildi. Yüz hatları keskindi -bir zamanlar yakışıklıydı- ve gözleri masmaviydi. Ancak zaman ve yaşamın getirdiği acılık saçlarının rengini ve vücudunun canlılığını götürdüğü gibi onların parlaklığını da silmişti artık. Megan'ın lacivert polis üniforması içinde küçük bir adale yumağı olarak hatırladığı adam büzülmüş ve çökmüştü. İçkisini ağzına götürürken sağ eli titriyordu.

Megan eski gazocağının üstündeki yemeği karıştırdı. Kuzu haşlama. Pazar günleri ziyarete geldiğinde hep yaptığı yemek -kendisi sevdiği için değil, başka bir şey yaptığı takdirde Neil'in söyleneceği için. Babasını hoşnut etmeyecek bir şey yapsın hele. Megan yaşamı boyunca asla babasının hoşuna gidecek bir şey yapmış değildi.

"Son günlerde Mick'le konuştun mu?" diye sordu. Elbette konuşmadın. Mick senin için ne kadar önemli olduğunu bilmesine rağmen seni asla aramaz. Metrodome'da NCAA basketbol turnuvası yapıldığı ve zengin bir müşterisinden

bir bilet kopardığı yıldan bu yana buraya bir kere bile gelmedi.

"Hayır." Neil soru sanki hiç önemli değilmiş gibi elini salladı. "O meşgul bir insan, bilirsin. Çalıştığı o şirketi neredeyse tek başına yönetiyor. Lanet Yahudiler olmasaydı herhalde tümüyle o yönetirdi ya..."

"Bir bira daha ister misin, baba?" Megan'ın babasının Yahudiler'e, İngilizler'e ve zencilere karşı sözlerini milyonuncu kere dinlemeye hiç niyeti yoktu.

Babası alkolsüz birasını kaldırıp baktı, yüzünü buruştururken öksürerek balgam çıkardı. "Bombok bir tadı var. Neden bana adam gibi bir içki getirmiyorsun?"

"Doktorun içki içmeni istemiyor."

"Lanet olsun ona. Faşist bokun biri zaten. Amerikalı bile değil." Masanın üstündeki paketten bir Kent alıp sigarayı kızına doğru salladı. "Bu ülkenin aksak yanı da bu işte. Çok fazla yabancı kabul ediyorlar."

"Ya senin baban nereden geldi, ha?" Megan kendini tutamamıştı. Ama her şeyi içinde saklayacak olursa üre zehirlenmesi gibi bir şeyden ölebilirdi.

"Bana ukalalık yapma" diye Neil kızını uyardı. "Babam İrlandalı'ydı ve İrlandalı olmakla gurur duyardı. Lanet İngilizler olmasaydı Connemara'dan dışarı adım atmazdı."

Sigarayı yaktı, ciğerlerini dumanla doldurdu ve öksürükten boğulmaya başladı. Megan tiksintiyle başını salladı. Damarları evin yetmiş yıllık su borularından daha berbat, altmış küsur yıllık yağ, kolesterol, zift ve nikotinle tıkalıydı. Beynine bir damla kanın bile gitmesi bir mucizeydi. Küçük bir kriz geçirmişti ve doktor yaşam

biçimini değiştirmediği takdirde büyük bir tanenin kaçınılmaz olduğunu söylemişti. Ama doktor sigara içmemesi için de boşuna konuşmuş sayılırdı, Akciğer hastalığı belirtilerine karşılık Neil, nefes darlığı ve ciğerlerinin tıkanması normal şeylermiş gibi alışkanlığın sürdürmekteydi.

Megan tencereyi kaldırıp masaya taşırken, "Sigara içmemelisin" dedi.

"Ve sen de kendi işine baksan iyi edersin."

Megan kaba bir ses çıkardı. "Bunu ben istemiyor muyum sanki."

Megan tabağına koyduğu haşlama ete baktı ve tabağını itti. Kuzu etinden nefret ederdi. Babası ağzına attığı iri lokma çiğneyerek tereyağı sürülmüş bir ekmek parçasını yemeğin suyuna bandı.

"Üzerinde çalıştığım büyük olayı duymuş muydun, baba? Deer Lake'deki o çocuk kaçırma olayı."

"Dünya sapıklarla dolu."

"Epey güç bir iş. Hemen hemen hiç ipucu yok. Bürodan benim adamlarım, şerifin adamları, polisler neredeyse günde yirmi dört saat çalışıyoruz. Polis şefi Miami'li eski bir detektif. Harris Koleji'nden bir grup bilgisayar uzmanımız bile var."

Babası bir parça et daha alırken, "Tellerle dolu beş para etmez kutular" dedi. "Eski moda polis çalışmasıyla kıyaslanamaz bile. Olaylar çalışarak, sokakları arşınlayarak çözümlenir. Ve kolej mezunu detektifler tarafından değil."

"Ben ajanların başındayım" diye Megan inatla devam etti. "Tribune'de bir yazı vardı, belki de okumuşsundur."

Aferin sana kızım. Seninle gurur duyuyorum.

Neil tabağına baktı, bir parça kemik tükürdü, başını salladı. "Beş para etmeyen paçavra. Ben Pioneer Press alırım. Hep de onu almışımdır."

"Tanrım, bana bir kerecik iyi bir şey söylesen ölür müsün?" Megan zahmetine değmediğini biliyordu aslında. "Bu o kadar güç mü? Herhangi bir şeye razıyım: 'Kutlarım' ya da 'et güzel olmuş' ya da 'ayakkabılarını beğendim' gibi. Hatta her iki yana çekilebilecek bir homurdanmaya bile razıyım. Buraya neden geldiğimi merak etmemi önleyecek herhangi bir şey. Bunu bir kerecik olsun yapamaz mısın, baba?"

Neil'in yüzü sağlıksız bir mor renge dönüştü. Çatalını sallarken yemeğin sosu örtüye sıçrıyordu. "Ukalalık etme, kız. Tıpkı..."

Megan elini sallayarak susturdu babasını. "Sakın onu söyleyeyim deme! Buna cesaret edemezsin! Ben ona hiç benzemem! O seni yirmi altı yıl önce terkedecek sağduyuyu göstermişti!"

Babası tabağına bakarken ağzı düğüm gibi kapanmıştı.

Gözleri dolan Megan iskemlesini iterek kalktı, pencereye gidip Bayan Grisman'ın arka bahçesine baktı. Kadının yaşlı köpeği Claude, karların üstüne öbek öbek pislemişti. Evin her yerinin iç kapayıcı ve çirkin olması gibi mahalle de iç kapayıcı ve çirkindi. Buraya artık gelmekten vazgeçmek isterdi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Babası onun sorumluluğuydu. Onun yaptığı gibi kendisi ona karşı görevlerinden kaçmayacaktı.

Hiç istemeden hatta hiç düşünmeden, birden hayali beliriverdi. Mitch ve Jessie, McDonalds'da neşeyle Mutlu Yemeklerini yerlerken.

Burnunu çekip elinin tersiyle sildi. Ceketini kapını ardındaki çengelden alırken konuşmayarak Neil'e pişmanlığa söyleme fırsatını tanıdı. Babası hiçbir şey söylemedi. Asla söylemezdi.

"İlaçlarını almayı unutma" dedi Megan. "Senin umurunda değil ama ben imkân bulunca yine geleceğim."

YİRMİNCİ BÖLÜM

6. GÜN

SAAT 07:00 -27,7OC RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -48°C

Pazartesi sabahı, kuzey Kutbu'ndan inen bir hava akımıyla başladı ve yanında eksi 7,7 derecede bir soğuk getirdi. Kuzeybatıdan esen sert rüzgâr, rüzgâr faktörünü zalim bir eksi kırk sekiz dereceye düşürmüştü. Megan'ın keyfinde de aynı derecede bir düşüş vardı. Sheraton'daki yatağında yatıyor, DePalma ile buluşmayı korkuyla beklerken, radyoda disk jokeylerin kent halkına insan derisinin altmış saniyede donacağını büyük bir zevkle söylemelerini dinliyordu.

Pazar günü berbat geçmişti. Telefon kaydının ilk araştırmalarından fazla bir sonuç çıkmamıştı. Josh'un defterinde işe yarar bir parmak izi bulunamamıştı. Zanlı profillerini hazırlayan Jayne Millard'la yediği yemek Megan'a, o güne kadar kadınları uzak tutan bir alana girdiği için kutlanmasından başka bir şey getirmemişti.

Şimdi de yatağında yatarken tuvalet masasının aynasına bakarak insanların bir kısmının onu kahraman, bir kısmının da başbelası olarak gördüklerini düşünüyordu. Sanki o insanların gördükleri Megan O'Malley bir hologramdan başka bir şey değilmiş gibi kendini olayların dışında hissetmekteydi. Onların kahramanı ya da belası olmak istemiyordu. Yalnızca işini yapmak istiyordu. Josh'u bulmak istiyordu.

Yorgunluğun ve adale gevşeticilerin verdiği uyuşuklukla yataktan çıkıp duşa girdi. DePalma ile toplantısı için otomobile attığı eşyaları giydi: Siyah pantolon, yüzünün

solgunluğunu gözlerinin altındaki çizgileri vurgulayan yumuşak siyah balıkçı yaka kazak.

Parkasını giyip küpelerini takarken Tampa'da bir görevi hayal etmekteydi. Aklının bir köşesinde bir vaha gibi titreyip duran Florida hayali, sokağa çıkıp da rüzgâr bir taş gibi yüzüne çarptığı anda birden yokoluverdi. Park yetinde en az üç otomobilin kaputlarının açık olması kuzeyin teslim bayrağıydı; Hepsi de ölü akülerini canlandıracak servis araçlarını bekliyorlardı. Megan da iki dakika sonra Lumina'nın kaputunu kaldırarak otele girerken, "Kıştan nefret ediyorum" diye söyleniyordu.

SAAT 9:00 -27,7°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-48°C

DePalma masasının arkasında yürürken ellerini beline dayamış, başını omuzları arasına çekmişti. Ed Sullivan taklidi yapan Nixon'a benziyordu.

Başını sallayarak, "Basından bu kadar çok telefon almamıştık bugüne kadar" dedi.

"Ben merak konusuyum" dedi Megan. Masanın karşı tarafında duruyordu. DePalma oturmasını söylemişti ki, bu kötü bir işaretti. "Ama bunu da atlatacaklar. Benim önemli biri olmadığım üzerinde durun. Zaten önemli olmamam gerek. Dikkatleri bana değil, Josh'a dönük olmalı."

"Sen çocuğun babasını onların önünde sorguya çekerek seni gözardı etmelerini imkânsız hale getirdin."

"Ben yalnızca ona birkaç soru sordum. O da öfkelendi hepsi bu..."

DePalma duyduklarına inanamamış gibi döndü. "Hepsi bu mu? Megan, adam oğlunu kaybetmiş..."

"Benden bilerek bilgi sakladı! Adam bir şeyler saklıyor, ne yapacaktım yani? Hanımefendi gibi davranıp ağzımı mı kapayacaktım yoksa polis gibi davranıp işimi mi yapacaktım?"

"Basın işitme mesafesinde olduğu zaman iş böyle yapılmaz ve sen de bunu gayet iyi bilirsin!"

Megan ağzını kapadı. Bu işi atlatmanın olanağı yoktu. Paul Kirkwood'u sorguya çekerek kendini güç duruma düşürmüştü. Mazerete gerek yoktu. Adamın başbelası olduğunu anlaması gerekirken, öfkesine yenik düşmüştü. İyi bir ajan böyle çalışmazdı.

"Evet efendim" diye mırıldandı.

DePalma içini çekerek koltuğuna oturdu. "Hoşuna gitse de gitmese de senin ve bu olayın üzerinde kocaman bir büyüteç var, Ajan O'Malley. Attığın adıma ve söylediğin her söze dikkat edeceksin. İyi bir polissin ama bugüne kadar kimse seni aşırı diplomatik olmakla itham etmiş değildir."

"Evet, efendim."

"Ve Tanrı aşkına geçen sonbahar ki o cinsel taciz olayını gündeme getirme. Müfettiş az daha kalp krizi geçiriyordu..."

"Bu haksızlık ama" dedi Megan. "O konuyu açan ben değilim. Zaten benimle bir ilgisi de yoktu. O kutuyu Henry Forster açtı..."

DePalma elini salladı. "Önemli değil. Hepimiz dikkatle izlenmekteyiz. Eğer kendine hakim olamazsan ya da bu

baskıya dayanamazsan seni geri çekmek zorunda kalırım, başka seçeneğim olmadığını anlamalısın."

Adam bir an sözlerinin etkisini bekledikten sonra gözlüğünü takıp masasının üstündeki kâğıt yığınına baktı. Megan derin bir soluk alıp gitmek için izin istemeye hazırlandı. DePalma başını kaldırdığında yüzündeki ifade yumuşamıştı.

"Elinde hiçbir şey yok mu?"

"Bulmaca parçaları. Şimdilik hiçbiri birbirine uymuyor."

DePalma'nın kara gözleri oğullarının fotoğrafına kaydı. "Uydur onları. Bu işin altından kalk, Megan."

SAAT 11:13 -28,8°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -44,4°C

Megan pek az kullanılan yan kapıdan merkezden çıkarken DePalma'nın ültimatomlarının ağırlığı altındaydı. Basın, telefon konusunda haber açlığı çekiyordu ve kendinde onların önüne atabileceği hiçbir şey yoktu. Âmiri tarafından azarlandıktan sonra medyanın karşısında görünmez olmak isterdi ama başarılı bir ortadan kaybolmayı ancak Josh Kirkwood yapmıştı ve kendisinin de görevi onu bulmaktı.

Bürosuna girince o hiç kaybolmamış puro ve hava temizleyici kokusu görünmez bir duvar gibi çarptı yüzüne. Bir filtresi almaya karar verdi.

Telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu. Düğmeye bastı, başındaki eşarbı çıkardı. Paige Price röportaj yapmak istiyordu.

Kulaklıklarını çıkartan Megan, "Domuzlar uçtukları zaman" diye söylendi.

Henry Forster edilen telefon hakkında bir yorum bulunmasını istiyordu.

Megan parkasını çıkarırken, "Sana bir yorumda bir bulunurum bok çuvalı miyop moruk" dedi.

"Ajan O'Malley, ben NCIC'den Stuart Fielding. Lütfet beni acele arayın. Parmak izlerinizi buldum."

Olie Swain'in parmak izleri.

Megan parkasını askılığa doğru fırlatıp kırık koltuğuna geçti, telefonu açtı. Washington'daki FBI merkezinin numarasını tuşlarken bütün vücudu titriyordu. Sonunda Stuart Fielding karşısına çıktı.

"Bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakma ama ne parmak izine ne de ada, o coğrafi bölgede rastlayamadık. Araştırma parametrelerini sürekli genişletmek zorunda kaldık. Sonunda Washington Eyaleti'nde bulduk. Hazır mısın?"

"Ne kadar hazır olduğumu tahmin bile edemezsin. Söyle."

"Kriminal veritabanına göre parmak izleri Leslie Olin Sewek'e ait. Doğum tarihi 31 Ekim 1956. Walla Walla'da on yıllık cezasının beş yılını çekmiş ve 1989'da salıverilmiş."

"Suçu neymiş?" Megan soluğunu tutup bekledi.

"Çocukları taciz. Sabıka kaydını fakslarım."

Megan, Fielding'e teşekkür edip telefonu kapadığını hayal meyal hatırlıyordu. Aldığı notlara bakarken gözleri

yanıyordu.

Olie Swain: namı diğer Leslie Olin Sewek

On yılın beşi - Walla Walla

Çocuk tacizi

Olie Swain'in açık renkli bir kamyoneti vardı. Olie Swain Josh'a kolaylıkla erişebilirdi. Olie Swain sabıkalı bir sübyancıydı. "Şimdi hapı yuttun, seni orospu çocuğu."

Megan faksı aldıktan sonra memurların, sekreterlerin ve bilinmeyen nedenlerle gelmiş olan kasabalıların arasından süzülerek Mitch'in odasına koştu. Natalie kalesine birinin böyle kapıyı vurmadan girme cüretini bulmuş olmasına şaşarak dosya dolaplarından döndü.

"Şefle görüşmem gerek."

"Yanında şerif var..."

Megan hızını kesmedi bile. Yüzü kızarmış, gözleri parıldayarak iç odaya daldı. Russ Steiger'e bakmadan Mitch'in masasına yürüdü, Olie'nin sabıka kaydının yazılı olduğu faks kâğıdını masanın üstüne atarak yanına da yumruğunu indirdi.

"Senin o zararsız Bay Swain'in Washington eyaletinde çocuk tacizinden hüküm giymiş."

Mitch şaşkın şaşkın baktı kadına. "Ne?"

"Leslie Olie Swain, namı diğer Lonnie O. Swain, namı diğer Olie Swain 1984'te dokuz yaşındaki bir oğlana cinsel tecavüzden hapse mahkûm olmuş."

"Olamaz."

Mitch hiç kıpırdamadan oturuyordu koltuğunda. Olie Swain'in buz pistinde çalışan garip adamdan başka bir şey olduğunu bilmesinin yolu yoktu. Ama yine de kendini sorumlu hissediyordu. Burası onun kasabasıydı. Deer Lake sakinlerini korumak onun göreviydi. Ve bunca zamandır bir çocuk düşmanı burnunun dibinde yaşıyordu ve o hiçbir şeyden kuşkulanmamıştı. Bir sübyancı çocuklara çok yakın olduğu bir işte çalışıyordu ve o buna izin vermişti."

"Parmak izlerini nasıl aldın?"

Megan, Steiger'in bakışlarından kaçınmak için sırtını döndüyse de, masum görünmeyi akıl edebildi. "Bir fırsat çıkmıştı, zanlı olarak bildirmedim ama hiç olmazsa onu bulduk işte. Geçmiş sabıkası nedeniyle kendisini şu anda bizim olayımızla ilgili olarak tutuklayamayız ama Washington eyaletinde kendisi için çıkarılmış bir şartlı tahliyeye uymadığı için tutuklama emri var. Yargıç Witt'i arayıp ev ve otomobilinin aranması için bir emir çıkartmak istediğimizi bildirdim. Sabıka kaydına ek olarak tanığın kamyonet konusunda verdiği ifade ve Olie'nin Josh'u kaçırma fırsatının bulunması arama emri için yeterlidir."

Megan planını düşünerek masanın önünde ileri geri yürüyordu. "Ama acele etmememiz gerektiğini düşünüyorum"

"Neden?" diye Steiger oturduğu koltuktan kalktı. "Gidip herifin ödünü patlatalım biraz."

"Bu 'patlatalım' biz mi demek oluyor" diye Megan alaylı bir tavırla sordu. "Olie Swain, Deer Lake sınırları içinde oturuyor. Bu polisi ilgilendiren bir konudur. Senin yetki alanın dışındadır, Steiger."

"Unut gitsin onu." Steiger gözlerinden ateşler saçarak baktı kadına. "Bu hepimizi ilgilendiren bir konu. O namussuzu..."

"Peki ama bu işi onun yaptığını nasıl kanıtlayacağız?" diye adamın sözünü kesti Megan. "Onu gözetleyip bizi Josh'un yanına götürüp götürmeyeceğini saptamamız gerek. Josh'un onun bulunduğu yerde olmadığını biliyoruz. Çocuğu başka bir yere saklamış olmalı. Sonra bu işte yalnız olup olmadığı konusu var. Telefonu St. Peter'den onun etmediğini ve defteri Mitch'in otomobiline onun bırakmadığını biliyoruz. Bizi bunları yapan kişiye götürebilir."

Steiger kadına sanki başlarına birer abajur geçirip hula hop dansı etmelerini önermiş gibi baktı. "Bu boyda bir kasabada gözetleme nasıl yapılır? Saat yedide bir ekip kursam beş dakika sonra haberi olmayan kalmaz."

"Onun herhalde kasabanın boyuyla bir ilgisi yoktur" diye alay etti Megan.

Mitch de yerinden kalkıp odanın içinde yürümeye başladı. "Olie'nin yerinin karşısındaki ev boş. Arlan ve Ramona Neiderhauser kışı Texas'ta Brownville'de bir treyler parkında geçiriyorlar. Oraya girebiliriz."

"Olie evinden çıkınca ne olacak?" diye sordu Steiger. Deer Lake'de kendini göstermeden kimseyi izleyemezsin."

"Gözetlemeyi geceleri yaparız. Resmi olmayan araçlar kullanırız. Uzaktan izler, ışıklarımızı yakmayız. Eğer bizi

farkederse hapı yuttuk demektir ama farketmezse bizi Josh'a götürebilir."

Steiger homurdandı. "Onu biraz sıkıştırırsak yola gelip bize istediğimiz bilgiyi verir."

"Ya vermezse?" diye sordu Mitch. "Ya bir suçortağı varsa ve Olie'yi tutuklarsak ortağı paniğe kapılıp oğlanı öldürürse?"

Mitch dahili telefonun düğmesine bastı. "Natalie? telefonda Arlan Neiderhauser'i bulur musun?" Sonra şerif döndü. "Bu işi bir denememiz gerek, Ross. Eğer işe yaramazsa arama emirleri var nasıl olsa."

"Zaman yitirmekten başka bir şey değil" diye homurdandı Steiger.

"Josh'u sağ kurtarmak ve suçluları da suçüstü yakalamak için bir yol." Mitch saatine bakıp kafasından bir hesap yaptı; "Olie saat üçten on bire kadar çalışır. Her olasılığa karşılık hemen buz pistinin dışına bir adam koyacağım. Ekiplerimiz toplayalım ve saat sekizde kriz merkezinde buluşalım."

Steiger söylene söylene çıktı odadan. Arkasından kapı çarpılarak kapanınca Megan tuttuğu soluğunu koyverdi.

Mitch masasının ardına geçti. "İyi iş basardın, Ajan O'Malley. İki yıldır kasabadayım ve Olie Swain hakkında hiçbir şey bilmiyorum; sen geleli beş gün oldu ve onun bir sübyancı olduğunu ortaya çıkardın. Üstelik ben onu araştırıp hiçbir şey bulamamıştım."

Megan erkeğin sesindeki kendi kendini suçlama karşısında kaşlarını çattı. "Takma adına çıkmış geçerli bir sürücü ehliyeti vardı ve o ad altında herhangi bir sabıkası

yoktu. Sen işini yaptın. Ben yalnızca bir adım daha ileri gittim. Ve Cuma gecesi kendisiyle konuşurken parmaklarının üzerinde beceriksizce yapılmış bir dövme görmeseydim bunu yapmayabilirdim. İçimden gelen bir sese uydum ve haklı çıktım. Yalnızca talih."

"Talihin bu işle hiçbir ilgisi yok. İyi polissin." Bu iltifat pek içtenlikti olmasa da Megan yine de sıcak bir sevinç dalgası hissetti içinde. Mitch'in bunu âdeta istemeyerek altta kalmak hoşuna gitmiyormuş gibi söylemesi iltifatı daha da tatlılaştırıyordu.

Etkilenmiş görünmemeye çalışarak, "Teşekkür ederim, Şef" dedi.

Mitch kadının utanmış olduğunun farkındaydı. Gururunu kayıtsızla maskesiyle örtmeye kalkışması da ona dokunmuştu.

"Parmak izlerini aldığını bana neden söylemedin?" diye sordu.

Megan erkekle gözgöze gelmemeye çalışarak omuzlarını silkti. "Aramızda o konu geçmemişti" dedi. "Sezgilerime göre bir hamle yapıyordum. Bir sonuç alacağımı sanmamıştım." Masanın üstündeki cam Miki Fare ağırlığı kaldırıp kartopu gibi elleri arasında yuvarladı. "Teknik olarak, çizmeyi aştım sanırım. Bu şimdi beni azarlayacağın anlamına mı geliyor?"

Mitch masasının kenarına dayandı. "Sezgilerin çok başarılı bir sonuç verdiği için fazla kızamam. Ama bu, mutlu olmam gerektiği anlamına da gelmez."

Megan Miki'yi yerine bıraktı. Ağzının kenarları aşağıya doğru çekilmişti. "Bu olayda mutluluğun yeri yok, Şef."

Megan'ın telefon edip laboratuardan bir yanıt gelmediğini söylemesinden bu yana, Pazar gecesinden beri konuşmamışlardı. Cumartesi gecesi hakkında ikisi de bir şey söylemiş değildi. Şimdi kadına bakarken Mitch'in gözlerinden o açlığı ve sıcaklığı hatırladığı görülüyordu, Megan bunu kendi derisinin altında hissediyordu. Gereksiz bir etkiydi ama geri dönüş imkânsızdı ve bir fırsat doğmuş olsa kararını asla değiştirmeyeceğini biliyordu. Akıllıca değildi belki, ama öyleydi işte.

"DePalma ile ne oldu?" diye sordu Mitch.

Megan kollarını iki yana açtı. "Kolum bacağım hâlâ yerinde."

"Ya işin?"

Megan acı acı gülümsedi. "Şu an için sürüyor. Bu işte başarılı olursak kurtulanın yalnızca Josh olmayacağını söyleyebiliriz. Eh, o nedenle ben işimin başına dönsem iyi olacak. Hastaneye uğrayıp Josh'un kaybolduğu gece buz pistine telefon eden kişiyle konuşmayı düşünüyordum. Konuştuğu adamın ses teşhisini yapabilir belki de. Eğer Olie'nin sesini tanırsa o zaman telefona onun çıktığını ve Hannah'nın geç geleceğini bildiğini öğrenmiş oluruz. Fırsat olayını güçlendirir."

"Güzel. Ben de onun eskiden yaşadığı yerlerin yetkililerini arayıp bize bir bilgi verip veremeyeceklerine bakayım. Savcıyı da arayıp durumu bildiririm."

"Çok iyi."

"Megan." Mitch bunu yalnızca kadının adını söylemiş olmak için söylemişti. Ama sonra kendi kendine kızdı. İş iştir demişti. Yatakta aralarında olanlar işe karıştırılamazdı.

Bunu yapmayı istememeliydi. "DePalma'nın sana bir zarar vermediğine sevindim" dedi.

"Gururumdan başka bir yara almadım" diye mırıldandı Megan. "Ben gidiyorum, Şef. Sonra görüşürüz."

SAAT 13:07 -29,4°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -44,4°C

"Özür dilerim. Ama yapa... hap... şuuu!" Carol Hiatt burnunu bir avuç kâğıt mendile gömdü ve hastaneyi kasıp kavuran virüse teslim olmuşçasına bir an gözlerini kapattı.

"Çok yaşa" dedi Megan.

Hastane resepsiyon memuru burnunu silip mendili zaten tepeleme dolu olan çöp sepetine attı. "Bu türü en berbatıdır" dedi. Virüs, saçlarını uzun ve oval bir yüzün tepesinde siyaha boyanmış bir süpürgeye dönüştürmüştü. Burnu kıpkırmızıydı "Gelmeyecektim ama ötekiler benden de beter."

Megan sempati göstermeye çalışarak başını salladı. Arkasındaki bekleme yerinde küçük bir çocuk ve bir bebek uyumsuz bir koro gibi ağlarlarken bir üçüncüsü oyuncak ksilofonunu tangırdatıp duruyordu. Televizyonda Geraldo dizisi oynamaktaydı.

Carol yine, "Özür dilerim" dedi. "Cuma günü bütün bunları öteki memura anlatmıştım. Telefonu ben ettim ama o gece burası kıyamet yerinden farksızdı. Buz pistinde kiminle konuştuğumu bilemeyeceğim."

"Adam kendini tanıtmadı mı?"

"Bugüne kadar telefonda kendini tanıtan bir erkekle karşılaşmış değilim. Sanki kim olduklarını bilmek gerekirmiş gibi hemen konuşmaya başlarlar. Sanki burada oturup onların telefonunu bekliyormuşsunuz gibi." Kadın burnuna yeni bir mendil götürüp onu da karanfil şeklinde buruşturdu.

Megan not defterindeki resepsiyon sözcüğünün üzerine kalın bir çizgi çekti. "Sesini duysanız tanır mıydınız?"

"Evet demek isterdim." Carol telefonun yanındaki kutudan bir avuç mendil daha alırken gözleri doldu, duygusal bir sıkıntıyla yüz hatları gerildi. "Hannah'yı çok severim. Tanıdığım en iyi insandır o. Ve onun küçük çocuğunu biri alsın ve kimbilir neler yapsın..."

Carol Hiatt ıstırapla çarpılmış yüzünü kaldırdı. "Çok özür dilerim. Benim de küçük bir oğlum var -Brian. Josh'un en iyi arkadaşıdır. Aynı hokey takımında oynuyorlar. O gece o da pistteydi. Kaçırılan o olabilirdi..."

Megan uzanıp kadının omzunu okşadı. "Yardım edebilseydiniz, ederdiniz" dedi. "Benimki yalnızca uzak bir olasılıktı, teşekkür ederim."

"Lütfen Josh'u bulun" diye fısıldadı kadın. Deer Lake'in tümü adına konuşuyormuş gibi geldi Megan'a. Hepsi de acı çekiyordu, hepsi de sersemlemişti. Geceleri sokak kapılarının önündeki ışıklan açık bırakıyorlardı ve kapılarına JOSH İÇİN YANIYOR diye yazılar asmışlardı. Çünkü çalınan yalnızca Josh değildi, kasaba masumluğu ve güveninin bir kısmı da onunla birlikte çalınmıştı.

Leslie Olin Sewek'in vereceği hesap çok büyüktü. "Elimizden geleni yapıyoruz" dedi.

Oradan ayrılırken duvarda kafeteryayı gösteren oku gördü. Ve izlemeye başladı. Belki kafein başağrısını giderirdi.

Kafeterya masalar ve iskemlelerle dolu, bir duvarında otomatların bulunduğu bir odadan fazla bir şey değildi. Köşedeki masada hastane onarım ekibinden birkaç kişi kahve içip zar atıyorlardı. Megan içeri girince başlarını bile kaldırmadılar.

Megan bir otomata para atıp Mountain Dew düğmesine bastı. Makinenin deliğinden teneke kutu çıkarken Christopher Priest içeri girdi. Siyah balıkçı yaka kazağı dar göğsüne yapışmış, kollarından yukarı sıyrılmıştı. İnce kemikli elleri kazağın kısa kollarından sanki iki karış çıkmış gibiydi.

"Ajan O'Malley." Adamın gözlüklerinin iri camları ardında gözleri şaşkınlıkla parıldadı. İnce dudaklarının uçları yukarı doğru kıvrıldı. "Burada ne işiniz var? Umarım o virüsü kapmamışsınızdır."

"Hayır, gayet iyiyim. Siz nasılsınız, Profesör?"

"Burada bir öğrencim var da." Profesör otomata para attı, kremalı ve şekerli bir kahve aldı.

Megan kutusunu açtı, çantasından bir Cafergot table alıp içti. Bir yandan da profesörün fincanını alıp bir masaya götürürken gösterdiği titizliğe bakıyordu. Priest fincan kenarından dökülen kahveyi bir kâğıt peçeteyle sildi, son peçeteyi itinayla dörde katlayıp fincanın hemen sol tarafına bıraktı.

Megan profesörün solundaki iskemleye yanlamasına oturdu, "Josh'un kaçırıldığı gece o araba kazası geçiren çocuk... "

"Evet." Adam kahvesini yudumladı. Gözlükleri buğulanırken dimdik ileri bakıyordu.

"Nasıl şimdi?"

"Aslında pek iyi değil. Bazı komplikasyonlar çıkmış. Belki de Cities'de daha büyük bir hastaneye nakledecekler."

"Çok kötü."

"Hııımmm..." Adam duvardaki renkli bir postere baktı. Kendi kendine konuşurmuş gibi alçak sesle, "Mike benim için bir iş yapıyordu" dedi. "Algılama ve öğrenme projesi için."

"Dr. Wright'in geçen gün sözünü ettiği proje."

"Evet. Mike yolun boş olduğunu söylüyor ve sonra o virajı alamadı." Kahvesinden bir yudum daha aldı, dudaklarını kuruladı. "Yaşam çok garip, değil mi?"

"Hem de nasıl."

"Bu rastgele bir şey mi, yoksa kader mi? Mike Chamberlain'i o anda o köşeye getiren nedir? O gece Josh Kirkwood'u o kaldırımda tek başına bekleten nedir? Sizi ve beni aynı anda burada karşı karşıya getiren nedir?"

"Bunlar felsefe bölümü sorularına benziyor."

"Hiç de değil. Bilgisayar bilimi mantık, neden-sonuç ve düşünme biçimleriyle ilgilenir."

Megan madensuyunu bitirip tenekeyi kutuya attı. "Eh, profesör, siz ve bilgisayarınız bu dünyada olan pislikler konusunda mantıklı bir açıklama bulursanız bunu en önce ben bilmek isterdim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

6. GÜN

SAAT 21:00 -33,3°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-51,6°C

Arlan ve Ramona Neiderhauser'in evi naftalin kokuyordu. Koku Mitch'in burnuna doluyor, sinüslerini yakıyordu. Yemek odasından taşıdığı iskemleyi yatak odası penceresi önüne yerleştirmiş, dürbünle Olie'nin sokağın karşısındaki karanlık kulübesine bakıyordu. Oscar Rudd'un evinde ışıklar yanıyor, aydınlık yan bahçesindeki hurda Saab'ın üstüne düşüyordu.

Megan pencere kenarında, omzunu duvara dayamış, ayakta duruyor, perdenin arasından bakıyordu: Her ikisi de dışarı fırlamaya hazır olarak ceketlerini çıkarmamışlardı. Neiderhauser'ler termostatlarını ancak boruları donmaktan koruyacak kadar açmışlardı, Dışarda ısı hızla düşüyor, otuz yıllık rekorun kırılma noktasına yaklaşıyordu. Soğuk öylesine şiddetliydi ki, havada buz kristalleri oluşmaya başlayarak kar sisi denilen olguyu yaratmıştı. Bu bir korku filminin efekti gibi yerden yukarda duran garip ve ince bir sisti.

Steiger soğuğa rağmen resmi olmayan bir araçta beklemeyi tercih etmişti. CTB, polis ve şeriflik personeli kasabanın stratejik noktalarına öyle yerleştirilmişlerdi ki, Olie ne yana giderse gitsin izlenebilecekti. Seyyar laboratuar da eski itfaiye binasında arama izinlerini uygulamak üzere her an yol çıkacak durumda bekliyordu.

Megan sesini karanlık yatak odalarının âdeta gerektirdiği gibi alçaltarak, "Bu havadan nefret ediyorum" dedi. "Bu gece Kuzey Kutbu'nun buradan daha sıcak olacağını biliyor muydun?"

"Kuzey Kutbu'na taşınmak mı istiyorsun?"

"Grand Cayman'a taşınmak istiyorum."

"Çelik davulların müziği seni bir ayda intiharın eşiğine getirir."

"Hiç olmazsa sıcakta ölürüm."

Mitch dürbünü tutan elini değiştirip sağ elini cebindeki kimyasal el ısıtma paketinin içine soktu. "Olie'nin orada dört beş bilgisayarı olduğunu biliyor musun?"

"Beş bilgisayar alacak parayı nereden bulmuş?"

"Bana bilgisayarlarını yenileyen şirketlerin ıskartaya çıkardıklarını aldığını söylemişti. Walla Walla'daki müdür Olie'nin zekâ bakımından üstün olduğunu söyledi. Hep bir şeylerle çalışır."

"Küçük oğlanlar örneğin."

"Evet ama Olie'nin şartlı tahliye memuruna burada olanları anlatınca adam şaşırdı. Olie'nin böyle şiddetli bir şeye kalkışacağını tahmin etmiyor."

Megan perdeyi bırakıp Mitch'e baktı. "Adam bir çocukla zorla cinsel ilişkiye girdiği için hapse girdi. Bu şiddet değil mi?"

"Güç kullanmak baskı olabilir. Şiddetin çeşitli dereceleri vardır."

"Tamam ama ben bu herifin sicilini okudum. Bana klasik tırmanma belirtileri gibi göründü: Röntgencilik, sonra kendini göstermek, sonra okşama, sonra da ırza geçme. Washington'dakiler şartlı tahliye konusunda ne dediler?"

Mitch omuzlarını silkti. "Şartlı tahliye koşullarını çiğneyen ilk mahkûm değil Olie."

Megan saatine baktı. Dokuzdu. Olie saat on birden önce Pistten ayrılmayacaktı ama onlar her olasılığa karşı yerlerini almak zorundaydılar. Küçük ve kalabalık yatak odasına, telsizlerini attıkları beyaz örtülü yağa baktı. Telsizler, koltukaltlarında tabancalarıyla polisler ve karşıdaki eve çevrilmiş dürbünler. Bu odanın gördüğü en heyecanlı şey bu değilse Arlan ile Ramona'ın pek eğlenceli bir çift oldukları söylenebilirdi.

Mitch'in cep telefonu çaldı. Dürbünü bırakıp telefonu açtı. "Şef Holt."

"Baba?"

Kızının sesi Mitch'i bir gerilimden bir başkasına itiverdi, "Jessie? Bu saatte hâlâ yatmadın mı, yavrum?"

Kız burnunu çekti, soluğu kesik kesik çıktı. "Bu gece., beni almaya ge... gelecek misin?"

Mitch'in kalbi duracak gibi oldu. Jessie. Kızı unutmuştu. Bir sürü telefon etmiş, sonra savcıyla görüşmüştü. Ekibini toplamış, malzeme sağlamış, gözetleme noktalarını belirlemişti. Ve bütün bunların ortasında kızını unutmuştu.

"Kusura bakma yavrum" diye fısıldadı. "Hayır, bu gece gelemeyeceğim. Anneannenlerde kalacaksın. Bu gece çok önemli bir işim var."

"Ama hep öy... öyle söy... söylüyorsun" diye kız hıçkırdı. "Polis olduğun zaman seni sevmiyorum."

"Lütfen öyle konuşma, sevgilim. Yakında başbaşa bir gece geçireceğiz, söz veriyorum. Bu gece çok önemli. Josh'u

bulmaya çalışıyorum. Annesiyle babası onu neredeyse bir haftadır göremiyorlar, biliyorsun."

Jessie düşünürken "bir sessizlik oldu. "Onları özlüyor olmalı" dedi. "Çok üzülüyor herhalde. Ben de seni özlüyorum baba." Sesi beş yaşında olamayacak kadar yaşlı geliyordu, küçük bir kız olmayacak kadar düşkırıklığı içinde.

"Ben de seni özlüyorum, kızım" diye mırıldandı. Telefona gelen Joy'un sesi kulaklarına ustura kadar keskin geliyordu. "Seni rahatsız ettiğimiz için özür dilerim, Mitch." Sesinde pişmanlıktan çok acılık vardı. "Jessie çok huzursuz, biz sakinleştiremedik. Sana güvenmemesi gerektiğini söyledim..."

"Bak, Joy." Mitch öfkesine hakim olmak için çabaladı. Bunun ne zamanı ne de yeriydi. "Şu anda önemli bir şeyin ortasındayım ve telefonu meşgul etmemem gerek. Size telefon etmeyi unuttuğum için özür dilerim. Jessie'nin bu akşam kalmasının planlarınızı bozmadığını umarım. Jessie'nin bana güvenip güvenemeyeceğini başka bir zaman konuşuruz."

Kadına dilini şaklatma fırsatı vermeden telefonu kapattı. Onu evlerinin penceresi önünde ileri geri yürürken görebiliyordu: Baban da nerede kaldı böyle... Telefon etmemesi çok garip... Jessie'nin huzurunu kaçırana kadar. Allison ve Kyle öldürüldükten sonra neden buraya gelmişti ki?

Kendini yaşamı boyunca cezalandırmak için.

Megan duvarın önünde sessizce duruyor, kirpikleri arasından erkeği izliyordu. Bunun erkeğin özel bir anı olması gerekirdi ama kendisi de onun ıstırabını görmezden gelemezdi.

"Babam benimle kalmamak için akşam postasında çalışırdı" dedi. "Bir kere bile beni özlediğini söylememiştir."

Mitch kadına baktı. Dantel perdeden gelen ayışığı yüzünü aydınlatıyordu. Genelde gururundan o kadar titizlikle sakladığı zayıflığı şimdiye kadar kendisine verdiği en mahrem şeyiydi.

"Jessie sana sahip olduğu için talihli" diye mırıldandı

Megan.

Telsizden duyulan Noga'nın sesiyle o an cam gibi parçalandı.

"Şef! Yan kapıdan çıktı. Yaya olarak size doğru geliyor. Tamam."

Mitch telsizi aldı. "Anlaşıldı, Noogie. Bütün birimler -yaya olarak evine gidiyor. Hazır olun."

Megan pencere önünde çömeldi. Olie'nin buz pisti ile garajdan bozma evi arasında gide gele açtığı yolu bulmak imkânsızdı, ancak içeri girmek için binanın köşesini dönecekti. Gözleri yanana, soluğunu tutmaktan ciğerleri ağrıyana kadar o noktaya baktı. Olie sonunda çantasıyla göründü. Anahtarların çıkardı, yere düşürdü, almak için eğildi. Tam doğrulduğu sırada TV7 Haberler kamyoneti sokağın başında göründü.

Megan ayağa fırlayarak, "Olamaz!" diye bağırdı.

"Lanet olsun!" Mitch iskemlesini devirerek telsizini kapıp merdivenlere koştu.

Ön kapıdan soğuk geceye arka arkaya çıktılar. Mite telsizi ağzına dayamış olarak koşuyordu.

"Hapı yuttuk!" diye seslendi adamlarına. "Ve basına' olayı sızdıran orospu çocuğunun başına gelecekler var!"

Olie dehşet içinde donup kalmıştı. Elindeki kitap torba ayaklarının dibine boğuk bir ses çıkararak düştü, TV7 kamyonetinin yan kapısı Truva atının karnı gibi açıldı ve dışarı kalabalık boşaldı. Omzunda kocaman bir video kamera taşıyan bir adam. Uzun bir sırığın tepesinde parlak beyaz ışık taşıyan biri. Önde haberlerde ve geçen hafta buz pisti çevresinde gördüğü kadın. Kadın herhalde güzel diye düşündü ama üzerine doğru gelirken en kötü karabasanlarından çıkmışa benziyordu.

Buldular seni, Leslie. Saklanacağını sanmıştın ama buldular işte. Sen aptalın birisin, Leslie.

Soğuk terler yağmur gibi boşanıyordu vücudundan aşağı

Kadın yüzüne bir mikrofon uzattı. Sırığın tepesindeki ışı gözlerini kamaştırıyordu. Sorular kurşun yağmurundan far sızdı.

"Bay Swain, Josh Kirkwood'un kaçırılması hakkında söyleyeceğiniz bir şey var mı? Washington'da çocuklara tecavüz etmekten hapse girdiğiniz doğru mu? Bu soruşturmada polisi işbirliği yapıyor musunuz? Buradaki polis şefi sizin çocuklara karşı işlediğiniz suçlardan haberdar mıydı?"

Biliyorlar. Biliyorlar. Biliyorlar. Ses başının içinde giderek yükselerek yankılanıp duruyordu. Sonunda bir çığlığa dönüştü. Kafatasının yarılıp beyninin dışarı döküleceğini sandı.

Mitch Holt koşarak geldi, kameramanın sırtına bir omuz darbesi indirip adamı yere serdi. Kamera evin yan duvarına çarpıp bir kar yığınının içine düştü.

Olie'nin mesanesi daha fazla dayanamamış, pantolonuna işemişti. Sidiği anında dondu kumaşın üstünde. Dönüp koşmaya başladı. Nereye kaçacağını bilemiyor, yalnızca güdülerine uyuyordu. Boş arsada karları çiğneyerek koşarken ölü bitki kökleri cehennemden uzanan parmaklar gibi ayaklarına sarılıyordu. Soğuk hava ciğerlerini parçalıyordu, her soluk bin bıçak darbesinden farksızdı. Öne doğru ilerlemeye çalışırken acemi bir yüzücü gibi kollarını sallıyordu. Dünya önünde inip kalkıyordu sanki, kâh yıldızlar ve gökyüzü, kâh kar ve çıplak ağaçlar vardı çevresinde. Sadece kafasının içindeki sesi ve kulaklarındaki zonklamayı işitebiliyordu.

Biliyorlar. Biliyorlar. Biliyorlar.

Sonra sırtına bir şey indi ve boğulur gibi bir çığlık atarak yere devrildi.

Mitch, dizini Olie'nin sırtına bastırarak adamın üzerine çöktü. Belinden kelepçelerini çıkarıp birini Olie'nin sağ bileğine geçirdi.

"Leslie Olin Sewek, tutuklandın. Konuşmama hakkın var. Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhinde delil olarak kullanılabilir. Avukatı çağırmaya hakkın var. Eğer avukat tutacak paran yoksa devlet sana bedava bir tane bulacaktır."

Olie'nin kolunu adamı bağırtacak bir güçle arkasına çekip öteki kelepçeyi de taktı. "Söylediklerimi anladın mı?"

Mitch ciğerlerini dolduran soğuğun acısı karşısında sertçe öksürerek ayağa kalktı ve Olie'yi de çekip kaldırdı.

"Ben yapmadım" diye inledi Olie. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Dudağındaki bir yarıktan akan kan çenesinde donmuştu. "Ben bir şey yapmadım."

Mitch adamı kendisine doğru çevirip çirkin yüzüne doğru eğildi. "Sen çok şey yapmışsın, Olie ama Josh Kirkwood'a bir şey yapmışsan doğduğuna pişman olacaksın."

Olie başını eğerek ağlamaya başladı. Evinin arsa tarafında bir kalabalık toplanmıştı: Polisler, televizyoncular. Hepsi biliyorlardı. Geçmişini biliyorlardı ve onun ağırlığıyla geleceğini paramparça edeceklerdi.

Doğduğuna pişman olacaksın, Leslie.

Onların bilmediği şey Leslie'nin zaten doğduğuna pişman olduğuydu. Hem de yaşamının her gününde.

Steiger, tepesinde sekiz kiloluk bir mıknatısın tuttuğu mavi ışık olan işaretsiz bir Crown Victoria ile geldi. Otomobil, Olie'nin evinin yanındaki yoldan hızla gelirken polisler ve TV7 ekibi kendilerini yana attılar. Steiger otomobilden inip emirler yağdırmaya başladı.

"Onu hemen araca atın! Ben merkeze götürürüm!" Video kameranın devredışı kaldığının farkında olmayarak kalabalığa sert bir bakış fırlattı. "Haydi, biraz gerileyin bakalım. Bu polisi ilgilendiren bir iştir."

Paige elinde mikrofonuyla öne çıktı. Ses alabilirle dosyadaki fotoğrafları kullanırlar, kamerada teknik bir arıza olduğunu söyleyebilirlerdi. Atlatmaca haber kendisinindi Önemli olan da oydu. "Şerif, Josh Kirkwood'u kaçıranın bu kişi olduğuna inanıyor musunuz?"

"Bay Swain'i gerek bu olay için gerek Washington eyaletindeki durumu için sorguya çekeceğiz. Şu anda yalnız bunu söyleyebilirim."

"Bu sanığı nasıl buldunuz?"

Steiger kadının yüzüne baktı. Saçları ayışığında taze bir kan lekesi gibi parlıyordu. "Eski usul polis çalışmasıyla."

Mitch, Olie'yi otomobilinin kapısına getirip Noga'ya teslim etti. "Onu kendi otomobiline koy."

Noogie bir amirine bir Steiger'e baktı. "Ama, Şef..."

"Onu otomobiline koy ve merkeze götür!" diye emretti Mitch. "Steiger sana itiraz edecek olursa vur onu."

Noga'nın kaşları kalktı. "Başüstüne, efendim."

Megan, Noga'ya, "Ben seni izleyeceğim" dedi. Elini Mitch'in koluna koydu. "Herifi iyi enseledin, Şef."

"Öyle mi?" Mitch gözucuyla arabanın öteki yanındaki Paige'e baktı. "Dur bakalım, daha bir şey görmedin."

Megan bir şey söylemeyip Noga'ya döndü. Noga eldivenli iri elini Olie'nin ensesine yapıştırdı ve adamı Steiger'in aracından uzaklaştırıp ışıkları yanan yeşil beyazlı otomobillerin karmakarışık bir halde durduğu sokağa doğru iteledi. Noga ile Swain'i gören Steiger, Paige'i bırakıp arkalarından seğirtti.

"Hey, Noga! Onu bu araca koyacaksın!"

"Biz onu götürürüz, Şerif!" diye seslendi Noga. "Ama teşekkür ederim."

Sokak boyunca komşular pencerelerinden olayı izliyorlardı. Üzerinde kırmızı askılıktı pantolon ve çorapsız ayaklarında sokak ayakkabıları olan Oscar Rudd mutfak kapısının önüne çıktı. Göğsünü ve iri göbeğini yalnızca bir yün fanila örtüyordu. Kulaklarından fışkıran beyaz kıllar kafasındaki saçlardan fazlaydı.

"Hey, çek o otomobilini bahçemden!" diye seslendi Steiger'e. "Sakın Saab'larıma dokunayım deme. Onlar antika parçalardır!"

Mitch bu sirk havasını görmezden gelip doğruca Paige'in yanına yürüdü. Kadın elindeki mikrofonu sanki vampirleri uzaklaştıracak haçmış gibi ileri uzattı.

"Şef Holt, bir şeyler söyleyecek misiniz?"

Mitch mikrofonu kadının elinden alıp karların arasına fırlattı, sonra kayak ceketinin fermuarını tutup aşağı çekti.

"Hepsi bu kadar mı, Bayan Price? Vücudunuzda saklı bir mikrofon, sutyeninizin içinde bir ses alma cihazı yok mu?"

"Ha... hayır" diye kekeleyen kadın geriledi.

Mitch adımlarını onun adımlarına uydurarak yüzünü yüzünden ayırmadı. Kameraman kadını kurtarmaya yeltendi. "Hey, ahbap, o parçaladığın pahalı bir aletti. Talihin varsa istasyon dava açmaz."

Mitch adama döndü. Sesi insanın tüylerini ürpertecek kadar yumuşaktı. "Talihim mi varsa? Talihim varsa demek!" Kameramanla burun buruna gelene kadar eğildi. "Bak ben sana bir şey söyleyeyim, ahbap. Senin boktan kameran umurumda bile değil. Sen ve buz orospusu bir polis olayına müdahale ettiniz. Bu bir suçtur. Ve eğer Josh Kirkwood bu işi berbat ettiğiniz için ölürse, sen benim kitabımda suç ortağı sayılırsın, anlaşıldı mı?"

Sonra Paige'e döndü. "Bunu da haber yapmak ister miydin, Paige?" Kolunu kadından yana uzatarak bir sunucuyu taklit eden sesle bağırdı. "Ve Shakopee kadınlar cezaevinde canlı yayın... karşınızda Paige Price!"

Paige korku ve öfkeyle titriyordu. Kendisini korkuttuğu için nefret ediyordu adamdan. Ve de sorumlu hissettirdiği için. Kendini savunurcasına, "Ben yalnızca işimi yapıyorum" dedi. "Leslie Sewek'i çocuklara ben tecavüz ettirmedim. Josh Kirkwood'u ben kaçırmadım ve onun başına gelecek hiçbir şeyden sorumlu değilim."

Mitch tiksinti ve şaşkınlıkla başını salladı. Olie'nin arkasında koştuktan sonra aşırı miktarda sıfırın altında ısıda oksijeni içine çektiği için ciğerleri ağrıyordu. Çıplak elleri birden donar gibi olmuştu ama cebinden eldivenleri çıkarmak ya da ceketinin önünü kapatmak için bir harekette bulunmadı

Mitch kaybedilen fırsattan uyuşmuş gibiydi. Olie onları Josh'a götürebilirdi. Karşısındaki kadın bu şansı çalmıştı ve özür dileyecek nezaketten yoksundu.

"Anlamıyorsun, değil mi, Paige?" diye fısıldadı. "Bu seninle ilgili bir şey değil. Sen hiçsin. Senin işin, televizyonun, reytinglerin bir bok değildir. Bu şu anda evinde yatağında bir masal dinliyor olması gereken küçük bir çocuk hakkındadır. Çocuğu kendisinden kopartılıp alınan bir anne ve oğlunu kaybetmiş bir baba hakkındadır. Bu gerçek yaşamdır... ve senin sayende gerçek ölüm olabilir."

Sonra dönüp motoru çalışan, egzozundan beyaz buharlar çıkan yeşilli beyazlı arabaya doğru yürüdü. Paige uzun zamandır ilk kez içinde vicdan azabına benzer bir şey hissederek arkasından baktı. Bunu yıllar önce çıkarıp attığını sanıyordu, kusursuz çenesindeki çirkin etbenini aldırdığı gibi. Vicdan aşırı bir yüktü. Bazı meslektaşlarının onu yakınmadan taşıdıklarını bilirse de, kendisi o olmadan zirveye daha kolay yükseleceğine inanırdı.

Garcia'ya dönerek, "Hepsini kaydettin mi?" diye sordu.

Kameraman parkasının göğüs cebinden küçük bir ses kayıt cihazı çıkarıp düğmesine bastı.

Paige fosforlu saatine baktı. "Gidelim hadi. Acele edersem haberi saat ona yetiştirebilirim."

SAAT 22:27 -34,4°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -52,7°C

'Bu sorgulama sırasında bir avukatın da bulunmasını ister misiniz, Bay Sewek?"

Olie adı duyunca sanki geçmişinden bir el uzanıp da yüzüne bir tokat indirmiş gibi oldu. Başının içindeki ses iğnesi takılmış bir plak gibi Leslie! Leslie! Leslie! diye hiç durmadan bağırıyordu. Karşısında oturan kadın polise bakmadı. Kadının suçlamayla alev alev yanan gözlerini üzerinde hissediyordu. Bakışları derisinin üzerine boşalan asit gibiydi.

"Bay Sewek? Size ne sorduğumun farkında mısınız?"

"Ben yapmadım" diye mırıldandı Olie.

Masanın üzerindeki ellerine bakarken görüşü bulanıyordu. Parmaksız eldivenlerinin uçlarını çekiştiriyor, Walla Walla'daki ikametinin izlerini örtmeye çalışıyordu. Needles adındaki adamın parmaklarının üstüne dövme yaparken, üzerinde oturan adamın ağırlığını hâlâ hatırlıyordu. Yapmamaları için yalvarırken yükselen kahkahaları hâlâ duyar gibiydi. Dövme o beş yıl içinde

kendisine yapılanların en hafifiydi. Yalvarışları bir kere bile merhametle karşılanmamış, hep sadizm görmüştü.

"... şartlı tahliye koşullarını çiğnediğiniz için hakkınızda tutuklama emri çıkarılmış..."

Onu geri gönderebilirlerdi. Bu düşünce bir ok gibi delip geçti gövdesini.

"Washington'da o çocuğa yaptıklarını biliyoruz, Olie" dedi Mitch Holt. Elleri belinde, kadının arkasında, odanın içinde yürüyordu. "Josh Kirkwood'a ne yaptığını öğrenmek istiyoruz."

"Hiçbir şey yapmadım."

"Haydi, Olie, bizi oyalama. Sabıkan var, fırsatın vardı, kamyonetin..."

"Ben değildim!" Olie bağırırken yüzünü kaldırıp Mitch Holt'a baktı.

Polisler kendisine hiç inanmazlardı. Hep ayakkabılarına bulaşan pislikmiş gibi bakarlardı ona. Köpek boku. Ezilmiş ve içinden suları sızan bir böcek. Olie, Mitch Holt'un yüzünde daha önce o kadar çok gördüğü tiksinti ve inanmazlık karışımını görüyordu. Sefil yaşamı boyunca bunu sık sık görmüş olmasına rağmen yine de içinde bir şey kırılır gibi oldu.

O asla kimseyi incitmek istememişti.

Dudakları titredi, boğazının gerisinden bir inilti koparken ağlamamak için dişlerini gacırdattı. Elini başının üzerine koydu, kızıl doğum lekesinden, cam gözünden geçirdi. Kalın kış giysileri içinde vücudu buharda haşlanıyormuş gibiydi.

Islak pantolonu ve donu vücuduna yapışmıştı. Sidik kokusu burnunu yakıyordu.

"Suçortağın var mıydı?"

"Josh iyi mi?"

"Mahkemede işbirliği yaptığın gözönüne alınacaktır."

"Çocuğa bir zarar geldi mi?"

"Ona tacizde bulundun mu?"

"Yaşıyor mu?"

Sorulan acımasız bir salvoydu sanki. Ve herbirinden sonra o ses: Cevap ver, Leslie! Cevap ver bana!

Olie elleriyle kulaklarını örterek, "Yeter!" diye bağırdı. "Yeter! Yeter!"

Mitch yumruğunu masaya vurarak öne eğildi. "Bundan hoşlanmadın mı, Olie? Soru sormamamızı mı istiyorsun? Josh'un anababasının neler hissettiklerini sanıyorsun, ha? Bir haftadır çocuklarını görmediler. Onun sağ olup olmadığını bilmiyorlar. Ne kadar acı çektiklerini tahmin edebilir misin? Bu çektiklerinin sona ermesini nasıl istediklerini bilebilir misin?"

Olie yanıt vermedi. Masanın ceviz taklidi çizgilerine baktı. Omuzları ve başı sarsılıyordu. Mitch onu boğazından yakalayıp gözleri fırlayana kadar sarsmamak için kendini güç tuttu.

"Bay Sewek" dedi Megan cilalı mermer gibi bir sesle. "Biz burada konuştuğumuz sırada uzman bir ekibin evinizi ve aracınızı aradıklarını biliyorsunuz sanırım."

"Çocuk kaçırmaktan içeri gireceksin" dedi Mitch. "Eğer Josh'u sağ bulmazsak ya da hiç bulamazsak, o zaman cinayetten hüküm giyeceksin. Bir daha günışığını göremeyeceksin."

"Bizimle işbirliği yaparak kendinize yardımcı olabilirsiniz, Bay Sewek."

Olie başını elleri arasına aldı. "Ben ona bir şey yapmadım."

Kapı vuruldu, Dave Larkin başını içeri uzattı. "Ajan O'Malley?"

Bu resmiyeti yüzündeki ifadesizlik kadar ürkütücüydü. Megan kalkıp sert flüoresan ışıklarla parıldayan dar koridora çıktı. İlerdeki ekip odasında sürekli telefon çalmaktaydı. Paige Price rakiplerini atlatmış olabilirdi ama saat on haberlerinden önce herkes bir şeyler öğrenmek istiyordu.

"Konuşuyor mu?" diye sordu Larkin. "Hayır. Evde neler oluyor?"

"Ev inanılmaz bir yer. O kadarcık yere neler sığdırdığını görsen, şaşar kalırsın. En az bin kitabı var, beş altı bilgisayar..."

"Lazer yazıcı var mı?"

"Noktalı yazıcı. Ama hemen görmek isteyeceğini bildiğim başka şeylere rastladık."

Larkin kalın kuştüyü astarlı, kalın ceketinin cebinden fotoğraf dolu plastik bir torba çıkardı. Megan fotoğrafları birer birer çıkarıp bakarken yüzünün bembeyaz kesildiğini farkediyordu. Resimlerin ne zaman çekildiğini söylemenin

imkanı yoktu. Resimlerdekilerin hiçbirini tanımıyordu - hepsi de soyunuk küçük oğlanlardı.

Resimleri yeniden torbaya sokarken elleri titriyordu.

"Şiltesinin altında bir zarftaydı" dedi Larkin. "Bir gösterin bakalım ne diyecek."

Megan başını sallayarak dönüp kapıya doğru yürüdü.

"Hey, İrlandalı?"

Megan omzunun üzerinden baktı.

"Canına oku onun."

Megan sorgu odasına girdiğinde, Olie'nin başı hâlâ elleri arasındaydı. Mitch beklentiyle baktı kadının yüzüne. Megan hiç konuşmadan fotoğrafları masanın üstüne attı.

Olie parmaklarının arasından bakınca midesi delinecekmiş gibi oldu.

"Şimdi ne diyeceksiniz, Bay Sewek?"

Olie gözlerini yumdu. "Avukat istiyorum" diye fısıldadı.

Steiger sorgu sırasında özel odada oturuyordu. Ama aslında o sorguyu yapmak isterdi, iki yönlü aynanın öteki yanında oturmayı değil. Holt ve O'Malley onu dışlamışlardı. Olay kendi olayı değildi. Tutuklamayı o yapmamıştı. Dava uğruna bir haftasını karlar içinde donarak geçirmeye gelince bir şey dememişlerdi ama sorgu odasına da almamışlardı.

Miami'li Detektif Holt bütün şerefi kendine alacaktı -ya da o ukala CTB orospusunun elinden koparabildiğini. İlk kadın ajan. Büyük iş sanki. Kart reklam aracından başka bir şey değildi, CTB eşit haklar savunucularından kurtulmaya çalışıyordu, hepsi bu. Holt kadına gerçek bir polismiş gibi

davranıyorsa da, herhalde mesai saatleri dışında da düzüyordu. Steiger, böyle bir haber televizyonlara çıktığı takdirde ortalığın nasıl da karışacağını düşünerek sırıttı.

Çizmelerini pencere kenarına dayayıp saatine baktı. Sorgu verimsizdi. Swain ya da Sewek'in, avukatlı ya da avukatsız bir şey söyleyeceği yoktu. Kamu avukatı Ken Carey gereksiz yere salık vermişti konuşmamasını. Holt sonunda pes etti. Olie çocuk pornografisine sahip olmak, çocuk kaçırmaya karışmak kuşkusu ve Washington Eyaleti'nin emrine dayanılarak tutuklanacaktı. Noga, Olie'yi götürmesi için çağırıldı. Masa boşaldı, ışıklar söndürüldü. Gösterinin sonu.

Steiger kalkıp gerindi, odanın ışıklarını yaktı. Dışarda önemli birinden bir haber bekleyen gazeteci kalıp kalmadığını merak etti.

Kapı açıldı, Holt içeri girdi, kapıyı sessizce arkasından kapattı.

"Resimleri görünce konuşur sandım" dedi Steiger. "Buradan göremedim. Çok mu berbattılar? Çıplak oğlanlar mıydı, seks de var mıydı?"

Mitch'in gözleri kasıldı. "Paige için gayet esaslı bir haber olurdu, değil mi? Öyle bir şey için sana ne verirdi, ha, Russ?"

"Neden söz ettiğini anlamadım." Steiger iskemlenin arkasına attığı ceketine uzandı.

"Leslie Olin Sewek" dedi Mitch. "Bu adı yalnızca üç kişi biliyordu. Ve üçümüzden biri bunu Paige Price'a söyledi."

"Ben söylemedim."

"Bunu söylerken gözlerimin içine bakabilir misin?"

"Bana yalancı mı diyorsun?" Şerif sorusuna yanıt beklemedi. "Bana böyle davranamazsın!" diyerek kapıya doğru yürüdü.

Mitch adamı omzundan yakaladı. "Gözetlemeye karşı olduğun için Paige'e telefon edip haberi verdin." Mitch yüzünü ekşiterek başını salladı. "Sen ondan da betersin. Yasaları uygulama yemini ettin, çiğneme değil. Bu kasabanın halkını koruyup onlara hizmet etmen gerekirken onları en yüksek parayı verene sattın."

Mitch elinin tersiyle Steiger'in göğsüne vurdu. "Soruşturmayı tehlikeye attın, Josh'u tehlikeye attın..."

Steiger güldü. "Onun yaşadığına sen de benim kadar inanmıyorsun ya. Çocuk öldü ve..."

Çocuk öldü.

Mitch o anda dükkânı, cesetleri, kanı, oğlunun gevşemiş elindeki beyzbol kartlarını gördü. Ambulans ekibinin konuşmalarını duydu.

"Hey, Estefan, haydi torbaya sokup götürelim."

"Acelen ne? Çocuk ölmüş."

Duvarlar bir anda parçalandı. Öfke dışarı döküldü. Köreltici, yakıcı, çılgın. Gözleri kararan Mitch omzunu şerifin göğsüne indirdi. Şerif duvara çarparken soluksuz kaldı.

"Onun adı Kyle!" diye bağırdı Mitch Steiger'in yüzüne. Sesi kulaklarında çınlıyordu. Öfke, ses, ad. Kyle... Tanrım!

Birden içi boşalır gibi olunca bir adım gerileyip başını salladı. Sanki gerçeği aniden farketmiş olması fiziki bir darbeymiş gibi. Steiger kendisine bakıp bekliyordu.

"Josh" dedi Mitch sakin bir sesle. "Onun adı Josh ve onun sağ olduğuna inansan iyi edersin, çünkü tek umudu bizleriz."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

7. GÜN

TAHMİNİ GÜNDÜZ EN YÜKSEK: -31,6°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -51°C ila -56,6°C

Olie Swain'in tutuklanması ve gizli yaşamı Deer Lake'i kuzeybatıdan uğultularla inen rüzgâr gibi etkilemişti. Bütün televizyon ve radyo istasyonlarıyla eyaletin belli başlı gazetelerinin yardımıyla, kahvaltı sofrasında olay karşısında başını sallamayan tek kişi kalmamıştı. Haberler, Olie'nin geçmişi üzerinde duruyor, Washington'dan kaçışını ve yıllar boyunca Deer Lake'de saklanışını sansasyona dönüştürüyordu. Gerçek kimliğini saklayıp dışardan görünüşüne göre sakin bir yaşam sürme yeteneği üzerinde ısrarla durulmaktaydı. Kasaba sakinleri aralarında bir canavarın yaşamasının yanı sıra, onu çocuklarıyla yakın ilişkide bulunacak bir yere getirmeleriyle dehşete düşmüşlerdi.

Mitch ile savcı çılgıncasına dedikoduları önlemek için bir basın toplantısı yaptılar. Ancak akşam olduğunda kasabada Olie Swain'in buz pistinin arkasındaki kazan odasında oğlanları taciz ettiği, parklarda teşhircilik yaptığı ve geceleri röntgencilik yaptığı söylentileri başlamıştı. Evinde ve aracında korkunç şeyler bulunduğu, Josh Kirkwood'un sağ, yarı ölü, ölü kafası kesilmiş, parçalanmış, hatta yarısı yenmiş olarak bulunduğu söyleniyordu.

Kasabalı gerçek ve hayal karışımı haberlerle bir çılgınlığın eşiğine getirilmişti. Kasaba cezaevine yürüyüp Leslie Olie Sewek'in başını istemelerini önleyen tek şey Minnesota'lıların doğuştan gelen bir sahne yaratmaya karşı çekingenlikleri ve sıfırın altında 52,7 derece olan rüzgâr faktörüydü.

Vahşi soğuk, eyaletin tümünü neredeyse durma noktasına getirmişti. Vali bütün okulların ve resmi dairelerin kapatılmasını emretmişti. Eyaletin pek çok yerinde olduğu gibi Deer Lake'de de imkân olan her toplantı tehlikeli durum nedeniyle iptal edilmişti. Yine de Paige Price ile TV7 Haberler'den bir ekibin olay üzerinde canlı bir haber yaptığı gönüllü merkezine yüze yakın insan gitmişti.

SAAT 19:00 -33,8°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -52,7°C

"Bu gece ne polis var ne de şeriflik bürosundan kimse." Mitch Holt adamlarının Paige Price ile konuşmasını yasaklamış, Steiger de bir iki gün ortalıkta görünmemeye karar vermişti. "Bu gece sekiz yaşındaki Josh Kirkwood'un kaçırılması ve aralarında bir canavarın keşfedilmesiyle sarsılan Deer Lake'in sakinleriyle konuşacağız."

Paige, bir bilgisayar masasıyla parlak sarı broşürlerin yığılı olduğu uzun masanın arasına girdi. Hannah Kirkwood, Gönüllü Merkezi'ndeki masa başında oturan insanlar kendisine dönüp baktılar. Paige siyah pantolon ve açık mavi gözlerini daha da ortaya çıkarak, leylak rengi kaşmir bir kazak giymişti. Giyimi saygı gösterecek kadar resmi ama kalabalıktan biriymiş gibi görünecek kadar da sıradandı. Makyajı hafifti, sarı saçları özenle kabartılmış ve sonra sprey sıkılarak sabitleştirilmişti,

"Bu gece Deer Lake halkını, Josh Kirkwood'u bulmak ve suçluyu adalete teslim etmek için zamanlarını, paralarını ve yüreklerini veren gönüllüleri dinleyeceğiz. Bu olayın toplum üzerinde etkisini ve çocukları taciz eden insanların kafa yapılarını bir psikologla konuşacağız. Ve Josh'un babası Paul Kirkwood'la konuşup Leslie Olin Sewek'in tutuklanmasına olan tepkisini alacağız."

SAAT 19:04 -33,8°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-52,7°C

Haber kış uykusuna yatmış bir çizgi roman kahramanı ayıya gösteren bir piyango reklamıyla kesilince Megan, "Gözetlememizi berbat ettiği yetmezmiş gibi, Paige ile yardakçıları işlerini bitirdiğinde eyalette bir tek tarafsız jüri üyesi kalmayacak" dedi.

Yayını savcı yardımcısı Ellen North'un odasındaki küçük renkli televizyondan izliyorlardı. Zafer anını yaşayan Paige'i görmek istemeyen Mitch, sırtını ekrana çevirmişti. Televizyon Ellen'in isteği üzerine açılmıştı. Patronu Rudy Stovich, basına yasaları tam olarak uygulayacaklarını söyleyebilirdi ama bu işin büyük bir kısmı Ellen'in omuzlarına yüklenecekti.

Stovich, savcıdan çok politikacıydı. Mitch'in fikrine göre mahkemede beceriksiz bir budalaydı ve pek fazla suçun işlenmediği ve zaten seçecek savcının da pek bulunmadığı taşrada kendini idare edebilirdi. İyiler hareketin, paranın ve mahkeme salonun çok daha fazla olduğu Twin Cities'e göçerlerdi. Park County, Ellen North'a sahip olduğu için talihli sayılırdı.

Ellen masasının başında oturmuş hindili sandviçini yemekteydi. Sarı saçları arkaya taranmış ve bağa bir tokayla tutturulmuştu. Epey sert bir savcı olarak ün saldığı Henri's County'den gelmişti, otuz beş yaşındaydı. İş yükünden, bürokrasiden, politikadan ve suç oranı arttıkça hissettiği çaresizlikten büyük kentten kaçmış, Deer Lake'in nispeten daha huzurlu ve sağduyulu havasını seçmişti.

Parmaklarını kâğıt peçeteye silerken, "İddia ederim Sewek kendisini suçlayacak kadar kanıt bulduğumuz

takdirde mahkeme yerinin değişmesini isteyecek ve bunda başarılı da olacaktır. Araştırmada bir şey bulundu mu? Josh'un bir eşyası falan. Ya da kamyonette saç, iplik, kan falan gibi şeyler?"

"Kamyonetin içine luminol sıktılar ve arkadaki halıda kan lekeleri buldular" dedi Megan. "Ama şu anda bunun, değil Josh Kirkwood'un kanı, insan kanı olup olmadığını bile bilmiyoruz. Raporlar ancak bir iki günde gelir. Evde Olie'yi bu işle ilişkilendirecek bir şey bulamadık.

"Dün gece bulunan fotoğrafların beş yıllık olduğu ortaya çıktı. Kodak instamatik makineyle çekilmiş ve Kodak, Polaroid'in açtığı dava nedeniyle o tür film yapmaya seksenli yılların ortasında son vermiş. Bu da herhalde Olie'nin resimleri buraya taşınırken yanında getirmiş olması anlamına geliyor. Kitapları arasında bir şey bulunmadı. Bilgisayar programlarına da şimdiye kadar girilebilmiş değil; bunu önlemek için bir sürü tuzak hazırlamış."

"Ve de konuşmuyor." Ellen Mitch'e baktı. "Tanığın, kamyoneti teşhis etti mi?"

Mitch başını salladı. "Kesin olarak değil."

"Bu da etmedi demektir." Ellen başını salladı. "Laboratuarın acele bir şeyler bulacağını umalım. Halk onu mahkûm etmeye hazır olabilir ama bizim elimizde henüz bir suç isnat edecek bir şey yok. Paige Price yargıç olmadıkça hiçbir şey yapamayız."

Paige'in adını duyan Mitch kaşlarını çattı. "Dün gece yaptığı o şey için ona polisin görevine müdahale iddiasında bulunabilir miyiz?"

Ellen umutsuz bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Son yıllarda bir iki kere denenmedi değil ama bu durumda başarılı olmak hemen hemen imkânsızdır. Bu müdahale sonunda Josh'un bir zarara uğradığını kesinlikle kanıtlamamız gerekir. Medya mensupları Anayasa'nın Birinci Eki'ni ileri sürerek her suçlamadan sıyrılıyorlar. Paige ile Steiger arasında bir işbirliği olduğunu kanıtlayabilirsen belki bir şeyler yapılabilir ama içlerinden birisi konuşmalarını banda alacak ya da bir yargıç önünde konuşacak kadar budalalık etmemişse bu da neredeyse imkânsızdır."

"Demek elimizde hiçbir şey yok" dedi Mitch. Bu haksızlık onu yiyip bitiriyordu.

"Ve Paige Price haftanın atlatma haberini verdi. Bir kere daha."

SAAT 19:16 -33,8°C RÜZGAR FAKTÖRÜ:-52,7°C

Paige, asık yüzlü, boyanmamış dudaklı, saçları giydiği yün başlıktan başına yapışmış iriyarı bir kadının yanına oturdu.

"Bayan Favre, bana Olie Swain olarak tanınan adam hakkında çoktandır kuşkularınız olduğunu söylemiştiniz. Adamın geçmiş sabıkası henüz ortaya çıktığına göre bunu nasıl hissettiniz?"

Kadın mikrofonu tutup yiyecekmiş kendisine çekeri "Çok kızgındım" dedi. "Hem de nasıl. Polise adamın bir garipliği olduğunu söylemiştim. Oğlumun hokeyden geldiğinde Olie'nin çok garip olduğunu, oğlanların yanında garip şeyler yaptığını söylediğini polise anlatmıştım. Ve polis

hiçbir şef yapmadı. Mitch Holt'la ben kendim konuştum, o da bir şeş yapmadı. Beni dinlemedi bile ve şimdi olanlara bakın."

Paige mikrofonu alıp kameraya döndü. "Deer Lake polisi Olie Swain'in, Leslie Olin Sewek adıyla geçmişi hakkında hiçbir bilgisi olmadığını ileri sürüyor. Gordie Knutson Buz Pis belediye yöneticileri de Bay Swain'in geçmişini bilmediklerin söylüyorlar. Deer Lake'in çocuklarının hokey oynadıkları pistine bakım memuru olarak işe almadan önce onlar geçmişinde sabıkası olup olmadığını araştırmamışlar."

Paige yerinden kalkıp Harris Koleji'nden bir öğrencinin ekranında Josh'un görüntüsünün bulunduğu bir bilgisayarın önünde oturduğu masanın yanından geçti. Kamera bilgisayar ekranına zoom yapıp Paige'e döndü.

"Leslie Olin Sewek'in Josh Kirkwood'un kaçırılmasıyla resmen suçlanmadığını açıkça belirtmemiz gerekir. Washington eyaletinin şartlı tahliye koşullarını ihlal ettiği için şu anda Peer Lake cezaevinde bulunuyor. Bu öğleden sonraya kadar Sewek'in aleyhinde bulunan tek delil, evinde ele geçen küçük oğlan çocuklarının çıplak fotoğraflarıydı. Bunları Washington eyaletinin bir cezaevinden tahliye edildikten sonra Minnesota'ya yanında getirdiği söyleniyor.

"Washington'da Columbia County'deki yetkililer Leslie Sewek'i çok iyi tanıyorlar. Çocuklara tecavüz edenlerin çoğunda olduğu gibi Leslie Sewek'in bu sicili de çocukluğunda başlamış. Bu çocuk düşmanlarının zihinleri hakkında bu akşam Harris Koleji psikoloji bölümü başkanı Dr. Garrett Wright ile konuşacağız." Paige adamın yanındaki iskemleye oturup yüzüne baktı. "Dr. Wright bize Leslie Sewek gibi insanların davranışları hakkında neler söyleyeceksiniz?"

Garrett Wright bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor gibiydi. "Bayan Price, her şeyden önce kriminal davranışlarının benim uzmanlık alanıma girmediğini belirtmem gerekir. Ancak sapkın davranışları incelemiştim, duruma biraz ışık tutabilirsem ve insanlara bununla başetmede yardımcı olabileceksem elimden geleni yaparım."

"Deer Lake'de oturuyorsunuz, değil mi, Doktor?"

"Evet. Hannah ile Paul de komşularımdır. Kasabadaki herkes gibi karım ve ben de yardım için elimizden geleni yapmaya hazırız. Toplum desteği ve katılım herkes için çok önemli..."

Paige adamı yarım kulakla dinliyor, izleyicileri ekrandan uzaklaştırmayacak soruları sabırsızlıkla bekliyordu. Wright görsel olarak ilginç olabilirdi -hemen hemen kendisi kadar güzeldi, gömleği ve mavi bleyzer ceketiyle çok profesörceydi ama adamı programına katılmaya zorla ikna ettiğinde aklında olan, toplum desteği hakkında bir konuşma değildi. İzleyicilerin esnediğini görebiliyordu.

Daha da kötüsü, televizyon yöneticilerinin esnedikleri görebiliyordu. Leslie Sewek'in sabıka haberi medyaya yayıldığında bütün televizyonlar ekiplerini Deer Lake'e göndermek için yarışa girmişlerdi. Josh Kirkwood olayı televizyon haberli için idealdi. Ve Paige eğer başarılı olursa kendini çok daha büyük ve iyi yerlerde bulabilirdi.

"Bu olaya gelirsek" diye Paige adamın sözünü kesti, "Leslie Sewek gibi çocuklara tecavüz eden insanların geçmişlerinde hemen hemen hep aynı hikâye vardır değil mi?

"Evet, öyle bir tablo ortaya çıkmaktadır. Sübyancılar genelde kendileri çocuk tacizinin olduğu evlerden gelir;

kişisel yakınlık için tatmin edilmemiş güçlü bir ihtiyaçları vardır."

"Yani Leslie Sewek gibi birine acımamız mı gerektiğini söylüyorsunuz?" diye sordu Paige tam bir hakarete uğramışlık havasıyla. Arkasındaki insanların öfkeyle homurdandıklarını duyunca için için gülümsedi.

Garrett itiraz eder gibi elini kaldırdı. "Ben yalnızca gerçekleri dile getiriyorum, Bayan Price. Çocukları taciz edenlerin ortak geçmişi budur ama bu toplum yasalarını çiğnemek için bir mazeret olamaz. Leslie Sewek'in geçmişinin de böyle olduğunu söylüyor değilim. Adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve sizin de belirttiğiniz gibi, Leslie Sewek'in herhangi bir yasayı çiğneyip çiğnemediğini de bilmiyoruz. Josh Kirkwood'u kaçıran kişinin bir sübyancı olduğunu da kesinlikle söyleyemeyiz. Çok daha farklı bir insanla, sıradan bir sübyancıdan çok daha tehlikeli biriyle karşı karşıya olabiliriz." Kamera adamın derin kaygılı yüzüne zoom yaptı.

Paige'in içindeki o gülümseme biraz daha büyüdü. "Ne gibi, Dr. Wright?"

Garrett Wright'ın hoşnutsuzluğu neredeyse elle tutulabilir bir şeydi. Uzun uzun baktı kadının yüzüne. "Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz, Bayan Price. Ben buraya Manyağın Adını Bul oyununa katılmaya gelmedim. Böyle bir tahmin benim için uygunsuz olacağı gibi..."

"Ben öyle bir şey demek istemedim" diyen Paige, adamın sözünü kesti, içindeki gülümseme parça parça olmuştu. "Belki de de bize 'sıradan' bir sübyancıyı daha iyi anlamamıza yardımcı olacak bir bilgi verebilirsiniz."

Wright bir ölçüde rahatlamıştı. "Sübyancılar çoğunlukla yetişkinlerden çok, çocuklarla rahat bir ilişki kurar ve

onlara zarar vermek yerine genelde denetim altında tutmak isterler." Garrett Paige başka bir tehlikeli soruyla araya giremeden devam etti. "Çocukları sevdiklerine gerçekten inanabilirler ve çoğunlukla çocuklara yakın olabilecekleri bir iş ararlar."

"Bu gerçek de bizi Deer Lake'e ve Leslie Olin Swain olayına geri getirdi" diyerek Paige Garrett, Wright'i bırakıp özel yıldız konuğuna döndü. "Kasabanın üzerinde Josh Kirkwood'un kaçırılma olayı çökmüşken Josh'un kaybolduğu buz pistinde sabıkalı çocuk tacizcisinin keşfedilmesi, bu sakin köşenin halkını korkuttu ve öfkeye yöneltti. Deer Lake'de bu açıklama karşısında en haklı öfkeyi herhalde Josh Kirkwood'un babası Paul Kirkwood duymakta."

Paul odanın ön tarafında iki yönetici koltuğundan birinde oturuyordu. Kumral saçları taranmış, ipekli kravatının düğmesi gömleğinin üzerine giydiği yakasız kazağın tam ortasındaydı. Çukura kaçmış gözleri doğal olarak gölgedeydi ki, bu kamera tarafından vurgulanınca öfkeli ifadesi kat kat artarak ortaya çıkmaktaydı. Televizyon için çok esaslı bir yüzü vardı.

Paige, öteki koltuğa oturdu. Uzanıp adamın koluna dokunarak, "Paul, hepimiz senin ve karın Dr. Hannah Garrison'un yanındayız" dedi. "Hannah'nın bu akşam aramıza katılamayacak kadar üzgün olduğunu biliyorum."

Paul'ün kaşları çatıldı. Hannah araştırma çabasında hiçbir katkısı olmadığından sürekli yakınmasına rağmen o gece merkeze gelmeyi reddetmişti. Bu program fikrini iğrenç, sömürücü bulmuş, Josh'un bulunmasına yararlı olacağına inanmamıştı.

Pazar gazetelerinde karısının Gönüllü Merkezi standında bayılmasının ve Peder McCoy tarafından götürülmesinin

renkli resimleri çıkmıştı. Gazeteler onu bir kahraman olarak gösteriyorlardı: Cesur ve yürekli, inanılmaz bir düşman karşısında güçlü olmaya çalışan bir kadın. O kadar çok insana yardım etmiş olan merhametli ve cesur Dr. Garrison. Bu olayın onun suçu olduğunu, mesleğinin evliliklerini yıktığını, ailelerini parçaladığını ve kendisini başka bir kadının kollarına attığını yazmamışlardı. Onun yerine Dr. Garrison bir kâza kurbanının hayatını kurtarmaya çalışırken oğlunun kaçırıldığını belirtmişler, olayı tersine çevirip karısını hayranlık ve acıma nesnesi yapıvermişlerdi.

"Karım evde kızımızla kaldı" dedi.

Paige kameraya baktı. "Dr. Garrison, sizin için dua ediyoruz."

SAAT 19:30 -33,8°C RÜZGAR FAKTÖRÜ: -52,7°C

Oturma odasındaki telefon açıktı. Hannah sesleri, ses tonlarındaki yükseliş alçalışları duyuyordu ama konuşulanları anlamıyordu. Anlamak da istemiyordu. TV7 Haberler'inin röportajı yayınlamasından, komşularının ve dostlarının programı izlemelerinden, tanımadığı insanlara Hannah'nın kendi hayatını parçalayan bu korkunç olay hakkında ne düşündüklerinin sorulmasından nefret ediyordu. Programın bir parçası olmayı kabul ettiği için Paul'den da nefret ediyordu. Kocasının onun duygularını böyle düşüncesizce gözardı etmesi, aralarında giderek genişleyen çatlağın bir başka kanıtıydı.

Bir zamanlar Paul bu tür programları kendisi gibi kişisel haklarına müdahale olarak bulurdu. Ama bu gece giyeceği konusunda titizlenmiş hazırlanmak için banyoda bir saat

geçirmişti. Hannah sürekli olarak artık onu tanıyamadığını düşünüyordu.

Hannah oturamayacak kadar gergin olduğu için Josh'un odasının ortasında ayakta durmaktaydı. Olie Swain tutuklanmıştı ama herhangi suçla itham edilmiş değildi. Herhangi bir itiraf ya da Josh'un kaderi konusunda resmi bir şey söylenmiş değildi. Hiçbir şey. Sessizlik. Hannah kendini derin bir uçurumun kenarında hissediyordu, öne ya da arkaya düşmeyi beklerken vücudunun bütün kasları gerilmişti. Basınçtan patlayacak gibiydi. Ama ne patlama vardı ne de rahatlama. Kollarıyla vücudunu sararak odanın içinde yürümeye başladı. Üzerindeki balıkçı yakaya ve kalın kazağa rağmen çok zayıf olduğunu hissediyordu. Kilo kaybediyordu ve bir doktor olarak bunun iyi bir şey olmadığının farkındaydı. Zihninin profesyonel, pratik ve zeki yanı yemek yemesini, uyumasını, biraz egzersiz yapmasını söylüyordu ama o yanı da geri kalanından kopuk gibiydi. Duyguların hakimiyeti altındaydı. Mantıksız, düzensiz duygular.

Acil Servis'in sakin, sağduyulu başıyken her şeyin -hatta kendisinin- nasıl olduğunu düşündü. Ateş altında soğukkanlı. Bir lider. Bir kriz anında herkesin örnek aldığı kişi. Josh'un kaçırıldığı öğleden sonrasını hatırlamaya çalıştı. Tedavi ettiği hastalar. Teselli ettiği, açıklamalar yaptığı insanlar. Ida Bergen'in hayatını kurtarmak için ekibinin düzenli çalışmasını idare edişi.

Bir hafta geçmişti. Sanki bir ömür geçmiş gibi. Lily'nin CTB ajanını kendisiyle oynamaya kandırdığı oturma odasından sevinçli kahkahalar yükseliyordu. Hannah yatak odasının kapısını kapattı. Josh'un odasında oğlanın sesini bekleyen sessizlikten başka bir şey olsun istemiyordu. Mum boyaların yağlı kokusunu içine çekerken birinin kalbine saplandığını hissetti. Masanın üstünde çocuk kaçırıldıktan

sonraki ilk günlerde odaya getirdiği bir fotoğraf albümü duruyordu. Sanki Josh'un resminin orada bulunması dönmesini kolaylaştırırmış gibi. Albümdeki fotoğraflara bakarken herbiri bir anının canlanmasına neden oluyordu.

Hannah'nın anababasını ziyarete gittikleri yaz Carolina kıyılarında bir plajda üçünün bir arada resmi. Lily doğmadan bir yıl önce. Josh babasının omuzlarında, kollarını Paul'ün alnına dolamış, Paul'ün beyzbol kepi Josh'un başında. Josh kumdan bir şato önünde durmuş, kollarını iki yana açmış, gülümserken bebek dişlerinin düşmesiyle kalan aralıklar ortaya çıkmış. Lüle lüle saçları kum tepelerindeki otları yana eğ rüzgârla dalgalanmış. Okyanus beyaz dantelli mavi bir kuşak.

Üçü iskelede. Hepsi de gülüyor. Hannah'nın üzeri: mavili beyazlı ince bir yazlık elbise. Uzun etekleri bir mata pelerini gibi savrulmuş. Josh bir iskele babası üstünde, arkasından tek koluyla sarmış oğlanı, öteki kolu Hannah'nın omuzlarında. Hepsini bir arada tutuyor. Bir aile. O kadar yakın, o kadar mutlu. Buradan o kadar uzak. Şimdi düştükleri durumdan çok uzak.

Sayfadaki son resim, onunla Josh. Gün batınımda bir yelkenlide. Josh kucağında uyuyor. Hannah oğlanı kollarıyla sarmış. Üzerine eğilirken gözleri kapalı çıkmış. Saçları omzundan geriye savrulmuş: Rüzgâr yelkenleri dalgalandırırken oğlunu güvenlik içinde tutuyor.

Hannah gözlerini kapayınca oğlunun ağırlığını kollarında hissediyor. Küçücük vücudu sımsıcacık. Saçları tuzlu su kokuyor. İnanılmaz derecede gür ve uzun kirpikleri yanağına değiyor. Hannah ona olan sevgisini hissediyor şimdi. Onun çocuğu. Kendisinin yarattığı ve sevgiyle büyüttüğü güzel bir küçük insan. O anda olduğu gibi şimdi

de onun için beslediği umutları, kurduğu hayalleri hissediyor. Kusursuz hayaller. Harika hayaller.

Elinden kapılan hayaller. Josh gitmişti. kolları boştu. Kendisine yalnızca resimler ve anılar kalmıştı.

Hannah kapının hafifçe vurulmasıyla irkildi. Başını çevirince kayıp çocuklar grubunun bir gönüllüsüyle yüzyüze geldi. Adını bile duymadığı bir kasabadan gelen bir yabancı daha.

Kadın, "Size sıcak kakao getirdim" diyerek mazeretinden yararlanıp odaya girdi.

Hannah kadının kırk yaşlarında olduğunu tahmin etti, orta boylu, geniş kalçalı ve göğüssüz. Saçları kestane rengi buklelerden bir yığındı, çerçevesiz gözlükleri üstüne kakülleri düşmüştü. Terry bilmemne. Adları bir kulağından girip ötekinden çıkardı. Hatırlamak için hiçbir çaba göstermezdi. Destek, sempati ve dostluk vermeye gelirlerdi ama Hannah onlarla ortak bir şeyi olmasını istemiyordu. Onlarınki katılmak istemediği bir kulüptü.

Terry Bilmemne kakao fincanını komodine bırakırken, "Kocanız televizyonda" dedi. "Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Hannah başını salladı. Terry bir yorumda bulunmadı. Sırtını kapının yanındaki duvara vermiş duruyordu, elleri kahverengi kadife pantolonunun ceplerindeydi. Bekliyordu. Hannah bu kadına uzanmak istemediğini tekrarladı kendi kendine ama bu uyarısı sessizliği doldurma ihtiyacını delemiyordu.

"Beni de çağırdılar" dedi pencereden soğuk ve karanlık geceye bakarken. "Öyle şeylerle bir ilgim olmasını istemiyorum. Duygularımı sergileyemem."

Kadın onu kınamadı. Sanki daha fazla bir şeyler olduğunu bilirmiş gibi hiçbir şey söylemedi. Sözler suçlu bir sır döküldü Hannah'nın ağzından.

"İnsanlar benden bunu bekliyorlar. Beklediklerini biliyorum. Benim toplantılarda, dualarda olmamı, televizyona çıkmamı bekliyorlar. Ama ben onların önünde zayıf görünmek istemiyorum ve güçlü olamayacağımı da biliyorum. Beni istedikleri kişi olamam. Şu anda imkânsız bu." Ve bunun suçluluğu da kendisini ezen yükü daha da artırıyordu.

"Başkalarının senden istedikleri konusunda hiç kaygılanma" dedi Terry. "Sana doğru gelmiyorsa televizyona çıkmak zorunda değilsin. Karabasanımızı aşmak için hepimiz ancak kendi yapabileceğimizi yaparız. Belki de televizyona çıkmak kocana bu konuda yardımcı oluyor."

"Bilemem."

Yine o sessizlik.

"Son günlerde pek rahat iletişim kuramıyoruz."

"Güç bir şey bu. Elinden geleni yaparsın, ilişkinizin parçalarına sıkı sıkı sarıl ve onları birleştirmeyi sonraya bırak. Şu anda önemli olan bu işi aşabilmektir."

Hannah'nın bakışları masanın üzerindeki albüme, oğlunun gülümseyen yüzüne kaydı. Onu sağ salim geri getirmek için her şeyi yapar, her şeyini verirdi. Cezaevi hücresinde oturan Olie Swain'i, henüz açıklamadığı sırlarını düşündü ve içini yine katlanılmaz bir beklenti duygusu kapladı. Adam neler biliyordu? Neler söyleyecekti? Ve sırlarını açıkladığı zaman her şey sona erecek miydi?

"En güç olanı bu bilememek" diye fısıldadı. Avuçların gözlerine bastırdı ama yaşların boşalmasını önleyemedi. "Tanrım, bu bilememeye dayanamıyorum! Dayanamıyorum!"

Hıçkırarak kendini duvara attı ve elinin acıdığını farketmeden duvarı tekrar tekrar yumrukladı. Adrenalin patlaması sona erdiğinde, öylece durup duvara çizilmiş olan beyzbol oynayan çocuk resimlerine dayanarak ağladı. Omzunda bir el hissettiğinde dönmedi.

"Biliyorum" diye mırıldandı Terry. "Benim oğlum on iki yaşında sinemadan eve dönerken kaçırıldı. O zaman Idaho'da bunun gibi sakin ve güvenli bir kasabada yaşıyorduk. Ama o kadar da güvenli değilmiş. Bilememenin beni öldüreceğini sanmıştım. Ve kimi zaman da ölmeyi istedim."

Hannah'yı duvardan çekip ranza yataklara yöneltti, yanyana oturdular. Hannah yüzünü kazağının,koluna sildi, bu yabancının önünde böyle davrandığı için utanarak kendini toparlamaya çalıştı. Ancak Terry bu gayet normalmiş gibi, kendini kaybettiğini fark etmemiş gibi davranıyordu.

"Bu yıl on altı yaşında olacaktı" dedi. "Otomobil kullanmayı öğrenecek, kızlarla çıkacak, okulda basketbol takımına girecekti. Ama onu bizden alıp götüren adam ebediyen götürdü. Cesedini bir çöplükte buldular." Bir an susup acısının hafiflemesini bekledi.

"Onu bulmalarından sonra... rahatlama vardı. Hiç olmazsa sona ermişti. Ama bilmediğimiz zaman, sağ olduğunu ve geri gelebileceğini düşünüp umutlanabiliyorduk." Gözleri boşalmayan yaşlarla dolu

olarak Hannah'ya döndü. "O umuda dört elle sarıl, Hannah. Hiç yoktan iyidir."

Bunları yaşamış, diye düşündü Hannah. Neler hissettiğimi, neler düşündüğümü, nelerden korktuğumu biliyor! Aralarında bir bağ vardı. Bunu istemiyor olması önemli değildi; oradaydı işte. Ortak bir karabasanı paylaşıyorlardı ve bu kadın o felaketten kazandığı bilgeliği sunuyordu. Hannah'nın bu kulübe katılmak istememesi önemli değildi, daha şimdiden onun bir üyesi olmuştu bile.

Uzanıp Terry Bilmemne'nin elini avuçlarının arasına aldı.

SAAT 19:42 -34,4°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-52,7°C

"Ve ben bu sapık ve hastalıklı hayvanın yalnızca kafesinden çıkarılmakla kalmayıp oğlumla ve bu toplumdaki herkesin oğulları ve kızlarıyla aynı çatı altında çalışmasına izin verilmiş olması karşısında büyük bir öfke duymaktayım!"

Gönüllü Merkezi'ndekilerin alkışları Paul Kirkwood'un duraklamasına yol açtı. Çenesini öne çıkararak, gözlerinde: fanatik bir bakışla kameraya baktı. Bakışı televizyon ekranını; delmiş ve hücresinin parmaklıkları arasından geçerek Olie'ni göğsüne saplanmış gibiydi. Olie o bakışı ve o ses tonunu iyi tanırdı. Beni hasta ediyorsun! Sen küçük bir hilkat garibesinden başka bir şey değilsin! Şeytan tohumu, ne olacak! Temiz bir dayak çekeyim de aklın başına gelsin! Ve sonra ona katılan öteki, daha tiz ses. Ben sana söylemiştim, Leslie! Hiçbir işe yaramazsın sen! Sakın ağlama, yoksa seni gerçekten ağlatacak bir şey yaparız.

Olie ranzasının köşesine ürkmüş bir hayvan gibi büzüldü kaldı. Kasaba cezaevinde onu tek başına bir hücreye kapamışlardı. Cezaevi genelde boştu. Binanın yeniliği hâlâ geçmemişti. Duvarlar beyaz, gri yerler cilalıydı. Dezenfektanı: güçlü çam kokusu altında çok hafif bir sidik kokusu seziliyordu. Sigara içmek yasaktı.

Yandaki hücredeki adamın küçük bir portatif televizyonu vardı. Sürekli olarak kafayı çekip direksiyona geçtiği için üç aya mahkûm Boog Newton adında zayıf ve daracık yüzlü biri. En son serüveninde Loons Hediyelik Eşya mağazasının vitrininden içeri girmişti. Cezaevinin en uzun süre yatacak mahkûmu olduğundan kendisine bazı haklar tanınmıştı.

Boog dirseklerini dizlerine dayamış, oturup burnunu karıştırırken Paul Kirkwood'un sistemin eksiklikleri ve namuslu insanlara yapılan haksızlıklar konusundaki tutkulu vaazını dinlemekteydi:

".. akşam haberlerinde bir çocuğun daha ırzına geçildiğini, kaçırıldığını -ya da öldürüldüğünü duymaktan bıktım artık. Bir şeyler yapmamız gerek. Bu çılgınlığa bir son vermeliyiz!"

Yayın alkışlar arasında bir reklam kuşağı için kesildi. Boog kalkıp hücrelerini ayıran demir parmaklığa gitti. Yüzü ergenlik izleriyle dolu, ağzı sürekli bir sırıtmayla çarpılmıştı.

"Hey, beyinsiz, senden söz ediyorlar" dedi.

Olie kalkıp hücresinin öteki ucunda başını yerden ayırmayarak ileri geri yürümeye başladı. Adamı duymamak için adımlarını sayıyordu. Erkeklerden hiç hoşlanmamıştı. Erkekler yalnızca kendisinin canını acıtmak isterlerdi.

"Yargıç olsaydım ne yapardım, biliyor musun? O çirkin kafana bir çuval geçirir, o çocuğun babasının eline çelik bir boru verir ve ikinizi bir odaya kilitlerdim. Herif orada seni bir temiz döver, kafanı parçalardı. Hatta o boruyla belki götünde bir delik daha açardı!"

Olie, elleri cebinde, yürümeyi sürdürürken solukları sıklaşmıştı.

"Senin gibi sapıkları ne yapmalılar biliyor musun? Bence penisini kesip kıçına sokmalılar. Hayır hayır. Daha iyisi seni iki yüz kiloluk bir herifle bir hücreye atıp ömrünün sonuna kadar her gece seni düzmesine izin vermeliler. Bakalım hoşuna gidecek mi."

Olie bunu zaten biliyordu. Hapiste çocuklara tecavüz edenlere ne yaptıklarını iyi bilirdi. Her işkence anını, her acıyı, o insanın midesini bulandıran korkuyu bilirdi. İşkence edilmenin ne demek olduğunu bilirdi. Bütün o şeylerin tekrarlanacağını düşününce ekşi bir ter boşaldı vücudundan. Onu orada da tutsalar, Washington'a da gönderseler olacağı oydu.

"Sen hastasın, biliyor musun? Küçük oğlanları öyle ellemek falan, sapıklıktır bu. Kirkwood oğlanına ne yaptın, ha? Öldürdün mü yoksa? Seni de öldürmeliler..."

"Ben değildim!" diye haykırdı Olie. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Sağlam gözü fırlamış, çukurunda dönüyordu. Kendini parmaklıklara atarak Boog'un parmaklarını yumrukladı. "Ben değildim! Ben yapmadım!"

Boog acıyan parmaklarını sallayarak geriledi. "Sen kaçırmışsın be! Sen çıldırmışsın!"

Gardiyan koşarak gelirken koridordan bir ses duyuldu.

Olie ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı. "Ben değildim" diye ağlamaya başladı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

7. GÜN

SAAT 20:37 -34,9°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-53,2°C

Jessie, Scotch'un boynuna uzun ve lime lime olmuş kırmızı kurdeleyi bağlarken,"Anneannem kötü adamı hapse attığını ve şimdi rahat bir soluk alacağımızı söyledi" dedi.

Yaşlı köpek bu hakarete kibarca katlanıyor, ara sıra hırlayarak gözlerini yuvarlayıp Mitch'e bakıyordu. Mitch koltukta oturmuş Josh'un defterini karıştırıyor, Olie hakkında birinci sayfada yazılanlar dışında bir şey arıyordu. Çocuklar Olie ile alay ediyorlar ama bu kötü bir şey. Görünüşü kendi elinde olan bir şey değil ki. Oturma odasının yeri Barbie bebekleri ve bebeklerin öteberisiyle doluydu. Karşıdaki meşe tahtasından dolaptaki televizyon bir haber programına ayarlanmıştı. Jane Pauley haber başlıklarını verirken ekranda Los Angeles'teki son depremin görüntüleri belirdi.

Jessie yerde oturduğu yerden babasına baktı. "Anneannem neden öyle dedi?"

Mitch'in aklına ilk gelen yanıtlar Joy Strauss'un hiç de hoşuna gitmezdi. Dilini ısırarak ona kadar saydı. "Şimdi kendini daha emniyette hissettiğini söylemek istiyor" dedi uzay gemileriyle dölü bir sayfayı çevirip, defteri masanın üstüne bırakırken.

Ve bu Joy'un kendisine batırmak üzere eline bir iğne daha geçirmiş olması demekti.

"Onun gibi bir insanın Deer Lake'in sokaklarında serbestçe dolaşmasına izin verilmesine inanamıyorum."

"Üzerinde ne olduğunu belirten bir işaret taşımıyor, Joy! Alnında sübyancı olduğunu gösterecek kocaman bir damgası yoktu. Nereden bilecektim ki?"

"Alice Marshton poliste bu tür insanları izleyen bölümler olduğunu söyledi. Alice pek çok polis romanı okur ve dediğine göre..."

"Bu gerçek yaşam, Joy, Agatha Christie romanı değil."

"Bu kadar alıngan olmana gerek yok. Ben yalnızca Alice'in bana söylediklerini anlatıyordum."

Kadın kasabada pek çok kişinin söylediğini dile getiriyordu: Josh Kirkwood'un kayboluşu için kendisini suçluyorlardı. Mitch birini suçlama ihtiyacını anlıyordu. Parmağını gerçek bir insana uzatmak, olanlara karşı savunmasız olduklarına inanmaktan daha kolaydı. Ama bu "hakareti kabul etmeyi kolaylaştırmıyordu. Natalie bütün gün öfkeli telefonlara yanıt vermişti; evindeki telesekreteri öfkeli yurttaşların mesajlarıyla doluydu.

Jessie kurdeleyi bağladıktan sonra bir fırça alıp köpeğin tüylerini taramaya koyuldu. Labrador mutlulukla hırıldayarak yan tarafına yatıp karnına da aynı şeyin yapılmasını istedi. "Anneannem o adamın küçük çocuklara yaptığı kötü şeyleri yalnızca Tanrı'nın bildiğini söyledi" diye Jessie sözüne devam etti. "Ama yalnız Tanrı biliyorsa o zaman anneannem nasıl biliyor."

"Onun bir şey bildiği yok. Yalnızca bildiğini sanıyor. O adamın herhangi bir şey yaptığı kanıtlanmış değil." Mitch kaynanasına karşı Olie Swain'i savunmasına hem şaşırmış hem de bundan biraz utanmıştı.

Josh'un hokey takımının kaptan yardımcısı yapılması üzerine düşüncelerini yazdığı bir sayfayı açtı. Çok esaslı. Gurur duyuyorum ama annem övünmemem gerektiğini söylüyor. İşini iyi yap. Övünen insanları kimse sevmez. Bir sonraki sayfada Josh din dersine gitmeye karşı duygularını çılgın yüzler ve aşağıya çevrilmiş başparmaklarla, uzun sakallı bir Tanrı'yla ve şeytanın asık yüzüyle belirtmişti.

"Öyleyse adam neden cezaevinde?"

"Jessie..." Mitch dişlerini gacırdatmamaya gayret etti. Uzanıp kızının başını okşadı. "Baban gerçekten bıktı bu olaydan, yavrum. Başka bir şeyden söz edemez miyiz?"

Ve hemen suçluluğa kapıldı. Jessie'ye karşı elinden geldiğince dürüst olmayı ilke edinmişti. Bir çocuğun sorularına yanıt vermemenin daha çok sorun yarattığını bilirdi ama bu gece daha fazla soruyu yanıtlayacak gücü kalmamıştı. Olie demir parmaklıkların ardına tıkıldıktan sonra gerginlik ve uykusuz saatler kendisinden intikam almaya başlamışlardı. Josh'un sağlığı konusundaki kaygısı kamyonette kan izlerinin bulunmasıyla daha da artmıştı. Laboratuar sonuçlarını beklemekten başka bir şey yapamazlardı. Ama ne yazık ki Jessie'nin konu değiştirme düşüncesi Mitch'in aklında olandan pek farklıydı.

Kızın gözüne Josh'un resimleri ilişince köpeği bırakıp dizlerinin üstünde yürüyerek sehpaya yanaştı.

"Bu resimleri kim yaptı sana?"

"Bunlar Josh'un yaptığı resimler."

"Onları boyayabilir miyim?"

"Hayır, yavrum, bunlar kanıttır. Sen de bana boyama kitabından bir resim yapsana."

Jessie babasını duymazdan geldi. Mitch'in bir kenara bıraktığı sayfalardan birini alıp baktı.

"Josh'u buldun mu?"

Mitch içini çekerek parmaklarını saçları arasından geçirdi. "Daha değil, yavrum."

"Üzülüyor olmalı." Jessie resmi bıraktı. Sayfada çilli bir oğlanla kocaman tüylü bir köpek vardı. Ben ve Gizmo.

"Buraya gel, tatlım." Kollarını açtı. Jessie sehpanın çevresinden dolanıp babasının kucağına çıktı. Mitch kızını kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı. "Birinin seni kaçıracağından korkuyor musun hâlâ?"

"Biraz."

Mitch kaygılanmamasını, ona kötü bir şey olmasına izini vermeyeceğini, eğer söylenenleri yaparsa kötü bir şey olmayacağını söylemek isterdi. Ama bu sözlerin hiçbirini veremezdi ve gerçeğin kendisine verdiği yetersizlik ve iktidarsızlık duygusundan nefret ediyordu. Dünyanın küçük kızların bebekleriyle oynamaktan ve köpeklerine kırmızı saten kurdele bağlamaktan başka kaygılarının olmadığı bir yer olmasını isterdi ama bu mümkün değildi. Deer Lake'de bile.

Kızını kucağında ağır ağır sallayarak, "Kaygılanmak senin değil, benim işim, Jessie" dedi.

Kız başını arkaya atıp yüzüne baktı. "Ya anneannem? O da her şey için kaygılanıyor."

"Anneannen bambaşka bir insandır. Ama ikimiz arasında kaygılanma bana kalır, tamam mı?"

"Tamam" diyen kız gülümsemeye çalıştı.

Mitch avcu yukarı gelmek üzere elini uzattı. "Haydi, kaygılarını bir kâğıt parçası gibi buruştur ve bana ver."

Jessie kıkırdadı, kaygılarını top yaparmış gibi elinde sıkıştırdı sonra da görünmeyen yükünü Mitch'in avcunun içine bıraktı. Mitch yumruğunu kapatıp gömleğinin cebine soktu. Scotch olanları kulaklarını dikmiş bir halde seyrediyordu.

Zil çalınca köpek havlayarak ayağa kalktı.

Jessie kucağında olduğu halde ayağa kalkan Mitch "Megan olmalı" dedi.

Jessie alt dudağını sarkıttı. "Neden geliyor ki? Yarın ol yok diye geç yatacağımı ve eğleneceğimizi söylemiştin ya."

"Ama o kadar eğlendik ya. Sen benim kadar geç kalmayacağın için sen yatınca bana kim arkadaşlık edecek, ha?"

"Scotch."

Mitch kızı gıdıklayıp sonra kahkahaları arasında omuzlarına oturttu. Kapıyı gülerek açtı ve geri geri oturma odasına yürüyerek, "Tımarhaneye hoş geldin!" dedi.

Megan'ın isteksizliği eksi elli küsur derecelik rüzgâr faktörüne dayanamazdı. Mitch'in evine girerek kapıyı arkasından kapadı ve girdiği anda da kendini davetsiz misafir gibi hissetti. Mitch, Jessie'yi omuzlarında odanın içinde koştururken, iri bir sarı köpek de ağzında bir Barbie bebeğiyle onları kovalıyordu. Onun yünler ve kuştüyü giysiler içinde elinde kiloluk bir çikolatalı dondurma kutusuyla orada durduğunu kimse farketmemiş gibiydi.

Kapıdan sessizce süzülüp evine döndüğü takdirde fark edip etmeyeceklerini düşündü.

Ancak bir adım atamadan, Mitch tam önünde durdu ve bilmiş bir bakışla kadını olduğu yere mıhladı. Parmağının ucuyla başındaki eşarbı çekti.

"Ceketini çıkar da biraz kal, O’Malley" dedi.

Megan eşarbını çıkarıp askıya asarken gülümseyerek baktı erkeğin yüzüne. Sonra da omzundaki küçük kıza baktı. "Nasılsın bakalım, Jessie."

"Hava çok soğuk olduğu için yarın anaokulu yok. Onun için geç yatıp eğleniyorum."

Mitch gözlerini yuvarladı. "Evet, Megan'ın getirdiği dondurmanın tadına bakana kadar kalabilirsin. Ne iyi bir kadın değil mi?"

"Ben kurabiyeyi daha çok severim."

"Jessie..." Mitch yere indirdiği kızına sert bir bakış fırlattı.

Odanın öteki ucunda telefon çalınca telesekreter devreye girdi.

"Mitch? Beni duyuyor musun, Mitch?" Neredeyse telaştan çılgına dönecek bir kadın sesi. "Ben Joy. Işıklarınız hâlâ sönmedi." Kadın arkada bir yerde olan kocasına döndü.

"Jurgen, Mitch cevap vermiyor. Belki de oraya gitsen iyi olur. Karbonmonoksit zehirlenmesi olabilir!"

Mitch gülümsemeye çalışarak içini çekti. "Konuşsam iyi olacak." Kızına baktı. "Jessie, Megan'ı mutfağa götür ve dondurma için tabak çıkarmasına yardım et."

Kız talihine razı gelmiş gibi bir ifade takınarak mutfağa doğru yürüdü. Megan da arkasından. Köpek ikisinin de yanından geçti. Ağzındaki bebeğin bir kolu sanki kendilerini selamlıyormuş gibi havaya kalkmıştı.

"Bu benim köpeğim Scotch" dedi Jessie. "O kurdeleyi ben taktım. Ben ayakkabılarımı bağlayabiliyorum. Fiyonk da yaparım. Sınıfımdaki Kimberly Johnson hiçbirini yapamıyor. O bağcıksız ayakkabılar giyiyor. Burnunu da karıştırır."

"Sahi mi?"

"Ve çıkardığını da yer." Jessie çekmeceden dondurma kaşığını çıkardı. "Çok da kötüdür. Bir keresinde arkadaşım Ashley'i ısırdı ve teneffüste köşede ayakta durdu ve kahvaltı saatinde Kevin Nielsen'in doğumgünü pastasından yiyemedi."

Jessie bir iskemle çekip üstüne çıktı, dolaptan tabakları indirdi. Megan da kutuyu açıp dondurmayı tabaklara koydu.

"Ben iki kaşık yiyebilirim" dedi Jessie. "Babam on kaşık yer. Ama çok şişman olduğu için Scotch'a hiç vermiyoruz."

Megan çevresine bakındı, duvara ve buzdolabına yapıştırılmış mumboya ve parmak boyası yapıtlara baktı. Resimlerin naifliği, küçük ayrıntılara gösterilmiş özen, kalbinin hassas bir noktasına erişmişti. Ve Mitch'in onları böyle gururla sergilemesi. Onu görebiliyordu: Sert polis yapışkan bantla uğraşıyor, en son sanat eserini üçüncü keredir düz yapıştıramadığı için içinden küfürler savuruyor. St. Paul'ün Butler Sokağı'nda yağ sigara ve acı anılar dolu mutfakla bunu karşılaştırmamak elinde değildi. Yatağının altındaki bir karton kutu kendisinin sahil olduğu ve başka kimsenin gurur duymadığı öteberisini sakladı; bir hazine sandığıydı.

"Güzel resim yapıyorsun" dedi. "Bunların hepsini sen mi yaptın?"

Jessie göz düzeyinde yapıştırılmış birinin yanına gitti. "Bu babam, bu da Scotch ve ben." Mitch, tahta küplerden oluşan bir insan gibi geometrik biçimlerle yapılmıştı. Göğsünde tabak kadar kocaman bir arma vardı. Scotch ayı tuzağı gibi dişleri olan bir midillinin boyundaydı. Ağzından uzun pembe bir dil sarkıyordu.

Jessie masaya dönüp kollarını üstüne dayadı. "Annem vardı ama o cennete gitti."

Sıradan bir sözdü bu ama Megan'ın hassas bir noktasına dokunmuştu. Bir iskemleye oturup masaya dayandı, gözleri, çarpık tokaları ve mor kazağıyla Mitch'in kara gözlü güzel kızındaydı.

"Biliyorum" dedi. "Ben de annemi küçükken kaybetmiştim."

Bu beklenmedik ortak noktayı duyan Jessie'nin gözleri irileşti. "O da cennete mi gitti?"

"Hayır" diye mırıldandı Megan. "O evden çekip gitmişti."

"Yaramazlık ettin diye mi?"

"Bazen o yüzden gittiğini sanırdım" diye itiraf etti Megan. "Ama galiba babamı artık sevmediği için gitti. Bir de anne olmak istememişti galiba."

Aralarındaki sessizlik anı uzuyordu. Buzdolabı homurdanarak çalışmaktaydı. Mitch'in kızı ciddi kahverengi gözlerle baktı kendisine.

"Bu boşanma gibi bir şey" dedi. "Arkadaşım Janet'in annesiyle babası boşandılar ama Cumartesi günleri babası yine babası oluyor. Küçük çocuk olmak çok güç."

"Kimi zaman" diyen Megan kendine şaşıyordu. Geçmişini kimseyle konuşmazdı. Geçmiş çok eskilerde kalmıştı, artık önemli değildi. Oysa şimdi beş yaşında bir çocukla konuşuyordu ve... evet, bundan da ödü patlıyordu. Ne yapıyordu böyle? Neler düşünüyordu?

Sen son günlerde çok çalıştın galiba, O'Malley.

Mitch olduğu yerde donup kalmış gibi yemek odasında duruyordu. Kulak misafiri olmak istememişti, yalnızca Megan'la kızın nasıl geçindiklerini görmek için kapının arasından şöyle bir bakacaktı. Jessie kendini kimseyle paylaşmak istemez, başkasıyla geçirdiği zamanı kıskanırdı. Terbiyeli davranmasını kollamak için kendisi yanında olmadan ne yapacağını merak ediyordu. Megan'ın o kadar titizlikle koruduğu geçmişi hakkında bir itirafını duyabileceği asla aklına gelmezdi.

Annesinden kendisine sözedişini hatırladı. Meydan okurcasına. Kınayarak. Oysa şimdi dondurma yerken kızına sırlarını açıklayan kadın, hiç de o kadına benzemiyordu. Bir zamanlar annesini evden kaçıracak bir yaramazlık yaptığına inanan küçük bir kız olan bir kadındı şimdi. Bu gerçek Mitch'in içinde çok hassas bir noktaya dokunmuştu.

Lanet olsun. Aralarında parlayıveren o tutku kıvılcımını idare edebileceğine karar vermişti. Onu anlayabilirdi ve bir dereceye kadar denetim altında tutabilirdi. Ama bundan fazlasını hiç düşünmemişti. Daha derin bir şey istemiyordu.

Hafif kalsın, Holt. Seks bu, evlilik değil. O polis armasıyla evli. Talihin varmış.

Mutfak kapısından başını uzatırken yüzünde acı bir gülümseme vardı.

"Joy, Dördüncü Kanal'da saat on haberlerinde Deer Lake ve 'sıkıntılarımız' konulu bir yorum yapılacağını bildirmek istiyordu. Güvenlik hakkında bilgiler verilecekmiş. Herhalde, bir şeyler öğrenebilirim diye düşündü."

Megan gülümsememek için dudağını ısırdı.

Mitch bir tabak alıp küçük bir dağ gibi dondurma doldurdu. "O sunucu Shelby belki de benim on beş yıllık polisliğimde öğrenemediğim bir şeyler biliyordur."

"Kadın yalnızca yardımcı olmaya çalışıyordu" dedi Megan.

Mitch yutkunup dişlerini gösterdi. "Keşke öyle olsaydı."

Dondurmalarını yedikten sonra hep birlikte bir tur Candyland oynadılar; Mitch ile Megan ifadeleri gözden geçirme planlarını Jessie yatana kadar ertelemişlerdi. Jessie saat on haberleri başlayana kadar uyanık kalmakta ısrar ediyordu. Ama Mitch yatma saatinin geldiğini söyledi. Kız babasının kucağında yukarı çıkarken biraz mızmızlandıysa da, başını yastığa koyar koymaz uyudu.

Mitch aşağı indiğinde Megan odada huzursuzca dolanıyordu. Scotch odanın ortasında sırtüstü yatmış karnının okşanmasını bekliyor, kadının her yanından geçişinde umutla kuyruğunu sallıyordu.

Megan, Mitch'in meşin koltuğuna yaslanarak, "Güzel bir evin var" dedi.

"Teşekkür ederim."

Mitch bir yabancı gözüyle odaya baktı. Bomboş duvarlar, yerdeki saman rengi Berberi halısıyla uyuşan bir yumurta kabuğu beyazıydı. Cansız ve kişiliksiz oda, tuğla şömine ve iki yanındaki cam kapılı kitaplıkla tam bir kasvetten kurtuluyordu. Mobilyaları kendisi seçmişti. Allison'la paylaştığı eşyaların hiçbirini getirememişti. O parçalar kendisine acı getiren anıları uyandırırdı. Onların yerine hiçbir anı canlandırmayan neutral renklerde ilginç olmayan parçalar doldurmuştu. Tek savurganlığı karamela rengindeki meşin koltuktu.

"Resim falan asmam gerektiğini biliyorum" diye mırıldandı. "Ama o gibi şeyleri de hiç beceremem."

Megan evinin dekorasyonu için ona yardım önermedi. İşine karışmak olurdu bu. Sanki bir hak iddia etmek isteyecekmiş gibi. Olay sonra erene kadar alabileceklerini alacaklardı. Hepsi o kadar. Önce meslektaş, sonra âşıktılar. Duvar kâğıdının desenini seçmekten çok uzaktı bu.

"Jessie uyudu mu?"

"Küp gibi. Zavallıcık çok yorulmuştu."

Mitch şömineye gidip yanan ateşe bir kütük daha attı. Korları karıştırdı, sonra bir elini şöminenin üstüne dayayıp alevlere baktı. "Panik kraliçesi olan anneannesi kızı Josh'un kaçırılması konusunda iyice gergin bir duruma soktu. Ve Tanrı bilir ya, bu iş başlayalı ona pek eğilemedim."

"Eh, epey meşguldün."

"Hayat hikâyem işte."

"Şimdi Olie elimizde olduğuna göre..."

"Ama Josh'u bulamadık."

"Belki de laboratuardan Olie'yi konuşturacak bir şeyler çıkar."

Mitch kamyonetteki kan izlerini düşünmek istemiyordu. Bu olayda en istemediği, hatta en çekindiği şey Hannah ile Paul'e oğullarının öldüğünü söylemekti. Onların o acıyı bilmelerini istemiyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse, o acının kendi içinde de yeniden uyanmasını hiç istemezdi.

"Hannah'ya kendisinden ve Paul'den kan örneği alma konusunda konuştun mu?"

Mitch şömineden uzaklaştı. Odanın öteki ucunda Scotch televizyonda Letterman'ı seyrediyordu. "Yarın konuşacağım."

"Karşılaştırma yapmak için laboratuarın o örneklere ihtiyacı var."

"Biliyorum. Yarın."

"Eğer bunu sen yapmak istemiyorsan..."

"Yapacağım dedim." Mitch teslim okurcasına ellerini kaldırarak döndü.

"İyi." Megan onun jestini tekrarlayarak uzaklaştı. Sehpanın üzerinde yayılmış duran kâğıtlara baktı. Buz pistiyle ilgili insanların ifadeleri, komşuların ifadeleri, Olie'nin komşularının ifadeleri, Washington'dan gelen faks kâğıtları. Ve hepsinin arasında da Josh'un defterinin sayfaları.

"Olie hakkında başka bir yazı buldun mu?" diye sordu. Ama yanıtı biliyordu. Kendisi defterin kopyasını en az on kere incelemişti. Uzaylıların resimleri çoktu ama Olie'nin yalnızca bir resmi vardı ve yanında Olie Swain'in Josh'a

yaptıklarını düşününce kalbini parçalayan o satır: "Çocuklar Olie ile alay ediyorlar ama bu kötü bir şey. Görünüşü kendi elinde olan bir şey değil ki.

"Hayır."

"Ben de beynim durana kadar ifadeleri tekrar tekrar okudum ama hâlâ savcıya verebileceğimiz bir şey göremiyorum. Kuşkudan, varsayımdan ve kötü niyetlilikten başka bir şey yok. Olie'nin komşularından bazılarının merhamet dersleri almaları gerek doğrusu."

Josh'tan bir iki şey öğrenebilirlerdi. Bu fikir düşünmeyecek kadar acıydı.

Mitch elleri ceplerinde, başı yerde dolaşıyordu odanın içinde. "Bu gidişten hiç hoşlanmıyorum. Josh'u kaçıran kişi defterini iki ay önce alıp bu işi planlamışsa... Olie hiç de böyle biri değil. Bunda kötülük var. Ama Olie acınacak biri, kötü değil."

"Demek ortağı kötü."

"İçime sinmeyen şeylerden biri de o. Olie yalnız yaşayan bir insan. Hep de öyle olmuş. Birden bir ortağı var, öyle mi?" Başını salladı.

"Olie sabıkalı bir sübyancı ve halısı üzerinde kan lekeleri olan bir kamyoneti var. Elinde bundan daha iyi bir zanlı varsa bilmek isterim."

"Öyle biri yok" dedi Mitch. "Onun masum olduğunu söylüyor değilim. Yalnızca içime pek sinmedi diyorum."

"Bu olayın içinde insanın içine sinecek ne var ki? Her şey; bir sıcak dalgasında mezbaha gibi kokuyor. Ev bilgisayarlarla doluydu..."

"Ama yazıcı yoktu..."

"Lazer yazıcı kullandıran yerleri araştırıyorum. Buralara disketini götürüp istediğini orada basabiliyorsun."

"Yani bir dükkâna girip de o psikopat mesajlarını orada mı bastı diyorsun?"

Megan omuzlarını silkti. "Uzak bir olasılık ama her şeyi düşünmek zorundayım."

Mitch yanıt vermedi. Yine şöminenin önünde durup alevlere baktı, soruları, kuramları ve gerçekleri kafasından bir daha geçirdi.

Megan erkeği gözetliyordu. Kuşkulan kendisinin içindeki bazı hassas noktaları kaşındırmıştı. "Sen Olie'ye mi itiraz ediyorsun, yoksa onu benim bulmama mı?"

Mitch omzunun üzerinden kadına baktı. "Saçmalama. Seni başarın için kutlamıştım, Ajan O'Malley. Sağlam bir delil bulursak çok rahatlayacağım -ya da Josh'u bize verirse."

"Eh, bunu ikimiz de istiyoruz."

Telefon bir kere daha çaldı, telesekreter devreye girdi. Mitch ahizeye öfkeyle baktı. "Böylece on beş bin etti. Bu gece bu numaraya telefon eden on dört bin dokuz doksan sekiz kişi de aynı şeyi istedi."

Mitch kemikleri yorgunluktan sızlayarak koltuğuna doğru yürürken Megan'la karşılaşınca durdu.

"Bu gece bunu bıraksak nasıl olur?" dedi. "Seni bilmem ama benim beynim közlenmiş patlıcana döndü. Bir süre yalnızca insan olalım."

Megan bakışlarını çevirdi, ellerini ceplerine soktu. "Olur, neden olmasın ki." Ama işten başka konuşacak şeyleri olmadığından bu da konuşmayacakları anlamına geliyordu. O'Malley, o insanı şaşırtan sosyal becerilerini gösterme zamanın geldi işte.

Mitch kadının omuzlarının sarktığını, bakışlarının yün çoraplarına çevrildiğini gördü. Kendisinden polis olarak o kadar güvenli ve kadın olarak o kadar güvensizdi ki... Kendisinin içinde erkek olan her şey ona kadınlığını ispatlamak istiyordu. Bu içgüdüsünün verdiği enerjiye bıraktı kendini.

"Buraya gel." Kadını sehpanın çevresinden dolaştırıp kanepeye getirdi. Kendisi oturarak onu da çekti. "Düşünmeden bir şeyler yapmak zorundayız."

Megan erkeğin belindeki kollarından sıyrılamadı. "Uyku düşünmeden yapılacak bir şeydir" dedi. "Eve gidip uyumalıyım artık."

Mitch onun mantığını dinlemeyerek ensesini öpmek için atkuyruğunu yana çekti. "Haydi gel lisedeymişiz gibi davranalım. Hani basketbol maçından sevgilinle döndüğünde, evde herkes uykuda olurdu, siz de kanepeye çöker ve kimsenin sizi yakalamayacağını umardınız."

Megan birden katılaştı. "Ben lisedeyken o kadar çok çıkmazdım."

Hiç çıkmazdım dese daha doğru olurdu. Oğlanların yanında ıstırap çekecek kadar utangaçtı, memelerinin büyük olmadığının bilincindeydi ve damarlarında dolaşan kanı çok iyi bilirdi. Annesinin kızı olmak, babasına kendisinden daha fazla nefret etmesi için fırsat vermek istemezdi. İngilizce dersinde kendisi kadar ciddi ve çalışkan bir oğlan vardı. Kalın camlı gözlüğü ardında sevimli. Bir iki

kere öpüşmüşler, birbirlerini biraz ellemişlerdi. Oğlan sonra kontakt lens takmış, Popüler kızların peşine düşmüş ve Megan unutulmuştu.

Mitch kadını yine ensesinden öptü, kulak memesini ağzına aldı, diliyle okşadı. "Öyleyse ben sana öğreteyim. Bu işi ustasından öğren."

Kadını bırakmadan arkasına yaslandı, sehpanın üzerindeki ışığı söndürdü. Oda şimdi sadece şöminedeki ateş ve televizyonla aydınlanıyordu. Öpücükler arasında, "Olay şöyle gelişir" dedi. "Her ikimiz de çırılçıplak soyunup ölesiye düzüşmek istiyorsak da, sen sanki bana bir şey yaptırtmamaya kararlıymışsın gibi davranırsın."

Megan, erkeğin memesine uzanan elinden kurtulmaya çalışarak kendini geri çekerken güldü. "Eh, bari başarılı oldun mu?"

"Ben kimse hakkında konuşmam. Belki bu gece. talihim yaver gider."

"Hiç sanmıyorum." Megan kanepenin öteki ucuna kayarken kirpiklerinin arasından alay edercesine baktı. "Benim ünümü lekeleyeceksin."

Bu sözündeki gerçeği düşünmemeye çalışıyordu. İkisi de bu zamana ihtiyaçları vardı. Polis yerine biraz da insan olmaya. İyi bir şey hissetmeye.

Mitch minderlerin üstünde emekleyerek arkasından eğildi.

Parmağının ucunu kısacık burnundan, ağzının o kuşkulu yayına doğru indirerek, "Haydi Megan, yalnızca bir öpücük, veriyorum" dedi.

Megan vücudunun bu oyuna nasıl karşılık verdiğine şaşarak gülümsedi. Kalbi gereğinden hızlı çarpıyordu. Teni beklentiyle ürpermekteydi. Aptallık. Zaten yatmışlardı. Aralarında bedensel pek az sır kalmıştı. Ama biraz okşanma olasılığı onu yine de heyecanlandırıyordu.

Dudakları sanki yepyeni bir deneyimmiş gibi hafifçe birleşti. Aceleye gerek yoktu. Zevkine varılacak bir şeydi. Solukları birleşti. Ağızları birbirlerine ancak değiyordu.

Basıncın hafifçe artması. Açı derecesinde küçücük bir değişiklik. Beklentinin yoğunlaşması. Mitch kadını kollarının arasına alıp kendisine çekti. Öpücük biraz daha derinleşti, sonra biraz daha. Mitch'in dilinin ucu kadının dudakları üstünde dolaşıyor, daha fazlasını istiyor, kenarından içeri girmeye çalışarak bir daha soruyordu. Megan ağzını açtı ve erkeğe teslim olarak inledi.

Megan erkeğin kaldırdığı elini tutmuş ama avcunu memesine bastırmasına itiraz etmemişti. Erkeğin parmakları yumuşakça ovuşturuyordu kendisini. Megan'ın eli onun eli üzerindeydi, kadının elinin baskısı artınca erkemin boğazından bir hırıltı koptu. Başparmağıyla memesinin ucunu bulup yumuşacık kumaşın altından ağır ağır ovuşturmaya başladı. Sonra düğmeler birer birer teslim oldular.

"Tanrım, ne kadar güzelsin" diyen Mitch, kadının memesini açığa çıkardı, kutsal bir şeymiş gibi dokundu.

Megan kendini bir duygu denizine bırakmıştı... erkeğin elini blucininin düğmesinde hissedene kadar. Yalandan itiraz ve kandırma oyununa devam ettiler yine.

Düğme açıldı. Fermuar ağır ağır indi. Megan kalçalarını kaldırdı. Mitch dantelli külot görmeyi umarak blucini

sıyırdı. Ama karşısına uzayıp giden siyah ipekli bir şey çıkmıştı. Kaşlarını şaşkınlıkla çatarak kadının yüzüne baktı.

Megan utanarak, "Uzun külot" dedi. "Dışarda sıfırın altında otuz derece soğuk var.".

Mitch kıs kıs gülerek siyah ipekliyi sıyırdı. "Eh, burası daha sıcak, özellikle de burası." Parmaklarını kara, kıvırcık kılların arasına kaydırdı. İki parmağını kadının bacakları arasına soktu. "Hele de burası."

"Mitch..." Megan erkeği üzerine çekmek için uzandı.

Onu yakınında istiyordu, denetimini kaybetmesini, aynı anda da tatmin olmasını istiyordu, en zayıf olduğu anda kendini izlemesini değil.

"Güven bana" diye mırıldandı Mitch.

Güven bana. Güven Megan'ın kolay kolay verdiği bir şey değildi. Güvenmemek için gayet iyi nedenleri vardı. Pratik nedenler, mantıklı nedenler. Ama kendini pratik ya B mantıklı hissetmiyordu. Erkek ona dokunduğunda kendim polismiş gibi değil, kadın gibi hissediyordu. O kimliğinden sıyrılması çok güçtü ama Mitch karşısında fısıldıyor mırıldanıyor, ikna ediyordu... Güven bana... ihtiyacının ta kalbine dokunuyordu.... en kadınsı yanını okşuyordu sevecenlikle... sevgiyle... Güven bana...

Megan'ın gözleri kapandı. Soluğu kesildi. Duyguları ve tutkusu ve ihtiyacıyla kendinden geçerek arkasına yaslandı. Kalçaları erkeğin elinin temposuna uyarak inip kalkıyordu. Soluğu kesik kesik çıkıyordu. Heyecan içinde büyüyüp patladı... sıcak ve sarhoş edici, başdöndürücü.

Mitch, "Boşaldığın anda seni izlemeye bayılıyorum" dedi, "Kendini o kadar zorluyorsun ki."

Megan yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti, erkeğin dikkatini utangaçlığından uzaklaştırmak için dönüp üstüne çıktı. "Sıra sende, Şef."

Megan erkeğin üstüne çıkarken dudaklarında muzip bir gülümseme vardı. Onun gömleğinin düğmelerini çözüp göğsünü açtı. Küçük elleriyle adalelerine masaj yaptı, kara tüylerini okşadı. İçinde zevk ve ihtiyaç sarmaşıklar gibi birbirine dolan Mitch kadına bakıyordu. Kadın eğilip de memesini dudaklarının arasına alınca soluğu tutulur gibi oldu. Dudaklarının, dilinin, dişlerinin teması kasıklarında yanan ateş körüklemişti. "Megan..."

Megan parmağını erkeğin dudaklarına bastırdı. "Bırak da bunu senin için yapayım, Mitch."

Öpücüklerini karnına doğru indirdi. Uzun, yakıcı, açık ağızlı öpücükler. Blucininin açıklığını izleyen öpücükler.

"Megan..."

"Şşşt... Güven bana."

Erkekliğini ağzının o ipeksi sıcaklığına alınca, Mitch inledi. Düşünce ve kontrol uçup giderek, geride soluk almasını imkânsız kılacak derecede yoğun bir duygu bıraktı: Kadın çevresinde sıcak, sımsıkı ve ağzı kadar ıslaktı. Bacakları erkeğin iki yanını sıkıştırıyordu. Parmakları sırtına gömülmüştü. Mitch kadının içinde daha hızlı hareket etmeye başladı. Daha sert, daha ilerilere. Megan boşalırken erkeğin adını mırıldandı, bacaklarıyla ona sıkı sıkı sarıldı ve Mitch de boşaldı.

Duygu, güven, heyecan, bedenselin ötesine giden bir bağ. Mitch'in bilmediği, kendisinde iki yıl boyunca bir gecelik ilişkilerde izin vermediği duygular.

Bunun sonuçlarını düşünmek ya da konuşmak istemiyordu. Tek istediği kanepenin üstündeki örtüyü çekip üzerlerine atmak, o sıcağı bir koza içinde tutmaktı. O anı korumak ve anlamını çözmeyi sonraya bırakmak.

Yine de hayaletler kadar kaçınılmaz kuşkular vardı. Mazeretleri ve mantıklılaştırmayı eskimiş bir iskambil kağıdı destesi gibi aklından geçiriyordu. Bu yalnızca seksti. Bir ilişki, başka bir şey değil. Daha fazlası için hazır değildi. Kadın da tarlasını istemiyordu. Mitch yaşamından memnundu -basit, düzenli, kontrol edilebilir. Başka bir insanın sorumluluğunu üstlenmek istemiyordu.

Hoş, Megan'ın sorumluluğunu birine vermeye ihtiyacı yoktu. Tanıdığı en bağımsız kadındı o. Dışardan ama... İçerden terkedilmiş küçük bir kız, kendi çekiciliğinin farkında olmayan ve herkese kuşkuyla bakan bir kadındı.

Kadının saçlarını sevgiyle okşayıp alnından hafifçe öptü.

Megan yana dönüp Mitch'le kanepenin arasına girdi. Elini erkeğin kalbinin üzerine koyarken bir an kalbinin içindekilere girebilme imkânının olmasını istedi. Anlamsız bir istekti bu... erkek elini eliyle örtüp de, şöminede sönmek üzere olan ateşin ışığıyla parmağındaki altın halka parlayınca, daha da vurgulanan anlamsız bir istek.

Megan’ın içindeki acı keskin, şaşırtıcı ve aptalcaydı. Erkek geçmişini bırakmak niyetinde değildi. Bu da onu ilgilendirmezdi. Megan ondan bir gelecek istememişti. İstemeyecekti de. Bu ilişkiyi o istememişti; öylesine olmuştu işte. Erkek kendisine cezbedilmişti, büyülenmiş değildi. Megan o güne kadar kimseyi büyüleyememişti. Zamanıyla yapacak çok daha iyi işleri vardı.

"Gitmeliyim, saat çok geç" diye mırıldandı.

"Beş dakika daha kal." Mitch kadını kollarının arasında sıktı. "Seni yalnızca böyle tutmak istiyorum. Beş dakika daha."

Megan hayır demeliydi. Ama baştan beri hayır demeliydim, diye düşündü.

Beş dakika daha...

8. GÜN

SAAT 03:00 -37,1°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-56°C

Sehpanın üzerindeki telefonun çalması Megan'ı uyandırdı. Nerede olduğunu anlayamayarak düşünmeye çalıştı. Mitch. Mitch'in evi. Mitch'in köpeği oturma odasının halısı üzerine uzanmış, televizyondaki saç spreyi reklamını seyrediyor.

Mitch doğruldu, elini yüzünden geçirdi. Telefon bir daha çaldı, telesekreter devreye girip her zamanki mesajını verdi. Bip sesinden sonra ses yerine uzun bir sessizlik oldu, sonra bir fısıltı duyuldu. "Kör ve çıplak cahillik. Kör ve çıplak cahili Kör..."

Mitch telefonu açtı. "Kimsiniz?"

Sessizlik. Hat kesildi.

"Lanet manyak" diyen Mitch, Megan'a döndü. Megan bluzunu ilikliyordu. "Evet, manyağın biri."

"Bir şey söylemedi."

"Ve Olie Swain hapiste."

"Evet."

Neden ürkmüşlerdi öyleyse? Mitch'in içinde genelde uzun karabasanların sonunda olan bir his vardı. Ensesindeki tüyleri diken diken olmuştu. Telefon bir daha çaldığında yüz voltluk cereyana kapılmış gibi oldu. Megan erkeğin omzunu tuttu.

"Bırak telesekreter yanıt versin."

"Tamam."

Ses panik içindeydi, kelimeler adamın ağzından karmakarışık dökülüyordu. "Şef, ben Dennis Harding... Çavuş Harding. Hemen cezaevine gelmelisiniz. Bir şey oldu... Tanrım, berbat..."

Mitch ahizeyi kavradı. "Harding, benim. Neler oluyor?"

"Olie Swain! Tanrım! Olie Swain öldü."

GÜNLÜK GİRİŞİ

8. GÜN

Kör ve çıplak cahillik

Hiç utanmadan yanlış hükümler verir

Polisler budaladır. Bir solucana bastılar ve ona suçlu dediler ve cahilliklerini kucaklamak için körü körüne koştular.

Doktor Tanrı değil. O da zavallı bir kadın. O güçlülük hayali yok olmuş.

Bizler krallarız.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

8.GÜN

SAAT 03:17 -37,1-C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-56°C

Olie Swain'in cesedi hücresinin arka duvarına yakın bir yerde yatıyordu. Cansız, boş bir kabuk. Gri muşamba üzerine birikmiş kan, petrol kadar yoğun ve karaydı. Şiddet sonucu ölümün kokusu insanın burnunu karıncalandırıyor, boğazından içeri giriyordu. Kan ve boşalmış bağırsaklar. Dehşete alışmamış tanıkların kusmuklarının keskin kokusu.

Megan'ın midesindekileri boşaltmaması ancak inadı ve çelik iradesiyle mümkün olabiliyordu. Koku onu her zaman etkilerdi: işin gerisine çok eskiden alışmıştı. Mitch'in yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Megan onun bundan çok daha kötü şeyler görmüş olacağını tahmin ediyordu. Uyuşturucu savaşları ve sokak cinayetleriyle ün salmış bir kentte detektiflik yapmıştı. Kendi karısıyla oğlunun ölü yattıklarını görmüştü. Bundan daha kötüsü olamazdı.

"Hey, çıkarın beni buradan!" diye seslendi Boog Newton. Sesinde kabadayılıkla örtmeyi başaramadığı, bir korku vardı. "Ölü birinin yanında kalmak zorunda değilim. Zalimliktir bu." Mitch tehlikeli bir bakış fırlattı adama. "Kes sesini!"

Boog, ranzasının öteki yanına çekilip ayağının birini incecik şiltesinin üstüne kaldırdı. Cılız koluyla dizini sarmış olarak iki yana sallanmaya başladı. Öteki eli bir yengeç gibi yüzüne doğru yükseliyor, burun deliğine uzanıyordu.

Mitch Olie'ye son bir kez baktı.

Kör ve çıplak cahillik... kör ve çıplak cahillik... kör ve cahillik... Kör... Kör... Kör...

"Ne yapacağız?" diye Harding sordu. Hücrenin kalmıştı, demir parmaklıkları sıkı sıkı kavrıyordu elleriyle, bembeyazdı.

Hücreden çıkan Mitch, "Adli tabibi çağır" dedi. "Buraya fotoğraf makineli birini gönder. Bir cinayet mahallinde ne yaparsak onu yapacağız."

"Ama Şef, kimse onu..."

"Dediklerimi yap!" diye gürledi Mitch.

Harding gerilerken kendi ayaklarına takıldı, sonra dönüp dışarı çıktı. Boog Newton'un hücresine girdi. Newton'un ufacık gözleri Mitch'ten Megan'a, ondan Olie'ye ve yine Mitch'e gidip geliyordu.

Mitch ranzaya doğru yürürken yumuşacık bir sesle, "Ne oldu, Boog?" diye sordu.

"Ne bileyim ben?" Boog parmağını burnundan çıkardı "Karanlıktı. Bir şey görmedim."

Mitch'in kaşları kalktı. "Yanındaki hücrede biri kendini öldürüyor ve senin haberin yok öyle mi? Çok derin bir uykun var galiba."

Boog çenesindeki kabuklu bir yarayı kaşıdı. Gözlerini kapalı televizyondan ayırmıyordu. Rengi balmumu gibiydi, mide bulantısıyla gelen terle parlıyordu. "Belki de bir ses çıkardı" dedi. "Ne yaptığını bilmiyorum. Sapık sübyancı. Ne yaptığını bilmek istemiyordum. Otuzbir çekiyor falan sandım."

"Ölüyordu!" diye patladı Mitch. Bir intikam tanrısı ya da şeytanın ta kendisiymiş gibi Newton'un başı ucunda yükseldi. "Bu lanet olayda tek sanık ve şimdi de öldü!"

"Suç benim değil ama" diyen Boog, başını kollar örterek dayak yemiş bir köpek gibi inlemeye başladı.

"Hayır, hiçbir şey kimsenin suçu değildir. Bu mazereti duymaktan gına geldi artık!"

Öfke bir fırtınaydı Mitch'in içinde. Görüşünü ve sağduyulu düşünmesini önlüyordu. Onu önlemek için hiçbir şey yapmadı. Newton'un ranzasına arka arkaya tekmeler indirmeye başladı. "Lanet olsun, lanet olsun! Lanet olsun!"

"Mitch!" diyerek içeri koştu Megan. Kadın kolunu tutarken Mitch ona döndü. Yüzünde vahşi bir ifade vardı. "Haydi gel, Mitch" dedi Megan gözlerini erkeğin gözlerinden ayırmadan. "Sakin ol. Yapacak işimiz var."

Mitch, Boog Newton'un tortop olmuş yatmakta olduğunu gördü, korku dolu gözlerle dizlerinin üstünden kendisine bakıyordu. Kaybettin, Holt. Kaybettin.

Mitch bakışlarını Newton'dan, yan hücrede kanlar içinde yatmakta olan Olie Swain'e çevirdi. Tek zanlıları. Tek ipuçları. Kendilerini Josh'a götürebilirdi ama Paige işi berbat etmişti. Anlaşmaya razı gelebilir Josh'u verebilirdi ya da suçortağını. Ama artık anlaşma falan yoktu. Bildiği her şey kendisiyle gitmişti, silinmiş bir karatahta gibi.

Mitch güdülerinin jilet kadar keskin olduğu eski günlerde böyle bir şeyin olmayacağını düşündü. O hassaslığını kaybetmişti. Son iki yılda güdülerinin paslanmasına bile bile izin vermişti. Onlara burada ihtiyacı olmadığına inandırmıştı kendini. Bir polis şefinin içgüdülerine ihtiyacı

yoktu, ona diplomasi gerekliydi. Deer Lake'de hiçbir şey olmazdı. Hiçbir Şey...

Tavandaki sert flüoresan ışığı Olie Swain'in üstünde, soluk tenindeki doğum lekesi üstünde, cam gözünün olduğu boş göz çukurunda parlıyordu. Gözün bir parçası sol elinin yanıbaşında kanların arasındaydı. Tavana bakan kara bir göz parçası. Olie, porselen yuvarlağı parçalamış ve parçalardan biriyle bileklerindeki damarları keserek kanını Deer Lake cezaevinin yerlerine boşaltmıştı. Cesedinin arkasındaki duvarda kanıyla BEN DEĞİLDİM diye yazıyordu.

SAAT 04:32 -35,5°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -53,2°C

Park County adli tabibi, Stuart Oglethorp adında seyrek saçlı armut biçimli bir adamdı ve Oglethorpe Cenazeevi'nin müdürüydü. Elli yaşlarındaki kalın çerçeveli gözlüklü adamın yüzündeki sürekli ekşimiş ifade, Mitch'e onun burnundan tahnit kokusunu asla çıkaramadığı düşüncesini uyandırırdı. Doktor Olie'yi muayene etti, boş göz çukuru ve kanlar hakkında homurdanarak cesede eldivenli elleriyle dokundu.

Stuart Oglethorpe'un ilçe adli tabipliğine aday olmasının nedeninin cesetleri kendi cenazeevine kaydırma fırsatını ele geçirmek olduğunu herkes bilirdi. Ceset eğer kendi tahnit odasına taşınmışsa, büyük bir olasılıkla yaslı aile onu orada bırakır ve bir tabut ısmarlayıp bir ayin sipariş ederdi. Stuart da bunun üzerine çelenk siparişlerini Blooming Bud serasındaki kuzeni Wilmer'e aktarırdı.

Olie Swain için çelenk ısmarlayacak kimse yoktu. Washington'dan çoktandır kayıp bir akrabası çıkmazsa cenazesini belediye kaldıracaktı. Ne Cadillac tabutu, ne

çelenk ne de ayin. Stuart, sıcacık yatağından kaldırılıp hiç de büyük bir kâr umudu besleyemeden eksi otuz beş buçuk derece soğuğa çıkıvermişti. Bu nedenle Stuart, mutlu bir insan değildi.

"Eh, kendini öldürmüş. Bunu bir budala bile bir bakışta anlayabilir."

"Evet ama raporda senin imzana gerek var, Stuart" dedi Mitch. "Ve otopsi için ilk fırsatta Hennepin County'ye kaldırılması gerek."

"Otopsi mi? Neden?" Bir ceset Hennepin County Merkezi'nin teşrihhanesine girdi mi onu bir daha geri alabilmek umudu kalmazdı. Park County cesedi Tatonka'daki ucuzcu rakibi Qvaam kardeşlere verirdi.

Megan açıkladı: "Bay Oglethorpe, bir mahpus kendini öldürdü mü prosedür budur. Böylece ölüm nedeni konusunda bir kuşku ya da spekülasyona yer kalmaz."

Oglthorpe kaşlarını çatarak baktı kadına. "Bu da kim?"

"CTB'den Ajan O'Malley."

Oglethorpe burnunu kıvırdı.

Megan, Olie'yi bir ceset torbasına koyup götürmeye hazırlanan memurlara döndü. "Kana dikkat edin çocuklar. Beş yıl hapis yattı, mutlaka AIDS mikrobu taşıyordur."

"Tanrım" diye homurdandı Harding. "Bir de daha kötüsü olamaz ya diye düşünüyordum."

SAAT 10:00 -32,7OC RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-48°C

Eski itfaiye binasındaki basın odası, saat dokuz kırk beşten beri tıklım tıklım doluydu.

Kayıp çocukların ve çocuk kaçıranların günün konusu olduğu kuşkusuzdu. Ancak Megan bu medyanın giderek artan ilgisini bu tür suçların salgın boyutlarına ulaştığı konusunda gereksiz bir panik yaratmak olarak görüyordu. Kayıp Çocuklar Ulusal Merkezi'nin istatistiklerine göre çocuk kaçırılmaları yıllardır hemen hemen hep aynı orandaydı: bu da hafife alınacak bir rakam değilse de, salgın da sayılmazdı. Her hafta tabanca ya da tüfekle çok daha fazla çocuk öldürülmekteydi.

Megan kameraman ve sesçilerin muhabirler gibi yer almalarına baktı. Cities basınının gelmesiyle yerel basın arkalara atılmıştı. Odanın en arkasında kalan boşluğu da Gönüllü Merkezi'nden gelenler doldurmuştu. Megan, Paige Price'ın özel programında sıkıntılı Bayan Favre'ı görüyordu. Onun ardında Christopher Priest vardı. Gönüllü Merkezi'nin başkanı Rob Phillips'e tekerlekli sandalyesi nedeniyle en ön sırada yer verilmişti.

Saat tam onda Mitch podyuma çıktı. Duş yapmış, tıraş olmuş, koyu renkli bir elbise, muhafazakâr bir beyaz gömlek giymiş, ciddi bir kravat takmıştı. Rüzgârın yüzünde yarattığı renk, gözleri körelten ışıkların altında kaybolup gitmişti.

"Olie Swain olarak bilinen Leslie Olin Sewek bu sabah saat üç sularında cezaevindeki hücresinde intihar etmiş olarak bulunmuştur" dedi Mitch herhangi bir giriş yapmadan.

Salondaki şok dalgası ses duvarını aşacak güçteydi. Kiminin soluğu tutuldu, kimi bir şeyler söyledi. Fotoğraf

makineleri inanılmaz bir hızla saklıyor, motorlar çalışıyordu. Sonra dışardaki rüzgârla rekabet edebilecek bir soru yağmuru başladı.

"İntihar ettiğini nereden biliyorsunuz?"

"Kendisi gözetlenmiyor muydu?"

"İntihar için silah olarak ne kullandı?"

"Kaçırılma olayında suçunu itiraf eden bir not bıraktı mı?"

"Josh'un nerede olduğu konusunda bir iz bıraktı mı?"

"Bay Sewek'in intihar riski taşıdığı sanılmıyordu" diye devam etti Mitch. "Bizde kendi kendine tehlike oluşturacağı izlenimi yaratmamıştı. Konvansiyonel olarak kabul edilebilecek bir silaha erişme olanağının bulunmaması dışında ölümü konusunda başka bir bilgi verme durumunda değilim. Cesedi olağan otopsi için Hennepin Tıp Merkezi'ne kaldırılmıştır. Adli tıp bulgularının benim büromla Park County adli tıbbının bulgularından farksız olmayacağına inanıyoruz."

20/20'den bir muhabir, "Bir not bıraktı mı, Şef?" diye seslendi.

Mitch, Olie'nin cesedinin üstündeki duvara kanla yazılmış iki sözcüğü düşündü. BEN DEĞİLDİM.

"Ruhsal durumunu ya da hareketlerini açıklayacak bir not bırakmadı. Josh hakkında bir mesaj da bırakmamıştı."

"Çocuğu kaçıranın gerçekten o olduğunu saptadınız mı?"

"CTB'den raporları bekliyoruz."

"Raporlar ne zaman gelecek?"

Mitch'in daveti üzerine Megan podyuma çıktı. Siyah yün pantolon, balıkçı yaka bir kazak ve tüvit bir ceketle gayet titizlikle ve muhafazakârca giyinmişti. Tek süsü yakasındaki antika broştu. Soğukkanlı bir profesyonellikle baktı kalabalığa.

"Bay Sewek'in kamyonetinin testlerine öncelik verilmiş durumda. Bazı sonuçları bugün bekliyorum."

"Ne testleri?"

"Ne bulundu? Kan mı?"

"Giyecek eşya mı?"

"Bulguları ya da vakadaki önemliliklerine girmeden testlerin konusunu söylemem biraz erkenci bir davranış olur."

48 Saat ekibinin hemen ardında bir yer bulmuş olan Paige Price sanki gerçekten not alacakmış gibi elinde kağıt kalemiyle ayağa kalktı. "Ajan O'Malley, Leslie Sewek'in öldüğünü haber aldığınızda nerede olduğunuzu bize söyleyebilir misiniz?"

Megan'ın sırtından aşağı soğuk bir parmak iner gibi oldu. Kürsüyü tutan elleri kasıldı. "Bu sorunun konuyla bir ilgisini göremiyorum, Bayan Price." Megan, NBC Nightly News'un muhabirine döndü.

"Ajan O'Malley..." diye başladı adam.

Ama Paige sesine bir dram havası vererek sözünü kesiverdi. "Yanıtınızın Deer Lake halkı için önemli olacağını tahmin ediyorum." Paige için için gülümsüyordu. Bütün diğer muhabirlerin, televizyoncuların, bir köpekbalığının suda kan kokusu alması gibi bir haber kokusu alan o

insanların dikkatini Çekmişti. Hepsinin kafasında çarkların döndüğünü görebiliyordu: Nasıl oluyor da bu kadın bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyor? Bu duygu dilinin üzerindeki iyi bir çikolatanın tadı kadar lezzetliydi. Tanrı Russ Steiger'den razı olsun.

"Sabahın saat üçünde Leslie Sewek'in ölüm haberi geldiğinde Şef Holt'un evinde olduğunuz doğru değil mi?"

Megan'ın kulaklarındaki zonklamanın ötesinde kalabalığın tepkisi bir arı kovanındaki uğultudan farksızdı. Megan'ın parmakları bembeyaz kesilmişti. Dizleri titriyordu. Mitch'e bakmaya, ondan destek almaya cesaret edemiyordu. Her zaman olduğu gibi tek başınaydı şimdi de. Tanrım, DePalma bunu bir duyarsa... DePalma bunu duyduğu zaman...

Paige'e baktı. Paragöz orospu. Bayan Sarışın Hırs. Kendisini sürüden ayıracak her kırıntının peşinde koşan insan. Megan'ın midesi bulanıyordu. Olduğu yere varmak için çok çalışmıştı. Hayallerinin Paige Price'in sivri topuklarıyla delinmesi çok acıydı.

"Bayan Price" dedi. "Bu soruşturmaya basın toplantısının dikkatini olaydan ve Josh Kirkwood'dan kendinize çekmeye çalışmadan bile yeteri kadar zarar verdiğinize inanıyor musunuz?"

"Ben dikkati kendi üzerime değil, sizin üzerine çeviriyorum, Ajan O'Malley."

"Bence hiç de öyle değil" diyen Megan, kadına meydan okudu. "Sanki yalnızca sizin bildiğiniz uygunsuz bir durum varmış gibi imalarda bulunarak meslektaşlarınızın dikkatlerini üzerinize çekmeye çalışıyorsunuz. Belki de bunun size Hard Copy'de esaslı bir iş sağlayacağınızı düşünüyorsunuz ama şu kadarını söyleyeyim,

düşünceleriniz beni hiç ilgilendirmiyor." Megan kalabalığa döndü. "Olaya ilişkin bir sorusu olan var mı?'

"Neden sorumu yanıtlamıyorsunuz, Ajan O'Malley? " diye ısrar etti Paige. "Neden korkuyorsunuz?"

Megan gözlerinden alevler fırlayarak düşmanına döndü: "Sorularınız yalnızca olayla ilgili olmayıp yanıtı da sizi hiç ilgilendirmeyeceği için beni kızdırıyorsunuz, Bayan Paige."

Megan konuştuğuna hemen o anda pişman olmuştu. Suçunu kabul etmiş sayılırdı. Söylediğinin doğru olması, yaptıklarının kimseyi ilgilendirmediği doğruydu. İnsanların hayallerini çalıştırmaya yetecek bir yanıt vermişti. Tanrım, nasıl bir karabasandı bu. Sanki zift dolu bir çukura düşmüştü ve çıkmak için hep kıpırdandığında biraz daha batıyordu. Artık kendini bu çukurdan kurtarmanın yolu yoktu. Gerçeği söyleyemezdi ve ondan başkasının da kimseyi kandıracağını sanmıyordu. Olayı tartışırken uyuyakalmışız. Doğru söylüyorum. Konulan yasak saatinden sonra eve gelmiş bir yeni yetme gibi hissediyordu kendini. Mitch'in dün geceki sözlerini hatırlayınca bu benzetme karşısında az daha kahkahalarla gülecekti. Haydi gel, lisedeymişiz gibi davranalım...

Paige yüzüne anayasal hakların namuslu savunucusu ifadesini yerleştirirken, bu pozunu yakalamadığı takdirde Garcia'nın boğazını sıkacağına kendi kendine söz verdi. "Bir çocuk kaçırma olayından başlıca zanlınız olan bir kişi gece saat üçte intihar ederken sizin Şef Holt'un bütün ışıkları söndürülmüş evinde olduğunuz söyleniyor" dedi. "Bu kaçırılma olayına öncelik verip vermediğinizi kamuoyunun bilme hakkı vardır, Ajan O'Malley."

Sesi buz gibi öfkeyle titreyen Megan, "Hayır, Bayan Price" dedi. "Kamuoyunun bu olayda Josh'u bulmak için, onu

kaçıran insan pisliği hakkında en küçük bir ipucu bulmak için benim de, bu vaka üzerinde çalışan bütün polislerin de geceyi gündüze katarak çalıştığımızı bilmeye hakkı vardır. Kamuoyunun Olie Swain'in buraya gelmeden önce yaptıklarını kimsenin bilemeyeceğini ve Josh'un başına gelenin tek bir anlamsız şiddet hareketi olup anarşinin ilk işareti olmadığını bilmeye hakkı vardır. Yine kamuoyunun sizin işinizin alacağınız reytinge ve reytinglerin de sansasyona ve duygu sömürüsüne bağlı olduğunu bilmeye hakkı vardır. İşimde on sekiz saat harcadıktan sonra beni izlemeye hakkı yoktur. Ve ne tür dondurma yediğimi ya da ne marka tampon kullandığımı bilmeye hakkı yoktur.

Bilmem anlatabiliyor muyum, Bayan Price? Yoksa geçen gece Olie Swain'in evini gözetlemeye aldığımızı nasıl öğrendiğinizi tartışmak ister misiniz? Belki o zaman o yurtsever ve açık fikirli ruhunuzla sizin ve ekibinizin soruşturmayı nasıl berbat ettiğinizi ve o gece Josh Kirkwood'u bulma şansımızı nasıl harcadığınızı kamuoyunun bilmesini istersiniz."

Kamuoyu Paige'in elleri arasından kayıyordu. Bunu hissediyordu. Meslektaşlarının o kıskanç hayranlıklarının kara batırılmış sıcak bir demir gibi soğuduğunu görebiliyordu. Gönüllülerin bakışlarını üzerinde hissediyor, ihanete uğramışlık ve öfke duygularına kapıldıklarını farkediyordu. Onların güvenini kaybetmek üzereydi ki, bu da muhtemel kaynakları kaybetmesi demekti. Daha da kötüsü izleyici kaybedecekti ki, o da kontrat pazarlığında üstünlüğünü kaybetmesi demekti. Megan O'Malley'e nefretle bakarak yeri oturdu.

"DePalma derimi yüzecek" diye mırıldandı Megan. Garajın ısırıcı soğuğundan değil de uğradığı şoktan titreyerek eski itfaiye arabası boyunca ileri geri yürüyordu.

Basın toplantısı sona ermişti ama sıkıntılar henüz başlıyordu. Fitile kibrit dokundurulmuştu ve fitil kendisin Deer Lake'den uzaklaştıracak dinamite bağlıydı. "Lanet olsun Böyle bir şey olacağını biliyordum!"

"Megan, sen kötü bir şey yapmadın" dedi Mitch. O da eski otomobilin kenarında oturuyordu. Donuyordu ama buna aldırmayacak kadar yorgundu, "içerde kendin dedin bunu. Ne demek istediğini gayet iyi anlattın." ,

Megan kulaklarına inanamayarak baktı erkeğe. "Bunun bir fark yaratacağını sanıyor musun? Oradaki çakal sürüsünün 'Doğru, kadın haklı, kiminle yattığı bizi ilgilendirmez' diyeceklerini sanıyorsun?"

"Ben burada dikkatleri çekecek daha önemli şeyler olduğunu söylüyorum. Senin için de, onlar için de."

"Bu ne demek oluyor? Sence ben mesleğimi Josh'u bulmaktan daha önemli mi görüyorum?"

Mitch ayağa kalktı. "Tek zanlımızın ölmüş olduğu hakkında bir şikâyette bulunduğunu duymadım henüz. Onu sessizlikle kabullendin. Ama biri sana sataşacak olursa dünyanın sonu gelmiş gibi oluyor."

Megan söyleyecek söz bulamadan erkeğin yüzüne bakakaldı. Sonra alnını ovuşturarak başını çevirdi ve kendi kendine mırıldandı: "Bunu beklemeliydim. Ne de olsa erkek her zaman erkektir."

"O da ne demek oluyor?"

"Anlamıyorsun demek oluyor." Megan erkeğe döndü. Vücudu öfkeyle kasılmış, yumruklarını sıkmaktan elleri bembeyaz kesilmişti. "Otoritem ve dürüstlüğüm tehlikeye girdi. Bu yayınlandığı anda inanılırlığım yara alır ve işteki

etkinliğim azalır. Eğer hâlâ bir işim kalmışsa. CTB skandal yaratacak bir haberden en az Vatikan kadar hoşlanmaz." DePalma'nın öfkeli yüzünü görür gibi oluyordu.

"Bu işi nasıl elde ettim, biliyor musun Mitch? Sıradaki erkeklerin hepsinden iki kat daha çok çalışarak ve onlardan en az üç kat daha iyi olarak. Dişimi tırnağıma takıp mücadele ettim. Çünkü yaptığımız işe inanıyordum.

"Josh Kirkwood'u bulmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok dünyada. Bütün varlığımı, bütün irade ve kararlılığımı en son damlasına kadar Josh'u bulmaya ve onu kaçıranı yakalamaya adadım. Ve şimdi herhalde bundan yoksun kalacağım ve bu soruşturma da benim aptallığım yüzünden gayet iyi bir polisi kaybedecek. Aptallık ettim, çünkü kendi kuralımı Çiğnedim ve bir polisle yattım."

"Aptallık mı?" dedi Mitch sakin bir sesle. "İkimizi böyle mi düşünüyorsun?"

"Hangi ikimiz?" Megan aralarında özel bir şey olduğuna inanmak isterdi ama bunun doğru olduğuna inanması mümkün değildi. Erkeğin kendisine bir fırsat tanıdığını düşünmek istiyordu ama ona güvenemezdi. Aşk böyle çabuk oluveren bir şey değildi. Aşk onun başına gelecek bir şey de değildi. Hayat, bu dersi çok önceden öğretmişti kendisine.

Acı bir sesle, "Biz diye bir şey yok" dedi. "Biz seks yaptık, Sen bana bir vaadde bulunmadın. Hatta beni yatağa attığında parmağından yüzüğünü çıkarma zahmetine bile girmedin!"

Mitch alışkanlıktan taktığı yüzüğe baktı. Onu kendini cezalandırmak için takardı. Vermek istediğinden fazlasını isteyecek kadınlardan korunmak için takardı. Ve doğrusu muska gibi de yararlı oluyordu, değil mi?

Megan bacaklarını iki yana açmış, omuzlarını kasmış, bir darbe yemeye hazır gibi duruyordu. Dışardan o kadar sert, içinde ise o kadar yalnızdı ki. Önceliklerini açıkça belirtmişti; işi, işi ve yine işi. Ama yine de gözlerinde ve başını dik tutturan gururunun ardında bir kırgınlık vardı. Mitch onu kurallarını çiğnemeye zorlamış, onunla seks yapmış, hiçbir şey vaad etmemişti ve şimdi de bedelini o ödeyecekti.

Mitch derin bir soluk aldı. "Megan, çok ö..."

"Söyleme." O sözcüğü işitmek istemiyordu. Yüzünde yazılı olduğunu görmek zaten yeteri kadar berbattı. "İkimiz de bunun olmayacağını bilmeliydik." Megan kendi kendine, kendisini incitenin Mitch olmadığını, özel bir yaşama sahip olmanın cezasını verenin çifte standart adaletsizliği olduğunu söylüyordu.

"Senin kaygılanmana gerek yok kuşkusuz" dedi. "Herkes erkeklerin erkekliklerini yapacaklarını bilir. Ben de meslek yaşantımda başımın üstünde bir kılıç sallanmasına alıştım artık. Bu yeni bir şey değil anlayacağın."

"Megan..."

Mitch kadının yanağına dokunmak için elini uzattı. Megan adamın eline bir tokat vurdu.

"Lanet olsun, Mitch Holt. Bana ne cüretle acırsın sen!"

Sevecenliğe karşı bir savunması yoktu. Çenesini kasarak geriledi. Ağzı şimdi dümdüz bir çizgiydi. "Ben büyük bir kızım. Kendi başımın çaresine bakmayı bilirim. Bütün hayatım böyle geçti benim. Şimdi bundan neden vazgeçecekmişim ki?"

Görünmeden basın odasından ceketini almanın bir yolu olup olmadığını düşünerek erkeğin yanından geçti.

"Nereye gidiyorsun?"

Megan kapıya bir adım kala durdu ama arkasına dönmedi. Hayatında bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu, iyi bir polis olmak -bütün istediği yalnızca buydu. Bu sözcüklerin içindeki o boş çınlamasına kulak vermedi.

"Çalışmaya gidiyorum" dedi. "Henüz bir işim varken."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

8. GÜN

SAAT 13:42 -31,6°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-45,5°C

Olie Swain'in bilinen bir tanıdığı yoktu. Arkadaşı yoktu. Akşam haberlerinde söylemeyi o kadar çok sevdikleri gibi, başına yaşayan bir insandı. İşini yapardı ve kendi kabuğu içiş yaşardı. İç sayfalarındaki damgalara bakılırsa kitaplarının çoğunu Harris Koleji yakınlarındaki eskici The Pack Rat'ten alırdı.

Dükkânda psychedelic renklere boyanmış bir Volkswagen'in arkasından aşk boncukları satmanın kendisine daha uygun geleceği bir tezgâhtardan başka kimse yoktu. Uzun ve delikanlı, pas rengi saçlarını ortadan ayırmış ve arkada atkuyruğu biçiminde toplamıştı. Çenesindeki sakal, sakaldan çok Megan'ın ara sıra saç fırçasından topladığı kıl kümesini andırıyordu. Üzerinde elde boyama bir tişört, onun altında kareli bir gömlek, bacağında bol bir blucin pantolon vardı Kemer yerine beline bir çamaşır ipi bağlamıştı. Adı Todd Childs'dı, Harris'te psikoloji bölümü son sınıfındaydı ve boş zamanın bir kısmını Gönüllü Merkezi'nde geçirmişti. ,

Todd gözlüğünün ince altın çerçevesine parmağıyla dokunarak, "Gözlem anlayışın anahtarıdır" dedi. Kemikli dirseklerini tezgâha dayanıp öne eğilerek, Megan'ın gözlerinin içine baktı. Gözbebekleri irileşmişti, elbiselerinden yanık bir kenevir kokusu yayılıyordu. "Örneğin sizin çok olduğunuzu söyleyebilirim."

"Bulunduğum bölgeye ilişkin bir şey."

"Doğru..." Başı da ağır çekimdeymiş gibi sallandı. Adaletsiz bir dünyada adalet aramak. Su taşkınını çikletle durdurmaya çalışmak. Polislerin çoğu denetim delileridir. Bunu bir hakaret olarak söylüyor değilim, yalnızca bir gözlem."

"Olie'de neler gözlemlediniz peki?"

"Tuhaf bir insandı. Kimseyle konuşmak istemezdi. Gelir, kitaplarını alır ve giderdi." Todd, doğrulup elindeki Marlboro 100'ün yarısını bir nefeste içine çekti. Dumanların arasından, "Birkaç kere aynı sınıfa düştüğümüz olmuştu. Öteki öğrencilerle hiç konuşmamıştı. Hiç."

"Gerçekten Harris'te derslere devam ediyor muydu?"

"Yalnızca dinleyici olarak. Parası çıkışmıyordu sanırım. Bilgisayara çok düşkündü. Sanırım insanlardan çok, onlarla iletişim kuruyordu. Bazı insanlar öyledir. Bana insanların kafalarıyla uğraşacak biri gibi gelmemişti. O yazılan notlar, telefonlar falan yani." Başını salladı, sigaranın çeyreğini daha içine çekip dumanını burnundan üfledi. "Çoklu kişilik düzensizliği yoksa, ki olduğunu sanmıyorum, onun böyle şeyler yapabileceğini hiç sanmam."

Megan eldivenlerini giyerken, "Gizli bir yaşantısı vardı herhalde" dedi.

"Kimin yoktur ki? Herkesin yaptığı aynı şey değil mi? İç benliklerimizin çevresine kamuflaj duvarları inşa etmez miyiz?"

Megan kulaklarını başına geçirdi. "Herhalde. Ama çoğumuzun da çocukları taciz eden iç benliklerimiz yoktur." Tezgâhın üzerine kartını bıraktı. "Eğer yardımcı olacak bir şey hatırlarsanız lütfen bir telefon edin."

"Elbette."

Megan atkısının ucunu omzuna attı. "Ve Todd, iş uyuşturucu kullanma. İçeri ne zaman bir polisin gireceğini bilemezsin."

Megan kitapçının hemen yanında, The Leaf and Bean adında bir kahvehaneye çevrilmiş olan turkuvaza boyalı küçük bir eve girdi. Küçük ön verandada herhalde kışın sonunu bekleyen bisikletler yığılmıştı. Megan içerde, ön cama yakın beyaz örtülü küçük bir masaya oturup Morticia Addams gibi giyinmiş bir kıza çikolatalı kekle sütlü kahve ısmarladı. Diğer bir iki müşteri herhalde bir zamanlar yemek odası olan yerde oturmuşlar, alçak sesle konuşup gazete okuyorlardı. Tezgâhın ardında bir radyoda bir alternatif rock istasyonu açılan boşluğu Shawn Colvin'in müziği ile doldurmaktaydı.

Duvarla tebeşir beyazıydı ve sade, siyah çerçeveler içinde eski fotoğraflarla süslenmişti. Pencerelerde perde olmadığından soğuk parlak güneş ışığı olduğu gibi içeri giriyordu. Megan süt kahvesini yudumladı, dalgın dalgın kekini ısırırken önünde not defterine baktı.

Bölük pörçük bilgi parçacıklarını birbirine bağlayacak bir iplik bulmaya ihtiyacı vardı ama ortada böyle bir şey görünmüyordu. Elinde yalnızca varsayımlar vardı. Olie tek başına hareket etmişti. Olie'nin bir suçortağı vardı. Kim? Arkadaşı yoktu ki. Olie'nin kimsenin giremediği bilgisayarları vardı, not yazıcısı iğneliydi ve Josh'un çantasında ve defterinin sayfala arasında bulunan notlar lazer yazıcıdan çıkmıştı. Olie'nin çıplak oğlan resimleri vardı ama onlar da yıllar öncesinden, başka bir yerdeki yaşamından kalmaydı.

Megan çok şey bilen biri olarak çok az şey biliyordu.

Cahillik masumluk değil GÜNAHtır

Küçük bir GÜNAHtan doğan küçük bir kederim vardı

Kör ve çıplak cahillik... kör

Ve çıplak cahillik...

Kafa oyunları. Mitch, Olie'nin kafa oyunları tipi olmadığını söylüyordu. Mitch'in evine telefon geldiğinde Olie kendi kanı içinde yatmaktaydı.

Kör ve çıplak cahillik.

Megan, Bartlett'te bunun nereden alındığına bakmıştı. Tennyson'un Kral İdilleri''nden alınmıştı. Kör ve çıplak cahillik hiç utanmadan yanlış hükümler verir.

Biri böylece kendilerine yanlış kişiyi tutukladıklarını mı söylemek istiyordu? Yoksa kendilerini telefonla taciz ettiği sırada Olie'nin cam gözünün parçasıyla damarlarını kesmekte olduğunu bilmeyen suçortağı mıydı bu?

Varsayımlar kafasının içinde döndükçe başı ağrıyordu. Ve bir başka yerde de, eğer biri Mitch'le ilişkisini konu etmeye kalkışırsa mesleğine neler olacağı düşünceleri vardı. En hafifi birlikte çalıştığı erkeklerin yanında utanca düşmesiydi. En kötüsü de o görevinden alınması ve bir alışveriş merkezinde güvenlik görevlisi yapılmasıydı. Hayır. En kötüsü bu olayı çözememek diye düşündü Josh'un resmine bakarken.

Oğlan hayat, heyecan ve parlak gözlü masumluk dolu olarak kendisine gülümsüyordu. Megan bir an denetimi elden bırakarak onun nasıl olduğunu, neler düşündüğünü,

ne kadar korkmakta olduğunu düşündü... eğer hâlâ yaşıyorsa.? Yaşadığına inanmak zorundaydı. Herkesi gayrete getiren sadece bu inançtı.

Ve bütün diğer düşüncelerin altında geçen her saniyenin bilinci vardı.

"Elimizden geleni yapıyoruz, Josh" diye mırıldandı. "Dayan, izci."

Fotoğrafı zarfına koyup dikkatini yine aldığı notlara verdi. Olie -bilgisayar. Olie -dinleyici öğrenci 'Harris Koleji. Öğretim üyeleri?

Christopher Priest bölüm başkanıydı. Belki de Olie'nin bilgisayarlarında neler saklamış olduğu hakkında bir fikre sahipti. Belki de onlara erişmenin bir yolunu bulurdu.

Megan hesabı ödeyip sanki rüzgâra karşı korunma sağlayabilirmiş gibi, dosyasını ve not defterini göğsüne yaslayarak dışarı çıktı. Lumina söylene söylene hareket etti, vantilatör kayışı merkeze kadar çılgınlar gibi öttü.

Aşırı soğuğun tek iyi yanı basın mensuplarının kapı önünde toplanmalarını imkânsız hale getirmesiydi. İçeride dolaşmaları da yasaklandığından, şimdi Belediye binasının ana girişinde toplanıyorlar ya da park yerinde araçlarının motorlarını kapamadan bekliyorlardı. Megan binanın arkasında Ajan L. Kozlowski'ye ayrılmış yere girdi ve akbabalar tüneklerinden çıkamadan binaya daldı.

Odasına girdiğinde telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu ama arayan DePalma değil, Dave Larkin'di. Megan bu sessizliği, basın toplantısındaki pisliğin henüz merkeze ulaşmamış olması diye yorumluyordu. Onlardan önce davranıp DePalma'yı kendi aramayı ve olanları kendisine göre anlatmayı düşünmüştü: Mitch ile olayı konuşuyorlardı,

çok yorgun oldukları için şöminesinin önünde ikisi de uyuyakalmışlardı, sonra da telefon gelmişti...

Telefonlar. Çoğul. Kör ve çıplak cahillik. Ceketini asarken ses kafasının içinde tekrarlayıp duruyordu. Alçak. Fısıltı gibi. Ürkütücü. Olie'nin hücresinin duvarına kanla yazılmış yazı belirdi gözlerinin önünde -BEN DEĞİLDİM. Ya Olie masumsa? Ya gerçek suçlu arkasına yaslanmış kahkahalarla gülerken, kendileri yanlış insanın peşinden koşmuşlarsa? Telefonu açıp numarayı tuşladı ve Larkin'in masasının başında olması için dua etti. Telefon altıncı çalışta açıldı.

"Larkin."

"Dave, ben Megan. Bana ne haberlerin var?"

"Zanlının ölümü için başsağlığı. Bir de kötü talihten söz ederler, İrlandalı."

"Eh, kötüsü de olmasaydı hiç talihimiz olmayacaktı. Bu taraftan kulağına bir şeyler çalındı mı?"

"Ne gibi?"

"Bir şey değil. Boş ver. Kan raporları geldi mi?"

"Evet, oraya gidip başlarında ekşidim. Sana onlardan çabuk iletirim diye düşündüm."

"Teşekkür ederim. Sen gerçek bir dostsun, Dave. Bulgular ne?

"İnsan kanı değilmiş."

Megan tuttuğu soluğunu koyverdi. "Tanrım, buna sevinmek mi üzülmek mi gerektiğini bilemiyorum."

"Anlıyorum. Özür dilerim. Sana işine yarayacak bir bilgi vermek isterdim ama bu kan onlardan değil. Herhalde zavallı bir Bambi'nin kanıdır ve yıllardır oradaydı. Adamının evinde av tüfeği falan da bulunmuş değil. Raporu sana hemen fakslarım, diğer izler konusunda bir bilgi alınca da telefon ederim."

"Teşekkür ederim, Dave."

"Bir şey değil. Ve sakın cesaretini kaybetme, İrlandalı. Bu işi halledince sana bir yemek ısmarlayacağım."

Megan ona yemeği tek başına yiyeceğini söylemedi. Bundan sonra asla polis olmayacaktı.

Paige Price'ın haberi kulaktan kulağa yayıldığında Dave Larkin'le paylaştıkları o rahat arkadaşlığa ne olacağını merak ediyordu. Larkin'in girişimlerini polislerle asla çıkmadığını söyleyerek geri çevirmişti. Dave bu konu üzerinde şakalaşmayı severdi ama Megan'ın koyduğu sınırlara de hep saygı göstermişti. Mitch'le yattığını duyunca neler hissedecekti? Anlamaya çalışacak mıydı, yoksa egosu bir hava yastığı gibi aralarında Şişecek miydi?

Megan belki de yüzüncü defa kendi kendine lanetler yağdırdı. O kadar çok şeyi tehlikeye atmıştı ve ne için? Hemen hemen hiç tanımadığı bir erkekle birkaç saatlik bir yakınlık için.

Kafasının içinden başka nedenler de geçiyordu. Mazeretler ve tam biçimlenmemiş istekler. Fiziki çekicilik o güne kadar bildiklerinin hepsinden güçlüydü; onunla mücadele etmesini bilememişti. Mitch ısrarlı ve ikna edici olmuştu. Yakınlık, dostluk ve aşk gibi hiç sahip olmadığı şeyler için içinde bir duygu uyandıran bir yakınlık hissetmişti erkeğe karşı.

Megan gözlerini kapayıp başını salladı. O, erkek engelini aşıp Minneapolis emniyetinde dedektif olacak kadar güçlüydü. CTB'de bu görev için mücadele verecek kadar güçlüydü. Herhangi bir polis kadar kötü karakter yakalamıştı. Ve bir erkeğe kadın gibi göründüğünü hissetme şansı için bunlar göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede unutulmuştu.

Arkasındaki faks makinesi bipledi. Megan kan lekesi, hakkındaki raporu bekleyerek arkasına döndü. Ancak fakstan Taşıtlar Dairesi başlıklı bir kâğıt çıkıyordu. Olie'nin kamyoneti hakkında. Üreticinin araç numarasını kullanarak kamyonetin Minnesota'daki geçmişini ilk sahibinden son sahibine kadar çıkarmışlardı. Rapora göre kamyonetin mülkiyeti 1991 Eylülü'nde Lonnie O. Swain'e devredilmişti. Ondan önceki satış 1989 Nisanındaydı. Talihli sahibi: Paul Kirkwood.

Megan'ın vücudunda ürpertiler dolaştı. Paul Kirkwood'un kendisine sözünü etmek istemediği kamyonet Olie Swain'inkiydi.

SAAT 14:14

"Belediye meclisi üyeleri çok bozuk çalıyorlar, Mitch. Böyle bir şeyin nasıl olabileceğine akıl erdiremiyorlar. Yani bıçağı nereden buldu? O insanlara yemekleriyle birlikte bıçak vermiyorsunuz herhalde?"

Mitch, Belediye Başkanı Don Gillen'in karşısında oturmuş, stres ve mide ekşimesinden sabır çıkarmaya çalışıyordu. "Bıçağı falan yoktu, Don. Herhangi bir aleti yoktu. Cam gözünü kırdı, parçalarıyla bileklerini kesti ve eğer mecliste bunu önceden tahmin edebilecek biri varsa

armamı seve seve göğsüne takar ve polislikten istifa ederim."

"Vay canına!" diye dehşetle ürperdi Gillen. Altın çerçeveli gözlüklerinin ardında mavi gözlerini kırpıştırdı. Belediye başkanlığının yanı sıra, Deer Lake Devlet Okulları yöneticiliği de vardı. Elli yaşını aşmış olmasına rağmen hâlâ modanın eteklerinde bir yuppie gibi giyinirdi, özelliği de gösterişli kravat ve pantolon askılarıydı. "Bu korkunç bir şey, Mitch."

Mitch ellerini açtı. "Bunu meclis üyelerinden başkasına söylemezsen memnun olurum."

"Elbette." Gillen başını sallayarak ziyaretçi koltuğundan kalktı. Umut dolu bir sesle, "Sence iş sonuna yaklaşıyor mu?" diye sordu. "Çocuğu Olie kaçırdı ve suçluluğundan ya da tekrar hapse girmeyi göze alamadığından kendini öldürdü, öyle mi?"

"Doğrusunu istersen bilemiyorum, Don." Mitch de kalktı. "Bilemiyorum."

Gülen bir şey söyleyecekken kapı vurulunca sustu. Megan davet beklemeden başını içeri uzattı.

"Özür dilerim, Şef. Rahatsız etmek istemezdim ama çok acil bir şey var, sizinle hemen görüşmem gerekiyor."

Megan elinde boru gibi kıvrılmış faks kağıdıyla içeri girdi. Gözleri parlıyordu ama yüzü solgun ve gergindi. Mitch'in içgüdüleri radar gibi dikildi. Megan'ın elinde somut bir şey vardı. Bunu hissedebiliyordu.

"Gelin, Ajan O'Malley" dedi. Masasının ardından çıktı. "Belediye başkanımız Don Gillen'le tanışmış mıydınız?"

Megan, Gillen'in kendisinden Mitch'e bakışını kaçırmayarak başını salladı. İkisi hakkındaki söylentiler kasabaya yayılmış olmalıydı, ancak o şu anda bunlara metelik verecek durumda değildi.

"Lütfen beni gelişmelerden haberdar et, Mitch" dedi; Gillen. "Ben meclis konusunda elimden geleni yaparım."

"Teşekkür ederim, Don."

Gillen kapıyı arkasından kapayarak dışarı çıktı. Megan tam on saniye bekledi. Kalbi yerinden kopacak gibi atıyor, odasından oraya koşa koşa gelmiş gibi sık sık soluyordu. Mitch elleri belinde olarak masasının önünde duruyordu.

"Geçen Cuma Paul Kirkwood'un kime sattığını unuttuğu eski kamyoneti için Taşıtlar Dairesi'ne başvurmuştum" diye başladı Megan. "Bilgisayarları arızalıydı. Sonra beni aramadılar, haber aldığıma göre istek kâğıdımı kaybetmişler. Bu arada Olie Swain'in kamyoneti hakkında bir araştırma istedik, yanıt şimdi elimde. Kimden aldığını bilmen için sana üç tahmin hakkı tanıyorum."

"Paul mü?" dedi Mitch. Sinirleri midesinde çöreklenmiş yılanlar gibiydi.

Megan diplomasını verirmiş gibi faksı uzattı. "Adama bir puro verin. İlk seferinde tutturdu."

Mitch kâğıdı açıp baktı. "Kamyonetini Olie'ye sattığını unutmasına inanmam."

"Benim Kirkwood hakkında inanmadığım başka şeyler de var. Şu anda Gönüllü Merkezi'nde. Telefon edip biraz konuşmak üzere buraya çağırdım. Senin de orada olmak isteyeceğini düşündüm."

Paul kamyonetini Olie'ye satmış ve daha Olie'den kuşkulanılmadan bu gerçeği saklamaya çalışmıştı. Bunun akla getirdiği olasılıklar çok çirkindi. Mitch değil o konuda Paul'le konuşmak, bunları düşünmek bile istemiyordu. Ancak kanıt, dumanı tüten bir tabanca kadar somut olarak elindeydi.

"Onunla ben konuşsam daha iyi olur" diye mırıldandı.

"Bunu geçen hafta da söylemiştin. Ama böyle bir konuşma yaptığını hatırlamıyorum."

Mitch başını sertçe kaldırıp kadına bakarken, gözleri kehribar kadar sert ve parlaktı. "Başka önceliklerim vardı. Yani onunla isteyerek mi konuşmaktan kaçındığımı ima ediyorsun?"

"Ben hiçbir şey ima ediyor değilim. Söylediğim tek şey şu: Böyle bir konuşma olmadı. Ve şimdi ben onu buraya çağırdım ve soruların sorulmasına kararlıyım."

Aralarındaki sessizlik uzuyordu bir alan hakimiyeti mücadelesinin tarafları gibi karşı karşıya dururlarken. Mitch kadının ayağını uzatıp halının üzerinde aralarına bir çizgi çizdiğini hissediyordu. Akıllıca olsa da olmasa da hafif bir kaybetmiş olma duygusu vardı içinde.

Megan'ın geri çekilmeyeceğini bilerek kendisi çizgiden bir adım geriledi. Megan meydan okurcasına olduğu yerde duruyor, meydan okurcasına gözlerinin içine bakıyordu.

Mitch elini kadının yüzüne uzattı. "Megan."

Megan başını çevirdi. "Durumu gereğinden daha fazla güçleştirme, Mitch" diye mırıldandı. "Lütfen."

"Düşman olmamız gerekmez."

"Düşman değiliz." Megan kendini bir adım yana kaymaya zorladı. Erkeğin bu sevecenliği kendisini mahvediyordu. Eğer bu durumdan bir şeyler kurtaracaksa buna bir son verilmesi gerekirdi.

"Bak" dedi içini çekerek. "Kendimi köşeye kıstırılmış hissediyorum. Olanlar için seni suçluyor değilim. Bu konuda sportmence davranmıyorum, hepsi bu işte."

"İstersen DePalma ile konuşur, herhangi bir şey olmadığını söylerim. Zaten bu onları ilgilendirmez ya."

Megan esefle gülümsedi. "Teşekkür ederim ama bu bir şeyi değiştirmez. Eğer benim bir halkla ilişkiler sorunu haline geldiğime karar vermişlerse, aramızda neyin olup neyin olmadığıyla ilgilenmeyecektir. Eğer bu karara varmışlarsa beni merkeze çağırırlar, resmi neden olarak bu vakada bir ilerleme kaydedemediğimi ileri sürerek bu görevden alırlar."

"Ama sen çok esaslı bir polissin" diyen Mitch faksı geri verdi.

Megan iltifatın kendisini fazla etkilemesini istemeyerek omuzlarını silkti. İkinci faks kâğıdını uzattı.

"Nedir bu?"

"Kamyonetteki kan lekesinin analiz raporu. İnsan kanı değilmiş."

"Tanrı'ya şükürler olsun."

"Öyle."

Natalie'nin dahili sistemden sesi duyuldu. "Şef, Paul Kirkwood sizinle görüşmek istiyor."

Megan'ın kaşı kalktı. "İsteğimi yanlış anlamış olmalı" dedi acı acı gülerek.

Mitch masasının başına geçip düğmeye bastı. "İçeri gönder, Natalie."

Paul "O, CTB orospusu" hakkında söylenmeye hazır olarak içeri daldı ama Megan O'Malley'i görür görmez olduğu yerde durdu. Kadın ellerini göğsünde kavuşturmuş, Mitch'in masasının yanında duruyordu. Yüzünde Paul'ün eski St. Paul mahallesindeki çocukluğundan tanıdığı meydan okuyan bir bakış vardı.

Paul kendini toparlayıp gömleğinin kolları sıvalı olarak dirseklerini masasına dayayan Mitch'e baktı.

"Yalnız olacağını sanmıştım" dedi.

"Olay hakkında söyleyeceğin her şeyi Ajan O'Malley'in önünde söyleyebilirsin. Paltonu çıkar da otur hele, Paul."

Paul teklifi duymazlıktan gelerek masanın önünde ileri geri yürümeye başladı. "Evet, ikinizin böyle olduğunuzu duydum." Elini uzatıp orta parmağını işaret parmağı üzerine attı. "O kadar mesai arasında bir şeylerin başarıldığını bilmek iyi bir şey doğrusu."

Megan, "Sanırım boş dedikodular yapmak yerine düşünmeniz gereken daha önemli şeyler var, Bay Kirkwood" dedi Megan. "Belleğinizin pek iyi olmaması örneğin."

"Ne?"

"Paul, otur" dedi Mitch. Arkadaş, dost. "Eski kamyonetin hakkındaki bir iki noktayı aydınlatmamız gerekiyor."

"Yine o mesele mi?" Paul kollarını siyah yünlü kumaştan paltosunun bol yanlarına çarptı. "Buna inanamıyorum. Elimizdeki tek zanlıyı öldürmeyi başardınız ve..."

"Olie kendini öldürdü" dedi Mitch.

"Yoksa bu soruları ona soracaktık" diye Megan ekledi.

Paul durup kadına baktı. Biraz zayıflamış gibiydi, burnu daha sivrileşmiş, gözleri iyice batmıştı ama bitkin görüneceği yerde durumun bu geriliminden enerji alır gibi görünüyordu. Megan her gün biraz daha bir ölüm kampı sakinine benzeyen Hannah'yı düşünmekten kendini alamadı.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Paul.

"Paul, kamyonetini Olie Swain'e sattığını bize neden söylemedin?" diye sordu Mitch normal bir sesle.

Paul kulaklarına inanamayarak polis şefine döndü. "Ben kamyoneti kimin aldığını hatırlamadığımı söyledim ama alan o değildi. Ona satmış olsaydım hatırlardım."

"Çok garip" diye mırıldandı Megan. "Ben de aynı şeyi söylemiştim: 'Olie'ye sattığını hatırlardı'..."

"Satmadım!"

Mitch faksı papirüs gibi açıp gösterdi. "Taşıtlar Dairesi öyle demiyor ama, Paul."

"Taşıtlar Dairesi'nin ne dediği umurumda değil! Ben o kamyoneti Olie Swain'e satmadım!" Paul telaşına hakim olamayarak yine odanın içinde yürümeye başladı. "Satmış olsam ne çıkar yani? O... dört beş yıl önceydi..."

"1991 Eylülü" diye Megan adama yardım etti.

"Elbette önemli değil" dedi Mitch. "Önemli olan bize bu konuda yalan söylemiş olman, Paul. İşte bu çok önemli."

Paul yumruğunu masaya indirdi, öfkesinden boynunda bir damar fırlamıştı. "Ben size yalan söylemedim! Beni ne cesaretle suçlarsınız? Oğlum hâlâ kayıp..."

"Ve biz de her ipucuna, ipucu olabilecek her bilgi kırıntısını dikkatle araştırıyoruz, Paul" dedi Mitch. "Görevimizi yapıyoruz."

"Ya dün gece elindeki tek zanlı bileklerini keserken ne yapıyordun?"

Mitch yüzünde taş gibi bir ifadeyle kalktı. Masasının ardından çıktı, elini Paul'ün omzuna koyarak ziyaretçi koltuğuna oturmasına yardım etti. "Otur hele, Paul."

Sonra kendisi masasına yaslandı. "Önce bir iki noktayı açıklığa kavuşturalım, Paul. Bir kere Josh'u bulmak için elimizden geleni yapıyoruz. Hiç kimse gözardı edilmiyor. Ne dediğimi anlıyor musun, Paul? Hiç kimse! Kural böyle. Bu soruşturmalar böyle yapılır. Altına bakılmadık tek taş kalmamalı. Eğer bu senin duygularını incitiyorsa özür dilerim ama yaptığımız her şeyi Josh için yaptığımızı da unutma."

"Sizin zanlı olduğunuzu söylemek istemiyoruz, Bay Kirkwood" diye Megan araya girdi. "Olie Swain'in kamyonetini rutin olarak araştırdık. İnanın bana, Olie'den önceki sahibinin siz olacağı aklımın ucuna bile gelmiş değildi."

"Paul, duygularını bir anlığını bir kenara bırakırsan, bu işin bize nasıl göründüğünü tahmin edebilirsin" dedi Mitch.

"Kamyonetini kimin satın aldığını hatırlamadığını söylüyorsun, sonra da onu çocuğunu kaçırmış olduğundan kuşkulandığımız kişinin elinde buluyoruz. Seni tanıdığıma memnun olmalısın, Paul..." Mitch uzanıp parmağını adamın yüzüne doğru salladı. "Çünkü eğer başka bir polis olsaydım şu anda bu konuşmayı yanında avukatın olduğu halde sorgulama odasına yapardık."

Paul müdürün odasında kabadayı davranmaya çalışan bir öğrenci gibi, yarı kaş çatması, yarı somurtma denilebilecek bir ifadeyle oturduğu yerde kıpırdandı. "Ben kamyoneti Olie Swain'e satmadım." Sesinde hafif bir titreme vardı. "Benden satın alan kişi mülkiyetini değiştirmeden satmış olmalı."

Mitch arkasına yaslanıp Taşıtlar Dairesi'nin faksını eline aldı. "Hangi ayda sattığını hatırlıyor musun?"

"Bilemem. İlkbahardı. Nisan ya da Mayıs."

"Mülkiyet Eylül'de değişmiş" diyen Mitch, kâğıdı Megan'a verdi. Megan'ın Mitch'e bakışı Paul'ün gözünden kaçmamıştı.

"Hannah'ya sor" dedi Paul. "Hannah her şeyi hatırlar."

Megan, "Vergi kayıtlarınız arasında satışa ait bir şey var mı?" diye sordu. "Muhasebeci olduğunuza göre..."

"Herhalde vardır. Şimdiye kadar bakardım ama oğlumu aramakla meşguldüm ama doğrusunu isterseniz bunun olayla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Mitch yine iyi polis kimliğine büründü. "Sen bir bak yine de. Kopuk kopuk uçları bir araya getirmeye yarar."

"Peki." Paul bacak bacak üstüne atarak gövdesini Mitch ile Megan'dan farklı yöne çevirdi.

Bu oyunun farkında olan Megan, adamın görüş alanına geçti. "Bay Kirkwood, Josh'un kaybolduğu gece hakkında bir iki sorum olacak."

"Ben o gece çalışıyordum."

"Büronuzdaki toplantı odasında. Ve telesekreterinize hiç bakmadınız mı?"

"Hayır" diye fısıldayan Paul'ün kafasının içinde Josh'un sesi duyuluyordu: Baba, gelip beni hokeyden alır mısın? Annem gecikti, ben de eve gitmek istiyorum. İçinden bir ürperme geçti, "hayır... ancak sonra..."

"Neden sonra?"

Baba, gelip beni hokeyden alır mısın? Annem gecikti, ben de eve gitmek istiyorum.

Paul burnunu çekti, gözlerini eliyle perdeledi. "Ertesi gün."

"Bant hâlâ duruyor mu?"

Baba, gelip beni hokeyden alır mısın? Annem gecikti, ben de eve gitmek istiyorum.

"Şey... hayır" diye yalan söyledi. "Saklayamadım. Dinleyemedim..."

Baba, gelip beni hokeyden alır mısın? Annem gecikti, ben de eve gitmek istiyorum.

Paul ürperdi. Gözyaşları arasında, "Onun dönmesini istiyorum" dedi. "Yalnızca onun dönmesini istiyorum."

Megan tuttuğu soluğu koy verirken Mitch uy amcasına baktı kendisine. "Sizi bunları sorarak üzdüğüm için özür dilerim" dedi.

Mitch, Paul'e bir kâğıt mendil paketi uzattı, omzunu okşadı. "Neler çektiğini biliyorum, Paul. Zorunlu olmasaydık bunları sormazdık."

"Şef?" Natalie'nin sesi duyuldu. "Noogie telefonda ve sanırım söyleyeceklerini duymak isteyeceksin."

Mitch yine masasının başına geçti, telefonu açıp yanan ışıklı düğmeye bastı. "Ne oldu, Noogie?"

"St. Elysius'tayım, Şef. Buraya gelsen iyi olur. Şeriflik bürosuna bir telsiz mesajı aldım. Burada Ryans Bay'de bir kadın, köpeğinin bir çocuk ceketi bulduğunu bildirmiş Ceketin Josh Kirkwood'a a ait olduğunu sanıyorlar."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

8. GÜN

SAAT 15:07 -32,TC RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -42,7°C

Ryan's Bay, Dinkytown'in kuzeyindeki bataklıklar arasındaki yer için epey iddialı bir addı. Arazi yetmişli yıllarda Deer Lake belediyesine bağlanmıştı ama ne kanalizasyon ne de su hizmetleri götürülmemiş olup, sakinleri kendilerini kasabadan bağımsız olarak görürlerdi; Labrador türü köpeği ağzında bir çocuk ceketiyle çıkageldiğinde, Ruth Cooper de bu nedenle şeriflik bürosunu aramıştı. Şimdi olay yerinde sırtında yakası kalkık yün bir palto, yağlı başında kocaman bir kürklü avcı şapkası olan Steiger de oradaydı. Şimdiden bir medya sirkine dönüşmüş olayın yıldızı olduğu görülüyordu.

Mitch, otomobilini KSTP haber kamyonetinin önüne çekip kamyonetin yolunu kapatırken Megan, "Eh, olay yerini korumak da bu kadar olur" dedi.

Haberciler, siviller, şerif yardımcıları ve başıboş köpekler karları çiğneyip duruyorlardı. Mitch motoru kapayıp arka koltukta oturan Paul Kirkwood'a döndüyse de, Paul çoktan kendini dışarı atmış, fırtınanın merkezine doğru koşuyordu. Gazeteciler onu görünce yol açtılar, kameralar ondan yana çevrildi. Mitch de atlayıp adamın arkasından koşarken Paul Kirkwood'un içine daldığı sahneyi önlemek istedi. Ama geç kalmıştı.

Steiger, parlak renkli kayak ceketini bir ödülmüş gibi kaldırıp gösteriyordu. Boğazından boğuk bir çığlık kopan Paul şerifin üzerine atıldı, ceketi elinden kaparken adamı da geriye savurdu. Paul karlar arasında diz çöktü, ceketi iki eliyle tutarak başını kumaşa gömdü, hıçkırmaya başladı.

"Tanrım! Josh! Josh! Tanrım! Olamaz!"

Öfkesi her an biraz daha artan Mitch gazetecileri yararak ilerledi. Halkanın ortasına varınca dönüp, "Çekilin buradan!" diye bağırdı. Paul'e çevrili bir kameranın objektifine eliyle kapattı. "Sizler merhamet nedir bilmez misiniz? Çekilin buradan!"

Arkasında Paul Kirkwood'un ağlarken çıkardığı o korkunç sesi duyuyordu. İnsanlık deneyiminde bir anababanın acısıyla kıyaslanacak hiçbir şey yoktu. Bu canlı bir ruhun parçalanmasıydı, bütün bilinen sıfatların anlatmaya yetmediği bir acıydı. Saat altı haberlerinde insanların seyredebilecekleri bir şey değildi.

Peder McCoy, Paul'ün yanında bir dizi üzerine çökmüş, teselli sözlerinin rüzgârdan uçup gitmemesi için başını eğmişti. Steiger, iki metre ilerde durmuş, kendisinin çok ötesinde olan ruhsal konular karşısında suratını asmıştı.

Mitch, şerife çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Bize haber verdiğin için teşekkür ederiz, Russ."

Steiger, burnunu çekti, karların arasına okkalı bir balgam attı.

"Haydi, geriye!" diye bağıran Megan armasını gösterirken, Noogie ile diğer iki memur da kalabalığı Old Cedar Sokağı'na kadar ittiler. "Olası bir suç yerinde bulunuyorsunuz! Geri çekilmeniz gerek!"

"Beni rahat bırak!" diye birden bağırdı Paul. Ayağa fırlarken papazı sırtüstü karların arasına devirdi. "Senden hiçbir şey istemiyorum! Çekil git yanımdan!"

"Hey, Paul." Mitch adamın kolunu çekip basının gözlerinden uzaklaştırdı. "Gel bakalım. Bir an durup bunun

ne demek olduğunu düşünmeliyiz."

"Öldü" dedi Paul boğuk bir sesle. Ceketi, sanki oğlu içinden az önce kaybolmuş gibi tutup baktı. "Öldü. Öldü..."

Mitch ceketi aşağı indirdi. "Onu bilmiyoruz. Elimizde ceketi var, oğlan değil. Bu ceket Josh için dağıtılan bütün el ilanlarında ve posterde var. Adam ilk iş olarak ondan kurtulmak istemiştir."

Paul yine ağlamaya başlamıştı. "Öldü. Öldü. Öldü."

"Houston!" diye Mitch, kalabalığı kontrol altında tutan adamlarından birini çağırdı.

Kalın kutup botlarının altında karları gacırdatarak iriyarı, sakallı bir polis yanlarına yaklaştı. Soluğunun nemi sakalları arasında bembeyaz donmuştu. Yüzünün görünen kısımları soğuk ve rüzgârdan kıpkırmızıydı.

"Bay Kirkwood'u evine götür" dedi Mitch. "Olanları Dr. Garrison'a anlat ve ben gelene kadar yanlarında kal."

Ancak bir adım atamadan Mitch, Josh'un ceketini tutup Paul'ün elinden almaya çalıştı. "Haydi Paul, bu şimdi delildir. Onu kriminal laboratuarına götürmek zorundayız."

Paul istemeye istemeye bıraktı ceketi. Yüzünü elleriyle örterek Houston'la yürüdü.

Peder Tom parkasındaki karları silkeleyerek, "Çok acı çekiyor" dedi.

"Ya siz, Peder?" diye sordu Megan. "Siz iyi misiniz?"

Adamın gözlüğü çarpılmıştı, düzeltip avcı başlığının kulaklıklarını indirdi. "İyiyim. Bilmem gerekirdi. Paul pek

hayranım sayılmaz. Ama Noogie kiliseye telefonu kullanmaya geldiğinde bize olanları anlatınca, buraya gelmemin görevim olduğunu düşündüm."

"Biz mi?" diyen Mitch kiliseye baktı. Çıplak ağaçların ardında kuleleri yükselen bina bir çeyrek mil kadar güneydoğudaydı.

"Albert ile kilise hesaplarına bakıyorduk" dedi papaz.

"Eğer olayın duyulmamasını istiyorsanız sanırım buna geç kalındı."

Mitch bir şey söylemeden çevresine bakındı. Su birikintileri buz tutmuş ve üzerleri karlarla dolmuştu. Rüzgârın dondurucu soluğu altında kum tepeleri, yer değiştiren kış beyazı bir çöl uzanıp gidiyordu. Burası sıcak aylarda sivrisinek yuvasıydı ama insanlar yine de çevresine evlerini kurmuşlardı. Suyun kuzeybatı yanını saran sekiz on ev içinde kış evlerinden Nantucket'e yakışacak, geniş balkonlu ahşap, pahalı evler vardı. Bunlar kıyıdan geride, her mevsim yeşil kalan ağaçlar arasında, üç beş dönümlük arsalar üzerindeydi.

Batıya doğru tarlaların ve ağaçlıkların ötesinde ufuk yakına gelen kar bulutlarıyla sütbeyazı bir renk almıştı. Mitch bakışlarını araçlar, kamyonetler ve hislerini kaybetmemek için ayaklarını yerlere vuran insanlarla dolu olan Old Cedar Yolu'na baktı. Bir insan kuyruğunun ucunda ciddi siyah paltosu ve başında siyah başlığıyla Albert Fletcher duruyordu.

"Siz ikiniz Noogie ile mi geldiniz?" diye sordu Mitch.

"Ben onunla geldim." Tom, diyakozu görünce kaşlarını kaldırdı. "Albert kendisi gelmiş olmalı. Onun çıkacağını

sanmıyordum. Bana kendini iyi hissetmediğini, üşüttüğünü söylemişti..."

"Eh, şimdi düzelmiş görünüyor" dedi Megan.

"Eh, ben gideyim artık" dedi papaz. "Paul beni gördüğüne memnun olmayacak ama Hannah'nın yaslanıp ağlayacağı bir omza ihtiyacı olduğuna eminim."

Peder Tom karlar arasından yürüyüp Albert Fletcher'in durduğu yere çıktı, iki adam birlikte uzaklaştılar.

Mitch dikkatini yakasının içinde çıkmaz mürekkep! sahibinin adının yazılı olduğu küçük cekete çevirdi. İncelemek için Megan'a uzattı. Megan içini çekti. "Artık kuşkuya gerek kalmadı, değil mi?"

Steiger, bir kayışın ucunda iri bir siyah Labrador çeken bir kadınla yanlarına geldi. Köpek heyecandan yerinde duramıyordu. "Mitch, bu Ruth Cooper. Ceketi onun köpeği buldu."

Mitch başını salladı. "Bayan Cooper."

Megan şerife ters ters baktıktan sonra kendini tanıttı. "Bayan Cooper, ben CTB'den Ajan O'Malley'im."

"Doğru ya. Nasılsınız? Caleb, otur!" Kadın kayışı çekti. Genç bir köpeğin ince ve adaleli gövdesine sahip olan köpek, başından kuyruğunun ucuna kadar titreyerek umutla sahibine baktı.

Ruth Cooper, ufak tefek, dolgun vücutlu, altmış yaşlarında bir kadındı. Yukarı kalkık burnu sonbaharda geyik avcılarının burunlarının kızıllığına benzer bir renge dönüşmüştü aşırı soğuktan. Hikâyesini anlatırken ağırlığını kar ayakkabılı bir ayağından diğerine aktarıyordu.

"Caleb'i yürüyüşe çıkarmıştım." Köpek adını duyunca heyecanla kuyruğunu salladı. "Kayışsız da dolaşır ama kendi başına bir serüvene atılmayacağından emin olmadığımızdan, bu havada bile olsa ya Stan ya da ben çıkarırız dışarı. Stan da şu anda o ortalıkta dolaşan grip virüsünü kaptığından çıkamadı. Ona sonbaharda aşı olmasını söylemiştim ama çok inatçıdır. Her neyse Caleb'le dolaşıyorduk, sazların arasına gidip kuşları ürkütmeye bayılır. Yine gitti ve döndüğünde ağzında bu vardı." Josh'un ceketinin kolunu tutup kaldırdı. "Görür görmez ne olduğunu anladım. Zavallı çocuk."

"Bayan Cooper, Caleb'i her gün burada mı dolaştırırsınız?" diye sordu Mitch.

"Evet. Dışarı çıkması gerek, Stan da ben de köpek kulübelerinden pek hoşlanmayız, hele Caleb gibi iri bir köpek için. Her gün buraya çıkarız. Evimiz şurada işte -o kahverengi Cape Cod tipi ev. Bir kahve içer miydiniz. Dışarısı çok soğuk."

"Belki birkaç dakika sonra Bayan Cooper" dedi Mitch. Sizi bu soğukta tuttuğum için özür dilerim ama Caleb'in bunu tam olarak nerede bulduğunu tespit etmemiz gerek."

Steiger yanlarında olduğu halde Ruth ile Caleb öne düştüler.

Noogie, Mitch'e alçak sesle anlatıyordu. "Şef, ben Cuma günü arama ekibiyle buradaydım. Burasını karış karış aradık ve kimse bir çiklet kâğıdı bile bulmadı. Arama ve Kurtarma'dan bir de köpeğimiz vardı. Ceket burada değildi."

Mitch kaşlarını çattı. "Bayan Cooper, Caleb'in buraya girdiğini en son ne zaman gördünüz?"

"Dün öğleden sonra da aynı yerdeydik." Kadın çamurlu suyun kıyısında durup gösterdi.

"O zamanla bu öğleden sonra arasında burada kimseyi gördünüz mü?" diye Megan sordu. Bir yandan da çocuğun ceketinin cebinin fermuarını çekiyordu -bir kâğıt mendil, bir Bubble Yum çiklet kağıdı.

"Ara sıra insan gördüğüm olur. Kar arabaları, yürüyüşçüler ya da kayak yapanlar için gayet güzel bir yol vardır burada. Bu sağlık meraklıların bazıları gerçekten kaçıktırlar, jogging falan yapmak için havaya hiç aldırmazlar. Bu sabah erkenden bir adam vardı. Ben mutfakta Stan için su ısıtıyordum, pencereden bakınca gördüm."

"Onu iyice görebildiniz mi?" diye sordu Mitch.

"Eve kadar geldi ama iyice sarılıp sarmalanmıştı. Köpeğini kaybetmiş. Bana görüp görmediğimi sordu. İriyarı kıllı bir şey -köpek yani, adam değil. Görmediğimi söyledim, o da bana aklımda olmasını rica etti. Köpekleri severim. Bu korkunç soğukta birinin kaybolması hiç hoş olmazdı."

Steiger, Mitch'e, "Adamlarım bu bölgeyi taradı" dedi Ellerini ceplerine sokmuştu ve soğuktan heykele dönüşmüş gibiydi. "Burada görecek bir şey yok. Ben Ruth'un kahve çağrısını kabul edelim derim."

"Ben şöyle bir bakmak istiyorum" diyen Mitch bir iki adım yürüdü.

"Oğlunun köpeğiymiş" diye Ruth devam etti. "Köpeğin adı da bir garipti. Grimsby? Gatsby? Buldum, Gizmo."

Mitch'in sırtına soğuk bir hançer saplanmış gibi oldu. Yürürken birden donup kaldı. Gizmo. Josh'un defterindeki

resmi görür gibi oluyordu -bir çocuk ve köpeği. Gizmo adında tüylü bir köpek.

"Mitch."

Megan'ın ses tonunu duyunca başını çevirip baktı. Kadının gözleri irileşmiş, yüzü kar kadar beyazdı. Eldivenli elinde bir kâğıt parçası vardı. Kâğıt rüzgârda kurdele gibi dalgalanıyordu.

Mitch koşup kâğıdı yakaladı. Yazılanları okuyup da kanı damarlarında buzlu su gibi akmaya başlayınca, o ana kadar soğuğun ne demek olduğunu bilmediğini farketti.

hayalim çevremde gece gündüz

vahşi bir hayvan gibi yolumu kolluyor

ta içimde bir şey

sürekli GÜNAHıma ağlıyor

SAAT 16:55 -32,7°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -42,7°C

Steiger, elleri kalçalarında, masanın çevresinde dolanırken, "Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

Megan, masanın üstüne oturmuş, ayaklarını iskemleye uzatmış, dirseklerini de dizlerine dayamıştı. Mitch'i bir hafta önce uzun kırmızı donuyla dans ederken gördüğü toplantı odasındaydılar. Mitch şimdi Megan'ın tam karşısında duvara dayanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzünde gerginliğin çizgileri ve yorgunluğun gölgeleri vardı.

Oda da değişmişti. Şimdi kriz merkezi deniyordu. Mantar bildiri tablosuna Park County ile Minnesota eyaletinin birer haritaları iğnelenmişti. Uzun duvarda bir metre eninde ve üç metre boyunda bir kâğıtta araştırmanın zaman çizelgesi yer alıyordu. Josh'un son görülmesinden sonra olanlar bir zaman çizgisi üzerine işlenmiş, ondan çıkan oklara kırmızı, mavi ve siyah mürekkeple notlar düşülmüştü. Odanın ucundaki beyaz mesaj tahtasına Mitch yatık elyazısıyla son nottaki mesajı yazmıştı.

Fikir tartışması için buraya gelirlerdi. Merkezin gürültüsünden ve koşuşturmasından uzakta. Kriz odasında telefon yoktu, ayak altında dolaşan gönüllüler yoktu, basın yoktu. Bu odada oturup en son mesajlara bakar ve bir anlam çıkarmaya çalışırken saatin fıkırdadığını duyarlardı. Hepsi de dörtlüğün William Blake'in 'Hayaletim' şiirinden alındığını biliyorlardı.

"İkiz kişiliği olduğunu bildirmek istiyor olabilir" dedi Megan ve şerifin alaycı homurtusuyla karşılandı. "Ya da bir suçortağı olduğunu."

"Olie Swain" diye homurdandı Steiger. "Bal gibi suçluydu. O resimleri gördünüz..."

"Onlar eski resimlerdi" dedi Mitch. "Burada sicili temizdi..."

Odanın içinde yürürlerken karşılaştıklarında şerif gözlerini yuvarladı. "Bir kere yapan bir daha yapar. O kadar zaman burada oturdu da bir kere bile bir oğlan becermedi mi yani?"

"Öyle bir haber..."

"Öyle şeyler olur ve insan hiçbir şey duymaz. Çocuklar açgözlü olur. Olie birine şöyle biraz dokunmak için on dolar,

teklif etmiştir, çocuk biraz ellenmekten ne çıkar diye düşünür, parayı alır ve susar. Bu işi Olie yaptı."

"Sonra da kanıyla yapmadığına yemin etti" dedi Meg; Aslında bunu inanmadığından değil, daha çok Steiger'ı kızdırmak için söylemişti.

Steiger'in kaşları çatıldı. "Sen de onu yuttun mu?" Başını salladı. Dudakları kötü niyetli bir gülümsemeyle kasılmıştı. "Eh, nasıl detektif olduğunu hepimiz biliyoruz."

Duvardan doğrulan Mitch, "Bu da ne demek oluyor?" diye homurdandı.

"Hıyarın biri olduğunu söylüyor" dedi Megan. Steiger bir şey diyemeden konuyu değiştirdi. "Belki de yaptığı iş için suçluluk duyduğunu söylüyordur ama ben buna inanmıyorum. Adam vicdan azabı duyacak bir şey yapmış değil, şimdiye kadar bize yalnızca meydan okudu. Bence o bizim deli danalar gibi koşmamızı seyredip kasıklarını tuta tuta gülüyordun"

"Kahrolası zihin oyunları" diye mırıldandı Mitch. "Bir tirbuşon kadar çarpık bir kafadan çıkma zihin oyunları. Bir delil bırakıyor, sonra sakin sakin bir eve gidiyor, karşısına çıkan kadınla konuşup yeni ipuçları ima ediyor ve sonra çekip gidiyor."

"Tamam. Olie'nin Cumartesi günü St. Peter'den telefon etmediğini biliyoruz. Defteri o bırakmadı. Ceketi de bırakamazdı. Dün akşamki telefonu eden de o değildi."

"Hangi telefon?" diye sordu Steiger.

Megan adamı duymazlıktan geldi. "Sapığın biri de olabilirdi ama her şeye uyum sağlıyor."

Şerif kadının önüne geçti. "Ne telefonu?"

"Dün gece bana bir telefon geldi" diyen Mitch mesaj tahtasını gösterdi. "Aynı şeyi defalarca söyledi: 'kör ve çıplak cahillik.' Ben sapığın biri diye düşündüm."

"Kör ve çıplak mı?" dedi Steiger. "Belki de biri senin pencerenden içeri bakıyordu."

"Sen fikirlerini kendine saklayıp aklını işe versen çok daha iyi edersin, Russ."

Çağrı cihazı bipleyince Megan masadan indi, kemerinden cihazı çıkartıp ekran düğmesine bastı. Yüzündeki ifadeyi değiştirmemeye gayret ederek Mitch'e baktı. "Benim bir telefon etmem gerek. Şef, sen gidip Kirkwood'larla konuşacak mısın?

Mitch başını salladı. Kadının yüzündeki gerginlikten hoşlanmamıştı. Arayan DePalma olmalıydı. Mitch kendi kendine Megan'ın olayı büyüttüğünü söylüyorsa da kendisi de bir gerginliğe girmişti. Kadının işten geri çekilmesini istemiyordu. Kendinin de onun kadar, hatta işin aslına bakılırsa ondan fazla yer aldığı bir şey için cezalandırılmasını istemiyordu. Megan1 in polisler hakkında koyduğu bir kural vardı; onu kuralı çiğnemeye zorlayan kendisi olmuştu.

"Beş dakika sonra" dedi. "Giderken sana uğrarım."

Mitch kapıdan çıkan kadının ardından bakarken bir anlığına Steiger'i unutmuştu. Şerif de zaten kendisine daha fazlasını tanımadı.

"Nasıldı karı?" diye sordu sırıtarak. "Pek esaslı bir şeye benzemiyor ama belki de ağzıyla konuşmaktan daha iyi şeyler yapabilir, ha?"

Mitch'in karşılığı güdüsel bir tepkiydi. Savurduğu sağ yumruk Steiger'in burnuna geldi. Kemiğin kırılma sesi odada silah sesi gibi patladı. Steiger'in başı geriye savruldu, dizüstü çöktü, yüzüne bastırdığı elleri arasından kanlar boşandı.

"Tanrım! Burnumu kırdın!" Parmakları arasından su gibi akan kan halıyı leke leke yapmıştı:

Mitch acısını hafifletmek için elini sallayarak adamın üzerine eğildi. "Ucuz kurtuldun, Russ. Bu Paige Price'ı Megan'ın üzerine saldığın, haber sızdırdığın ve genelde orospu çocukluğu yaptın içindi. Bütün bunlar için kırık bir burun çok mu sanki! Zaten yüzün bir boka benzemezdi. Ama sana bir uyarıda bulunmak istiyorum, Russ. Bu gece saat on haberlerini açtığımda Paige Price'ın William Blake'in şiirini okuduğunu duyarsam, oturduğun o teneke kulübeye gelip kıçına tabancamı soktuğum gibi beynini dağıtacağım, anladın mı?"

Megan telefona, "Kadın gerçekleri çarpıttı" dedi. Dirseklerini masaya dayamış, alnını avcunun içine almıştı. "Ne diyorum? Gerçek bile değildi. Bruce..."

"Sana kızgın olduğum zaman bana Bruce deme" diye kadını tersledi DePalma.

"Başüstüne, efendim." Görünmeyen eller gözlerine iğneler batırıyordu sanki. "O hikâyeyi kafadan uydurdu..."

"Sabahın saat üçünde Şef Holt'un evinde değil miydin?"

"Bunun çok basit ve çok masum bir açıklaması var. Ve şunu da ekleyeyim ki, Paige Price basın toplantısında bana saldırıya geçmeden bunu bana sorma zahmetine girmedi."

"Yani senin dediğin, çerçevesi dışına çıkmış bir yanlış anlaşılmanın olduğu mu?"

"Evet."

"Bu senin yaşamında sık sık tekrarlanan bir tema oluyor, Ajan O'Malley. Cinsiyet konusunda bu tartışmayı yapmıştık. Bu büronun en son isteyeceği şeydir bir seks skandalına karıştırılmak."

"Evet, efendim."

"Bunun burada ne tepki yaratacağının farkında mısın? Bir kadına ilk kez böyle bir görev veriyoruz ve yaptığı ilk iş polis şefini iğfal etmek oluyor."

Megan az daha koltuğundan fırlayacaktı. "Ben kimseyi iğfal..."

"Ettiğini söylemedim ve bu da basının benim kadar iyiniyetli olacağı anlamına gelmez. Neler oldu, peki?"

Megan yutkundu. "Şef Holt ile kahve içerken olayı konuşuyorduk..."

"Karanlıkta mı?"

"Şöminede ateş yanıyordu, televizyon da açıktı. İkisinin ışığı yeterli gelmişti."

"Devam et."

"Bildiğiniz gibi bu olay üzerinde gece gündüz durmadan çalışmaktayız. İkimiz de tükenmiştik. Orada oturduğumuz yerde uyuyakaldık."

Arkadan gelen uzun sessizlikte Megan, alnından terlerin pıtır pıtır döküldüğünü hissediyordu. Aslında yalancı değildi

ve şimdi yalan söylemek zorunda kalmış olmaktan nefret ediyordu. İş saatleri dışında ne yaptığı kimseyi ilgilendirmemeliydi. Bir erkek olsaydı kimse kendisini izlemek zahmetine katlanmayacaktı. Erkek olsaydı herhalde o zamana kadar birini iğfal etmesi beklenirdi.

İğfal. Sözcük ağzında kötü bir tat bırakmıştı. Kulağa o kadar ucuz geliyordu ki. Mitch ile ilişkisi ne olursa olsun paylaştıkları şeyi o terimle düşünmek istemiyordu.

DePalma sonunda, "On altı yaşındaki kızım bundan da iyi hikâyeler uyduruyor" dedi.

"Gerçek bu." Hiç olmazsa bir kısmı.

DePalma telefonda kasırga rüzgârları gibi bir ses çıkarırcasına derin derin içini çekti. "Megan, seni beğenirim. İyi bir polissin. Bu işte başarılı olmanı istiyorum ama büroyu savunulamaz bir durumda bırakıyorsun. Seni araziye çıkardığımız ilk kadın yapıyoruz ve bunun için göstermelik reform yapmakla suçlanıyoruz. Ne yana dönsen yeni bir pisliğe batıyorsun... Kirkwood'la kavga, Holt'la yatma..."

"Ama ben size söylemiştim..."

"Çeneni yorma boşuna. Yatıp yatmadığın hiç önemi değil. İnsanlar kendi istediklerine inanacaklardır."

"Sen de onlara dahilsin."

"Ve şimdi tek zanlın cezaevinde intihar ediyor..."

"Beni onu öldürmekle de mi suçluyorsun?"

"Durum çok kötü görünüyor."

"Bir suçun iyi görünmesinden Tanrı bizi korusun..."

"İşte başını belaya sokan hep böyle sözler, Megan. Kovulmamak için o İrlandalı dilini tutmanı öğrenmelisin."

Bu da daha kovulmamış olduğu anlamına geliyordu. Derin bir soluk alacaktı ama henüz gergin telin üzerinde, toplarla oynamakta olduğunu biliyordu. Bir tek yanlış adım her şeyin sonu demekti.

"İşin oraya varmasını istemiyorum, Megan. Seni geri çekersek nasıl bir pisliğe bulaşacağımızı ancak Tanrı bilir. Ancak zaten bir pislik içindeyiz, o yüzden bunun olmayacağını sanma sakın."

"Anladım, efendim."

"Bu soruşturmanın neresindesin?"

Deli bir adamla bir tavşan deliğinde. Bu düşüncesini kendisine sakladı ve eklemeler yapmaksızın ve yanıltıcı ümitler vermeden anlattı hangi noktada olduklarını. Polis içinde veremeyeceğinden daha fazlasını söz vermek ödüllendirilmezdi.

DePalma aralıklarla sorular sordu.

"Cooper adındaki bu kadın evine gelen kişiyi teşhis edebilecek mi?"

"Emin değil. Adam soğuğa karşı sarılıp sarmalanmıştı. Robot resim için yanında şimdi biri var."

"Cekette kan var mıydı?"

"Ben göremedim. Laboratuara gönderdim."

"Not hakkında ne düşünüyorsun? Sence oğlanı öldür-mü yazıyor?"

"Bilemiyorum."

"Swain'in suçortağının Washington'daki geçmişinden biri olabileceği üzerinde durdun mu?"

"Aldığımız bilgilere bakılırsa orada da hep yalnız yaşamış. Bir arkadaşa en yakın biri, Olie'nin bir süre kimliğini kullandığı kuzeni, onun da söylediği en iyi şey Olie'nin bir hilkat garibesi olduğu. Tabii, kuzenim benim sürücü ehliyetimi çalıp başka bir eyalette benim kimliğime girip ülke çapında uyandıran çirkin bir cinayet işlerse ben de aynı şeyi düşünürdüm."

DePalma kadının alayını duymazlıktan geldi. "Belki de biraz yardıma ihtiyacın var" dedi.

Megan ensesindeki tüylerin kabardığını hissetti, demek istiyorsunuz?"

"Bir yere varamıyorsun. Belki de olaya taze bir perspektiften bakacak biri gerek."

"Ben bu işi sonuna kadar götürürüm, Bruce."

"Elbette götürürsün. Ama olaylar durakladığından yeni gelen biri ortalığı biraz sarsabilir."

Örneğin beni, diye düşündü Megan yüzünü ekşiterek. Oyun planı çok açık seçikti. DePalma otoriteyi elinden almak üzere sessizce yeni bir ajan gönderecekti ve dizginler el değiştirdiğinde de kendisi fazla gürültü uyandırmadan merkeze çağırılacaktı. Her şey sessizce, derli toplu, tıpkı amirlerinin sevdikleri gibi olacaktı.

"Bence bu yanlış olur." Megan güçlükle koruyordu sakinliğini. "Yeni gelen birinin bütün ifadeleri okuması, tanıklarla yeniden konuşması, aileyi tanıması gerekir ki, onların yaşamlarının bir kere daha altüst olmasının hiç doğru olmayacağını düşünüyorum..."

"Bunu unutmamaya çalışacağım. Ama Megan, bu arada iyi bir şey yapmalısın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Hem de çok iyi."

Birbirlerine veda ettiler. Megan telefonu kapayınca yüzünü buruşturarak, "Sana kızgın olduğum zaman sakın bara Megan deme" diye alay etti.

"Başüstüne hanımefendi" dedi başını kapıdan içeri sokan Mitch.

Megan gülümsemeye bile çalışamayacak kadar yorgun ve kaygılı adama baktı. "Öfkem sana değil."

Ceketini sırtına atmış olan Mitch içeri girdi.

"Eline ne oldu?"

Mitch şişmiş parmaklarına bakınca kaşlarını çattı. "Bir şeye vurmak ihtiyacındaydım."

"Nasıl bir şeye? Tuğla duvara mı?"

"Steiger'in suratına."

Megan'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Şef, bak bunu görebilmek için seve seve para verirdim."

Mitch omuzlarını silkti. "Tanık olmaması daha iyi. Steiger, Paige Price'a bilgi sızdırıyor. Ben de hoşnutsuzluğumu belirttim."

Durumun adaletsizliği Megan'ın şakaklarındaki zonklamayı daha da artırmıştı. "Karı bilgi almak için Steiger'le düzüşüyor ve sonra da basın toplantısında kalkıp beni suçluyor. Ben de birini bir temiz dövmek isterdim doğrusu."

"Ona parmağını dokunduracak olursan işinden başka şeyler de kaybedersin. DePalma ne dedi?"

"Ne mi dedi, ne mi kastetti? Resmen bir ajan hakkındaki dedikodulara dayanarak bir şey söylemezler: Akıllarına gelebilecek en sulandırılmış terimlerle bana olan güvenlerini belirtirler. Resmen bana 'soruşturmada yardımcı olmak üzere' yeni bir ajan gönderebilirler. Böyle bir şey olduğu takdirde gelen herif benim işime konar ve ben de merkezin derinliklerinde, bir masa başında küçük dolandırıcılıkların kırtasiye işlemlerini yürütürüm."

Megan ceketinin bulunduğu askılığa doğru yürürken, Mitch de kaşlarını çatarak onu izledi. "Bıraksan da onunla bir ben konuşsam."

Megan başını salladı. "Benim savaşlarımı yapmanı istemiyorum."

"Buna bir arkadaşı desteklemek denilir, Megan."

Megan dönüp erkekle gözgöze gelmek için başını geriye attı. Mitch yine çok yakınında duruyor, kendisinin daha iri daha güçlü ve ona hakim olmaya ya da onu korumaya daha uygun olduğunu gösteriyordu. Megan'ın içinde bir nokta bu fikri çekici bulmaktaysa da, o noktaya teslim olacak değildi.

"Buna yalan beyanda bulunmak denilir ve ben de onu yaptım zaten" dedi. "Senin benim için yalan söylemene razı olamam."

Mitch kadının üzerine bol gelen kuştüyü astarlı ceketi giymesine bakarken sesini çıkarmadı. O kadar inatçı, o kadar bağımsızdı ki. Oysa onun kendisine dayanmasını isterdi ve Mitch, bu isteğine şaşıyordu doğrusu. Ona yardım etmek istiyordu. Onun onurunu korumak istiyordu. Eski moda fikirler ve Megan, eski moda bir kadın değildi. Bunlar bir bağlılığı ima eden fikirlerdi ve her ikisi de böyle şeyi istemediklerini söylüyorlardı.

Bu karmakarışık işin hangi tarafından söz ettiğinden kendisi de pek emin olmayarak, "Bir çaresini buluruz" dedi.

Neyin? diye sormak istedi Megan. İş durumunun mu? Kendi özel durumlarının mı? Dikkatlerini yoğunlaştırmaları gereken alan o olduğu için, o lanet saatin durmayacağını bildiği için birincisini seçti.

"Bu bir tek anlama gelir" dedi. "Josh'u bulacağız."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

8. GÜN

SAAT 17:39 -32,7°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -42,7°C

Hannah pencerede durmuş, göle bakıyordu. Güneş son ışınları uzaktaki ufku bir yaradan yayılan kızgın, kızıl iltihap çizgileri gibi boyamıştı. Böylesine sıcak bir rengin soğuk bir gökyüzünün belirtisi olması ne garipti. Hannah orada dururken, camdan sızarı soğuğun vücuduna dolduğunu hissediyordu. Soğuğun kendisini uyuşturmasını isterdi ama uyuşturmuyor, sadece ürpertiyordu işte.

Gölün karşısında ışıklar yanıyordu. Yine helikopterler çağırılmıştı. Uzaklarda bir tanesinin bir akbaba gibi Dinkytown'a daldığını görebiliyordu. Onların kasabaların üzerinden defalarca geçerken pervane seslerini dinleyerek uykusuz yattığını hatırlıyordu. Dinkytown'ın ötesinde, kızıla boyanmış ufkun orada Ryan's Bay vardı. Ve Ryan's Bay'de bir köpek Josh'un işe yaramaz eski bir paçavraymış gibi atılan ceketini bulmuştu.

Hannah hayalinde ceketi görebiliyordu: Yeşil ve sarı renk lekeleriyle parlak mavi. Boyunu ve markasını biliyordu. Josh'un kâğıt mendillerini , eldivenlerini ve küçük hazinelerini dolduğu ceplerini biliyordu. Kumaşın ele gelişini, kokuşunu biliyordu ve bütün bu anılar elle dokunulamaz bir halde kafasının içinde dolanıp durmaktaydı. Bir haftada Josh'tan gelen ikinci işaretti ve kendisinin ceketi görmesine ya da "okunmasına izin vermemişlerdi. Ceket incelenmek ve analiz bilmek üzere St. Paul'e gönderilmişti.

"Onu yalnızca tutmak isterdim" dedi. Ceketi ellerinden yüzüne götürürken, yanağına sürterken hissediyordu.

"Çok üzgünüm, Hannah" dedi Megan. "Laboratuara ne kadar çabuk gönderirsek o kadar iyi olur diye düşündük."

"Anlıyorum" diye mırıldandı Hannah. Ama beyninin alışkanlıktan karşılık veren o mantıklı, pratik yanı dışında anlamıyordu.

"Üzerinden parmak izi mi alacaksınız?" diye sordu Paul. Üzerinde rengi solmuş siyah bir pantolon ve Minnesota Üniversitesi amblemli kalın bir gri kazak olduğu halde şöminenin yanında oturuyordu. Isınmak için aldığı duştan hala ıslaktı saçları. Lily kucağında oturmuş, babasını ayısı Barney'le boşuna ilgilendirmeye çalışıyordu.

Megan ile Mitch bakıştılar.

"Hayır" dedi Mitch. "Naylon parmak izi tutmaz."

"Neden öyleyse?"

"Gerçekten bunu söylemelerini istiyor musun?" Hannah sert bir sesle sordu. "Ne arıyorlar dersin, Paul? Kan ve meni ve o hayvanın Josh'a yaptığından başka kalmışsa. Öyle değil mi, Ajan O'Malley?"

Megan yanıt vermedi. Soru aslında soru değil Hannah'nın bir yanıta ihtiyacı olmadığı gibi, yanıt da bilmiyordu. Sırtını pencereye vermiş dururken, öfkesi kendisi yiyip bitiren dehşetin üzerindeki ince bir maskeydi.

"Köpeği ceketi bulmuş olan kadın, ceketi oraya bırakmış adamı görmüş olabilir" dedi Mitch. "Hatta onunla konuşmuş da olabilir."

"Olabilir mi?"

Mitch, Ruth Cooper ile mutfak penceresinden gören adamın daha sonra kapısına geldiğini anlattı. Köpeğin adına gelince Hannah'nın yüzü birden soldu, düşmemek için koltuğun arkasına dayandı.

Paul doğruldu, Lily'yi yere bıraktı. Küçük kız emekleyerek Mitch’in yanına gelip oyuncağını uzattı. Peder Tom oturduğu yerden kalkıp kızı kucakladı, yukarı, yatak odasına götürürken gıdıklayarak güldürdü.

"Bu adamı teşhis edebiliyor demek" dedi Paul.

"Şu anda robot resmini çizmeye çalışıyoruz. Bu sanıldığı kadar kolay değil. Adam soğuk yüzünden iyice sarınıp sarmalanmıştı. Ama kadın bir daha gördüğü takdirde onu tanıyacağını sanıyor."

"Sanmak mı?" Paul bir kürek alıp şöminedeki ateşi dürtükledi, kayan kütüklerden bacaya kıvılcımlar yükseldi.

"Hiç yoktan iyidir."

"Ama bu hiçbir şey değil!" Paul elinde kürekle döndü. Zayıf yüzü acı bir öfkeyle çarpılmıştı. "Hiçbir şey yok elinizde! Oğlum bir yerde ölü yatıyor ve sizin elinizde hiçbir şey yok! Elinizdeki bir tek zanlının bile ölmesini önleyemediniz!"

Hannah öfkeyle baktı kocasına. "Yeter! Sus!"

Ama Paul karısına aldırış etmeden Öfkesini o an için Mitch ile Megan'a yöneltti. "Oğlumu düşünmeyecek kadar meşguldünüz düzüşmekle..."

"Paul, Tanrı aşkına!"

"Ne var, Hannah?" Paul küreği elinde sıkarak karışma döndü. "Hassas bir yerine mi dokundum"

"Herkesi kırdın."

"Umurumda bile değil. Onlar bir bok başaramadılar ve bunun bedelini oğlum ..."

"O benim de oğlum..."

"Öyle mi? Onun için mi kaçırılıp öldürülmesi için sokakta bıraktın onu?" Paul'ün fırlattığı kürek duvara çarparak yere düştü.

Hannah yanıt verebilmek için soluğunu içine çekemiyordu. Kocası küreği kafasına indirseydi onu bu kadar yaralayamazdı. "Seni orospu çocuğu!" dedi titrek bir fısıltıyla.

"Paul!" diye gürleyen Mitch adamın omzunu tuttu. Öfkesinden iyice sıkmıştı elini. "Çalışma odana gidelim" dedi

Paul yüzünü buruşturarak polisin elinden kurtuldu. "Bana karımı desteklemem için yeni bir konferans mı vereceksin? Hiç sanmıyorum. Senin söyleyeceğin hiçbir şey beni ilgilendirmiyor."

Mitch adamı yine yakaladı ve odasına doğru yöneltti.

Hannah arkalarından bakmadı. Kendine hakim olmaya çalışarak odanın öteki ucuna gitti, küreği yerden alıp yerine koydu. Elleri öylesine titriyordu ki, neşter tuttuğu, titremediği zamanları hatırlamıyordu bile.

"Eh, çirkin bir sahneydi" diyerek ellerini pantolonuna sildi.

"Hannah..."

"Ve en kötüsü de doğru olması. Kabahat benim."

"Hayır. Yalnızca geç kalmıştın. Bunun bedeli Josh olmamalıydı."

"Ama oldu."

"Onu almayı seçen adam yüzünden. Onun seçimi üstünde söz sahibi değildin."

"Hayır" diye mırıldandı Hannah. "Ve şimdi hiçbir şey üzerinde söz sahibi değilim. Zamanın içindeki o an nedeniyle yaşamın paramparça olmak üzere. Eğer Kathleen beni çağırmak için köşeyi dönmeden bir an önce hastaneden çıkmış olsaydım, Josh şimdi burada olacaktı. Onu bugün hokeyden alıyor olacaktım. Josh da saat yedide din dersine gideceği için mızmızlık edecekti.

"Bir dakika. Bir avuç saniye. Bir kalp atışı." Alevlere bakarak parmaklarını şaklattı. "O kadarcık bir zaman gerekiyordu o otomobil kazasının olmaması için. O zaman Acil'e çağırılmayacaktım, Josh yalnız kalmayacaktı ve şimdi kocam beni suçluyor diye böyle münasebetsiz bir durumda burada olmayacaktık..."

Hannah düşüncelerinin peşini bıraktı. Zamanda geri gitmenin anlamı yoktu, sadece ileri, kesin olmayana doğru gidebilirdi. Tükenmiş bir halde bir koltuğa oturup bacaklarını altına aldı. Paul'ün, çalışma odasının kapalı kapısının ardından öfkeli sesleri geliyordu.

Hannah pantolonunun dizindeki kurumuş bir mavi boyla lekesini kazırken, "Paul'ün de değiştiği o anı bulmak için zaman içinde geriye gitmek isterim" diye fısıldadı. "O kadar farklıydı ki. O kadar mutluyduk ki."

Megan ne karşılık vereceğini bilemiyordu. Başka kadınlarla sırlarını pek paylaşmış değildi. İlişki kurmakta beceriksizliği, bilgece bir şeyler bulup söyleme imkânı vermiyordu kendisine. Bildiği tek şeye döndü o da. "Onda ilk değişikliği ne zaman farkettin?"

"Bilmem." Hannah omuzlarını silkti. "O kadar belli belirsizdi ki. Yıllar önce herhalde. Buraya taşındıktan bir iki yıl sonra."

Hastaneye ve topluma yerleşmesinden sonra. Buraya taşınmak fikri Paul'ündü ve Hannah onun ta içinde neler kurduğunu merak ederdi. Acaba Hannah'nın sevildiği ve sayıldığı toplum içinde kendisini bir fazlalık gibi mi görmüştü? ilk günlerinde bir memur ailesinin kitaba düşkün bir oğlundan fazla bir şey olmak istediğini itiraf etmişti Hannah'ya. Burada başka biri olacağını mı düşünmüştü? içinde olmayan nitelikleri edinerek dışadönük biri mi olmayı istemişti? Aralarında bu uçurumu açanın ve paylaştıkları sevgiyi zehirleyenin kıskançlık olduğunu düşünmekten nefret ediyordu Hannah. Birbirlerine saygı ve destek yemini etmiş insanlar arasında yeri olmayan saçma bir duyguydu bu.

"Ve giderek daha çok mu içine kapandı?" diye sordu Megan.

"Acil Servis'in başına getirildiğimden beri hastanede geçirdiğim zamana kızıyor."

"Peki, onun çalışma saatleri neydi? O da gece çalışı, yordu."

"Vergi mevsimi geldi. Pek çok gece geç saatlere kadar çalışacak."

"Geceleri kendisini bürosunda aradığınızda genellikle telesekreterine bakmaz mı?"

Hannah birden doğruldu, gözleri kasıldı, göğsünde bir şey daralır gibi oldu. "Bu soruları neden soruyorsunuz?"

Megan kadına inandırıcı olacağını umduğu saf bir bakış baktı. "Ben bir polisim, en iyi yaptığım şey budur."

"Paul'ün bu işle bir ilgisi olduğunu düşünüyor olamazsınız."

"Hayır, ne münasebet. Bunlar yalnızca sıradan sorul diye yalan söyledi Megan. "Avukatlar işi ele almadan herkesin nerede olduğunu bilmek zorundayız. Avukatlar ayrıntı delisidir. Teresa Ana burada olsaydı onun bile bulunduğu yeri kanıtlamak zorunluluğu olacaktı. Bu herifi yakaladığımızda avukatı herhalde suçu bir başkasının üstüne atmak isteyecektir. Müvekkilinin bu sabah saat altıda başka yerde olduğunu ispat etmeye çalışacaktır. Eğer aşağılık biriyse size de Paul'e de bu sabah saat altıda nerede olduğunuzu soracaktır."

Hannah ifadesiz bir yüzle gözlerini kırpıştırdı. "Paul'ün nerede olduğunu bilmiyorum. Ben uyandığımda gitmişti. Kendi başına otomobile atlayıp kasabada dolaşmaya çıktığını söyledi... aramaya gitmiş... öyle yaptığından da eminim." Hannah Megan'ı olduğu kadar kendisini de inandırmaya çalışıyor gibiydi.

"Haklı olduğunuza eminim" dedi Megan. Bu sahneyi bütün ayrıntılarını belleğine yerleştiriyordu: gerçek Hannah'nın ses tonu, yüz ifadesi, çevresinde statik elektrik gürültüsü, kendisini saran gerilim. "Başka bir şey ima etmek istemedim. Bu işin nasıl yapıldığını, bu soruların bazılarını neden sorduğumuzu anlamanızı istiyorum. Aslında öğrenmek istediğim size ya da Paul'e kırgınlığı olan

kişileri hatırlayıp hatırlamadığınız. Tatmin olmamış bir hasta, aldığı sonuçtan memnun olmayan bir müşteri falan."

"Tanıdığımız herkesle zaten konuştunuz" dedi Hannah. "Doğrusu böyle korkunç bir yola başvurmayı isteyecek bir hastam olduğunu sanmıyorum. Bizimki gibi küçük bir hastanede çoğunlukla ya kolayca tedavi edilen ya da kısa zamanda ölüme giden vakalar görürüz. Kritik hastaların çoğu, örneğin kaza kurbanları falan, doğruca helikopterlerle daha büyük hastanelere gönderilir. Ciddi hastalıkları olanları da büyük hastanelere göndeririz."

"Ama burada da birkaç ölümle karşılaşıyor olmalısınız."

"Birkaç tane." Hannah'nın ağzı acı hatıralarla kıvrıldı. "Cities'de çalışırken Deer Lake gibi küçük taşra hastanelerine etiketleyip paketleme servisleri derdik. Elimizden geleni yapıyoruz ama büyük hastanelerde olan araç gereç ve personelimiz yok. Buradaki insanlar da bunu bilirler."

"Belki" diye mırıldanan Megan, Deer Lake Hastanesi'ne gidip Acil Servis personeliyle bir de kendisi konuşmaya karar verdi.

"Paul'ün müşterilerine gelince, her yıl ödeyecekleri vergi konusunda mızmızlanan birkaç kişi olur ama o da Paul'ün kabahati değildir."

"Büyük felaketlere yol açan teftişler, hapse girenler falan olmadı mı hiç?"

"Hayır." Hannah oturduğu koltuktan kalktı; bütün yorgunluğuna rağmen o sinirli huzursuzluğu birkaç dakikadan fazla hareketsiz kalmasına izin vermiyordu. "Ben bir çay yapacağım. İster miydiniz? O kadar soğuk ki..."

Ve Josh ceketsiz olarak, dışarda bir yerdeydi.

Büyük pencerenin dışında bir örs kadar soğuk ve siyah gece başlamıştı.

Hannah, Josh'un sekiz uzun gün önce içinde kaybolduğu karanlığa bakarak, "Yaşıyor mu acaba?" diye sordu.

Megan kalkıp kadının yanına gitti. Bir hafta önce kasabada herkes Hannah'nın her şeye sahip olduğunu söylerdi; Meslek, aile, göle bakan bir ev. Kasabanın yarısı onu modern kadınlığın sembolü olarak görüyordu. Şimdiyse zayıf ve yıkılmış, bir saç teli kadar ince bir umut ipliğine tutunan bir kadındı.

"Biri bana aksini kanıtlayana kadar yaşıyor" dedi Megan. "Ben buna inanıyorum. Sen de buna inanmalısın."

Paul'ün odasının kapısı açıldı. Adam fırtına gibi yanlarından geçerek garaja giden kapıdan çıktı. Ardından görünen Mitch'in yüzü yorgunluktan kırışmıştı.

Oturma odasına girerken, "Onunla nasıl iletişim kurabileceğimi bilemiyorum" dedi.

"Ben de" diye Hannah itirafta bulundu. "Bir destek grubu kuralım mı?"

Mitch kadının şaka çabasına güçlükle gülümsedi. Ellerini avuçları içine alıp sıktı. Kadının parmakları ölüm kadar soğuktu. "Bütün bunlar için çok üzgünüm, Hannah. Yapabileceğim başka şeyler olmasını isterdim."

"Hepinizin elinizden geleni yaptığınızı biliyorum. Senin bir kabahatin yok."

"Senin de." Mitch kadını kolları arasına çekip kucakladı. "Dayan, yavrum."

Hannah ikisini de kapıya kadar geçirdi. Odaya dönerken bir an durup sessizliği dinledi. Evlerindeki ajan Mitch ile Megan geldiğinde yemeğe çıkmış ve henüz dönmemişti. Hannah komşulardan ve kayıp çocuklar örgütünden bir akşamlık izin istemişti. Ev şimdi sessiz ve sakindi, gerilim diye bir şey kalmamıştı.

Paul'ün nerede olduğunu merak etti, ne zaman dönecek ve aralarındaki düşmanlık başlayacaktı. Aralarındaki uçurumun kapanması ne kadar zaman alacaktı acaba? Bir hafta mı, bir ay ya da bir. yıl mı? Ondan önce Josh dönecek miydi? Bu uçurumun kapanmasını kendisi acaba gerçekten istiyor muydu?

Gözlerinin önünde Ryan's Bay'de sazlar arasına atılmış ceket vardı.

Korku ve suçluluk içinde yeni bir döngüye başladığında yukarı, Lily'nin odasına çıktı. Lily kendisine koşulsuz, hiçbir hükmü gerektirmeyen sevgisini verirdi.

Odadan gelen hafif bir sesle koridorda durakladı. Kapı aralıktı, dışarı ayışığı gibi yumuşak bir ışık düşmüştü. Aralıktan bakınca Peder Tom'un eski, beyaz, hasır, sallanan koltukta oturduğunu gördü. Lily kucağındaydı ve Tom ona bir masal okuyordu.

Yabancı biri onları baba kız sanırdı. Tom'un üzerinde buruşuk kadife bir pantolonla bir kazak vardı, ışık gözlüğünün altın çerçevesinden yansıyordu. İri gözleri uykuyla ağırlaşmış, yanakları pembeleşmiş olan Lily, Winnie-the-Pooh ile arkadaşlarının serüvenlerini büyük bir mutlulukla dinlemekteydi.

Hannah'nın içinde adlandırmaya cesaret edemediği bir şey kıpırdandı; ardından düşkırıklığı ve utanç getiren bir şey.

Duygu kendisini oradan uzaklaştırmadan içeri girdi. Tom bir arkadaştı ve kendisinin de bir arkadaşa ihtiyacı vardı; hepsi buydu: Ne bir komplikasyon, ne de pişmanlık getirecek başka bir şey. Tom hikâyeyi bitirdi, kitabı kapadı, o da Lily de bir beklentiyle Hannah'ya baktılar.

"Merhaba anne" diyen Lily başını yana eğip elini salladı.

"Merhaba, Lily böceğim benim. Herkes gitti." Kızı kucağına almak için eğildi. Lily annesinin kolları arasına girdi, başını omzuna dayadı.

"Paul de mi gitti?" diye Tom kaşlarını kaldırarak sordu.

Ayağa kalkınca pantolonundaki buruşuklukları düzeltmek için eliyle silkeledi.

"Nereye gittiğini bilmiyorum." Hannah insanların kendisine acımalarından bıkmış olarak, erkeğin gözlerindeki sempatiyi görmemek için başını çevirdi.

"Kavganızı duydum" dedi. "Öyle bir şey demek istediğini sanmıyorum. Kendini tutamayıp çevresine saldırıyor. Tabii, bu senin kırılmanı azaltmaz ama..."

Hannah başını salladı. "Önemli değil."

"Önemlidir" diye Tom ısrar etti. "Bunun senin suçun olmadığını görmesi, eğer onu yapamazsa da seni bağışlaması gerek."

"Ben kendimi bağışlamıyorsam Paul neden bağışlasın ki? "

"Hannah..."

"Ama doğru bu." Hannah pembe duvarlı odanın içinde yürüdü. "O geceyi bin kere yaşadım. Şunu yapsaydım. Şunu yapmasaydım. Ama sonuç hep aynı: Ben Josh'un annesiyim. bana güvendi ve ben onu düşkırıklığına uğrattım. Benim günahımı hiç kimse bağışlamalı."

"Tanrı seni bağışlıyor."

Hannah sorularını yanıtlamasını isteyerek ama yanıtlayamamayacağını bilerek erkeğe döndü.

"O zaman neden beni böyle cezalandırıyor?" İçindeki acı giderek genişliyordu. "Bunu hak etmek için ne yaptım? Josh ya da Paul ne yaptılar? Anlamıyorum."

"Bilmiyorum" diye kısık bir sesle mırıldandı Peder Tom. O da anlamıyordu ve bunun kendi günahlarından biri olduğuna emindi: Tanrı'nın her şeyin iyisini bildiğine olan inanç. Bu bir insan için nasıl iyi olabilirdi? İnsanlara bu kadar çok şey veren Hannah neden ıstırap çeksindi? Bunu o da anlamıyor ve kabul edemiyordu ve yaşamını adadığı Tanrı'ya karşı kızgınlık hissetmekten kendini alamıyordu. Hannah gibi o da kendisini ihanete uğramış hissediyordu. Ve bu yüzden de suçluluk hissediyordu, suçluluktan dolayı da öfkeliydi, statüsünün kendine koyduğu sınırlara isyan ediyor, bu isyanın kendini götüreceğini sandığı yerden korkuyordu.

Hannah, "O kadar çok acı çekiyorum ki" diye fısıldadı. Gözlerini kapadı, Lily'yi sıkı sıkı sararak sallamaya başladı.

Tom hiç duraksamadan kadını kolları arasına alıp kendisine doğru çekti. Kadın acı çekiyordu, onu teselli edecekti. Eğer daha sonra bunun cezasını ödeyecekse ödemeye hazırdı. Başını omzuna yasladı, saçlarını okşadı.

"Çok acı çektiğini biliyorum" diye mırıldandı. "Bunu acına son verecek bir şey yapmak isterdim. Sana yardım için her şeyi yapardım. Bu acını almak için sana her şeyi verirdim."

Hannah erkeğin omzuna dayanıp ağladı. Verdiği teselliyi kabul etti. Öyle kolları arasında durmak o kadar rahatlatıcıydı ki. Tom sağlamdı, güçlüydü, sıcaktı. Sevecen. Onun hissettiklerini hissediyordu. Istırabını çekip almak istiyordu. Kocasının olması gereken ve olamadığı her şeydi.

Hannah kolunu erkeğin beline dolayıp gözlerinden yaşlar boşanırken sıktı. Josh için değil, bir zamanlar o kadar kusursuz görünen ve şimdi paramparça olan kendi yaşamı için ağlıyordu. Parçalanmış ve dağılıp gitmiş bir düş. Onun aslında gerçek olup olmadığını merak ediyordu.

Tom bir şeyler mırıldanıyordu. Sanki keten helvasından yapılmış gibi çok hafifçe saçlarını, yanağını okşadı. Dudaklarını alnına değdirdi. Hannah yüzünü kaldırdı, erkeğin soluğunun sıcaklığını hissetti. Gözlerini açınca bakışları karşılaştı ve erkeğin gözlerinde kendi duygularının yansımasını gördü: ihtiyaç, özlem, ıstırap ve suçluluk.

İstedikleri ve kim oldukları, doğru olanla gereken arasındaki bu an giderek uzuyordu. Bu açıklanma ve korku soluklarını kesmişti.

Tılsımı bozan Lily oldu. İki yetişkin arasında sıkışıp kalmaya itiraz ederek annesinin omzunu iteledi. "Anne, indir!" Tom geri adım attı, Hannah bakışlarını yere indirdi. "Yatma zamanı geldi, Lily" diyerek kızın yatağına döndü. Lily'nin kaşları çatıldı. "Hayır."

"Evet."

"Josh nerede?" diye kız yatağın parmaklıklarına tutunup doğruldu. "Josh'u istiyorum."

Hannah kızın altın gibi parlayan saçlarını geri itip alnından öptü. "Ben de, tatlım."

Tom yatağın ucuna geçti, elleriyle köşe direklerini kavradı. Hannah'yı kollarının arasında hissetmek istediğinin farkındaydı. Bunun bir yanlış olduğunu kabul etmeye yanaşamıyordu. Bunu denemek yerine konuyu değiştirdi.

"Bir öneride bulunabilir miyim?" dedi. "Bir röportaj yap."

Hannah şaşkın şaşkın baktı. "Ne?"

"Herkesin seninle bir röportaj yapmak için çırpındığını ve senin bunu istemediğini biliyorum. Ama bu bence senin için iyi olacaktır. En büyük reytinge sahip olan programı seç ve televizyona çık. Amerika'ya bana söylediklerini anlat: Duygularını, bu suçlulukla yaşamanın ne güç olduğunu, yanlış yaptığını sandığın şeyi, eğer o gece geri gelebilseydi neyi değiştireceğini."

"Ben günah çıkarmanın gizli olduğunu sanırdım."

"Bunu istersen günahının cezası olarak düşünebilirsin. Belki de böyle yaparak başka birini bir kere daha düşünmeye zorlayabilirsin. O gece geri gelemez, ama başkasının bu cehennemi yaşamasını önleyebilirsin belki de."

Hannah tavşan ve ördek resimli örtüler arasında kıvrılmış yatan kızına baktı. Bu çok değerli küçük kızını korumak için canını verirdi. Ana ile evlat arasındaki bağ buydu işte. Eğer başka bir anneye yardım edebilirse, başka bir çocuğu kurtarabilirse bu yaptığı yanlışların bedeli sayılır mıydı?

"Düşünürüm." Peder Tom'a, erkeğin güçlü ve yakışıklı yüzüne, iyilik dolu mavi gözlerine baktı. Kalbi gereğinden hızlı atıyordu. "Teşekkür ederim. Ben... ben..."

Sözcükleri çıkaramadı, ki belki böylesi daha iyiydi. Adamın Hannah'nın neler hissettiğini bilmemesi kendisi için daha iyiydi; bu sadece durumu güçleştirirdi ve Hannah onun dostluğunu kaybetmek istemiyordu.

"Teşekkür ederim."

Peder Tom başını sallayarak yatağın yanından ayrıldı, ellerini ceplerine soktu. "Ben gideyim artık. Sen de biraz dinlenmeye çalışmalısın."

"Denerim."

"Söz mü?"

"Deneyeceğime söz veriyorum."

"Sen burada Lily ile kal, ben kendim çıkarım. İhtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Hannah başını salladı ve erkek ikisinin de pişman olacakları bir şey söylemeden arkasına döndü. Onun duygularının derinliğini bilmiyordu; bildiği' tek şey onun kendisini düşündüğü ve teselli için yanında bulunduğuydu. Bunun ötesi önemli olamazdı.

Dışarda gece o kadar soğuktu ki, elle. dokunulan her şey parçalanacakmış gibi geliyordu. Kalp gibi. Peder Tom benzetmeyi saçmalık olarak niteleyip motoru çalıştırırken daha papazca bir şey düşünmeye çalıştı. Dua sözcükleri geçti aklından. Bizi ayartmalardan koru... kötülükten kurtar...

"Hannah Garrison'a âşığım," diye mırıldandı. "Onun çocuğunu bir deli çaldı."

Ön camdan dışarı baktı. Gökyüzü simsiyah ve kırık ayın ışığıyla gümüş rengiydi. Çok uzaktaki yıldızlar. İçinde bir terkedilmişlik duygusu vardı.

"Orada birileri görevlerini yapmıyorlar" diye mırıldandı.

SAAT 18:24 -33,3°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -45,5°C

Soğuktan Paul'ün ciğerleri ağrıyordu. Derin karlar içinde yürümekten bacakları zonkluyor, her birine çekiçle vurulmuş gibi ayak parmakları sızlıyordu. Sıcak olan tek yeri, göğsündeki öfke ateşiydi. Göl kenarındaki evlerin arkasındaki koruluğun hemen kenarındaki yere düşmüş bir dal parçasına ayağı takılınca bir sedir ağacına yaslandı. Doğuda ve kuzeyde gayet bakımlı kayak pistleriyle Quarry Hills parkı vardı. Kendisinin hakkettiği ödüllerden biri: ön kapısı önünde göl ve arka kapısı önünde park. Başarıya ulaştığının simgelerinden biri.

Bu Mitch Holt ile Megan O'Malley, kendisine bir suçluymuş gibi davranmak istiyorlardı.

Josh'u geri almak için öylesine çaba göstermesinden sonra ondan nasıl kuşkulanabilirlerdi? Araştırmalara katılmış, televizyonda çağrılarda bulunmuştu. Bundan fazla ne yapabilirdi?

Bütün bunlar o CTB'den gelen orospunun marifetiydi, o eski kamyonetine o kadar takılan oydu. O gece telesekreterindeki mesajlara neden bakmadığı ve Hannah'yı neden aramadığını soran da oydu. Ve tabii ikisi de Hannah'ya soruyorlardı. Kendisinden o kadar çok şey

veren zavallı Hannah! Oğlunu kaybetmiş zavallı ana Hannah.

Parmaklarındaki yanma Paul'ü kendine getirdi. Evlerinin önündeki sokak gazetecilerin ve televizyoncuların araçlarıyla dolu olduğu için ormana girmişti. Onlara söyleyecek çok şeyi vardı ama şimdi olmazdı. Şimdi başka ihtiyaçları vardı. Gerçek bir kadının kollarında olmak, kendisini anlayan ve memnun etmek için hiçbir şeyden kaçınmayan bir kadın.

Wright'ların arka bahçesine girip garajın arka kapısını açtı- Garrett'in Saab'ı yoktu. Çoğu akşam olduğu gibi Karen'in Honda'sı yine tek başınaydı. Garrett Wright karısıyla değil, işiyle evliydi. Ev, duş yapmaya ve üstünü değiştirmeye geldiği yerdi. Karen'in hayatındaki yeri daha çok bir süs olmaktı: Üniversite yemeklerine götürülecek biri. Bir kadın olarak ilgi duymuyordu artık. Karen'e bakılırsa artık sevişmiyorlardı ve seviştiklerinde de Garrett bunu arzudan çok görev duygusuyla yapmaktaydı.

Garrett'lerin çocukları yoktu. Karen normal yollardan gebe kalmıyordu ve Garrett de tüp bebek için gerekli testleri ve işlemleri yapmak yanlısı değildi. Çocuk sahibi olmak onun için önemli değildi. Karen evlat edinmekten söz ediyordu ama o süreç de ürkütücüydü ve onunla tek başına uğraşacak gücü ve dayanıklılığı olduğunu sanmıyordu. Ve böylece bir evlilik kılıfı içinde yaşamaya devam ediyorlardı: Garrett rahat ettiği için, Karen de kurtulmak için cesareti olmadığından.

Paul, Garrett Wright'i ancak soyut terimlerle düşünürdü. Komşu olmalarına rağmen birbirlerini pek tanımazlardı. Paul'e göre Garrett Wright başka bir evrende yaşamaktaydı. Kendini Harris'te psikoloji kitaplarına ve araştırmalarına gömmüş bir gölgeydi ve boş zamanlarını

Bilim Kurgu Kovboyları diye anılan bir grup suçlu çocuğa ayırırdı. Kendisi ve Garrett Wright sadece Karen'de kesişen iki ayrı düzlemde yaşamaktaydılar.

Paul tezgâhın üstündeki çivi dolu eski kahve kutusu altında duran anahtarı alarak çamaşırlığa girdi. Çizmelerini çıkarıp pantolonundaki karları eliyle süpürdü.

"Garrett?"

Karen mutfak kapısını açtı, erkeği görünce gözleri irileşti. Ayakları çoraplıydı, bir elinde kareli yeşil bir kurulama bezi vardı. V yakalı bol bir fildişi kazak dizlerine kadar iniyordu. Saman sarısı, ipek gibi saçları ceylan gözlerinin üstüne düşmüştü. Ufak tefek ve yumuşak, dişi, kendisi için kaygı dolu. Paul'ün içinde arzunun ilk fısıltıları dolaşmaya başladı.

"Onu bekliyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Az önce işe gitti. Bir şey unuttu sanmıştım." Kadın saçını kulağının arkasında topladı. "Bu gece Hannah ile olursun sandım. Ceketi duydum. Çok üzgünüm, Paul."

Paul, eski, siyah parkasını çıkarıp kurutma makinesinin üstüne attı. Gözlerini kadının gözlerinden ayırmadan, "O konuda konuşmak istemiyorum" dedi.

"Peki."

Kadının elinden bezi aldı, boynuna geçirip kendisine doğru çekti. Bezin ucunu yumruğu içinde sıkarak, "Bıktım artık" dedi. Öfkesi göğsünde alev alev yanıyordu. "Sorulardan, suçlamalardan ve beklemekten ve herkesin Hannah'ya bakarak 'Zavallı cesur Hannah' demesinden bıktım. Oysa suç onun. Ve o da beni suçlamaya çalışıyor."

Karen şaşırmıştı. "Hannah seni mi suçluyor?" Erkeğe bakmak için bezin çektiği başını geriye atmak zorunda kalmıştı.

"Ajan O'Malley yüzünden. Karı işini doğru dürüst yapmak yerine Holt'la düzüşüp duruyor."

"Sent nasıl suçlayabilirler ki?"

Baba gelip beni hokeyden alır mısın? Annem gecikti, ben de eve gitmek istiyorum.

Paul gözleri yaşarırken, "Bilmiyorum" diye mırıldandı "Benim bir suçum yok."

"Elbette yok."

"Suç benim değildi." Paul gözlerini kapatıp başını indirdi Bezi biraz daha sıktı. "Suç benim değildi."

Karen boğazındaki acılıktan kurtulmak için erkeğe yaslandı. Küçük ellerini kazağının altına sokup sırtını okşadı. "Senin suçun değildi, sevgilim."

Baba gelip beni hokeyden alır mısın? Annem gecikti, ben de eve gitmek istiyorum.

Ses bir türlü aklından çıkmıyordu. Arka planda da öğleden sonrasının görüntüleri: O'Malley'in kendisini sorguya çekmesi -telesekretere hiç bakmadınız mı? Elindeki ceket - Öldü. Öldü. Öldü.

Bez elinden yere düştü.

Titreyerek, "benim suçum değildi" diye mırıldandı.

Karen parmağını erkeğin dudaklarına bastırdı. "Şşşt. Benimle gel."

Karen erkeği mutfaktan ve karanlık koridordan geçirip misafir yatak odasına götürdü. Garrett'le yattığı yatakta asla sevişmezlerdi. Zaten yakalanma korkusuyla evde pek buluşmazlardı. Kadın onu çocukmuş gibi soyarken Paul önlemek için bir şey yapmadı; kadın kendisi soyunurken de bir harekette bulunmadı. Oraya bunun için gelmişti ama ilk hareket kendisinden gelmeyecekti. Suç onun değildi. Teselli edilmeyi hak etmişti.

Komodinin üzerindeki lambanın solgun ışığında şeftali rengi çarşafa uzanarak kadının kendisini elleri, ağzı ve vücuduyla uyarmasına bıraktı. Karen ağzıyla, elleriyle okşadı, küçük göğüslerini göğsüne sürttü, kendini açıp erkeği içine aldı. Üzerinde ağır ağır hareket ediyor, mırıldanıyor, göğsünü okşuyor, o uyuşmanın getirdiği sisin içinde yavaş yavaş yanan bedensel ihtiyaç ateşini besliyordu.

Paul, kadını omuzlarından yakalayıp kendine çekti, altına aldı. Bunu hak etmişti. Buna ihtiyacı vardı. Vücudu ve içinde yanan o öfke için bir boşalma; Hannah'ya, O'Malley'e, yaşamına yığılmış adaletsizliklere olan öfkesi için. Başka bir erkeğin karısının içine girip çıkarak hepsini boşalttı. Daha sert, daha derine, hamleleri tutkudan çok cezaymış gibi.

Sonra bir patlamayla hepsi sona erdi. Gücü tükenmişti, Karen'in yanına yığılarak yanında kendisine sokulmuş yatağını, gözyaşlarını, geçen zamanı unutarak tavana baktı. İçinde kıpırdayan o sinsi zayıflık dışında hiçbir şeyi hissedemiyordu.

"Kalmanı isterdim" diye fısıldadı Karen.

"Kalamam."

"Biliyorum. Ama yine de isterdim." Kadın başını kaldırıp baktı. "İhtiyacın olan bütün sevgiyi ve desteği sana verebilmek isterdim. Sana bir oğul verebilmek isterdim."

"Karen..."

"İsterdim." Kadın avcunu erkeğin kalbi üzerine koydu. "Senin bebeğini doğururdum, Paul. Sürekli bunu düşünüyorum. Senin evindeyken, Lily'yi kucağıma aldığımda bunu düşünüyorum. O bizimmiş gibi davranıyorum. Birlikte heri oluşumuzda, içimde doyuma her ulaştığında bunu düşünüyorum. Senin bebeğini doğururdum, Paul. Senin için her şeyi yapardım."

Paul kadının eğilip göğsünü öpmesini seyrederken bu da yaşamın zalim cilvelerinden biri işte, diye düşündü. Hep istediğini sandığı kadına sahipti -bağımsız, yetenekli Dr. Garrison- ve şimdi de hep nefret ettiği tip kadını istiyordu -hizmet etmek için doğmuş, kendi ihtiyaçlarını Paul'ünkilerin altında tutan, onun memnun etmek için istediği her şey olmaya hazır Karen.

Komodinin üzerindeki saate baktı. "Gitmeliyim." Karen çarşafı değiştirirken Paul de misafir banyosunda yıkandı. Her zaman olduğu gibi bu çalıntı anlarının hiçbir izi kalmayacaktı, hatta çarşaflarda seks kokusu bile. Konuşmadan giyindiler ve karalık koridordan geçerek musluğun üzerine bir tek ışığın yandığı mutfağa yürüdüler.

Karen dolaba dayanarak, "Yarın yeniden araştırmaya başlayacaklarmış diye duydum" dedi. "Sen de çıkacak mısın?" Paul bir bardak alıp doldurdu. Camdaki hayaline baktı.

"Herhalde."

Sudan bir yudum aldı, gerisini boşattı, bardağı çalkalayıp kenara koydu, ağzını kareli yeşil bezle kuruladı, bezi katlayıp yine tezgâhın üzerine, bıraktı.

Çamaşırlıktan garaj kapısının açılıp kapanırken çıkardığı duyuldu. Paul'ün tüyleri diken diken olmuştu. Suçluluk birden bir yumruk gibi kavradı içini. Mutfak kapısı açıldı, eldivenlerini paltosunun ceplerine sokaraktan Garrett Wright içeri girdi.

"Paul!" Adamın kara gözleri irileşmişti. "Bu ne sürpriz böyle!"

Garrett çantasını mutfak masası üzerine bırakıp paltosunu çıkardı. Karen onun yanındaki yerini aldı, uzanıp yanağına tutkusuz bir öpücük kondurdu. İkisi de sarışındı, siyah gözleri ve düzgün yüz hatlarıyla hoş bir çift oluşturuyorlardı. İki kardeş sanılabilecek bir çift.

"Yarın Gönüllü Merkezi'nde çalışır mı diye Karen'e sormaya geldim" dedi Paul. "Soğuğa rağmen bir araştırma daha başlatıyoruz."

"Duydum. Önde arabanı görmedim."

"Yürüyerek geldim."

Garrett'in soluk renkli kaşları havalandı. "Yürümek için çok soğuk bir gece."

"Kafam biraz boşalır diye düşündüm."

"Eh, olur tabii. Bugünlerde kafan da çok dolu. Nasıl, dayanabiliyor musun?"

"İdare ediyorum." Paul, Garrett Wright ile konuşurken kendini mikroskop altındaki bir böcekmiş gibi hissederdi.

Sanki kendisi potansiyel bir psikanaliz adayıymış da, konuşurlarken Wright sözlerini ve jestlerini, yüz ifadesini ya da ifadesizliğini incelermiş gibi.

Garrett paltosunu çıkardı. "Araştırmaya aktif olarak katıldığını biliyorum" dedi. Görev bilincinde olan karısı Karen tek kelime söylemeden paltoyu alıp holdeki dolaba asmaya götürdü. "O da durumla başa çıkmanın sağlıklı bir yoludur, arada pek çok düşkırıklığı olsa da. Hannah nasıl?"

"Elinden geldiğince idare ediyor o da."

"Onu haberlerde görmedim, yalnız geçen Pazar gün gazetede vardı. Yıkıldı, değil mi?" Garrett başını salladı Ellerini pantolon ceplerine sokup topukları üstünde iki yana sallandı. "Bir çocuğun kaybı anababada korkunç bir gerilim yaratır."

"Bunun farkındayım" dedi Paul.

Garrett birden durumun farkına varmış gibi oldu, kara gözleri pişmanlıkla irileşti. "Özür dilerim. Öyle üstünlük taslar gibi konuşmak istememiştim, Paul. Söylemek istediği şu: eğer biriniz biriyle konuşma ihtiyacı hissederseniz Edina'daki bir arkadaşımı salık verebilirim. Aile terapisinde uzmandır."

"Benim yapacak daha iyi şeylerim var" dedi Paul.

"Lütfen alınma, Paul." Wright elini uzattı. "Ben yalnızca yardım etmek istedim."

"Yardım etmek istiyorsan yarın sabah Ryan's Bay'e gel öyleyse. Biz o tür yardım istiyoruz, Edina'da aşırı fiyatlı bir deli doktoru değil." Paul, Karen'e döndü. "Yarın merkezde görüşürüz."

Karen gözlerini yerden ayırmadan başını salladı. "Orada olacağım."

Garaj kapısının açılıp kapandığını duyana kadar soluğunu tutarak olduğu yerde bekledi.

"Çok duyarlı davrandığını söyleyemem, Garrett" diye kınadı kocasını.

"Öyle mi? Bütün olanlar göze alındığında çok da iyi davranmış sayılırım."

Garrett musluğa gitti, kenardaki ıslak bardağı aldı, bir yanda duran dörde katlanmış yeşil kareli bezi alıp kuruladı sonra yine katladı.

"Öteberiyi bıraktığın yerlere dikkat etmelisin" diye bezi gösterdi.

Paul'ün Karen'in elinden aldığı bez. Boynuna sarıp onu kendisine çektiği bez.

Sonra da çamaşırlıkta yere attığı bez.

Karen ağzını açmadı. Garrett bezi tezgâhın üzerine bırakıp mutfaktan çıktı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

8. GÜN

SAAT 21:03 -34,4°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -48°C

Mitch kriz odasının duvarındaki mesaj tahtasına, Josh'u kaçıran adamdan gelen mesajlar gözlerinin önünde dönmeye başlayana kadar baktı. Dirseklerini masaya dayayıp ellerinin arasına aldı, gözlerindeki yorgunluğu ovuştu gidermeye çalıştı. Boşunaydı. Yorgunluk çok daha derinlerdeydi. Mantığını, tarafsızlığını gevşetmek için kara ve kalın bir sopa gibi acımasızca iniyordu vücuduna. O sert kor denetim kabuğunu parçalıyor, suçluluğun ve kuşkunun zehir bir sıvı gibi içeri sızmasını sağlıyordu.

Suçluluk. Paul, küreği duvara attığı şiddetle suçlarken aynı şeyi Hannah'nın yüzünde görmüştü. Bir öfke patlaması, ama altında da suçluluk. Paul'ün kendisini suçlayana kadar, Hannah da kendi kendini suçluyordu. Mitch onu hissettiğini çok iyi biliyordu -o sürekli ve anlamsız kendini cezalandırma, o kadar aşina bir hale gelip de neredeyse gitmesini istemediğin o acı.

Megan, "Parmaklarına bir şey sürsen iyi olur" dedi. "Steiger'in vücut sıvılarında ne gibi mikroplar oldu bilemeyiz. Ben hastaneye gidiyorum. Seni de götüreyim mi?

Mitch ellerini yüzünden çekti, avuçlarını masaya Kendisi içindeki şeytanlarla boğuşurken, kadının ne zamandır öyle kapıya dayanmış durduğunu bilmiyordu. eliyle boynundaki gerginliği gidermeye çalışarak içeri girdi.

"Ben iyiyim" dedi Mitch, Steiger'in burnunu kırarken kanattığı eline bakarak. "Tetanos aşımı yaptırtmıştım."

"Ben kuduz falan gibi bir şey düşünüyordum." Megan adamın karşısındaki masaya dayandı.

"Hastaneye neden gidiyorsun?"

"Kuşkulu birini aramaya. Orada herkesi sorguya çektiğimizi biliyorum ama biraz daha kurcalamak istiyorum. Hannah hastalarından ya da onların ailelerinden kimsenin Josh'u çalmış olacaklarını sanmıyor ama bir kere daha araştırmaya değer. Hannah kendisine karşı beslenen düşmanlığın farkında olmayabilir ama hemşirelerin bir iki ad verebileceklerine eminim. Herkesin kendisinden nefret eden biri vardır."

"Kuşkucu."

"Gerçekçi" diye düzeltti Megan. "Bu işte insanların temelde bencil, kırgın ve intikamcı olduklarını öğrenecek kadar uzun bir süredir çalışıyorum."

"Ve bir de bizim adamımız var." Mitch gözlerini mesaj tahtasından ayırmadan kalktı. Bakışları satırlar üzerinde dolaşırken ensesindeki tüyler havaya dikilmişti. "Kötü."

Kötü. Hepsinin en baştan beri korktukları şey. Fidye için adam kaçırmak açgözlülüktü; açgözlülükle başa çıkılabilirdi, açgözlülük oyuna getirilebilirdi. Akıl hastalığı tehlikeliydi ve akıl hastalarının ne yapacakları önceden tahmin edilemezdi ama onlar da genellikle yol boyunca yanlış bir şey yaparlardı. Kötü ise soğuk ve hesapçıydı. Kötü bilinmeyen kuralları, gizli gündemleri olan oyunlar oynardı. Kötü bir yere ipucu bırakır, sonra bir komşunun kapısını çalıp kurbanının köpeğini bulmak için yardım isterdi.

Ruth Cooper'in sabah ziyaretçisinin robot resmi bildiri tahtasına iğnelenmişti. Hemen hemen yüz hatlarından yoksun zayıf yüzlü yaşı belli olmayan bir adam. Gözler spor

güneş gözlüğü ardında. Kara başlığın altında saçları herhangi bir renk olabilirdi. Kulakları bile görünmüyordu. Kara bir parkanın başlığı yüzü çevresinde bir tünel yaratmıştı. Uzaydan gelmiş bir hayalet sanki.

"Pek fotoğraf sayılmaz, değil mi?" dedi Megan.

"Hayır ama Bayan Cooper hiç olmazsa bir daha gördüğü takdirde teşhis edebileceğini söylüyor. Sesini hatırladığını sanıyor."

Bu adamın gücünü ve kurnazlığını kendilerine göstermek için yaptığı eylemin zalimliği, gösterdiği kendine güven ve hakaret karşısında Mitch'in içinde bir öfke dalgası kabardı. Yumruklarını sıktı. "Küstah orospu çocuğu" diye söylendi. "Nasıl olsa yanlış bir adım atacaksın ve o zaman da hapı yuttun işte."

"Talihimiz varsa ortağı bizim için ona bir çelme takar" dedi Megan. "Christopher Priest'in Olie'nin bilgisayarlarına girmeye çalışmasını ayarlıyorum. Olie, Harris'de bilgisayar derslerine dinleyici olarak katılıyordu. Onun kurduğu tuzakları aşacak tek kişi Priest'ın sanırım. Bu arada da hâlâ bir Paul sorunu var.

Mitch tepki gösteremeden aceleyle devam etti. "Kamyonetle ilişkisini inkâr edemezsin." Görüşlerini tek tek parmaklarında sayıyordu. "Onu bizden saklamaya çalıştığını inkâr edemezsin. Josh'un kaybolduğu gece bulunduğu yer hakkında söyledikleri iki dolarlık bir elek kadar su tutamaz. Ruth Cooper esrarengiz adamla konuşurken onun nerede olduğunu bilen yok. Evdeki ajana Josh'u aramaya çıkacağını söylemiş. Bu zamanlama sence biraz fazlaca tesadüf olmuyor mu?"

"Nedeni ne?" diye sordu Mitch. "Kendi oğluna neden bir şey yapsın?"

"Böyle şeyler olur" dedi Megan. "Bunu sen de biliyorsun. Geçen yıl Iron Range'deki olayı unuttun mu? O adam kızına ağza alınamayacak şeyler yapmıştı ama her gün araştırmaya katıldı, medyada çağrılarda bulundu, ödül parası için evini ipotek ettirdi. Orada olan burada da olabilir.

"Burası Ütopya değil, Şef diye devam etti. Mitch'in direnmesi karşısında sabrı tükeniyordu. "Burası da herhangi bir kasabadan farksızdır. İnsanlar her yerdeki insanlar gibidir -kimi iyi, kimiyse kötü. Cennette bile bir yılan vardı. Bunu kabul et artık."

Mitch kadına kapkara ve tehlikeli bir bakışla baktı, "inanmıyor muyum sanıyorsun?" Sesi bir fısıltı kadar hafif, bir bıçak kadar sivriydi.

"Bence inanmak istemiyorsun."

"Ama sen inanıyorsun ve bunu hepimiz biliyoruz, değil mi? Senin bütün derdin kendini ateşten kurtarmak ve siciline bir altın yıldız konması. Yolunun üstüne çıkan birkaç kişiyi devirmek zorunda kalsan da. Amaç aracı haklı kılar."

"Bu palavra demecini Paige Price'a sakla sen" diyen Megan ellerini beline koydu. "Benim bütün istediğimin Josh'u bulmak olduğunu biliyorsun. Gerçeği söylüyorum diye beni terslemeye kalkışma. Kendini Paul Kirkwood'un yerine koymanın çok kolay olduğunu düşünüyorum ve bunun bize maliyeti çok ağır olabilir."

"Kısacası, Ajan O'Malley, bu adamın oğlunu kaybettiğini unutayım ve boğazına sarılayım, istediğin bu değil mi? Senin gibi önceliklerim olmalı. Önce görev gelir. Görev, lanet görev!"

Gözleri gururla parlayan Megan, "Ben görevim" dedi. "Canın isterse!"

"Yalnızca o olmana izin verdiğin için öylesin. O armayı çıkarıp da bir süre için kadın olursan Tanrı yardımcın olsun. Ne yapacağını bilmeyeceksin çünkü."

Megan sanki suratına bir yumruk yemiş gibi sarsıldı. Armasını çıkarmıştı. Kadın olmuştu. Onun için. Anlaşılan pek başarılı olamamıştı.

"Yoksa bana daha fazlasını mı vermek istiyorsun?" diye alayla sordu. "Bana ne vereceksin, Şef? Kanepenin üstün yatalım mı? Doğru, bu mesleğimi fırlatıp atmaya değer."

Mitch'in ağzı alaycı bir ifadeyle büzüldü. "Bacakları çevreme sardığında pek şikâyet etmiyordun."

"Doğru. Devam ederken gayet esaslıydı. Ama şimdi bitti. Buna da çok seviniyorsundur sanırım. Üç dört günden fazla süren ilişkiler senin,o yaralanmışlığına halel getirir herhalde,

"Yapma!" diye bağıran Mitch elini kaldırdı. Sol elini. Yüzüğünün bulunduğu elini. Altın halka ışığı yansıtarak da ağzından çıkmamış olan itirazı yalanladı.

Mitch dönerek tuttuğu soluğunu bıraktı. Bu hale nasıl gelmişlerdi? Megan O'Malley'in yaşamında neye izin verip vermeyeceği kendini ne ilgilendirirdi ki? Sevişmişlerdi. Büyük iş sanki. Ondan daha fazla bir şey istemiyordu ve istememi geçmiş günahlarının kefareti değildi. Megan O'Malley'den şey istememesinin nedeni işte bu yaşadıkları sahneydi, inatçıydı, önfikirliydi ve kendisini kışkırtıyordu. Onun yari dayken Mitch kendisini tutamıyordu ve kadını da denetleyebildiği söylenemezdi.

Megan duygularını toplayıp ait oldukları yere kilitledi. İşte bu yüzden Mitch Holt'a âşık olamazdı. İşte kendisinin polislerle ilişki kurmama kuralını doğrulamıştı bir kere daha. Artık aralarında hiçbir şey kalmamıştı; ona verdiği her şey, paylaştığı her özel yanı kendi aleyhinde kullanılacaktı. Ama aralarında bu huzursuzluk olacaktı. Aynı odada her bulunuşlarında, birlikte çalışmak zorunda kaldıklarında.

Megan yalnızca işini düşünmeliydi. Bunu çok iyi biliyordun, O'Malley. Daha fazlasını elde edebileceğini de nerede çıkardın? Boğazındaki duygu düğümünü yuttu, kendini işine dönmeye zorladı.

"Paul'ün parmak izlerini almalıyız" dedi. "O kamyonet onundu, bir anahtarı hâlâ onda olabilir. Bu kadar zaman sonra kamyonette parmak izleri varsa bunu açıklaması gerekir. Onu sen buraya getir, Şef, yoksa ben getiririm."

Mitch kadının polis derisi içine bu kadar kolayca girmesine şaşmıştı. Onun çevresinde kendisini uzaklaştıran buzdan duvarların örüldüğünü görür gibiydi. Kendisini korumak ve Mitch'in pençeleriyle açtığı yaralan tımar etmek için. Mitch kendisi çıldırmış gibiyken, ona bağırarak tutup sarsmak isterken, onun böyle bir denetime sahip olmasına da kızıyordu.

"Bana emir vermeye kalkışma, O'Malley" diye uyardı.

Megan'ın bir kaşı havaya kalktı. "Ne yapacaksın yani. Basına beni çıplak gördüğünü mü söyleyeceksin?" Megan başını kaldırarak erkeğin yanından uzaklaştı. "Görevini yap, Şef, yoksa ben senin yerine yaparım."

Kadın, kriz odasından çıkıp kapıyı kapatırken, Mitch ağzını açmadı. Kendine hakim olmaya çalışarak odanın içinde dönmeye başladı.

Dönüp mesaj tahtasına baktı. Paul'ü o sapıkça mesajları yazarken göremiyordu. Anababaların sinirlerine hakim olamadıklarını, asla bağışlanamayacak günahlar işlediklerini bilirdi. Sonra oğlunu ölü yatarken gördüğünde neler hissettiğini düşündü. Her günü Kyle'ın kaç yaşında olacağını ve ne yapıyor olacağını düşünerek yaşamak. Küçük çocukları top peşinde ya da sokakta bisikletle giderken görmenin her seferinde kendisine nasıl ıstırap verdiğini düşündü. Kendi çocuğunun kendisinden alınması hâlâ içini kanattığı için, bir çocuğa isteyerek zarar verme fikrine alışamıyordu.

Kendini Paul Kirkwıood'un yerine koymanın çok kolay olduğunu düşünüyorum ve bunun bize maliyeti çok ağır olabilir.

Kolay mı? Hayır. Burada kolay doğru kelime değildi.

Mitch, Josh'un defterinin durduğu masaya doğru yürüdü. Kendisine bir zanlı gerekiyordu. Kirkwood'ları tanıyan biri, Josh'u tanıyan biri, bölgeyi bilen biri.

Sayfaları tek tek çevir: Hokey takımın kaptanı olmanın verdiği gurur, anababasının kavgalarına üzüntüsü. Babam kızgın. Annem üzgün. Ben... Aile sorunları Paul Kirkwood'u. kendi oğlunu çalan, arkasında günah ve cahillikten söz edilmiş notlar bırakan bir canavar yapmazdı.

Günah.

Mitch bir sayfa daha çevirdi ve dikkatle resimlere baktı, Josh'un Tanrı ve şeytan yorumu, din dersi hakkındaki fikirleri -çılgın yüzler ve aşağı çevrilmiş başparmaklar. Günah. Mitch hayalinde St. Elysius diyakozu Albert Fletcher'i Old Cedar Yolu'nun kenarında siyah parkasının başlığını kafasına geçirmiş olarak görüyordu.

SAAT 21:57 -34,4°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-48°C

Kathleen Casey, "Mükemmel bir dünyada Hannah azizelik için aday olurdu" dedi. Hemşire odasında bel vermiş bir sedir üzerinde oturuyordu, spor ayakkabılarını sarı, ahşap bir İskandinav sehpasının üzerine dayamıştı. Üzerinde yeşil ameliyathane forması ve beyaz bir laboratuar önlüğü vardı. Odanın öteki yanındaki televizyona bakarken ağzına soktuğu plastik iğne koruyucusunu emiyordu. "Bunu mükemmel bir dünya yapmak isteyenler parmak kaldırsın."

Megan, zamanında bol kıtıklı olan meşin koltuğa biraz daha gömüldü. Şimdi koltukta pek kıtık falan kaldığı söylenemezdi. Odada kendilerinden başka kimse yoktu. Açık kapının ötesinde hastane sessizdi. Ara sıra bir telefon çalıyor, hoparlörden bir çağrı yükseliyordu. Kodlu konuşmaları ve krizleriyle kent hastanelerinden çok farklı bir yerdi. Megan boş bir yatak bulup yatmayı düşündü. Şöyle esaslı bir Demerol iğnesi ve sonra sekiz on saatlik bir uyku. Alnını ovuşturarak içini çekti.

"Onunla çalışanların duyguları nedir?" diye sordu.

"Son dokuz polise söylediğim gibi bir hemşirenin hayal edeceği her şeydir o. Birlikte çalıştığımızda rüya görmediğimden emin olmak için sık sık kendimi çimdiklerim." Parlak kahverengi küçük gözlerinde çok başka bir deneyim görülüyordu. "On altı yıldır bu işteyim. Gençliğimi kendilerinden başka Tanrı olmayacağını iddia eden küstah doktorlar ve hastane müdürleri yanında geçirdim. Cennete gittiğimde onları orada görürsem kapıda giriş vizemin iptal edilmesini isterim."

"Öteki doktorlarla geçinir mi?"

"Hem de nasıl. Bir tek Dr. Craig Lomaz dışında. Hannah Acil Servis'in başına getirildiğinde içerlemişti. Her nedense kendisinin berbat bir doktor olduğu dikkatinden kaçmış olmalı.

"İçerledi de ne oldu?"

"Hepimizi surat asarak cezalandırdı. Hannah'nın otoritesine karşı çıktı." Kathleen, kafeinsiz Pepsi'sinden bir yudum aldı, sonra iğne kapağını dişleri arasına alıp ısırdı. ""Eğer Josh'u kaçıracak kadar kızgın olup olmadığını soruyorsan, hayır. Tiksindiricidir, deli değildir. Ayrıca o gece nöbetteydi.

"Ya hastalar?" diye sordu Megan. "Tedavisinin sonucundan memnun olmayan biri? Onu suçlayabilecek biri."

Kathleen düşünürken elini gür kızıl saçları arasından geçirdi. "Burası kente pek benzemez. Küçük kasabalarda yaşayan insanlar doktorlara dava açmazlar. Doktorlarına güvenirler ve her şeyin sonunun iyi gelmediğini ve bunun ille de birinin suçu olmadığı konusunda sağduyuya sahiptirler."

Ama Megan ısrarlıydı. "Ya ölen hastaların akrabaları? Çocuğunu kaybeden bir baba belki."

"Dur bakalım... Muellller'ler geçen sonbaharda çocuklarını kaybettiler. Çocuk getirildiğinde ölmüştü. Hannah çok çalıştı ama yapabileceği bir şey yoktu."

"Kızmışlar mıydı?"

"Hannah'ya hayır. Hannah üzerine düşenden fazlasını yapmıştı." Kadın biraz daha düşündü, kafasında bir liste yaptı. "Böyle bir şey yapabilecek bir insan tanımıyorum.

Hannah mükemmel bir doktordur. İnsanları bir avuç Valium'dan daha çabuk sakinleştirir. Ve hastanemizin kısıtlılığını da iyi bilir. Bir hastayı gerektiği takdirde daha büyük bir hastaneye göndermekten kaçınmaz." Kathleen ayaklarını sehpadan indirip altına aldı. "Kocası götürmediği için Doris Fletcher'i testler için Mayo Kliniği'ne götürdüğünü hatırlıyorum."

"Fletcher mi?" Megan doğruldu. "Albert Fletcher'le bir ilişkisi var mı?"

Kathleen gözlerini yuvarladı. "Deer Lake'in özel Kıyamet. Diyakozu. Dünya bir kızağa binmiş, hızla cehenneme doğru yol almakta. Kadın modası çuval ve kül olmalı. Evet, o Albert. Fletcher. Zavallı Doris'in talihsizliğine bak ki, adamla yobaz olmadan evlenmişti."

"Ve karısını testler için hastaneye götürmedi, ha?" diye Megan kulaklarına inanamayarak sordu.

Hemşire gözlerini yuvarladı. "Tanrı'nın kadını iyileştirmesini beklemeleri gerektiğini düşünüyordu. Bu arada Tanrı da ellerini havaya açıp, 'Size Mayo Kliniği'ni verdim, daha ne istiyorsunuz?' demekteydi. Zavallı Doris!"

"Fletcher, Dr. Garrison'un karısını kliniğe götürmesine nasıl tepki gösterdi?"

"Çok kızdı. Albert kadınların üste çıkmalarına tahammül edemez. Havva Anamız o haltı yediğinden beri bunun bedelini ödememiz gerektiğine inanır."

"Karısı neden öldü?"

"Bütün mide bağırsak sistemi altüst olmuştu, sonra da böbrekleri iflas etti. Çok acıklıydı. Kimse somut bir teşhis

koyamadı. Albert'in ona arsenik verdiğini söyledim ama hemşirelere kimse kulak asmaz ki."

Megan gülmeyince Kathleen yüzüne baktı. "Şaka ediyordum. Arsenik hakkında yani. Yalnızca bir şakaydı."

"Onu öldürmüş olabilir miydi?" diye sordu Megan.

Hemşirenin gözleri irileşti. Kaçları saçlarının başladığı çizgiye kadar kalktı. "Diyakoz on emirden birini çiğnesin, ha? Gökyüzü zifiri karanlık kesilir, dünya sarsılır sonra."

"Otopsi yapılmış mıydı?"

Kathleen kendini toparladı. İğne koruyucusunu küçük elleri içinde tekrar tekrar çevirdi. "Hayır. Mayo ısrar etti. Bir araştırma fonlarının olmadığı bir hastalığın olabilmesi fikrine tahammül edemiyorlardı. Ama Albert dini nedenler ileri sürerek bunu kabul etmedi."

Megan notlarına baktı. Günah hakkında mesajlar. Kişisel bir kan davası. Fletcher karısını zehirlemiş ve yakayı sıyırmış olsa bile işine karıştığı için Hannah'yı cezalandırmak isteyebilirdi. Eğer yeteri kadar kaçıksa. Josh'un kaybolduğu gece din dersi veriyordu ama bir kaçıklar ekibiyle karşı karşıya iseler o zaman bunun fazla bir önemi yoktu.

Kathleen sakin bir sesle, "Onun Josh'u kaçırdığını gerçekten düşünüyor olamazsın" dedi. "Bu işi Olie'nin yaptığına ve şimdi de cehennemde cayır cayır yanmakta olduğuna inanmak isterim."

Megan koltuktan kalktı. "Yandığını tahmin ederim ama herhalde yanında bir başkası için bir yer ayırmıştır. Onun kim olduğunu bulmak da benim görevim."

Arabasına atlayıp yola çıktığında bunun hafta sonu geldiğinde hâlâ kendi görevi olup olmayacağını düşünüyordu.

Büro politikasına lanetler yağdırıyordu. Buraya bir iş yapmaya gelmişti, o kadar basit işte. Ama içine düştükleri durumda basit diye bir şey yoktu. Hem de hepsinin - kendisinin, Mitch'in, Hannah'nın, Paul'ün, Deer Lakeliler'in ve dışardan Yardıma gelenlerin. Bir tek kötülük eylemi hepsinin yaşamlarını değiştirmişti. Josh'un kaçırılması bir etki ve tepki zinciri başlatmıştı. Yaşamları denetimlerinden çıkmıştı ve şimdi delinin atacağı adımlara bağlıydı.

Adam her kimse ve her neredeyse, bunu biliyor muydu acaba? Megan otomobilin ön camından soğuk gecenin gölgelerine bakarken belki o anda adamın bir sonraki adımını bunun hastalıklı oyununun gönülsüz oyuncularını nasıl etkileyeceğini düşünüp düşünmediğini merak etti.

Güçlülük. Bütün bunların anlamı buydu. Tanrıcılık oynamak gücü. İnsanları merhamet için yalvarıncaya kadar ezmek gücü. Herkesten daha akıllı olduğunu gösterme yarışı.

"Kurallarını bilen tek kişiysen oyunu kazanmak kolay" diye söylendi Megan. "Bize bir ipucu ver, hıyar herif. Yalnız bir tek boktan ipucu. Sonra neyin ne olduğunu görürüz."

Yakında. Bunun yakında olması gerekiyordu. Zamanın tükenmekte olduğunu hissediyordu. DePalma'nın ültimatomu başının üzerine düşmek üzere olan bir örstü sanki: Bir başarı.

Megan, St. E'nin bir blok batısında Simley Sokağı'na döndü, farları söndürdü, yarım blok daha gittikten sonra kaldırım kenarına çekti. Saat onda Simley Sokağı'nda hayalet bile yoktu. Kutu gibi evlerin sakinlerinin hepsi

televizyon haberlerini izlemekteydiler. Albert Fletcher dışında. Simley Sok 606 numaranın oturma odasında ışık yoktu. Aslında bir buçuk katlık evin hiçbir penceresinde ışık yoktu ya.

Altmış yaşındaki bir katolik diyakozu bir Çarşamba gecesi saat onu çeyrek geçe nerede olabilirdi? Kanı kızışmış bir dul kadınla keyifte mi? Megan bunu düşününce yüzünü buruşturdu

Karşıya geçip kararlı adımlarla kaldırımda yürüdü. Tanınmadığın yerde dikkati çekmemek için bütün yapacağın sanki bir amacın varmış gibi yürümekti. 606 numaranın araba yoluna girdi, garajın yan tarafına geçerek pencerelerinden bakacağı komşuların meraklı bakışlarından kurtuldu.

Çizmeleri altındaki kar, köpük gibi gacırdıyordu. Parkasının kumaşı bile soğuktan kaskatı kesilmişti. Her hareketinde biri gazete buruşturuyormuş gibi ses çıkıyordu. Cebinde fenerini aranırken bu dipfrizde kaldığı için kendisine lanetler yağdırdı. El becerisi isteyen işlerde eldiven kullanılmazdı -zaten soğuk dalgaları geldiğinde hırsızlıklardaki düşüşün nedeni de buydu.

Garajın yan kapısı kilitliydi. Megan ışığı eliyle örterek pencereye tutup içeri baktı. Camın buğulanmasını önlemek için soluğunu da tutmuştu. Garajdaki tek araç, branda bezinin altındaki markası belirsiz bir otomobildi. Yanındaki yer boştu. Garaj tertemiz ve derli topluydu. Yerde bir yağ damlası bile yoktu.

Megan dönüp arka kapı merdivenlerine doğru yürüdü. Pencerelerden içeri bakmak isterdi ama bütün perdeler çekilmişti. Bodrum pencereleri bile örtülüydü. Evin temeli

kalın ve şeffaf olmayan plastikle çevrelenmiş, sonra da soğuktan korunması için üzerine kar yığılmıştı.

Megan bir küfür savurarak zemin kat pencerelerinden birinin altında çömelip karları eliyle eşelemeye başladı. Eldivenlerinden birini çıkardı, cebinden çakısını çıkararak plastik örtüyü tutan çıtaların bir iki çivisini söktü. Plastik örtüyü çekerek feneri bodruma tuttu. Gördüğü yerler bir dans pisti kadar tertemizdi. Ne eski boya kutuları. Ne gazete yığınları. Ne eski giysilerle dolu kutular. Ne bir zindan. Ne küçük bir oğlan.

Megan yarı düşkırıklığı, yarı rahatlama bir duyguyla doğrulup feneri söndürdü. Tam o anda araba yolunda farların ışığı göründü.

"Tüh!"

Megan feneri ve çakıyı cebine sokarken aceleden keskin ucunu da avcuna batırmıştı. Bağırmamak için dudağını ısırırken sağlam eliyle karları yine naylonun üstüne attı. Otomatik garaj kapısı inmeye başlamıştı. Megan her iki eliyle karları bastırdı. Bir yandan da garaja bakıyordu. Fletcher kendisini görmeden içeri girmişti, ancak yan kapıdan evin arka kapısına yürüdüğü takdirde Megan hapı demekti.

Motor sustu. Megan eğilerek arka merdivenlere koştu evin arka tarafına geçmek isterken bir adamla çarpıştı.

Çığlığı eldivenli iri bir el tarafından bastırılmıştı. Bir kol çevresine sarıldı, kendisini bir erkek vücuduna yapıştırdı. Adam sonra dönerek kadını kendisiyle ev arasına sıkıştırdı, Megan çizmesinin burnunu adamın dizkapağına indirdi. Adam acıyla homurdandı ama kadına daha çok bastırdı.

"Kıpırdama!" diye fısıldadı. Tanıdık bir fısıltı.

Megan başlığının altından baktı. Gölgede olmalarına rağmen Mitch'i tanımıştı. Mitch elini kadının ağzından çekti.

Megan tek kelime söylemeden soluk almaya çalıştı. Soğuk hava ciğerlerine inen yumruktu sanki. İçine giren havayı bira olsun ısıtmak için eldivenli elini ağzına götürdü. Fletcher'ın arabasının kapısı çarpıldı. Ayak sesleri arka kapıya doğru yaklaşıyordu. Büyük bir olasılıkla milyon kere yaptığı gibi hiçbir şeye ve bu arada olmaması gereken ayak izlerine dikkat etmeden evine girecekti. İnsanları alışkanlıklarının esiriydi genelde, böyle gözlemlerde bulunmazlardı -eğer tetikte olmalarını gerektiren bir şeyleri yoksa.

Fletcher duraksadı. Megan onun karları eşelediği önünde durduğunu hayal edebiliyordu. Haydi, Albert. Kıpırda. Yürü. Lütfen. Adam ağır ağır yürüdü. Merdivenlerden Megan soluğunu tuttu. Merak mı etmişti? Yoksa verandanın öteki yanına mı bakıyordu? Gölgeler arasında ayak izleri seçebiliyor muydu?

Anahtar şakırtısı. Anahtarın kilitte dönmesi. Ağır kapının kapanması.

Megan tuttuğu soluğunu bıraktı. Adrenalin salgısı sona erince titremeye başlamıştı. Mitch'e bakarak "Burada ne arıyorsun" diye fısıldadı.

"Sen ne arıyorsun?"

"Bu tartışmayı kapalı bir yerde yapamaz mıyız?" dedi Megan. "Donuyorum."

SAAT 22:55 -34,4°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -48°C

Müşterilerin duvarlardaki güve yemiş doldurulmuş hayvanların durumunu göremeyecekleri kadar loş aydınlatılmış olan Mavi Kaz Meyhanesi pek kalabalık değildi. Kafasına başlık geçirmiş gibi saçları olan iriyarı bir kadın olan barmen tezgâhın ardında sigara içerken kirli bir bezle bira kupalarını kuruluyordu. Küçük gözleri ekmek hamurundaki üzüm taneleri gibi yüzünün etlerine gömülüydü. Televizyonda Cheers programını izliyordu. Barın önündeki tek müşterisi şnaps içen ve kendi kendine, Hubert Humphrey artık gittikten sonra Minnesota'nın politik yaşamının zavallığını anlatan, çürük dişli, yaşlı bir adamdı.

Mitch bilardo salonundan önceki son bölmeyi seçmişti. Böylece hem kapıyı hem de sokağa bakan camı görecekti. Eski huylar. Kahve ile bir kadeh Jack Daniels ısmarladı. Viski bir yudumda midesine indi. Megan, Kathleen Casey ile konuşmasını, Doris Fletcher'in esrarengiz ölümünü ve kocasının kendilerine karıştığı için Hannah Garrison'a kızmış olduğunu anlattı.

Megan viskisini kahvesine doldurmuş, üstüne de suni krema boşaltmıştı, içki sıcak ve sertti, içini ısıtıyor, ürpertisini alıyordu. Avcunu kestiği yerdeki kan kurumuş, üstüne eldivenin tüyleri yapışmıştı. Bir banttan başka bir şey gerekmezdi.

"İntikam almak için neden üç yıl beklesin?" diye sordu Mitch.

"Bilemem. Belki da planı geliştirmesi o kadar sürmüştür. Ya da aklını kaçırması."

"Josh'un kaybolduğu gece kilisede ders veriyordu."

"Ve karşımıza böylece yine o suçortağı çıkıyor." Megan içkisinden iri bir yudum aldı.

"Sen de Fletcher'in evindeydin, Şef. Neden.bana şeytanın avukatlığını yapıyorsun şimdi?"

"Hoşuma gittiği için."

"Doğal sapıklıkların bir yana, orada olman için bir neden bulunduğunu düşünmek zorundayım."

Mitch omuzlarını silkti. "Şöyle bir havayı kokluyordum. Fletcher kafayı kiliseyle bozmuştur. Notların üçünde günahtan söz ediliyor, Josh din dersini sevmezdi."

"Öğretmeni Fletcher olduktan sonra onu kim suçlayabilir

"Josh'un kaybolduğu gece Noogie'ye verdiği ifadeyi bir daha okudum," dedi Mitch. Masadaki sepetten bir fıstık aldı kabuğunu tek eliyle kırıp ağzına attı. "İfadede kuşku çekecek bir şey yok."

Yüzeyden bakıldığında Albert Fletcher hakkında dikkati çekecek hiçbir şey yoktu. Emekliydi, toplumun saygın bir üyesiydi. Pek çok kimse onu çocuk kaçıracak biri olarak göremezse de, birbirine uyan parçaların da sayısı az değildi. Fletcher'in kilisedeki görevleri kendisini çocuklarla bir araya getiriyordu. St. E'deki otoritesi çocuklarda ve yetişkinlerde güven doğuruyordu. Ve bu güvene ihanet edecek ilk insan o olmayacaktı.

"Olie'yi tanır mıydı?"

"Aynı çevrelerde dolaştıklarını sanmam ama araştıracağım. Sabaha onunla ben konuşacağım." Mitch, Fletcher'i o akşam merkeze götürmek isterdi ama işler öyle yürütülemezdi. Yalnızca bir içgüdü ve üç yıllık söylentilerle bir insanı tutuklayamazdı. Kimse onunla Josh'tan kilisedeki durumu dışında ilişkili olarak söz etmiş değildi. Kimse Fletcher'in evinde kuşkulu bir şeyler döndüğünü ihbar

etmiş değildi. Ama Mitch yine de o gece evi gözetlemesi için bir adam göndermişti.

Mitch cüzdanından bir iki dolar çıkararak masaya bıraktı. Megan da aynı şeyi yaptı. Barmen yerinden gelip ganimetlerini toplarken onlar da kapıya yürüdüler.

Dışarı çıktıkları anda soğuk neredeyse Megan'ı soluksuz bırakıyordu. Midesindeki viskinin varlığına rağmen dişleri takırdıyordu.

"Josh işi olmasaydı, kovulmayı isterdim sanırım" diye söylendi cebinden kontak anahtarlarını çıkarırken. "İnsanlar böyle yaşamak için yaratılmamışlardır."

"Ya sertleş ya da öl, O'Malley."

"Biraz daha sertleşecek olursam kurşunlar bana çarpıp sekecek" dedi Megan, Lumina'nın direksiyonuna geçerken. Deer Lake sokakları bomboştu. Tek açık yer Mavi Kaz'dı. Kendi otomobiline binip uzaklaşan erkeğin ardından bakarken içinde bir boşluk hissi duyuyordu, sanki gezegende kalan tek insan kendisiymiş gibi.

Yalnız kalmaktan daha kötü şeyler de vardı. Ancak Megan bir çocuğun kaybolduğu soğuk ve karanlık gecede, geleceği bir pamuk ipliğine bağlı olarak orada otururken bunların ne olduğunu düşünemiyordu.

GÜNLÜK GİRİŞİ

8. GÜN

Bugün ceketi buldular. Ne düşüneceklerini bilemiyorlar. Ne yöne döneceklerini bilemiyorlar, içine düştükleri paniğin kokusunu alıyoruz. Lezzetini damağımızda duyuyoruz- Bu bizi güldürüyor. Bir labirentteki fareler kadar belli ne yapacakları. Ne yont döneceklerini bilmedikleri için birbirlerine dönüyorlar ve bir ipucu umuduyla her yana el atıyorlar. Kaderin kendilerine vereceğini hakediyorlar. Tanrı'nın gazabı. Meslektaşlarının, komşularının, yabancıların gazabı. Suçluların ve budalaların başlarına gazap yağıyor.

Onlara bir şey verip de ne yapacaklarına baksak mı Yaşanan an dışında bütün senaryolar hazır. Onlara A'yı verirsek bu onları B'ye götürür mü? C'ye götürürse sonra ne olacak! D ya daE'ye mi? Sürpriz olmamalı bizim için. Biz bütün olasılıkları hesapladık Sonuçta biz yenilmez kalacağız ve onlar da bunu anlayacaklar Oyun bizim olacak. Acı ve ıstırap da onların. Kusursuz bir cürmün başlarına geleni haketmiş kurbanları.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

9. GÜN

SAAT 08:00 -30,5°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -46°C

Güneşsiz bir sabahın kurşuni ışığında arama yeniden başladı. Vali, Milli Muhafızlar'dan soğuk hava malzemesi vermişti ve eski itfaiye binasının ardında duran iki askeri kamyondan ihtiyacı olan gönüllülere kutup eldivenleri ve kayak maskeleri dağıtılıyordu.

Josh'un ceketinin bulunmasıyla kasabadaki panik düzeyi iyice artmıştı. Brifing odasında yardıma hazır bekleyen gönüllülerin sayısı her zamankinden fazlaydı. Bunlar öfkeli, dehşet içinde ve beklemekten bıkmış insanlardı. Kasabalarını ve yaşamlarını geri istiyorlardı ve yalnızca kararlılığın galip gelebileceğine inanmak istiyorlardı.

Mitch, Explorer'ında, oturduğu yerde araştırma ekiplerinin ve köpeklerin dağılmasını seyrediyordu. Pek çok olayın kendine özgü bir temposu vardı, işler gelişip de ipuçları geldikçe, kanıtlar elde edildikçe hızlanan bir tempo. Oysa bunda tempo diye bir şey yoktu ve hissettiği tek şey işlerin kötüye gittiğiydi. Bu labirente daldıkça yollarını o kadar çok kaybediyorlardı.

Belki de iki kişiydiler. Belki Olie onlardan biriydi. Belki de değildi. Belki Paul işe karışmıştı. Ama nasıl ve neden? Belki Albert Fletcher zanlılardan biriydi. Belki de deliydi. Olie'yi anıyor muydu, yoksa Olie'nin suçortağı kendilerinin akıllarına bile gelmemiş biri miydi? Bir suçortağı var mıydı?

Minneapolis K-9 mangasından iriyarı bir çavuş Alman çoban köpeğini sazların arasına soktu. Köpek bir kenara

atladı kuyruğunu sallayarak burnunu karlara daldırdı. Üniformalı memurlar gönüllüleri köpeğin önünden uzaklaştırdılar Mitch'in kalp atışları hızlandı. Köpek bir koku almış gibiydi Önce evlerden uzaklaşarak güneye koştu, kar arabaları yolundan geçti, kasabanın doğusuna paralel olan Değirmen Yolu'na girdi. Orada durup erken gelen kışın göstergesi olan hasadı yapılmamış mısır tarlalarına doğru baktı.

Kokuyu kaybetmişti. Kendilerine uzatılan bütün diğer umut kırıntıları gibi bu da ellerinden alınmıştı. Mitch otomobili vitese takıp yarım mil ilerdeki Albert Fletcher'ın evine doğru sürdü.

Fletcher'in evi gün ışığında insanda hiçbir hoş duygu uyandırmayan bir buçuk katlı, ciddi görünüşlü gri boyalı bir mekândı. Noel mevsiminden herhangi bir süs kalmış değildi, Albert'in gösterişten kaçındığı anlaşılıyordu. Mitch kilisenin yortuda süslenmesi konusunda bir gürültü çıktığını hatırladı. Kadınlar derneği kiliseyi süslemek istemiş, diyakoz karşı çıkmıştı. Mitch o zaman bu olaya pek önem vermemişti. Pazar sabahlarını kızının ve kayınpederinin yanında Lüteryen kilisesinde geçirir ve vaazlarda bir isyan eylemi olarak kafasından hesap işlemleri yapardı.

Mitch zili çalıp ayak seslerini bekledi. Ama herhangi bir ayak sesi duyulmadı. Kapalı perdelerden dışarı sızan bir ışık da yoktu. Zile bir daha bastı, biraz ısınmak için topuklarının üzerinde sıçradı. Kulaklıkları bir kerpeten gibi sıkıyordu başını. Parkasının başlığı vücut ısısının tepesinden çıkmasını önlüyordu.

Kapıyı açan olmadı. Bu da doğaldı, evde bir tek Albert yaşardı çünkü. Bayan Fletcher ölmüştü ve diyakozun kimseyle romantik bir ilişkiye girdiği duyulmamıştı.

Buckland Peynircilik'in murakıbı olarak başarılı bir mesleği vardı ve varlıklı bir insandı ama hanımlar her nedense ona pek talip olmuyordu.

Doris'in her gün biraz eriyerek ölüme yaklaşmasının bunda etkisi olabilir, diye düşündü Mitch garaja doğru yürürken. Bildiği kadarıyla karısının hastalığı ve sonra da ölümü için kimse Albert'ten kuşkulanmamıştı.

Pencereden görebildiği kadarıyla garaj tertemizdi. Kapılar kilitliydi. İçerdeki tek araba üzerini toz kaplamış bir brandanın altındaydı ve yıllardır el sürülmemiş gibi duruyordu. Duvar boyunca bahçe aletleri düzenle sıralanmıştı. Tezgâhın üzerindeki tahtaya pensler, tornavidalar, çekiçler düzenle dizilmişti.

Mitch cebindeki kimyasal el ısıtıcı paketleri kavrayarak bodrum penceresinden bakmak için evin yan tarafına yürüdü.

Megan'ın bir gece önce orada az daha yakalanacağını düşündüğünde öfkesini tutamıyordu. Ya Fletcher deliyse? Ya onu orada yalnız bulsaydı?

Mitch evin bodrum pencerelerini örten naylon örtüye baktı.

Çiviler yeniden çakılmıştı.

Mitch kiliseye girince Peder Tom'u on beş yirmi kadınla birlikte diz çökmüş dua ederken buldu. Bir kenarda mumların alevleri titreyerek yükselirken, havayı eriyen balmumunun o yoğun vanilya kokusu sarmıştı. Mumların yanındaki duvarda din dersleri öğrencileri kendi yaptıkları posterleri asmışlardı. Düz beyaz kâğıtlara renkli kalemlere yazılı mesajlar: Tanrım, Josh güvenlikte olsun, Tanrım lütfen Josh'u evine gönder. Mumboyayla çizilmiş melek, çocuk ve polis resimleri.

Bütün gözler papazın bulunduğu sıranın önünde duraksayan Mitch'e çevrilmişti. Hepsi de ona veremediği haberleri duymak için bakıyorlardı. Peder Tom kalkıp sıranın kenarından koridora çıktı. Duayı yöneten kişi onsuz devam etti.

"Kutsal Meryem Anamız. Tanrı seninledir.."

"Bir haber var mı?" diye bir tel kadar gergin bir sesle Peder Tom fısıldadı. Mitch başını sallarken tuttuğu soluğunu bıraktı.

"Bir iki soru sormak istiyorum" dedi Mitch. "Odama gidelim."

Peder Tom öne geçti, mihrabın önünde diz çöktükten sonra yürüdü. Odasında Mitch'e oturmasını işaret edip kapıyı kapadı. Siyah kazağının altından dimdik çıkan papaz yakasıyla tam bir din adamına benziyordu. Tarak izleri saçlarını bile düzen altına almaya çalıştığını gösterirken, tepesindeki teller meydan okurcasına dikilmişti. Arkasındaki duvardaki yağlı boya tablodan Papa, sanki papaz yakası kendisini kandırmamış gibi, kuşkulu bir gözle bakmaktaydı.

Mitch boğazını göstererek, "Hayrola?" dedi. "Piskopos mu geliyor yoksa?"

Tom McCoy saf bir ifadeyle baktı polisin yüzüne. "Tanrı ile yaptığımız o küçük anlaşmalardan biri. Eğer Josh'u bize geri verirse daha iyi bir papaz olmaya çalışacağım."

Mitch bu kararın altında başka bir neden olduğunu hissetti ama ısrar etmedi. Peder Tom'u kendisiyle golf oynayacak kadar iyi tanırdı ama dini merdivende kendisinden birkaç basamak yukarda olan birine günah çıkartacak kadar değil.

"Ne yazık ki onu kaçıranın Tanrı olduğuna inanmıyorum" dedi. "Dün gece yanından ayrıldığında Hannah nasıldı?"

Papaz kaşlarını çatarak masası üstünde duran Game Boy'a baktı. "Elinden geleni yapıyor. Çaresizlik hissediyor ki, bu pek alıştığı bir duygu değildir."

"Paul de ona yardımcı olmuyor."

Peder Tom'un çenesi kasıldı. "Hayır, olmuyor." Derin bir soluk alarak başını kaldırdı, bakışları Mitch'in sol omzundan ileri yöneldi. "Hannah'ya haber dergilerinden birinin röportaj isteğini kabul etmesini söyledim. Hikâyesini başka annelere yardımcı olacak biçimde anlatırsa, bu işin başka birinin başına gelmesini önleyebilirse, bunun kendisine yararlı olacağını düşünmüştüm. En iyi bildiği davranış başkasına yardımcı olmaktır nasıl olsa."

"Belki" diye mırıldanan Mitch kendi yardımcı/koruyucu rolünü ve krizinden sonra ondan nasıl uzaklaştığını düşündü.

"Bazı soruların olduğunu söylemiştin?"

"Albert Fletcher buralarda mı?"

Peder Tom'un kaşları çatıldı. Çenesini içeri çekip arkasına yaslandı. "Şu anda yok, yan binada sanırım. Neden?"

Mitch o ifadesiz dedektif yüzüyle baktı papaza. "Onunla bir iki şey konusunda konuşmak istiyorum."

"Josh'la ilgili mi?"

"Bunu neden sordun ki?"

Peder Tom'un kahkahasında neşeden eser yoktu. "Bu küçük konuşmayı daha önce de yapmıştık sanırım. Josh Albert'in sınıfındaydı. Bu Albert'i otomatik olarak kuşkulular arasına sokar, değil mi?"

"Fletcher, Josh'un kaybolduğu gece sınıfta ders veriyordu. Neden? Onun bunu yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Albert tanıdığım en dindar insanlardan biridir" dedi Tom. "Papazevine kablolu televizyon çektirdim diye benim cehennemlik olduğumu düşündüğüne eminim. Hayır." Başını salladı. "Albert dini olsun, hukuki olsun hiçbir yasayı çiğnemez."

"Onu ne kadardır tanıyorsun?"

"Üç yıl oldu."

"Karısının hastalığı sırasında burada mıydın?"

"Hayır, karısı doksan bir yılının Ocak ayında ölmüş galiba, ben o Mart'ta geldim. Ölümden sonra kendini kiliseye girmesinden kadına çok yakın olduğu izlenimini edinmiştim.

"Kendini verişinin büyüklüğüne bakılırsa dolduracak çok geniş bir boşluğu olmalıydı."

Ya da zaten kiliseye âşıktı ve saplantısını tüm varlığıyla yürütebilmek için kadının ortadan kalkmasını istemişti. Ama Mitch bu kuramı kendisine sakladı.

"Karısına sevgisini göstermek için çok garip yolları vardı" dedi. "Hastalığı için tedavi aramak istemediğini herkes biliyordu. Onu dua gücüyle iyileştirmek istiyormuş ve Hannah araya girdiğinde hiç memnun olmamış."

Peder Tom'un ağzı kaygıyla dikildi. "Mitch, yani sen..."

"Hiçbir şey ima etmiyorum." Mitch koltuktan kalkıp ellerini havaya kaldırdı. "Yalnızca bulanık suda balık avlamaya çalışıyorum. Tavaya uygun bir şey yakalayana kadar pek çoğunu suya geri atacağım. Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Peder."

Mitch kapıya doğru giderken döndü. "Fletcher iyi bir papaz olur muydu?"

Peder Tom hiç duraklamadı. "Hayır. Bu işte İncil'i ve kilise dogmalarını ezberlemekten çok daha başka işler de vardır."

"Onda eksik olan ne peki?"

Papaz bir an düşündü. "Merhamet" dedi.

Mitch mağara gibi odaları ve koyu renk ahşap işleriyle eski Victoria tipi evlerin düşkünü olmamıştı. St. Elysius papazevide bunun istisnası değildi. Kablolu televizyonun arkasındaki duvarda fotoğrafı asılı duran Norte Dame futbol takımının tümünü alacak kadar büyüktü.

Mitch önce birinci katı dolaştı, Albert Fletcher'e seslendi ama bir karşılık alamadı.

"Bay Fletcher?" diye seslendi.

Bodrum kapısı açıldı ve Albert Fletcher karanlıktan içeri girdi. Zayıflığı ve yüzünün solukluğuyla orada tutsak tutulmuş gibiydi. Kara gömleği bir tel askılık kadar ince ve keskin omuzlarına asılı duruyordu. Yakasından dışarı siyah bir balıkçı kazağı yakası çıkmıştı, Mitch'e bakan gözlerde ateş gibi bir pırıltı vardı ama parlaklıklarının kaynağını saklıyor gibiydiler.

"Bay Fletcher?" Mitch elini uzattı. "Mitch Holt, polis şefi. Bugün nasılsınız bakalım?"

Fletcher, bu tür bir sohbet sanki kişisel inançlarına aykırıymış gibi dönüp bodrum kapısını kapadı.

"Ben polisle birkaç kere konuştum."

"Görüşmeleri tekrarlamak normal bir durumdur. Yeni sorular ortaya çıkar. İlk polis gittikten sonra insanlar bir şeyler hatırlarlar. Herhangi bir şeyi kaçırmak istemiyoruz."

Mitch tezgâha dayanıp ayaklarını birbiri üstüne attı. "Bir iskemleye oturursanız daha rahat edersiniz."

Ancak anlaşılan rahatlık da günahtı. Fletcher, bir iskemle bulmak için bir çaba göstermedi. Uzun, kemikli ellerini önünde kavuşturarak bodruma inişinin kanıtlarını gösterdi. Kirden kararmış ellerine bakarak kaşlarını çattı. "Depo odasındaki öteberiye bakıyordum. Çok uzun yıllardır orada öylece yatıyorlar."

Mitch yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek doğruldu. "Böyle büyük bir binanın altındaki bodrum da epey geniş olmalı. Bir bakabilir miydim? Bu eski Victoria tipi evlere bayılırım."

Fletcher kapıyı açmadan önce bir an duraksadı. Sonra bir kere daha indi St. Elysius'un papazevinin altına. Mitch küf kokusuna yüzünü buruşturarak adamı izledi.

Bodrum tam da beklediği gibiydi: Eski tuğlalardan ve artmış çimentodan bölmeli bir mağara. Örümcek ağı kaplı kirişler. Yetersiz ışık veren çıplak ampuller. Mutfağın altındaki odada su kazanı, kalorifer kazanı, sigorta kutusu ve antika bir dolap tipi buzluk vardı. Bir sonraki bölmede de atılmış eşyalar. Eski bisikletler, belki yüz adet eski

portatif iskemle, bir dizi portatif masa, kroket oyunu öteberisiyle dolu paslı tel arabalar bambu balık oltalarından bir orman.

Fletcher'in kendisini soktuğu oda, kilise başlarında insan saçı olduğu ve Kutsal Aile'nin şaşırtıcı derecede Anglosakson olduğu günlerden kalma heykellerle doluydu. Küf tutmuş ve kolları, bacakları ve yüzleri çatlamış, kırılmış heykeller, görmeyen gözlerle karanlığa bakıyorlardı. Açık bir su borusuna asılı bir çubuk üstünde askılıkları üzerinde çürüyen çeşitli papaz giysileri modadaki değişikliğin kanıtıydı. Üç duvarda yerden tavana kadar yükselen raflarda kilisenin eski kayıt defterleri ve eski fotoğraflarla dolu kutular sıralanmıştı. Çürüyen kitaplardan tatlı bir koku yayılıyordu.

Albert Fletcher, geçmişin inançlı kuşaklarının unutulmuş bu eşyası arasında çok rahat görünüyordu. "Bir envanter çıkarıyorum" dedi. "Eski defterleri ve kayıtları da doğru dürüst korumak için buradan çıkarıyorum."

Mitch'in kaşı havalandı. "Diyakoz ve öğretmen olarak işlerinizin üstüne bir de bu, ha? Josh'un din dersi öğretmeni olduğunuzu biliyorum, papaz yardımcılığı yapan çocukları da siz yetiştiriyormuşsunuz. Doğrusu zamanınızı vermekte çok cömertsiniz."

"Benim hayatım kilisenindir." Fletcher sanki her ar dizüstü çöküp duaya hazırmış gibi ellerini yine önünde kavuşturdu. "Diğer her şey ondan sonra gelir."

"Çok takdir edilecek bir şey" diye mırıldandı Mitch. "Bay Fletcher, acaba son haftalarda Josh'un davranışlarında herhangi değişiklik farketmiş miydiniz?"

Fletcher gözlerini kırptı, içinde sanki bir düğme çevrilin gibi parıltı söndü. "Hayır" diyerek ince ağzını sıkı sıkı

kapadı.

"Olağandışı bir sakinliği var mıydı ya da bir sorunda kendini rahatsız eden birinden söz etmiş miydi?"

"Şef Holt, çocuklar bana bilgi almak için gelirler, günah çıkartmak için Peder McCoy'a giderler."

Mitch başını salladı. İlgilenmiş gibi görünerek bir kupayı elledi, eski bir bakır bağış kabına parmağını sürttü. "Sizin Josh hakkında kişisel gözlemleriniz nedir? İyi bir çocuk muydu, sürekli yaramazlık yapan biri miydi, nasıldı yani?"

"Genelde gayet terbiyelidir. Günümüz çocukları her ne kadar saygıdan ve disiplinden yoksunlarsa da..."

"Dr. Garrison'un oğludur biliyorsunuz." Mitch üzerinde NORMAN PATTERSON'UN ANISINA 1962 yazılı bir vaftiz leğenine dokundu. "Dr. Garrison'u tanıyorsunuz, değil mi?"

"Kim olduğunu biliyorum."

"Karınızın doktoruydu galiba?" Mitch, Fletcher'in göstereceği tepkiyi gözlüyordu.

Gözler hafifçe kasıldı. "Doris zaman zaman ona giderdi."

"Dr. Garrison'un test yaptırtmak üzere karınızı Mayo Kliniği'ne götürdüğünü duydum. Bu da onun kendi görevinin ötesinde bir hizmetti, değil mi?"

Fletcher bir şey söylemedi. Mitch o kaskatı gövdenin öfke titreşimleri yaydığını hissedebiliyordu.

"Dr. Garrison takdir edilmesi gereken bir kadın" diye sürdürdü. "Yaşamını insanları kurtarmaya ve onlara

yardıma adamış. Bu kadar iyi birinin böyle bir şeyle karşılaşması bir facia doğrusu."

Adamın ağzı ekşi bir düğüm halinde büzüldü. "Tanrı'yı sorgulamak bize düşmez."

"Biz bir deli arıyoruz, Bay Fletcher. Onun Tanrı'nın işini yapıyor olduğunu düşünmek istemem."

Albert Fletcher yine bir şey söylemedi. Sempati gösterisinde bulunma zahmetine bile girmedi. Bir Meryem Ana heykeli önünde duruyordu ve Meryem Ana sanki kutsamaya mı yoksa bir karate darbesi mi indirmeye karar verememiş gibi elini başına doğru uzatmıştı. Mitch bu ikincisi olsaydı sevinirdi, Albert Fletcher bu kadar dindar biri olmasına rağmen popüler hıristiyanlık erdemlerinden çok uzak biri olarak görünüyordu. Peder Tom onda merhamet eksikliğinden söz etmişti. Mitch ise ruhu var mı acaba diye merak ediyordu.

"Olie Swain'e olanlar çok feci değil mi?" dedi. "Kendini öldürmeseydi belki de bu karabasanı sona erdirebilirdi. Olie'yi tanır mıydınız?"

"Hayır."

"Eh, hiç olmazsa öteki dünyada huzur bulacağını umalım."

"İntihar büyük günahtır" dedi Fletcher. Ellerini sıkmaktan parmakları bembeyaz kesilmişti. "Doğruca cehenneme gitti."

"Eh, onu hak ettiğini umalım öyleyse. Beni gezdirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Çok... aydınlatıcı oldu."

Mitch depodan çıkıp merdivene yöneldi. Fletcher kaderin gölgesi gibi izliyordu kendisini. Mitch bir eliyle merdiven tırabzanına tutunup adama döndü.

"Son bir şey daha var. Dün gece sizin evinizin oralarda birinin dolaştığı hakkında bir ihbar aldık. Siz kuşkulu bir şey görmüş müydünüz acaba?"

"Hayır" dedi Fletcher. "Ben eve saat ondan sonra geldim ve gelir gelmez de yattım."

"Ondan sonra, ha? Böyle soğuk bir gece için epey geç bir saat. Özel biriyle miydiniz?"

"Meryem Ana'yla" dedi Fletcher. "Dua ediyordum." Mitch otomobiline yürürken Fletcher'in bu itirafının içini rahatlatacağı yerde neden garip bir duygu verdiğini merak ediyordu.

SAAT 11:00 -28,8°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-43,2°C

Cahillik masumluk değil GÜNAHtır

Küçük bir GÜNAHtan doğan küçük bir kederim vardı

İçimden bir şey

Durmadan ağlıyor GÜNAHım için

Megan, Mitch'in kriz odasının uzun duvarına iğnelediği zaman çizelgesi önünde yürürken mesajlar beyninin içinde durmadan tekrarlanıyordu. Odanın ucunda özgün kâğıtlardaki mesajlar beyaz tahtanın üzerine kırmızı mürekkeple yazılıydı. Acil kırmızısı. Kan kırmızısı.

Zaman çizelgesine bakarak bir anahtar, birkaç yüz kere baktıkları zamanlarda kaçırdıkları bir şey arıyordu. Kendilerine bir ad verecek bir şey. Orada bir yerdeydi mutlaka. Olayı çözmeye yakın olduklarına, yalnızca görmeye ihtiyaç duyduklarını görmediklerine, bir tek bilgi parçacığıyla bütün kapıları açıp Josh'a ulaşacaklarına inanmak istiyordu.

Cahillik ve günah. Bu sözcüklerde üstünlük ve dindarlık vardı. Albert Fletcher'in Hannah'ya hıncı vardı. Üç yıllık bir hınç. İntikam soğuk yenmesi gereken bir yemektir. Bu duvardaki alıntılardan biri değildi ama pekâlâ olabilir ve uygun da düşerdi.

Öfke nöbetleri ve sırlarıyla Paul Kirkwood vardı. Onlara kamyonetten sözetmemişti. Başka ne saklıyor olabilirdi? Televizyon kameraları önünde kurban rolünü oynamış, sonra öfke ve horgörüyle kendi karısına saldırmıştı. Öfkesi oğluna da yönelmiş olabilir miydi? Neden? Onu böyle bir şey yapmaya iten ne olabilirdi? Josh'u kaçırmak ve sonra yaslı baba rolünü oynamak için taş kadar sert ve karanlık bir ruh gerekliydi. Ama Megan böyle şeylerin olduğunu bilirdi. Kendini neredeyse bedenen hasta edecek ayrıntılarla dolu başka vakaların raporlarını okumuştu. Anababalar çocuklarına en iğrenç şeyleri yaparlar, sonra da izlerini yasla örterlerdi.

Kirkwood, o gün gelip parmak izlerini vermeli, onlar di bunu kamyonetteki izlerle karşılaştırmalıydılar. Adamın kopartacağı kıyameti düşününce Megan’ın midesi altüst

oluyordu. Adam eğer basın karşısında suçlanan masum rolünü oynamaya kalkışırsa kopacak gürültüde armalar ve meslekler yanısıra kendisininki güme giderdi.

Cahillik, ve günah. Kafasında bu iki sözcük zonklayan Megan, zaman çizelgesinde geriye doğru, en önemli ayrıntılar kırmızı, sıradan olanlar mavi mürekkeple olduğu halde ağır ağır başa yürüdü. Ceketin bulunması. Olie'nin intiharı. Olie'nin tutuklanması ve sorgusu. Hannah'ya telefon. Çantanın bulunması, Josh'un kaybolduğunun bildirilmesi.

Çizginin öteki ucunda durdu.

Birinci Gün.

17:30 -Josh hokey antrenmanından çıkıyor.

17:45 -Hastane telefon edip Hannah'nın gecikeceğini bildiriyor.

17:45 - Beth Hiatt pistin önünden Brian Hiatt'ı alıyor. Josh' en son gören Brian.

18:00 - 19:00 ' Bu saatler arasında Helen Black çocuğun pistin önünde açık renkli bir kamyonete bindiğini görüyor.

19:00 - A. Fletcher'in kilisede verdiği derse Josh gelmiyor.

19:00 - Hannah, Paul'ü işinden arıyor. Yanıt yok. Mesaj bırakıyor.

19:45 - Hannah, Josh'un kaybolduğunu bildiriyor.

20:30- Buz pistinde Olie Swain sorguya çekiliyor. Hastaneden Hannah'nın geç kalacağını bildiren telefona o çıkmamış. M

20:45 - Josh'un çantası bir notla birlikte buz pistinin arazisinde bulunuyor: Bir çocuk kayboluyor, cahillik masumluk değil GÜNAHtır.

Olayı bir tarifeye indirgemişlerdi. Ellerinde olmayan şey suçlunun yol planıydı. Josh Kirkwood'u kaçırmaya ilk kez ne zaman hangi günde karar vermişti? O gün ne yapmıştı? Kiminle görüşmüş, kiminle konuşmuştu? Ona kim engel olabilirdi? Bir dükkânda önündeki adam, elli piyango bileti almaya karar verip de kuyruğu on dakika fazladan bekletmiş olsaydı Josh bugün aralarında mı olacaktı?

Zamanlama her şeydir.

Ve cahillik masumluk değil günahtır.

Gerilim şakaklarını bir maşa gibi kavramış sıkıyordu.

"Bulacağım" diye söylendi. "Bulacağım ve seni kıskıvrak enseleyeceğim."

Kapı sertçe vuruldu, ardından Natalie içeri girdi. Sol kolunun altında bir tomar kâğıt ve dosya, sağ elinde dumanı tüten bir kahve kupası vardı. Kırmızı çerçeveli gözlüklerinin ardında gözleri kızarmış ve kanlanmıştı. Megan bu olayda uyumayanın bir tek kendisi olmadığını bir daha hatırladı.

"Kız, sana kahve gerek" diyen Natalie kupayı masanın üstüne bıraktı.

Megan kupayı kaldırıp kokuyu içine çekti. "Mümkün olsa da damardan alsam. Teşekkür ederim, Nat."

"Telefonumun durmadan çalmasına bakılırsa bulabildiğin her arkadaşa ihtiyacım vardır sanırım" diyen kadın, krom ve plastik iskemlelerden birine oturdu. Televizyoncular,

seninle şefin odasında çılgınca şeyler yaptığınızı gösteren kanıt gösterirsem bana büyük paralar verecekler."

Megan gözlerini kapayarak inledi, kadının yanına oturdu.

"Onlara kirli paralarını gidip Gönüllü Merkezi'ne vermelerini söyledim. İnsanların kapalı kapılarının ardında ne beni ilgilendirir ne de onları."

"Amin."

"Aslında Mitch'in kendini mutlu edecek birini bulmaya çalışmasını görmek isterim Buraya geldiğinden beri hepimiz ona uygun birini bulmaya çalışıyoruz ya."

"Desteğine teşekkür ederim" dedi Megan. "Ama o birinin ben olduğumu sanmıyorum. Biz günün yarısını birbirimizin boğazını sıkmakla geçiriyoruz."

"Ve diğer yarısında da bambaşka bir işle meşgulsünüz. Bana aşkmış gibi geliyor." Natalie bir nezle teşhisi koymuş gibi soğukkanlıydı.

Megan durumun bu kadar şeffaf olduğunu düşünmek istemedi. Hiçbir zaman o kadar şeffaf değildi. Birini sevmek kadar basit değildi. O kişinin de seni sevmesi gerekirdi.

"Eh, bu olayın gidişiyle ben burada bavullarımı açacak kadar kalamayacağım sanırım."

Natalie başını salladı. "Tanrı'ya dua ediyorum, sonra küfrediyorum, ardından yine duaya başlıyorum. Ben bir mucize istiyorum ve bunu şimdi istiyorum." Yumruğunu masaya indirdi.

"Ben bir ipucuna fitim. Mitch geldi mi?"

"Hayır, ama Profesör Priest seni arıyor. İçeri göndereyim mi?"

Megan zaman çizelgesi, mesajları, üzerinde adlar ve yanlarında soru işaretleri yazılı tahtasıyla odaya bakındı. Sivil birinin gireceği yer değildi ama belki de öyle içeri girecek ve bütün olayı analiz edebilecek Christopher Priest gibi bir bilgisayar beynine ihtiyaçları vardı. İlk kez olaya giren biri -yeni bir ajan gibi.

"Hayır" diyerek ayağa kalktı. "Onu kendi odamda görürüm. Teşekkürler, Natalie."

"Dava için her şey feda olsun. Ve sakın Mitch'i dans listenden henüz silme. İyi bir adamdır... ve sen de fena değilsin. İdare edersin."

Profesör Megan'ın Olie'nin bilgisayarındaki tuzakları anlatışını gözlerini iri açmış, dikkatle dinliyordu. Siyah ceketini çıkarmıştı, üstünde kurutucuya atmış olduğu belli olan mavi bir Shetland kazak vardı. Kazağın kollarını neredeyse dirseklerine varacak kadar çekmiş, altındaki beyaz gömlek ortaya çıkmıştı.

Megan olayın terle ve ağır polis çalışmasıyla değil de kalem gibi ince boyunlu bir bilgisayar delisi tarafından çözülebilmesi olasılığı karşısında biraz huzursuzdu. Ancak nasıl çözülürse çözülsün Josh'u geri almak için her şeye razıydı. Eğer bunun için medyum gerekirse kristal kürelerin parasını cebinden bile öderdi.

"Olie'nin Harris'te bilgisayar kurslarına dinleyici olarak katıldığını öğrendim" dedi. "Bizim bilgisayarına yerleştirdiği tuzakları aşmamızda yardımcı olabileceğinizi umuyoruz. Eğer o bilgisayarlarda ne gibi bilgiler sakladığını bilirsek belki de Josh'un kaçırılmasındaki rolü hakkında bir ipucu elde edebiliriz."

"Her türlü yardıma hazırım, Ajan O'Malley. Ama Olie'nin böyle bir şeye karıştığına inanmak doğrusu çok güç. Böyle bir belirti sergilememişti... yani demek istediğim sınıfta çok çalışır, kimseyi rahatsız etmezdi... aklımın ucundan bile geçmezdi..."

"Doğru ama John Wayne Gacy'nin de palyaço kılığında hastanede yatan çocukları ziyarete gittiğini unutmayın."

"İnsanların kalbinde ne kötülükler yattığını kim bilebilir ki?" dedi profesör kendi kendine konuşur gibi.

"Eğer bakmakla anlayabilseydik cezaevleri dolup taşardı ye sokaklar güvenli olurdu" dedi Megan. "Olie'nin o kadar bilgisayarla ne yaptığı konusunda bir fikriniz var mı?"

"Onları kurcalamayı severdi. Bellekleri artırır, yeni parçalar takar, çeşitli işlevler için kendi programlarını yazardı. Bana dersleri dinlemek istediğini söylemeye geldiğinde elinde eski bir Tandy vardı. Kelime işlem dışında pek bir işe yaramazdı. Ona ucuza, hatta bedavaya nereden bilgisayar bulacağını öğrettim. Ondan sonra da bu hobisi sanırım."

"Eğer şansımız varsa bu hobisi bizi Josh'a götürür. Hatta bir suçortağı olup olmadığını bile öğrenebiliriz belki, ama her şeyden önce o bilgisayarlara girmemiz gerek."

"Dediğim gibi size elimden gelen yardımı yaparım, Ajan O'Malley." Priest oturduğu yerden kalkıp karnının üstüne çıkmış kazağını aşağı doğru çekiştirdi. "Söz veremem ama elimden geleni yapacağım."

"Anlıyorum. Bu konuda bir kaygım yok zaten."

"İyi."

Megan adamla tokalaşmak için elini uzattı ama teması sağlayamadı. Kapı açıldı, Mitch içeri girdi.

Taş kadar sert bir sesle, "Paul geliyor" dedi. "Ve yanında maiyetini de getirmiş."

OTUZUNCU BÖLÜM

9. GÜN

SAAT 11:57 -28,8°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -43,2°C

Kalabalık, City Center'in holünde toplanmıştı. Televizyon ışık ve kameralarından oluşan bir halka. Gönüllü Merkezi'nden öfkeli ve şaşkın insanlar, yazılı basın muhabirleri, rakip televizyon şirketlerinin kıskançlıktan gözleri parlayan muhabirleri. Ve ortada kısa siyah eteği, siyah çorapları ve kırmızı ceketiyle Paige Price.

Bu City Center sirkinin başlıca gösterisi kuşkusuz Paul Kirkwood'du. Mitch kendisini Ryan'ın barında kıstırıp da parmak izlerinin alınması için gelmek zorunda olduğunu söylediğinde çılgına dönmüştü. Bütün bunlar o O'Malley orospusunun marifetiydi. Ona bunu ödetecekti. Kendisinin böyle küçültülmesinin ve kuşkulanılmasının bedelini o da Mitch de ödeyecekti. Paul sempati, kaygı ve merhamet nesnesi olmalıydı. Oysa isimdi parmak izleri alınacaktı.

Paul yüzüne en iyi kurban ifadesini yerleştirip biraz da öfke ve haksızlığa uğramışlık kattı. Önce eve gidip duş yapmayı ve üstüne daha iyi bir şeyler geçirmeyi düşünmüştü. Ancak Paige üzerinde blucini, kalın kazağı ve kalın ayakkabıları olduğu halde oğlunu araştırmaktan doğruca oraya geldiği takdirde etkinin daha fazla olacağını söylemişti. Paul'ün saçları taşlığını çıkardığından dağınık, burnu hâlâ soğuktan kıpkırmızıydı.

Bir TV7 teknisyeni Paige'in yüzünde ışık kontrolü yaptı. Bir başkası makyajını son bir kere kontrol etmesi için bir ayna uzattı. Paige hazır olduğunu işaret etti. Işık çerçevesinin hemen dışında bir ses saymaya başladı.

"Üç… iki… canlı yayındasın."

"Ben Paige Price, yanımda sekiz gün önce oğlu Josh kaçırılan Paul Kirkwood var. Size Deer Lake City Center'den hitap ediyorum. Josh'u arama çabaları sürdürürken olay; üzerinde çalışan asayiş güçleri dikkatlerini birden Josh'un babasına yönelttiler. Deer Lake Polis Şefi Mitch Holt bugünü Paul Kirkwood'u parmak izlerinin alınması için emniyete davet etti." Kadın elinde mikrofonu, yüzünde ciddi ifadesiyle Paul'e döndü. "Bay Kirkwood, bu son gelişme üzerinde düşüncelerinizi alabilir miyiz?"

"Bu bir küstahlık." Öfkeden Paul'ün sesi titriyordu. "CTB ve polis bu işi daha ilk başından yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Ellerindeki tek zanlı gözetim altındayken intihar etti. Boşuna çırpınıp dururlarken sanki gelişme kaydediyorlarmış gibi davranıyorlar. Ancak kuşkuları benim üzerime çevirmek vicdansızlıktan başka bir şey değildir."

Gözlerinde biriken yaşlar ışıklar altında elmas gibi parlıyordu. "Josh benim oğlum. Onu seviyorum. Ona zarar verecek bir şeyi asla yapmam. Her şeyi birlikte yapardık. Kamp, spor. Kimi zaman büroma gelirdi, eline bir hesap makinesi verirdim ve o da ... o da ... sanki benmişim gibi davranırdı."

Paul'e kendini toplama fırsatı veren Paige, bir kere daha kameraya döndü. Yanağından aşağı bir damla yaş süzülürken iri ve aşırı mavi gözleri bir çift göl gibi ışıldıyordu. "Josh Kirkwood'un kaybolması konusunda CTB önderliğinde yürütülen soruşturmanın beklenmedik ve bir yorumda bulunmama izin verilirse çok duyarsız bir yanı bu. Bu soruşturmanın ilk feci anından beri Paul Kirkwood'u araştırmanın en ön saflarında gördük."

Paige aynı anda hem soylu hem de acılı görünmeyi başaran adama döndü. "Bay Kirkwood, sizi bir zanlıymış gibi görmelerinin nedeni hakkında bir açıklamanız var mı?"

Paul yorgun bir tavırla başını salladı. "Olie Swain'e ait olan kamyonet bir zamanlar benimdi. Yıllar önce. Ajan O'Malley aradaki o yılların hiçbir önemi olmadığı sonucuna vardı."

"CTB'dan Ajan O'Malley mi?"

"Evet."

"Ve kamyonetle olan bu geçmiş ilginiz nedeniyle sizin Josh'un kayboluşuna karıştığınız hakkındaki bu kuramına Şef Holt da katılıyor mu?"

"Hiçbir şey anlamıyorum. Bu soruşturmaya yardım için elimden geleni yaptım. Böyle aleyhime dönmelerinin nedenini hiç anlamıyorum. Mitch Holt'u buraya geldiğinden beri tanırım. Benim bu işe karıştığımı düşünmesine inanamıyorum."

Mitch, Megan ve Çavuş Noga Emniyet binasına giden koridorun ağzında duruyorlardı. Dikkatlerini Paige ile Paul'e çevirmiş olan kameralar onları ilk başta fark etmemişlerdi. Ancak Mitch'in adının geçmesiyle biri dönüp baktı. Diğerleri onu izlediler. Sonra bir kamera yüzüne yaklaştı, bir mikrofon uzandı.

"Şef Holt, Paul Kirkwood olayı hakkında bir yorum yapacak mısınız?"

Mitch savuracak galiz bir küfür ararken bütün medya ona dönmüştü. Mitch onları sakinleştirecek bir yanıt verme çabasına girmedi. Yüzünde vahşi bir ifadeyle gözlerini Paul'e dikmiş olarak aralarına daldı. Megan da arkasından

geliyordu. En arkadaki Noogie, ikisini de muhabirlerden korumak için peşlerine takılmıştı.

Paige'in yüzü birden aydınlandı. Bundan daha mükemmel bir senaryoyu kendisi bile yazamazdı. Mitch'in yolunu keserek Paul'ün önüne geçti.

"Şef Holt, bu zavallı yaslı babaya gösterilen merhametsizlik için söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Mitch bu oyuna başvurduğu için zavallı yaslı başına bir yumruk indirmek isterdi. Bu sempati avcılığının Paul'ün yaşıyla değil kindarlığıyla ilgisi vardı. Mitch, Paige'e sonra da onun omzunun üzerinden, koridor başında duran belediye başkanıyla meclis üyelerine baktı.

"Bu sabah durumu Bay Kirkwood'a gayet açık olarak anlattığım gibi, amacımız kamyonetteki bütün parmak izlerini teşhis etmektir. Bir zamanlar kamyonetin sahibi kendisi olduğu için parmak izlerini de karşılaştırmak için alıyoruz. Bay Kirkwood'un ne tutuklanmıştır ne de zanlıdır."

Sonra yüzü öfkeden kıpkırmızı olarak Paul'e döndü. "Paul, benimle gelirsen bu işi birkaç dakika içinde en az gürültüyle bitirebiliriz."

Paul'ün yüzündeki ifade suratını asmış on yaşındaki bir çocuğa daha çok yakışırdı. Noogie yol açmak için döndü, Emniyet Müdürlüğü kanadına doğru yürümeye başladılar.

Megan arkalarına düşmekte atik davranamamıştı. Paige özel röportaj yaptığı kişinin polis eşliğinde kendisinden uzaklaşmasına içerlemiş olarak kadının yolunu kesti.

"Ajan O'Malley, CTB'nın bu dramdaki rolü hakkında neler söyleyeceksiniz?" Gözlerinde bir intikam ışığı parlıyordu. "Siz Paul Kirkwood'u zanlı olarak mı görüyorsunuz?"

Yüzüne spot ışığı çarpınca Megan kaşlarını çattı. "Yorum yok."

"Paul Kirkwood'a dikkatlerin yönelmesinden sizin sorumlu olduğunuz doğru mu?"

Megan, DePalma'nın bu görüntüyü izlerken adamın tansiyonun tehlike noktasına doğru hızla yükseldiğini görür gibiydi. Sözcüklerini dikkatle seçerek, "Bay Kirkwood ile Olie Swain'in kamyoneti arasında bir bağ bulundu" dedi. "Biz şimdi standart süreci başlatmış bulunmaktayız ve Bay Kirkwood'a herhangi bir suç isnat etmiş değiliz. Yalnızca görevimizi yapıyoruz."

Paige bir adım daha yaklaştı. Megan'a kötü niyetliymiş gibi gelen ama izleyicilerin herhalde kurnaz gazetecilik içgüdüsü olarak algılayacakları parıltılı gözlerini kastı. "Sizin göreviniz soruşturmayı meşru ipuçlarından uzaklaştırıp Josh'un babasına doğru yöneltmek midir?"

"Biz bütün ipuçlarını izliyoruz, Bayan Price."

"'Biz' ile Şef Holt'la kendinizi mi kastediyorsunuz, hani aranızda..."

"'Biz' ile bu işin çözümü ile uğraşan kurumlardan sözediyorum..."

"Ve Paul Kirkwood'a yöneltilen bu dikkat onun sizin bu olaydaki davranışınızı eleştirmesine bir misilleme değil mi demek istiyorsunuz?"

"Ben CTB'da çalışıyorum" dedi Megan. "Gestapo'da değil."

"Bay Kirkwood sizin davranışlarınızı açıkça eleştirdi ve..."

"Benim davranışlarımı mı?"

Megan'ın gözleri önüne kızıl bir sis çökmüş gibiydi. İçerden bilgi almak için orospuluğa razı olan Paige Price, nasıl şimdi dönüp o dindar parmağını bir başkasına uzatabilirdi?

"Josh'u bulmak için elimizden geleni yapıyoruz. Belki de bir daha yatağına girdiğinizde Şerif Steiger'den ayrıntıları isteyebilirsiniz."

Yüzü ceketi kadar kızaran Paige soluğu kesilmiş olarak bir adım geriledi. Megan işte şimdi hapı yuttun, orospu der gibi gülümsedi, sonra dönüp kalabalığın arasına girdi.

Kendisine uzanan elleri görmezden geliyordu. Arkasından sorular yağmaktaydı. Hiçbirine söyleyecek bir şeyi yoktu. Bu kabalıklar Josh'un aranmasına ve onu kaçıran kişinin yakalanması çabasına hiçbir katkıda bulunmuş değillerdi. Onun için hepsi de leşle beslenen akbabalardı ve uydurma çelişkilerden yarattıkları kum fırtınalarıyla olayın odak noktasını gözlerden kaçırırlardı.

Koridorda yürürken birbirlerini yesinler diye düşündü.

SAAT 21:23 -30,5°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-45,5°C

Paul'ün bu yapmacık davranışlarının etkisi ani ve aşırı oldu. Emniyet Müdürlüğü ve belediye bürolarının telefonu öğleden sonrası boyunca susmak bitmemişti. Ancak bütün telefon edenlerin destekleyicilerinden birinin dediği gibi 'olayın rezil bir şekilde gelişmesi' diye nitelendirdiği şeye karşı hoşnutsuzluklarını bildiriyor olmamalarını öğrenmek Paul'ü pek keyiflendirmeyecekti. Paul'e sempati ile bakanların yanı sıra ta baştan beri

olayı onun yaptığına da inananlar vardı. Bu dondurucu soğukta bile canlılığını sürdüren dedikodularda tutuklanmasının bir an sorunu olduğu giderek taraftar buluyordu.

Daha önde olan Paul yanlısı cephede öfkeli yurttaşlar belediye meclis üyelerini, meclis üyeleri Belediye Başkanı'nı arıyorlardı. Belediye Başkanı da Mitch'i aradı. Paul'e hâlâ öfkeli olan Mitch özür dilemeye yanaşmadı. Bir iş yapmak için para alıyordu ve işini yapıyordu. İnsanlar kimden kuşkulanılacağına kendileri karar vermek istiyorlarsa armasını takacak bir başkasını bulabilirlerdi.

Ve şu anda istifa gerçekten kötü bir fikir değil diye düşündü.

Mitch durmadan çalan telefonlardan kurtulmak için kriz odasında oturuyordu ama duvarlar ve hepsi boşa çıkmış ihbarlar, ifadeler ve raporlarla dolu masalar hep olayı hatırlatmaktaydı. Duvardaki saatin gürültülü tiktakları hiç kesilmiyordu: 9:23.

Mitch son dört saatini yetmiş beş mil ötedeki küçük Tordan kasabasında Josh'un görüldüğü ihbarını araştırarak geçirmişti. O da boşunaydı. Yeni bir adrenalin salgısı ve sonunda düşkırıklığı. Deer Lake sakinlerinin suçu komşularına, polislere, öğretmenlere, Peder Tom'a ve Paul'e yüklemeye çalıştıkları ihbarlarla dolu maşaya ve yeni ihbarlarda bulunanların bir an bile susturmadığı telefona dönmüştü.

Bu, çirkin olasılıklarla dolu, çirkin bir olaydı ve en çirkin olasılık da Paul'ün her nasılsa bu işe karışmış olabileceğiydi.

Mantık Paul'ün, ardında yalanların metalik tadını bırakmadan kendini savunamadığını söylüyordu. Mantık

Paul'ün parmak izlerini almayı gerektirmişti ve Paul aşırı itirazda bulunmuştu.

Mantık Albert Fletcher'in de aleyhindeydi. Adamı düşündükçe Mitch'in ensesindeki kıllar diken diken oluyordu. Diyakozdan hoşlanmıyordu ve adam aklına geldikçe içinde bir tirbuşon dönüyor gibi oluyordu. Fletcher'in bir şeyden suçlu oluğuna bahse girebilirdi. Ama bunun ne olduğunu bilmiyordu ve hiçbir şey kanıtlayamazdı. Şimdiye kadar adamlarının diyakoz hakkında elde ettikleri en kuşkulu şey Deer Lake'de iki tane varken Tatonka'da bir kuru temizleyiciye gitmiş olmasıydı. Eh, buna da dumanı tüten bir silah denemezdi.

Mitch karatahtaya baktı. Soruların ve adların çevresinde tebeşirle çizilmiş halkalar -çeşitli beyin fırtınası saatlerinin dağınık bulutları. Kuşku ve varsayım. Deer Lake'deki karanlık ruhlar ve emeller hakkında kuramlar. Deer Lake. Onun kendi sığınağı. Azabını çektiği yer. Son iki yıldır bir rahatlık sisi içinde yaşıyor gibiydi, kasabanın sakin yüzeyin altındaki çıbanları görmezden gelmişti. Bilerek ve isteyerek. Polis içgüdülerini kapatmayı tercih etmişti.

Sırtını her çevirdiği anda Megan'ın üzerine gelmesi,kendisini görmek istediği şeyleri görmeye, düşünmek istemediği şeyleri düşünmeye itmesine kızıyordu. Ama kadın böyle yapmakta haklıydı. Kendi buraya yaralarını yalamak için saklanmaya gelmiş olabilirdi ama bu olaydan saklanmak mümkün değildi. Deer Lake'e bakıp da bir sığınak görmesi mümkün değildi. Polis gibi düşünmek zorundaydı.

Karatahtaya, Albert Fletcher'in adının çevresindeki kalın beyaz daireye baktı.

Çocuk kaçırıldığı sırada Fletcher ders veriyordu. Eğer bu işe karışmışsa bir suçortağı olmalıydı. Onunla Olie Swain arasında herhangi bir bağ saptanamamıştı.

Olie ile kaçırılma arasında da somut bir bağlantı bulunamamıştı. Olie'nin kamyoneti Helen Black'in o gece gördüğüne tam olarak uyuyordu ama Olie'nin Paul'den satın aldığı kamyonette laboratuar yararlı bir şey bulamamıştı...

Mesaj tahtası kendisiyle alay ediyordu.

Cahillik masumiyet değil GÜNAHtır

Küçük bir GÜNAHtan doğan küçük bir kederim vardı

İçimden bir şey

Durmadan ağlıyor GÜNAHım için

"Bana hele elle tutabileceğim bir şey ver, o zaman kimin cahil olduğunu göreceğiz, namussuz herif diye söylendi Mitch.

"Ben belki bize bir şey verdi ve biz de onu göremiyoruz diye düşünüyorum."

Megan bitkin bir halde kapı önündeydi. Onun da günü Mitch'in gününden farksız geçmişti. Hatta daha kötü olabilirdi. Dayanacak birine ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ama bunu ondan isteyecek gibi de değildi.

Kadın iki iskemle ötesine oturunca, "DePalma'dan bir haber var mı?" diye sordu.

Megan başını salladı. "Haber olmamasının iyi haber olduğunu düşünmek isterim ama o kadar da saf değilim. Paul'ü kuşku altında bırakmanın dışında televizyonda canlı yayında Paige'in gizli yaşamını da açıkladım. Bir şeyler duyacağım nasıl olsa. Hiçbir iyi iş cezasız kalmaz."

Mitch'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Bir diplomat olarak senden iyi bir devriye polisi olur."

"Teşekkür ederim." Megan parmağıyla masanın üzerinde amaçsızca bir şeyler çizdi. "Kasabada Paul'ün bu işi yapabileceğine inanan epey insan var gibi görünüyor."

"Birinin yaptığına inanmak istiyorlar" dedi Mitch. "Yüzünü bilmedikleri biri yerine kendilerinden biri olduğuna inanmayı tercih ederler. Paul suçlu çıkarsa bütün kötülük bir tek aile içinde sınırlı kalır. Çürük elmanın başkasının sepetinde olduğunu ve bu nedenle güvenlik içinde olduklarına inanmaya geri dönebilirler o zaman."

"Ya o ya da onun yaptığına gerçekten inanıyorlar."

Mitch içini çekti. Megan kendi üstündeki baskı gibi onun da baskı altında olduğunu ve bunun çok farklı nedenlerle kendisininkiden beter olduğunu biliyordu. Onun bu olayda taraf tutan bir ailesi, dostları vardı ve hepsi de kendisinden Deer Lake'in ağaçlarına ve sokak lambalarına umut gösterisi olarak sarı kurdeleler bağladıkları gibi, bu olayı temiz bir biçimde sarıp sarmalamasını bekliyorlardı. Mitch'in dün gece Megan'ın kendisinin yüzüne vurduğu geçmişi vardı.

Mitch duvardaki zaman çizelgesine bakarak, "Bakalım laboratuardan parmak izleri için ne yanıt gelecek" dedi.

"Kamyonette parmak izlerinin olmaması onu temize çıkarmaz" diyen Megan adamın çatık kaşlarıyla

ödüllendirildi. Mantık onun eldiven giymesini öngörür."

"Mantık" diye tekrarladı Mitch. Mantık pek çok şeyi öngörürdü. Ama kendisi de içlerinde olmak üzere pek az insan mantığı dinlerdi. Mantık Megan'dan uzak durmasını söylüyordu, ama o bunun için bir girişimde bulunmuyordu işte. "Mantık az önce paydos etti sanırım" dedi. "Aynı şeyi biz de yapalım mı? Bir pizzaya ne dersin?"

Teklifindeki o arkadaş rahatlığı Megan'ı şaşırtmıştı, Mitch kadının dikkatli bakışını görünce yüzünü buruşturdu "Ateşkes, tamam mı? Çok geç oldu. Günümüz berbat geçti."

Megan gayet soğukkanlı, "Armamı çıkartmak zorunda mıyım?"

Mitch irkildi. "Tamam, dün gece hıyarlık ettim." Aralarındaki iskemleye kaydı. "Bu olay sinirlerimi berbat etti. İkimiz de aklı başında bir yerde olsaydık söylemeyeceğimiz şeyleri söyledik." Pazarlıkçı bir bakışla baktı. "Çift kat peynirli."

Megan sahte bir dehşetle gözlerini irileştirdi. "Mesai saatleri dışında görüşmek, ha? Kamuoyu ne der sonra?"

"Canları cehenneme" diye homurdandı Mitch. "Bu işi çözümleyemezsek nasıl olsa bizi kapıdışarı edeceklerdir."

"Hayır, sen başarısızlığı atlatırsın; insanlar onu hep bağışlarlar. Ama kötü kişi gerçekten sevdikleri biri çıkarsa o zaman Tanrı yardımcın olsun. Bu tür bir gerçek onları her seferinde çileden çıkartır."

Megan bir mil uzakta gibi görünen kapıya baktı. Kutularla dolu soğuk bir ev hiç de teşvik edici bir şey değildi.

"Haydi, Megan. Yalnızca bir pizza olup olacağı."

Ayartılma, kollarını Megan'ın çevresine sarmış çekiyordu. Yalnızca bir pizza. Sonra yalnızca bir dokunuş, bir öpücük, yalnızca bir gece, yalnızca sevişme.

"Teşekkür ederim, ama en iyisi ben eve gidip kendimden geçeyim" dedi.

Ama olduğu yerde durdu. İsteyerek.

"Megan..."

Erkeğin, adını öyle alçak, yakınlık ima eden bir sesi söylemesi Megan'ın içinde bir özlem teline dokunmuştu. Viski kehribarı rengi gözleri üzerindeydi yerinden kalkarken. Sonra da kolları çevresinde.

Yanlışlık. Zayıflık. Sözcükler bıçak gibi saplanmıyordu ama dudakları aralandı ve erkeğinkileri kabul etti. Kirpikleri titredi, ikisi de bir sıcak dalgasıyla çevrildiler. Öpüşme uzun ama sabırsız, yumuşak ama acil, saldırgan, huzur verici ve sorgulayıcıydı. Megan erkeğe dokunmak, onun kendisine olan ihtiyacını hissetmek, bunun bedenselin ötesinde bir ihtiyaç olduğunu hayal etmek isterdi. Ama öyle değildi.

Geri çekilirken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Ama sesine istediği sertliği vermeyi başaramadı.

"Senin fikrini değiştiriyorum. Eğer talihim varsa."

Megan erkeğin kollarından sıyrıldı. Ellerini birleştirip dua eder gibi parmaklarını dudaklarına değdirdi. Dikkatini granit grisi halıya vermeye çalıştıysa da bakışları bir eli belinde duran erkeğe kaydı. Mitch uyarıldığını saklamak için bir çaba harcamıyor, âdeta kendisine bakması için meydan okuyordu. Çevresinde tehlikeli erkek havası vardı -

sert, hafif dağınık, sabırsız, kocaman ve erkeksi- sanki gün bütün kibarlığını ve uygarlığını silip atmış gibi.

İçindeki her şey redde itiraz ederek, "Hayır" diye fısıldadı Megan. "İşim pamuk ipliğine bağlı zaten."

"Ve eli baltalı insanlar biz ne yaparsak yapalım onu kesecekler."

"Bak bu güvenoyu için teşekkür ederim." Megan'ın sesi kırgın ve alaycıydı.

"Bunun benim ne istediğim ve düşündüğüm, senin ne istediğin ve düşündüğünle bir ilgisi yok. Onlar kendileri için iyi olanı yapacaklardır. Bunu sen de benim kadar bilirsin."

"Şu halde beni madem cezalandıracaklar, hiç olmazsa bir şeyden suçlu olayım, öyle mi?"

Mitch 'Neden olmasın?' der gibi omzunu silkti.

"Sanmıyorum" diye mırıldandı Megan. Onu sevmek istemek ne kadar aptalca bir şeyse de, bir teselli ödülü olarak ya da bir intikam eylemi olarak görmek istemezdi.

Adlandırmaya cesaret edemediği bir umutla soluğunu tutarak kapıya doğru yürüdü. Mitch bir şey söylemedi. Megan kapı kolunu tutarak son bir kez arkasına döndü. "Seninle bir rahatlık olduğu için yatacak değilim. Benim de kusurlarım var ama kendine saygı eksikliği bunlardan biri değildir."

10. GÜN

SAAT 01:02 -31°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -4O,5°C

Hannah yatak odasının bir köşesindeki koltukta oturuyordu. Uyku tutmuyordu. Yine. Josh'un kayboluşundan bu yana geçen dokuz uzun gecede derin ve huzurlu bir uykunun ne demek olduğunu unutmuştu. Kendine bir Valium reçetesi yazmış ama eczaneye gidip almamıştı. Belki eczacının ona acımasını istemiyordu, belki de göstermek istemediği bir zayıflığın belirtisi olarak görmüştü ilacı. Belki de uykunun rahatlığını hissetmiyordu, hatta buna hakkı yoktu. Ya da basınca ve umutsuzluğa dayanamayıp aşırı doz alacağından korkmuştu.

Paul'den, gelip parmak izlerini vermesi istenmişti.

Emniyet'te öfkeden çıldıracak bir halde gelmişti. Hannah TV7'nin canlı haberini dinlemiş, dehşete düşmüş, kızmış, midesi bulanmış ve korkmuştu. Daha önce uyarıda bulunulmadığı için dehşete düşmüştü; Paul kendisine bir şey söylemiş değildi. Onun bu düşüncesizliğine kızmıştı. Kafasının içinde beliren olasılıklara midesi dönmüştü. Ve onları beyninden uzaklaştıramadığı için de korkmuştu.

Boş yataklarına bakarken kafasında sahneyi durmadan tekrarlıyordu. Kendini oturma odasında, kollarını kavuşturmuş, çenesini kasmış içeri giren Paul'e bakarken görebiliyordu. Mutfaktaki ajan TV 7'nin yayınından sonra ardı arkası kesilmeyen telefonlardan birine yanıt vermekteydi. Kaygılarını belirten, destek sunan, gizli sırlar arayan arkadaşlar ve akrabalar. Paul'ün ağzının oynadığını görünce kulaklarındaki zonklama nedeniyle onun sesini duyamadığını farketti.

"...o namussuz orospu" diyen Paul ceketini çıkarıp koltuğa attı, kapıda bırakması gereken çizmeleriyle odanın içinde yürüdü. Bağcıkların üzerindeki buzlar eriyip halının üzerinde boncuklar gibi sıralanıyorlardı, "işinin becerebildiği tek yanı Mitch Holt'la düzüşmek."

Hannah kocasının sözlerini duymazlıktan geldi. "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum" dedi.

Paul monologu kesildiği için şaşırarak karısına baktı. "Herhalde ondan hoşlanıyorsundur" diye suçladı Hannah'yı. "Siz ilerici kadınlar birbirlerinizi tutarsınız." ;

"Neden söz ettiğini bile bilmiyorum."

"Gösterdiğin bu dikkat yüzünden sana teşekkür ederim, Hannah" diye alay etti Paul. "Karımın desteğine sahip olmak iyi bir şey."

"Eğer desteğimi istiyorsan neler olduğunu bildirmek zahmetine de katlanırsın." Hannah ajana ve sonra odada üçüncü bir kişi olduğunun farkında görünmeyen kocasına baktı. Telefon bir daha çaldı, sesi beynini oyan bir burgu gibiydi. "Parmak izlerini vermen istendi ve sen bunu bana söylemedin. Bu durumda neler hissettiğimi bilebilir misin?"

"Sen mi?" diye sordu Paul kulaklarına inanamayarak. "Sen benim neler hissettiğimi biliyor musun?"

"Bilemem elbette. Duygularını benimle paylaşmadın ki. Belediye Binası'ndaki o gösteriyi tesadüfen gördüm. Paige Pace'ı yanına almak benden daha mı önemliydi?"

"Seni yanıma almam gerekmez. Sen zaten benden olmalısın."

Paul'ün sesi yükselince ajan kendilerinden yana baktı.

"Bu konuşmayı sürdürmek istiyorsan odamızda olacağım" dedi Hannah.

Paul arkasından koşup kolunu yakalayarak Hannah'yı durdurdu. "Benden kaçma! Senin bu davranışlarından

bıktım artık!"

"Benim davranışlarım, ha! Bugün parmak izleri alınan ben değilim."

"Bunu ben mi istedim sanıyorsun?"

Hannah kocasına, kolunu sıkmaktan parmakları bembeyaz kesilmiş eline, öfkeden kızarmış ve çarpılmış yüzüne baktı. Bu adamı tanımıyordu, güvenmiyordu ve hakkında neye inanacağını bilemiyordu.

Kolunu elinden kurtarıp ovuşturdu. Titreyerek, "Neye inanacağımı bilemiyorum" dedi.

Paul gözlerini kırpıştırarak karısına bakarken yüzü bembeyaz kesilmişti. "Hannah. Bu işle bir ilgim olduğunu düşünemezsin."

Suçluluk bir yorgunluk dalgasıyla geldi. Kocasının bu işi yaptığına inanmış değildi, yapmadığına inandığından da emin değildi. Bu teknik farkı anlamazdı ama. Doğrusunu söylemek gerekirse bunu anlamakta kendisi de güçlük çekiyordu. Paul'ün oğullarına zarar vereceğini, onu kaçıracağını, kendisini bu cehennem azabına sokacağını düşünmesi mümkün müydü! Bunu nasıl düşünebilirdi? Ne biçim bir eşti? Ne biçim insandı?

"Hayır Paul" dedi alçak sesle. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Her şeyi paylaşırdık eskiden. Şimdi boğaz boğaza gelmeden konuşamıyoruz. Seni televizyonda gördüğümde, kamyoneti ve parmak izlerini duyduğumda neler hissettiğimi bilemezsin. Kötü bir televizyon dizisinin bir sahnesi gibiydi. Neden söylemedin bana?"

Paul, Lily'nin boş odasına bakarak karısının yakaran bakışlarından kaçındı. Karen Wright bebeği o gecelik

almayı teklif etmişti. Hannah, Paul'ü televizyonda gördükten sonra itiraz edemeyecek kadar şok içindeydi.

"Zaman yoktu" dedi Paul. "Araştırmaya katılmıştım ve Mitch Holt gelip..."

Yalan söylüyordu. Hannah'nın ilk aklına gelen bu oldu. Böyle bir şeyi düşündüğü için utandı ama fikir de kafasından bir türlü uzaklaşmıyordu. Hatta bu tümüyle yüzünden de okunuyordu.

"Ve sana neden açıklamadığımı merak ediyorsun, ha?" Paul başını salladı. "Ben gidiyorum."

"Paul..."

"Büromda olacağım. Gözcü dikmeleri için polise haber verebilirsin."

Kocası dönmemişti. Telefon da etmemişti. Yanıt alamama korkusuyla Hannah da onu aramamıştı. Josh'un kaybolduğu gece yanıt alamadığı gibi olacağından korkmuştu.

Titreyerek koltuğun içinde biraz daha büzüldü, kollarını dizlerine sardı. Zihninin köşelerini fareler gibi kemiren kuşkuları ve soruları istemiyordu. Bu gece Katie Couric'le yapacağı röportajı düşünmek istemiyordu. Tek istediği gözlerini kapayıp bütün bunları kafasından uzaklaştırmaktı.

Onun yerine gözlerini kapadı ve Josh'u gördü.

Yaşıyordu. Yüzünde bir ifade yoktu. Gri ve herhangi bir biçim bulunmayan bir boşluktaydı. Konuşmuyordu. Onu tanıdığını ya da gördüğünü belirten bir işaret yapmıyordu. Orada öylece duruyordu, Hannah çevresinde dolanıp bakarken. Sağ yanağında bir bere vardı. Daha önce görmediği çizgili bir pijama giymişti. Hannah pijamanın

kolundan içini göremiyordu ama sol kolunun bileğine yakın yerinin sarılı olduğuna emindi. Onun da kafasının içinde kendisininki gibi gri bir sis ve bir tek düşünce -Anne- olduğundan emin olduğu gibi.

Hannah'nın kalbi yerinden kopacak gibi oldu. Ona dokunmak istedi ama kollarını kaldıramadı. Ona seslenmek istedi ama ağzından ses çıkmadı. Onu kendisine baktırmak istedi ama oğlan sanki kendisi orada değilmiş gibi bakıyordu. Hannah'nın içindeki çaresizlik bir tencerenin içindeki buhar gibi genişledi ve çığlıklar atarak bağırmaya başladı.

Koltukta sarsıldı, gözleri açıldı. Geceliği ve çorapları terden sırılsıklam kesilmişti. Birkaç dakika uyuyakalmış olmalıydı. Paul'ün komodinindeki saat ise bir saatten fazla uyuduğunu söylüyordu. Saat ikiyi kırk geçiyordu.

Yatak hâlâ boştu.

Telefon çalınca hemen fırlayıp koştu. "Paul? Paul?"

Ağır ve karanlık bir sessizlikle karşılaştı.

Yere oturdu, sırtını yatağa dayadı.

"Paul?"

Ses alçak ve ürkütücüydü, duman gibi bir fısıltı. "Yalan her şeye uyan bir kılıftır. Yalan her şeye uyan bir kılıftır. Yalan her şeye uyan bir kılıftır."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

10. GÜN

SAAT 05:47 -30,5°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -39,9°C

Günahın pek çok aleti vardır ama yalan hepsine uyan kılıftır alıntısının Oliver Wendell Holmes'dan yapıldığını öğrenmişlerdi.

Paul'ün evdeki çalışma odasında, epey kullanılmış bir deyimler kitabında bulmuşlardı aradıklarını. Çalışma odası bir ev dekorasyon dergisinin sayfalarından çıkmış gibiydi. Megan, yeri dışında duran ne bir kitap ne bir kalem görebilmişti. Zerre kadar toz yoktu. Duvardaki resimlerden biri bile çarpık değildi. Fanatik bir düzenlilik. Hannah'nın işi değil. Hannah, Pau'ün böyle bir kitabı olduğunu bilmiyordu. Odayı o kadar temiz tutan birinin raflardaki her kitabı bilmesi gerekirdi.

Seri cinayet katilleri çoğunlukla çok titiz olurdu. Megan bunu FBI akademisindeki davranış bilimleri derslerinde görmüştü. Kimse Paul Kirkwood'un bir seri cinayet katili olduğunu söylüyor değilse de, Megan bu düzenlilik eğilimini aklının bir köşesine yerleştirdi. Bu ve telefon geldiğinde evde olmaması. Polis, bulunduğu işhanına bir ekip göndermiş ve memurlar Paul'ü derin uykuda olduğunu söylediği kanepesinden kaldırıp evine getirmişlerdi.

Megan, Paul mutfağa girerken Hannah'nın gözlerinde beliren korkuyu görmüştü. Aralarında bir buz kalıbı gibi yatan gerilimi hissediyordu. Tanrım, Josh'u kaybetmek yeterli değil miydi? Evlilikleri de mi yıkılacaktı? Ama diğer yandan, Hannah, Paul'den daha iyisini haketmiş değil miydi? Bu sinirli ve kendine dönük adam ilk gördüğü andan

beri Megan'ın hoşuna gitmemişti. Ama geceyarısında karısına telefon edip o yalan imalarıyla onu ürküten o muydu?

Eğer öyleyse iyi bir aktör demekti. Telefon edildiği haberi adamı sarsmıştı. Suçluluktan mı, korkudan mı?

Telefon, Deer Lake'te bir yerden edilmişti. Konuşma çok kısa süreli olduğundan yalnızca edildiği bölgeyi tespit edebilmişlerdi. Her yerden edilmiş olabilirdi -karşıdaki evden de, Albert Fletcher'in kilisenin gölgesinde yaşadığı gölün öteki kıyısından da. Paul'ün bürosundan da. Ya da kasabadaki herhangi bir telefon kulübesinden...

Olasılıklar arı gibi vızıldıyordu Megan'ın kafası içinde. Telefon edildiğinde uyuyalı çok olmamıştı ve zaten iyi de uyuyamamıştı. Telesekreterindeki DePalma'nın gelir gelmez kendisini araması için bıraktığı mesaj kafasının rahatlamasına engel olmuştu. Ve şimdi Kirkwood'ların evinden dönmüştü ve saat yeniden yatmak için çok geç, işe gitmek için çok erkendi.

Bitpazarından aldığı yuvarlak meşe masanın başında otururken, fazla kafein almaktan dolayı vücudundan ürpertiler geçiyordu. Dev bir migreni önlemek için kahve ve ilaçları arka arkaya içtiği için damarlarında kan yerine roket yakıtı dolaştığını hissediyordu. Kalbi çok hızlı atıyor, başı dönüyordu. Bedenini hor kullanmış, ilaçlarını düzensiz almış, bir kısmını fazlasıyla alırken diğerlerini uyuşukluk verdiği için azaltmıştı.

Günahlarının bedelini de yakında ödeyecekti. Bir süre daha dişini sıkmak zorundaydı. Parçaları birbirlerine uydurana kadar. Gözden kaçırdıkları parçanın hangisi olduğunu anlayana kadar.

Günahın çok aleti vardır ama yalan her şeye uyan bir kılıftır.

Kimin yalanı? Kimin günahı? Göremedikleri şey neydi? Sancı dev bir kıskaç gibi şakaklarını sıkıyordu. Başağrısını iradesiyle kovmaya çalışarak ayağa kalkıp banyoya gitti

Propranolol şişesinden bir hap aldı, suyla yuttu, aynada kendine bakıp kaşlarını çattı.

"Bir darbe daha inerse sonun gelir, O'Malley" diye mırıldandı.

Sancı bir çift mahmuz gibi battı şakaklarına.

Kafasının ardında ince bir ses, daha şimdiden sonunun geldiğini söylüyordu.

SAAT 07:15 -28,3°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-38,8°C

DePalma'nın bir gece önce bıraktığı mesaja bir yanıt vermek için içinde fazlaca bir istek olmadığından, Megan büroya gitmedi. Önce kriz merkezine gidip telefonlarda yararlı bir şeyin çıkıp çıkmadığına baktı. Paul'ün lehine ve aleyhine pek çok telefon gelmişti. Bir kadın Josh'un uzaylılar tarafından kaçırıldığını iddia ediyordu. On on beş kişi Paige Price'a davranışı yüzünden Megan'ı kınıyorlardı. Hepsi boştu kısacası. Saat sekizde dönüp adamlarına son gelişmeleri bildireceğini ve görev dağıtımı yapacağını söyleyerek oradan çıktı.

Merkezde ilk durağı kriz odasıydı. Mitch daha önce gelmişti. Oliver Wendell Holmes'dan alıntı mesaj listeye eklenmiş, zaman çizelgesine Hannah'ya telefon edildiği

saat yazılmış, Paul'ün evde olmadığı bir yıldızla vurgulanmıştı.

Megan çizgi boyunca geriye giderek esrarın merkezinde Paul'ün olduğunu gösteren bir işaret arandı. Paul kendilerine yalan söylemişti. Kaçamak konuşmuştu. Bir sırrı olduğuna emindi Megan. Ama bu sırrı kendi oğluna zarar vermesine yol açacak kadar karanlık ve kötü bir şey miydi?

Zaman çizelgesinde Albert Fletcher'in adı bir kere geçiyordu: Josh'un kaybolduğu gece, çocuğun gitmesi gereken sınıfta ders verirken. Zaman çizelgesinde yalnızca gerçekler vardı, varsayımlar ve kuşkuların yer almaması ellerindeki somut ipuçlarının da azlığını gösteriyordu. Aradıkları kişi Deer Lake'in on beş bin sakininden biri olabilirdi -eğer Deer Lake'tense tabii. Belki sokakta yanından geçen biriydi. Ya da şu ilerdeki kahvede oturanlardan biri. Kesin olarak bildikleri tek şey Josh'un en zayıf olduğu anda birinin karşısına çıkmış olmasıydı. Bu gerçek Olie Swain'i işaret ediyordu ama Olie Swain sonsuza kadar yoktu artık.

Megan ondan sonra Olie'nin bilgisayarlarının Christopher Priest için hazırlanıp hazırlanmadığına bakmaya gitti. Bilgisayarlar hazırlanmakla kalmayıp Priest incelemeye başlamıştı bile. Bilgisayarlar küçük bir odada uzun bir masanın üstüne dizilmişti. Odada iki krom iskemleden başka bir şey yoktu. Hepsi hafif homurtularla çalışıyor, monitörler siyah beyaz ve yeşil karışımlarıyla parlıyordu. Priest, birinin üzerine eğilmiş, ekrandaki mesaja bakmaktaydı. Megan içeri girerken başını kaldırdı, iri gözlüklerini burnunun üstüne doğru itti.

"Erkencisiniz, Profesör. Sizi sekiz buçuktan önce beklemiyordum."

"Her şey hazır mı diye uğramıştım." Mavi balıkçı yaka kazağının kolları dirseklerine kadar çıkmıştı. "Mümkünse bir an önce başlamak isterim."

"Merkezden gelen bilgisayar uzmanına bir bakayım" dedi Megan. "Makineler açıksa buralarda bir yerde olmalıdır. Onları siz açmadınız, değil mi?"

"Hayır." Profesör oyuncakçıda hiçbir şeye dokunmaması söylenen bir çocuk gibi kollarını kavuşturdu.

"İyi.. Aslında o olmadan buraya girmemeliydiniz." Megan ekranlarda karıştırıldığını gösterecek bir işaret bulmak için bakındı. Aslında bilgisayarda raporlarını yazmak ve merkezden bilgi istemek dışında bir şey yapmayı bilmezdi. Sonradan aklım gelmiş gibi, "Usul böyle"'dedi.

Priest ifadesiz bir yüzle bakıyordu kadına.

"Siz dinlenme odasına geçip bir fincan kahve alın, ben onu bulurum." Megan kapıyı açıp bekledi.

Profesör, "Buralarda olduğunu umarım" dedi. "Saat birde üniversitede toplantım var. O zamana kadar..."

Bilgisayarlara özlemle bakarak sözünü yarım bıraktı.

Eli kapı kolunda bekleyen Megan, "Herhalde benim odamda bekliyordur" dedi. Kanıtların sunuşunda bir aksilik olsun istemezdi. Olie'nin bilgisayarlarında bir suç ortağı bağlantısı ortaya çıkarsa bunu elde etme yolları yargıcın titizliğini sağlayacak kadar temiz olmalıydı. Yargıç kurallara uymadıklarını söyleyerek kanıtı kabul etmediği takdirde bütün çabaları boşuna giderdi.

Priest kadının yanından geçip koridora çıktı. "Ben güvenilir bir insanım, Ajan O'Malley." Kırılmış gibiydi.

"Daha önce de polisle çalışmışlığım vardır."

"O zaman bunun kişisel bir şey olmadığını biliyorsunuzdur." Megan adama hafifçe gülümserken kapıyı kilitledi. "Ben yalnızca kendimi emniyete alıyorum."

Megan ürperir gibi oldu. Christopher Priest bir erdemlilik örneği, öğretmen, gönüllü ve çocuk suçlular için rol modeli olabilirdi ama Olie Swain'i tanıyordu. Bir savunma avukatı Priest'in bilgisayar odasında tek başına olduğunu öğrenirse artık mahkemede bütün bir gün bu kemiği kemirir dururdu.

Megan, labirent gibi koridorlardan geçerken yanından geçenleri görmüyordu bile. Görüş alanı değişiyor, ışık ve karanlık algılaması keskinleşiyordu. Uyarıcı belirtiler. Bu öğleden sonraya kadar, şu iş olana kadar, bu iş bitene kadar geciktirebilseydi. Ama bu pazarlıkların hepsi artık eskimişti. Erken çıkacak ve bütün gece uyuyacaktı. Düzenli yemek yiyecek, stresten kaçınacaktı. Ağrı pençelerini geçirmeye her başladığında hep aynı sözleri verirdi.

Eli o kadar titriyordu ki, odasının kilidine anahtarı güçlükle soktu. Ama buna gerek kalmadı. Kapı açıktı, içerde biri vardı.

Ziyaretçi iskemlesinden bir elinde Law and Order dergisinin bir sayısı, diğerinde yarısı yenmiş bir çörek olan bir adam kalktı. Otuz yaşlarında görünüyordu ve otuz yaşı çok gerilerde kaldığı zaman bile çocuksu görünecek bir yüzü vardı. Gözleri iri, parlak ve kahverengiydi. Megan özel alanının işgali karşısında kaşlarını çattı.

Çantasını masasına atarak, "Megan O'Malley" dedi. Ceketini askılığa asarken adamın yüzüne sert sert baktı. "Kimin odasına girdiğinizi merak ediyorsanız yani."

Adam abartılı bön bir bakışla baktı, elindeki dergiyle yarısı yenmiş çöreği masanın üstüne bıraktı. Lacivert pantolonuna dökülmüş kırıntıları silkeledikten sonra elini Megan'a uzattı.

"Marty Wilhelm."

Megan adamın bu nezaket gösterisini görmezden geldi. Telefonundaki mesaj ışığı öfkeli bir kırmızı göz gibi yanıp sönüyordu. "Size Kanıt Odası'nın yanındaki küçük odanın ayrıldığını biliyorsunuz sanırım. Profesör bir an önce işe başlamak için sabırsızlanıyor."

"Şey... ne?"

"Profesör. Bilgisayarlar. Kapıdan çıkınca sola sapılacak. Anahtar gerekir diyeceğim ama anahtarsızlık buraya girmenizi önlemedi."

Adamın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Beni bir başkasıyla karıştırdınız galiba."

"Bu sizin kim olduğunuza bağlı."

"Ajan Marty Wilhelm. Merkez size haber verecekti. Hatta DePalma sizinle bizzat kendisinin konuşacağını söylemişti."

Megan yanıp sönen mesaj ışığına baktı. Sırtından soğuk sular boşanırmış gibi oldu. O köpek yavrusu hevesliliği ve çizgili kravatıyla Marty'ye döndü.

İçinin altüst olmasına rağmen gayet normal konuşmasına şaşarak, "Özür dilerim" dedi. "Neden söz ettiğinizi gerçekten bilmiyorum. Bugün Bruce ile henüz konuşamadım."

"Yaa. Çok sıkıntılı bir durum." Adam öksürdü, göğsüne dokundu, sonra iki elini birden havaya kaldırdı. "Ben sizin yerinize geldim. Siz geçici olarak aktif görevden alındınız. Bu olaydan çekiliyorsunuz."

İç uyarı zili çalmıştı ama artık çok geçti. Marty Wilhelm. Kendisinden önce bu göreve aday olan kişi. Özel Harekat'tan Hank Welsh'in kızıyla nişanlı olan Marty Wilhelm. Kuliste kendinin olayı yüzüne gözüne buruşturmasını beklediği anlaşılan Marty Wilhelm.

Megan'ın aklından geçen ilk şey dokuz milimetrelik Glock'unu çekip herifin yüzündeki o budalaca sırıtmayı silmek oldu. Ukala, sinsi sansar, bir de karşısına geçmiş aptal rolü yapıyordu. Herifi bundan daha fazla memnun edecek tek şeyin o sırada bir seyirci topluluğu önünde olmak olacağını tahmin etti. Onu diğer polislerin önünde maskara etmek için ekip odasında beklememesi şaşılacak bir şeydi doğrusu.

Megan öfkesine hakim olmaya çalışarak, "Kimliğinizi görmek zorundayım" dedi.

Marty'nin kaşları kalktı. Ama kimliğini çıkartıp uzattı. Megan şöyle bir baktıktan sonra kartı masanın üstüne bıraktı. Onun masasına. Dizleri titrediği için Leo Kozlowski'nin kırık koltuğuna oturdu.

"Bir iki telefon etmem gerek" dedi.

Marty ziyaretçi iskemlesine oturup alicenap bir tavırla elini telefondan yana uzattı.

"Ve ben telefonlarımı ederken lütfen dışarı çıkar mısın?"

"Bak Megan" dedi Marty çok denenmiş üstünlük taslayan bir sesle. "Aslında bana emir verecek durumda değilsin."

"Doğru ama 'Tatminsiz Ajan Ortalığı Kana Boğdu' gibi başlıklar yaratacak durumdayım. Böyle bir listenin başında olmak istemezsin, değil mi, Marty."

Adamın gülüşü zorlama ve aşırı gergindi. Yine ayağa kalkıp kapıya doğru geriledi. "Bilgisayarlar ve profesör arasındaki bu karışıklığı gidermeye çalışayım bari."

"İyi olur."

"Sonra gelirim."

"Acele etme."

Marty dışarı çıkıp kapıyı yavaşça kapattı. Megan'ın kafasında ses kat kat büyümüştü. Mesleğinin üzerine kapanıyordu kapı.

Halt ettin, O'Malley. Hapı yuttun. Tökezlemeni aç kurtlar gibi bekliyorlardı ve şimdi de seni hapur hupur yiyecekler.

Kendi kendini suçlamalar kırbaç darbeleri gibiydi. Ne oluyordu böyle? Bu o kadar beklediği görevdi ve berbat etmişti -Mitch Holt ile ilişkiye girerek. Ve kendi kendini dilini tutması, öfkesine hakim olması için o kadar uyardıktan sonra canlı televizyon yayınında her şeyi berbat etmişti.

Aptallık. Dikkatsizlik.

Kendini toparlamaya çalıştı. Mücadelesiz çekilmeyecekti. Nefret ettiği, o salya sümük yakaran kadınlardan biri olmayacaktı.

Migren ağrısı kafasının içinde bir balon gibi genişlerken elleri titreyerek telefona uzandı. Almacı kulağına dayadığı

anda çevir sesi beynini yarıp geçti. Telefonu bir kenara atıp çöp kutusuna kusmaya başladı.

SAAT 07:42 -28,3°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-38,8°C

"Josh'u gördüm."

Peder Tom kilise sırasında Hannah'nın yanına oturdu. Kadın sabah gün doğarken telefon etmiş ve sabah ayininden önce görüşmek istediğini söylemişti. Güneş doğalı ancak bir saat olmuştu, renkli camlardan içeri soluk bir ışık girmekteydi. Orta koridoru kaplayan halının üzerinde yumuşak renklerden küpler ve ovaller dans ediyordu. Tom yatağından çıkınca bacağına bir pantolon, sırtına da bir tişörtle bir kazak geçirmişti. Tıraş olmamıştı. Kadın uzattığı elini iki eli arasına aldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece. Bir rüya gibiydi ama rüya değildi. Bir hayal sanki. Bunun çılgınca bir şey olduğunu biliyorum ama o kadar gerçekti ki. Üç boyutluydu. Üzerinde daha önce görmediğim bir pijama vardı ve bileği sarılmıştı." Hannah çaresizlikle, kendi kendine duyduğu sabırsızlıkla sustu. "Böyle anlatınca deliymişim gibi geliyor ama oldu ve çok gerçekti diyorum. Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"Sana inanıyorum elbette, Hannah. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama bir şey gördüğüne inanıyorum. Sence neydi o?"

Bir hayal. Beden dışı bir deneyim. Psişik bir şey. Ama Hannah ona ne ad verirse versin sözleri umutsuz bir

kadının hezeyanları olarak kabul edilecekti. "Bilmiyorum" diye fısıldadı. Omuzları çöktü.

Peder Tom çok hassas bir alanda, incecik bir çizgi üstünde yürüdüğünü bilerek sözcüklerini dikkatle seçti. "Ağır bir stres içindesin, Hannah. Josh'u görmeyi soluk almaktan bile çok istiyorsun. Onu rüyanda görmen, rüyanı gerçek sanman olağanüstü bir şey değil..."

"Bir rüya değildi" diye inat etti Hannah.

"Paul ne diyor buna?"

"Ona söylemedim."

Hannah ellerini çekip dizlerinin üstüne koydu, aşklarını ve birleşmelerini sembolize etmek üzere Paul'ün parmağına geçirdiği yüzüğe baktı. Kuşkusuyla ona ihanet mi ediyordu? Paul onların hepsine ihanet etmiş miydi? Sorular içinde çirkin ve zehirli yılanlar gibi birbirlerine dolanıyordu. Üzerlerinde denetiminin olmadığı yaratıklar gibi. Bakışlarını kilisenin yüksek kemerlerine, kucağında bir kuzu tutan Hazreti İsa'nın resmedildiği büyük renkli camlı pencereye, gayet süslü bir biçimde işlenmiş haça, İsa'nın haçın üstündeki yerinden aşağı bakışına çevirdi. Kilise boşken soğuk ve mağara gibiydi, Hannah kendini küçülmüş ve güçsüz hissetti.

Günah çıkartırcasına alçak sesle, "Polis dün parmak izlerini aldı" dedi.

"Biliyorum."

"Bir şey söylemiyorlar ama onun da bu işe karıştığını düşünüyorlar."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye Peder Tom sordu.

İçinde yılanlar boğuşurken Hannah sessizdi. "Bilemiyorum."

Gözlerini kapayarak tuttuğu soluğu koyuverdi. "Ondan kuşkulanmamalıyım. O benim kocam. Güvenmem gereken tek insan. Bizim dünyanın en talihli insanları olduğumuzu düşünürdüm. Birbirimizi severdik. Güven. Saygı. Bir aile kurduk. Önceliklerimiz vardı. Şimdi bütün bunların gerçek mi ya da yalnızca bir anlık geçici bir şey mi olduğunu bilemiyorum. Belki de yaşamlarımız yalnızca o zaman için aynı düzlemdeydi ve şimdi o kadar farklı yönlere gittik ki, artık aramızda iletişim bile kuramıyoruz. Kendimi aptal yerine konulmuş, aldatılmış hissediyorum. Ve ne yapacağımı bilemiyorum."

Kadın öylesine kaybolmuştu ki... O kadar yetenekli ve zeki olmasına rağmen yaşamında böyle felaketle yüzyüze gelmeye hazırlıklı değildi. Pek çok insanın ancak rüyasını görebileceği bir yaşamı vardı. Sevgi dolu bir aileden geliyordu, kendisine her türlü avantaj sağlanmıştı, başarılı olmuştu, yakışıklı bir erkekle evlenmiş, bir aile kurmuştu. Istırap ve düşmanlıkla mücadele edecek araçları asla geliştirmemişti. Şimdi öyle sersemlemiş, öyle savunmasız görünüyordu ki, Tom bu kadar zalim olduğu için Tanrı'ya küfretmekte olduğu farketti.

"Hannah" diye mırıldandı. Kadının yanağına düşen saçlarını geriye atan eline engel olmadı. Merhamet sanatını iyi bilirdi ama eğer bir parçacık aklı varsa bu kadının yanında uçup gidiyordu. Ona boş sözlerden başka... kendisinden başka... sunacağı hiçbir şey yoktu.

Hannah erkeğe döndü, başını omzuna yasladı. Gözyaşları erkeğin kazağını ıslatmıştı. Boğuk sesi Peder Tom'un içini parçalıyordu.

"Anlamıyorum işte! Ve anlamak için o kadar çaba gösteriyorum ki!"

Tom kadını kolları arasına aldı. Boş kilisede çevresine bakındı. Mumların alevden dilleri titriyordu, yanıtsız kalıp ölen umut sembolleri. İçinde korkuyla Hannah'ya biraz daha sıkı sarıldı, Hannah'nın kolları da onu sardı, parmakları kazağının yumuşacık yününe gömüldü. Tom kadının sırtını sıvazlıyor, eli ensesindeki incecik tüylere kadar yükseliyordu. Onun temiz ve tatlı kokusunu içine çekiyor, hiç bilmediği bir özlemle yanıyordu. Kadınlarla erkeklerin zamanın başlangıcından beri paylaştıkları o birleşme özlemi.

Nedenini sormuyordu. Neden Hannah? Neden şimdi? Bu sorular ve suçlamalar bekleyebilirdi. İhtiyaç bekleyemezdi. Kadını kolları arasında sıktı, zamanın bir an durması için dua etti. Bunun devam edemeyeceğini biliyordu. Kadının alnına bir öpücük kondurdu, sıcak ve tuzlu gözyaşlarını tattı.

"Günahkârlar!"

Suçlama gökten gelmiş gibiydi. Ama gürleyen, Tanrı değil, Albert Fletcher'di. Diyakoz kilise eşyalarının durduğu odanın kapısının önündeki paravanın ardından üzerlerine inerken gözleri çılgındı, ağzı ardına kadar açıktı, elinde büyük bir taştan tas vardı. Aynı anda kilisenin kapılan açıldı, sabah ayinine gelenler önlerindeki garip, tabloyla dehşet içinde kaldılar.

Peder Tom ayağa kalktı. Hannah, Fletcher'e döndü. Adam karabasandan çıkma biri gibi çılgınca bağırarak kadının üstüne indi.

Tasın içindekileri fırlatarak, "Yanın günahkârlar!" diye bağırdı.

Kutsal su Hannah'ya bir duvar gibi çarparken Peder Tom'u da ıslattı. Kilisenin arka tarafında yaşlı bir kadın bir çığlık attı.

"Albert!" diye bağırdı Tom. "Günahın bedeli ölümdür!"

Adamın kulakları bir şey duymuyordu, Peder Tom'un söyleyeceklerini dinlemekten çok uzaklardaydı.

"Havva'nın günahkâr kızı!"

Fletcher taş tası Hannah'ya fırlattı. Hannah haykırarak yoldan kaçınmaya ve aynı zamanda darbeyi savuşturmaya çalıştı. Tom kadının önüne atladı, darbeyi kalçasına yiyerek savuşturdu. Taş tas önündeki sıraya düştü, oradan yere kaydı ve parçalandı. Tom acısına aldırmadan koridora atlayıp Fletcher'i yakalamaya çalıştı. Diyakoz onun erişemeyeceği kadar geriye sıçradı.

"Günahın bedeli ölümdür!" Fletcher mihrap merdivenlerini tırmandı.

"Albert, yeter! Beni dinle! Kendine hakim değilsin. Ne yaptığını bilmiyorsun. Gördüğünü yanlış anladın. Sakinleş de konuşalım."

Fletcher geri geri çıkıyordu merdivenleri. Sonunda mihrap düzeyine erişti. Gözleri bir an bile Peder Tom'dan ayrılmıyordu.

"Koyun postuyla gelen ama içlerinde aç kurtlar olan sahte peygamberlere karşı kendini koru." Fletcher elleri arkasında olduğu halde mihrapta bir şeyler aranıyordu. Ter kaplı yüzü balmumu rengiydi, adaleleri kemik üzerinde davul gibi gergin kasılıyordu.

Peder Tom sonuncu basamağı da çıktı, yavaşça uzandı, bunu önceden görmesi mi gerekirdi? Daha önceden bunu önleyecek bir şey yapabilir miydi? Albert Fletcher'i deli olarak değil de, hep saplantılı görmüştü. Tanrı'dan daha kötü saplantılar da vardı. Ama çılgınlık çılgınlıktı. Adamı o çizgiden geri çekmek için uzandı.

"Anlamıyorsun Albert" dedi sakin bir sesle. "Gel de sana açıklıyayım."

"Sahte peygamber! Şeytanın oğlu!" Albert kolunu savurdu ve kocaman pirinç şamdanın tabanını Peder Tom'un kafasına indirdi.

Tom basamağın üzerinde dizüstü çöktü ama kendini tutamayıp geriye yuvarlandı. Ne kollarına ne de bacaklarına hakim olabiliyordu. Kafasının zonklaması dışında hiçbir şeyin farkında değildi. Konuşmaya çalıştı ama konuşmadı, insanlar çevresine toplanıp şaşkın şaşkın bakarken eliyle işaret etmeye çalıştı. Albert Fletcher yan kapıdan kaçtı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

10. GÜN

SAAT 08:14 -28,3°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -38,8°C

"Lonnie, Pat, siz garaja bakın. Noogie, sen benimle gel, eve gireceğiz."

Albert Fletcher'in evinin önünde, iki ekip arabasının yanında konuşurken soğuk üzerlerine bastırıyor, sanki ince tülmüş gibi üzerindeki kat kat Tninsulate, Thermax ve kuştüyü tabakalarını aşıyordu. Komşulardan hiçbiri bu soğukta dışarı çıkacak kadar polisleri merak etmiyordu. Mitch sokağın karşısında bir perdenin kıpırdadığını hissetti. Fletcher'in evinin yanındaki evin penceresinden buruşuk bir yüz kendilerine baktı.

Dietz, eldivenli ellerini ovuştururken, "Evde değil galiba" dedi. Başındaki siyah yapay kürklü şapka takma saçıyla çiftleşmeye çalışan sentetik bir yaratığa benziyordu.

"Az önce bir papaza saldırdı" dedi Mitch. "Hoş geldiniz diyecek değil ya."

Ama neden saldırdı, diye düşündü. Nedeni neydi? Dr. Lomax hastanede kafasının yan tarafındaki yarayı muayene edip doktorca yüz buruştururken, Peder Tom bir şeyler anlatmıştı. Fletcher, Hannah'yı kolları arasında görmüş ve bunu yanlış anlamıştı.

Masum bir kucaklama bir insanın aklın öteki yanına fırlatacak bir şey değildi.

Küçük beyaz odanın boyunca yürümekte olan Hannah'ya bakmıştı Mitch. Kadın titriyordu -soğuk ya da şoktan veya her ikisinden. Hem de çok titriyordu.

Gözleri yerde, "Ne düşündüğünü bilemiyorum" diye mırıldandı. "Dünya çıldırdı artık."

Öyle, diye düşündü Mitch, Fletcher'in ön kapısına doğru yürürken. Noogie, Fletcher eğer evdeyse ve kaçmaya karar verirse diye arka kapıya gitti. Diyakoz her neredeyse oraya yayan gitmişti. Toyota'sı kilisenin yanındaydı.

Mitch bölgeyi yaya ve araçla taramaları için beş altı memur görevlendirmişti. Kasabadaki ve ilçedeki bütün memurlar uyarılmışlardı. Fletcher'in eve döndüğünü sanmıyordu ama bu adamın keçileri ne kadar kaçırdığına bakardı. Ellerinde arama emri vardı ama, Fletcher'i bulmasalar bile eve göz atabileceklerdi.

Mitch kapıyı vurdu.

"Bay Fletcher? Polis! Arama emrimiz var!"

Ona kadar sayıp bekledi. Megan kendi olmadan bunu yaptığı için çok kızacaktı ama telefon geldiğinde bürosunda değildi ve Mitch de bekleyemezdi. Telsizine basıp Noga'ya seslendi.

"Gerekeni yap, Noogie."

"Tamam, şef."

Mitch vücudunun herhangi bir yanıyla kapıları kıramayacak kadar yaşlı görüyordu kendini. Dietz'in otomobilinin bagajında bir koçbaşları vardı ama Noga çok daha iri ve esaslıydı. Dizindeki bir sakatlık nedeniyle futbol

kariyeri sona laiğinden bir yere ya da birine çarpmaya hep hazırdı.

Parçalanan tahta sesi sabah havasını yardı. Noga birkaç saniye sonra ön kapıyı açtı. Mitch küçük hole girdi. Noga oturma odasına dönerek Mitch'e arkasından gelmesini işaret etti.

"Sen yukarıyı mı istersin aşağıyı mı?"

"Yukarıyı. Bodrumu aramayı unutma."

Mitch merdivenden ağır ağır çıkarken Fletcher yukarda kendini ağır bir şamdan ya da bir Uzi'yle beklediği takdirde kolay bir av olacağını düşünüyordu. Fletcher'in ne yapacak duruma gelmiş olduğu bilinemezdi. Hatta şu ana kadar ne yaptığı. Aklını yıllar önce kaçırmış ve bunu şimdiye kadar saklamış da olabilirdi. Hannah'yı papazının kolları arasında görene kadar.

Günahın bedeli ölümdür. Havva'nın kötü kızı.

Karısının tedavisine müdahale ettiği, Doris Fletcher'i sonunda öldüren hastalığı tedavi etmeye çalıştığı için bunca zamandır kadından nefret ediyor olabilirdi? Doris'i yoksa o mu öldürmüştü?

"Bay Fletcher? Polis! Arama emrimiz var!" Bir de tutuklama emri vardı ama Mitch, Peder Tom'un dava açacağını sanmıyordu. Ama bu şimdilik Fletcher'in evine girmelerini sağlamıştı. Fletcher'in saldırı silahıyla kaçmış olması Yargıç Witt'in arama emrini çıkartması için yeterli olmuştu.

Mitch, yukardaki dar koridora çıktığında ayağının altındaki tahtalar gacırdadı. Odaya süzülerek girdi. Oda boş ve çıplaktı. Doris Fletcher'in yaşamındaki bütün canlılığı

silinip atılmıştı. Mitch, mobilyaların ve dekorasyonun o çıplak manastır görüntüsünün kadının ölümünden sonra gerçekleştiğine emindi. Yatak, ordu artığı bir battaniyeyle örtülmüş dar bir ranzaydı. Battaniye öylesine gergindi ki, üzerine para atsa zıplardı. Komodinin üstünde bir lamba ve siyah kapaklı eski bir İncil vardı. Odadaki diğer mobilya bir konsoldu ve üzerinde her zaman rastlanan kişisel eşyalardan hiçbiri yoktu. Bembeyaz duvarlarda yalnızca bir haç ve Hz. İsa'nın palmiye yaprakları arasında sepya rengi eski bir resmi asılıydı.

Koridorun karşısındaki kilitli kapı Mitch'in bir tekmesiyle açıldı. Kapı menteşeleri üzerinde geriye savruldu, duvara çarptı. Noogie aşağıdan bağırarak ne olduğu sordu ama Mitch ona yanıt veremeyecek kadar sersemlemişti.

Karartma perdeleri dış dünyadan bütün ışık ve görüntüyü kesmişti ama oda havayı ağırlaştıran kokulu mumlarla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Duvarlar bir sıra halinde dizilmiş şamdanın mumlarının alevleri titriyordu. Sehpaların üzerinde kimi kırmızı, kimi mavi ve kimi de renksiz camlar içinde mumlar yanıyordu. Mumların verdiği ışık burasının Fletcher'in özel şapeli olduğunu açıkça göstermekteydi.

Odahın duvarları St. Elysius kilisesi duvarlarının.grisine boyanmış ve kiliseyi süsleyen çizgiler burada da kopya edilmişti. Tavana bile kemerler ve freskolar çizilmişti. Gri bulutlar arasından melekler ve azizler aşağı bakıyordu.

Odanın bir ucunda kenarları dantelli beyaz brokarla kaplı bir mihrap vardı. Kumaşın üzerinde bir katolik ayini için gerekli her şey sıralanmıştı: Bez ciltli dua kitabı, altın kupa, iri beyaz mumlar taşıyan bir çift şamdan.

Sanat eserleri. Mitch önündeki sahneye bakarken aklına bu sözcük takılmıştı. Bunlar evde yapılma taklitler değil,

gerçek eserlerdi. Albert Fletcher'in gece karanlığında St. Elysius'un bodrumundan çıkardığı eşyaları evine taşıyıp temizlediğini görür gibi oluyordu. Gözlerinde fanatikliğin ışıltısı, uzun kemikli parmaklarıyla hepsini teker teker okşayıp temizliyordu. Haçlar, şamdanlar, heykeller.

Odanın çevresinde birbirleriyle uyumsuz kaidelere Meryem Ana ile adlarını ancak tahmin edebileceği çeşitli azizler sıralanmıştı. Çizilmiş ve çatlamış yüzlerinde gözleri görmeyen bakışlarla bakmaktaydılar. İnsan saçından saçları seyrelmiş, yer yer çiğnenmişe, yer yer de koparılmışa benziyordu. Azizler aynı derece cansız bir cemaata bakmaktaydılar -dört küçük sıra dolusu manken.

O yana bakan Mitch'in tüyleri diken diken olmuştu. Başlar ve kimi kollu kimi kolsuz gövdeler. Hiçbirinin g özü yoktu. Erkekler gömlek ve eski ceketler giymişler, boyunlarına kravat bağlanmıştı. Kadınlar siyah kumaşa sarılmış, başlarına siyah kumaşlar örtülmüştü. Hepsi de mihraba bakıyor, mumların ışığı plastik yüzlerinde titriyordu.

Ve mihrabın yanında o sessizlerden biri daha duruyordu. Siyah bir cüppe giyip boynundan aşağı beyaz atkısını sarkıtmış olan bir çocuk manken. Bir mihrap yardımcısı.

Gökgürültüsü gibi bir ses Noogie'nin yukarı çıkmakta olduğunu haber verdi. Noogie koşar adımlarla geldi, kapının önünde durdu, tabancasını havaya kaldırdı.

"Vay canına!" Gözleri irileşmiş, çenesi neredeyse göğsüne düşmüştü. "Hayatımda böyle bir şey görmedim. Korkunç."

"Aşağıda bir şey buldun mu?" diye sordu Mitch mihrabın önünde duran ve üzerinde diz çökülen eski kadife taburenin üzerinden elini geçirirken.

"Hayır." Noga mankenlerin yüzlerine bakıyordu.

Mitch doğruldu. "Gerçek bir kilise değil bu, Noogie. Fısıldamadan da konuşabilirsin."

İriyarı memurun bakışları yüzünün yarısı eksik olan Meryem Ana heykeline çevrildi. Güçlükle yutkunurken sırtından aşağı bir ürperti indi. Yine alçak sesle, "Ürkütücü" dedi. "Aşağısı, evde kimse yaşamıyormuş gibi. Ne ortalıkta bir gazete, ne gelmiş bir mektup, ne özel bir eşya, ne duvarlarda resimler. Hatta evde ayna bile yok." Gözleri irileşti. "Vampirler evlerinde ayna bulundurmazlar."

"Onun vampir olduğunu sanmıyorum, Noogie." Mitch şapelin arkasındaki dolabın kapağını açtı. "Haç vampirleri uzaklaştırır."

"Öyle mi?"

Dolapta eski ve yıpranmış, ama temiz ve ütülü papaz giysileri asılıydı. Bazıları hâlâ Tatonka'daki Mueller Kuru Temizleme'nin torbaları içindeydi. Siyah ve kırmızı cüppeler, beyaz işlemeli atkılar, mor pelerinler.

"Mitch!" diye Lennie Dietz aşağıdan seslendi. "Mitch!"

"Buraya gel!"

Merdivenleri koşarak çıkan Dietz soluk soluğa kalmıştı. Yüzü kül rengiydi. Şapkası düşmüş, perukası çarpılmış, başı üstünde ürkek küçük bir hayvana benziyordu. Mitch, Noogie'nin yanından geçip koridora çıkarken sahanlıkta durdu.

"Gelsen iyi olur, Mitch" dedi. "Bayan Fletcher'i bulduk galiba."

Pat Stevens, 1982 model Chevy Caprice'in direksiyonu ardındaki örtüyü kaldırınca ortaya Doris Fletcher'in mumyası çıkmıştı. Kadının üzerindeki eski pamuklu sabahlığı yer yer çürüme sırasında akan sıvılarla lekelenmişti. Mitch kadının sağken güzel mi çirkin mi, şişman mı zayıf mı olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Ölümümde ise bütün sıvıları uçup da derisi meşin gibi kemiklerine yapışana kadar dondurulmuşa benziyordu.

Kadının kışın ölmesi, çürüme ve böcekler tarafından tahrip edilmesini önlemişti. Ilık havalar geldiğinde artık kısmen taşlaşmıştı. Zamanlama komşuların kadını kokusundan keşfetmelerini de önlemiş olmalıydı. Albert Fletcher karısının cesedini Temmuz'da otomobile sokmuş olsaydı sırrını değil üç yıl, üç ay bile saklayamazdı.

"Onu buraya nasıl getirdi acaba?" diye Lonnie, otomobilin yanında gidip gelirken sordu. Noogie sanki transa girmiş gibi ağzı açık bir halde garaj duvarına dayanmış duruyordu, şoku atlattığının tek göstergesi ağzından çıkan kış beyazı soluğuydu.

"Onun gibi bir din fanatiği neden karısını Hıristiyan gibi gömmemiş?" diye sordu Pat Stevens.

"Onun bunu hak etmediğine inanmış olmalı" dedi Mitch

Doris Fletcher'in elbisesinin önüne iğnelenmiş notu bir kere daha okudu.

Havva'nın kötü kızı: Hiç kuşkun olmasın

günahın seni bulacaktır.

SAAT 09:41 -28,3OC RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -38,8°C

Polis kanallarını dinleyen basın akbabaları telsiz konuşmalarını saptayınca Albert Fletcher'in evine adli tabipten de önce varmışlardı. Kapının önünde tam bir balık sürüsü gibiydiler: Hep birlikte hareket ediyorlar, safları polis tarafından bozulunca dağılıyorlar, sonra yine toplanıyorlardı.

Mitch adamlarını ve CTB delil teknisyenlerini garajla evin arasına sürerken medyaya sessiz bir küfür savurdu. En kötüsü kameramanlar ve fotoğrafçılardı: Cesedi ve şapeli görüntülemek için resmi personelin arasına karışmaya çalışıyorlardı.

Olay, izleyicisi olmadan da berbattı zaten. Üç yıllık mumyalaşmış bir ceset bir sürü lojistik sorun yaratmıştı. CTB personeli durumu nasıl çözeceklerini tartışıyorlardı. Megan'ın eksikliği dikkat çekmekteydi.

Mitch kadının telsizde çağrı yayınlanır yayınlanmaz oraya koşup gelmediğine inanamıyordu. Olay yeri ekibi Fletcher'in evini didik ararken orada olmalıydı; notlar alır, zihninde tablolar yaratır, toplanan bilgileri o polis beyninden süzerek yeni kuramlar formüle ederdi.

Mitch dönüp garajın yan kapısına yürüdü. Kapıyı açtığı anda parlak gözlü, yüzünde aptalca sırıtma olan bir muhabirle karşılaştı.

"Dışarda bekleyeceksiniz, buraya yalnızca polis girebilir" dedi.

"Şef Holt!" Adam eldivenli elini uzatırken biraz daha sırıttı. "Sabah dokuzdan beri sizi arıyorum. O sekreteriniz tam bir bekçi köpeği doğrusu."

Mitch adamın elini görmezden gelerek soğuk bir sesle, "Natalie benim idari yardımcımdır" dedi. "Büromu yöneten

kişidir ve eğer kendisine bekçi köpeği dediğinizi duyarsa kafanızı koparır. Şimdi izin verirseniz işim var."

Muhabirin yüzünde gülsün mü yoksa suçluluk mu duysun bilemediği bir ifade vardı. Mitch kaşlarını çatarak adamı yola doğru itti bakışlarıyla. Herif ne olursa olsun gayet yapışkan biriydi. Mitch eve yürürken yanı sıra o da koşuyordu.

"Herkes gibi basın toplantısını bekleyeceksin" dedi Mitch.

"Ama Şef, anlamıyorsunuz. Ben basından değilim. CTB'denim." Cebinden çıkarttığı kimliği gösterdi. "CTB'den Ajan Marty Wilhelm."

Mitch aniden olduğu yerde durdu, sinir uçlarından yukarı bir huzursuzluk yürüyordu. "Seni daha önce görmemiştim."

Adam duruma hiç de uygun düşmeyen çarpık bir sırıtmayla baktı yüzüne. "Daha yeni atandım" dedi.

Mitch'in yüzündeki ifadeden bir şey okumak mümkün değildi. Ajan mı? Megan, DePalma'nın kendisine yardım için yeni bir ajan göndermeyi düşündüğünden sözetmişti. Bunu işten el çektirilmesinin işareti olarak görecekti.

"Pekâlâ, Ajan Wilhelm" dedi. "Ajan O'Malley nerede peki? Ardından gitmeniz gereken odur, ben değilim."

Marty Wilhelm kimliğini ceketinin cebine yerleştirdi. "Bilemem. Bu görevden alındı."

SAAT 14:20 -26,6°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -35,5°C

İşten alındın. Hakaret davası açıldı. Migren ağrısı gelip oturdu. Buradaki en esaslı günün sona erdi sayılır, O'Malley. Ve gece henüz genç.

Megan hâlâ öğleden sonrasında olduğunu tahmin ediyorsa da zamanın kendisi için artık bir anlamı yoktu ve oturma odasının perdeleri çekilip içersi karartılmıştı. Ama yine de yeteri kadar karanlık değildi. Gözlerindeki ağrıyı hafifletmek için ölüm bile yeteri kadar karanlık olamazdı. Buzdolabı bir homurtu ve inlemeyle çalışmaya başladığında o da inleyerek tortop oldu.

Ceketi hâlâ üzerindeydi ama çizmeleri çıkarılmıştı, bir kapının yanında, biri hâlâ açılmamış kutuların arasında bir yerde. Yerini değiştirmeye çalışırken lanet gri atkı boynunu sıkmaya çalışıyordu. Titreyen ellerle onu çözüp yere fırlattı. Saçları hâlâ arkasında toplanmıştı. Sanki görünmeyen bir el atkuyruğunu çekiyormuş gibi her bir telin acısını tek tek duyuyordu. Ama lastiği çıkaracak kadar gücü yoktu.

Sancı kafasını delen insafsız bir matkap, kafatasını parçalayan bir baltaydı. Tanrım, birinin kafatasını bir baltayla ikiye ayırıp bu sıkıntısını sona erdirmesini nasıl da isterdi.

Bir Imitrex iğnesi yapmalıydı ama yattığı kanepeden doğrulanmıyordu ki. Zaten ayağa kalkabilse banyonun nerede olduğunu bilemeyecekti. Boş kutulardan birine kusma mesafesine çekmişti. Fırtınada hangi liman olsa yanaşmaya hazırdı.

Gannon ve Cuma odanın öteki ucundaki stereo müzik kutusu üstünde yerlerini almışlar dikkatle onu izliyorlardı. Nöbet tutmakta ustaydılar. Ne yakma gelirler ne de bir ses çıkarırlardı. Sanki aynı acıyı onlar da çekiyorlarmış gibi öylece durup kendisini izlerlerdi. Cuma'nın beyaz uçlu

kuyruğu kutunun yanından sarkıyor, son kısmı bir rakkas gibi hafif hafif sallanıyordu.

Megan bir süre kuyruğa baktı, sonra gözlerini kapadı ve görmeye devam etti. İleri geri, ileri geri. Tempo başını döndürüyor, midesini bulandırıyordu ama zihninden de söküp atamıyordu. Sol sağ, sol sağ. Sonra sözcükleri de duymaya başladı: Paige Price, Paige Price, sol sağ, sol sağ, Paige Price, Paige Price...

DePalma'nın öfkeyle çatırdayan sesi: "Nasıl bu kadar aptallık edebildin? Yirmi haber kamerası önünde onu nasıl söyledin?"

Paige Price. Paige Price. Paige Price...

"...beş milyon dolarlık iftira davası..."

Paige Price. Paige Price...

"...senin ve büronun aleyhine..."

Paige Price. Paige Price...

"...isterse Babil fahişesi olsun, umurumda bile değil..."

Paige Price.

"...işten alındın..."

İşten alındın.

Buna inanamıyordu. Buna tahammül edemezdi. İşten alınma. Sözcükler kendisini utanca boğuyordu. Daha da kötüsü -hem de çok kötüsü- göğsünü sıkıştıran o panik yumruğuydu. İşten alınamazdı. Josh'u bulmak istiyordu. Onu kaçıran, herkesi işkenceden kıvrandıran o canavarı yakalamak istiyordu. Kelepçeleri ellerine takmak, gözünün

içine bakmak ve, "Enseledim seni, orospu çocuğu" demek istiyordu. Bunu kendisi için, Josh için ve Hannah için istiyordu. Ama işten alınmıştı ve bu gerçek kendisini iliklerine kadar sarsıyordu.

İçindeki sancı parlak bir elektrik lambası gibi ışık vermeye başlayınca başını yastığa gömüp ağlamaya başladı.

Bir başka sancı dalgası bütün düşüncesini silip götürmüştü. Bir şey yapamayacak kadar çaresiz kalan Megan, kendini sancıya bıraktı. Uzaklarda helikopter pervanelerin duyuyordu. Arama onsuz sürüyordu.

Telefon çaldı, telesekreter devreye girdi. Henry Forster Paige hakkında kendisiyle konuşmak istiyordu. Cehennem buz tuttuğu zaman. Ve bu da fazla uzak olmayabilir diye düşündü ceketine daha bir sarınırken.

Telefon bir daha çaldı, Megan ürperirken telesekrete devreye girdi. "Megan? Ben Mitch. Şimdi işten alındığını öğrendim. Evde olacağını sanmıştım ama yoksun galiba. Sen telsizle bulmaya çalışacağım. Fletcher'le ilgili bir durum var. Bir sessizlik. "Çok üzüldüm. Bu işin senin için ne demek olduğunu biliyorum."

Mitch'in özrü biraz beceriksizce ve samimiydi, sanki pek az özür dilermiş ve diledikleri de önemliymiş gibi. Üzülmüştü Bir polis diğerini teselli ediyordu. Talihin yok, işten alınmışsın Seni tanımış olduğuma çok memnunum, O’Malley. Bir anı olacaktı Megan, yaşamına bir haftalık girmiş, yatağını bir gece paylaşmış ve sonra yoluna devam etmiş biri.

Erkekten kendisine karşı fiziki bir ilişkiden fazlasını hissetmesini bekleyemezdi. O aşk ve ilişki hakkında bir şey bilmezdi -ya da Mitch'in çok açıkça söylediği gibi, kadın olma hakkında da. Mitch evlenecek kadar, bir aile kuracak

kadar ve o kadını kaybetmesine hâlâ yas tutacak kadar sevmişti. Megan buna yaklaşacak hiçbir şey yaşamamıştı. Yalnızca işi vardı ve o da gözlerinin önünde sona ermekteydi.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Telefon hiç durmadan çalıyor gibiydi. Basın bu felaketi haber almıştı. O Paige orospusu herhalde haberi, kendi canlı yayında vermişti.

Megan, Albert Fletcher'le ilgili nasıl bir "durum" olduğunu merak etti. Böyle bir şey hatırlamıyordu. Düşünmek bile canını acıtıyordu. Yarım yamalak hatırlanan bir çok değişik konuşma her birden kafasına üşüşüyor, bütün sesler ahenksiz bir koro halinde yükseliyor, kulakları çınlıyor, başı dönüyordu.

Lütfen yeter. Lütfen yeter.

Telefon bir daha çaldı.

Lütfen yeter.

Megan'ın gözlerinden yaşları boşanıyordu. Bayılmayı isteyerek kanepeden aşağı kaydı, emekleyerek gidip kordonu çekti. Kutusuna tam zamanında yetişip kustu ama kanepeye çıkacak gücü kalmamıştı. Artık hiçbir şeyi umursamayarak yerde tortop olup yatarak ağrının geçmesini beklemeye koyuldu. . .

SAAT 16:27 -28,8OC RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -38,8°C

Fletcher'i gören yoktu. Sırra kadem basmıştı. Josh gibi. Megan gibi.

Megan telefona yanıt vermiyordu. Araç telsizine de. Sanki merkezden çıktığı anda dünyadan uzaklaşıp gitmişti.

Mitch sokaklarda Fletcher'i arayarak dolaşıyor, araştırmayı telsiziyle yönetiyordu. Telsiz çatırdadı. Birimlerin durumları. Soğuktan yakınmalar. Boşa çıkan bir umudun düşkırıklığı. Başının üstünden çıldırmış diyakozu arayan bir helikopter ağır ağır geçti.

Havva'nın kötü kızı: hiç kuşkun olmasın, günahın seni bulacaktır.

Megan, Fletcher'le St. E'de karşılaşmıştı. Fletcher kadından hiç hoşlanmamıştı: Eğer Megan'ın nerede oturduğunu bilirse...

Kadının beyaz Lumina'sını apartmanının önündeki kaldırımda kötü bir biçimde park edilmiş gördü. Kapısı aralıktı.

Onun otomobilden zorla çıkarıldığını görür gibi olunca hemen koşmaya başladı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak üçüncü kata çıktı. Daireden ses gelmiyordu. Kapının altından sızan ışık da yoktu.

"Megan?" diye seslenerek eski kalın kapıyı yumrukladı, "Megan, ben Mitch! Aç kapıyı!"

Yanıt yoktu.

Araç buradaysa kendisi nerede peki?

"Megan?" Bir daha vurdu, kolu yoklayınca kilitli olduğunu gördü. "Bu iş için çok yaşlısın, Holt" diyerek geriledi.

Derin bir soluk alıp yapması gerekeni yaptı yine. Neyse ki Megan sürgüyü çekmemişti. Kapı üçüncü tekmede açıldı.

Mitch karanlık dairede çevresine bakındı. "Megan?"

Perdeler kapalıydı. Sabahın güneşi öğleden sonra kalın bir bulut tabakası ardına girdiğinden evin içi iyice karanlıktı. Kalorifer sanki uzun bir süredir söndürülmüş gibi soğuktu içersi. Mitch parkasının cebinden tabancasını çıkarıp tavana çevirdi. Yerdeki kutular labirenti arasında sessizce yürürken her an sıçramaya hazırdı.

Ayakkabısının burnu atılmış bir çizmeye takıldı "Megan?"

Megan bir hayal gördüğünü sanıyordu. Gürültü, ses. Bilinci gidip gidiyor bir geliyor, gerçeğe girip çıkıyordu. Zonklamanın kafasının içinde olduğundan emin değildi. Sancı fiziki durum dışında bir boyut almıştı. Ses ve ışıkta, tarif edilemez, bu hiçbir şeye benzemeyen bir varlıktı."

"Megan?"

Ama her ne olursa olsun kendisine asla seslenmiş değildi. Bundan emindi. Sözcük beynini parçalıyordu. Megan inleyerek ellerini kulaklarına bastırmaya çalıştı.

"Megan? Tanrım!"

Mitch yerdeki kutuların üzerinden atlayarak kadının yanına çömeldi. Uzanırken elleri titriyordu. "Ne oldu? Kim yaptı bunu? Fletcher mi?"

Megan başını çevirmeye çalıştı. Ama erkek omzunu yakalayıp sırtüstü yere yatırdı. Kanepenin yanındaki lamba yanınca Megan bağırdı.

"Ne oldu?" Mitch kadının yüzünü örten ellerini çekiştiriyordu. "Yaran nerede, sevgilim?"

"Migren" diye fısıldadı Megan. Gözlerini yumdu. "Lanet ışığı söndür ve git buradan."

Işık söndü, Megan yine soluk almaya başladı. Zayıflıktan tir tir titreyerek yine yan döndü, dizlerini göğsüne kadar çekti.

Mitch bir kurşun ya da bıçak yarası alıp çok kân kaybetmekte olan biri dışında böylesine ıstırap çeken birini görmüş değildi o güne kadar. Bir başağrısının insanı devirecek kadar güçlü olabileceğini düşünmemişti bile.

"Seni hastaneye götüreyim mi?"

"Hayır."

"Ne yapabilirim, sevgilim?"

"Bana sevgilim demeyi bırak ve git buradan." Megan'ın gururu kendisini böylesine zayıf görmesini istemiyordu.

"Bir yere gitmem" diye hırladı Mitch.

Kadını kucağına alıp ayağa kalktı. Megan erkeğin ceketini tutup başını göğsüne dayarken kusmamak için kendini güç tutuyordu.

Mitch kadını yatağına yatırdı, ceketini, kazağını, omuz kılıfını ve sütyenini çıkardı. Sonra yatağın ucunda bulduğu büyük boy pamuklu gömleği giydirdi, eğilip pantolonunu ve sağ ayak bileğine bağlı olan .380 AMT yedek tabancasını çıkardı.

"Alabileceğin bir ilaç var mı?"

"İlaç dolabında." Megan başını yastığın içine gömmeye çalışıyordu. "Imitrex. Öyle yüksek sesle konuşma."

Mitch gidip şırıngayı getirdi, ama Megan iğneyi nasıl yapacağını anlatmaya kalkışınca hastaneye götürmek istedi.

"Megan, ben iğne yapamam; ben bir polisim, doktor değil."

"Korkağın birisin sen. Sus ve yap işte."

"Ya yanlış bir şey yaparsam?"

"Deri altına yapacaksın, yanlış bir şey olmaz. Ben yapardım ama ellerim titriyor."

Mitch kaşlarını çatarak iğneyi kadının koluna soktu, tepesine bastırdı ve ona kadar saydı. Megan yarı kapalı gözlerle bakıyordu. Mitch şırıngayı çöp sepetine atıp kadına baktı.

"Bana yine iyi davranıyorsun" diye mırıldandı Megan.

"Doğru ama sen alışmamaya bak." Sözlerinde herhangi bir ima yoktu ve kadının yüzüne düşen saçlarını geri tararken ellerinde yalnızca sevecenlik vardı.

"Sen hiç merak etme, enayi değilim" diye mırıldandı Megan.

Mitch onun işinden mi yoksa ilişkilerinden mi söz ettiğini anlayamadı. Bir ilişki denilebilecek bir şey olduğuna d inanmıyordu ama bunu tartışmanın zamanı değildi.

"Beni çok korkuttun" dedi. "Bizim günün delisinin eline geçirdiğinden korkmuştum."

"Kim?"

"Fletcher keçileri kaçırdı ve bir şamdanla Peder Tom'un kafasını yardı. Eh, bunun ne demek olduğunu iyi bilirsin sanırım."

"Hem de nasıl. Yakaladınız mı?"

"Yakalayacağız." Mitch, Fletcher hikâyesinin geri kalanını daha sonraya bırakmıştı. Megan, hele el çektirildikten sonra, olayları duyacak durumda değildi. "Sen fazla kaygılanma, O'Malley, yoksa başın ağrır."

Megan gülümsediğini sandı ama pek emin değildi. Gözlerinin ardında sancı alev alev parladıkça beyni kısa devre yapıyordu.

"Dinlenmen gerek" dedi Mitch. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Megan, böylesine utanmam çok garip, diye düşündü. İstediği şey hiç de mahrem sayılmazdı. Yalnızca bir yardım. Ama öylesine zayıftı ki...

"Saçlarımı çözer misin?" Başını çevirerek atkuyruğunu adama döndürürken gözlerini de kaçırmış oldu.

Mitch kadife kurdeleyi çözüp lastik bandı çıkarırken bunun bu kadar mahrem bir şey olarak görünmesi ne garip diye düşünüyordu. Aynı şeyi Jessie'ye sayısız kere yapmıştı. Belki de biraz bundan kaynaklanıyordu: Megan da bir çocuk kadar savunmasız görünüyordu o anda. Koruyucu rolüne girmişti. Kadın bundan nefret ediyor olmalıydı. O kadar bağımsız, o kadar gururluydu ve ağrısı onu saçlarını açmak kadar basit bir şey için yardım istemeye zorlamıştı.

Mitch parmaklarını o maun renkli ipekten tellerin arasına sokup saçlarını çiçek desenli yastığa yaydı. Bir fısıltı kadar hafif dokunuşlarla ensesine, kasılıp kalmış adalelerine

masaj yaptı. Kadının kirpiklerinin arasından yaşlar süzülüyordu ama durmasını söylemedi.

Mitch kadının yanağını öpmek için eğilirken, "Leo'ya bunu hiç yapmamıştım" dedi. "Biraz uyumaya çalış, sevgilim -sana sevgilim diyebilir miyim?"

"Hayır."

"Pekâlâ, inatçı. Bana ihtiyacın olursa yan odadayım."

Bana ihtiyacın olursa... Erkek örtüyü omuzlarına kadar çekip düzelttikten sonra doğrulup dönene kadar Megan bir şey söylemedi. Onu yalnız bırakmak üzere gidiyordu. Fırsatı kaçırmadığı için yuvası olmayacak bir odada yalnızca o ve başağrısı. Oda her nasılsa onun da gideceğini biliyormuş gibi daha şimdiden soğuk ve boş görünüyordu.

.. .bana ihtiyacın olursa...

"Mitch?" Megan sesindeki zayıflıktan, uzun ve yalnız geçmişin yankılarından nefret ediyordu ama, Tanrı bilir ya, bu gece o hayaletlerle yalnız kalmak istemiyordu.

Mitch yatağın yanına çömelip soluk ışıkta kadının yüzüne baktı. Megan gözyaşlarını görmesinden utanarak gözlerini kapattı. "Kucakla beni. Lütfen."

Mitch ani bir duygu dalgasının çarpmasıyla dudaklarını sıktı. Parmağıyla kadının burnunun ucuna dokunarak sözcükleri boğazındaki yumrunun ardından güçlükle çıkardı.

"Bunu hiç istemeyeceksin sanmıştım, O'Malley."

Mitch ayakkabılarını çıkartıp kadının arkasına yerleşti. Eski yatak, toplam ağırlıkları altında gacırdadı. Mitch

kadının sırtını göğsüne yasladı, uzanıp elini eline aldı, saçlarına hissedemeyeceği kadar hafif bir öpücük kondurdu. Ve Megan sonunda uykuya teslim olana kadar soluklarını dinledi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

10. GÜN

SAAT 19:24 -29,9°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -41°C

"Hannah, bu felaket süresince korkudan başka neler hissediyorsun?"

Hannah derin bir soluk aldı, uzun uzun düşündü. Bundan önceki sorularda yaptığı gibi. Kameraları ve ışıkları unutmaya, dikkatini yalnızca karşısında oturan kadının üzerinde toplamaya çalıştı. Katie Couric'i ünlü bir kişi ya da bir muhabir olarak değil bir kadın, bir ana olarak görmeye çalışıyordu.

"Zihin karışıklığı. Çaresizlik. Bunun neden bizim başımıza geldiğini anlayamadım. Anlayamıyorum ve bu da çok sinir bozucu bir şey."

"Bunun bir tür kişisel bir saldırı ya da bir kan davası olduğunu düşünüyor musunuz?"

Hannah kucağındaki ellerine bir top yaptığı mendiline baktı. "Tanıdığım bir kimsenin böylesine bir zulüm yapabilecek yetenekte olduğunu düşünmek istemiyorum."

Couric, oturduğu pembe kumaş kaplı küçük koltukta hafifçe öne eğildi. NBC haber ekibi Fontaine'in üst katının tümüne yerleşmişti. Deer Lake'in gayet zarif bir biçimde restore edilmiş olan Fontaine Oteli antika eşyalar ve reprodüksiyonlarla doluydu. Ekip röportaj için gerek genişliği gerekse güzelliği nedeniyle Pembe Daire'yi seçmişti.

"Hannah, bu sabah St. Elysius katolik kilisesinde bir olaya karıştınız" dedi Katie Couric. "Josh'a din dersi veren ve vaiz yardımcılığı öğreten Albert Fletcher, Tom McCoy'a saldırdı Polis bu sabah Bay Fletcher'in evinde korkunç bir bulundu. Yıllar önce ölmüş olan karısına ait sandıkları bir ceset buldular. Yetkililer şu anda Albert Fletcher için büyük bir insan avı başlatmış durumdalar. Onun kayboluşuyla ilgili olacağına inanıyor musunuz?"

"Saldırıya çok şaşırmıştım. Hâlâ da dehşet içindeyim Onun böyle şiddete başvuracak bir kişi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Yoksa oğlumuzu ona asla teslim etmezdik, Düşkırıklığının bir parçası da bu yüzden. Bu kasabayı güvenli bir yer olarak görüyordum. Yaşamımıza karışan insanları iyi insanlar olarak görüyordum. Şimdi bütün bunlar paramparça oldu ve buna çok kızıyorum ve kendimi çok safmışım gibi hissediyorum."

"Bir hekim olarak Deer Lake halkı için bu kadar çok şey yaptıktan sonra bu olay için sizin seçilmeniz öfkenizi artırıyor mu?"

Derin bir soluk, uzun uzun düşünme. Hannah kişisel bir kazanç beklemeden insanlara yardım etmek ve vermek üzere yetiştirilmişti. Aklına ilk gelen şey yanında suçluluğu da getiriyordu ama dürüst yanıt oydu ve o da gergin bir fısıltıyla, "Evet" dedi.

Paul röportajı bürosundaki portatif televizyondan seyrederken asla kabul etmeyeceği bir kıskançlıkla kıvranıyordu. Yerel istasyonlar Hannah'ya yeterli gelmemişti. Büyük bir televizyonla röportaj ayarlamıştı. Herhalde yaşlı, mavi gözleri ve sakin sesiyle Amerika'nın bir başından öteki başına kalpleri kırmaktaydı. Kamera Hannah'yı çok sevmişti. Dalgalı sarı saçları hafifçe geriye taranmış haliyle bir artiste benziyordu.

Paul ortağının odasından aldığı viski şişesinden bir fırt çekerek yüzünü buruşturdu. İskoç viskisinin tadına zamanla

alışıldığını söylerlerdi. Paul buna mümkün olduğu kadar çabuk alışmaya niyetliydi. Bugünlerde hayatın yükünü çekemeyecek hale gelmişti. Hannah kendisine yardımcı olmuyordu. Neredeyse kendisini Josh'u kaçırmakla suçlamıştı! Aramada yardımcı olmak için o kadar şey yaptıktan sonra. Eh, işte inanç ve güven bu kadardı işte. Ve de ölümsüz aşk. Ölümsüz aşk.

Karen'e telefon edip kendisini teselliye gelmesini söylemişti ama kadın gelmeyeceğini söylemişti. Paul, Garrett'in yakınlarda olduğu izlenimini edinmişse de, bu red karşısında yaralanmıştı. Bir fırt daha alıp yüzünü buruşturdu, kaşlarını çatarak televizyona döndü.

Katie Coric, aynı anda hem ciddi hem sevimli görünmeyi başarıyordu. Başını yana eğdi. "Bu tür travmaya farklı insanlar farklı tepkiler gösterirler" dedi. "Bazıları kendilerinde sahip olduklarını bilmedikleri bir güç bulurlar. Bazıları yaşamlarından çok önemli bir kişinin gitmiş olmasına rağmen çevrelerindeki insanlarla ilişkilerinin derinleştiğini görürler. Yine bazıları bu ilişkileri sürdürmeyi güç ve ıstıraplı bulurlar. Josh'un kaçırılmasının kişisel ilişkilerinizi nasıl etkilediğini söyleyebilir misiniz, Hannah? Bu durum evliliğinizi nasıl etkiledi?"

Hannah bir an sustu. Ağzının kenarları aşağı sarmıştı. "Çok büyük bir gerginlik oldu."

"Sizce o gece için kocanız sizi mi suçluyor?"

Mavi gözler parlak yaşlarla doldu. "Evet."

Coric'in gözleri de parlamıştı. Sesi yumuşadı. "Kendinizi suçluyorsunuz, değil mi?"

"Evet." Hannah kendine hakim olmaya çalışırken kamera yüzüne yaklaştı. "O kadar küçük görünen bir yanlış yaptım

ki..."

"Ama gerçekten yanlış yapmış mıydınız, Hannah? Birine Piste telefon ettirip geç kalacağınızı bildirmediniz mi? Bundan başka ne yapabilirdiniz?"

"Daha önceden bir yedek planım olabilirdi, eğer ben gelemezsem bir başkasının Josh'u alması için önceden konuşabilirdim, Josh'a daha güvencede olmasını sağlayacak telkinlerde bulunabilirdim. Gençlik hokey programının çocukların güvenle evlerine dönmelerini sağlayacak bir plan geliştirmesine yardımcı olabilirdim. Bunlardan hiçbirini yapmadım ve şimdi de oğlum yok artık. Bu önlemleri alma ihtiyacında olduğum aklıma bile gelmemişti. Çok saftım. Bunun için ödeyeceğim bedeli bir an bile düşünemedim.

"Bu röportajdan insanların almasını istediğim ders bu işte: Yaşamlarımızı sonsuza kadar değiştirmek için yanlış anda yapılan bir tek hata yeterliydi. Bizim çektiklerimizi başkalarının da çekmelerini istemiyorum. Eğer söylediğim bir şey bunu önleyecekse o zaman bunu söyleyeceğim."

"Dün kocanız parmak izlerini vermek için emniyete çağırıldığında ne düşündünüz? Kocanızın bu işe karıştığını düşündünüz mü?"

Hannah gözlerini indirdi. "Paul'ün oğlumuza zarar verecek bir şey yapacağına inanmıyorum."

Bunu kaskatı bir tavırla, sanki inansa da inanmasa da kabul etmek zorunda olduğu bir kuralmış gibi söylemişti. Orospu. Paul bir fırt daha aldı ve geğirerek içkiyi çıkartmamak için kendini tuttu.

"Hannah, kocanız emniyet güçlerini olayı yanlış olarak ele almakla suçluyor. Siz de onun bu görüşünü paylaşıyor

musunuz?"

"Hayır. Ben onların ellerinden gelen her şeyi yaptıklarına inanıyorum. Sormak zorunda oldukları sorulardan bazıları kimi zaman da kırıcıydı ama Mitch Holt'u buraya kızıyla taşındığı günden beri tanırım ve bu olayda her şeyi bir amaçla yaptığına inanıyorum: Josh'u bulmak ve onu kaçıran kişiyi adalete teslim etmek."

"Teşekkür ederim, Hannah" diye mırıldandı Mitch.

Megan'ın kanepesinde oturmuş, bir kutu üzerinde duran otuz yedi ekranlık renkli televizyonu izliyordu. Yanında siyahlı beyazlı kedi de aslan gibi uzanmış bir halde gözlerini ekrandan ayırmıyordu. Küçük tekir kedi kucağında kıvrılmış uyumaktaydı.

Mitch on beş dakikada bir adamlarını arayarak durumu öğreniyordu. Fletcher'den hâlâ eser yoktu ve soğuk nedeniyle yaya araştırma ekipleri geri çekilmekteydi. Diyakoz ellerinde arama emri olmadan giremeyecekleri bir yerde saklanıyorsa bir yere gideceği konusunda kaygılanmalarına gerek yoktu: Sabaha, Doris kadar kaskatı kesilirdi. Mitch saat başı eyalet devriyesine de telefon ederek onlardan da olumsuz raporlar almaktaydı. Eğer Fletcher, Deer Lake'ten bir arabayla kaçmışsa kendisini Minnesota otoyollarında gören olmamıştı.

Arazide olup da Fletcher'i arayamamak Mitch'i huzursuz etmekteydi. Yapılandan fazla bir şey yapamayacağını biliyordu aslında. Ancak bu hareketsizlik o sokak polisliğine çok aykırı bir şeydi. Şimdi eski içgüdüleri de yeniden uyandığından o eski huzursuzluğunun canlandığını hissediyordu.

Megan'ı derin bir uykuda bırakmıştı ve sabaha kadar öyle uyuyacağını umuyordu. Kadının çektiği ıstırap ve bunun

kendisini böylesine etkilemesinin sarsıntısı içindeydi hâlâ. Ona yardım etmek, onu sakinleştirmek, korumak istiyordu. Onun için, onun mesleği için mücadele etmek istiyordu. Megan için Mitch'den de, her şeyden de önemli olan mesleği. Bütün bu kişisel parçalar biraraya gelince Mitch'in karşısına hazırlıklı olmadığını hissettiği bir durum çıkmaktaydı.

Tekir kedinin sırtındaki eline, parmağındaki yüzüğüne baktı. Megan'ın sesindeki o kırgınlığı hâlâ hissediyordu: "Beni yatağa attığında yüzüğünü bile çıkarma zahmetine girmedin.'" Ve bunun suçluluğunu hâlâ hissediyordu ve çarpık bir biçimde bundan zevk aldığının da farkındaydı.

Tanrım, sonunda kendini bu duruma mı düşürmüştü; Duygusal Araf. Ve Megan'ı da kendisiyle birlikte oraya sürüklemişti. Kadın ilişkilerinden her ne istemişse istemiş olsun, ama bunu asla hak etmemişti.

Allison gitmişti. Sonsuza kadar. Onun ölümünü önleyebilirdi, ama onu geri getiremezdi. Bunun bedelini ne zamana kadar ödeyecekti? Ne kadar süreyle ödemek istiyordu?

Yaşam öyle ani değişebiliyordu ki. Bir anda. Göz açıp kapatıncaya kadar. Bir kalp atışı süresince.

...yaşamlarımızı sonsuza kadar değiştirmek için yanlış anda yapılan bir tek hata yeterliydi. Hannah'nın sözleri Miami'de eve giderken süt almaya uğrayamayacak kadar yorgun olduğu o günden beri bildiği şeyi yansıtıyordu. Bir tek saniye ve dünya çıldırmış bir topaç gibi yörüngesinden çıkıvermişti.

Yarım bir yaşam sürdürmek ve bir daha o tür bir ıstırap riskine girmemek mi iyiydi, yoksa önüne geleni almak ve kaderin izin verdiğince onu sonuna kadar dolu dolu

yaşamak mı? Hangisinin daha güvenli olduğunu, hangisinin daha az acı vermesine rağmen kendisini daha çok cezalandırdığını bilmiyordu.

Televizyon ekranındaki Hannah'ya, onun güçlü olmaya çalışmasına, kendisine o kadar çok şeye malolan hayati yanlışının bedelini kendine göre ödemeye çalışmasına baktı. Istırap gözlerinin altında kara halkalar oluşturmuş, o çıkık elmacık kemiklerinin altlarını çöktürmüştü. Stres evliliğini parçalamıştı. Eğer elinde olsa Josh'u hiç doğurmamış olmakla bütün bunlardan kaçmayı tercih eder miydi? Mitch kadının yanıtının ne olacağını bildiğini tahmin ediyordu. Kendisinin Allison ve Kyle ile geçirdiği zamanı hiçbir şeyle değiştiremeyeceğini biliyordu. Huzur karşılığında bile.

"Hannah nasıl?"

Yüzü hâlâ solgun olan Megan, kapının önünde gözlerini ovuşturmaktaydı. Pamuklu gömlek dizlerine kadar sarkıyordu

"Fena değil."

Mitch, Gannon'u yere bırakıp ayağa kalktı. "Sen nasılsın? Kendini nasıl hissediyorsun?"

Megan omuzlarını silkti. "Kafam biraz karışık. Ama düzeleceğim. Yeni bir şey değil."

Mitch parmağının ucuyla kadının çenesini kaldırıp dikkatle yüzüne baktı. "Benim için yeni. Ne sıklıkta oluyor bu iş?"

Megan yüzünü çevirdi. En kötüsünü artık atlattığına göre ne kadar çaresizlik içinde olduğunu ve onun merhametini ne kadar istediğini unutmak istiyordu. Eğer migreni tek

başına geçirebilmiş olsaydı kasabadan ve onun yaşamından çıkması kolay olacaktı. Şimdi de o merhamet sonrası ve duyduğu o çekingenlikle başa çıkmak zorundaydı. Yarım kalmış bu duygusal bağlar kolayca birbirlerine eklenemeyecekti.

"Belli olmaz." Kanepenin bir köşesine oturdu, bir reklam dehasının yaşlı bir kadının bir uçak tuvaletinde dudaklarına ruj sürmesiyle pizzayı ilişkilendirmeyi başardığı televizyondaki reklama baktı. "İşimi her kaybettiğimde ya da aleyhime her beş milyon dolarlık dava açıldığında."

Erkeğin yüz ifadesi karşısında Megan irkildi. Mitch kanepenin koluna oturdu. Gözlerinde kendisinin daha önce de çok derinlerine kadar inen o bakış vardı. Megan adamla gözgöze gelmeyi reddetti. Duyguları yüzeye çok yakındı ve şeffaf olmaktan başka bir şey yapamayacağı kadar yorgundu.

"Megan, ben..."

"Zahmet etme, bir yararı yok."

Mitch kadına doğru eğildi. "Neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun?"

"Çünkü bir şey yapamazsın. DePalma'nın fikrini değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Paige Price'ın haber karşılığında kendini satan bir fahişe olduğu gerçeğini de, benim televizyonda bunu söylediğimi de değiştiremezsin. Elinden bir şey gelmez ve sempati de istemiyorum."

Mitch öfkeyle ayağa kalktı. "Evet, istemezsin. Senin sempatiye ihtiyacın yok. Kimseye ihtiyacın yok, öyle değil mi?"

Megan inatla televizyona bakıyordu. Mitch kadını tutup sarsmak istedi. Onun kendisine ihtiyacı olmasını ve bunu söylemesini istiyordu. Önünü göremeyecek kadar ıstırap çekerken kendisini kucaklamasını istemişti ama o Megan ile bu Megan farklı kişilerdi: biri diğerinin içinde saklanıyor ve çok seyrek olarak dışarı çıkıyordu.

Televizyonda Hannah'nın röportajı yine başlamak üzerindeydi. Mitch kanepeye, Megan'ın bir karış ötesine oturarak Cuma'yı yerini boşaltmaya zorladı. Kedi yüzüne pis bir bakış fırlatıp kenarında KULLANMADIĞIM EŞYALAR yazan kutunun üstüne sıçradı.

Katie Couric, koltuğunda öne eğildi, gözleri kadına duyduğu sempatiyle parıldadı. "Hannah, sence Josh yaşıyor mu?" diye çok hafif bir sesle sordu.

Kamera Hannah'nın yüzüne zoom yaptı. "Yaşadığını biliyorum."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

Hannah sorusunun ve yanıtının sezdirdiklerini düşündüğünü belli ederek konuşmakta acele etmedi. Konuştuğu zaman sesi net ve kendinden emindi. "Benim oğlum olduğu için."

Tırnaklarını kemiren Megan, "Geçen akşam bu kadar emin değildi" dedi. "Josh'un yaşadığına inanıp inanmadığımı bana iki kere sordu. Sanki benim vereceğim güvenceye ihtiyacı varmış gibi. Bu ne demek oluyor?"

"Bir tür olayla başa çıkma mekanizması. İnanmak zorunda olduğu şeye inanacaktır."

Megan, bunun ötesinde daha başka şeyler olduğunu hissediyordu ama bunun ne olduğunu bilemiyordu. Hoş,

zaten onun fikri önemli de değildi. Şimdi işin başında Marty vardı.

Megan dünyanın yuvarlak olduğunu söylese bile inanmazdı. Ayrıca bunun bu olayda bir fark yaratması da mümkün değildi. Hannah oğlunun yaşadığına da inanabilirdi yaşamadığına da. Her iki duygu da Josh'u ya da oğlanı kaçıranı bulmalarında kendilerine yardımcı olamazdı.

"Şu anda Josh'un dinlediğini bilseydin ona ne derdin?" diye sordu Katie Couric.

Hannah'nın yüzü ekranı doldurdu; kamera yüz ifadesinin tek nüansının bile kayda geçmeden kaybolmasına izin vermiyordu. Amerika her şeyi görüyordu: öfkeyi, karmaşayı, ıstırabı. Mavi gözler yaşla parlıyor. Dudaklar ağlama ihtiyacıyla titriyor. "Seni seviyorum. Bunu bilmeni ve buna inanmanı istiyorum, Josh. Seni o kadar seviyorum ki..."

Hannah'nın yakın çekimi yerini Josh'un bir resmine bıraktı. Okul fotoğrafı. Josh, Yavru Kurt üniformasıyla. Dişlek ağız. Parlak gözler, dağınık saçlar. Resim birden silindi ve canlı Josh belirdi. Bir Noel gösterisinde çoban rolünde, aile ağacının önünde Lily ile. Görüntüler değişirken Linda Ronstadt'ın tatlı soprano sesi duyuldu. Özlem yüklü, umutla parıldayana "Orada Bir Yerde"yi okuyordu.

Megan dudağını ısırdı. Lanet olsun. Röportajın sonuna kadar dayanabilirdi -kendisi de Hannah'yı sorguya çekmişti- ama bu hilekârlıktı. Şarkıyı söyleyen, on gün önce kaybolduğu alaca karanlıktan seslenen Josh'un kendisi olabilirdi. Video görüntüsü onu enerji dolu, bebek kızkardeşine karşı sevecen canlı bir oğlana dönüştürmüştü.

Şarkı sözlerinin o çocukça güveniyle birleşen o masum yüz, olayı bir görev alanından alıp götürmüş, insana ıstırap verecek kadar kişisel bir hale dönüştürmüştü.

Kendisinin elinden çekilip alınan olay. Asla ve asla kişiselleştirme, O'Malley.

Geç kalmıştı. Bu emir duyguların üstüne geçemezdi, Pandora'nın kutusunun kapağı açılmıştı. O yalnızca bütün duygularının boşalmaması için çaba gösterebilirdi. Gözlerini kırpıştırarak baldırlarını örten gömleğin eteğini sıkı kavradı. Belki de yumruğunu yeteri kadar güçle sıkarsa ağlamasını önleyebilirdi.

Sonra Mitch'in eli elinin üstüne kondu, sessiz bir anlayış ve sempati mesajıyla sıktı.

Lanet olsun, O'Malley. Nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Neden pes etmek zorundasın ki? Şimdiye kadar bundan çok daha dayanıklı olmalıydın.

Megan soluk alırken alt dudağının titremesini önleme için çenesini kastı. Dişleri arasından, "Lanet olsun" dedi. "O orospu çocuğunu yakalamak istiyordum."

"Biliyorum" diye mırıldandı Mitch.

"Çok yakında. Bunu hissediyorum. Onu yakalamayı öyle çok istiyorum ki..."

Ama bunu ne kadar istediği ya da Mitch'in kendisine ne kadar sempati duyduğu önemli değildi. Soruşturmadan alınmıştı. DePalma onun merkeze dönmesini bekliyordu. Müdürün bizzat azarlaması için. Sonra bir sürü avukatla bir odaya kapanıp Paige Price ve hukuk Dobermanlarıyla nasıl başa çıkacaklarının planlarını yapacaklardı. Deer Lake'te başladığı yaşamı, öyle, bir anda bırakması bekleniyordu.

İnsanları unut: onlar yalnızca raporlardaki adlardı. Daireyi unut: Zaten içinde yuva diyebileceğin kadar uzun kalmadın. Mitch Holt'u unut: O yalnızca bir polisti ve kendisi bir polisle ilişki kurmaması gerektiğini bilirdi. Josh'u unut, o artık Marty'nin sorumluluğuydu.

Josh iri gözleri, çilleri, dişinin düştüğü yerdeki boşluğuyla ekrandan kendisine bakıyordu. Megan'ın kalan direnci belirsizlik ve öfkeyle kırılıverdi. Yerinden fırladı. Küfürler savurarak bir kutunun üstündeki kitapları bir tekmede odanın öteki ucuna gönderdi. Kediler oturdukları yerlerden sıçrayıp saklanmak için koridora koştular. Megan dönüp bir başka yöneldi. Sonra bir daha dönüp yumruğunu Mitch'in göğsüne indirdi.

"Lanet olsun! Lanet olsun!"

Mitch kadının kollarını tutunca, Megan erkeğin üzerine düştü. Gözyaşlarını tutma çabasıyla omuzları sarsılıyordu.

"Ağla!" diye emretti kollarını kadının vücuduna dolayan Mitch. "Buna hakkın var. Kendini bırak ve ağla. Kimseye söylemeyeceğim."

Gözyaşları boşanınca, Mitch yanağını kadının başının üstüne dayadı, fısıldayarak konuştu, kendi denetimi dışında olan şeyler için özür diledi. Her şey denetim dışındaydı. Hepsini çılgının biri harekete geçirmişti. Bir anda, bir tek eylemle o kadar insanın yaşamı değişmişti ve hiçbiri hiçbir şey yapamazdı. Megan işini, evini, bir yere ait olabilme şansını kaybedecekti. Ama bu ana sahipti ve onu da elinden kaçırmak istemiyordu.

Mitch'e, zaman ve ıstırabın yüzüne kazıdığı çizgilere, çok şey görmüş olan gözlere baktı. Ona sonsuza kadar sahip olamazdı ama bu gece onların olabilirdi. Onun kolları

arasında kendini kaybedecek, tutkunun bulanıklığı içinde çirkin dünyayı görüş alanından uzaklaştıracaktı.

Mitch parmaklarını kadının saçlarının arasına soktu, ağrının merkezi olan alnındaki o noktayı başparmağıyla ovuşturdu.

"Yatağına dönmelisin" diye fısıldadı.

Megan kalbinin erkeğe çarptığını, onun ellerinin gücünü ve sevecenliğini hissediyor, gözlerindeki özlemi ve pişmanlığı görüyordu. Onu seviyordu. Bu ne kadar anlamsız olsa da. bitmesi gerekiyordu. Erkek kalmasını söylememişti. Hiçbir şey istememiş, hiçbir şey vaat etmemiş ve bir başkasını o kadar çok sevmişti. Megan'ı kimse sevmemişti o güne kadar. Ama o sırları kalbinde saklayabilir, sevgisini sımsıkı içinde tutardı. Bu son geceleri olabilirdi.

Erkeğin gözlerinin içine bakarak, "Bana sahip olur musun?" dedi.

"Megan..."

Megan iki parmağını erkeğin dudaklarına bastırarak kaygısını susturdu. Mitch o kadar narin, o kadar solgun, inanılmaz gücü dünyanın altında öylesine ezilmiş olan kadına baktı. Ona âşık oluyordu. Bunda bir gelecek yoksa da. Bir iki güne kadar kendisi için çok önemli olan mesleğinden kalanı kurtarmak için gidecekti. Mitch, orada kurduğu düzenli, boş ve dümdüz yaşamla başbaşa kalacaktı. İstediği yaşam, güvenli basit.

Ama bu gece onların olabilirdi.

Kadının elini tutup hafifçe öptü. Megan döndü, tel vizyonu açık bırakıp onu koridordan geçirerek yatak odasına doğru çekti.

Yatağın yanında açık bıraktığı lamba, dağınık yatağın üstüne gölgeli bir amber rengi yayıyordu. Megan ışığa arkasını verirken sırtındaki gömleğin düğmelerini açıp omuzlarından sıyırarak yere bıraktı. Işık kara saçları çevresinde bir hâle yaratıyor, tenine mermer ışıltısı veriyordu. Erkeğin karşısında ruhunu değilse bile kendini bütün çıplaklığıyla sunuyor, ondan verebileceği kadarını almayı istiyordu. O bir geceden fazlasını hak etmişti. Yaşamın kendisine vermiş olduğundan çoğunu Mitch'in verdiğinden çoğunu hak etmişti.

Mitch yüzüğünü çıkarıp komodinin üzerine bırakırken elleri titriyordu.

Megan'ın kalbi duracak gibi oldu. Olasılıklar hızla geçti aklından, aptalca düşünceler ve umutsuz istekler. Hepsini bir yana itip idare edebileceği tek gerçeğe sarıldı: Bu gece geçmiş aşklarından ve geçmiş günahlarından uzak bir gece olacaktı.

Megan erkeğin elini tutup titreyen dudaklarına götürdü, yüzüğün olduğu yerdeki soluk derisini öptü. Sonra kollarının arasına atıldı, dudak dudağa geldiler.

Megan, Mitch'in gömleğini sırtından geriye itti, Mitch onun çıplak vücudunu vücudunda hissetmek için çıkarıp attı. Kadını yatağa yatırıp dudaklarını boynundan göğüslerine kaydırdı. Megan altında vücudunu yay gibi geriyor, onu davet ediyor, memesinin başını dudaklarının arasına almasını istiyor, erkek hassas noktasını emerken çığlıklar atıyordu. Mitch elini kadının yan tarafından aşağı kaydırdı, bacağını tutup üzerine çekti, kadınlığının o nemli sıcaklığını karnının titreyen kaslarına dayadı.

Megan uzanıp erkekliğini eline alınca, Mitch'in boğazından hayvani bir inleme koptu. Elini kadının elinin

çevresine geçirip sıktı, başını eğip kulakmemesini dişledi.

"Senin içine girdiğimde o kadar sıkısın işte" deyince Megan yeni bir arzu dalgasıyla kıvrandı.

Mitch kadının içine girerken yüzüne bakıyordu. Bir iki gün içinde âşık olduğunu ve bütün bunların bir kalp atışı kadar kısa zamanda kaybolacağını bilmek içini panikle dolduruyordu.

Sonra ihtiyaç korkuyu aştı. Kadının içine, derinlere kadar girdi, onun o sımsıkı, ıslak sıcaklığı kendisini yakalayıp kafasındaki bütün düşünceleri uzaklaştırdı. Birlikte hareket ediyorlar, bedensel ve duygusal ve ruhsal arasındaki bütün sınırları silen o tatmine doğru koşuyorlardı. Oraya eriştiler, önce biri, sonra diğeri. Soluk soluğa, titreyerek, birbirlerine sarılmış olarak.

Seni seviyorum... Sözcükler Megan'ın dudaklarındaydı. Ama söylemedi.

Seni seviyorum... Mitch düşünceyi açıklamaya korkarak, kalbinin içinde sakladı.

Sonra hepsi sona erdi, ikisi de sessiz ve kıpırtısız kaldılar, eski kuşkular kovuldukları köşelerden birer birer ortaya çıktı, sınırlar yerlerine oturdu, duvarlar yine yükseldi. "Gecenin içinde ayrı ve yapayalnız çarpan zırhlı yürekler.

SAAT 20:55 -31,6°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-43,8°C

Hannah odasında, karanlıkta oturuyordu. Kendi odasında insan zihni bu küçük değişiklikleri ne kadar da çabasız yapıyordu. Paul, o yatakta iki

gecedir yatmıyordu ve beyni şimdiden çoğul takılarından uzaklaşmıştı. Bunun gelecekleri için ne demek olduğunu düşünmek istemiyordu. Bir zamanlar kusursuz diye nitelendirdiği evlilikle ilişkili suçluluk, kayıp başarısızlık duygularıyla uğraşmak istemiyordu. Josh ile ilgili suçluluk, kayıp ve başarısızlık duygularının yükünü zaten omuzluyordu.

Röportajdan çıkınca sevdiği adamın onu kucaklaması eve götürmesi çok hoş olurdu. Onun sevgisine ve desteğine sahip olduğunu bilmek... Oysa evine tek başına dönmüştü. Lily'yi beklemeye gönüllü olan Kathleen Casey oturma odasında CTB ajanı McCaskill ile oturmuş, televizyondaki X-Files'ı seyrederken patlamış mısır yiyordu. Paul gitmişti.

Paul gitti. Sevdiği ve evlendiği Paul. Kendisine ya söyleyen, ondan bir şeyler saklayan, bir çılgının yaptığı şey için onu suçlayan adamı tanımıyordu. Medyaya öyle yılışan, polisin parmak izlerini istediği adamı tanımıyordu. Onun kirli olduğunu ve neler yapabileceğini bilemiyordu.

Olasılıkları düşünmek istemeyerek kalkıp soyunmaya başladı. Düğmeleri açmak, eşyayı katlamak, yerine yerleştirmek gibi sıradan işlere verdi kafasını. Eski kazağını başının üstünden sırtına geçirdi, gözüne düşen saçlarını geri itti. Eşofmanın pantolonuna uzanırken telefon çaldı.

Hannah telefona baktı. O odada en son açtığı telefonu hatırlayınca birden ürperdi, vücudunu bir ter bastı. Ama açmamak olmazdı. McCaskill ve Kathleen neden açmadığını merak edeceklerdi.

Eli titreyerek ahizeyi kaldırdı

"Alo?"

“Hannah sen misin? Ben Garrett Wright. Röportajını izledim. Sana çok yürekli bir kadın olduğunu söylemek istemiştim.”

"Şey... ben..." diye kekeledi Hannah. Karşısındaki, kendisine işkence eden yüzünü bilmediği bir yabancı ya da çılgınca hezeyanlarda bulunan Albert Fletcher değildi. Josh değildi. Yalnızca bir komşuydu. Karen'in kocası. Harris'te ders veriyordu. "Yapmam gereken bir şeydi."

"Anlıyorum. Yine de... bence doğru olanı yaptın. Bak, eğer bu olayı atlatmakta yardım ararsan Edina'da aile terapisi uzmanı olan bir arkadaşım var. Geçen gece buraya geldiğinde Paul'e de sözünü etmiştim ama sanırım dinlemek bile istemedi. Sana bir söyleyeyim dedim. Ben adını vereyim de sen ister arar, ister aramazsın."

"Teşekkür ederim" diye Hannah çökercesine oturdu yatağına.

Adamın söylediği adı ve numarayı yazarken Paul'ün orada ne işi olduğunu ve oraya gittiğini neden kendisine söylemediğini düşünüyordu. Ama bir komşuyu ziyaret hiç de büyük bir sır değildi. Hannah büyüğünün ne olacağını bilmek istemiyordu.

Telefonu kaparken bu düşünce kafasında yankılanıp duruyordu. Sonra korkunç bir yalnızlık ve korku, içinde büyüyerek tüm varlığını yutacak gibi oldu. Bu işin en güç yanı da buydu: Çevresindeki insanlar ne kadar yardım etmek isteseler de en temel düzeyde yapayalnızdı. En yakınında olması gereken tek kişi giderek uzaklaşıyordu.

Hannah öyle boşluğa bakıp dururken telefon bir daha çalınca hiç duraksamadan açtı. Karşısındaki yumuşacık ses güneşte yanan bir tenin üzerinde ipekli kumaşın öpüşü kadar iyi gelmişti sinirleri üzerinde.

"Hannah? Ben Tom... Peder Tom. Konuşmak istersin diye düşünmüştüm."

"Evet" diye titrek bir gülümsemeyle yanıt verdi Hannah, "isterim."

GÜNLÜK GİRİŞİ

10. GÜN

Shakespeare'in dediği gibi:

Dünya bir sahnedir,

Ve bütün insanlar yalnızca oyunculardır:

Sahneye girişleri ve çıkışları olan....

Ve bizler yönetmenleriz, onların gizli iplerini çeken kuklacılarız.

Ve saatten saate olgunlaşırız,

Ve sonra saatten saate çürüme,

Ve bu da bir masaldır.

Yeni bir perde ve kurguda, yeni bir ince oyun.

Bizler zekiyiz.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

11. GÜN

SAAT 09:45 -5,5°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -12,2°C

Cumartesi günü ısı yükseldi ve gök yere indi. Şimdi ormanlık alçak tepelerin hemen üzerinde kurşun rengi tombul bulutlar, her yanı ince bir kar perdesiyle örtmekteydi. Havanın getirdiği sıkıntının hemen sonrasında radyoların hava habercileri eyaletten kaçmış, yerlerini hafta sonu diskjokeylerinin fırtına kehanetlerine bırakmışlardı.

Megan tek kulakla radyoyu dinliyordu. Tipi mi? Belki de fırtına acele ederse St. Paul'e kadar otomobil kullanmaktan kurtulurdu. Eğer kasabada yeteri kadar dolaşıp Albert Fletcher'i ararsa... eğer bu hurda araba bozulursa... okulu asmak isteyen bir çocuk gibi bin bir senaryo üretiyordu kafasının içinde. Bir tek bu gün kendisinin olsa... Ama DePalma, Deer Lake'i terketmesini istiyordu. Gerçekten çaresiz olmasa bir Cumartesi günü asla telefon etmezdi. Avukatlar orada olmayacaktı: Büro onlara fazla mesai parası vermezdi. Şu halde bütün olay, daha fazla bir zarar vermeden kendisini kasabadan çıkarmaktı.

Eğer mesleğinden bir şeyler kurtarmak istiyorsa gitmek için bundaydı. Git, milletin kıçını yala, pişman olduğunu söyle ve cezanı çek. Bu fikir boğazına takılan kürklü bir toptu sanki. İyi bir polisti. Bunun bir önemi olmalıydı ama olmayacaktı işte.

Megan eldivenli eliyle sağ gözünün üstündeki zonklayan noktayı ovuşturdu. Başağrısı hâlâ tehdit ederek sürüyor ve zaman zaman da insanı tüketen bir eskrim maçındaymış gibi geri hamle yapıyordu. Yatağından çıkmamalıydı ama

evde yalnız kalmak da istememişti. Sabah şafak söktükten bu yana araba sürüyor, yaşamını nasıl da berbat ettiğini düşünüyordu. O FBI görevini kabul etmeliydin, O’Malley.. Şimdi bu soğuk ve kardan bin mil uzakta, kalbi kırılmaktan bin mil uzakta olurdu

O kalp hâlâ bir şeylerin olmuş olmasını istiyordu. Kafası ise bunun olamayacağını biliyordu. Mitch'e ne sunabilirdi? Eş olacak malzeme yoktu kendisinde, beş yaşında bir kızı yetiştirmek konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Bildiği tek şey polislikti. O pervasız kişiliği yüzünden o da yakında elinden alınacaktı. Panik göğsünü sıkıştırıyordu.

Mitch, uyuduğunu sanarak erkenden gitmişti. Yöneteceği bir insan avı vardı. Megan'3n polis telsizinden aldığı bilgilere göre Albert Fletcher'den hâlâ bir iz yoktu. Kasabalılar telefonlar edip adamı gördüklerini bildiriyorlardı ama şimdiye kadar bir sonuç alınmış değildi. Deer Lake polis, şeriflik bürosu ve eyalet devriyesi araçlarıyla kaynıyordu. Başlarının üstünde helikopterler akbabalar gibi dolaşmaktaydı.

Megan şaşkınlıkla başını salladı. İlk gördüğü anda Fletcher'in kaçık olduğunu anlamıştı ama doğrusu Mitch'in dün gece anlattığına benzer bir şeyi de hayal etmiş değildi. Herifin düpedüz deli olduğu belliydi. Josh'u kendi mihrap yardımcısı olması için kaçıracak kadar deli mi? Olabilir, ama bunun için de yardıma ihtiyacı vardı. Kendisi o gece kilisede günah hakkında ders veriyordu. Megan onu Olie ile suçortağı olarak düşünmeye çalıştı ama başaramadı. Fletcher yalnız bir insandı. Aksi takdirde o sapık işlerini saklaması mümkün değildi.

Megan, Harris Koleji'nin kampüsünde ağır ağır ilerlerken gözleriyle de, diyakozu görebilmek için çevreyi taramaktaydı. Mitch oraya adam göndermiş miydi acaba?

Dersler Pazartesi başlayacağına göre binalar açılmış olmalıydı ama şimdilik epey boş, olduğunu tahmin ediyordu. Fletcher orada kötü hava koşullarından uzak bir sığınak bulabilirdi.

Harris artık inşa edilmeyen türdeki kolejlerden biriydi, binalardan çoğu yerel taştan yapılmıştı ve 1800'lü yılların sonlarında yapılan ilk okuldan kalma gibiydiler.

Yol yatakhanelerin arasından geçiyordu. Park yerleri ancak üçte bir doluydu ve öğrenciler tatil esnasında herhalde yıkadıkları çamaşırları ve nasıl olsa çalışmadıkları derslerin kitaplarını taşıyorlardı. Karlar arasından yükselen kale direkleri boş bir otlağın yanındaki futbol sahasını belirlemekteydi ve Megan birden kendini batıya doğru uzanan tarım arazisinde buldu.

Old Cedar Yolu'na girip arabayı güneye doğru sürmeye başladı. Eğer yanlış hatırlamıyorsa yol sonunda Ryan's Bay'den geçiyor ve Dinkytown'in arka yolunu oluşturuyordu. Megan kenara çekip motoru boşta çalıştırarak camdan çevresindeki ıssız manzaraya baktı. Uzaktaki çıplak ağaçlar, yanmış kibrit gibiydi. Kar, arazinin engebelerini gizlemiş, her şeyi dümdüz ve tek boyutlu yapmıştı. Yol kenarındaki bir tarlada bir çift at isteksizce mısır saplarını çiğniyordu, ileride, yolun dönemeç yaptığı yerde bir sülün bir çam ağacının alçak dalları arasından hafif adımlarla çıkıp, kenardaki taşların arasında eşelenmeye koyuldu. Yolun gerisinde bir tepeden perdeleri indirilmiş, garajı kapalı, boş görünen bir ev vardı. Araba yolunun başındaki posta kutusunda Lexvold yazıyordu.

Lexvold. Bu ad Megan'ın belleğinde bir ışık yakar gibi oldu. Belki de raporlardan birinde görmüştü. Kirkwood olayının kırtasiyesi bin tipiden beterdi. Düzinelerce insanı sorguya çekmişler, yardım etmek ya da en azından işe

karışmak isteyen kasabalılardan sayısız ifade almışlardı. Bir göle atılan taşın yarattığı dalgalar gibi bu olay herkesi etkilemişti.

Megan vitesi takıp arabayı yola çıkardı. Isı eksi beş buçuğa çıkmış olabilirdi ama Lumina'nın ısıtıcısı ancak eksi üçte bir işe yarardı. Megan'ın sıcak bir şey içmeye ihtiyacı vardı ve bu da St. Paul'e gidişini biraz daha geciktirirdi. Eğer yeteri kadar içerse tuvalete gitme ihtiyacı doğacaktı ki, bu da biraz daha erteleme demekti.

The Leaf and Bean'de sıcak kakao içmeyi düşünürken, gözleri yoldaki karda kayma izlerine takıldı. Dikiz aynasını kontrol ederek aracı yine yolun kenarına çekti ve ayağı frende olarak öylece oturdu.

Kayma izleri. Lexvold. Old Cedar Yolu. Araba kazası.

Kolejli çocuk. Yerdeki buzlanma. Olay yerine gelen memurun insan eli ürünü olduğunu tahmin ettiği buzlanma.

Megan araçtan indi. Dönemece kadar geri yürüyüp ellerini parkasının ceplerine sokarak, rüzgâra karşı omuzlarını içeri çekerek durdu. Kuzeyde ve doğuda Harris kampusu vardı. Güneyde tarım arazisi Ryan's Bay'in bataklıklarına kadar uzanıyordu. Old Cedar Yolu, Mill Road'la kesişmekteydi Mill'in doğusunda St. E'nin kuleleri ağaçların üzerinden göğe uzanıyordu. Megan dönüp tepedeki eve ve eve bağlı garaja baktı.

Sonra Grandma's Attic'de başında Moe Howard perukasıyla oturan Dietz'i hatırladı.... bana kalırsa biri bir bahçe hortumu çekmiş...

"Öyleyse hortum nerede?" diye söylendi.

Bu tür şakalar genellikle ani çıkan fırsatlardan doğardı. Eğer Lexvold'ların dışarda hortumları yoksa fırsat da yok demekti. Fırsat yoksa biri hortum getirmiş demekti ki, bunun anlamı da önceden tasarlanmış demek olurdu. Önceden tasarlama bir nedeni gerektirirdi. Hangi neden ama?

Megan bomboş asfalt yola baktı. Duyduğu tek ses rüzgârın uğultusu ve kahvaltısını yarıda kestiği için şimdi yine çamların altına çekilmiş olan sülünün öfkeli ötüşüydü. Harris'ten kırmızı bir Dodge yola çıktı, ona doğru geldi ve içinde birkaç tane keçi sakallı genç olan otomobil hızla yanından geçti. Kampusu arka kapıdan terkeden öğrenciler. Kaza gecesi olduğu gibi.

Hannah Garrison'u hastanede geç saatlere kadar tutan kaza.

Megan kriz odasının duvarına yapıştırılan zaman çizelgesini düşündü. Her şey Josh'un kayboluşuyla başlamıştı. Ama gözden kaçırdıkları şey, hep orada olduğu halde göremedikleri şey daha önce olmuşsa? Ya kaza aslında kaza değilse?

Olasılıklar beynine dolarken, Megan'ın vücudunu yeni bir adrenalin salgısı sarmıştı. Öğrenciler koleje gidip gelmek için arka yolu kullanırlardı. Oralarda oturan herkes bilirdi bunu. Evi bir mil kadar uzakta olan Albert Fletcher. Harris'e dinleyici olarak derslere devam etmiş olan Olie Swain. Öğrencisini o gece bir iş için gönderen Christopher Priest.

Priest. Megan aklına takılan düşünceden kurtulmaya çalıştı. O giyinme zevki olmayan ve el sıkışı ölü balık gibi olan garip ufak tefek profesör? Ama o zanlı değildi. Bir nedeni yoktu. Hannah'ya hayranlığını gösteriyordu,

yardımcı olmak için zahmetlere girmişti... Olay hakkında elde edilebilecek bütün bilgileri alabileceği bir yere yerleşmişti. Hatta gizli polis bilgilerine bile erişebilirdi. Olie Swain'i tanıyordu, ona ders vermişti. Hatta şu anda merkezde Olie'nin bilgisayarlarında sözümona ipucu arıyordu. Ve onu oraya Megan'ın kendisi yerleştirmişti. Cahillik masumiyet değil GÜNAHtır.

Günah. Din. Papaz. Christopher Priest yani Christopher Papaz.

"Tanrım" diye mırıldandı.

Onu Olie'nin bilgisayarlarının yerleştirildiği odada ekranların başında görebiliyordu. Olası bir zanlıyı delilleri değiştirebileceği bir duruma getirmemeliydi. Şimdi bunu düşündükçe midesi burkuluyordu. Bu olayı çözümlemek istiyordu. Mesleği için çok önemliydi bu. Ama yalnızca o kadar da değil. Josh'u kaçıran kişiyi yakalamak için ruhunu verirdi. Eğer Christopher Priest suçluysa ve o da, o bilgisayarlarla onu bir odaya koymuşsa...

Bir otomobil sesi kendisini o ana döndürdü. Mavi bir Saab önünde durmuştu. Yolcu camı indirildi. Sürücüsü kendisini görmek için eğilirken, lacivert yünlü paltosunun kürklü yakası kulaklarına kadar çıkmıştı.

"Ajan O'Malley, otomobiliniz mi bozuldu?" diye sordu Garrett Wright.

"Ne... hayır, bir şey yok."

"Rüzgârda dışarda durmayacak kadar berbat bir gün. Yardıma ihtiyacınız olmadığından emin misiniz? Cep telefonum var..."

"Teşekkür ederim, gerek yok." Megan, aracın camına doğru eğilirken zorlama bir gülümsemeyle baktı adama. "Bir şey araştırıyordum da. Ama durduğunuz için teşekkür ederim."

"Hâlâ Albert Fletcher'i mi arıyorsunuz?" Adam kaşlarını çatarak başını salladı. "Kim tahmin ederdi ki..."

"Hiç kimse."

Bir anlık sessizlik arasında adamın kara gözleri bütün kahvehanelerdeki dedikodu ateşlerini harlandıran o çekingen merakla aydınlandı. "Şey... Paige Price gerçekten şerifle yatıyor mu?

"Yorum yok" diye hafifçe gülümseyen Megan doğruldu. "Yolunuza devam etseniz iyi olur, Dr. Wright. Bir kazaya neden olmanızı istemeyiz."

"İstemeyiz elbette. Fletcher için şansınız açık olsun."

Cam yukarı kalkarken adamı elini salladı, araç hareket etti. Motor sesi uzaklaşınca Megan, rüzgârın çamlar arasındaki uğultusunu dinlerken iki can alan ve belki de bütün bir kasabanın yaşamını değiştiren kazanın tek görünür kanıtına uzun uzun baktı.

Cahillik masumiyet değil GÜNAHtır.

SAAT 10:28 -5,5°C RÜZGAR FAKTÖRÜ: -12,2°C

"Mitch nerede?"

Megan top gibi girdi Natalie'nin odasına. Mitch'in yardımcısı masasının ardına ayakta durmuş telefonla konuşuyordu. Megan'a kaşlarını çatarak baktı, masanın üstündeki Star Tribune gazetesini alıp Henry Forster'in yazısının başlığını gösterdi: O'Maley'e İşten El Çektirildi: CTB'nin Ilk Kadın Ajanının İşine Son Verildi.

Natalie telefona, "Çok özür dilerim, Bay DePalma" dedi. "Sizi biraz bekleteceğim."

Sonra bekleme düğmesine basıp ince bir çizgi haline gelene kadar yolduğu kaşlarını kaldırdı. "Bizim kaçak Ajan O'Malley'imiz gelmiş. Yüksek makamlardaki insanlar seni arıyorlar, kız."

"Hepsinin canı cehenneme. Benim yapacak daha önemli işlerim var."

Natalie dudaklarını büzerek uzun uzun baktı. "Kriz odasında."

"Teşekkür ederim." Megan telefonun yanıp sönen kırmızı düğmesini gösterdi. "Ben burada değilim."

"Senin adını bile duymuş değilim."

Megan tuttuğu soluğunu koyverip kapıya yöneldi. "Natalie, bir eşin yoktur."

"Çok haklısın."

Marty Wilhelm bilmeni dile getirerek, "Bir yerlerde olmalı" dedi. Elleri ceplerindeydi ve zaman çizelgesi önünde ileri geri yürüyüp duruyordu. "Bu kadar zamandır dışarı çıkmadı. Tahminim, Josh'u sakladığı yere gizlendiğidir. Başka bir yerde bir evi ya da bir dağ kulübesi falan olup olmadığını anlamak için tapuya sormalıyız."

Mitch sinirli bir bakışla baktı ajana. "Soruldu. Yok."

Marty aldırmadan devam etti. "Olie Swain'in bilgisayarlarında işe yarar bir şey bulunmadı. Ne Josh'tan ne de Fletcher'den söz edilmiyor. Fletcher'in telefon kayıtlarını almalı ve..."

"Kriz merkezinde" diyen Mitch, adamın sözünü kesti. "Stevens ile Godney onları inceliyorlar şu anda."

Mitch sabahın ilk saatlerinden beri Fletcher'i arıyordu ve oraya ancak Wilhelm'in kafa kafaya vermelerini istediği için gelmişti.

"Bak Marty, sana bir şey söylemem gerek: Böyle işin ortasında buraya gelmen bizleri çok rahatsız etti."

Marty, Mitch'in nefret etmeye başladığı o masum çocuk gülümsemesiyle baktı. "İşleri hızlandırmak için elimden geleni yapıyorum, Şef. Bu olayda ta başından benim olmam gerekirdi. Bunun olmamasının suçu benim değil. Doğrusu kısa etekle aynı derecede gözalıcı görünmeyeceğimi biliyorum."

Hoşgörü ölü bir deri gibi sıyrılmaktaydı. Yüzü tehlikeli bir bakışla kasılan Mitch, yerinden kalkıp ağır adımlarla dansedecek kadar yaklaştı ajana. Wilhelm'in parlak gözleri irileşti.

"Ajan O'Malley çok esaslı bir polistir" dedi Mitch. "Marty, bana kalırsa sen karanlık bir odada penisini bile bulamazsın. Ama bir daha öyle bir söz söylediğin takdirde ben onu senin için bulurum. Anlaşıldı mı, Marty?"

Marty'nin yüzü soldu, ellerini teslim olmuş gibi kaldırırken geri geri yürüdü. Alameti farikası olan

gülümseme titredi. "Özür dilerim, Şef. Megan ile aranda ciddi bir şey olduğunu bilmiyordum. Yalnızca..."

Mitch'in bakışları sözlerini boğazına tıkadı. Kendisiyle Megan arasındaki bu şey, ki o da her neyse, kimseyi ilgilendirmezdi. Tanrı bilir ya, şafak daha sökmeden kadının yanında yatarken beyni bunu düşünerek düğümlenip kalmıştı Gece kadın kendisine ihtiyaç duymaktan korkmadığı ve kendisinin de bir sonraki okşamanın ötesini düşünmediği zaman ne kadar iyiydi oysa. Sonra sabah olmuştu ve dünyadaki yaşamları da her zamanki gibi kördüğümdü.

Mitch kapının vurulmasıyla kendine geldi. Megan içeri girdi, parkası bir omzundan sarkıyordu, kara saçları atkuyruğundan fırlamıştı. Yanaklarındaki parlak renk dışarda dolaşmaktan olabilirse de, Mitch bunun daha çok kadının enerjisinden kaynaklandığına emindi. Odanın öteki yanından kadının gerginliğini hissediyor ve bunun kaynağını biliyordu. Kendi de bir ipucu yakaladığında aynı şeyi pek çok kere hissetmişti.

"Ne buldun?" diye kadına doğru yürüdü.

"Seninle konuşmam gerek." Megan da erkeğe doğru yürüyerek kendi yerine geçen adama gözucuyla olsun bakmadı.

"Ajan O'Malley" dedi Marty alaycı bir sesle. "Şu anda St. Paul'de olmanız gerekmez miydi?"

Megan adama kötü bir bakış atıp Mitch'e döndü. "Josh'un kaybolduğu gece Old Cedar Yolu'ndaki kaza hakkında bir fikrim var."

"Bruce DePalma sizi bulamayınca beni aradı" diye devam etti Wilhelm.

Megan adama sırtını çevirdi. "Ya o bir kaza değilse? Ya Hannah'yı hastanede tutmak için hazırlanmış bir düzense?"

Mitch kaşlarını çattı. "Olayı daha şeytani yapmak dışında hiçbir şeyi değiştirmez. Kaçırılmanın rastgele bir eylem olmadığını biliyoruz zaten."

"Biliyorum ama düşün bir kere... olay yerini düşün. Fletcher'e ve St. Elysius'a ancak bir mil mesafede."

Fletcher'in adını duyan Marty'nin kulakları dikildi. "Ne? Fletcher bu işle nasıl ilişkilendiriliyor?"

"Kiliseden çıkıp yola su dökebilir ve derse yetişebilirdi" diye düşündü Mitch. "Kaza Hannah'nın hastaneden çıkmasını engeller ve kendisi de olay saatinde kilisede olduğunu ispat edebilirdi. Olabilir, ama yine de bir suçortağı gerekir."

"Uzak bir olasılık ama o gün Lexvold'ların evinin çevresinde dolasan birini görmüş bir tanık bulabilirsek, şimdi elimizde olmayan bir bağı elde edebiliriz diye düşündüm" dedi Megan.

"Biz mi?" Wilhelm'in sesi karatahtaya sürtünen tırnak sesi kadar tırmaladı Megan'ı. "Ajan O'Malley, bu görevden alınmış olduğunuzu size hatırlatabilir miyim?"

"Hatırlatmana gerek yok" dedi hâlâ adamdan yana bakmayan Megan.

Wilhelm kulaklarına inanamamış gibi yarım ağızla güldü. "Aynı fikirde değilim."

Masanın üstündeki Star Tribune gazetesini alıp gösterdi. "Aktif görevden geçici olarak alındınız. Bu da bu odada değil, St. Paul yolunda olmanız demektir."

Megan çenesini ileri çıkararak başını kaldırdı. "Son kalan bir iki şeyi topluyorum."

"Bu görevden alındın" diye tekrar eden Wilhelm, gazeteyi atıp parmağını kadının yüzüne uzattı.

Megan, adamın elini yakalayıp parmağını ısırmak isterdi. Onun yerine çenesini tutup yumruklarını sıktı. "Ben senden emir almam, Wilhelm. Beni itelemeye kalkışma. Senden çok daha iyileri bunu denedi ve pişman oldu."

Bir çağrı cihazının tiz ve delici biplemesi duyuldu. Hepsi de güdüsel olarak bellerindeki aletlere baktılar. Wilhelm bir adım gerileyip kendisininkini çıkardı.

Kapıya doğru yürürken, "Arayan DePalma ise yola çıktığını söyleyeceğim, Megan. Sen bu işte değilsin artık."

Megan adam kapıyı arkasından kapatana kadar bekledi. "Sen öyle san" dedi sonra.

"Megan, kendini kovduracaksın" dedi Mitch.

"Zaten kovuldum."

"Yalnızca bu görevi kaybettin, mesleğini değil DePalma'yı böyle oynatırsan armanı elinden alacak."

Megan çizmelerinin burunlarına baktı. Bütün bunları kaç kere düşünmüştü. Elinde mesleğinden başka bir şey olmadığını, onu korumak için her şeyi yapması gerektiğini tekrar tekrar söylemişti kendi kendine: Bir olayı kişisel bir şeymiş gibi alma, bir polisle ilişkiye girme. Ama ikisini de yapmıştı ve şimdi mesleği için bunu bırakamazdı. Küçük bir çocuğun yaşamıydı söz konusu olan.

"Bu iş sona erene kadar bırakmayacağım" dedi. "Sona çok yaklaştık ve çok önemli bir yerdeyiz. Şimdi de Christopher Priest'i Olie'nin bilgisayarlarından uzaklaştırmalısın."

"Neden?"

"Çünkü Albert Fletcher için söylediğimiz her şey onun için de geçerlidir."

"Megan, kendine hakim olmalısın. Priest bu olayın birinci gününden beri bize sadece yardımcı oldu."

Megan başını salladı. "Ve çoğu kundakçı da itfaiyecileri izlemek için olay yerine döner. Bak Mitch, bunun kulağa saçma geldiğini biliyorum ama hepsi birbirine uyabilir. O otomobilin direksiyonundaki çocuk, Priest'in öğrencisiydi. Priest bana onu bir iş için gönderdiğini söylemişti. Çocuğun Old Cedar Yolu'ndan geçeceğini biliyordu."

"Priest'in Josh'u kaçırması için ne neden var?"

"Bilemiyorum." Megan içindeki o huzursuzluk hissinden başka bir şeyi olmasını isterdi. "Belki de olayda bir neden aramamak gerek. Ta başından beri adamın bizimle oyun oynadığını söyledik. Josh'u kaçırmak açılış hamlesiydi. Sonra meydan okumalar geldi, mesajlar, defter, adamın Ruth Cooper'le konuşması. Belki de amaç kazanmaktır, herkesten akıllı olduğunu göstermektir."

"Ve dün bu iş Hannah ile Paul'e karşı bir kin gütmeydi. Ondan önceki gün Paul'ün işiydi..."

"Bu ne demek oluyor?"

"Duvar yerinden oynayana kadar kafanı vurmaya devam edeceksin demek oluyor."

"Ben işimi yapıyorum" diye ısrar etti Megan.

"Bizler yapmıyor muyuz?" Mitch ellerini iki yana açtı.

Megan kaşlarını çattı. "Öyle bir şey söylemedim."

"Bu görevden alındın, Megan."

"Ve sence olduğu gibi bırakayım, öyle mi?"

"Bence senden başkasının da bu işin altından kalkabileceğine inanmalısın." Mitch fikirlerini parmakları ile birer birer saymaya başladı. "DePalma'nın seni fena kıstırdığını anlamalısın. Aynaya bakıp kendi kendine neler yapmakta olduğunu görmelisin. Dün ayakta bile duramıyordun!"

Mitch başağrısının bir düğüm gibi toplanmakta olduğu alnına dokunmak için elini uzattı.

Megan geriledi. "Şimdi iyiyim. Sana ihtiyacım yok..."

"Demek öyle, ha?" Mitch elini indirdi. "Senin kimseye ihtiyacın yok. Erkekler hakimiyetindeki dünyaya tek başına karşı çıkan Büyük Megan O'Malley!"

"Öyle," dedi Megan. "Gayet çirkin bir iş ama birinin yapması gerek." Gülmeye çalıştı. "Senin benim sana ihtiyacım olmasını istemen gibi."

Megan gayet tetikte ve meydan okurcasına baktı erkek. Bütün yaşamını duygularına güvenmemeyi öğrenmekle geçirmişti. Zayıf olmamayı öğrenmekle. Aslında istenenin kendi olmadığını anladıklarında geri verdikleri için kalbini kimsenin eline bırakmamayı öğrenmekle.

Gözleri parlayarak, "Ben başımın çaresine bakabilirim dedi. "Bütün yaşamım boyunca yaptığım bu zaten."

Ve yapmayı da sürdürecek, diye düşündü Mitch. Kadın ihtiyaç duymaktan korkuyordu ve kendisi de son iki yılını ihtiyaç duyulmaktan korkarak geçirmişti. Peki bunun sonu neydi? Kriz odasında kavga mı? Ne kadar da uygun bir yer ama-

"Pekâlâ" diyerek kadının ötesinde kendileriyle alay eder gibi duran fosforlu kalemle yazılı mesajlara baktı. "O zaman yapmaya devam et. Benim senin bu oyunlarıyla uğraşacak zamanım yok. Yapacak çok daha iyi işlerim var. Kaçak bir zanlıyı bulmak zorundayım."

"Doğru ve o senin zanlın olduğuna göre tek zanlıdır" diye alay etti Megan. "Kafanı kıçına sokmuş olarak bakalım nasıl bulacaksın." Megan erkeğin gözlerindeki tehlikeli parıltıyı görmezden geldi. Aslında o da kendisinin tehlikeli olduğunu hissediyordu.

"Bir de oyundan söz ediyorsun" dedi. "Sana daha ilk anda bir polisle ilişkiye girmek istemediğimi söyledim ama sen beni dinlemeden ısrar ettin ve şimdi de istediğini elde ettikten sonra oyun sona erdi. Senin için ne kadar iyi. Beni başka bir erkeğe yamamak zahmetin bile yok. Gideceğim ve sen kasabana kavuşacaksın, yüzüğünü yine parmağına geçirir ve..."

Mitch parmağını sallayarak kadını susturdu. "Sus" dedi. Sesi ancak bir fısıltıydı ana duygu yüküyle bir naradan daha ürkütücü, çelikten daha keskindi. "Ağzına bile alma. Karımı severdim. Bunun ne demek olduğunu bile bilmezsin sen."

Hayır, onun ne demek olduğunu bilmezdi. Öğrenme fırsatı da yok diye düşündü Megan erkek odadan çıkarken. Mitch kapıyı yüzüne çarpmıştı. İkisinin de yüzüne. Ani sessizlikte

kulakları zonklayarak öylece kaldı Megan; kafasının içinde gerek kendisinin gerekse onun öfkeli, incitici sözleri yankılanıyordu, ağzında kalp kırıklığının acı tadı vardı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

11. GÜN

SAAT 11:22 -4,4°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -9,9°C

Christopher Priest merkezde değildi. Megan, Olie'nin bilgisayarlarının yerleştirildiği odanın kapısından içeriye başını uzatınca emniyetten ince boyunlu, papyon kravatlı biriyle karşılaştı. Adama kendisine bilgi iletilmemesi talimatı verilmiş olmalıydı ki, ne profesörün yokluğu konusunda bir açıklama yaptı ne de Olie'nin makinelerinden ilgi çekici bir şey çıkıp çıkmadığını söyledi.

Megan, Belediye Binası'nın servis kapısından çıkmaya çalışırken, akbabalar ellerinde mikrofonları, ses alma cihazları ve kameralarıyla kendisini bekliyorlardı.

"Ajan O'Malley, kovulmanız hakkında bir şey söyleyecek misiniz?"

Megan kalabalığı omuzlayarak yararken, "Söyleyeceklerimi yazamazsınız zaten" dedi.

"Dava hakkında bir yorumda bulunacak mısınız?"

"Paige Price'ın Şerif Steiger'le yattığını kanıtlayabilir misiniz?"

Megan ayna tipi güneş gözlüğü ardından Henry Foster'a baktı. Adam kendi çarpılmış gözlüğünün kirli camları ardını bakarken kalın kaşları tüylü bir V'ye dönüşmüştü.

"O esaslı araştırmacı gazeteci sensin" dedi Megan. "Kendi pisliğini kendin bul."

Gazeteciler kendisini park yerine kadar izlediler ama sonra kullanabilecekleri bir şey bulamayınca, düşkırıklığına uğrayıp geri döndüler. Akbabalar. Megan, Lumina'sını sokağa çıkarırken ters ters baktı hepsine.

Gönüllü Merkezi'nde Christopher Priest'i Cuma gününden beri gören yoktu. Pazartesi, Harris'te dersler başlamıştı. Öğrencilerinden biri Megan'a, oradaki odasına bakmasını söylerken diğer gönüllüler gözlerinin ucuyla kendisine bakıyorlardı. Bir masanın kenarında açık duran Star Tribune'den Henry Forster'in yazısının başlığı neredeyse insanın gözüne girecekti.

"Daha işim bitmedi, Henry" diye mırıldandı Megan. Otomobiline bindi ve o gün ikinci kere Harris yoluna düştü.

İdare binasında hoppa bir genç kadın Megan'a, Priest'in odasının Cray Hall'un dördüncü katında olduğunu söyledi. Megan, Harris Koleji kampüsünde oradan oraya giderken derin soluk almamaya çalışıyordu; temiz hava gözlerinin hemen arkasına bıçak gibi batmaktaydı. Fazla dondurma yuttuğu zamanlarda olduğu gibi beyin donmasıydı bu.

Cray Hall'un merdivenlerini çıkarken, "Tanrım bugünü sona erdireyim ne olur" diye mırıldandı. "Şöyle iyi bir ipucu elde edeyim, ondan sonra istediğini yaparsın. Yalnızca bir tane somut ipucu."

Kimsenin kuşkulanmayacağı ya da kuşkulanmak istemeyeceği bir insandan bir ipucu çıkabilirdi. Profesör Priest. Sakin, mütevazı, insanlardan çok makineleri seven. Kaderin cilveleri ve insan doğasına şaşan insan. Mike Chamberlain'i o anda o köşeye ne getirdi? Josh Kirkwood'u o gece o köşeye koyan neydi?

Adam o gün hastanede kendisiyle dalga mı geçmişti? Kendisi hiç farketmeden kafasının içine ipuçları mı yerleştirmeye çalışmıştı? Yoksa Megan olayı sona erdirme

gayretiyle artık baktığı her yerde kuşkulanılacak birini mi görüyordu? İçinden bir ses bunun böyle olmadığını söylüyordu ve içindeki ses çok seyrek yanılırdı. Yanlış anda, yanlış söyleyen ağzının aksine. Ya da kalbinin...

Cray Hall'un dördüncü katı bürolar ve hardal renkli bir koridorlar labirentiydi. Bina eskiydi, bütün bir yıl boyunca küf kokulu ve rutubetli olacak bir yer. Çizme topuklarının eski tahtalar üzerinde çıkardığı sesler silah seslerinden farksızdı.

Priest'ın odasının kapısı açıktı ama masanın üstündeki kitap ve kâğıt dağının ardından kendisine bakan Christopher Priest değildi. The Rat Pack kitapçısındaki tezgâhtar Todd Childs uyuşturucudan irileşmiş gözlerle kendisine baktığında şaşırmıştı.

"Hey, Kirli Harriet gelmiş" diye sırıttı. Pas rengi bir tutam saçını gözlerinden arkaya attı. Arkasında, Garrett Wright bir dosya dolabının başında bir şeyler aramaktaydı.

"Bugün kaderimizde yollarımızın kesişmesi varmış, Ajan O'Malley" dedi Wright. Modaya pek uygun ipekli kravatını düzelterek, Megan'ın yanına doğru yürüdü. "Harris'in bu kutsal yerinde ne arıyorsunuz?"

"Profesör Priest'i arıyorum." Megan çevresine bakındı. "Burası onun odası, değil mi?"

"Evet. Size söylemiştim galiba -Chris ile öğrenme ve algılama üzerine ortak bir projede çalışıyoruz. Öğrencilerinin geliştirdiği bir bilgisayar programı." Siyah pantolonun ceplerine ellerini sokup topukları üzerinde sallandı. "Çok ilginç şeyler. Bir sonraki deneme aşamasına hazırlanıyorum. Todd'la geçen yıl topladığımız bilgilerin bir kısmını inceliyoruz şimdi."

"Çok esaslı şeyler" dedi Todd. "İnsanlar çevrelerindeki dünyayı nasıl görürler. Çeşitli kişilikler, nasıl algılayıp öğrenir. İnsan ruhu gerçekten çok büyüleyici bir varlık."

Öğrenmeye ve algılamaya olan ilgisi elindeki işle sınırlı olan Megan, "Priest buralarda mı?" diye sordu.

"Yok" dedi Wright. "Bana St. Peter'e gideceğini söylemişti. Kaçırılma olayı hakkında mı konuşacaktınız?"

"Bir iki soru soracaktım." Megan yüzünde hiçbir ifadenin belirmemesine dikkat etmişti. St. Peter. Josh da St. Peter'den telefon etmişti. "Onun bana yardımcı olabileceğini sandığım bir iki nokta vardı."

"Şey... özür dilerim" dedi hafifçe duraksayan Wright. "Gazetede sizin bu işten geri çekildiğinizi okumamış mıydım?"

Megan sahte bir gülümsemeyle baktı adama. "Okuduğunuz her şeye inanmayın, Dr. Wright."

Adam sözüne inanamamıştı ama sanki onun için önemli değilmiş gibi omzunu silkti. "Eh, neyse... Bana saat iki buçukta evinde olacağını söylemişti. Size seve seve yardım edeceğine eminim. Zaten bu işten başka bir şey konuştuğu yok, o kadar çok ilgileniyor ki."

Ne kadar ilgileniyor diye sormak isterdi Megan. Ancak esrarın merkezindeki kişi Priest ise, bildiklerini kolejdeki meslektaşlarıyla paylaşacağını hiç sanmıyordu. Kış sömestresinde ne yaptın Priest? Ben mi? Bir çocuk kaçırdım ve koca bir toplumu çılgınlığımın rehinesi yaptım. Ya sen?

Wright, yine topukları üstünde sallanarak, "Ben daha aktif bir rol oynamak isterdim" dedi. "Hannah ile Paul'e

öyle üzülüyorum ki. O kadar mükemmel bir aile. Ne yazık ki, gösterilen çabaya fazla bir katkım olamadı. Psikoloji öğrettiğim için medya peşime düştü. Ama onlara benim kriminal davranışlar konusunda bir bilgim olmadığını ne kadar söylesem de anlatamıyorum."

"Eh, onlar öyledir işte" diyen Megan, kapıya doğru geriledi.

"Resmin tamamını göremezler" diye Todd esefle başını salladı.

Megan zorlama bir gülümsemeyle Wright'a baktı. "Yardımlarınız için teşekkür ederim, Dr. Wright."

"Bir şey değil. Chris'in nerede oturduğunu biliyor musunuz?"

"Bulabilirim."

Adam gülerek başını salladı. "Doğru. Siz detektifsiniz."

"Şu an için" diye mırıldandı Megan merdivene giderken.

Dışarda gökten un gibi inen bir kar başlamıştı. Güzel. Temiz. Harris Kampusu bir kartpostaldan farksızdı. Kış cenneti. Karşıdaki park gibi yerde, bir grup genç kız karların içine yatmışlardı, tertemiz kahkahaları ağaçların çıplak dalları arasına çınlayarak yükseliyordu.

Megan otomobiline gidince bir süre gözlerini kapayıp direksiyona yaslandı. Durmadan cazırdayan polis telsizini kapayarak radyoda sürekli hava raporu verdiğini söyleyen bir rock müziği istasyonu buldu. Mariah Carey, şarkısında kendi içine bakmasını, aradığı gücü orada bulacağını söylüyordu. "Kahraman" adlı parça. İyi bir öğüttü ama güç tükenince ya da zaman kalmayınca ya da kötü adam aşırı

kurnazsa ne olacaktı? Kahramanlara ne olurdu o zaman? Ya da onlara güvenlere ne olurdu? Josh gibilere.

Diskjokey "Bu havaya dayanabilmek için kahraman olmak gerek" dedi. "Yola çıkacaklara bir öğüdüm var: Yola çıkmayın. Yarın sabah olmadan on beş ila yirmi beş santim kar bekleniyor. Kent dışında yollar şimdiden aşılmaz oldu. O yüzden örtünüze iyice sarının ve güneşin hiç eksik olmadığı KS95'ten ayrılmayın."

Beach Boys, "Kokomo"ya başladılar. Megan radyoyu kapadı, arabayı vitese geçirdi ve Deer Lake Hastanesi'ne doğru sürdü.

Mike Chamberlain bulmacaya yeni bir parça sağlayamadı. Trafik kazasındaki yaraları ağır değilse de, bakteriyel bir enfeksiyon yüzünden hayatı tehdit altındaydı. Hennepin County Hastanesi'ne kaldırılmıştı ve orada, yanına ailesi dışında kimsenin alınmadığı yoğun bakımdaydı.

Megan haberi kabullenmekten başka bir şey yapamazdı. Zaten onun da bir yardımı olabileceğini pek sanmıyordu. Bu dramda rol oynamışsa, yalnızca bir piyon olmaktan ileri gitmiş değildi. Eğer kaza bu çılgının oyununun ilk hamlesiyse...

Megan kasabadan farları yanarak ve silecekleri boşuna çalışarak geçti. Ana cadde otomobil yarış pistinden farksızdı, kar tabakası üzerindeki izler sorunları ve çarpışmaları açıkça göstermekteydi. Belediye işçileri sokağı bir uçtan öteki uca aşan Kar Festivali yazısını indirmeye çalışıyorlardı. Üzeri boyalı branda bezi rüzgârdaki bir yelken gibi savrulmaktaydı.

Megan ticaret merkezinden göle doğru giderken, yollarda otomobilden çok kar araçlarıyla karşılaşıyordu. Kardan adam yapan çocuklarla dolu olması gereken bahçeler

bomboştu. Albert Fletcher'in bulunamaması nedeniyle Deer Lake çocukları kaçırılma korkusuyla evlerine hapsedilmişti.

Scandia House Kahvehanesi'ndeki dedikodulara bakılırsa Fletcher karısı Doris'i zehirlemişti ve St. E'deki mihrap yardımcısı oğlanlara karşı oldum olası doğal olmayan bir ilgisi vardı. Kahvenin müdavimlerinden bazıları başlarını sallayarak onu her zamandan "biraz garip" bulduklarını söylüyorlardı. Hepsi de öfkeliydi, hepsi de korkuyordu. Ve ön masada oturup konuşmalarına kulak misafiri olan kişinin "BCA'dan o kadın" olduğunu farkedince hepsi de susmuşlardı.

Megan onları suçlamıyordu. Josh'un kaçırılması sakin kasabalarının yüzeyini çatlatmış ve altındaki solucan yuvasını ortaya çıkarmıştı. İhanetler ve sırlar, çarpık ruhlar ve karanlık kalpler, kimsenin düğümü çözemeyeceği kadar da birbirine dolanmış. Olie Swain, zavallı birinden kuzular arasına salınmış kurda dönüşmüştü. Albert Fletcher, diyakozdan şeytana dönüvermişti. Paul Kirkwood, kurbandan zanlıya. Megan onlara çocuk suçlularıyla çalışan sakin profesörü sorguya çekmeye gittiğini söyleye kimbilir ne derler diye düşündü. Christopher Priest, Deer Lake'in gurur duyduğu bir kişiydi. Onun aleyhine mi konuşurlardı yoksa kendisinin mi?

Bunun yanıtını bildiğini sanıyordu. Fontaine Oteli önünden, adliye binasından geçip de kırmızı ışıkta durduğunda burada kalmamak için bir neden daha diye düşündü. Burası milyonlarca başka kasaba gibi bir kasabaydı işte. Büro işine son verirse daha iyi iklimi olan bir yere gidip, bunun kadar hoş bir kasaba bulurdu. Babası da yanına gelir ya da oturduğu yerde çürüyüp giderdi. Mitch ile Los Angeles'te oturur, yepyeni bir hayata başlardı. Yalnız.

Christopher Priest'in evi Stone Quarry Trail'de, Kirkwood'ların çeyrek mil kuzeyindeydi ama onlarınki kadar kolay erişilebilir değildi. Özellikle kentdışı yollar yeni karla hızla kaplanırken. Megan bir kentlinin aşırı dikkatiyle arabayı yolun ortası olduğunu tahmin ettiği yerde sürüyordu. Başka trafik yoktu. Yolun iki yanındaki ağaçların çıplak dallan üstünde neredeyse birleşerek bir kemer oluşturuyorlardı. Bir araba yolunun başlangıcını gösteren yalnızca iki posta kutusu görebilmişti. Kar arttıkça evler saklanıyor, ağaçların örtüsü ardındaki dev orman yaratıklarını andırıyordu.

Yol birden sona erdi. Sarılı siyahlı bir tabela yol işçilerinin işi bırakıp gerisini doğaya bıraktıkları noktayı gösteriyordu. Sık ağaçlar ve çalılıklar artık Hannah ile Paul'ün evlerinin de arkasında olan Quarry Hills parkıydı. Josh ile arkadaşlarının oynayıp keşiflerde bulundukları ve hiçbirinin aklına tehlikede olacağının gelmediği yer.

Christopher Priest'in evine giden yolun başında basit bir siyah posta kutusu vardı. Araba yolu dar ve taze karla kaplıydı. Priest henüz St. Peter'den dönmemiş olmalıydı. Eğer Garrett Wright'in söylediği doğruysa, Priest daha kırk beş dakika gelemeyecekti -hava durumuyla bu daha da uzun olabilirdi- ve bu da kendisine göz atma fırsatını bol bol verirdi.

Luminanın oraya girse bile geri geri çıkamayacağını düşünen Megan, Stone Quarry Trail'in sonuna park edip yürümeye başladı. Ağaçlar sahte bir sakinlik görüntüsü yaratıyor, rüzgârı iyice kesiyordu. Ancak günün zaten az olan ışığını da örttüklerinden ortaya garip bir alacakaranlık görüntüsü çıkmıştı. Ortasında küçük ve karanlık bir şato olan gri bir gölge krallığı.

Grimm Kardeşler'in masallarından birinden çıkmış gibi duran ev, bir açıklığın ortasındaydı. Kurşuni ve kül rengine boyalıydı, bir köşesinde küçük bir kulesi vardı. Karanlık pencereler yağan karın ardından boş gözlerle kendisine bakar gibiydi. Evin doğusunda iki araçlık bir garaj, onunda güneyinde evle aynı renge boyalı bir baraka vardı. Megan, verandanın basamaklarını çıktı, çizmelerindeki karları silkeledi ve camlı sokak kapısını tıklattı. Priest gittiğine göre evde kapıyı açacak kimse olmamalıydı. Yaptıkları araştırmaya göre Priest evli değildi, çocuğu ya da yanında kalan kimse yoktu -eğer Josh'u kulede saklamıyorsa. Evde ışık yanmadı. Perdelerin ardından kimse bakmadı.

Megan birinci kat pencerelerini dolaştı ama gördükleri yalnızca eski mobilyalar, kitaplar ve bilgisayarlardı, canlı tek şey yoktu ve ortalık sanki evde kimse yaşamıyormuş gibi temiz ve derli topluydu. Bütün kapılar kilitliydi. Ancak olmasaydı bile elinde arama emri ya da zorunlu bir neden olmadıkça girmeyi düşünemezdi. İlerde yapılacak bir tutuklamayı eve izinsiz girerek hükümsüz bırakmaya niyeti yoktu.

Evin güney yanında çömelip başını bir buz kalıbı kadar soğuk bodrum penceresine dayayarak, el fenerinin ışığında içersini görmeye çalıştı. İlgi çekecek herhangi bir şey yoktu. Josh da.

Garaja ve barakaya giden temizlenmiş yollar yine karla örtülmeye başlamıştı. Garajın açık yan kapısından insanı tiksindirecek derecede temiz ve derli toplu bir mekâna girdi.

Fletcher'ın garajı gibi diye düşündü. Tanrı bilir ya, Fletcher'den profesörden daha çok kuşkulanıyordu. Fletcher'in karısının cesedi üzerine iğnelediği not gözlerinin önüne geldi: Havva'nın kötü kızı, hiç kuşkun

olmasın günahın seni bulacaktır. Bütün mesajlarda günah vardı. Megan'ı rahatsız eden şey diyakozun delilik sınırını ani geçişiydi. Eğer deliliğe o kadar yakın idiyse bir satranç ustasının kıskanacağı bir oyunu nasıl düzenleyebilirdi? Daha ilk hamleden hepsi kukla gibi oynatılmışlardı. Kendilerine meydan okurcasına ipuçları yerleştirilmişti. Fletcher bütün bunları yapıp da Peder Tom'un kolunu Hannah'nın beline sarması gibi çok basit bir nedenle keçileri kaçırmış olabilir miydi?

Megan, garajdan çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Beş metre eninde ve on metre uzunluğunda olan baraka daha eski bir yapıydı. Belki de bir zamanlar içinde tarım aletleri dururdu. Şimdi ne barındırıyor olabileceği düşüncesi, Megan'ı kapısında duraksatan bir sırdı. Polis içgüdüsü onu ileri itiyordu. Mantığı ise karşı koymaya çalışıyordu. Burada kimse yoktu. Olsaydı yolda ya da eve gelirken tekerlek izlerini görürdü.

Eğer yaya gelmemişlerse.

Megan kapının bir yanına geçti, sağ eldivenini çıkarıp parkasının fermuarını açtı. Glock tabancası omuz kılıfından kayıp alışkın olduğu ağırlığı ve biçimiyle elini doldurdu. Güvenlik. Korunma. Emniyet mandalını açtı. Albert Fletcher bir yerlerde saklanıyor olmalıydı. Christopher Priest'in barakasından daha iyisini bulacak değildi ya.

Kalbi duracak kadar ağır çarparken, baraka boyunca yürüdü. Sol elini büyük kapıların üzerinde dolaştırdı. Namlusu havaya çevrilmiş tabancası sağ elindeydi. Havanın soğuğuna rağmen kat kat giyeceğin altında vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Barakanın öteki ucunda ayak izleri gördü. Quarry Hills Park'tan çıkan izler Christopher Priest'in arka bahçesine

oradan da barakaya uzanıyordu. Megan'ın nabız atışları hızlandı. Kapının bir yanında durup sol eliyle vurdu. "Polis! Ellerin yukarda olduğu halde dışarı çık!"

Yanıt yoktu. Tek ses ağaçların tepelerinde uğuldayan rüzgâr ve eski binanın gacırtısıydı. Megan'ın nabzı kulaklarında çınlıyor, şakaklarında zonkluyordu.

Yan tarafta durarak kapıyı araladı.

"Polis! Ellerin yukarda olduğu halde dışarı çık!"

Sessizlik.

Megan bahçeye baktı. Bir elektrik direğinden eve ve garaja teller uzanıyordu. Barakaya gelen tel olmadığına göre içerde ışık yoktu. Yalnızca bir budala karanlıkta saklanmış bir zanlının peşinden giderdi. Karanlık tabancanın ona verdiği üstünlüğü azaltırdı. En iyisi otomobile dönüp telsizle yardım istemek, sonra da oturup beklemekti. Eğer içerdeki Fletcher'se ve kaçmaya karar verirse yaya olarak fazla uzaklaşamazdı. Eğer Fletcher değilse, o zaman karşılarında meskene tecavüz eden biri vardı ve bu da yerel polisin işiydi.

Megan, tabancanın kabzasını sıkan uyuşmuş parmaklarını açıp kapattı, derin bir soluk aldı ve hızlı adımlarla açık kapının önünden geçip barakanın köşesine geldi. On metre sonra oradan kurtulacaktı.

Ama yalnızca beş metre gidebildi.

Adam darbeyi yandan indirdi. Barakanın ön kapılarından fırladı ve Megan'ı yüzüstü yere savuran bir darbe indirdi. Tabanca elinden uçtu.

Eğitimi ve antrenmanlı oluşu Megan'ın yardımına yetişti. Koş! Koş! Karların arasında karaya vurmuş bir yüzücü gibi kollarını savurarak, bacaklarıyla geriye vurarak tabancaya doğru emekledi.

Adam arkasındaydı. Varlığını havadaki meşum bir ağırlık gibi hissediyordu. Gölgesinin üstüne düştüğünü hayal etti: Kara bir gölge, çelik kadar soğuk ve ağır kötülüğün gölgesi.

Bir hamle daha. Gözleri dimdik ilerde olduğu halde, parmak uçları Glock'un kabzasına değdi. Adamın ağırlığı üzerine çöktü. Megan soluğu kesilmiş bir halde dönerek adamın altından sıyrıldı.

Adamın görüntüsü birbiri ardından çekilen fotoğraflar gibi beynine kazınıyordu. Siyah giysiler, ski maskesi, gözler, ağız. Adam elindeki kısa ve siyah bir sopayı sallayarak üzerine atıldı. Megan darbeyi sol koluyla karşıladı. Bacaklarını altına alıp dengesini bulmak için bir adım geriledi. Adam üzerine atlayarak sopayı bir daha bir daha salladı, omzuna, başının kenarına darbeler indirdi. Çıplak sağ eline öyle bir şiddetle vurmuştu ki, Megan'ın kolundan sıçrayan korkunç bir sancı beynine ulaştı, bilincini bulanıklaştırdı.

Glock karlar arasına fırladı. Kolu işe yaramaz bir halde yanına düştü. Bir adım daha geriledi, dönüp kaçmak istedi. Kafasında bir tek düşünce vardı: Lanet olsun. Öldüm işte.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

11. GÜN

SAAT 17:00 -4,9°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -11,1 °C

Peder Tom, kilisenin orta koridorunda, cüppesinin etekleri siyah blucininin bileklerine çarparak yürürken, attığı her adımla başı zonkluyordu.

Başındaki yarayı sarmış olan Dr. Lomax da, Acil Servis'te yanından ayrılmayan Hannah da o gece ayin yapmamasını söylemişlerdi. Piskoposluktan yardım isteyebilirdi. Kendisine emekli bir papaz ya da papazların yardımcılarının bulunduğu büyük kentin kiliselerinden birinden bir acemi gönderirlerdi. Ama Peder Tom bu önerileri inatla reddetmişti.

Beyin sarsıntısı geçirmişti. Kulakları hâlâ kafasının yan tarafına inen pirinç şamdanın sesiyle çınlıyordu. Bir türlü odaklanamayan fotoğraf makinesi objektifi gibi zaman zaman her şeyi çift görüyordu. Başı dönüyordu. Ama ayini de yönetiyordu. Evde kalıp da kendisine saklanıyor dedirtmezdi hem Albert Fletcher'den hem de olay hakkında dedikodu fırsatını kaçırmayacak olan cemaatinin bazı üyelerinden. Kötü bir şey yapmış değildi. Hannah da kötü bir şey yapmamıştı. Bir dostun desteğine ve tesellisine ihtiyacı vardı. Teselli vermenin yanlış olacağı gün, kendisi de dünyadan umudunu keserdi.

Suçluluk sivri küçük dişleriyle vicdanını kemirmekteydi. Hannah'ya dostluğundan daha fazla bir şey vermek istemişti. Ona kalbini vermek istemişti. Bu çok mu yanlış bir şeydi, yoksa yalnızca kurallara mı aykırıydı?

Peder Tom mihrabın arkasındaki yerini aldı. Cumartesi akşamının küçük kalabalığı bir an gözlerinin önünde iki katına çıkmış gibi oldu.

"Tanrı'nın huzuru sizinle olsun."

"Sapkın."

Tom, Albert Fletcher'in elinde haçla atlamaya hazır durduğu balkon parmaklığına baktı.

SAAT 17:07 -4,9°C RÜZGAR FAKTÖRÜ:-11,1°C

Mitch, Explorer'inin direksiyonuna geçerken sırtındaki kasılmayla yüzünü buruşturdu. Günün büyük bir kısmını Albert Fletcher'i aramakla geçirmiş, Marty Wilhelm, hiperaktif bir köpek gibi çevresinde hoplayıp zıplamış, basın bir an bile peşlerini bırakmamıştı.

"Şef Holt, Ajan O'Malley'in kovulması hakkında bir yorumda bulunacak mısınız?"

"Şef Holt, aracınızın dün gece sabaha kadar Megan O'Malley'in evinin önünde park ettiği söyleniyor. Bu konuda ne söyleyeceksiniz?"

"Bu sizi hiç ilgilendirmez."

Bu sözünün belediye meclisinden yeni telefonlar edilmesiyle sonuçlanacağını biliyordu ama umurunda bile değildi. Özel yaşantısı konu olmamalıydı. Burada konu Josh'tu. İnsanların gereksiz ayrıntılar üzerinde durmalarına hiç akıl erdiremiyordu.

Gereksiz... Megan ile arasındaki şeyi anlatmak için iyi bir sözcük. Bir diğeri de bitti idi.

Koridorun ucundaki odada Leo otururken yaşam o kadar basitti ki. Mitch kendi duygusal kozası içinde güvenlikteydi o zaman.

Yalnızca işi, Jessie ve çöpçatanları kendisinden uzak tutmaktan oluşan yaşantısına dönmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu: Duygusal Araf. Daha az acı veren ama daha çok cezalandıran yaşam.

Mitch, aynada kendine bakınca gördüğüne duyduğu nefretle gözleri kasıldı. Eh, babasının ne kadar hıyar olduğunu anlamayacak kadar küçük olan Jessie'ye dönecekti. Onunla bir yemek yedikten sonra Fletcher'ı aramaya devam için kızı Strauss'lara götürecekti.

Kasabanın yarısından fazlasını ev ev aramışlardı. Bodrumlara, bahçelerdeki barakalara, arka sokaklardaki büyük çöp kutularına bakmışlar ama adamın izine rastlayamamışlardı.

Mitch, Wilhelm'in Albert ile bilinmeyen suçortağının kasabadan kaçtıkları kuramını düşünüyordu şimdi. Diyakoz Cuma günü yollara barikatlar koymalarından önce kasabadan yüz mil uzaklaşmış ve de Josh'u yanında götürmüş olabilirdi.

Kontak anahtarını çevirmek için uzanırken telsizden bir çatırtı yükseldi.

"Bütün birimler, dikkat: St. Elysius Kilisesi'nde saldırı. İntihar girişimi olabilir. Zanlı Albert Fletcher. Şef, eğer dinliyorsan, sana ihtiyaçları var."

"Sana bir sürprizimiz var, akıllı kız."

Ses yumuşak bir fısıltıydı. Megan gözlerini açtı ve hiçbir şey göremedi. Karanlık. Ölmüş olabileceği mantıksız düşüncesi bir yıldırım gibi geçti içinden. Hayır. Ölmüş olsaydı kalbi böyle çarpmazdı. Başı zonklamazdı. Ağrı hissetmezdi. Sonra gözbebeğinin gerisinde gölgeler kadar hafif bir ışık belirdi. Aşağı baktı. Kucağı. Her iki yanında beton bir zemin parçası. Bir koltukta oturuyordu. Hayır, bir koltuğa bağlanmıştı. Koltuğun kollarına kolları, ayaklarına da bilekleri bağlanmıştı. Bağlı olmasaydı oturabileceğini sanmıyordu. Ruhu ve gövdesi birbirlerine incecik iplerle bağlıymış gibiydi. Uyuşturucu. Adam kendisine bir şey vermişti. Adamlar bir şey vermişlerdi.

Sana bir sürprizimiz var, demişti. Garip, ancak odada bir kişiden fazla insan yokmuş gibiydi. Adam yakınında, arkasında duruyordu ama bir başkasının varlığını hissedememişti.

Adam parmak uçlarını boğazına değdirerek, "Akıllı kız" dedi yine. Megan yutkundu, adam da kıs kıs güldü bir soluk almadan fazla olmayan bir sesle. "Seni öldüreceğimizi mi sanıyorsun? Belki."

Adam ağır ağır ellerini sıktı, parmakları soluk borusuna iyice bastırınca Megan öksürdü. Adam yarım bir soluk alması için parmaklarını gevşetti, sonra yine bastırdı. Megan’ın başı dönüyor, çok az olan görüşü de kararıyordu. Panik onu mücadeleye itti. Başını çekti, öksürdü. Adam baskıyı azaltınca soluğunu içeri çekti, bir soluk daha bir daha aldı. Adamsa, o soluma sesiyle gülüyordu.

Dudaklarını kulağına değdirerek, "Seni öldürebiliriz" dedi. "Ve ölenlerden birincisi de olacak değilsin."

"Josh'u sen mi öldürdün?" diye mırıldandı Megan. Ağzı tutkalla sıvanmış gibiydi. Şişmiş olduğunu hissettiği dili

altında tükürük birikiyordu. Boğazını sıkmanın ya da uyuşturucunun etkisi.

"Sen ne düşünüyorsun?" Ses çevresinde bir bulut gibiydi. "Sence öldü mü? Yoksa yaşıyor mu?"

Megan dikkatini toplamaya, öfkesini kendine gelmek için kullanmaya çalıştı. "Bence... sen... bir delisin."

Adam sağ eline vurunca ani bir sancı sinir uçlarından beynine yükseldi, soluğu kesildi. Adam çelik bir cetvele benzeyen bir şeyle parmaklarına bir daha vurdu. Megan'ın içini paramparça eden bir acı boğazından bir çığlık olarak koptu, arkasından sarsıla sarsıla hıçkırmaya başladı.

"Saygı." Ses alnının tam ortasından gelir gibiydi. "Bize saygı göstermelisin. Biz sizden çok üstünüz. Sizi ta baştan beri o kadar kolaylıkla kandırdık ki. Bu bir oyun. Biz bütün hamleleri, bütün olasılıkları ve seçenekleri önceden hesapladık. Kaybetmemiz imkânsız."

Bir oyun. Canlı taşlarla bir satranç karşılaşması. Megan ürperdi. Ceketi alınmıştı. Kazağı da. Sonunda üzerinde yalnızca Mitch'in o kadar alay ettiği siyah uzun iç çamaşırları olduğunu farketti. Ayak bileği kılıfındaki .380 AMT yedek tabancası bulunup alınmış olmalıydı. Hoş, alınmasaydı da kullanacak durumda değildi ya.

"Josh'u sen mi öldürdün?" diye mırıldandı.

Adam soruyu yanıtlamadı. Megan iki dakika mı yirmi dakika mı geçti bilemedi. Verilen ilaç zaman kavramını çarpıtmıştı. Christopher Priest'in evine gidişinden bu yana günler geçmiş bile olabilirdi. Belki hâlâ oradaydı ama bir tür araçla gittiğini hatırlıyordu. Egzos kokusu, bir motor homurtusu, hareket ediyor olma duygusu.

Baş dönmesi artıyordu. Boğazına kadar yükselen bulantısını önlemeye çalıştı.

"Oyun daha sona ermedi" diye fısıldadı adam. Atkuyruğunu eline dolayıp ağır ağır başını geri çekti. Megan odanın daha fazlasını görmek için gözlerini açtı ama gördüğü sadece beton rengi bir grilik oldu. Bodrumdaydı.

"Biz kaybedemeyiz. Beni anlıyor musun? Bizi yenemezsin. Biz bu oyunun ustalarıyız."

Megan tartışacak durumda değildi ve son gösterdiği çabadan sonra düşmanlık akıllıca bir hareket olmazdı. Birinci olmayacaksın demişti adam. Megan korku içindeydi artık kendisi için ve her neredeyse, Josh için. Daha ilk gününden sıradan bir suçlu ile karşı karşıya olmadıklarını biliyorlardı. Ama karşısında insanların yaşamlarıyla kedinin fare ile oynadığı gibi oynayan bir azılı katilin olduğunu da asla aklına getirmiş değildi.

Adam saçını aniden bırakınca başı öne düştü ve hareket yeni bir bulantı dalgasını da beraberinde getirdi. Yere bir ayakkabı sürtündü. Sağ bacağının yanında bir tek siyah ayakkabı belirdi ve sonra kayboldu. Koltuk arkaya eğildi ve döndürüldü -ya da kendisine öyle geldi. Sanki korkunç bir çizgi filmdeymiş gibi vücudunun parçalarının havaya uçtuğunu ve sonra geri geldiklerini hayal etti. Bilinci karanlık yoğun bir sıvı içindeydi. Uyanık mı yoksa bir karabasanda mı olduğunu anlayamıyordu.

Sonra her şey birden durdu, hareket ve sesin aniden kesilmesi ses ve hareketin aniden başlaması kadar akıl karıştırıcı. Karanlık bir boşlukta uçuyordu. Sonra aydınlatılmış bir görüntü belirdi. Ama o kadar kısa ki, bilincine ancak parça parça gelmişti: Bir yüz, bir çocuk, kumral saçlar, çizgili pijama.

"Josh?"

Bir görüntü daha. Çiller, bereli bir yanak, boş gözler.

"Josh!" Megan kıpırdamaya çalıştı ama kıpırdayamadı, oğlana uzanmaya çalıştı ama bedeni üzerinde hiç denetimi yoktu.

Görüntü bir daha belirip kayboldu. Çocuk ellerini kendisine uzatmış heykel gibi, manken gibi duruyordu. Yüzünde hiç ifade yoktu.

"Josh!" diye bağırdı Megan ama çocuk onu duymuş gibi görünmüyordu.

Karanlık yine bir perde gibi indi. Kendisi onun üzerinde kayıyordu. Çok yorgundu ama kalbi çıldırmış gibi atıyor, ağrı dört bir yandan gelip on tane öfkeli adam kırbaçlıyormuş gibi her yanına birden çarpıyordu.

Ses başının üstünde titriyordu.

"Bizim kim olduğumuzu merak ediyorsun demek, akıllı kız?" diye fısıldadı adam. "Bu oyunu neden oynadığımızı merak ediyorsun, değil mi?"

Adam ellerini Megan'ın omuzlarına koyup, sancıyan düğümlenmiş adalelerini şehvetle ovuşturmaya başladı. Megan'ın içinden geçen bir tiksinti ürpertisi üzerine bir kahkaha attı.

Elini memelerine kaydırarak, "Bu oyunu oynayabildiğimiz için oynuyoruz" dedi. "Kimsenin bizi yakalayamayacağı için. Kimsenin bizden kuşkulanmayacağı için. Biz akıllıyız ve asla yenilmeyiz."

Megan inleyene kadar memelerini sıktı. "Sen çok yaklaştın ama, akıllı kız. Şimdi sen de oynayacaksın."

Megan kime ya da neye yaklaştığını düşünmeye çalıştı. Yüzler ve adlar gözlerinin önünden geçip gidiyor ama hiçbirini yakalayamıyordu.

"Ne yapacağım?" diye sordu.

Adam soluğundaki diş macunu kokusunu alacağı kadar yaklaştı. Konuşurken dudakları yanağına değiyordu. "Bizim bundan sonraki hamlemiz olacaksın."

SAAT 17:15 -4,9°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -11,1OC

Albert Fletcher, balkon tırabzanına çıkmış, bir kolunu sütuna dolamıştı. Sağ elindeki süslü bronz haçı başı üzerinde sallarken, aşağıdaki insanlara sesleniyordu.

"Koyun postunda gelen sahte peygamberlerden kaçının. Aç kurtlardır onlar!"

Cemaat kiliseden çıkarılmış, yerlerini polisler ve şerifin adamları almıştı. Peder Tom hâlâ mihrabın önündeydi ve bakışlarıyla yerine mıhlayacakmış gibi Fletcher'e bakıyordu. Öyle olması için dua ediyordu. Suçluluk karnını deşen bir hançerdi sanki. Bu durumun suçlusu kendisiydi. Yanlış ya da doğru, Hannah'ya olan duyguları bu olayı yaratmıştı.

Cübbesine asılı mikrofondan sesini yükselterek, "Albert, dinle" dedi. "Büyün bir yanlış yapıyorsun."

"Seni lanet cehennem tohumu."

"Hayır, Albert, ben bir papazım. Senin papazınım. Beni dinlemen gerek. Papazını dinlemen öğretildi sana, değil mi?"

Fletcher öfkeyle salladı haçı, parmaklık da kendisiyle birlikte sallandı. "Ben Şeytan'ın tahtının nerede olduğunu bilirim."

"Şeytanın tahtı cehennemdedir, Albert. Burası Tanrı'nın evi."

"Seni buradan kovacağım, şeytan!" Fletcher'in tırabzanın üstündeki sol ayağı kaydı. Yeniden dengesini bulana kadar herkes soluğunu tutup bekledi.

Mitch sessizlikte tahta çatlamasının o sinirleri geren sesini duydu. Merdivenin başında çömelmiş olduğu yerden Fletcher'i görüyordu. Ağır ağır doğruldu ve ışığa çıktı.

"Bay Fletcher, ben Şef Holt."

Fletcher'in başı döndü. Tırabzan yerinden oynadı. Mitch, ileri fırlamaya hazır olarak gerildi. Diyakozun gözleri çılgınlığıyla parlıyordu.

"Haklısınız" dedi Mitch. "Peder Tom'u tutuklayacağız. Ama bize yardım etmeniz gerek."

Fletcher adama bakarken haçı göğsüne yasladı. "Sahte peygamberlerden sakının" diye mırıldandı. "Sahte peygamberlerden sakının."

"Günahı iyi bilirsin, değil mi, Albert?" Mitch adım adım yanaşıyordu parmaklığa. "Bize anlat günahı. Ama önce merkeze gidelim. Sen bizim tanığımız olacaksın."

"Tanık" diye mırıldandı Fletcher. Haçı göğe kaldırdı. "Tanık! Tanrı'nın gazabına tanık olun!"

Parmaklık çatırdadı. Parçalanan ahşap sesi kulağına geldiğinde, Mitch hareket etmişti bile. Balkon parmaklığı yıkılırken Fletcher'in üstüne atladı, sol elinden yakaladı. Omzu sütuna çarptı, serbest kolunu sütuna doladı, Fletcher'in ağırlığının verdiği acıya direnmek için çenelerini kastı. Ama bir an sonra diyakoz elinden kurtuldu.

"Hayır!" diye bağırdı Tom.

Peder Tom, Fletcher'in on metre yüksekten düştüğünü gördü. Olanca gücüyle o yana koştu ama cüppesi bacaklarına dolanıp hızını kesiyordu. Polislerin de koştuklarını görüyordu. Hepsi de geç kalmıştı.

Fletcher bir pencereden atılmış bez bebek gibi yere indi, sıraların üstüne düşen vücudu parçalandı. Biri Tanrı'ya seslendi. Bir diğeri bir küfür savurdu. Peder Tom dizleri üzerine çökerek Fletcher'in parçalanmış başını kucağına aldı. Sağlık ekibi sedyeyle koştu. Ama geç kalınmıştı. Peder Tora elini adamın yüzünden geçirdi, görmeyen gözlerini kapadı ve hem Albert Fletcher'in hem de kendi ruhu için bir dua etti.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Uyuşturucunun etkisi geçiyordu. Megan'ın beynindeki sis dağılıyor, ağrılar sıcak çöl güneşi gibi kavurarak aradan sızıyordu. Megan kafasının içinde dolaşan soruları düşünmeye zorladı kendini. Adam çok yaklaştığını söylemişti. Neye yaklaşmıştı? Geçmişi düşünmeye çalıştı. Kendini Priest'in evinde kıstırmıştı. Bu bir rastlantı mıydı? Yalnızca yanlış zamanda, yanlış yere gitmiş ve Albert Fletcher'in saklandığı yeri mi bulmuştu?

Rastlantıya inanmazsın sen, O'Malley. O sesin diyakoza ait olduğuna da inanmıyordu. Ne İncil'den alıntı yapılmış, ne lanetler okunmuştu. Ses ürkütücü derecede sakin ve denetimliydi. Ruhsuz bir ses.

Bu ses profesöre mi aitti? Profesör St. Peter'e gitmişti. Megan'ın evine gideceğini bilemezdi. Ona tuzak kurup beklemesine imkân yoktu.

Eğer biri kendisini uyarmamışsa.

Yalnızca iki kişi kendisinin onu aradığını biliyor Garrett Wright ve Todd Childs.

The Pack Rat kitapçısında çalışan psikoloji öğrencisi Todd Childs, Ollie Swain'i de tanıyordu, Priest'i de. Priest'le gönüllü merkezinde birlikte çalışmıştı. Priest'le bir proje üzerinde çalışıyordu. Kimyasal maddeler hakkında çok bildiği kuşkusuzdu. Megan'a ne ilaç verileceğini bilirdi.

"Gösteri zamanı geldi artık."

Sözcükler dudaklarının hemen dibinde söylenmişi Müstehcen bir öpücük. Megan irkilince adam kıs kıs güldü. O kadar uzun zaman sessiz kalmıştı ki, Megan onun

gittiğini düşünmüştü. Cesaret edebildiğince başını yana eğerek aşağı baktı. Siyah ayakkabının bir kısmını gördü yine.

"Neden Josh?" diye mırıldandı. Ağzı pudra kadar kuruydu. "Neden onun ailesi?"

"Neden olmasın?" dedi adam içine bir ürperti salarak. "Öyle kusursuz bir aile ki." Yumuşacık bir sesle söylenen sözcüklerde horgörü vardı.

Megan topukları üstünde ileri geri sallanan ayakkabıya bakarken birden bir düğme çevrilmişçesine adamı tanıdı. Bu hareketi yaptığını çok görmüştü. Göz rengi ya da bir ben gibi akimin köşesine yerleştirdiği küçük bir ayrıntı. Sözler de yabancı gelmiyordu. Hannah ve Paul için çok üzülüyorum. Öyle kusursuz bir aile ki...

Garrett Wright.

Onu Mike Chamberlain'ın arabasının hakimiyetini kaybettiği yerde görmüştü. Yardımcı Dr. Wright iyiliksever bir gülümsemeyle yardım etmeyi önermişti, daha sonra da meslektaşının nerede olduğunu söylemişti.

Hannah ve Paul'ün komşusu. Harris Koleji öğrencilerinin etki altında bırakılabilecek zihinlerine biçim veren kişi. Saygın. Kuşkunun ötesinde. Medyanın uzman tanık olarak seçtiği kişi. Medya bir kere olsun turnayı gözünden vurmuştu. Ama işe bakın ki bunu asla bilemeyeceklerdi.

SAAT 20:41 -5,5°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ:-12,2°C

Mitch o gece ikinci kez arabasına atlayıp kent merkezinden yola çıktı. St. Elysius'a giderken damarlarında dolaşan adrenalinden artık eser kalmamıştı. Albert Fletcher'in ölümüyle büyük bir düşkırıklığına uğramış oluyordu. Josh'u kaçıran Fletcher ise artık bunu kendi ağzından duymaları olasılığı kalmamıştı. Fletcher artık Josh'un nerede olduğunu, sağ olup olmadığını söyleyemezdi.

Bir şeye vurmak istiyordu. Ya da yumuşak bir şeyin kendisine dokunmasını. İlk gece Megan'a gitmişti, o da kendisine uzanmış, acısını almıştı. Megan kimseye ihtiyacı olduğunu sanmıyordu. Acaba birinin ona ihtiyaç duyabileceği hiç aklına gelmiş miydi? Mitch gibi biri. Yıkılmış, tükenmiş, aksi bir polis.

Mitch arabayı Ivy Sokağı'ndaki büyük binanın önünde durdurdu, sileceklerin ileri geri çalışırken çıkardıkları sesi dinlemeye başladı. Kar lapa lapa yağıyordu. Fırtınanın bütün gece süreceği tahmin edildiğinden, belediye ekipleri ara sokakları temizlememişlerdi. İnsanlar araçlarını rastgele park etmişlerdi. Otomobillerin üzerlerinde on santim kar vardı. Ama Megan'ınki görünürlerde değildi.

Üçüncü katın pencerelerinde de ışık yoktu. Siyah kedi açık renkli perdelerin önünde camda oturmuş hanımını bekliyordu. Megan, St. Paul'e gitmiş olmalıydı. Mitch buna sevinsin mi, üzülsün mü bilemiyordu. Orada ne aradığını da bilemiyordu. Ne yapacaktı yani? Kadına Fletcher'in Oglethotpe Cenaze Evi'nde mermerin üstünde yattığını söyleyip, canı sıkıldığı için eski günlerin hatırına kendisiyle yatmasını mı isteyecekti? O Glock tabancasını çekip kendisini iki gözünün arasından vururdu yani.

Cebindeki telefon çaldı. Mitch bir küfür savurarak telefonu çıkarıp açtı. "Şimdi ne var?"

Sessizliği bozan titrek bir soluk oldu. Mitch'in ensesindeki tüyler dikildi.

"Mitch... Mitch?"

Kalbi boğazına kadar çıkmıştı. "Megan? Ne oldu, sevgilim?"

"O orospu çocuğunu..." Boğulurcasına bir çığlıkla sözü yarıda kesildi.

"Megan!" diye bağıran Mitch serbest eliyle sımsıkı yapıştı direksiyona. "Megan!"

Karşısındaki ses Megan'ın değildi. Sinirlerini jilet gibi kesen bir fısıltı. "Sana bir armağanımız var, Şef. Yarım saate kadar Quarry Hills Parkı'nın güneybatı girişinde ol. Yalnız gel. Tam zamanında gel ama bir dakika erken gelirsen Ajan O'Malley ölür. Anladın mı?"

"Evet. Ne istiyorsunuz?"

Adamın o soluğu kesilmiş gibi kahkahası omurgasında dolaşan kemikli bir parmaktı sanki.

"Oyunu kazanmak" dedi sesi. Ve hat kesildi.

Adamın telefonu kapadığını duyan Megan, elinden geldiğince kendini hazırlamaya çalıştı. Kendisini cezalandıracaktı. Bunu biliyordu. Herif tam bir denetim hastasıydı ve o da o denetimin bir parçasını koparmıştı. Eğer talihi varsa bağırıp çağıracaktı, o zaman da kendisi onun sesini kesin olarak teşhis edebilecekti. Talihi yoksa da kendisini öldürecekti.

"Senin akıllı bir kız olduğunu sanmıştık." Adam sesini az da olsa yükseltmemişti ama öfke oradaydı, tıpkı bir elektrik telinden geçen cereyan gibi vızlıyordu. "Senin akıllı bir kız olduğunu sanmıştık ama sen de o aptal orospulardan biriymişsin!"

Darbe başının yan tarafına indi. Sopa değil de elinin tersi. Koltuğu yana savuracak kadar sert. Megan'ın gözlerinin ardında bir renk patlaması oldu, ağzında kan tadını hissetti. Patlama sona ermeden adam yumruğunu zaten yaralı olan eline indirdi. Gözyaşları aniden boşandı. Megan ağlamaktan da, adamın gözlerindeki bağın altından süzülen yaşları görmesinden de nefret ettiği halde yapabileceği bir şey yoktu. Yine de yüksek sesle hıçkırma ihtiyacını önlemek için dudağını ısırdı, soluğunu tuttu.

Adamın en çok istediği buydu: Onu küçük düşürmek, kendi üstünlüğünü kanıtlamak. Her hamleyi, her ola önceden düşünmüş ama Megan’ın kendisine kafa tutacağım düşünmemişti. Megan bu tavrının onu bir yanlış yapmaya, yanlışının da Mitch'e adamı enselemesi için bir fırsat doğuracağını ummaktan başka bir şey yapamazdı.

O fırsatı kendisi istiyordu. Adamı oyununda yenmek. Orospu çocuğunu fiziki olarak yenmek. Elindeki o copu alıp kafasını yarmak, Josh'un nerede olduğunu söyleyene kadar dövmek ve sonra dövmeye yeni baştan başlamak.

Adam copu uzmanlıkla kullanıyordu, hangi noktaya vuracağını, bayıltmayacak ama acı verecek kadar vurmasını biliyordu. Sağ dizi, sol omzu, sol kalçası, sağ eli. Ve eline tekrar tekrar vuruyordu en küçük bir dokunuş bile Megan'ı çığlık çığlığa bağırtana kadar.

Adamın öfkesi tükenince, Megan artık acıları ayırt edemiyordu. Acı kendisinden büyük bir boyuta erişmişti, onu boğuyor, sağırlaştırıyor, paramparça ediyordu. Tutunabildiği tek şey, göğsünde yanan o nefret kömürü ve adamın Josh'u bulmanın anahtarı olduğuydu.

Kolları ve bilekleri çevresindeki bağlar birden çözüldü, koltuk öne eğildi, Megan taş yere düştü. Adamın sesi her iki

kulağındaydı.

"Kalk bakalım, orospu."

Megan hiçbir hareket yapmadı. Cop sırtına, kaburgalarına, kalçalarına iniyor, kendisi de vücudunu hareket ettirmeye çalışıyordu. Ayaklarını altında toplayamıyor, hangi yönün yukarsı hangisinin aşağısı olduğunu bilemiyor, dayaktan kaçmak için ne yöne kaçacağını kestiremiyordu. Adam saçlarından yakalayıp havaya kaldırdı, duvara çarptı.

"Seni doğduğuna pişman edebiliriz, orospu" diye fısıldadı. Kulağını dişleri arasına alıp bağırtana kadar ısırdı. "Biraz daha oynaşacak zamanımız olsaydı. Ama şimdi sevgilinle randevumuz var.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

11. GÜN

SAAT 21:03 -6,6°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -13,2°C

Mitch beklemek için ağaçların arasına yerleşti. Olduğu yerden parkın güneybatı girişini görüyordu. Kendisi batıdan, Lakeside tarafından gelmişti. Noogie onu bırakıp kararlaştırdıkları zamanı beklemek için Explorer'e dönmüştü. Mitch de dizlerine kadar çıkan karda sık ağaçların arasına girmiş, yokuş aşağı kâh kayarak, kâh yerdeki köklere takılıp tökezleyerek yürümüştü.

Bir meşe ağacının geniş gövdesi ardında çömelmiş, soluğunu toparlamaya çalışıyordu. Parkın doğu ve batı kapılan arasında bir atnalı gibi uzanan araba yolu on metre ilersindeydi, araba park yeri de güneye doğru elli metre ötedeydi. Park yerindeki cıva buharlı lambalar yanıyor, ışıkları altında kar ateş böceği sürüsünü andırıyordu.

Mitch saatine baktı. On iki dakika erken gelmişti. On iki dakika orada bekleyecek, terleyecek ve namussuz herifin Megan'a neler yaptığını düşünecekti. On iki dakika boyunca Dietz ve Stevens'e verdiği talimatın yeteri kadar açık olmadığını, birinin her nasılsa bir hata yapacağını ve Megan'ın öldürüleceğini düşünerek kahrolacaktı. Bir plan kurmak için fazla zamanı olmamıştı ve adamlarının rehine durumlarında bir deneyimleri olmadığının farkındaydı. Kötü adamın, bir kasabalının ya da bir gazetecinin elindeki tarayıcıda duyulmak korkusuyla telsiz iletişimini göze alamamışlardı.

Namussuzun kim olduğunu merak edecek on iki dakika.

Priest miydi? Megan'ın içgüdüsü doğru mu çıkmıştı? Öyle aklına esip de yardım almadan nasıl da gitmişti ama. Böyle yapmaması gerektiğini bilirdi. Ama onunla gidecek kimse de olamazdı. Görevden alınmıştı. Ve Megan en son kuramını kendisine anlattığında Mitch hiç önemsememiş ve bu da kadını çılgına çevirmişti.

Priest olduğuna inanamıyordu. İki yıl adamın çevresinde bulunmuş ve asla kötü bir duyguya kapılmış değildi.

Ama sen Olie'nin de zararsız olduğunu ve gün ortasında 7-Eleven'da kötü bir şey olmayacağını da düşünmüştün.

Mitch gözlerini kapadı. Tanrım aynı şey bir daha olmasın, Megan, hem de gözlerinin önünde ölmesin. Yanıldığı, aptallık ettiği ya da gerçeği göremeyecek kadar inatçı olduğu için değil. Bir insanın daha kendi yüzünden ölmesine dayanamazdı. Özellikle de ilk andan beri gözlerini açması için kendisini dürtükleyen, kendisine yarattığı bomboş sığmak dışında bir şeyler görmesini isteyen Megan ölmesin. Terk edilmiş, ihmal edilmiş, taciz edilmiş ama yaşamdan çok daha iyi şeyler almaya hak kazanmış Megan ölmesin.

Pikap zamanından on dakika önce saat 21:05'te göründü. Son model bir GMC 4x4, kalın lastikli, önünde ROY'UN OYUNCAĞI yazıyor. Park yerini geçip taze karların üstüne çıktı. Mitch ağaçların arasında çömelmiş yürüyerek sürücüsü inmeden yolunu kesmeye çalıştı.

Kalın kar tabakası çizmelerini çekiyor, çok değerli saniyeleri kaybetmesine neden oluyordu. Dişlerinin arasından soluk alıp vererek, gözlerini ağaçların öte yanında bir görünüp bir kaybolan pikaptan ayırmadan yürüyordu. Fren ışıkları sönünce kendini bir ceviz ağacının

ardına attı. Önü açık parkasının içine elini sokup Smith Wesson'unun kılıfından çıkarırken bile gözlerini pikaptan bir an bile ayırmamıştı.

Sürücü kapısı açıldı. Direksiyonun ardından siyahlara bürünmüş, yüzünde kayak maskesi olan bir gölge çıktı. Kara Adam! Adam çevresine uzun uzun bakınıp bir ihanet belirtisi arandı. Mitch görünmez olmayı umuyor, ağacın gövdesine yapışmış duruyordu. Adamın bakışları o yana döndüğünde soluğunu da tuttu. Kara Adam kamyonetin öteki yanına geçip yolcusunu indirirken soluğunu koyverdi.

Adam kadını park yerine doğru götürdü. Mitch görmeye çalışıyordu ama bu kötü koşullar altında seçmesi imkânsızdı. Megan'ın boyunda ve saç renginde herhangi bir kimse olabilirdi. Bir tuzak olabilirdi. Megan bir yerde bir bodrumda olabilir ve kaderi Mitch'in yanlış bir şey yapmasına bağlı olabilirdi.

Mitch panikle mücadeleye çalıştı. Polis gibi düşün. Polis gibi gör. Ne görüyorsun?

Kadın sanki kendi başına yürüyemiyormuş gibi Kara Adam'a yaslanıyordu. Hafifçe öne eğilmiş, adımları düzensiz, topallıyordu. Istırap içindeydi. Kararlaştırılan zamandan on dakika önce hazırlanan bir tuzaksa sahte Megan'ın böyle bir gösteri yapmasına gerek yoktu. Megan'dı bu ve ağır yaralıydı. O hayvan ne yapmıştı ona?

Megan kamyonetten inince adama iyice yaslanmıştı ve bunu hem başka türlüsü mümkün olmadığından hem de ona vereceği en küçük bir rahatsızlık kendi lehine bir puan olacağından yapıyordu. Elleri arkasından bağlıydı, gözlerinde hâlâ bağ vardı. Üzerinde yalnızca ince ipekli iç çamaşırı ve örtünmesi için bir çarşaf vardı. Soğuk vücudunu ısırıyor, ağrılarını uyuşturacağı yerde azdırıyordu. Sağ dizini doğrultamıyordu. Şişmiş gibiydi ve her adım küçük bir sancı patlamasına neden oluyordu. Ağırlığını taşıyıp taşımayacağından emin değildi ama topallamasını abartıyor, Wright'a

tosluyor, onun da sendelemesine neden oluyordu. Wright da ceza olarak elini sıkıyor, onu acıdan bağırtıyordu.

"Rolünü oyna, orospu." Tabancasını kadının yüzüne dayadı. "Yoksa beynini uçururum."

Megan'ın bu oyunda rolü Küçük Düşme'ydi. Garrett hepsinden kurnaz çıkmıştı. Josh'u herkesin gözü önünde kaçırmış, küçük ipuçlarını serpiştirmiş ve hepsini kandırmıştı. En büyük jesti, en ağır hakareti Megan olacaktı. Onu yakalamış, dövmüş, kendisinin yenilmez olduğuna inanarak işlerine yarayacağını hiç sanmadığı deliller bırakmıştı.

Ama onu yıkan da bu olacak diye düşündü Megan. Garrett, kendi büyüklük hayallerinin sarhoşluğu içindeydi. Yıllar boyunca neler yaptığını ancak Tanrı bilirdi, ama bundan yakasını sıyıramayacaktı. Megan yaşadığı sürece asla.

Garrett, kadının yüzünü geldikleri yöne çevirdi, uçları rüzgârda uçuşan çarşafı tam da istediği gibi büyük bir şalmışçasına çevresine sardı. Kırmızı lekeli bir çarşaf. Megan lekelerin kan olduğunu biliyordu. Kanıt, demişti adam. Onlara bir polisi sardığı bu kanıtı verecekti ve ona rağmen kimse kendisine el süremeyecekti.

Sen öyle san, orospu çocuğu.

Megan adamın yaklaştığını hissetti, nane kokan sıcak nefesi yüzündeydi şimdi. "Çok hoştu" diye mırıldanan Garrett dudaklarını kadının dudaklarına değdirdi.

Megan adamın yüzüne bir tokat indirdi ve karşılığında tabancanın kabzasını ağzının ortasına yedi. Olduğu yerde sendelerken ağzı sıcak kanla doldu. Kanı tükürürken bu en ye acıyı değil de, yalnızca Mitch'in geleceğini düşündü.

Mutlaka erken gelme riskini göze almış olmalıydı. Bu canavarın yakalanması demekti. Ama aynı zamanda Megan'ın kendi hayatı demek de olabilirdi. Acaba Mitch bunu göze alacak mıydı?

Haydi Mitch. Burada ol. Burada ol.

Wright yanından uzaklaşırken attığı adımları saydı. İki üç... Tabancasını kılıfına mı sokmuştu? Megan çok yavaş bil hareketle döndü, kısıtlı olan görüşü yere dönük olarak, ayal izlerinden kamyonetin yönünü anlamaya çalıştı. Gözündeki bağı oynatmak için başını omzuna yaslayınca sağ gözüyle biraz daha ilersini görebildi. Adamın bacaklarını.

Ona saldırırsa -bunu yapmayı başarırsa- Mitch'in yetişmesine kadar onu önleyebilir miydi? Yoksa boşuna mı ölecekti? Kafasında dolaşan düşünceler ve sorular sonunda basit bir gerçeğe dönüşüyordu: O kadar şeyi eksik ve söylenmeden bırakarak böyle rezil bir şekilde ölmek istemiyordu.

Mitch kaskatı kesilmişti. Herifi şu anda yakalamak, Megan'a vurduğu için öldüresiye dövmek istiyordu. Ama bekleyebilirdi. Hele aracına binsin ve gitsindi bakalım. Dietz ile Stevens onu doğu kapısında durdururlardı. Şimdiye kadar ancak sarhoşları ve küçük çaplı uyuşturucu satıcılarını tutuklamış olan Dietz ve Stevens. Bu hayvan herif, Josh'u bulmanın anahtarıydı. Onun kaçmasına izin verirlerse... Kamyonete olan yolu yarılamıştı. Bir kere bindiği takdirde kaçacaktı.

Ancak o anda karar verme imkânı Mitch'in elinden alındı. Megan dönüp adamın üstüne atladı. Adam döndü, ikisi birden karlar arasına yuvarlandılar.

Mitch korku ve öfkeyle kanatlanarak yokuştan aşağı koştu.

"Teslim ol! Polis!"

Megan'ın soluğu kesilmişti. Wright'in elinden, lanet çarşaftan kurtulup ayaklarını altına almak için çırpmıyordu. Gözlerindeki bağ çıkmıştı ama Wright'in eli gevşemiyordu. Adam ayağa kalkarken onu kaldırdı, tabancasını şakağına dayadı. Sonra yarı çekerek yarı iterek kamyonete sürükledi.

"Ona seni öldüreceğimi söyle! Ona seni öldüreceğimi söyle!"

"Sen kendin söyle. Beni öldürürsen sen de burada öleceksin."

"Orospu!"

Wright kadını yana savurup kolunu boğazına bastırdı.

"Tabancanı yere at!" diye bağırdı Mitch.

Üç metre ilerde duruyordu. Smith Wesson emniyeti açık olarak elindeydi, parmağı tetiğe basıp hayvan herifin kafasına çürük bir karpuz gibi açmak için kaşınıyordu. Ama ateş edemezdi, Megan çok yakındı, tam bir kalkan oluşturuyordu. Siyah bir dokuz milimetrelik tabancanın namlusu şakağına dayanmıştı. Mitch yanlış bir şey yaptığı, yanlış bir karar verdiği anda kadının öleceğini biliyordu. Gözlerini kırpıştırarak akan terleri silmeye çalıştı. Ölü Allison'la ölü Megan'ın görüntüleri gözlerinin önünde donmuş resim kareleri gibi gidip geliyordu. Allison gri muşamba üstünde, kanı çevresine yayılıyor. Megan karların içinde, kanı buzlu vişne şurubu gibi emiliyor.

"At o tabancayı! Tutuklandın!" diye gürledi.

Wright, Megan'ı kamyonetin açık kapısına bir adım daha sürükledi. Motor çalışıyordu.

"O kamyonetle buradan asla çıkamazsın!" diye bağırdı Mitch. "Her iki çıkışta da iki araç bekliyor seni."

"Ona oyunu dürüstçe oynamadığını söyle" diye fısıldadı Wright.

Megan adama gözucuyla baktı. "Canın cehenneme!"

Megan birden dizlerini koyverdi. Ağırlığı Wright'a dengesini kaybettirince Mitch'e üzerlerine atlama fırsatı doğdu. Wright, Megan'ı Mitch'in üstüne itti, ikisi de karların arasına yuvarlandılar. Wright onlardan yana rastgele ateş ederek kamyonete atladı.

Mitch, Megan'ı altına alıp korurken üzerine yağan kurşunlarla irkildi.

"Garrett Wright'tı!" diye bağırdı Megan.

Mitch kadının üstünde dirsekleri üzerinde doğruldu. "Vuruldun mu?"

"Hayır! Git yakala orospu çocuğunu!"

Kamyonet hareket ederken Mitch ayağa fırladı. Aracın arka tarafı savrulup önüne gelince kenarını tutup sıçradı. Bu arada tabancası da elinden kayıp kamyonetin arkasına düşmüştü. Kamyonet bu kere öteki yana savrulup Mitch'i de sürükledi.

Wright, denetimi sağlayıp kamyoneti düzelttiği sırada, Mitch de arkaya atlamıştı. Tabancasını görüp aldı, sonra çömelerek doğruldu, öne doğru yürüyüp demiri tuttu.

Arka camı tabancayla yumruklayarak, "Durdur şunu, Wright!" diye bağırdı. "Seni tutukluyorum!"

Wright, direksiyonu çevirerek Mitch'i kenara savurdu. Bir dönemece girerlerken kamyonetin sağ tekerlekleri havaya kalktı, Mitch öteki yana savruldu. Yine demiri tuttu, tabancasını kaldırıp arka camdan ateş etti. Kurşun arka camı delip geçti ama ön cama çarpınca cam örümcek ağı gibi çatladı.

"Durdur şunu dedim sana!" Mitch kurşunun açtığı deliği tabancanın kabzasıyla genişletip emniyetli camı içeri doğru büktü.

Wright, dönüp omzu üzerinden ateş etti, kurşun açığından geçerken Mitch yana atlayıp adamın tam arkasına geçti. Sol eliyle hâlâ demire tutunarak sağ elini kırık camdan sokup tabancayı Wright'ın kulağına dayadı.

"Durdur şu laneti dedim sana! Seni tutukluyorum!"

Wright direksiyonu sertçe sola kırıp gaza bastı. Kamyonet yoldan çıkıp şarampole doğru havalandı. Mitch bir küfür savurarak dizüstü çöktü, tabancayı ceketinin içine sokup demire iki eliyle tutundu.

Kamyonet dört tekerleği üzerine düştü, sonra yana kaydı, bir ağacın gövdesine bindirdi. Mitch, top gibi oradan oraya savruluyordu. Yere düşerken bir ara karlı bir gökyüzü parçası gördü, sonra çarptığı anda gözlerinin ardında bir renk patlaması oldu.

Görüşü düzelmeden kalkmış, tabancasını çekiyordu.

Kamyonete koşarken Garrett Wright'i görmeye çalışıyor, çarpmanın şiddetiyle bayılıp bayılmadığını düşünüyordu. Kendisine yanıt üç el silah sesi oldu. Mitch kendini geniş bir çamın ardına attı.

Bir an orada kaldı, soluğunu toparlamaya çalışırken dallar arasından Wright'i görmek istediyse de ortalık çok karanlıktı. Çömelmiş kalarak, kamyonete doğru ağaçtan ağaca yürüdü. Kamyonet küçük bir ağaçlığın içinde kalmıştı: Güneyi ve doğusu açıktı. Batısında elli metre kadar sonra tepeyi örten sık ormanlık başlıyordu. Wright eğer kaçacaksa tek umudu batıya koşmak olabilirdi.

Mitch gözlerini kamyonetten ayırmadan kendini başka bir ağacın ardına attı.

"Teslim ol, Wright!"

Sessizlik. Rüzgâr. Ağaçların uğultusu.

Mitch derin bir soluk alarak kamyonetin yolcu tarafına koştu. Ateş edilmedi. Aracın yaralanmış radyatörünün tıslamasından başka bir şey yoktu. Mitch ağır ağır doğruldu. Kamyonet boştu. Camların ardından Garrett Wright'ın koşmakta olduğunu gördü, ormanın kıyısından ancak on metre uzaktaydı.

"Bu iş için çok yaşlısın, Holt" diye homurdanarak gücünü topladı Mitch. Sonra o da koşmaya başladı. Açıklıktan geçerken Wright'in ateş etmesini bekledi ama ateş edilmedi. Tabancasını çekerek yokuş yukarı çıkıp ağaçların arasına daldı.

Ağaç gövdelerinin arasında kuzeye doğru bir kıpırtı görünce o yana koştu. Bir silah sesi duyduğu anda bir kurşun iki karış solundaki bir ağaca saplandı. Mitch kendini yüzüstü yere attı ve bekledi. Eline sıcak ve yumuşak bir şey gelmişti. Canlı bir şeye dokunmuş olduğu korkusuyla elini çekti. Ama gördüğü yalnızca siyah bir kayak maskesiydi.

"Wright!" diye bağırdı. "Teslim ol! Kaçamazsın!"

Bir oyun. Lanet bir oyun. insanların yaşamlarını mahvetmeye bu adı veriyordu. Ama bunu kazanamayacaktı.

Bir el daha ateş edildi. Mitch de ateş ederek sağa doğru kaçıp koşmaya başladı. Wright'ı gölgeler arasında dana kara bir gölge olarak gördü. Sonra gözden kayboldu.

Bacaklarının ve sırtının adaleleri alev alev yanıyordu. Soğuk hava ciğerlerini iğnelercesine delmekteydi. Çizmesinin burnu bir şeye takılınca yüzüstü yuvarlandı. Ayağa kalktığında bir kurşun parkasının sol kolunu deldi, kolunu sıyırdı, kendisini bir yana savurdu.

"Lanet olsun!" Mitch bir ağacın ardına attı kendini. Yarası çok yanıyordu ama onu önleyecek kadar ağır değildi ve sol kulundaydı.

Başını dikkatle ağacın arkasından çıkardı. Wright'tan eser yoktu. Tepenin üzerinde ışıktan bir hale vardı. Son ağaçların ardında Lakeside mahallesi uzanıyordu. Hannah'nın ve Paul'ün mahallesi. Garret Wright'in mahallesi. Psikoloji okutan, Bilimkurgu Kovboyları'yla çalışan ve bir Saab süren Garrett Wright. Ona bakıp da o ütülü giysiler altında bir çılgının olacağı kimin aklına gelirdi?

Karların arasında bir kıpırtı görünce tepenin üzerindeki kayak yoluna girdi.

"Wright! Dur! Tutuklandın!"

Avı sola sapıp karla yüklü bir dizi çamın ardında kayboldu. Mitch, bir kurşuna hedef olmayacağını umarak ardından koştu. Ağaçların öte yanında Lakeside evlerinin pencereleri aydınlıktı. Mitch, gözlerini kasarak Garrett Wright'i arandı. Kuzeye doğru ikinci evin yanında bir gölge

vardı. Garajın arka duvarı önünde, açık kapıdan giren bir gölge.

"Kıpırdama!" diye bağıran Mitch gözlerini kapanan kapıdan ayırmadan ileri fırladı.

Koşma hızını kesmeyerek omzunu indirdi ve kapıya çarptı. Kapı büyük bir çatırtıyla parçalanarak açıldı. Mitch'in hızı onu doğruca Garrett Wright'a bindirmişti. İkisi birden beton zemin üzerine devrildiler.

"Tutuklandın, orospu çocuğu!" diye Mitch altında yatan adamın üzerinde doğruldu. Namlusu çıngıraklı yılan kuyruğu gibi titreyen Smith Wesson'u, Wright'in soluk suratına uzattı. "Oyun bitti, Garrett. Sen kaybettin."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

11. GÜN

SAAT 21:51 -7,2°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -14,4°C

"Neler oluyor?" Karen Wright garajın mutfağa açılan kapısı önünde duruyordu. Yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

"Bir yanlışlık" dedi kocası. Garajın beton zemininde yüzüstü yatıyordu, elleri arkasından kelepçeliydi. Tabancasını hâlâ üzerine doğrultmakta olan Mitch'e dönüp baktı.

"Doğru" dedi Mitch. "Bir yanlış ve yanlışı yapan da sensin."

Karen'in iri ceylan gözleri dolmuştu. Ellerini bol pembe kazağının eteklerine doladı. "Anlamıyorum ama! Garrett bir şey yapmadı ki! Hızlı otomobil bile sürmez o!"

Mitch bir anlığına kadına baktı. Bir kadının yıllarca bir erkekle yaşayıp onun bir ırz düşmanı, bir katil ya da bir sübyancı olarak gizli yaşamının farkında bile olmadığım çok yerde okumuştu. Karen Wright da onlardan biri olmalıydı. Gönüllü Merkezi'nde çalışmış, Josh'u bulma çabası için broşürler göndermişti, kocası o hastalıklı oyununu oynarken. Yine de ne bilip bilmediği konusunda sorguya çekilecekti. Kocasının söyleyeceklerini doğrulayıp doğrulamaması çok önemliydi. Mitch onun fazla dayanacağını sanmıyordu. Pek dirençli birine benzemiyordu.

"Garrett, neler oluyor?" diye bağırdı kadın. "Hiçbir şey anlamıyorum!"

"Özür dilerim hanımefendi" dedi Mitch. "Eğer içerde beklerseniz..."

"Garrett!" diyen Karen, hıçkırmaya başladı.

Garajın büyük kapısı açılınca içeri rüzgâr ve kar dolarken sokağın başında polis arabaları ve arkalarında Mitch'in Explorer'ı göründü. Araçlar araba yoluna girdiler. Işıklarını yakmamışlar, sirenlerini açmamışlardı. Mitch cep telefonuyla merkezi aradığında sessiz olmaları için emir vermişti. Bir kod ya da suç belirtmemiş, yalnızca Noogie, Dietz ve Stevens ile bir devriye arabasının Lakeshore Drive 91 numaraya gönderilmesini istemişti.

Wright'in evine. Mitch adamın garajdaki Saab'la kaçmak niyetinde olduğunu tahmin ediyordu ama kaçış diye bir şey olmayacaktı. Bu gece adaletin kazanması gerekiyordu.

Explorer'de oturan Megan, Noogie'nin Garrett Wright'i polis otomobiline götürmesini izliyordu: Kendisini döven, işkence eden, hepsine işkence eden adamın yüzüne baktı. Bir metre ötesindeki adam da dönüp Megan'ın yüzüne baktı. Yarısı gölgede kalmış, yarısı garajın kapısının üstünden gelen ışıkta aydınlanmış yüzde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Öylece bakıyordu. Sonra Noogie iri elini omzuna bastırarak adamı arabadan içeri soktu.

Megan ürperdi. Titremesini önleyemiyordu ve bu da soğuktan değildi. Noogie, onu yün battaniyelere sarmış, motoru ve ısıtıcıyı açık bırakmıştı. Megan onun cankurtaran çağırma önerisini reddetmişti. Mitch'in Garrett Wright'i yakaladığını bilmeden Acil Servis'e götürülmeye niyeti yoktu. Garrett Wright'in onu vurmamış olduğunu öğrenemeden.

Dietz ile Stevens aralarında Karen Wright olduğu halde garajdan çıktılar. İkisi de hıçkırıklarla ağlayan kadına destek oluyorlardı. Wright'in o ürkütücü fısıltısı Megan'ın kulaklarından eksik olmuyordu: biz... biz... biz... Asla ben değil, hep çoğul. Ama ekibin öteki yarısı olarak Kirkwood'u hayal edemiyordu. O seste kadınlara karşı aşırı bir horgörü vardı. Sen de aptal orospulardan birisin!

Megan onun ardından gelen tokadı hatırlayınca irkildi. "Lanet olsun, Megan, sen hastanede olmalısın!"

Mitch kapıyı açmış kaşlarını çatarak kendisine bakıyordu. Ama gözlerinde öfke yoktu.

"Bilmem gerekiyordu" diye mırıldandı. "Onu yakaladığını bilmek zorundaydım."

Mitch, kadına bakarken içinde bir şeyin burkulduğunu hissetti. Megan'ın sağ gözü morarmaya başlamıştı. Alt dudağı patlayıp şişmişti. O orospu çocuğu onu dövmüştü ama Megan yine de gözlerinin yaşı ardında meydan okuma parıltısıyla duruyordu orada.

"Onu yakaladım" diye fısıldadı Mitch. Kadının saçlarını okşadı, arabanın içine eğilerek başını tutup omzuna dayadı. "Onu yakaladık."

Sonucun çok farklı olabileceğini düşününce birden ürperdi. Megan öldürülebilirdi. Onu kaybederdi. Ama işte yaşıyordu ve oradaydı. Aniden hissettiği rahatlamayla Mitch'in içi boşalır gibi oldu.

Geri çekilirken her ikisi de gözlerini kırpıştırıyorlardı. Mitch'in yüzü çarpık bir gülümsemeyle aralandı.

"Sen çok esaslı bir polissin, Megan O'Malley" diye fısıldadı. "Şimdi seni hastaneye götürelim haydi."

SAAT 23:47 -8,3°C RÜZGÂR FAKTÖRÜ: -17,7°C

"Sana Josh'un nerede olduğunu söyledi mi?" diye sordu Hannah.

Mitch kadına oturmasını söylemişti ama Hannah oturamıyordu. Oturma odasında kollarını sımsıkı göğsünde kavuşturmuş, ileri geri yürüyordu. Nabız atışları hızlanmıştı. Yatması gerekirdi ama Mitch ihtiyacı olan yanıtı verene kadar hareket etmek zorundaydı. Ondan sonra Josh'a koşacaktı. Paul ise ne kıpırdayacak ne de konuşacak bir halde görünmüyordu, o kanepenin ucunda oturmuş, başını elleri arasına almıştı.

Mitch'in Garrett Wright'ın tutuklandığını ve durumu açıklamak için evlerine geleceğini bildiren telefonundan bu yana iki saat geçmişti. Hannah ona Paul'e bürosunda haber vermesini söylemiş, sonra, sersemlemiş ve uyuşmuş bir halde oturup beklemişti.

Mitch çizmelerine bakıp içini çekti. "Hayır. Şu ana kadar konuşmadı."

Mitch adamdan biraz merhamet göstermesini, eh azından Josh'un yaşayıp yaşamadığını söylemesini istemişti. Ama Garrett Wright'ta merhamet diye bir şey yoktu. Mitch'in gözlerinin içine bakarken soğuk ve karanlık gözleri ardında da yüzünde de hiçbir ifade yoktu.

"Garrett Wright" diye mırıldandı Hannah. "Emin..."

"Hiç kuşkum yok" dedi Mitch. "Başından beri bizimle oynuyor, önümüze ipuçları seriyordu. Bu akşamki oyunu da Megan, yani Ajan O'Malley ileydi. Bize ne kadar üstün

olduğunu gösterecekti ama bu defa aleve çok yakın uçtu. Onu ben kovaladım, Hannah. Adamımız odur, en azından onlardan biridir. Olie Swain'in ya da bir başkasının da onunla birlik olup olmadıklarını henüz bilmiyoruz."

Mitch, Todd Childs adında Harris Kolejli bir öğrencinin de sorguya alındığını söylememişti. Ondan henüz bir şey çıkmış değildi. Christopher Priest'in de yakalanması için bir bülten çıkarttığından da söz etmedi. Profesör St. Peter'den dönmemişti. Eğer oraya gitmişse. St. Peter polisi fırtınadan yolda kalanlardan biri olup olmadığını anlamak için motelleri arıyordu.

"Tanrım, Garrett Wright." Hannah başını salladı, akıl almaz bir şeydi bu. Garrett komşularıydı. Karen'ın kocası. Harris'te öğretmen. Daha dün gece telefon edip aile danışmanının adını vermişti. "Neden?"

"Bunun yanıtını vermem mümkün değil" diye mırıldandı Mitch. "Keşke verebilseydim."

"Bizi neden böyle incitmek istesin?" diye devam etti kadın, sanki Mitch hiç konuşmamış gibi.

"Deli olduğu için!" diye bağıran Paul yerinden fırladı. "Çıldırmış!"

Paul bir karabasana kıstırılmıştı. Bunlar oluyor olamazdı. Garrett Wright tutuklanmış. Hayır. Bu işi yapan Garrett olamazdı. Garrett olmasına tahammül edemezdi.

"Böyle bir şeyi yapan biri çıldırmıştır!" dedi. Üzerindeki rafta Josh'un bir çerçeve içindeki fotoğrafının kendisine baktığı şömineye sırtını çevirdi. Diğer bir rafta Josh'un video oyunları duruyordu. Nereye dönse onu hatırlatacak bir şeyle karşılaşıyordu. Kafasının içinde Josh'un sesi

durmadan yankılanmaktaydı. Baba gelip beni hokeyden alır mısın? Baba, gelip beni hokeyden alır mısın? Baba,...

"Buna inanamıyorum" diye mırıldandı. Başka bir yere bakmaya korkarak halıya baktı. Josh'u hatırlatan şeylere bakamıyordu. Mitch Holt'a bakamıyordu. Özellikle de Hannah'ya. Garrett Wright'ı düşünemiyordu. Suçluluk, panik ve kendine acıma boğazını tıkamıştı. "Bunların benim başıma geldiğine inanamıyorum" dedi.

Ama onu duyan olmadı.

Hannah'nın dikkati Mitch'e çevrilmişti. Önü açık ve sırtında eğreti duran ceketi, darmadağınık saçlarıyla cehenneme gidip gelmiş gibiydi. Ceketin kollarından biri yırtılmış, içinden kuştüyleri dökülüyordu. Gecenin gerilimi yüzünün Çizgilerini derinleştirmiş, gölgeleri koyulaştırmıştı. En kötüsü de gözlerindeydi: pişmanlık, anlayış, kesinlik.

"Josh'un öldüğüne inanıyorsun, değil mi?" diye sordu Hannah.

Mitch bir koltuğa oturdu. Hepsi de bu olayın sona ermesi için dua etmişlerdi ama böyle bitmesini de istememişlerdi. Josh hâlâ kayıp, komşularından biri tutuklu, Megan hastanede.

"Durum iyi görünmüyor." Hannah, Mitch'in dizlerinin dibinde çömelip yüzüne baktı. "Çarşafta kan lekeleri vardı. Kanın Josh'un kanı olduğu sanıyoruz. Laboratuarın DNA karşılaştırması yapması için senden de Paul'den de kan almamız gerek."

"Ölmedi" diye neredeyse kendi kendine mırıldandı Hannah. Ayağa kalktı, sağ eliyle sol dirseğinin iç tarafına

dokundu. "Ondan kan aldılar. "Kolunda bir sargı bezi gördüm."

"Hannah..."

Paul döndü. "Yeter artık, Hannah! Öldü o!"

Hannah kocasının bu parlayışını çelik gibi bir kararlılıkla, içinden bir yerden fışkıran bir güçlülükle karşıladı. Zihninin uzak ve her şeyden kopuk bir köşesinde böylesine yıkıcı bir haber aldığı bu anda, bu gücü bulabilmesinin garip olduğunu düşünüyordu. Bu anı karabasanlarında görmüş, kendini paramparça olurmuş gibi hayal etmişti. Ama parçalanmıyordu işte. Josh'tan kolay kolay vazgeçmiyordu ve Paul'e tahammül etmeyi bırakmıştı artık.

"Ölmedi ve senin bana onun öldüğünü söylemenden bıktım artık!" dedi bir zamanlar kocası, aşığı ve dostu olan adama bakarak. "Ölü olan sensin, en azından bir zamanlar sevdiğim yanın. Artık seni tanıyamıyorum, ama senin yalanlarından ve suçlamalarından bıktığımı biliyorum. Josh'u kaybettiğimiz için beni suçlamandan bıktım. Senin bütün istediğin onu gömmek ve cenazede kameraların iyi fotoğraf veren yanını alacaklarını ummak!"

Paul sanki kalbine bir hançer saplanmış gibi elini göğsüne götürdü. "Bunu nasıl söylersin?"

"Gerçek olduğu için!"

"Bunları dinlemek zorunda değilim." Paul başını karısından, gözlerindeki horgörüden aksi yana çevirdi.

"Hayır." Hannah kocasının koltuğun arkasında duran ceketini atıp fırlattı. Öfkesinden ve gözlerine dolan yaşları önleme çabasından ağzı titriyordu. "Beni daha fazla dinlemek zorunda değilsin. Ben de senin o tavırlarına,

yaralanmış erkeklik gururuna ve aptalcasına kıskançlıklarına dayanmak zorunda değilim. Her şey bitti artık! Seninle aramızda hiçbir şey kalmadı!"

Hannah normal solumaya çalıştı. Onun önünde ağlamayacaktı. Kaybettikleri şey için tek başına gözyaşı dökecekti. Paul elindeki cekete bakarak öylece duruyordu. Hannah'nın evlendiği erkek karşı koyardı, direnirdi. Evlendiği erkek onu sevdiğini söylerdi. O erkeğin artık varolmaması ikisi için de çok kötüydü.

"Artık burada yaşamıyorsun, Paul" diye mırıldandı. "Neden çıkıp gitmiyorsun? Dışarda yaslı babadan bir şeyler koparmak için bekleyen gazeteciler hâlâ vardır sanırım."

Paul bir adım geriledi. Karısının sözleri birer şamar gibi inmişti yüzüne. Her şeyi kaybettim. Bunun benim başıma geldiğine inanamıyorum.

Kafasının gerisinde hâlâ Josh'un sesi vardı: Baba, gelip beni alır mısın? Suçluluktan boğulacaktı neredeyse. Suçluluğunu içinde tutmaya, saklamaya çalışıyordu. Gözlerini üzerinde hissediyordu. Hannah'nın, Mitch Holt'un. Görebiliyorlar mıydı? Ter kokusu gibi üzerindeki suçluluk kokusunu duyabiliyorlar mıydı? Her şeyi kaybediyordu -oğlunu, evliliğini, her şeyi. Ve ömrünün sonuna kadar o sırla yaşayacaktı: Kendisi karısını aldatırken, metresinin kocası Josh'u kaçırmıştı.

Mide bulantısı ve zayıflıkla ürperdi. "Buradan gitmeliyim" diye mırıldandı.

Hannah kocasının ardından baktı, kapının kapanmasını, arabanın hareket ederken çıkardığı boğuk sesi dinledi. Mitch, sanki orada değilmiş gibi yüzünü bir yana çevirmiş oturuyordu.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için özür dilerim" dedi Hannah.

Mitch bitkin bir halde, ne yapacağını bilemeyerek ayağa kalktı.. "Bu iş ikinize de çok ağır geldi. Biraz zamana..."

"Hayır" dedi Hannah kesin bir şeşle. Uzanıp saçını kulağının arkasına attı. "İhtiyacımız olan şey zaman değil."

Mitch itiraz etmeye kalkışmadı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu Hannah.

"Wright'in Megan'ı götürdüğü yeri araştırıyoruz. Burasının yetmiş beş milden uzak olduğunu sanmıyoruz. Belki daha da azdır. Başka bir mülkü, başka bir otomobili olup olmadığını araştırıyoruz. Avukatı buraya gelir gelmez sorgusu başlayacak. Bu arada onun ömrünün sonuna kadar içerde tutacak bir iddianame hazırlamaktayız."

Hannah başını salladı. "Ya Josh?"

"Onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız." Dirisini ya da ölüsünü. Bunu söylememişti ama Hannah gözlerinden okuyordu.

"Bana onu aramaktan vazgeçmeyeceğini söyle, Mitch" dedi. "Evlat kaybetmenin ne demek olduğunu bilirsin. Onu aramaktan vazgeçmeyeceğine söz ver bana."

Mitch kadını kucakladı ve bir an öylece tuttu. Bir evlat kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu ve en küçücük bir umut ışığı bile olsa Hannah'nın aynı acıyı duymasını istemiyordu.

"Söz veriyorum" dedi boğuk bir sesle. "Biri bana aksini kanıtlayana kadar sağdır o."

"Yaşıyor" dedi Hannah. "Yaşıyor ve ben de onu bulana kadar pes etmeyeceğim."

Mitch bir gelişme olursa haber vereceğini söyledi. Hannah adamı kapıya kadar geçirdi, otomobili uzaklaşana kadar arkasından baktı. Siyah-beyaz gecede tek ışık arabanın arka lambalarıydı. İnsanın kemiklerini donduran bir rüzgâr eşliğinde kar hâlâ yağıyordu.

Hannah üşüyen kollarını ovuşturarak içeri girdi ama üşümesinin çok daha derinde olduğunu biliyordu. Oturma odasında durup da çevresine bakınınca artık ailesinin olmadığını farketti. Ev bomboş ve çok büyük geliyordu şimdi. Yalnızlık hissediyordu ve bundan sonra hep yalnız olacağı düşüncesiyle ürperdi.

Lily dışında.

Lily, Josh'un eski oyuncak ayısına sarılmış yatıyordu, parmağını ağzında yeni çıkarmıştı. Hannah kızına baktı. Gece lambasının soluk ışığı altın renkli lülelerle çevrili o tatlı, o değerli, o masum yüzü ancak sıyırıyordu. Tombul yanağına düşen uzun kirpikleri uyku yüklüydü. Ağzı bir gül goncasından farksızdı.

"Bebeğim" diye fısıldayan Hannah parmak uçlarıyla okşadı kızı.

Bu değerli hayatı içinde taşımanın nasıl bir şey olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Josh'u taşırken neler hissettiğini de. Ilk çocuğu olacak mucizenin sevincini, korkusunu ve şaşkınlığının her anını. Kendinin ve Paul'ün anababa olacaklarını duyunca hissettikleri heyecanı. Paul'ün eli karnında olduğu halde yatakta yatıp da sakin sakin geleceği planladıkları geceleri.

Bir daha öyle yatamayacaklarını, birlikte bir gelecek planlayamayacaklarını düşünmek kalbini parçalıyordu.

Kendini soyulmuş hissediyordu. Oğlu, evliliği, dünyanın güzel vaatlerle dolu bir yer olduğu inancı alınmıştı elinden.

"Bizden başka hiçbir şey kalmadı, Lilyciğim" diye fısıldadı.

Lily'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Çocuk küçücük yumruğuyla yanağını ovuşturarak doğruldu. Annesinin gözyaşlarını görünce kaşlarını çattı.

"Ağlama anne." Kucağa alınmak için kollarını uzattı. Hannah kızını alıp göğsüne bastırdı, kaybettiği her şey için, geleceğin belirsizliği için hıçkırarak ağlamaya başladı. Vücudu acı ve korkuyla sarsılıyordu ve yapabileceği tek şey çocuğunu kucaklamak, umut için dua etmekti. O kadar çok şey kaybettikten sonra, bu isteyecek o kadar az bir şeydi ki.

Gücü tükenerek eski hasır sallanan koltuğa oturdu. Lily kucağında doğrulup elleriyle gözyaşlarını silmek istedi.

"Ağlamak yok, anne."

"Anneler de bazen ağlar, tatlım." Hannah kızın parmaklarının uçlarını öptü. "Kimi zaman hepimiz ağlamak ihtiyacını duyarız."

Lily bunu düşünmek için oturdu. Dışarda rüzgâr olanca hızıyla cama bastırırken odayı sessizlik doldurdu. Hannah kızı kucaklayıp kendine çekti.

"Josh nerede, anne?" Lily'nin parmağı ağzına kaydı.

"Bilmiyorum, tatlım." Hannah boş yatağa ve oğlunun eski oyuncak ayısına baktı. Doktor hamile olduğunu söylediği gün almıştı onu. Josh hemen hemen yaşamının her gecesi onunla yatmıştı. Son on bir gece dışında.

Lily'nin o tatlı pudra kokusunu içine çekerek, "Sıcak bir yerde olduğunu umalım" diye mırıldandı. "Korkmadığını umalım. Bizi özlediğini ama ilk fırsatta onu eve getireceğimizi bildiğini. Kendisini sevdiğimizi bildiğini. Onu bulacağımızı bildiğini... çünkü onu bulacağız... söz veriyorum."

Hannah gözlerini kapadı, soluğunu tuttu ve bebeğine sarıldı. Sözünü tutabilmesi için, güçlü olmak için, umut için ve bir yerlerde duaların duyulduğu ve yanıtlandığına olan inancı için dua etti.

KIRKINCI BÖLÜM

13. GÜN

SAAT 17:54 -7,7°C

Krema üzerine dökülmüş fındık parçalarını andıran çilli soluk bir oğlan yüzü görüyordu. Oğlan iri ve mavi gözlerle bakıyordu kendisine. Sonra kendisini karanlıkta bırakan bir elektrik düğmesi çevrilmiş gibi gözden kayboldu.

Sana bir sürprizimiz var, akıllı kız... akıllı orospu... Cismi olmayan bir ses. Bir yılan kadar kötülük dolu ve kaygan. Megan ürperdi, karanlık boşluğa yuvarlandığını hissetti. Güçsüz. Zayıf. Beklemede. Sonra sancı bir yandan başladı, ardından öteki yandan.

Megan birden uyandı. Kathleen Casey'in getirdiği ameliyat önlüğü ıslak kâğıt gibi yapışmıştı vücuduna. Çevresine dikkatle bakıp sakinleşmeye, yabancılığı ve korkuyu üzerinden atmaya çalıştı. Güvenlikteydi. Garrett Wright demir parmaklıkların ardındaydı.

Josh'u bulup bulmadıklarını merak etti.

Karşı duvardaki takvim 24 Ocak Pazartesi'yi gösteriyordu. Duvara asılı televizyonda sunucu Tom Brokaw kendi kendine konuşmaktaydı.

Megan, Mitch'in onu hastaneye getirdiğini hatırladı. Ondan sonra olan her şey bir kaleydoskopun içinde dönen görüntüler gibi içice geçmişti. Hintli aksanlı ve kocaman burunlu ufak tefek bir adam, sakin bir sesle emirler yağdırıyor ve sorular soruyordu. Hava yastıklı ayakkabıları

üzerinde yatağının çevresinde dolaşan hemşireler kendisine bir şeyler mırıldanıyorlardı. İğneler. Acı. Harrison Ford'un kendisine baktığı hayalleri.

Onun, kendisine bakmaya gelmiş olan Mitch olduğunu tahmin etti.

Pazar gününü ve Pazartesi'nin büyük bir kısmını ilaçlardan ve yorgunluktan kendinden geçmiş bir halde uyuyarak geçirmişti. Şimdi de kafası ağırlaşmıştı. Verdikleri ilaçlara rağmen ağrıları hissediyordu. Yaralarından beynine ince hatlar çekilmiş gibiydi. Sağ dizi. Sol kolu. Böbrekleri. Binlerce polis raporu yazmasına yardımcı olmuş olan sağ eli. Nişancılıkta yarım düzüne ödül almasını sağlayacak kadar tabancayı sabit tutmuş olan eli. Şimdi geçici alçıya alınmış olan eli.

Koca burunlu ve aksanlı Dr. Baskir, o çok kısa berraklık anlarından birinde odaya gelmişti. Vücudunun çeşitli yerlerini elleyip kendi kendine mırıldanarak yaralı yerleriyle konuşmuştu. Dizine fizik tedaviye gerek olacağını söylemişti. Son olarak da eliyle konuşmuştu. "Zavallı küçük kemikçikler" demişti.

Adam ciddi bir sempati ifadesiyle Megan'a, elini tam olarak kullanacağına söz veremeyeceğini söylemişti. Sanki küçük sevgili kemikçiklerin kötü haberi duymalarını istemezmiş gibi neredeyse fısıltıyla konuşuyordu. Geçici olarak yapabileceğini yapmıştı, ama artık hava iyileştiğine göre kendisini Hennepin County Hastanesi'ne gönderebileceklerdi. Orada bir ortopedi cerrahı o hassas yapıya verilen ciddi hasarı onarma işine başlayabilirdi.

Adamın sözlerini kafasının içinde tekrarladıkça korku bir pala gibi yarıp geçiyordu vücudunu. Bir polisin iki sağlam ele ihtiyacı vardı. O hayatta yalnızca polis olmak istemişti.

Mesleği onun hayatıydı. Şimdi önünde bir daha o mesleğe devam edemeyebileceği bir hayat uzanmaktaydı.

Megan, gözlerinin yaşarmasını önlemeye çalışarak hastane odasına bakındı. Dolaplar balonlar ve çiçeklerle süslenmişti. Kathleen gelen kartları kendisine okumuştu. Deer Lake polisinden, bürodan, Minneapolis emniyetindeki eski dostlarından gelmişlerdi. Hannah'dan gelen minyatür bir gül dalı dışında hepsini de polisler göndermişti. Zaten hemen hemen bütün tanıdıkları polisti. Eğer polisliği sona ererse ne olacaktı?

Megan boşlukta yürüyen bir astronot gibi dünyasına incecik bir iple bağlı olduğunu hissediyordu ve o ip de kopma tehlikesi altındaydı. Ve bunu önlemek için hiçbir şey yapamazdı.

Korkuyu kendisinden uzaklaştırmak için televizyonun uzaktan kumandasının ses düğmesine bastı. Sağ eli alındığı askıyla hareketsiz hale getirilmişti. Sol kolunda on sekiz saattir bir serum varsa da şimdi çıkarmışlardı artık. Kanal düğmesine basıp saat altı haberlerini bulmaya çalışırken, belki de bundan sonra sol elini kullanmayı öğrenebileceğini düşündü.

Haber-İçin-Her-Şeyi-Yapan Paige'in kanalı TV7'yi atlayıp Onbirinci Kanal'da durdu. Hafta sonu fırtınasından sonra sokağa çıkan Minnesota'lıların görüntüsü yerini birden Josh'un Yavru Kurt üniformalı resmine bıraktı.

"... bu akşam birinci haberimiz için sekiz yaşındaki Josh Kirkwood'un kaçırılmasından zanlı birini tutukladıkları Deer Lake'e gidiyoruz..."

Ekranda bir basın toplantısı görüntüsü belirdi. Eski itfaiye binasındaki basın odasında ayakta duracak yer kalmamıştı. Yorgun ve ciddi görünen Mitch podyumdaydı.

Marty Wilhelm sağında tam bir aptal gibi duruyordu. Masa başında oturan Steiger'in burnuna bir bant yapıştırılmıştı. Mitch önceden hazırlanmış bir bildiriyi okuduktan sonra kanıtlar konusundaki soruları yanıtlamadı, Wright'ın adını bile doğrulamadı. Bu konuda verilecek herhangi bir bilginin devam etmekte olan soruşturmanın zararlı olacağını söylemekle yetindi.

"Josh Kirkwood hâlâ kayıp ve emniyet güçleri onu aramaya devam ediyor" dedi.

"Cumartesi ele geçirilen deliller arasında kanlı bir çarşafın da bulunduğu doğru mu?"

"Yorum yok."

"Gözaltına alınan sanığın Harris Koleji öğretim üyelerinden biri olduğu doğru mu?"

"Yorum yok."

"Soruşturmanın selametini korumak da bu kadar işte" diye söylendi Megan. Medya sansarları, manşetleri için arayacaklar, kovalayacaklar, rüşvet dağıtacaklar ve sonuçları umursamayacaklardı bile.

"Sizin zanlıyı ormanda yarım mil kovaladığınız doğru mu?"

Mitch ekranda görünmeyen kadına uzun uzun baktı. Fotoğraf makineleri sakırdıyor, kameraların motorları uğulduyordu. Mitch o alçak ve ölçülü sesiyle konuşmaya başladığında, sabrının artık tükenmek noktasına yaklaştığı anlaşılıyordu. "Hepiniz beni bu olayda bir tür kahraman yapmaya çalıştınız. Ben bir kahraman değilim. Ben yalnızca görevimi yapıyordum ve eğer onu da daha iyi yapsaydım kovalamaca diye bir şey olmazdı. Bu olayda bir kahraman

varsa o da Ajan O’Malley'dir. Josh Kirkwood'u kaçıran kişiyi adaletin önüne çıkarmak için yaşamını tehlikeye attı ve az daha da ölüyordu. Kahramanınız odur."

"Ama Mitch..."

"Gerçek bu."

Mitch saçları dağınık, kravatı yana kaymış, yorgun ve omuzları çökmüş bir halde kapının önünde duruyordu. Yanında kaplan gibi çizgili oyuncak kedisini kolunun akma sıkıştırmış olan Jessie vardı.

Natalie ikisini de odaya iteledi. "Beni dışarda bekletmeyin yoksa geçen hemşirelerden biri koca kıçıma bir iğne sokuverir."

Megan gülümsedi. "Hastaneye kedi de sokmuşlar. Selam, Jessie. Beni görmeye geldiğin için çok teşekkür ederim."

"Sana Whiskers'i getirdim" diyen kız kediyi uzattı. "Artık gerçek kedilerini özlemezsin."

Oyuncak, sevgiyle korunmuşa benziyordu. Pembe saten astarlı kulaklarının kenarları iyice yıpranmıştı. Uzun beyaz bıyıkları kıvrılmıştı. Jessie'nin bu kadar sevildiği belli olan bir oyuncağını armağan etmesi karşısında Megan'ın gözleri doldu. Parmaklarını yumuşacık gri tüyler üzerinde dolaştırdı.

"Teşekkür ederim, Jessie" diye mırıldandı.

"Babamla ben Gannon ve Cuma'ya çok iyi bakıyoruz. Beni seviyorlar."

"Bundan hiç kuşkum yok."

"Ve iple oynamaya bayılıyorlar." Kız uzun kirpikleri arasından Megan'a baktı. "Babam sen iyileştikten sonra da onları görmeye gidebileceğimi söyledi."

"Kediler bundan çok hoşlanacaktır." Ama kendisi Ivy Sokağı'ndaki evde daha fazla kalamayacağı için Jessie'nin hayvanları ziyarete gelemeyeceği düşüncesi Megan'ı üzmüştü.

"Babam senin de annem gibi cennete gitmeyeceğini söyledi. Çok sevindim."

"Ben de." Megan güçlükle konuşuyordu. Kendisini inciteceğini bildiği için kimseye bağlanmamıştı o güne kadar. Sahip olamayacağı bir şeyin özlemini ve boşluğu hissetmek, bir ilişkinin sona ereceğini bilmek insanı derinden yaralayan şeylerdi. Şimdi de Jessie'yi kollarının arasına almak özlemi kendisini yaralıyordu.

"Ben kurabiye getirdim" dedi Natalie. Torbasından Şapkasından tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi kocaman bir kavanoz çıkartıp komodinin üstüne koydu. "Çikolata parçaları var içinde. Seni şişmanlatmamız gerek." Kartal bakışlarını Megan'a çevirdi. "Acele et de buradan bir an önce çık artık, Ajan O'Malley. Büronun gönderdiği o köpek yavrusu suratlı oğlan beni delirtiyor."

"Sanırım ona alışmak zorunda kalacaksın" diye Megan esefle gülümsedi.

Natalie homurdandı. "Bakalım." Kavanozdan birkaç kurabiye alıp Jessie'yi dürtükledi. "Haydi küçük hanım gidip bir bardak süt arayalım seninle."

Jessie ardında Natalie olduğu halde odadan çıktı.

Megan, Whiskers'e baktı, parmağıyla yıpranmış kulağını okşadı. "Çok özel biri Jessie."

"Bence de öyle ama ben taraf tutarım elbette."

Mitch, parmağını kadının çenesi altına sokup başını kaldırdı. "Nasılsın?"

"Sadist bir psikopat tarafından tepeden tırnağa kadar copla dövülmüş gibi."

"O orospu çocuğu. Onu ben bir güzel coplamak isterdim."

"Sıranı bekle" dedi Megan. Arkasını dönüp bacaklarını yere indirdi, ayaklarına terliklerini geçirdi.

"Yataktan kalkmana izin var mı?" diye telaşla sordu Mitch. Yatağın öteki yanına geçti, Megan'ın düşme olasılığına karşılık tutmaya hazırlandı.

Megan, onun kaygısını görmezlikten gelmeye çalışıyordu. Sanki bu ilgiden rahatsız olmuş gibi bakarak sol kolunun altındaki koltuk değneğine yaslanıp pencereye doğru yürüdü. "Koridorlarda koşup küfürler etmedikçe dolaşmama izin var" dedi. Vücudunun bu kadar yerinin böyle aynı anda sancıyabileceği aklına gelmezdi ama bunları atlatacaktı, atlatmak zorundaydı. "Biraz ayakta durmam gerek. Yoksa her tarafım moraracak." Pencere içine dayandı.

Dışarda gece başlamıştı. Bembeyaz bir örtü üzerine kapkara. Hastane bahçesinde rüzgâr öbek öbek kar yığmıştı,. Megan erkeğin yanında durduğunu, onun sıcaklığını, enerjisini hissediyor, ona yaslanmak istiyordu. Camda kendininkinin yanında onun da soluk yansımasını görüyordu.

"Ama hayat o kadar da, kötü değil," dedi. "Büro bana bir takdirname veriyor. Bu görevi kaybediyorum ama takdirname alıyorum. İşe son verme kâğıdından iyidir. Henry Forster'in Steiger'in karavanına girip çıkarken çektiği fotoğraflar yüzünden Paige de davadan vazgeçiyor. Tutuklama hakkında bilgi elde etmek için donunu indirmeye hazır olması benim talihimdi."

"Hırs büyük bir etkendir."

"Doğru. Bu olayın yalnızca hırstan kaynaklanmış olmasını isterdim. Hiç olmazsa herkesin anlayabileceği bir şeydi. Garrett Wright'in nedeni... Bir insan onunki kadar çarpık bir oyunu nasıl anlayabilir ki?"

Mitch yanıt vermedi. Megan onun da kendisinden fazla bir diyeceği olmadığını biliyordu.

"Konuşmaya başladı mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Beni götürdüğü yeri bulmadın, değil mi?"

"Şimdilik hayır. Bu biraz zaman alabilir."

"Ve Josh..."

"Onu bulacağız." Mitch sanki çözümlenmemiş yüzlerce olay yokmuş gibi konuşuyordu. "Bulana kadar aramayı sürdüreceğiz."

"Onun yüzünü gördüm" dedi Megan. "Dayak arasında. Onu gördüm ama gerçek miydi, hayal mi bilemeyeceğim: Bunu bilmek isterdim ama bilemiyorum işte."

Gerçeği gerçek olmayandan ayırmaya çalışmak başını ağrıtıyordu. Wright'in psikolog olması, öğrenme ve algılama uzmanı olduğunu bilmek durumu karmaşıklaştırıyordu. O görüntüyü bir yolla kafasına sokmuş olabilir miydi? Olabilirdi, ama bu Hannah ile o günkü konuşmasını açıklayamazdı.

Hannah çiçeği kendisi getirmişti. Zayıf ve o solgun haliyle yatağın yanında durmaktan çok, içine yatmaya ihtiyacı var gibiydi. Çiçeği vermiş ve bütün yaptıkları için Megan'a teşekkür etmişti.

"Yakalandım ve dayak yedim" dedi Megan. "Teşekkürü hak ettiğime inanmıyorum."

"Senin sayende Garrett Wright şu anda demir parmaklıklar ardında."

Megan kadına komşusunun, güvendiği birinin kendisini bu cehennem azabına sokması gerçeği karşısında ne düşündüğünü sormadı. O soruyu yeteri kadar insan soracak ve Hannah'nın ruhundaki açık yarayı deşecekti.

Hannah sesindeki titremeyi gizlemeyi çalışarak, "Sana bir şey sormam gerek" dedi. Bakışları Megan'dan parmaklarıyla kenarlarını sürekli düzeltmeye çalıştığı örtüye kaydı. Konuşmaya çalıştı, durdu, bir soluk aldı, bir daha denedi. 'Josh... hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hayır" diye fısıldadı Megan. Başka bir şey söylemek, Josh'un yaşadığını gösterecek somut bir kanıt vermek isterdi. Ama elinde olan yalnızca ilacın yarattığı bir hayal olabilecek bir görüntü vardı. Hannah'ya kadının gözleri çevresindeki kara halkalara, saklayamadığı duygularına baktı ve kararını verdi. Ufacıcık bir umut umutsuzluktan iyiydi.

Bir mayınlı alandan geçercesine sözcüklerini dikkatle seçerek, "Bir., şey... gördüm" dedi. "Bana ilaç vermiş olduğu için gördüklerimin gerçek olup olmadığını bilemiyorum. bir bakıma gerçeğe benziyordu. Ama yine de... bilemeyeceğim işte."

"Ne gördün?" Megan içindeki gerilimin arttığını hissediyordu. Parmakları örtüyü bıraktı, yatağın kenarındaki demiri kavradı.

"Josh'u gördüğümü sandım. Ama bu hayalimin bir ürünü de olabilirdi. Wright'in zihnime yerleştirdiği bir şey de olabilirdi. Bilemiyorum. Ama Josh'u odada durmuş, bana bakarken gördüğümü sandım. Bir şey söylemedi. Orada öylece durdu yalnızca. Gözlerini ve çillerini hatırlıyorum." Megan ayrıntıları seçmek için, gerçekliği gösterecek bir şey aradı belleğinde. "Yanağında bir bere vardı ve üzerinde..."

"Çizgili pijama vardı."

Hannah düşüncesini tamamlamıştı. Megan sersemlemiş gibi kadına bakarken, içinde bir ürperti dolandı. "Bunu nasıl bildin?"

Hannah derin bir soluk alıp yataktan uzaklaştı. "Çünkü onu ben de gördüm."

"Nasıl?" diye şaşkın şaşkın fısıldadı Megan. Hannah bu yüzden mi televizyonda Josh'un yaşadığından o kadar emin konuşmuştu?

"Bir gece onu hayalimde gördüm ama o kadar gerçek görünüyordu ki, bu bir rüya olamazdı. Bana söylediğinde zaten inandığım şeyi doğruladı işte. Josh yaşıyor. Oğlumu geri alacağım."

Megan da buna inanmak isterdi. Josh'u sağ salim bulup evine getireceklerdi. Şimdi de odada durmuş, karanlık geceye bakarken bunu istiyor ve isteklerin kendilerini hiçbir yere götürmeyeceğini biliyordu.

Mitch'e, "Ona Josh'u öldürüp öldürmediğini sordum" dedi. "Ama sorumu yanıtlamadı. Bana oyunun daha bitmediğini söyledi. Her olasılığı düşündüklerini ve kaybetmelerinin olanaksız olduğunu söyledi."

Mitch'in gözleri kasıldı. "Şu anda adam kaçırma, ana-babanın haklarını ellerinden alma, bir polis memuruna saldırı, cinayet teşebbüsü, otomobil hırsızlığı ve tutuklanmamak için kaçmaktan suçlu olarak demir parmaklıklar ardında oturuyor. Ruth Cooper onu da, sesini de geçen Çarşamba Ryan's Bay'de gördüğü kişi olarak teşhis etti."

"Sabıka kaydı yok mu?"

"Hayır."

Bu da Garrett Wright'in kendisine söylediği gibi cinayet işlemişse şimdilik bundan dolayı suçlanmadığını gösteriyordu. Bu düşünce Megan'ın midesindeki o boşluğu daha da büyütmekteydi. Wright'in geçmişinde altına bakılmadık taş kalmayacağını düşünerek bu hissini hafifletmeye çalıştı.

"Bir suçortağına herhangi bir bağlantı bulundu mu?"

"Olie olabilir. Wright’ın bazı derslerine girmiş. Kamyoneti, fırsatı ve sabıkası vardı. Wright onun üzerinde psikolojik bir üstünlük kurmuş olabilir."

"Ya Priest?"

"Yalan makinesi testini başarıyla geçti. Todd Childs Cumartesi günü bir arkadaşıyla olduğunu iddia ediyor. Josh'un kaybolduğu gece de sinemadaymış." Mitch derin bir soluk koyverirken geniş omuzları bütün bunların ağırlığı altında ezilir gibiydi. "Karen Wright'la konuştum, onun farkında olmadığı bir şeyler bilebileceğini tahmin ettim ama o da yardımcı olamadı. Zaten hiçbir işe yaramayacak kadar berbat durumda."

"Evet, doğrusu çok çirkin bir sürpriz oldu -bir canavarla evli olduğunu öğrenmek! Buraya geldiğimden beri çirkin sürprizlerden başka bir şeyle karşılaşmadım hani. Sence bu bir işaret mi?"

Megan gülümsemeye çalıştı ama oraya ait olmadığı gerçeği kendisine büyük acı veriyordu. Âdeta dudağındaki dikişleri geriyor gibi canını acıtıyordu. Elindeki alçıya baktı ve kendisini yaşama bağlayan ipin giderek inceldiğini hissetti. Herhangi bir yere ait olacağı hakkında bir umut yoktu ufukta. Yüzü biraz daha soldu.

"Bence yatsan daha iyi olacak" dedi Mitch.

"Bana üstünlük taslama" dedi Megan o her zamanki ateşliliğinin ancak bir kırıntısıyla.

"Ne yapacaksın yani, O'Malley? Koltuk değneğinle bana vuracak mısın?" Mitch'in alaycı siniri duyduğu kaygıyı pek örtemiyordu.

"Beni zorlama, zaten kafam bozuk."

"Ya yatarsın ya da seni yatağa ben sokarım. Natalie haklı, iyileşip işinin başına dönmen gerek. Buraya gönderdikleri o Tom Hanks taklidi beni çıldırtacak yoksa."

Megan erkeğin yüzüne baktı. "Ben çıldırtmıyor muydum yanı-'

"Sen hiç olmazsa esaslı bir polissin. Ve beni kızdırdığında seni öpebilirim."

"Marty de bundan hoşlanabilir. Hiç sordun mu?"

"Aman çok komik. Haydi Megan, şaka etmiyorum. Yatağa gir."

Megan adamı duymazdan gelerek yine pencereye döndü. Çalışmaktan söz etmek, durumunun hassaslığını aklına getirmişti. Korku, içinde bir balon gibi şişiyordu. Yaşamında hemen hemen her şeyi olduğu gibi onu da aynı biçimde ele alacaktı -tek başına. Mitch onun yükünü taşımak istemiyordu. Kendisinden ne istediğini açıkça belirtmişti: Hiçbir vaadin yapılmadığı, herhangi bir karmaşıklığı olmayan kısa bir ilişki. Oysa şimdi kendi kocaman bir karmaşıklıktı.

Yine de belirsiz bir geleceğin basıncı içinde sıkılı bir yumruk gibi titrerken ağzından çıkanlara hakim olamadı.

Hafif bir sesle, "İşime dönmeyebilirim" dedi. "Ne burada ne de başka bir yerde. Belki de hiç."

Camda erkeğin biraz daha yaklaştığını gördü. Mitch elini saçlarından geçirerek omzuna dayadı.

"Ben seni dayanıklı biri sanmıştım" dedi. "İş bitmeden bitti sayılmaz, O'Malley. Elinin durumunu biliyorum, tatlım."

"Bana tatlım deme."

Mitch kollarını dikkatle kadının çevresine sardı. Onun kendisine yaslanmasını soluğunu tutarak bekledi.

Megan da ona dayanma ihtiyacına karşı soluğunu tutuyor, o ihtiyaç duygusunun geçmesini bekliyordu. Böyle bir ihtiyaç duymak akıllılık değildi. Bunu bütün hayatı boyunca öğrenmişti. Kendi ayakların üstünde dur, O'Malley. Kalbine sahip ol. Ama işin güç yanı, yalnız başına ayakta duracak kadar güçlü değildi ve kalbini çoktan kaybetmişti. Gururundan başka kaybedecek bir şeyi kalmamıştı ve o da zaten lime limeydi.

Bütün mücadelesine rağmen gözleri dolmuştu. Zırhlar ve kalkanlar, çok hassas ruhunu onca zaman korumuş olan şeyler için gücü kalmamıştı artık. İstediği, sevdiği her şeyin parmakları arasından kaçıp gittiğini, kendini yapayalnız, hiçbir şeysiz, hiç kimsesiz bıraktığını hissediyordu. O kadar uzun zaman yalnız kalmıştı ve bu öylesine acı veriyordu ki.

Sözcükler de gözyaşları gibi istemeye istemeye çıktı ağzından. "O... o... kadar korkuyorum ki."

Dönüp yüzünü erkeğin göğsüne yasladı ve ağlamaya başladı. Mitch kadını kolları arasında tutuyor, bir şeyler mırıldanıyordu. Yanağını onun başı üzerine yaslayıp gözlerini kapattı.

"Hepsi geçecek" diye mırıldandı. "Ben buradayım, yanındayım Megan. Yalnız olmayacaksın."

Eliyle kadının çenesini tutup yüzünü kaldırdı, pek çok düşkırıklığı görmüş o iri gözlere baktı. Ellerinin arasındaki yüz öyle narin, öyle güzeldi ki, soluğu tutulur gibi oldu. O anda ne morarmış gözünü ne de parçalanmış dudağını görüyordu. Göğsünde giderek genişleyen duygu kendisini korkutuyordu.

"Seni sevdiğimi söylüyorum, Megan." Mitch yutkunarak tekrarladı. "Seni seviyorum."

"Hayır." Megan bir adım geriledi. "Hayır, sevmiyorsun."

Mitch kaşlarını çattı. "Seviyorum."

"Hayır." Megan başını sallayarak zıplaya zıplaya yatağa gitti. "Beni sevmiyorsun. Bana acıyorsun."

"Bana neler hissettiğimi söylemeye kalkışma, O'Malley" diye hırladı Mitch. "Ben birini sevdiğimi bilirim. Ve seni seviyorum. Bunun nedenini sorma. Sen tanıdığım en inatçı kadınsın, işte o yüzden biliyorum seni sevdiğimi." Sözünü vurgulamak için parmağını kaldırdı. "Seni sevmeseydim boynunu koparmak isterdim."

Megan duygularını alaycılığının arkasına saklayarak, "Ne romantik ama" dedi. "Kadınların kendilerini senin ayaklarının dibine atmamalarına şaşmamak gerek."

"Ben başıma bir şey fırlatan birini seçtim."

"Talihin varmış ki sakatlandım" diyen Megan yatağa çıkmaya çalıştı.

"Dur sana yardım edeyim."

"Ben senin yardımını istemiyorum."

"Yazık." Mitch kadını belinden tutup bir bebekmiş gibi kaldırdı. "Lanet olsun, Megan, bana ihtiyacın olduğunu söylemek ya da bir şey canını sıktığında bana anlatmak seni öldürmez."

"Beni sen rahatsız ediyorsun. Beni sevmediğin halde seviyorum deme. Ben senin ihtiyacın olan, istediğin kişi

değilim ve sen de bunu çok iyi biliyorsun! Ben âşık olmak nedir bilmem. Bildiğim tek şey polis olmak ve yalnızlık. O yüzden neden çıkıp gitmiyorsun?"

Mitch derin derin içini çekti. "Megan..."

Megan gözlerini kasarak erkeğin yüzüne baktı. "Sakın bana acımaya kalkışma, Mitch Holt. Ve benimle tartışma. Yalnızca çık git."

"Sana acımıyorum." Mitch kadına yaklaştı. "Seni seviyorum. Ve Tanrı bilir ya, seni gördüğüm andan beri istedim."

"Bana sahip oldun. Memnun olmalısın."

"Her gün bu tavırlarınla başa çıkmak zorunda kalacağım, değil mi?" dedi Mitch kendi kendine konuşur gibi. "Bunu isterdim demeyeceğim. Beni sinirlendiriyorsun. Beni çıldırtıyorsun. Beni hissetmek zorunda bırakıyorsun. Evet, belki isteyeceğim bu değildi ama buna ihtiyacım var. Hissetmeye ihtiyacım var."

Elinin tersiyle kadının yanağını okşadı. "Seni az daha kaybediyorum, Megan. Senden uzaklaşacak değilim. Yaşamlarımız çok hızlı değişecek. Göz açıp kapayıncaya kadar. Gururumuz ya da korkumuz yüzünden bu fırsatı kaçırmamız aptallık olur. Bu fırsat bir daha asla ele geçmeyebilir."

Sevme fırsatı. Aralarında solgun, titrek bir vaad gibi asılıydı o anda. Megan'ın bütün yaşamınca sessizlik içinde özlediği fırsat. Şimdi bunun bir serap olabileceğini, uzandığı takdirde kaybolacağını düşünmek ödünü patlatıyordu. Ama ya uzanmazsa? O zaman elinde ne kalacaktı?

"Haydi, O'Malley" dedi Mitch. "Nesin sen, korkak mı?"

"Ben senden korkmuyorum, Holt." Megan'ın soluğu boğazına takılıp kalınca kaşlarını çattı.

"Kanıtla öyleyse." Mitch kadına- iyice yaklaştı, parmaklarını saçları arasına tutup başını arkadan kavradı. "Bana beni sevdiğini söyle."

Megan erkeğin yüz yaşında olan gözlerinin içine baktı. Çok şey görmüş olan gözler. Elini kaldırıp parmağını çene-sindeki yara izinin üzerinde dolaştırdı.

"Kalbimi kırarsan canına okurum, Şef."

Mitch'in yüzü çarpık bir gülümsemeyle aydınlandı. "Eh, bu kadar da yeter sanırım."

Uzanıp kadının yarasız yanağını öptü, saçını kokladı, teninde kalan parfümün kokusunu içine çekti.

Kulağına, "Polislerle çıkmama kuralın olduğunu biliyorum, O'Malley" diye fısıldadı. "Ama bir polisle evlenebilir miydin acaba?"

Megan başını erkeğin göğsüne dayadı, kendininkiyle uyumlu atan kalbinin sesini dinledi. Gülümseyerek, "Belki" diye fısıldadı. "Eğer o polis sensen."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

13. GÜN

SAAT 22:04 -8,8°C

Boog Newton sırtını duvara, ayaklarını ranzasına dayamış, burnunu karıştırırken, gözlerini küçük televizyonundan ayırmıyordu. Haberleri hiç kaçırmazdı. Çoğu kendisine palavra gibi gelirdi ama yine de kaçırmazdı. Bu bir gelenek olmuştu. Paige Price'ın kendisini kızıştırması de ek bir ikramiye gibiydi.

O gecenin büyük haberi kaçırılma işi hakkındaki basın toplantısıydı. Olie'nin başına gelenlerden sonra Boog olaya karşı kişisel bir yakınlık duymaktaydı. Şef Holt muhabirlere hemen hemen hiçbir şey söylemiyordu.

Hücrenin önünden geçen gardiyan Browning, "Burnunda altın mı arıyorsun, Boog?" diye seslendi. Browning eskisi gibi iki saatte bir yerine artık on beş dakikada bir dolaşmaya çıkıyordu.

"Çek arabanı bakalım, domuz" diyen Boog, Browning'in koca göbeğine iri bir parça sümük fırlattı.

"Pis herif!" Gardiyan sanki kurşun yemiş gibi geriye fırladı. Yüzü tiksintiyle çarpıldı. "Şuna bak! Tanrım!" Kapıdan çekildi sonra. Boog sırıtarak haberlere döndü. Yan hücredeki herif de televizyonu seyrediyordu. Bütün gün hiç konuşmadan, yüzünün ifadesi bile değişmeden orada öyle oturuyordu. Boog onu çeşitli zamanlarda kendisine sanki mikroskop altındaki bir böcekmiş gibi bakarken yakalamıştı.

"Hey, senden söz ediyorlar, değil mi? Kirkwood'un çocuğunu kaçıran sensin. Manyak mısın nesin?"

Garret Wright yanıt vermedi.

"Buraya son getirdikleri herifin başına gelenleri biliyor musun? Çocuğu o kaçırdı demişlerdi. Onu senin şimdiki hücrene koydular. Ne yaptı biliyor musun? Cam gözünü çıkardı ve onunla kendini öldürdü. Deliydi herhalde. Öyle bir şey yapan insan mutlaka kafadan kontaktır." Boog dudaklarını birbirine bastırdı, yağlı saçlarını kaşıdı, biraz daha düşündü. "Sen de kaçık olmalısın" dedi.

Wright'ın ağzının kenarları kıvrıldı. "Ben Harris Koleji'nde psikoloji öğretirim."

Boog kaba bir ses çıkararak öğretmenler hakkındaki düşüncesini belirtti. Televizyonda polisler ve CTB'den laboratuar teknisyenleri Lakeside'da bir eve girip çıkıyorlardı -Wright'ın evi. Sarı saçlı güzel bir kadın kapının önünde durmuş ağlıyordu.

"Hey!" Boog, Wright'tan yana baktı yine. "Çocuğu ne yaptın? Öldürdün falan mı?"

Garrett Wright kendi kendine gülümsedi. "Falan" dedi.

14. GÜN

SAAT GECEYARISI 24:00

Hannah tedirgin bir uykudan uyandı. Tek başına yatmak aşırı duyarlı bir iç alarm sistemini harekete geçirmişti ve en küçük bir ses ve harekette hemen

uyanıyordu. Büyük yatağın ortasında yatıp tavan penceresinden ocak gecesinin kara dörtgenine bakarak dinlemeye, beklemeye koyuldu. Hiçbir şey yoktu. Ne bir ses ne bir hareket. Ev kıpırtısızdı. Gece sessizdi. Günlerdir bir buz maşası keskinliğinde olan soğuk rüzgâr bile saatin 12:01'i takırdamasıyla bir gün geçip diğeri başlarken soluğunu tutmuştu.

Yeni bir gün. Sonuna erdirilecek bir gün daha. Normal bir insan gibi görünmeye çalışarak, bir şeyler yapar gibi görünmeye çalışarak geçirilecek bir gün daha. Kendi eski kişiliğinde görünmeye çalışarak. Yaşamında ve kendisinde artık normal diye bir şey kalmamıştı. Bugünü de bundan sonrakini de ondan sonrakini de kendisi için, Lily için ... ve Josh için geçirecekti.

Sıcak bir yerdedir... karkmuyordur... onu sevdiğimi biliyor...

Ses bilincine işlemeden bile önce yataktan çıkmıştı. Çıplak ayakları halıyı buldu. Paul'ün atmış olduğu eski kadife robdöşambrı aldı. Kapı zili. Geceyarısında - şimdi on geçiyordu. Kalbi gümlüyordu. Olasılıklar kafasının içinde birbiri ardından geçiyordu: Paul bağışlanmak istiyor, Mitch haber getiriyor. İyi mi? Kötü mü?

Kapı önününün ışığını yakarken bir eliyle robdöşambrını göğsünde, kalbi üzerinde kavuşturdu. Zil bir daha çaldı. Gözünü dikiz deliğine uydurdu.

"Aman Tanrım."

Boğuluyormuş gibi bir sesle çıkmıştı sözcükler içinden. Kapının önünde Josh duruyordu.

Hannah bir an sonra soğuk çimentoya dizüstü çökmüştü. Oğlunu kollarının arasına aldı. Vücuduna sıkı sıkı bastırırken Tanrı'ya şükretti, Josh'un yanaklarını öptü, tekrar tekrar adını mırıldandı. Yalnızca büyük bir rahatlık

ve sevinçle oğlunun kendi vücuduna yaslanmış olan küçük vücudunu hissediyordu. Rahatlık duygusu öylesine büyüktü ki, bir rüya olacağından korktu. Ama bir rüya olsa bile kaybolmasına izin vermeyecekti. Bu kapı önünde duracak, onu göğsüne bastıracak, onun sıcaklığını hissedecek, kokusunu içine çekecekti.

"Josh. Tanrım" diye mırıldandı. Sözcükler dudaklarında titriyor, gözyaşlarının tuzuna karışıyordu. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Seni seviyorum."

Titreyen eliyle oğlanın dağınık kumral saçlarını, üzerindeki çizgili pijamanın sırtını okşuyordu. Onu gördüğü pijama. Gerçek mi, hayal mi gördüğünü kestiremeyen O'Malley'in onu içinde gördüğü pijama. Yanıtlanması gereken o kadar çok soru vardı ki. Hannah'nın kafasından hızla akıp geçiyordu hepsi. Eğer Josh'u Garrett Wright kaçırmışsa eve kim getirmişti?

Hannah gözlerini açıp ayışığıyla gümüşlenmiş geceye baktı. Kimse yoktu. Ne otomobil ne de taze karlara vuran ağaçlarınki dışında bir gölge. Kasaba her şeyden habersiz, sessizlik içinde uyumaktaydı.

Josh kollarının arasında kıpırdayınca Hannah silkinerek o ana döndü. Ne kadar mükemmel bir andı, kalbindeki o umut kadar parlak ve narin. Oğluna kavuşmuştu. Mitch'e, Paul'e ve.. Peder Tom'a telefon etmeliydi. Hastaneye telefon edip Megan'a bir mesaj bırakmalıydı. Josh'un muayene için hastaneye götürülmesi gerekecekti. Basın yine üzerlerine çökecekti...

"Yavrum, seni eve kim getirdi?" diye sordu. "Biliyor musun?"

Eğilip oğlana baktı. Çocuk yalnızca başını salladı, sonra yine kollarını boynuna dolayıp başını omzuna dayadı.

Hannah çocuğu üstelemedi. Şu anda Josh'tan başka bir şey düşünmek istemiyordu. Nasıl, kim ve neden sorularına yer yoktu. Yalnızca Josh önemliydi. Ve sağ salim evine dönmüştü işte.

"İçeri girelim" dedi Josh, omzuna yaslı başını sallarken, kirpiklerinin arasından yine yaşlar süzüldü.

Hannah çocuğu kucaklayıp içeri götürürken ağırlığını hissetmiyordu bile. Doktor ve ana içgüdüleri çocuğun fiziki durumunu derhal bir kontroldan geçirmesini gerektiriyordu. Yanağındaki o rüyasında gördüğü bere solmaya başlamıştı. Zayıflamış ve solgundu ama sağlam görünüyor ve kucaklanmak istiyordu. Hannah seve seve yerine getirdi oğlunun isteğini. Onu yanında istiyor, kendisine dokunmasını istiyordu. Oturup oğlanı da kucağına aldı ve önce Mitch'e, sonra Paul'ün bürosuna telefon etti. Mitch birkaç dakika içinde geleceğini söyledi. Paul'ün telesekreteri devreye girdi. Hannah bütün duygularını yalnızca Josh'un dönüşüne verdiği için kocasının orada olmamasına sinirlenmedi bile; mesajı bırakıp telefonu kapadı.

"Önemli değil, yavrum." Josh'un kafasını öptü, yeni bir rahatlama dalgasıyla bir kere daha sıkı sıkı sarıldı. "Önemli olan senin eve dönmüş olman."

Oğluna bakarken yine gözleri dolmuştu. Oğlan uyumuştu. Derin derin solurken başı öne düşmüştü. Uzun kirpikleri yanağında kıvrılıyordu. Meleğim benim. Bebeğim. Bu düşünceler oğlanın yüzü kadar aşinaydı kendisine, onun doğumundan önce ve doğumundan sonra her gece odasına sessizce girip onu uyurken seyrederken aklından binlerce kez geçirdiği şeyler. Meleğim, bebeğim...

Birden sevincini delip geçen bir acı hissetti. Josh kendisi için hep bir sevinç kaynağı, mutlu bir çocuk olmuştu. Bundan sonra ne olacaktı? Neler çekmişti? Olasılıklar o yokken hep işkenceden kıvrandırmıştı kendisini. Şimdi de huzurunun hemen çevresini çakallar gibi sarmışlardı. Hannah oğlanın altından sıyrılıp çocuğu kanepeye yatırırken hepsini kovaladı. Oğlu sağ salim gelmişti. Alnından öpüp üzerine bir örtü örttü. Dirseğinin iç tarafınının sarılı olup olmadığını anlamak için kolunu sıyırmak isterdi ama uyandırmaya kıyamadı. Oğlan muayene edilip sorulara yanıt vermeden önce birkaç dakikalık huzurunu yaşasındı.

Onun yerine elini elinin üstüne koydu, parmak uçlarını bileğine doladı. Nabzı düzenli ve normaldi. Atışlarını saymadı, yalnızca temsil ettikleri şey üzerinde durdu: Hayat. Oğlu yaşıyordu. Yanındaydı. Kalbinin eksik parçası dönmüştü ve artık kalbi oğlanınkiyle uyumlu atıyordu.

"Wright hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordu Mitch. Dirseklerini dizlerine dayamış koltukta oturuyordu, parkasının önü açıktı. Hannah'nın telefonundan sonra yataktan fırlayıp üstüne bir kazakla bir blucin geçirmişti. Saçları diken dikendi. Megan'ın burada olup bu sorulan sormasına yardım etmesini, çözümlemek için o kadar çalıştığı dosyayı kapamasını isterdi.

"Hayır." Hannah kırmızı örtünün altında uyuyan oğlunun önünde yere oturmuştu. Sürekli olarak oğlana dokunuyor, saçlarını okşuyor, sırtını sıvazlıyor, elini tutuyordu. Fiziki bağlantıyı kestiği anda büyü bozulacak ve oğlan yine gözden kaybolacakmış gibi. "Hiçbir şey söylemedi. Kendisini getiren kişiyi tanıyıp tanımadığını sordum. Başını salladı."

"Şok geçiriyor. Bir süre..."

Mitch düşüncesinin arkasını getirmedi, getirmek istemedi. Bu tür düşüncelerin çoğu ancak mutsuzluğa giderdi ve Hannah'yı o an için bunlardan uzakta tutmak istiyordu. Yine de görevi önce gelirdi. İzlenecek bir yöntem, sorulacak sorular vardı. Şimdi gece karanlığında bile memurlar kapıları çalıp pencereden bakıp da olağan dışı bir şey görmüş biri var mı diye araştırmaya başlamışlardı.

"Onu bu gece hastaneye götürmemiz..."

"Biliyorum."

"Ve bazı soruları yanıtlamasına çalışacağız. Bize Wright hakkında bir şeyler söyleyebilirse..."

Hannah'nın oğlunun elinin üzerindeki parmakları durdu; Mitch'e baktı. "Bu ne demek oluyor? Garrett Wright hapiste ve Josh eve döndü. Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum. Pek çok şey Josh'a ve bize söyleyeceklerine bağlı. Yararlı bir şey söyleyemezse bile eşkal teşhisine çıkacak, çarşaftaki kan izleri için DNA testleri... Eğer Wright oğlanın geri gelmesinin kendisini kurtaracağını sanıyorsa daha çok bekler. Onu yakaladık. Onu suçüstü yakaladık ve suçortağını bulana kadar arayacağız. Ve sonra onu da yakalayacağız."

Mitch kalktı, Hannah'nın kalkması için elini uzattı. "Söz veriyorum. Garrett Wright'in bundan sonraki oyunu mahkemede olacak. Adalet Hanım'ın ona sert bir tekme indireceğini tahmin ediyorum."

"Umarım öyle olur."

Mitch kadının parmaklarını güven verircesine sıktı. "Bundan hiç kuşkum yok. Ama senin bu konuda

kaygılanmanı istemiyorum. Sen bu gece yalnızca Josh'un döndüğünü düşünmelisin. Önemli olan budur."

"Aslında önemli olan tek şey o." Hannah uyuyan çocuğuna baktı.

Oğlu bir gölgeler dünyasında sonsuza kadar kaybolabilirdi.Her yıl pek çok çocuğun kendilerini sevenlerin kalplerini kırarak ve onlara yalnızca sorular bırakarak bir daha görülmemek üzere kayboldukları gibi. Josh sadece kendisini kaçıran kişinin karanlık ruhundaki nedenlerle gölgelerden geri gönderilmişti. Önemli olan yalnızca buydu. Gerçek, adalet, intikam Hannah için çok uzak ve soyut fikirlerdi. Dünyaları parçalanmıştı, yaşamları eski haline dönüştürülmeyecek bir biçimde değişmişti ama Josh eve dönmüştü. Önemli olan yalnızca oydu.

Josh eve dönmüştü. Hayat yeniden başlayabilirdi.

SONSÖZ

GÜNLÜK GİRİŞİ

13. GÜN

Bizi kendi oyunumuzda yendiklerini sanıyorlar.

Zavallı basit kafalılar.

Her satranç üstadı zafere doğru ilerlerken

küçük yenilgilere razı olacağını bilir.

Bu turu kazandıklarını sanıyorlar ama

Oyunun sonuna daha çok var.

Bizi yendiklerini sanıyorlar.

Biz de gülüp diyoruz ki,

"Bir Sonraki Seviye"ye Hoşgeldiniz.

Sevgili Okurlar,

Gece Günahları'nı okumayı benim yazmayı bulduğum kadar zorlayıcı bulduğunuzu umarım. Ne yazık ki çocuk kaçırılmaları ulusal haberlerin hep baş sıralarında yer alıyor. Benim yaşadığım ve Deer Lake'e benzeyen bir yerde bile trajik olaylar dikkatlerimizi çirkin gerçeklere yöneltmiş ve zihinlerimizde böyle bir karabasanı yaşamanın nasıl bir şey olacağını dürtmüştü. Bu olayların gelişmesini izlediği sırada çok yakın bir dostum yıkıcı bir hastalığın pençesinde kıvranmaktaydı. Bu insan kalbini parçalayan durumlara dışardan bakmak bende bir çaresizlik yarattı ve neden kötü şeylerin hep iyi insanların başına geldiğini sorgulamama neden oldu. Bir yazar için sorulan araştırmanın tek yolu yazmaktır.

Gece Günahları da böyle sorularla başladı: Pek az ipucunun ve çözüm için aşırı baskının bulunduğu durumda polis olmak nasıl bir şeydir? Böyle bir trajedinin getirdiği baskı zaten sallantıda olan bir evlilik ilişkisinde anababaya neler yapar? Böylesine kötü bir suç işleyen insan nasıl biridir? Bu kötülük nereye kadar gider?

Roman yazmanın büyük yararlarından biri de hikâyenin sonunu denetleme yeteneğidir. Gerçek yaşamda mutlu sonlar garanti değildir. Kötüler her zaman yakalanmaz. Çocuklar her zaman evlerine dönmez. Ben Gece Günahları'nda Josh'u eve döndürdüm ama gerçek yaşamda olduğu gibi bazı sorular yanıtsız kaldı. Bu nedenle Deer Lake halkı için adalet aramanın sonu gelmedi. Gerçek yaşamda olduğu gibi Gece Günahları'nda da suçlunun yakalanması hikâyenin yalnızca yarısıdır. Adaleti yerine

getirmek mahkemelerin işi. Bu davanın yükü Günah Kadar Suçlu'da Savcı yardımcısı Ellen North'a düşecek ve orada yepyeni soruları yanıtlamaya çalışacağım. Oyun nereye kadar gidecek? Adalet galip çıkacak mı? Ve Ellen North gölgeler, aynalar ve gizli gündemli oyuncularla dolu labirente girdiğinde en önemli soru şu olacak: Kime güvenilebilir?

Bu soruların yanıtlarını Günah Kadar Suçlu kitabımda arayacağınızı umarım.